

Giới thiệu Độ Nhân Thành Ma Convert

Lạc Hà Sơn chân núi có một đứa trẻ bị vứt bỏ, vừa gặp Lạc Hà Môn trưởng lão quay lại môn phái phục mệnh, thấy đáng thương, mang về sơn môn.

Thoảng một cái mười năm. Dưới núi đứa trẻ bị vứt bỏ đã trưởng thành thiếu niên nhanh nhẹn, chỉ khổ lại một tia nội lực không thể tu luyện được, sư môn phái xuống núi lịch lãm, cũng không biết, đi lần này, lại thay đổi thiếu niên cả đời...

(*)Câu bình chọn 10 điểm cho truyện.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lạc Hà Sơn

Trong thành Kim Lăng, phồn hoa tựa như gấm. Trời còn chưa sáng, trong thành đường phố phiến thức ăn bán thức ăn hàng rong đã bắt đầu lu bù lên, tiếng trà giả bên tai không dứt. Trong thành một quần áo lam lù lão hán đem sáng nay mới vừa hái mới mẻ rau cải vừa mới rời tay bán cho một nhà thu thức ăn từ lâu, cầm lấy trong tay đồng tiền, không che giấu được nội tâm vui sướng, vội vã liền hướng trong nhà đuổi.

Buổi sáng trong thành Kim Lăng còn hết sức vắng lặng, lão hán đi ngang qua một nhà bán bánh nướng gian hàng, nhớ tới trong nhà lão bà tử thích ăn nhất chính là người nhà này bánh nướng, màu sắc vàng óng, khiến cho người nhìn mà nuốt nước bọt. Lão hán cầm một cái bánh nướng đã trả đồng tiền sau liền vội vã không nhìn nổi đi ra khỏi thành.

Lão hán nhà ở thành Kim Lăng bên ngoài Lạc Hà Sơn chân núi, Lạc Hà Sơn cao vút trong mây, người bên cạnh leo núi cước lực tốt lắm người vẫn cần một ngày một đêm mới có thể lên đỉnh. Trừ sơn thể gặp ghềnh, ở Lạc Hà Sơn trung u lâm giảng đây, kinh cực từng sinh, thường có hung tàn mãnh thú qua lại, rất nhiều lên núi đón củi người Nông gia bị mãnh thú tha đi, khiến cho người sợ hãi.

Lão hán ngừng ở dưới chân núi một ít tuổi nơi thanh tẩy cái sọt, chính cẩn thận cọ rửa đang lúc, chợt nghe thấy một tiếng yếu ớt tiếng khóc, tựa như mèo hoang gầm nhẹ, vừa tựa như trẻ sơ sinh thanh đề, lão hán lắc đầu một cái, thầm than mình thân thể suy yếu lâu năm thính giác thoái hóa. Chính chỗ này, lại một âm thanh khóc, so với mới vừa rồi lại càng thê lương. Lão hán tìm theo tiếng nhìn lại, thanh âm dường như từ nơi không xa dưới cây liễu truyền tới.

Câu thường nói: "Trái bưởi dưới tàng cây không Quý Hồn, dưới cây liễu Âm Hồn tự". Lão hán nghĩ (muốn) lên gia gia mình khi còn bé cho mình nói quý cổ sự, tâm lý càng sợ hãi, không dám lên trước.

Đại chớ quá hơn một phút, lão hán mới lấy dũng khí tiến lên, dù sao sắc trời đã sáng, một đoạn cảm tưởng Quý Hồn giờ phút này cũng không dám đi ra quấy phá.

Nhưng thấy dưới cây liễu bụi cỏ đang lúc có một áo gấm bọc thân trẻ sơ sinh, hơi thở mong manh, cặp mắt lại vút sáng vút sáng lấp lánh nhìn mình chăm chăm. "Đến tốt cùng là nhà nào nhẫn tâm cha mẹ lại vứt bỏ đáng yêu như thế một cái ấu tử, nhìn kỹ ăn mặc phải là sinh ở nhà giàu sang." Lão hán nghĩ xong liền muốn ôm lấy hài tử mang về nhà. Nghĩ (muốn) lên trong nhà mình tình huống tay liền ngừng giữa không trung đang lúc, năm nay đã tuổi gần thất tuần, trong nhà thường có đói thời điểm, như thế nào đưa hán nuôi lớn thành người, ời chao. Lão hán nghĩ đến đây, trên mặt nếp nhăn càng nhũn chặt.

Nghe người ta nói, Lạc Hà Sơn trên núi có một môn phái, kêu là Lạc Hà Môn, trong môn đều vì người tập võ. Trong đó người xuất sắc càng là Phi Diễm Tàu Bích, đào thương bất nhập. Người này cần gì phải không để ở nơi này, nếu có duyên, nhất định bị Lạc Hà Môn người thu dưỡng, sau này cũng có chính mình một phen tạo hóa. Nếu là không người, cũng chỉ có thể trách thiên ý như thế. Nghĩ điểm nơi, lão hán thu thập xong cái sọt, xoay người liền hướng dưới núi đi, chốc lát đã biến mất ở trong tầm mắt.

Hung thịnh là Thượng Thiên có đức hiếu sinh, hay là người này mệnh không có đến tuyệt lộ. Lão hán chân trước mới vừa đi nửa giờ, chân sau liền có tới sáu bảy cấp tốc lướt đến, mấy cái xê dịch giữa đã là đến cây liễu bên cạnh. Người này Kinh Công quả thực là nhanh, người bình thường mất thường cuối cùng khó mà khuy tấn toàn bộ.

Nhìn kỹ cái đó, chỉ thấy thân hình hán cực kỳ cao ráo, mặc một bộ màu xanh Vân bay liệng Phù Bức văn trang phục, bên hông buộc đến tê giác mạng, chỉ xuất đến một quả màu xanh ngọc bội, lưng đeo một thanh trường kiếm màu xanh. Tóc dài không gió mà bay, ông tay áo lung lay, quả thực là tiêu sái vô cùng. Nguyên lai người này cuối cùng Lạc Hà Môn trung năm Đại Trưởng Lão một trong 'Quân Tử Kiếm' Tổng Nhất Phi. Chỉ vì người này khiêm tốn lễ độ, gương mặt nho nhã, càng là khiến cho một tay xuất thần nhập hóa hảo kiếm pháp, cổ bị người trong đồng đạo dự xưng là 'Quân Tử Kiếm'.

Tổng Nhất Phi cẩn thận từng li từng tí ôm lấy trẻ sơ sinh, thấy trẻ sơ sinh đã là hơi thở mong manh tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, không biết là người nào nhẫn tâm vứt tới nơi này. Trẻ sơ sinh bình tĩnh nhìn Tổng Nhất Phi, cuối cùng không khóc cũng không náo, quả thực là làm người ta vô cùng kinh ngạc. Tổng Nhất Phi một là trong lòng thương tiếc người này tánh mạng, hai đối với lần này trẻ sơ sinh cũng là yêu thích phi thường. Đem trẻ sơ sinh vâng hoài trung thật chặt, Tổng Nhất Phi vận công liền hướng đỉnh núi vội vã đi.

Tinh không vạn lý, trời cao lược ảnh. Chỉ thấy một đạo thân ảnh nếu một chiếc thuyền con ở giữa dạn cao ngắt Cỏ Tung ngon cây xẹt qua. Nhạn qua

không để lại âm thanh, người qua ngọn cây dường như chưa từng người dẫm đạp lên, vẫn không nhúc nhích, giống như chưa bao giờ phát sinh qua bất cứ chuyện gì một Bàn Nhược có hiểu công việc hành gia ở chỗ này, quả thực là có thể nhận ra đây là Lạc Hà Môn trung đình cấp Khinh Công công pháp 'Thê Vân Tùng'. Khéo léo vô cùng, Tổng Nhất Phi sợ là đã luyện tới Hóa Cảnh.

Chốc lát trong chốc lát,

Tổng Nhất Phi đã là đến núi trước cửa, chỉ thấy sớm có một nữ tử ở trước cửa đứng yên chờ. Xem gần cái đó, một bộ màu hồng cài vắn trù áo khoác, màu xanh lam hơi nước trăm điệp tán hoa vẩy, vẫn một cái màu lam nhạt khối mỏng sa. Ba búi tóc đen oản làm thùy Hoa kế, nghiêng xen vào hai cái kim Không Tước Pearl trăm cài tóc, rũ xuống vài cổ Lưu Tô tập hợp bên tai cạnh, nơi mi tâm điểm một vệt kim mức độ điểm càng là bằng thêm mấy phần nhị thái. Lông mi sơ không vẽ, tự xanh với loa đại; gò má mở ra không tảo, càng Xích với phần trắng. Hồng giống như xuân liễu chi, da thịt nhẵn nhụi Như Tuyết mờ. Nhả Lệ thiên thành, càng tựa như Thiên Nhân. Nguyên lai người này cuối cùng Tổng Nhất Phi kết tóc thê tử, được đặt tên là Trương Tĩnh Hương. Nay Trương Tĩnh Hương từng cũng ở trong giang hồ có chút danh tiếng, bởi vì dài quả thực là xinh đẹp như hoa, thiện khiến cho một trường tiên, tính cách cay cú dị thường, cùng với tên chữ đại không tương xứng. Gã cho khiêm tốn lễ độ Tổng Nhất Phi sau càng là trở thành lúc ấy một đại đàm tiếu, chỉ sở 'Quần Tử Kiếm' sau này có đau khổ có thể ăn.

Tổng Nhất Phi vừa xuống đất, Trương Tĩnh Hương liền một tay chống nạnh, một tay chỉ hấn tức miệng mắng to: "Tốt người một cái Tổng Nhất Phi, chương môn sư huynh đến người xuống núi cùng kia Ngưng Hương Các thương lượng đại hội võ lâm chuẩn bị mở chuyện, lấy người Khinh Công, ba ngày qua lại đoạn không thành vấn đề. Vì sao tốn thêm phí nửa ngày, có phải hay không cùng người lão tướng tốt Tần Nhược Vũ lại ôn chuyện, trước hoa dưới trăng đi?" Tổng Nhất Phi đối mặt thê tử ỏi chào tra hỏi, chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng: "Tĩnh Hương, lần này ta phụng chương môn sư huynh cái đó mệnh đi Ngưng Hương Các thương lượng chuyện quan trọng, trong đó tự không dám trì hoãn. Ta cùng với kia Tần Nhược Hương chẳng qua là quân tử chi giao, tại sao như lời người nói như vậy. Tự mình hai thành hôn tới nay, Vì Phu trong lòng liền chỉ có người một người, lại không hai lòng. Thời gian hơi có trễ nãi chỉ vì người này' nói xong chỉ chỉ trong ngực trẻ sơ sinh.

Trương Tĩnh Hương nghe xong chồng giải thích sắc mặt hơi có hòa hoãn, liền hướng chồng trong ngực nhìn. Chỉ thấy một sắc mặt tái nhợt trẻ nít trực câu câu nhìn chăm chăm nàng, hai mắt chớp chớp, rất là khả ái, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần yêu thích. Nhắc tới cũng đúng dịp, Trương Tĩnh Hương mới vừa sinh một nữ còn bất mãn tháng năm lâu, thấy vậy bé trai sơ sinh, tất nhiên tình thương của mẹ tình tràn lan, hoan hi không dứt. Thấy trẻ sơ sinh sắc mặt tái nhợt, biết là nhiều ngày không ăn uống, cuống quýt từ chồng trong ngực cẩn thận từng li từng tí đoạt lấy trẻ sơ sinh trở về phòng dứt đồ ăn Mẩu Nhũ đi.

Tổng Nhất Phi thấy thê tử như thế như vậy, cũng là dở khóc dở cười. Trong lòng không khỏi đối với (đúng) đứa nhỏ này hơn yêu thích.

Cho đến Tổng Nhất Phi ở đại sảnh chờ ước chừng một giờ, thê tử mới từ căn phòng đi ra.

"Đứa nhỏ này ăn rồi đã ngủ, có thể có tên tuổi?" Trương Tĩnh Hương cười hỏi Tổng Nhất Phi.

Tổng Nhất Phi cau mày một cái, nói: Ta đang tra nhìn lên sau khi phát hiện đứa nhỏ này nơi bà vai thêu có một cái chữ bạch, lại vừa là ở một góc dưới cây liễu nhạt, không bằng liền gọi là 'Liễu Nhất Bạch' đi.

Trương Tĩnh Hương ở Tổng Nhất Phi bên cạnh đi tới đi lui, tự nói nói: 'Nhất Phi, Nhất Bạch, như thế tốt lắm!'

Từ nay Liễu Nhất Bạch liền ở Lạc Hà Môn trung dần xếp lại, là vì Tổng Nhất Phi thứ năm đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kinh mạch bế tắc

Có câu nói là: "Trong núi năm tháng dễ dàng qua, trên đời phồn hoa đã ngàn năm".

Lạc Hà Môn Lạc Nhạn Phong trung, tuổi gần hai mươi thiếu niên chính có hết sức ở nâng đỡ Nhất Trọng đạt đến mấy trăm cân đá lớn, mồ hôi từ nhỏ năm hai gò má không ngừng hạ xuống, lại không ngừng có mồ hôi toát ra.

Phương xa đình núi Tổng Nhất Phi Trương Tĩnh Hương nhìn thiếu niên mặt mũi thân thể không khỏi một trận thờ dài: 'Nhất Bạch khi còn bé không biết trải qua cái gì, hay lại là trời sinh như thế, kinh mạch toàn thân lại bế tắc như thế. Tập võ mười năm lại một tia nội lực cũng không luyện được tới.' Trương Tĩnh Hương nói: 'Không chỉ có như thế, đứa nhỏ này thân thể suy nhược không chịu nổi, thân thể tổ chất so với trong môn những đệ tử khác nhiều không bằng, mười năm Luyện Thể, cũng là so với người bình thường mạnh hơn không nhiều.' "Thiên ý như thế, nghĩ đến Nhất Bạch tự có hấn phúc duyên, chúng ta không cần quá lo lắng" Tổng Nhất Phi nói xong một cái tung cang lại đã biến mất không thấy gì nữa, so sánh với mười lăm năm trước nội lực càng hùng hồn thâm hậu, đã đạt đến Tông Sư Cảnh Giới.

Thiếu niên chính là Liễu Nhất Bạch, mặc Nhất Bạch sắc luyện công trường bào. Tóc dài màu đen không gió mà bay, giữa lông mày tất cả đều là vẻ kiên nghị, mày kiếm mắt sáng. Quả thực là một thiếu niên đẹp trai lạnh lẽ, thân thể gầy nhỏ. Nhìn một cái bên dưới lại không giống người tập võ, ngược lại tựa như một thư sinh yếu đuối.

"Nhất Bạch, không muốn luyện, nghỉ ngơi một hồi đi, ta mang cho ngươi ngươi thích ăn nhất Quế Hoa Cao, là mẩu thân tự làm." Âm thanh truyền sau tới một đạo ngọt ngào mềm mại lên tiếng thanh âm. Liễu Nhất Bạch biết là Sư Tỷ Tổng Phi Nhận, liền thả ra trong tay đá lớn xoay người đi tới. Chỉ thấy Sư Tỷ cười tươi rồi đứng ở cách đó không xa Cổ Tùng xuống, cười tủm tỉm đang nhìn mình.

"Sư Tỷ, làm sao ngươi tới? Bị sư phụ sư nương gặp lại ngươi không cố gắng luyện công sẽ lại phải bị mắng". Liễu Nhất Bạch trên mặt dâng lên một tia ý cười.

"Còn chưa phải là quan tâm ngươi người tiểu sư đệ này, sợ bụng của ngươi xì xạo kêu được không thôi".

"Sư Tỷ, cảm ơn ngươi. Ngươi chính là mau đi trở về đi, bị sư phụ phát hiện ngươi nhất định sẽ chịu phạt".

"Hừ, sợ cái gì. Nhất Bạch, để cho ta tới thử một chút ngươi kiếm pháp luyện thế nào đi!" Tổng Phi Nhận trên mặt lộ ra một tia không dễ dàng phát giác vẻ giảo hoạt.

Lời còn chưa dứt, mũi kiếm đã đến mức.

Liễu Nhất Bạch thấy Sư Tỷ ác liệt thế công, cuồng quit né tránh. Một cái lý ngư đã đỉnh, tránh thoát Tổng Phi Nhận một chiêu này thế công, xoay người một cái xô dịch, rút ra treo ở trên thân cây trường kiếm, cũng không lập tức phản kích. Mà là bày một cái phòng thủ Kiếm Thế, cười tủm tỉm nhìn Tổng Phi Nhận.

Tổng Phi Nhận thấy Liễu Nhất Bạch giữa hai lông mày thần sắc, không khỏi đại sấn. Kiếm nếu giao long, thân kiếm tựa như phát ra tí ti Long Ngâm, một kiếm này thức, được đặt tên là Kinh Long kiếm pháp. Truyền thuyết luyện đến Đại Thành, mặt Thần Long cũng theo đó sợ hãi.

Liễu Nhất Bạch thấy Sư Tỷ xuất ra bản lĩnh xuất chúng, nhưng cũng không sợ hãi, không né tránh. Tay động một cái, kéo ra một đóa kiếm hoa, thẳng hướng đến Tổng Phi Nhận mũi kiếm đi. Một kiếm này, lại tan rã Tổng Phi Nhận ác liệt thế công.

Tổng Phi Nhận giận dữ, kiếm chiêu không cùng tăng xuất. Liễu Nhất Bạch vẫn gió bất động, thẳng tắp đứng sừng sững, mỗi lần chẳng qua là nhẹ nhàng một kiếm chính là phá giải Tổng Phi Nhận chiêu thức.

Tổng Phi Nhận cường công không phải, trong lòng càng xấu hổ, trong lúc vô tình âm thầm vận công, một thân nội lực vận với trong kiếm, này một kiếm hạ xuống, kiếm khí như có phá kiếm mà ra khuynh hướng. Liễu Nhất Bạch nghe mà biến sắc, cuồng quit tìm đứng sơ hở xuất kiếm.

'Phanh' một tiếng, Liễu Nhất Bạch bay ngược ra hơn 10m nên ở Cổ Tùng bên trên, phun ra một ngụm máu tươi. Hiển nhiên là được nội thương không nhẹ.

Tổng Phi Nhận lúc này mới phản ánh tới, cuồng quit chạy tới nhìn Liễu Nhất Bạch thương thế. "Nhất Bạch, thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta cũng không biết ta tại sao sẽ dùng nội lực" vừa nói nước mắt ở trong hốc mắt lớn vồn, tựa như chỉ cần Liễu Nhất Bạch nói thêm câu nào nước mắt sẽ không ngừng được lăn xuống xuống.

"Sư Tỷ, ta không sao, là ta quá lơ là, không trách ngươi." Liễu Nhất Bạch mặc dù khóe miệng giữ lại Tinh Hồng máu tươi, lại vẫn cười ngậm ngậm nhìn Tổng Phi Nhận.

"Phi ca, ngươi xem Nhất Bạch kiếm pháp như thế nào?" Trương Tinh Hương nhìn bên người xem hồi lâu Tổng Nhất Phi. Nguyên lai Tổng Nhất Phi chẳng biết lúc nào đã vòng trở lại.

"Nhất Bạch kiếm pháp thành tựu đã bước vào Võ Lâm Cao Thủ hàng ngũ, mỗi một kiếm ra nhất định có thể đánh trúng Nhận Nhi sơ hở. Nếu có thể có nội lực, tất đã đạt tới kiếm khí xuất thế cảnh giới. Đáng tiếc. Tổng Nhất Phi không khỏi một trận thở dài,

Trên mặt viết đầy tất cả đều là tiếc nuối.

Liễu Nhất Bạch do Tổng Nhất Phi chữa thương sau, lạy Tạ sư phụ sau khi. Xoay người hướng căn phòng đi. Tổng Nhất Phi nhìn Liễu Nhất Bạch tiêu điều bóng lưng tâm lý rất cảm giác khó chịu, chỉ hận chính mình cảnh giới không đủ, nếu như mình đạt tới trong truyền thuyết Vũ Phá Hư Không cảnh giới, định có thể giúp Nhất Bạch đã thông kinh mạch. Cuối cùng chỉ có thể tự giấu một tiếng: Thế nhân lại có gì người có thể đạt tới cái này dạng cảnh giới đây?

Liễu Nhất Bạch trở lại trong phòng, yên lặng kiểm tra thân thể của mình. Nghĩ (muốn) vận khí đến Đan Điền, bụng lại từng trận quặn đau. Rất nhiều Liễu Nhất Bạch mạnh mẽ đến đâu vận công sẽ gặp Bạo Thể mà chết khuynh hướng.

Liễu Nhất Bạch không khỏi âm thầm hận thân thể của mình không có ý chí tiến thủ, nhưng không thể làm gì. Tất nhiên một đêm chưa chợp mắt, không cần nói nhiều.

Xuân đi Đông đến, đã gần đến giao thừa. Ngày này, xuất ngoại lịch luyện hai vị sư huynh đã trở về sư môn. Nhị Sư Huynh Vương Đại Chí, Tam Sư Huynh Diệp Chuẩn. Hai người phong trần mệt mỏi, khắp khuôn mặt là tang thương. Vương Đại Chí mặt đầy lạc quai hàm chòm râu, thấy Liễu Nhất

Bạch vui vẻ cười ha ha, thanh âm giống như sấm cuộn cuộn mà tới. Bước nhanh về phía trước, từng thanh Liễu Nhất Bạch ôm vào trong ngực, phủ đầy bên chắt bấp thịt bàn tay đem Liễu Nhất Bạch cô Khóp Xương cũng rung động đùng đùng. Đối mặt hào sảng Nhị Sư Huynh xuất phát từ nội tâm tưởng niệm, Liễu Nhất Bạch mặc dù thân thể không chịu nổi, cũng xuất phát từ nội tâm đối với (đúng) Nhị Sư Huynh cười cười: 'Nhị Sư Huynh, một năm không thấy, thân thể người . Càng ngày càng 'Hùng vĩ' cấp, ta cảm giác bị một con đại Hùng Xám ôm vào trong ngực '

Vương Đại Chí gãi đầu một cái, ngượng ngùng cười khan hai tiếng.

Tam Sư Huynh Diệp Chuẩn cũng đứng Liễu Nhất Bạch gãi đầu một cái, Liễu Nhất Bạch đối mặt Tam Sư Huynh kia biểu tình lạnh như băng cũng là không thể làm gì. Nay Diệp Chuẩn, nghe Sư Tỷ nói nguyên là thành Kim Lăng tiếp theo đại hộ nhân gia công tử, nhiều năm trước, trong nhà bị người trả thù, một nhà đều bị cừu nhân giết sạch. Chỉ có hân năm đó đi ra ngoài cùng tiểu đồng bọn đi ra ngoài chơi đùa bốn mới thoát khỏi may mắn với khó khăn. Đến đây sau, trên mặt lại cũng không xuất hiện qua mặt mây vui vẻ.

Chỉ có đại sư huynh, Liễu Nhất Bạch chưa từng thấy qua, trước kia cũng hỏi qua sư phụ. Sư phụ chỉ nói là đi ra ngoài lịch luyện còn chưa trở lại, tựa hồ không muốn nói thêm.

Đêm ba mươi, thầy trò mấy người ngồi ở trên một cái bàn, nhìn sư nương làm một bàn thức ăn. Trứng muối bụng nhỏ mà, lượng thịt, xúc xích mà, thập cẩm Tô bàn mà, gà xông khói trắng bụng mà, hấp Bát Bảo heo . Người người lăm le sát khí nhao nhao muốn thử.

"Đại Chí, Diệp Chuẩn, cho thầy nói một chút các người xuống núi sự tình đi." Tổng Nhất Phi uy nghiêm nhìn hai người.

"Sư phụ, ta một năm này đi xa xôi Tây Phương khô hạn chi địa, trong đó gặp phải trong Khô Cốt Môn người, cùng bọn họ phát sinh một ít mâu thuẫn, trong một năm một mực cùng bọn chúng ở chu toàn, gần đây công lực tinh tiến không ít, cảm giác không lâu sau liền có thể đột phá đến kiếm khí xuất thế cảnh giới."

Tổng Nhất Phi hài lòng nhìn Vương Đại Chí gãi đầu một cái, sau đó quay đầu nhìn Diệp Chuẩn.

Diệp Chuẩn thấy sư phụ tràn đầy ngẫm mong đợi ánh mắt, trong lòng tức là không đành lòng.

"Sư. . Phụ . Đệ con em từ một năm này đang truy tung năm đó Cừu gia, trần trọc trở mình nhiều, nhưng vẫn không có tiến triển."

Àm! Tổng Nhất Phi mặt đầy tức giận vỗ bàn một cái, trên bàn thức ăn phần lớn đều đã vấy ra. Mọi người thấy sư phụ nổi giận, toàn bộ đều câm như hến, thờ ơ cũng không dám.

Một hồi trầm mặc sau khi.

Tổng Nhất Phi sắc mặt hơi có hòa hoãn: "Diệp Chuẩn a, ta biết người nóng lòng báo thù, nhưng cắt không thể bị cừu hận che đậy cặp mắt. Chỉ có làm thực lực người có thể bảo vệ mình, bảo vệ người nhà bằng hữu thời điểm mới có thể không sợ hãi bất kỳ khiêu chiến nào. Người xem một chút người bây giờ vô công, ngay cả sư muội của người cũng không bằng. Người làm sao báo cừu?"

Diệp Chuẩn nghe được sư phụ dạy bảo xấu hổ cúi đầu xuống, tâm lý âm thầm quyết định, nhất định phải luyện thật giỏi công. Các loại (chò) công lực đại thành lại đi trả thù.

Trải qua này một đoạn ngắn nhạc đệm sau, năm người vui vẻ hòa thuận ăn lần này bữa cơm đoàn viên. Trong đó các loại, không cần nói rõ.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Xuống núi lịch lãm

Sáng sớm hôm sau.

"Nhất Bạch, người với thầy đến, " Tổng Nhất Phi đối chính ở đỉnh núi luyện công Liễu Nhất Bạch nói.

"Dạ, sư phụ." Mặc dù Liễu Nhất Bạch rất nghi ngờ, bình thường sư phụ đoạn sẽ không ở sáng sớm lúc luyện công sau khi tìm chính mình, nhưng Liễu Nhất Bạch không có suy nghĩ nhiều, yên lặng đi theo sau lưng sư phụ.

Tổng Nhất Phi đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch biểu hiện rất hài lòng.

"Nhất Bạch, ngươi có thể biết Lạc Hà Sơn từ đâu tới?" Tổng Nhất Phi đứng ở vách đá trước nhìn vực sâu, giờ phút này chính là sáng sớm tia ánh sáng mặt trời đầu tiên lúc xuất hiện, ánh mặt trời chiếu ở Vân Hải Chi Thượng, cuối cùng tuyệt vời dị thường, phảng phất như Nhân Gian Tiên Cảnh.

Liễu Nhất Bạch không biết sư phụ vì sao có câu hỏi này. Đáp: 'Đệ tử không biết.'

"Này Lạc Hà Sơn vốn không kêu Lạc Hà Sơn, năm đó chúng ta Lạc Hà Môn tổ sư Thanh Phong Chân Nhân du lịch tứ hải, đường tắt núi này. Ở đỉnh núi ngồi tĩnh tọa đang lúc, không trung một đạo ánh nắng chiều bắn thẳng đến xuống chiếu vào tổ sư trên người, tổ sư thán phục thiên nhiên cái đó quý phù thần công, thiên đạo cái đó mong manh. Kết luận núi này cùng hắc hữu duyên, liền ở chỗ này khai phái truyền đạo. Núi kêu là 'Lạc Hà Sơn, phái được đặt tên là 'Lạc Hà Môn' ".

Đây cũng là chúng ta môn phái từ đâu tới.

Liễu Nhất Bạch không khỏi hiếu kỳ: 'Sư phụ, nghe ngài nói như vậy, chúng ta môn phái tổ sư lại là người tu đạo, nhưng vì sao hiện nay chúng ta đều vì người tập võ?'

"Ồi chao, năm đó, tổ sư khai phái sau khi, quảng thu môn đồ. Nhưng cũng không truyền thụ đạo pháp, mà là truyền xuống một ít Cường Thân kiện thể. Người tập võ Nội Công Tâm Pháp. Có một ngày, tổ sư không thấy, cứ như vậy biến mất ở bên trong dãy núi này, từ nay cũng không có xuất hiện nữa."

"Sư phụ, ngài theo ta nói những thứ này là có lời gì nghĩ (muốn) nói với ta sao?" Liễu Nhất Bạch đứng ở Tổng phi thân đi cạnh nhìn hắc.

"Xác thực, ngươi tuổi tác cũng đến, thầy muốn cho ngươi xuống núi lịch lãm."

"Xuống núi lịch lãm? Đồ nhi chưa bao giờ xuống núi, cũng không muốn rời đi sư phụ sư nương môn."

"Nguyên nhân chính là như thế, ngươi còn không biết thế gian hiểm ác, ở trong môn mặc dù thời gian qua tốt, cũng không phải đại hảo nam nhi nên ngày ngộ địa phương. Huống chi ngươi kinh mạch bế tắc, ở trong môn ngươi cũng không học được cang cao thâm hơn Nội Công Tâm Pháp. Đi xuống núi, có lẽ có một phen cơ duyên."

Liễu Nhất Bạch nghe đến chỗ này, đã là tình khó khăn tự không, nước mắt từ hai gò má trượt xuống. Làm ướt vách đá cạnh mọc um tùm cỏ hoang, nước mắt nhỏ xuống ở trên cao trải qua ánh mặt trời chiếu sáng, trở nên sáng chói chiếu nhân, tựa như mật mờ Bột Hải trung đào được dạ quang minh châu.

Sư mệnh không thể trái, Liễu Nhất Bạch dù cho trong lòng mọi thứ không tình nguyện cũng chỉ được nghe theo sư phụ ý nguyện.

Tổng Nhất Phi trong lòng cũng là cảm khái vạn phần, trong lòng rất là Bất Xá. Sợ chính mình lòng mềm nhũn liên đới ý, một cái xê dịch đã là biến mất không thấy gì nữa.

'Ông!' phá không tới một thanh kiếm, thẳng vào vách đá cạnh to trên đá.

Không trung cang có thanh âm vọng về với sơn cốc: 'Kiếm này được đặt tên là Mạc Tà, chính là thầy hành tẩu giang hồ vài chục năm phối kiếm, hôm nay tặng cho ngươi, nhìn ngươi thiết mặc cô phụ thầy kỳ vọng.'

Mạc Tà, truyền thuyết là thời cổ đúc kiếm danh tượng Can Tương cùng với vợ tạo thành, vừa là Can Tương, hai là Mạc Tà kiếm. Can Tương Mạc Tà là Tấn quân làm kiếm, ba năm mà thành, kiếm có thư hùng, thiên hạ danh khí vậy. Là lấy Thư Kiếm trình diễn miễn phí quân, lưu kỳ Hùng giả.

Nhưng thấy kiếm này. Kiếm dài 2 thước 1 tấc, thân kiếm thép mà đúc cùng mỏng, lộ ra nhàn nhạt hàn quang, chuôi kiếm là một cái kim sắc khắc hình rồng cái đó án kiện, lộ ra vô cùng uy nghiêm, lưỡi kiếm vô cùng sắc bén, nhận như Thu Sương. Quả thực là một cái tuyệt thế danh kiếm

Ngày thứ hai, Liễu Nhất Bạch bái biệt sư phụ sư nương sư huynh Sư Tỷ, ở lưu luyện trung cẩn thận mỗi bước đi xuống núi. Đi tới nơi giữa sườn núi, chợt nghe thấy sau lưng tựa như có người ở lớn tiếng kêu. Quay đầu nhìn lại, cuối cùng Sư Tỷ Tổng Phi Nhạn chạy nhanh đến.

"Nhất Bạch, ngươi chậm một chút."

"Sư Tỷ, ngươi vì sao theo tới?"

"Ngươi kẻ ngu này, xuống núi lịch lãm cũng không mang ngân lượng, chẳng lẽ ngươi nghĩ ngủ ngoài đường sao?" Tổng Phi Nhạn cười ha hả nhìn Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch không khỏi thất thần, chỉ thán là này cười chỉ ứng nhân gian có, trên trời kia được (phải) mấy lần ngời.

Trong lòng đối với (đúng) Sư Tỷ tốt cang cảm kích, trong lòng âm thầm thề, sau này nhất định phải luyện thật giỏi công, đem tới bảo vệ tốt Sư Tỷ.

Ở Tổng Phi Nhạn dặn dò dặn dò bên dưới,

Hai người lưu luyện chia tay.

Liễu Nhất Bạch đến trong thành Kim Lăng, ngày đã sắp tới. Trong thành cũng không tựa như trong môn sau khi trời tối khắp nơi yên tĩnh không tiếng động, chỉ có thể nghe côn trùng kêu vang chim hót tiếng. Ban đêm thành Kim Lăng, lại cũng là huyền ảo phi phàm, người đến người đi. Nhỏ như người buồn bán nhỏ, lớn đến đạt quan hiển quý.

Liễu Nhất Bạch giống như một cái ra đời không lâu trẻ nít, đối với (đúng) đủ loại sự vật tràn đầy hiếu kỳ. Nhìn bên trái một chút, bên phải nhìn một chút, phi thường cao hứng.

"Kẹo hồ lô kẹo hồ lô, đều nói Băng Đường Hồ Lô chua, chua trong nó còn lộ ra ngọt, đều nói Băng Đường Hồ Lô tròn, tượng trưng hạnh phúc cùng đoàn viên "

"Lạc —— cao cọc mà lạc —— trái hồng lạc —— không chất lạc —— chất còn có đôi lạc!"

Mỗi nghe được một cái hàng rong thét, Liễu Nhất Bạch đều phải dừng bước lại nếm thử.

"Cút sang một bên, Tiểu Khiếu Hoa Tử, dám cản trở người đại gia đường đi."

Đang ở nhai Băng Đường Hồ Lô Liễu Nhất Bạch chợt nghe phía trước truyền tới một không hòa hài thanh âm, từ từ đi vòng chặt chẽ đám người đi vào trong nhìn.

Chỉ thấy vài tên đại hán vạm vỡ chính vây quanh cả người vài thô sọe đay y phục, trên mặt bần thiêu một cái Tiểu Khiếu Hoa Tử. Miệng đầy cang là đang không ngừng nhục mạ, như là phải đem người này thăng thần nuốt sống xuống.

Tiểu khiêu hóa bên cạnh đứng một cái áo gấm công tử, mặt đầy chán ghét nhìn nàng.

"Oanh, tốt người một cái Tiểu Khiếu Hoa Tử, dám đụng người công tử gia ta? Con mắt dài đi đâu, hôm nay không giáo huấn người một trận khó tiêu mới hận trong lòng của ta."

Nói xong chung quanh vài tên đại hán vạm vỡ liền hướng tiểu khiêu hóa xúm lại đi.

Tiểu khiêu hóa thân thể run lẩy bẩy, hai cái ô mắt đen nhưng ở trên người mấy người vòng tới vòng lui. Lại không về kinh hoảng, trên mặt còn mang theo tia (to) Hứa về đùa cợt.

Công tử áo gấm không khỏi giận dữ: 'Đánh cho ta, hung hăng giáo huấn cái này không biết trời cao đất rộng Tiểu Khiếu Hoa Tử. Đánh một quyền khen thưởng một lượng bạc.'

Mấy người nghe được chủ nhân lời nói không khỏi mở cở trong bụng, một lượng bạc a, nhiều đánh mấy quyền tới nay có thể đi uống rượu có kỹ nữ hầu. Nghĩ đến trong thanh lâu những cái này nhiều về nhiều sắc đàn bà kiều mị, mấy người giống như cao thủ phụ thể, rồi rít huy quyền hướng tiểu khiêu hóa trên đầu đập tới.

Tiểu khiêu hóa mới vừa đợi xuất thủ. Một thân quần áo trắng trường bào nam tử liền ngăn ở trước người của nàng.

Mấy người thấy có người ngăn trở, liền dừng Quyền Thế, bình tĩnh nhìn trước mắt nam tử, hận không được phải đem hắn tháo thành tám khối.

"Người là người phương nào? Đừng xen vào việc của người khác, thức thời vội vàng cút cho ta, nếu không Lão Tử ngay cả người đồng thời giáo huấn." Công tử áo gấm cau mày.

"Tại hạ Liễu Nhất Bạch, chính là một bình dân bách tính. Người khi dễ như vậy một cái không có chút nào sức đề kháng người, người không cảm thấy xấu hổ sao?"

"Hừ, này tiểu khiêu hóa đụng ta ở phía trước, ta giáo huấn một chút nàng là thiên kinh địa nghĩa." Công tử áo gấm nhìn trước người người này mặc dù tướng mạo bất phàm, nhưng thân thể gầy yếu giống như cần (cái) cây trúc tựa như, cần bản không giống như có sức đánh trả người. Không khỏi đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch càng khinh thị.

"Không thực lực còn học người ta anh hùng cứu mỹ nhân, phi. Hơn nữa còn không phải là cái gì mỹ nhân, chỉ là một bần thiêu nghèo ăn mày. Quả thực là bắt chó đi cày." Công tử áo gấm như vậy trong đầu nghĩ.

"Vừa là như thế, ta thay mặt vị huynh đệ kia hướng công tử người nói xin lỗi, mong rằng người đại nhân không chấp tiểu nhân. Bỏ qua cho nàng một lần." Liễu Nhất Bạch hướng công tử áo gấm làm cái ấp.

Sau lưng tiểu khiêu hóa nghe được không khỏi một trận tức giận: 'Người mới là tiểu nhân, thật là không biết nói chuyện, không biết nơi nào nhô ra chưa dứt sữa tiểu tử.'

Công tử áo gấm thấy Liễu Nhất Bạch nhượng bộ, trong lòng không khỏi đối với hắn càng khinh bỉ: "Còn tưởng rằng là cao thủ gì, cũng chẳng qua là một cái lân thiện sợ ác hạng người a."

Nghĩ thông suốt nơi này, công tử áo gấm không khỏi cười gằn một tiếng: "Người cho rằng là người là ai, ai muốn người nói xin lỗi, đánh cho ta, đem hai người bọn họ đánh tàn phế, xảy ra chuyện gì ta ôm lấy."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Trêu ra cường địch

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh.

Mấy người mặc dù không phải là người trong võ lâm, nhưng cũng từng học qua mấy cái kỹ năng. Chiêu thức lại cũng khiến cho tương đối có thành tựu, Quyền Kính hồ hồ sinh phong, thâm độc ác độc, toàn bộ hướng Liễu Nhất Bạch chỗ trí mạng đánh.

Chừng mấy tên cầu nô tài, lại ngoài đường phở liền muốn tánh mạng người, nếu đổi lại dân chúng bình thường nhất định chết thảm tại chỗ.

Trong tay bắt giác nhiều khiến cho mấy phần kinh lực, một chiêu ra, mấy người toàn bộ đại ngã bay ra xa mấy mét, không thể đứng dậy, lộ vẻ bị cắt đứt mấy chiếc xương sườn.

Công tử áo gấm sợ hãi, thầm nói: "Lại gặp kẻ khó chơi. Có ý tứ, có ý tứ."

Liễu Nhất Bạch đi phía trước ép tới gần một bước, mặt mỉm cười nhìn công tử áo gấm.

Công tử áo gấm nhìn Liễu Nhất Bạch tựa như như một xuân phong nụ cười tâm lý không khỏi sau lùi một bước, theo người ngoài, nụ cười này có lẽ hòa ái dễ gần. Có thể trong mắt hắn rõ ràng nhìn thấy đôi phương khinh thường cùng đùa cợt.

"Người chó làm loạn, người có thể biết ta là ai? Ta là thành Kim Lăng con trai của Tri Phủ Lý Tuân. Người nếu là dám đụng đến ta một cọng tóc gáy, ta bao người không đi ra lột này thành Kim Lăng." Lý Tuân đứng là không một tia hoảng loạn, phảng phất hết thảy đều ở hán năm trong bàn tay.

"Ta ghét nhất liền là bị người uy hiếp, ta quân người là Tri Phủ con trai hay lại là con trai của Vương gia." Nói xong, Liễu Nhất Bạch bước ra một bước, liền đã đến Lý Tuân trước người. Huy quyền liền hướng Lý Tuân đánh.

"Ồ, thân pháp này thật là kỳ diệu. Lại giống như là Lạc Hà Môn trung công pháp." Sau lưng tiểu ăn mày như tên trộm nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch, hiểu kỳ không rời mắt.

"A. Người lại thật dám động thủ, chờ một hồi nhất định gọi người sống không bằng chết."

'Phốc' lại vừa là một quyền, một quyền này thẳng tắp đánh vào Lý Tuân trên hốc mắt. Trong nháy mắt, Lý Tuân con mắt đã là một mảnh bầm đen.

Vừa mới bắt đầu Lý Tuân ngược lại không dừng âm ỉ, mỗi đập một quyền liền muốn chửi mắng một phen.

Lý Tuân mỗi mắng một tiếng, Liễu Nhất Bạch Quyền Thế liền lại một phần. Như thế lặp đi lặp lại mấy phen, Lý Tuân không ngờ là giống như chó chết, không thể động dậy.

Liễu Nhất Bạch đem Lý Tuân ném xuống đất, quay đầu nhìn lại. Tiểu ăn mày chẳng biết lúc nào không ngờ rồi đi.

Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái. Tự mình cười cười: "Trượng nghĩa xuất thủ, thậm chí ngay cả âm thanh cảm tạ cũng không có."

Nói xong, Liễu Nhất Bạch cũng không lo Lý Tuân như thế nào, ăn kẹo hồ lô tự cổ đi.

Đi lang thang một hồi, giữa đường lái buôn tất cả đã linh linh tán tán dẹp quây về nhà. Liễu Nhất Bạch quá mức dám không thú vị. Tìm khách sạn ở lại. Hồi tưởng chính mình cả ngày hôm nay, Liễu Nhất Bạch đã là kích động lại vừa là hướng tới. Nhân sinh làm cần như thế, Khoái Ý Ân Cừu, cảm kích tung hoành thiên hạ.

Ở Liễu Nhất Bạch cảm khái đang lúc, nào ngờ, một trận nguy hiểm gần sắp giáng lâm ở trên đầu của hắn.

Hôm sau, ánh mặt trời nhức mắt. Đêm chính ngủ say Liễu Nhất Bạch từ trong mộng thức tỉnh. "Đồng đồng đồng" môn ngoài truyền tới một trận dồn dập tiếng gõ cửa.

Liễu Nhất Bạch mặc quần áo từ tế mở cửa, thấy là Điểm Tiểu Nhị. Liền hỏi chuyện gì.

"Khách quan, ngưng ngưng quấy rầy ngài nghỉ ngơi. Là như vậy, tối hôm qua không biết người nào đã thương Tri Phủ Đại Nhân công tử, Tri Phủ Đại Nhân tức giận, bây giờ chính phái quân lính ở khắp nơi tuần tra đầu rồi, phòng chừng chẳng mấy chốc sẽ tra được tề tề. Cho nên, tiểu nhân thông báo người com sáng đứng dậy, tránh cho quan sai vào phòng kiểm tra, ảnh hưởng ngài nghỉ ngơi."

"Tạ tạ tiểu ca nhắc nhở." Liễu Nhất Bạch bắt động thanh sắc nhét một khối bạc vụn cho Điểm Tiểu Nhị.

"Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, nhỏ như vậy người xin được cáo lui trước" nói xong, Điểm Tiểu Nhị mặt mày hớn hờ xuống lầu.

Liễu Nhất Bạch âm thầm thở dài nói; 'Không nghĩ tới lần này lại xông ra đại họa.'

Coi là, binh đến tướng đỡ, nước đến đất cản. Chính mình đứng một chữ lý, lại có sợ gì?

Cười cười, Liễu Nhất Bạch mặc chỉnh tề, liền xuống lầu ăn cơm.

Liễu Nhất Bạch xuống thang lầu, đưa mắt nhìn lại. Từ lầu không ngờ đầy ắp cả người, phi thường náo nhiệt. Trong đó không thiếu một ít người trong võ lâm, đeo đao kiếm.

Liễu Nhất Bạch tìm cái vị trí cạnh cửa sổ, lúc này đưa đã có một cô gái ngồi xuống, đang ở tình tứ thưởng thức trong ly rượu ngon.

"Tiểu thư, tại hạ nhưng hay không liêu mạng với người cái ngồi?" Liễu Nhất Bạch đối với (đúng) nữ tử ôm quyền xá.

Nữ tử nghe xong Liễu Nhất Bạch nói chuyện, cũng không phản ứng.

Hay lại là tự mình rót rượu. Liễu Nhất Bạch thầm nói cô gái này thật vô lễ mạo. Vì vậy cũng không để ý nữ tử có đồng ý hay không, trực tiếp ở nữ tử đối diện ngồi xuống.

"Tiểu nhị, cho ta tới ấm rượu ngon, trở lên mấy món thức ăn."

Nữ tử thấy Liễu Nhất Bạch hoàn toàn không để ý tới mình, ngẩng đầu nhìn Liễu Nhất Bạch đang định phát tác. Chợt ngẩn ra, con ngươi vòng vo một chút, đứng là lại uống lên rượu tới.

Liễu Nhất Bạch thấy nữ tử cũng không phát tác, cũng tự mình uống lên rượu tới. Uống rượu đang lúc len lén quan sát liếc mắt nữ tử.

Chỉ thấy đàn bà kia chính đang thiếu linh, bất quá mười lăm mười sáu tuổi, da thịt Trắng Tuyết, xinh đẹp vô cùng, sắc mặt tuyệt lệ, không thể bức thị. Chẳng qua là linh động cặp mắt tựa hồ giống như đã từng quen biết, thật giống như đã gặp qua ở nơi nào, nhưng nhất thời cũng là không nhớ nổi, liền không nghĩ nhiều nữa.

"Lại nói, các người ai ngờ tới hôm qua chuyện phát sinh." Bên cạnh bàn nhất cá diện cho trắng nõn nam tử gầy yếu hỏi.

Một cái lưng hùm vai gấu Đại Hán tiếp lời: 'Chuyện này người hỏi ta liền đúng tới hôm qua ta vừa lúc ở hiện trường, là một vị lão tiền bối đêm kia Lý Tuấn cho đánh, cuối cùng đêm kia Lý Tuấn công tử cho đánh hấn mẹ ruột cũng không nhận ra. Cuối cùng rồi đi đang lúc, còn đêm Lý Tuấn kia thắng nhỏ cho giảm đập hung hăng giảm đập mấy đá. Nghe nói, người kia bây giờ đã không thể làm chuyện phòng the.'

"Không đúng, không đúng, rõ ràng là một vị tuổi trẻ Thiếu Hiệp bắt hấn cho đánh, chỉ bất quá kia Thiếu Hiệp dài cũng đúng là đập đầu sầm. Bởi vì giận Lý Tuấn dài so với hấn tuần mỹ, cuối cùng trực tiếp dùng trường kiếm trong tay của hấn đem Lý Tuấn thắng nhỏ cho cắt đi." Một mặt lẫn nhau tên hèn mọn lập tức phản bác.

Trắng nõn nam tử gầy yếu nhìn một cái chính mình thắng nhỏ, chợt cảm thấy một trận khí lạnh đánh tới: 'Lý huynh, Hồ huynh, các người cũng không cần hù dọa tiểu đệ. Nghe các người từng nói, người này như thể thâm độc, đặc biệt tìm tướng mạo tuần mỹ dưới người tay. Vậy tiểu đệ há chẳng phải là rất nguy hiểm? Tiểu đệ tới nay còn muốn đi say xuân lâu tìm mấy cái tuyệt vời tiểu nữ sung sướng đây.'

"Hắc hắc hắc hắc, nhắc tới cũng là. Kia say xuân lâu tiểu nương tử người người xinh đẹp như hoa. Phong nhũ cặp mông. Người người tao lãng không được, thật là làm cho người không cầm được."

Tên hèn mọn nói đến chỗ này, bất giác phát ra một trận cười dâm dăng.

Nữ tử mới vừa một mực ở tình tứ nghe mấy người nói chuyện, nghe đến chỗ này sắc mặt đỏ ửng, xấu hổ dị thường. Liền giận dữ quay đầu, không nữa nghe bọn hấn ô ngôn uế ngữ. Mà là chế nhạo nhìn Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch nghe được bọn họ nói chuyện bất giác dở khóc dở cười, những người này thật là sẽ nói bậy nói bạ, thật là cái gì nói mò cũng có thể biên đi ra.

Chính muốn đứng lên cùng bọn họ thật tốt nói một chút.

Đang lúc này, chợt đi vào Đội một quân lính, dẫn đầu quân lính nhắc lên Điểm Tiểu Nhị cổ áo hung thần ác sát quát lên: 'Có thể có từng thấy bức họa người trong?' vừa nói lấy ra một bộ bức họa, người trong bức họa tướng mạo tuần mỹ, thân cao tám thước có vôi, nhìn phi thường thanh sấp, tựa như là mới vừa từ trong nhà trốn đi hải tặc.

Điểm Tiểu Nhị run lẩy bẩy, len lén liếc liếc mắt bức họa. Hoảng sợ nói: 'Tiểu nhân chưa từng thấy qua.'

Hừ, dẫn đầu quân lính một cái hắt ra Điểm Tiểu Nhị, hướng đang ngồi người nhìn.

"Chính là người kia, chính là người kia." Bên cạnh một đại hán tức giận chỉ ngồi ở bên cửa sổ Liễu Nhất Bạch nói.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Phiền toái trên người

Dẫn đầu quân lính nhìn một cái, chính là bức họa người trong. Nói xong ra lệnh một tiếng, chúng quân lính chen nhau lên đem Liễu Nhất Bạch ngồi cái bàn này bao bọc vây quanh.

"Người chính là tối hôm qua ở trong thành vô có người hành hung?"

Người này cũng là có vài phần thông minh vật, không hỏi người có phải hay không đánh làm chúng ta bị tổn thất Tri Phủ Đại Nhân công tử người? Mà là cái nút đỉnh đầu bên trong thành vô có hành hung tội danh. Như vậy vừa không hiện lên hẳn là ở làm việc thiên tư bắt người, vừa có thể cho Liễu Nhất Bạch tăng thêm một phần tội danh. Quả thực là ác độc vô cùng.

Liễu Nhất Bạch động cũng không động, tựa hồ căn bản không phát hiện bên người mắt lom lom quân lính. Mà là tò mò nhìn đối diện vẫn ở chỗ cũ tự mình uống rượu nữ tử.

Liễu Nhất Bạch nhìn cô gái nói: "Dám hỏi cô nương phương danh?"

"Thanh Thanh." Nữ tử không thấy Liễu Nhất Bạch, nhàn nhạt đáp. Thanh âm dường như chim hoàng oanh hót, thoáng là êm tai. Làm người ta ngửi vào như một cơn xuân phong.

Liễu Nhất Bạch cười cười, lúc này mới đứng lên. Nhìn đối diện đã thẹn quá thành giận quân lính đầu lĩnh: "Đại nhân, người nói ta ở trong thành vô có hành hung, có thể biết vì sao?"

"Ta bắt kẻ người vì sao hành hung, đã hành hung, cũng đã xúc phạm chúng ta Đại Tổng luật pháp. Ta muốn mang người trở về nghe sau khi Tri Phủ Đại Nhân xử lý. Mời người theo chúng ta đi một chuyến."

Nói xong liền muốn tới đặt Liễu Nhất Bạch, Liễu Nhất Bạch hét lớn một tiếng: "Ai dám động đến ta, ta tất gọi hắn đổ máu tại chỗ." Nói xong bình tĩnh đứng ở đằng kia, không giận oai. Tự có một phen khí thế.

Bọn binh lính đều vì Liễu Nhất Bạch khí thế chấn nhiếp, lại không dám lên trước, quay đầu nhìn về phía dẫn đầu quân lính. Người đầu lĩnh giận không chỗ phát tiết, mặc dù cũng đối với (đúng) thân phận đối phương và khí thế có chỗ cổ kị. Nhưng suy nghĩ một chút ở nơi này trong thành Kim Lăng như vậy bị yếu mặt mũi, sau này làm sao còn ở chỗ này đặt chân.

Định thần một chút sau, người đầu lĩnh gầm lên: "Bất hán cho ta khảo trở về, người vì phạm chém."

Mọi người vừa nghe cấp trên tức giận, lập tức rút ra Bội Dao ủa lên. Liễu Nhất Bạch thấy đối phương thiết tâm muốn đem chính mình làm nhục một phen mang về, không khỏi hơi buồn bực. Trong tay hàn quang chợt lóe, Mạc Tà xuất khiếu, phát ra trận trận Long Ngâm.

Nhưng thấy chúng quân lính trường đao trong tay tất cả đã đứt thành hai khúc, quả thực là một cái thượng cổ danh kiếm.

Liễu Nhất Bạch ngón này kỹ kinh tứ tọa, đưa tới mọi người một trận thán phục. Xi xào bàn tán người bên tai không dứt.

"Kiếm này thật là chém sắt như chém bùn, binh khí tầm thường chỉ không có thể cùng chúng chống lại."

"Hừ, chẳng qua là đám này quan sai thực lực không đủ mà thôi, làm sao có thể trách binh khí nguyên có." Lại một người nói.

Người đầu lĩnh ngửi nghe chúng nhân nói như vậy, xấu hổ hận không được có một cái lỗ chui vào, sắc mặt cũng theo đó tâm tính biến hóa mà biến thành trư can sắc.

Hắn tự biết cạnh mình mặc dù người đông thế mạnh, lại vạn át không là thiếu niên trước mắt này đối thủ, nếu muốn mạnh mẽ mang đi, nhất định là tự rước lấy. Nói xong, vung tay lên, "Rút lui!"

Nghe được cấp trên rút cuộc nói rút lui, mọi người không khỏi thở phào một cái. Dù sao người người đều là tích mệnh, trong nhà còn có kiều thê làm ấm giường, làm sao có thể bỗng dưng mất mạng nơi này.

Ở bước nhanh ra cửa tửu lầu lúc, người đầu lĩnh bỗng nhiên quay đầu nhìn Liễu Nhất Bạch, âm thầm nói: 'Có loại chờ đợi ở đây, định để cho người biết cùng quan phủ đối nghịch kết quả.' nói xong cũng không quay đầu lại, thật nhanh biến mất trong tầm mắt mọi người bên trong.

Mọi người ngửi vào. Đầu là thổi lên huyết sắc uống lên không hay.

Tên kia kêu Thanh Thanh nữ tử đang nhìn Liễu Nhất Bạch Mạc Tà xuất thần, ngay mới vừa rồi Liễu Nhất Bạch xuất kiếm lúc, Thanh Thanh bên người kiếm lại phát ra một trận Phượng Minh, như là cùng Liễu Nhất Bạch Mạc Tà hấp dẫn lẫn nhau.

Liễu Nhất Bạch thấy Thanh Thanh dần dần nhìn mình chăm chăm Mạc Tà kiếm, thầm nói người này không có cái nào không là thích ta thanh kiếm này. Không sợ kẻ gian trộm, chỉ sợ kẻ gian nhỏ. Liễu Nhất Bạch nhìn về phía Thanh Thanh ánh mắt không khỏi nhiều một tia phòng bị.

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch kia cẩn thận Hộ Bảo ánh mắt, không khỏi lờm lờm một cái, gắt giọng: "Ai để ý người thanh phá kiếm kia? Người chính là tự cầu nhiều phúc đi, ý có mấy phần vô nghệ liền dám cùng quan phủ đối nghịch, thật là không biết nơi nào đến tiểu tử ngốc."

Cái nhìn này phong tình, Liễu Nhất Bạch cũng không khỏi trở nên ngẩn ngơ, ngơ ngác nhìn chăm chú Thanh Thanh tuyệt mỹ gương mặt cũng không nhúc nhích.

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch bình tĩnh nhìn mình chăm chăm không ngừng,

Mặt đẹp không khỏi một đỏ. Giận dữ dùng sức giẫm đạp Liễu Nhất Bạch một cước, xoay người rồi đi.

"Luu manh! Hừ!"

Liễu Nhất Bạch lúc này mới bị đau, nhìn Thanh Thanh rồi đi bóng lưng ngượng ngùng cười khan hai tiếng.

Liễu Nhất Bạch không để ý mọi người quái dị ánh mắt, tự mình lại uống lên rượu tới "Huynh đệ, một người uống rượu giải sầu có ý tứ gì. Không ngại lời nói mấy ca cùng người uống mấy ấm."

Liễu Nhất Bạch ngẩng đầu nhìn lại, lại là mới vừa ở 'Phi băng' chính mình ba người kia quái nhân.

Lưng hùm vai gấu người thấy Liễu Nhất Bạch cũng không đáp lời, cũng không thấy sinh, cùng hai người khác ngồi rơi xuống.

Không khách khí rót ly rượu, ực một cái cạn, chúi chúi tràn ra khoe miệng rượu. Nói: "Huynh đệ, tại hạ Hồ Nhất Dao. Chính là Kim Dao môn đệ tử. Mặt mũi trắng nõn người được đặt tên là Lý Hắc, này tướng mạo thô bỉ người được đặt tên là Trương Cư Chính. Vừa mới trong lời nói, nhiều có đắc tội, huynh đệ còn thỉnh vật kiến quái, ly rượu này tạm thời bồi tội."

Liễu Nhất Bạch thấy người này hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, ngược lại không giống như là lòng dạ ác độc người.

Vì vậy cầm ly rượu lên, cười nói: "Ba vị huynh đài người người rất phi phạm, thêm một người bạn thêm một con đường, tiểu đệ sao lại dám trách cứ với các vị, tiểu đệ Liễu Nhất Bạch, kính các vị một ly."

Hắc hắc. Huynh đệ quả nhiên là người sáng khoái, đáng giá kết giao. Hôm nay người bạn này chúng ta đóng định. Lý Hắc ăn một miếng thức ăn, nhìn về mọi người.

Nói đến đây, Liễu Nhất Bạch không khỏi buồn cười nhìn Lý Hắc, hỏi "Lý huynh, mặt người cho như thể trắng nõn, với tên người có thể đại không tương xứng a."

Lý Hắc đối mặt Liễu Nhất Bạch trêu chọc, đang định giải thích. Không ngờ Trương Cư Chính giành trước xen vào nói: "Liễu huynh, người có chỗ không biết, này Lý Hắc khi còn bé xác thực cùng tên hắc giống nhau như đúc, đen giống như lửa than. Cũng không biết tiểu tử này hàng đêm thỏa thích thanh sắc, lưu luyến nơi bướm hoa. Thân thể này bị móc sạch, sắc mặt Tự Nhiên trắng nõn."

Ha ha ha ha . Mọi người nghe xong cũng thấy thú vị.

"Tốt người một cái gã bỉ ổi, như vậy phi băng người Hắc gia, đi ra, ta muốn với người đại chiến ba trăm hiệp." Lý Hắc đối mặt bạn tốt trêu chọc không khỏi xấu hổ dị thường, đặc biệt là ngay trước hôm nay nhận thức mới bằng hữu Liễu Nhất Bạch trước mặt."

"Sợ người sao, người kia bị móc sạch tiểu thân bản, như thế nào là ca ca đối thủ của ta, !

Lý Hắc tự không phải là thật muốn cùng với động thủ, ngượng ngùng cười hai tiếng: "Chúng ta mấy ca hay là uống quây rượu, hôm nay không say không về."

Bốn người cứ như vậy một ly tiếp tục một ly uống không ngừng, trong lúc Liễu Nhất Bạch một mực nồng nhiệt nghe ba người nói trong chốn giang hồ một ít chuyện lý thú. Đối với (đúng) thành Kim Lăng thế cục cũng có mấy phần biết, nguyên lai này thành Kim Lăng Tri Phủ Lý Thiên một ở nơi này trong thành Kim Lăng có thể nói là một tay che trời, trong tay nắm quân đội.

Liễu Nhất Bạch nghe đến chỗ này, không khỏi chau mày. Mọi người đều cho là hắc đang lo lắng tiếp đó sẽ bị Lý Thiên một diện cuồng trả thù. Khuyến nhủ: "Chút chuyện nhỏ này, Lý Thiên vừa dứt nhưng không dám tiểu đệ đại tở, điều động quân đội tới bắt người. Huynh đệ, yên tâm đi."

Liễu Nhất Bạch nghe được cười cười: "Đa tạ các huynh đệ ý tốt. Ta cũng không suy nghĩ nhiều "

Rượu qua tam tuần, mọi người đều có chút điểm men say. Đang lúc này, đường phố ngoài truyền tới một trận chinh tề nhịp bước âm thanh, thanh thế thật lớn. Lại để cho bàn rượu khẽ run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: 1 kiếm 1 người

Bên ngoài thành.

"Thiếu chủ, này quân đội tụ họp vào thành sợ là có xảy ra chuyện lớn a." Một quân áo xám chịu già người kính cẩn đối với (đứng) bên người một Thanh y nữ tử nói.

Cô gái này chính là từ bên trong thành rời đi Thanh Thanh.

Thanh Thanh nhìn từ từ đi xa quân đội, yên lặng suy nghĩ."Không nghĩ tới Lý Thiên Nhất lại muốn đại động can qua, sợ rằng kia tiểu tử ngốc có phiền toái."

"Lưu lão, ta vào thành đi xem một chút, ngươi chờ ta ở đây một hồi." Nói xong không đợi lão giả trả lời, liền hướng bên trong thành chạy như điên.

Lại nói Hồ Nhất Dao đám người thấy quân đội chạy thẳng tới tửu lầu tới, trong lòng không khỏi âm thầm là Liễu Nhất Bạch lo âu. Vội nói: "Nhất Bạch huynh đệ, lần này Lý Thiên Nhất đến có chuẩn bị, nhất định phải bắt được ngươi. Người chính là vội vàng từ phòng bếp cửa sau rời đi đi."

Liễu Nhất Bạch thấy Hồ Nhất Phi đám người nóng nảy biểu tình không giống giả bộ, này ngày thứ nhất mới quen không mấy giờ bằng hữu có thể như thế vì chính mình lo nghĩ, trong lòng không khỏi có một chút làm rung động.

Liễu Nhất Bạch chân thành đối với (đứng) Hồ Nhất Phi đám người ôm quyền xá: "Đa tạ các vị huynh đệ hảo ý, nhưng đại hảo nam nhi hành tẩu giang hồ, há có thể sợ đầu sợ đuôi, từ cửa sau chạy trốn. Có cái gì chiêu, ta tiếp hết lượt."

Hồ Nhất Phi còn đợi khuyên giải, bị bên người Lý Hắc kéo kéo.

"Ồi chào. Lại Nhất Bạch huynh đệ cố ý như thế, các anh em cũng không nói thêm nữa, đến, ngồi xuống, chúng ta lại uống đã mấy chén." Hồ Nhất Phi thấy Liễu Nhất Bạch cũng là cố chấp tính tình, liền không nhiều hơn khuyên giải.

Mới vừa uống xong một ly, trong môn chen chúc mà vào một đám binh lính. Người đầu lĩnh mặc Giáp dạ dày, thắt lưng treo phôi kiếm, Long Hành Hồ Bộ, không giận tự uy. Chung quanh binh lính người người nghiêm chỉnh huấn luyện, cả người phát ra sát khí, hiển nhiên là từ trong đồng người chết mạc ba cơn đã đi ra khí thế. Bên ngoài tửu lầu đường phố cũng là phủ đầy rậm rạp chằng chịt binh lính, đội ngũ chỉnh tề, không thấy vẻ bối rối.

Người đầu lĩnh đi tới Liễu Nhất Bạch trước người, ôm quyền nói "Vị thiếu hiệp kia, ta là thành Kim Lăng bên ngoài đóng quân đại tướng quân ngồi xuống bên trái tiên phong Tân Vô Cực. Tri Phủ Đại Nhân xin mời, mời người theo chúng ta đi một chuyến." Tân Vô Cực nói chuyện đúng mực, cũng không thể khí khinh người phải đem Liễu Nhất Bạch mang đi.

Liễu Nhất Bạch thấy Tân Vô Cực đi giữa, lặng yên không một tiếng động, biết đây là một cái khó giải quyết đối thủ, sợ rằng công lực không thua kém chi mình. Ở chỗ này nổi lên va chạm chính mình định khó toàn thân trở ra, không bằng theo chân bọn họ đi một chuyến, xem bọn hắn xử trí như thế nào chính mình.

Quyết định chủ ý, Liễu Nhất Bạch cũng không nói chuyện. Tự mình đi ra ngoài cửa. Chung quanh chuyện tốt người Tự Nhiên cũng không cam chịu yếu sau, rồi rít đi theo Liễu Nhất Bạch cùng Tân Vô Cực hướng huyện nha đi tới.

Không ra một khắc, mọi người đã là tới đến huyện nha môn miệng. Trước cửa lính gác quan sai biết Liễu Nhất Bạch phôi kiếm. Vừa muốn cho Liễu Nhất Bạch đeo lên cùm, lại bị Tân Vô Cực ngăn lại. Một là sợ Liễu Nhất Bạch phản hận phản kháng, hai là đối với chính mình vô cùng có lòng tin, không sợ Liễu Nhất Bạch làm dữ.

Đi vào huyện nha Đại Đường, hai bên đứng hai hàng quan sai tay cầm gậy Uy tốt, chính giữa ngồi ngay ngắn Nhất Trung năm mập ra nam tử, chính là Lý Thiên Nhất.

Lý Thiên Nhất thấy Liễu Nhất Bạch thấy chính mình lại không quỳ xuống, không khỏi giận dữ: "Thụ tử vô lễ, thấy bản quan vì sao không quỳ."

"Đại nhân thứ lỗi, tại hạ lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, hạng người bình thường chớ có kêu tại hạ quỳ xuống." Liễu Nhất Bạch hướng Lý Thiên Nhất ôm quyền xá, từ tốn nói.

"Tốt người một cái cuồng đồ, lại dám coi rẻ bản quan. Bên cạnh (trái phải), trước cho ta kéo xuống nặng đến năm mươi đại bản."

Bên cạnh (trái phải) quan sai nghe được đại nhân phân phó cũng không ngậm hô, xách giết Uy tốt liền muốn nhắc tới Liễu Nhất Bạch. Liễu Nhất Bạch cũng không nhúc nhích, một cước đá ra, lại miễn cưỡng đem lấy quan sai đá ra xa mấy mét, trong miệng ỏi như điên máu tươi không thôi. Một người khác thấy kia người thảm trạng, lại hù dọa đứng chết trân tại chỗ không dám nhúc nhích.

Lý Thiên Nhất thấy Liễu Nhất Bạch kiêu căng lớn lối như thế, nghĩ đến thân phận hoặc là không giống tầm thường. Liền không tiếp tục tra cứu. Thử dò xét nói: "Đường xuống người nào, phương nào nhân sĩ, sư thừa cần gì phải phải?"

"Tại hạ Liễu Nhất Bạch, trong núi tản ra người, cũng không có môn phái."

Lý Thiên Nhất nghe Liễu Nhất Bạch nhưng lại không có thể lực, trong lòng mặc dù hồ nghi, lại không ức chế được mừng rỡ: "Liễu Nhất Bạch, hôm qua buổi chiều lúc, người đang ở đây phổ xá sâm uất đường phổ tung vũ hành hung, nhiễu loạn trị an. Hôm nay càng là cự bộ. Đa thương người trong quan phủ. Người có thể biết phải bị tội gì?"

"Tại hạ xuất thủ tổn thương người cũng là tình thế bất buộc,

Quý công tử thô bạo vô lý, khi dễ nhỏ yếu. Ta chỉ là thích làm dạy dỗ hần một chút mà thôi. Cũng không thấy có tội "

Lý Thiên Nhất khi trên mặt thịt béo đầu đầu, cả giận nói: "Nhóc con miệng còn hôi sữa, đừng là nói bậy nói bạ. Người ngoài đường phổ trên đùa phụ nữ đảng hoàng, Lý Tuần ý vào nói khuyên can, người lại đối với hần quyền cước gia tăng, đơn giản là bất chấp vương pháp. Người đầu, cho ta trước đem kỳ đánh ngã. Ép vào đánh chắc, ngày kể tái phạm."

Nói xong đúng là không đợi Liễu Nhất Bạch cãi lại, quan sai rồi rút rút ra Bội Dao, hướng Liễu Nhất Bạch bổ tới.

Liễu Nhất Bạch giận dữ, một chiêu một nã hai sương, tránh thoát mọi người vây đánh. Nhanh chóng vọt tới một tên quan sai trước người, một cái Chuông Dao tướng quân kém đánh cho bất tỉnh. Đoạt lấy Mạc Tà kiếm, một kiếm rút ra, xoay người hướng truy kích tới quan sai đâm tới. Không tới chốc lát, mọi người chung quanh tất cả đã bị thương ngã xuống đất, không thể tái chiến.

"Huru, một đạo hàn quang nhắm thẳng vào Liễu Nhất Bạch áo lót." Liễu Nhất Bạch lỏng to chặt dựng thẳng, cảm giác nguy hiểm tới. Xoay người kéo ra một cái kiếm hoa, khó khăn lắm hóa giải này sát một kiếm.

Định thần nhìn lại, đúng là Tân Vô Cực nghe được động tĩnh từ bên ngoài chạy tới, sau lưng rậm rạp chẳng chịt đi theo một đám binh lính, người người tay cầm trường thương, chỉ Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch mặc dù hóa giải Tân Vô Cực này xảo quyết một kiếm, nhưng cũng là miệng hùm rung mạnh, cầm kiếm tay không ngừng run rẩy.

Nghĩ đến này Tân Vô Cực lại cũng là nhanh đến kiếm khí xuất thể cánh gió, một thân bên trong lực hùng hậu. Chính mình mặc dù ý vào kiếm chiêu khéo léo, kia tiêu địch dài bên dưới, chính mình thể lực chống đỡ hết nổi, sẽ làm bị bắt. Cần làm đánh nhanh thắng nhanh.

Quyết định chủ ý, Liễu Nhất Bạch chuyển thủ thành công, sử dụng ra Lạc Hà Môn Lạc Hà kiếm pháp hướng Tân Vô Cực công tới. Đây Lạc Hà kiếm pháp quả thực là cổ quái, từng chiêu từng thức giữa đứng là vô tích khả tìm, bóng kiếm rồi rồi, không phân được hư thật.

Tân Vô Cực dưới sự khinh thường, liên tục tháo chạy, chặt vật không chịu nổi. Liễu Nhất Bạch thấy Tân Vô Cực lộ ra xu thế suy sụp, một kiếm nhắm thẳng vào Tân Vô Cực tâm môn. Kiếm, nhanh đến mức khó mà tin nổi, Hữu Nhược Lưu Quang Phi Ảnh, Tân Vô Cực vội vàng ngăn cản. Nhưng không ngờ Liễu Nhất Bạch kiếm chiêu run biến đổi, lại thẳng hướng cổ mình đi. Tân Vô Cực kinh hãi, thua thiệt là nội lực của hần thâm hậu, cường ép thay đổi thân thể của mình vị trí. Huyết quang chợt lóe, Tân Vô Cực cánh tay phải bị toàn bộ gọt cắt đi. Cả người té xuống đất, sắc mặt tái nhợt, chảy máu không ngừng. Tân Vô Cực cố gắng quít điểm trụ chính mình Huyết Đạo, không để cho mất máu nhanh hơn, nhưng cũng là lại không vừa đứng lực.

Liễu Nhất Bạch bên này cũng là không dễ chịu, bị Tân Vô Cực Nội Kinh dao động lực phủ ngũ tạng thật sâu thấy đau, miệng to thở hổn hển, mồ hôi đã thấm ướt hần trường sam.

Bọn binh lính thấy Tân Vô Cực đều lui bại đi xuống, trong lòng cực kỳ rung động. Đây Tân Vô Cực trong quân đội bởi vì võ công cực cao, sâu sắc bọn binh lính kính sợ.

"Bên trên, nhất định phải đem người này đánh chết tại chỗ." Tân Vô Cực bị hai người đỡ rồi đi khu trung tâm sau quát to.

Quân lệnh như núi, mọi người tuy bị Liễu Nhất Bạch võ công chấn nhiếp, nhưng cũng không sợ chết. Từng bước từng bước như thiêu thân như vậy hướng Liễu Nhất Bạch đánh tới.

Bắt đầu Liễu Nhất Bạch còn chiếu cố đến chúng tánh mạng người, hạ thủ có chừng mực. Chẳng qua là để cho mất đi năng lực hành động liền coi như thôi. Sau đó dần dần thể lực chống đỡ hết nổi, binh lính lại liên tục không ngừng xông tới. Cuối cùng mới vừa giòn một kiếm đầu một người, cho đến một

bộ quần áo trắng nhuộm máu me khắp người, Tinh Hồng Tinh Hồng, ô tóc đen dài cũng là bị nhuộm thành đỏ như màu máu. Cả người giống như Hồn Thê Ma Vương như vậy, khiến cho người thấy cái đó sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Giết ra khỏi trùng vây

Liễu Nhất Bạch từng ngum từng ngum thờ hồn hển, con mắt Tinh Hồng, chung quanh thì thể chất đồng như núi, tán phát ra trận trận tanh hôi. Còn lại binh lính đều bị hấn thủ đoạn chấn nhiếp, nhất thời càng không dám tiến lên.

Liễu Nhất Bạch cười lớn một tiếng, hướng về phía đã sớm ngã ngồi trên đất Lý Thiên Nhất nói: "Thương Thiên đất đai, ta Liễu Nhất Bạch tự tới lui tự nhiên. Hôm nay sở tạo sát nghiệt, chỉ trách bọn ngươi lỗi do tự mình gánh. Ngươi đâu chớ tạm thời gởi ở người nơi này, ngày sau ta tất lấy."

Nói xong miễn cưỡng vận công nhảy lên phòng lương, mấy cái xê dịch giữa đã là biến mất không thấy gì nữa. Chỉ lưu lại xuồng Lý Thiên Nhất trùng mắt miệng ngồi yên ở trên mặt đất cùng đầy đất chảy máu chết không nhắm mắt thì thể.

Một lúc lâu Lý Thiên Nhất mới phản ứng được.

"Đều là giá áo túi cơm, nhiều người như vậy lại ngay cả một người cũng không để lại, các ngươi phải tác dụng gì."

Mọi người đều câm như hến, không dám thở mạnh một cái.

"Tân Vô Cực, ngươi mau phái người đi mời la Thành tướng quân tới, nhất định phải đem người này đánh chết, chấm dứt hậu họa."

Tân Vô Cực lĩnh mệnh bị bên cạnh (trái phải) đỡ cáo lui. Lý Thiên Nhất lúc này mới thở phào một cái, La Thành chính là kiếm khí xuất thế Vô Lâm Cao Thủ, một cây trường thương khiến cho là xuất thần nhập hóa, có hấn ra tay. Liễu Nhất Bạch đoạn là không thể còn sống.

Lại nói Thanh Thanh chạy tới từ lâu, thấy bên trong đã là người đi lâu không. Nghe chuông quỷ nói Liễu Nhất Bạch đã bị quân lính mang đi, bây giờ đang ở huyện nha thẩm vấn. Trong lòng không khỏi rất là nóng nảy, liền vội vàng thi triển Kinh Công hướng huyện nha phương hướng chạy tới.

Đội Thanh Thanh chạy tới huyện nha, thấy cửa đã tụ tập đông đảo xem náo nhiệt người. Hồ Nhất Dao mấy người cũng Hác nhưng lẫn trong đám người.

Đang lúc này, một thân bạch sam, máu me khắp người người thi triển Kinh Công rơi vào huyện nha môn trên tường. Thanh Thanh định thần nhìn lại, không phải là Liễu Nhất Bạch lại là ai.

Liễu Nhất Bạch nhìn phía dưới rộn rịp đám người, cất cao giọng nói: "Kim Lăng cầu quan, không phân tốt xấu liền muốn đem ta định tội. Vạn bất đắc dĩ giết người mấy chục. Nay ta mặc dù chặt vật mà đi, ngày khác nhất định trở lại Kim Lăng, tru diệt cầu quan."

Nói xong cười ha ha một tiếng: "Người giết người Lạc Hà Sơn xuống Tán Nhân Liễu Nhất Bạch là vậy."

Dứt lời. Liễu Nhất Bạch thi triển Thê Vân Tung dày đặc không trung đi, trong nhấp nháy biến mất ở trong bầu trời. Chỉ để lại người giết người Liễu Nhất Bạch mấy chữ lưu lại trong không khí, dư âm không tán.

Mọi người trợn mắt hốc mồm, thật lâu không thể trở về qua thần.

Cho đến huyện nha môn mở, từ bên trong lao ra Đội một quân lính, người đầu lĩnh phi thân đoạt lấy một con khoái mã, nhanh chóng hướng ngoài thành chạy tới. Mọi người này mới tỉnh con mơ, có mắt sắc nhọn người xuyên thấu qua mờ cửa trong nhấp nháy mắt khe hở thấy rõ ràng tình huống bên trong không khỏi kinh hãi "Người này thật là Sát Thần vậy!"

Tự ở bên cạnh hấn không thiếu người hiểu chuyện, vội vàng thúc giục hấn hỏi hấn thấy cái gì.

"Bên trong đơn giản là địa ngục nhân gian, người tội nhẹ gãy tay gãy chân, người tội nặng đầu người chia lìa, huyết thủy nhuộm đỏ toàn bộ đại sảnh." Người này hai mắt vô thần, tự lẩm bẩm.

Mọi người ngửi vào đều kinh hãi, mới hiểu được mới vừa rồi Liễu Nhất Bạch nói không ngoa.

Hồ Nhất Dao thở dài nói: "Sợ rằng Nhất Bạch huynh đệ sau đó là rất khó tha thứ với Đại Tổng" mọi người ngửi vào đều là lắc đầu thờ dài.

Thanh Thanh không để ý tới nữa mọi người chung quanh nói, xoay người biến mất trong đám người.

Lại nói Liễu Nhất Bạch từ trong thành bị thương mà đi, ra khỏi thành sau chạy thẳng tới Lạc Hà Sơn đi. Đi tới chân núi, lão đảo một cái liền mới ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Không biết qua quá lâu, Liễu Nhất Bạch mới sưa kín tình dậy. Toàn thân cao thấp giống như phụ cốt chi thư, đau đớn khó nhịn. Chỉ có thể gắng gượng thân thể đi về phía bên dòng suối thanh tẩy vết thương, phát hiện toàn thân cao thấp đao kiếm tổn thương không dưới mười đạo, vết thương nháy ra da thịt, lộ ra bên trong bạch cốt âm u.

Liễu Nhất Bạch cường ép nhịn đau đau dọn dẹp xong vết thương, nhắm mắt lại tựa vào một viên dưới cây liễu ngồi tĩnh tọa điều tức.

"Bằng hữu phương nào giấu đầu lòi đuôi, không ngại ra gặp một lần." Liễu Nhất Bạch trong mắt tinh quang chợt lóe, mở mắt từ tốn nói.

"Hi hi hi hi, không nghĩ tới ngươi tiểu tử ngốc này không có một tí nội lực lại có thể từ Tân Vô Cực cái này sắp đột phá đến kiếm khí xuất thể cao thủ trong tay chạy thoát. Thật đúng là Sỏa nhân có Sỏa phúc."

Sau lưng truyền tới một trận như chuông bạc tiếng cười.

Liễu Nhất Bạch quay đầu nhìn lại, một thân Thanh Sam văn loa quần dài cô gái tuyệt đẹp chính cười tùm tùm nhìn mình chăm chăm.

Không phải là Thanh Thanh thì là người nào.

Liễu Nhất Bạch quá mức là tò mò, cái này có duyên gặp mặt một lần nữ tử đi theo mình rốt cuộc có gì mục đích, mặc dù cảm giác Thanh Thanh cũng không ác ý, hay lại là âm thầm đưa tay đặt ở trên chuôi kiếm.

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch động tác nhỏ không khỏi buồn cười.

"Nói ngươi là kẻ ngu thật đúng là, ta muốn là nghĩ giết ngươi đã sớm động thủ. Còn với ngươi ở đây sửa cái gì."

Liễu Nhất Bạch ngượng ngừng cười cười, di động hạ thân tử, cũng không nói lời nào.

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch cũng không bắt chuyện, cũng không nóng giận. Cười hi hi bước đi thông thả đến Liễu Nhất Bạch trước người, ngồi xổm người xuống hai tay khoác lên hai gò má giữa hiệu kỳ nhìn hẩn chăm chăm không ngừng.

Liễu Nhất Bạch bị Thanh Thanh thành sợ hãi: "Thanh Thanh cô nương, ngươi rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ là xem ở xuống dài tuần mỹ, nghĩ (muốn) thừa dịp ta bị thương đang lúc khinh bạc cho ta?"

Phi phi phi, không biết xấu hổ. Ít tự yêu mình, bản cô nương chỉ là thấy ngươi đáng thương, sợ ngươi bị người đánh chết. Chạy tới nhìn một chút ngươi chán nản tiểu tử.

"Bây giờ ngươi trông xem, còn yêu thích ta bây giờ đáng về?"

"Hừ, khác (đừng) hỏi nghèo. Cái này cho ngươi." Nói xong ném cho Liễu Nhất Bạch một cái bình nhỏ.

"Đây là bản cô nương cất giấu vật quý giá Kim Sang Dược, chuyên trị bị thương ngoài da, thấy hiệu quả thật nhanh. Người bình thường ta nhưng là không nỡ bỏ cho."

Liễu Nhất Bạch cảm kích liếc mắt nhìn Thanh Thanh, đem chai mở ra, roi vãi nhiều chút ở trên vết thương, vết thương lại lấy mất thương có thể thấy tốc độ đang khép lại, bưng là thượng hạng Kim Sang Dược, nghĩ đến phải là cố gắng hết sức trân quý.

Đội tất cả vết thương bôi thuốc sau khi, Liễu Nhất Bạch thương thể lại đã khôi phục chín phần mười.

"Cám ơn ngươi, Thanh Thanh. Hôm nay ân tình ngày sau Liễu Nhất Bạch nhất định sẽ trả lại." Liễu Nhất Bạch đối với (đúng) Thanh Thanh nghiêm mặt nói.

Thanh Thanh sau khi nghe cũng không phản ứng. Thầm nói: "Đôi đôi ngươi ngày sau biết được thân phận ta còn không biết sẽ sẽ không như thế nói."

"Như vậy ngươi sau này . ." Còn chưa có nói xong, một đạo kinh khí lao thẳng tới hai người tới, ác liệt vô cùng, sát khí ngang dọc. Liễu Nhất Bạch nghe mà biến sắc, vội vàng ôm eo ếch Thanh Thanh hướng bên cạnh lần đi.

Kia cây liễu lại bị chặn ngang chặt đứt.

Thanh Thanh bị Liễu Nhất Bạch ôm eo thon ép dưới thân thể. Sắc mặt không khỏi mắc cỡ đỏ bừng, nổi nóng không dứt. Chính mình vẫn là lần đầu tiên bị nam tử đụng chạm thân thể, toàn thân lại không sử dụng ra được một chút sức lực. Lại bị này tiểu tử ngốc chiếm tiện nghi.

Thanh Thanh hai tay vô lực đẩy đẩy Liễu Nhất Bạch: "Vẫn chưa chịu dậy? Ngươi phải chết a ngươi."

Liễu Nhất Bạch nhìn thấy Thanh Thanh then thừng nổi nóng gương mặt, không khỏi nhìn đến si.

"Chết đã đến nơi lại còn có tâm tình khanh khanh ta ta, thật là không biết sống chết." Vừa dứt lời, một mặt cho bình tĩnh người đàn ông trung niên lặng lẽ rơi xuống đất, mặc vải thô sợi đay y phục, trong tay chỉ có một cây trường thương.

Nhưng cả người hấn đứng ở nơi đó, bất động như tảng, lại để cho nhân sinh ra không thể địch nổi ảo giác.

Thanh Thanh Liễu Nhất Bạch sắc mặt tất cả đại biến, biết rõ chính mình đoạn không phải là người này hợp lại địch.

"Bản tướng La Thành, đặc phụng Tri Phủ Đại Nhân cái đó mệnh, lấy mạng của ngươi. Thức thời tự sát mà chết, ta làm lưu một mình ngươi toàn thân."

Thanh Thanh Liễu Nhất Bạch giận dữ, người này một lời không hợp liền muốn người tự sát mà chết, quả thực là cực kỳ bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bị buộc nhảy núi

Vui nhìn trong núi nhiều xanh ngắt, khắp nơi từng hương thấm cánh cửa lòng.

Không cần gần nhìn, cách Lạc Hà Sơn còn có cách xa mấy dặm, người là có thể thấy trên núi một mảnh kia xanh sẫm thanh thúy Cổ Tùng. Leo lên đỉnh núi, đôi mắt khắp nơi. Là có thể thấy từng từng vĩ đại Lạc Hà Sơn Mạch, liên miên bất tuyệt.

Như thế cảnh đẹp, Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh hiện tại đã không lòng dạ nào thương thức, La Thành mang cho hai người bọn họ áp lực quả thực quá lớn. Đứng giữa, đã xem Liễu Nhất Bạch đường lui phong tỏa.

La Thành háo chinh dĩ hạ, cũng không vội mở ra động thủ. Mà là hài hước nhìn Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch tự biết không đường có thể lui, chẳng liệu mạng một lần, sinh tử cũng còn chưa biết. Liễu Nhất Bạch chân trái nhẹ nhàng giẫm một cái, người đã bay bổng lên, chỉ nghe hô một tiếng, phong thanh kích động, chẳng biết lúc nào kiếm đã xuất Khiếu, nhắm thẳng vào La Thành mặt đi.

La Thành không nhúc nhích, đợi kiếm đã cách ánh mắt hấn chưa đủ ba tấc thời điểm mới vừa ra tay.

"Nhanh! Quả thực quá nhanh!"

La Thành phát tay lại dùng hai ngón tay miễn cưỡng kẹp lại Liễu Nhất Bạch trường kiếm.

"Sợ!"

Liễu Nhất Bạch sắc mặt kịch biến, ở thực lực tuyệt đối trước mặt hấn lại như Hoàng Mao tiểu vậy không chịu nổi một kích.

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch một kiếm vừa ra cũng không có hiệu quả. Cũng rút kiếm hướng La Thành đâm tới. La Thành hai mặt thụ địch, cũng không hoảng loạn. Sân vắng nếu bước giữa từng cái ngăn cản đến từ hai người sát chiêu.

Trường thương ở trên tay hấn phảng phát biến hóa sống, hơn nữa còn mọc ra mắt. Bất kể Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh kiếm chỉ nơi nào, La Thành luôn là có thể trước thời hạn biết trước cũng làm ra ngăn cản.

La Thành một mực chọn lựa thế thủ, cũng không chủ động tấn công, phảng phát đang chơi mèo vờn chuột trò chơi.

Hai người hai mắt nhìn nhau một cái, tất cả thấy với nhau trong mắt tức giận cùng sợ hãi.

Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh biết kéo dài nữa, các loại (chờ) thế lực dùng hết, chờ đợi hai người chỉ có chết. Liễu Nhất Bạch dẫn đầu xuất thủ, như cũ chạy thẳng tới La Thành mặt đi. Thanh Thanh theo sát phía sau, trường kiếm chấn động, óng tay áo lung lay. Một kiếm đâm về phía La Thành phía dưới.

Hai người thân pháp kiếm pháp tất cả nhanh như thiểm điện, La Thành đồng tử co rúc lại, lúc này mới thu hồi ý khinh thị, trường thương quơ múa vôi vàng ngăn cản.

Nhưng Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh thế công nhanh như sấm đánh, một lớp mau hơn một lớp. Đặc biệt là Liễu Nhất Bạch, tuy không nhận ra được bắt

kỳ nội lực ba động, nhưng mỗi kiếm đều có thể tìm được chính mình sơ hở công tới, quả thực là xảo quyết vô cùng.

Hơn mười hiệp đi xuống, La Thành ngăn cản giữa, lại bị Liễu Nhất Bạch đâm trúng xương bả vai, lúc ấy máu chảy ồ ạt.

La Thành lui về phía sau quay ngược lại mấy bước, nhanh chóng điểm trụ Huyết Đạo.

"Nhìn tới vẫn là xem thường người, Tân Vô Cực bại dưới tay người ngược lại cũng không phải nhất thời khinh thường."

Nói xong nổi giận gầm lên một tiếng, quần áo bay phát phới, Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh đều bị đẩy lui mấy thước có thừa.

Âm thanh chưa đến, thương đã đến. Một thương này quán chú La Thành toàn bộ nội lực, lại muốn tránh cũng không được. Liễu Nhất Bạch chỉ có thể kiên trì đến cùng giờ kiếm chống cự.

'Oanh' một tiếng vang thật lớn, Liễu Nhất Bạch lảo không bay ngược, phun ra một ngụm máu tươi. Bốn phía nâng lên một đạo bụi mù, Liễu Nhất Bạch gắng gượng thân thể muốn đứng lên, không ngờ lại vừa là ngay cả ói ba búng máu tươi.

Này uy lực một thương. Lại đem Liễu Nhất Bạch kinh mạch miễn cưỡng đánh gãy.

La Thành thấy mình quán chú trọn đời công lực một phát súng lại không có giết chết Liễu Nhất Bạch, cũng không miễn có chút ngoài ý muốn. "Xem ra người thật đúng là mệnh cứng rắn, ta cho người thêm một phát súng, đời sau chớ chọc không nên dây vào người."

Nói xong, chân giẫm một cái, người đã xuất hiện ở Liễu Nhất Bạch trước người, chỉ ở giữa không trung lưu lại một đạo tàn ảnh.

Liễu Nhất Bạch thấy đối phương trường thương đâm xuống, trong lòng đã là tuyệt vọng, nhắm mắt lại chỉ chờ Tử Thần hạ xuống.

Trong lòng không cam lòng làm Liễu Nhất Bạch mặt mũi vắn vẹo, chính mình ngay cả cha mẹ ruột cũng không biết là ai, dĩ nhiên cũng làm muốn mất mạng nơi này.

'Phốc '. Máu tươi nhỏ xuống ở Liễu Nhất Bạch trên mặt, tí tách . Liễu Nhất Bạch không có cảm nhận được đau đớn, trợn mắt nhìn đi. Chỉ thấy trước mặt một cô gái tuyệt đẹp chính che trước mặt mình, cười tủm tỉm nhìn mình. Có lẽ là bởi vì đau đớn, sắc mặt có chút mất tự nhiên. Một cây thương sắc nhọn từ Thanh Thanh sau lưng xuyên thấu, mũi thương nhỏ đỏ thẫm Huyết Châu.

Roi vào Liễu Nhất Bạch trên mặt, trích (dạng) ở trong mắt Liễu Nhất Bạch, roi vào Liễu Nhất Bạch ngực.

Liễu Nhất Bạch mờ mịt nhìn Thanh Thanh,

Lâm bầm nói: "Chúng ta chỉ có duyên gặp mặt một lần, người vì sao phải như thế?"

Thanh Thanh không nói gì, cường ép vận công, trực tiếp từ mũi thương xuyên qua, ôm lấy Liễu Nhất Bạch, lảo không lên, hướng Lạc Hà Sơn bay đi.

Sự tình liền phát sinh trong nháy mắt, ngay cả La Thành cũng không phản ứng kịp.

La Thành đứng ngẩn ngơ mấy giây sau mới phản ứng được, không khỏi thẹn quá thành giận. Này tất phải giết người lại sinh nhiều rắc rối, nếu khiến Liễu Nhất Bạch trốn chính mình trở về nhất định phải chịu phạt. Nhưng khi nhìn bọn họ thoát đi phương hướng là Lạc Hà Sơn, đây chính là Lạc Hà Môn địa giới. Nội tâm giao chiến chốc lát, La Thành liền quyết định chủ ý thế phải đem Liễu Nhất Bạch đánh chết, chấm dứt hậu họa. Đắc tội Lạc Hà Môn còn chuyện nhỏ, chịu trách nhiệm Tri Phủ Đại Nhân, sau này mình sẽ sợ rằng đi tới đâu.

Nói xong, La Thành liền hướng Lạc Hà Sơn truy kích đi. Thanh Thanh Khinh Công thành tựu cũng là cực sâu, chẳng qua là đã người bị trọng thương, còn mang theo Liễu Nhất Bạch. Tốc độ tự không thể cùng kiếm khí xuất thế cảnh giới La Thành so sánh. Không tới nửa giờ, cũng đã xuất hiện ở Thanh Thanh Liễu Nhất Bạch sau lưng.

Thanh Thanh thấy La Thành nhanh như vậy liền đuổi theo, trong lòng ứ động, vết thương không ngừng tăng thêm, cường ép nuốt xuống một cái máu bầm sau suy nghĩ một chút, lấy La Thành Khinh Công cộng thêm chính mình thương thế chỉ chốc lát bị đuổi kịp nhất định bị bắt.

Liền tràn đầy ngoan tâm một con chui vào rậm rạp trong rừng rậm đi. Mượn Kinh Cực Thụ làm che chở, nghĩ đến định có thể kéo dài tới Lưu lão tới tìm kiếm mình, đến lúc đó liền không sợ này La Thành.

La Thành thấy Thanh Thanh lại chui vào rừng cây với chính mình chơi đùa bên trên chơi trò trốn tìm, không khỏi lộ ra một tia vẻ trào phúng. Hành quân đánh giặc, có nhiều ở rừng rậm bên trong dãy núi trà trộn, bản về rừng rậm truy lùng, chính mình thật đúng là không thua gì với ai.

Lạc Hà Sơn trung quái thạch lổm chổm, cây có gai thực vật chủng loại phần đa. Ngay cả La Thành cũng nhưc đầu không thôi, bắt quá ý vào nhiều năm kinh nghiệm, hay lại là từng bước một đuổi kịp Thanh Thanh.

Lúc này đã gần kề gần Lạc Hà Sơn Mạch trung Ngốc Thứ Phong Sơn đỉnh. Ngốc Thứ đỉnh, tọa lạc ở Lạc Hà Sơn Mạch xa xôi một góc. Bởi vì đỉnh núi thường xuyên có Ngốc Thứ quanh quần, trúc sào. Cho nên, Lạc Hà Môn môn nhân cũng không ở chỗ này núi lập phái.

Thanh Thanh mang theo Liễu Nhất Bạch, thể lực từ từ chống đỡ hết nổi. Cường ép chống đỡ đến đỉnh núi vách đá cạnh đã là lực bất tòng tâm, Liễu Nhất Bạch không ngờ ngất đi, đối với hiện tại tình cảnh nguy hiểm chút nào không biết.

"Tiểu nha đầu, còn không thúc thủ chịu trói. Các ngươi đã không đường có thể trốn."

Một đạo bình tĩnh thanh âm từ phía sau truyền tới, chính là La Thành.

"Cái này ngươi nên nhận biết đi." Thanh Thanh lấy ra một khối lệnh bài màu đen, từ tốn nói.

Trên lệnh bài chỉ có một Ma chữ.

"Ngươi là. . . Vạn Ma Tông người?"

Nghe La Thành hơi hơi run rẩy thanh âm tựa hồ đối với này Vạn Ma Tông rất là kiêng kỵ.

Này Vạn Ma Tông chính là trong ma giáo số một số hai Đại Phái, đệ tử trong môn trải rộng Trung Nguyên các nơi. Bình thường thời gian khiếm tốn dị thường, nhưng ngươi gần vì vậy liền cho rằng này Vạn Ma Tông dễ khi dễ lời nói, vậy ngươi liền lầm to. Tin đồn, đã từng có một vị Vạn Ma Tông đệ tử bình thường bị nghiêm nói Tiểu Phái đệ tử vậy giết. Vạn Ma Tông Tông Chủ tức giận, trong một đêm huyết tẩy cái này môn phái nhỏ. Trong môn cái đó người không ai sống sót.

Này Vạn Ma Tông cực kỳ bao che, nếu là bị một người một đối một giết chết, đào không có vấn đề, chỉ có thể trách kỳ tài nghệ không bằng người. Nếu là bị người vây công tới chết, Vạn Ma Tông nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

La Thành nội tâm Thiên Nhân giao chiến hồi lâu, điều này có thể xuất ra Vạn Ma Tông lệnh bài định không phải là người tầm thường các loại, có thể Vạn Ma Tông vị kia trưởng lão con gái thân thích loại. Thứ người như vậy, chính mình vạn vạn không đắc tội nổi.

Suy nghĩ đã lâu, La Thành vừa muốn rút đi, thấy Thanh Thanh nói bả vai lỗ máu. Đồng tử không khỏi thả một vòng to: "Chính mình đem người này thương nặng như vậy, đội nặng an toàn trở lại trong môn, nhất định sẽ tới lấy tánh mạng mình."

Nói xong, La Thành càng ngày càng bạo, dứt khoát hoặc là không làm không thì làm triệt để đem hai người này giết chết, hủy thi diệt tích. Người khác tự sẽ không truy xét được trên đầu mình.

Thanh Thanh thấy La Thành thần sắc dị thường, âm thầm sức lực phòng bị.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh. La Thành vừa sai bước ra, toàn thân nội lực tụ ở trong lòng bàn tay, hướng Thanh Thanh ngực vỗ tới.

Tuy nói Thanh Thanh sớm có phòng bị, nhưng cũng bị Nội Kính đánh bay chừng mấy thước, miệng phun máu tươi ngã nhào ở Liễu Nhất Bạch bên người.

Mất thấy La Thành từng bước từng bước bức vào, Thanh Thanh trong lòng không khỏi khẩn trương, quay đầu nhìn một chút vẫn còn đang hôn mê trung Liễu Nhất Bạch, ôm lấy Liễu Nhất Bạch, sử dụng ra cuối cùng một phân khí lực lại hướng vách đá nhảy xuống

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Kiểu diễm sống chung

Ngốc Thửu Sơn đình, mấy con kên kên ở trên không quanh quẩn, thật lâu không chịu tản đi. Tựa hồ đang đợi có người chết đi dễ gặm ăn thi thể.

La Thành thấy rõ thanh quyết tuyệt như vậy, lại dứt khoát nhảy xuống sườn núi, trong mắt bất giác nhiều một tia không nói rõ được cũng không tả rõ được thần sắc. La Thành nhìn một chút bên cạnh đá lớn, cách không nhiếp qua nặng 100 cân tảng đá lớn, hướng đáy vực ném xuống.

Ước chừng các loại (chò) nửa khắc, mới nghe đáy cốc truyền tới một đạo yếu ớt trầm thấp âm thanh, La Thành này mới yên tâm, xoay người vận công xuống núi hướng Lý Thiên Nhất phục mệnh đi.

Gió bên tai quất Thanh Thanh mặt đẹp làm đau, nhìn trong ngực hôn mê bất tỉnh Liễu Nhất Bạch gương mặt: "Hôm nay cũng không biết muốn cùng tiểu tử ngốc này bỏ mạng tại này. Chẳng lẽ đây chính là thiên ý?"

Coi là mệnh không có đến tuyệt lộ.

Nhất thanh muện hương, Thanh Thanh cùng Liễu Nhất Bạch nặng nề ngã tại một gốc to lớn Cổ Tùng trên cây khô. To lớn lực phản chấn lại trực tiếp đem Thanh Thanh cho dao động ngắt xui.

Không biết qua bao lâu, Liễu Nhất Bạch ngón tay động động, con mắt chặt vật tròn đem mở. Đợi thấy rõ tình huống chung quanh, thiếu chút nữa hù dọa Liễu Nhất Bạch từ trên thân cây té xuống, nhìn dưới tàng cây sâu không thấy đáy vực sâu, Liễu Nhất Bạch ngược lại hít một hơi lạnh, không biết mình vì sao thân ở như vậy một cái tuyệt cảnh.

Đợi thấy Thanh Thanh đang nằm ở bên cạnh không nhúc nhích, Thanh Sam đều bị huyết thủy nhuộm đỏ, huyết thủy còn ở liên tục không ngừng chảy ra. Lúc này mới phát giác Thanh Thanh tay chính nắm chặt tay mình, ngay cả hôn mê cũng không muốn thả lỏng buông tay ra. Lúc này mới đại khái hiểu sự tình ngọn nguồn, nhất định là Thanh Thanh là cứu mình mới rơi tình cảnh như vậy. Tâm lý tự trách cùng áy náy giống như Ngốc Thửu Sơn bên dưới vách núi Bạch Vụ, sôi trào mãnh liệt dâng lên trái tim.

Liễu Nhất Bạch nằm không nhúc nhích, đợi khôi phục chút thể lực, lúc này mới cẩn thận quan sát chung quanh tình huống cụ thể. Chính mình thân ở gốc cây này Cổ Tùng lớn lên ở vách đá thẳng đứng trên, quanh co cong ngay, đầy cảnh tươi tốt.

Liễu Nhất Bạch không khỏi cảm thán thiên nhiên thần kỳ, hôm nay nếu là không đánh bậy đánh bạ ngã tại gốc cây này trên cây, nhất định là rơi xuống vách đá, tan xương nát thịt.

Không lâu lắm, thái dương ngã về tây. Ánh mặt trời chiếu vào trong sơn cốc, xua tan một mực giăng đầy tích tụ Bạch Vụ.

Liễu Nhất Bạch khắp nơi nhìn lại, kinh hi phát bây giờ cách cây xa mấy thước trên vách đá dựng đứng lại có một hang núi, bên trong mặc dù đen thui sâu thăm kinh khủng, nhưng ở trong mắt Liễu Nhất Bạch lại cảm thấy hết sức khả ái.

Liễu Nhất Bạch cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Thanh Thanh, toàn thân khí lực tích tụ ở dưới chân, lẳng không nhảy phóng qua khó khăn lắm rơi vào cửa hang, rồi khỏi người sau vách đá chưa đủ một tay bàn tay khoảng cách, sợ ra Liễu Nhất Bạch một thân mồ hôi lạnh.

Liễu Nhất Bạch âm thầm vui mừng chính mình vận khí không tệ. Đem trong ngực Thanh Thanh cẩn thận thả nằm thẳng dưới đất. Vội vàng văng hoàni trung sờ một cái, móc ra tới sẫm sặc chai nhỏ, chính là ở dưới chân núi lúc Thanh Thanh tặng cho chính mình Kim Sang Dược.

Lão thiên có mắt, may chai thuốc này không có rơi xuống sơn cốc. Liễu Nhất Bạch mừng rỡ không thôi, vội vàng đỡ dậy Thanh Thanh ngồi dưới đất.

Đang muốn cho Thanh Thanh bôi thuốc, lại phát hiện Thanh Thanh vết thương trên bả vai dòi xuống ba tấc chỗ. Nếu như muốn bó thuốc, trước hết đem Thanh Thanh quần áo rụng xuống.

Liễu Nhất Bạch lúc này mới gặp khó khăn, do dự bất quyết. Chính mình từ nhỏ đến lớn mặc dù chưa bao giờ xuống núi, nhưng đối với chuyện nam nữ cũng là biết đại khái.

Trong sách tự có vàng phòng, trong sách tự có Nhan Như Ngọc. Liễu Nhất Bạch ở Lạc Hà Môn Trung Bình thường trừ Luyện Thể ra, duy nhất thú vị chính là đi học. Tự Nhiên biết nam nữ thụ thụ bất thân. Lễ nghi Cương Thường, tự có Pháp Độ.

Nhưng là kéo dài như thế, sợ rằng Thanh Thanh liền muốn hương tiêu ngọc vãn.

Liễu Nhất Bạch khẽ cắn răng. Liền run rẩy tay đem Thanh Thanh quần áo nhẹ nhàng biết rơi xuống. Liễu Nhất Bạch không khỏi tròn to hai mắt, chỉ thấy Thanh Thanh bên trong chỉ còn một món màu hồng áo lót, ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa hang chiếu vào vắng lặng trong sơn động, chiếu vào nàng bóng loáng trên lưng, da thịt trắng nõn ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng lộ ra càn trắng nõn, sau lưng Liễu Nhất Bạch bị này duy mỹ một màn hấp dẫn, ánh mắt một mực lưu lại ở nàng duy mỹ trên bóng lưng.

Liễu Nhất Bạch hung hăng cắn miệng lưỡi đầu, nhàn nhạt mùi máu tanh khiến cho hẩn tỉnh hồn lại, Liễu Nhất Bạch vội vàng đem tầm mắt từ Thanh Thanh lưng thom bên trên rời đi. Cẩn thận từng li từng tí đem Kim Sang Dược vẩy vào Thanh Thanh trên vết thương. Đợi hết thấy làm xong,

Liễu Nhất Bạch lúc này mới đem Thanh Thanh y phục mặc lên, nhưng là y phục trước mặt nút cài Liễu Nhất Bạch làm thế nào cũng là trừ không được. Ở hốt hoảng đang lúc ngón tay không cẩn thận chạm được Thanh Thanh cao ngất mềm mại, không khỏi tâm thần rạo rực, yên lặng lãnh hội mới vừa rồi đụng chạm tuyệt vời.

Liễu Nhất Bạch nhưng là cũng không dám. . . nửa lộn xộn, chỉ đành phải đem chính mình trường sam rụng xuống, khoác lên Thanh Thanh trên người, lúc này mới thở phào một cái. Một ngày quyết tử đấu tranh cộng thêm nội thương, Liễu Nhất Bạch tựa vào Thanh Thanh trên người mơ màng thiếp đi.

Hôm sau. Sáng sớm tia ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào. Ngoài động không khí lạnh lẽo thẳng tắp hướng trong động nhào tới.

Trong giấc mộng Thanh Thanh cảm nhận được đông lạnh khí lạnh, không tự chủ đem bên người Liễu Nhất Bạch ôm chặt hơn.

Tựa hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng tinh thần sức lực. Chính mình bình thường ngủ một mực quy củ, chưa bao giờ cuốn chăn ngủ, như vậy ngực mình vậy là cái gì?

"A "

Một đạo thanh thúy lại mang theo xấu hổ thanh âm xuyên qua cả cái sơn cốc, cũng trong cốc không ngừng vọng về.

'A' 'A' 'A' .

Thanh Thanh lúc này mới phát hiện trong ngực mình người lại là Liễu Nhất Bạch, nghĩ đến các nàng như vậy ôm ngủ một buổi tối Thanh Thanh liền tức giận không dứt.

Son cóc u tình trung đột nhiên phát ra như vậy một trận thanh âm to lớn, miễn cưỡng đem trong giấc mộng Liễu Nhất Bạch thức tỉnh.

Liễu Nhất Bạch một cái tay xoa xoa con mắt, mơ hồ không rõ hỏi "Người tình a Thanh Thanh."

"A . Đồ háo sắc "

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch nửa người trên cũng không mặc quần áo, lộ ra gầy yếu lại tinh xảo nửa người trên, còn phát hiện mình trên người chỉ mặc một món áo lót, lộ ra một nửa cổ cổ nang nang ngực, ngoài thân gần khoác một món nam nhân trường sam. Liễu Nhất Bạch một cái tay khác lại thả tại chính mình bên trái trên ngực. Khi cả người phát run, tình khó khăn tự khống, vừa nói nước mắt ở trong hốc mắt vòng vo một chút, đại giọt lớn lăn xuống, xuống tại sạch sẽ trên nhام thạch, cạch cạch cạch . Cạch cạch cạch .

Liễu Nhất Bạch đôi mắt còn díp lại buồn ngủ mông lung, bàn tay động động. Phát hiện mình chính nắm thứ gì, mềm mại, cao ngất. So với sư nương lúc trước làm bánh bao không nhum còn càng có co dãn.

Liễu Nhất Bạch lại xoa xoa con mắt, lúc này mới thấy rõ tay mình lại đặt ở Thanh Thanh trên bộ ngực, vội vàng nhanh chóng rút về bàn tay mình. Mặt đầy lúng túng nhìn Thanh Thanh.

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch ở thu tay lại trước còn bóp bóp trước ngực mình tiểu bạch thỏ, cuối cùng còn mặt đầy vô tội nhìn mình. Khi không đánh vừa ra tới, Thanh Thanh trên mặt sương lạnh giăng đầy, lạnh cũng nhanh muốn kết thành băng.

'Anh ". Hàn quang chợt lóe, Thanh Thanh rút ra thất ở bên hông phối kiếm huy kiếm hướng Liễu Nhất Bạch đâm tới, đúng là phải đem Liễu Nhất Bạch giết chết.

Liễu Nhất Bạch Linh Giác khác với người thường, Thanh Thanh kiếm còn chưa tới, Liễu Nhất Bạch đã một cái cá chép nhảy lên xuống đến ba thước trở ra.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thần bí hài cốt

Trong thành Kim Lăng, Liễu Nhất Bạch đại náo huyện nha giết người mấy chục ung dung rồi đi sự tích đã truyền phỉ phỉ dương dương. Trong thành bất kể người buôn bán nhỏ, hay lại là người trong võ lâm. Cũng đem việc này coi là trà dư tửu hậu đề tài câu chuyện.

Vọng Hạc Lâu, trong thành Kim Lăng tới một cái lớn từ lâu. Tin đồn là Trung Nguyên một thế lực khá Đại Môn Phái là kỳ ông chủ sau màn. Toàn bộ từ lâu sửa sang hao tổn của cái to quá mức, đóng là bàn ghế sẽ dùng là "Thiên hương gỗ" chế tạo thành. Nhắc tới thiên hương gỗ chính là cực kỳ hiếm thấy, sinh trưởng ở Tây Bắc Hoang Nguyên, thân cây phát ra không khí thơm dịu , khiến cho người ngửi vào tinh thần phấn chấn, thần thanh khí爽. Chung quanh thường có dã thú hung mãnh chiếm cứ, muốn chặt loại này vật liệu gỗ có thể nói cực kỳ chặt vật.

Này Vọng Hạc Lâu cả lầu bàn ghế lại toàn bộ là dùng ngày như vậy hương mộc chế thành, có thể nói là vô cùng đại thủ bút. Bởi vì này Vọng Hạc Lâu xa hoa trình độ cùng những từ lâu khác căn bản không ở cùng một cấp bậc, cho nên trong thành Kim Lăng đạt quan quý nhân, trong chốn võ lâm tài năng xuất chúng đều thích tới nơi này ăn cơm nói chuyện phiếm bát quái.

"Vương huynh, lại nói này Liễu Nhất Bạch Liễu thiếu hiệp thật là anh hùng, lại có thể từ trong thành Kim Lăng đánh ra. Khoái Ý Ân Cừ, không sợ cường quyền. Thật coi nều như người hâm mộ."

Vọng Hạc Lâu lầu cuối vị trí cạnh cửa sổ một thân áo xám nam tử đối với (đứng) bên người cái đó người nói.

"Công tử không cần hâm mộ, ngày đó tại hạ cũng ngay tại chỗ. Gặp qua Liễu Nhất Bạch xuất thủ, phát hiện người này đúng là không một tia nội lực, toàn nhờ đến tinh diệu chiêu thức cùng thân pháp đối địch. Ngày sau thành tựu định không Công Tử Cao." Này họ Vương nam tử cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

"Thật là đáng tiếc, ta còn muốn cùng với kết giao một phen, sợ rằng hôm nay đã là không thể, hôm qua nghe ta một ở huyện nha làm việc bằng hữu nói,

này Tri Phủ Lý một ngày lại mời ra bên ngoài thành đóng quân đại tướng quân La Thành tự mình xuất thủ, phòng chừng bây giờ đã là Hồn thuộc về U Minh." Công tử áo gấm uống ly rượu, yên lặng thờ dài nói.

Lại nói Thanh Thanh một đòn không trúng, trường kiếm trong tay càng là ác liệt mấy phần. Hung tợn hướng Liễu Nhất Bạch nhào ra, bên trái một kiếm, bên phải một kiếm. Xuất kiếm lại không có chương pháp gì, tựa như chỉ vì phát tiết trong lòng mình tức giận bất mãn.

Liễu Nhất Bạch thấy Thanh Thanh cũng không phải là muốn đưa chính mình vào chỗ chết, liền dừng bước lại đứng bất động đứng nguyên tại chỗ nhìn Thanh Thanh, hoàn toàn từ bỏ chống lại, như là ở cổ ý muốn chết.

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch không nữa né tránh, chỉ đành phải cưỡng ép dừng Kiếm Thế. Hận hận đem kiếm ngã xuống đất, ôm đầu ngồi dưới đất nhỏ giọng sụt sùi khóc.

"Hôm qua thấy vết thương người một mực chảy máu, ta là giúp người xoa thuốc, dưới tình thế cấp bách mới có nhiều mạo phạm."

Thanh Thanh nghe xong Liễu Nhất Bạch sau khi giải thích, bả vai động động. Liền lại không có động tĩnh, chẳng qua là nhỏ giọng khóc sụt sùi, rất nhiều muốn đem cái son động này dùng nước mắt nhét đầy khuynh hướng.

Liễu Nhất Bạch lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, tay chân luống cuống không biết nên làm sao bây giờ. Chỉ có thể đứng sau lưng Thanh Thanh tĩnh yên tĩnh chờ.

Ước chừng qua chốc lát, Thanh Thanh mới khóc đủ, nàng sớm rõ ràng Liễu Nhất Bạch làm như vậy cũng là vạn bất đắc dĩ, chỉ là thân thể mình chưa bao giờ bị nam nhân xem qua, càng không cần phải nói như vậy da thịt gần gũi, trong lòng quả thực xấu hổ, chỉ là muốn đem tâm tình mình phát tiết ra ngoài.

"Liễu Nhất Bạch, chúng ta hay lại là phải nghĩ thế nào đi ra ngoài đi." Đợi Thanh Thanh đứng lên, trên mặt đã là gió êm sóng lặng không mang theo một tia tâm tình.

"Ta bây giờ đã kinh mạch đứt từng khúc, coi như là toàn lực thời kỳ, như vậy dốc vách tường ta cũng không bay qua được."

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch sắc mặt xám xịt, biết được hẳn vẫn là đối với (đúng) toàn thân mình kinh mạch bị La Thành đánh gãy mà canh cánh trong lòng.

An ủi: "Không có chết đã là người phúc lớn mạng lớn, có thần tiên phù hộ. Yên tâm đi, gieo họa đều là di ngàn năm, người nhất định sẽ không chết ở chỗ này."

Này loại khác an ủi thật sự là làm Liễu Nhất Bạch dở khóc dở cười.

"Thanh Thanh, ta có chuyện muốn hỏi người."

"ừ, người hỏi đi."

"Chúng ta chỉ có duyên gặp mặt một lần, cũng không thâm giao. Người vì sao là cứu ta như thế phần đầu quên mình."

Thanh Thanh như là biết Liễu Nhất Bạch nếu hỏi điều này vấn đề. Hướng về phía Liễu Nhất Bạch giờ giờ trong tay trường kiếm.

Liễu Nhất Bạch lúc này mới chú ý tới Thanh Thanh bội kiếm. Chỉ thấy kiếm này dài 2 thước 1 tấc,

thân kiếm thép mà đục cùng mỏng, lộ ra nhàn nhạt hàn quang, cùng mình Mạc Tà không khác nhiều. Chỉ có trên chuôi kiếm giao long biến thành Uy phượng Bát Từ Điều.

Kính hải nói: "Chẳng lẽ đây là liên quan (khô). . Tướng. ."

"Không sai, đây chính là Can Tương kiếm." Thanh thanh đậm đậm nói.

Truyền thuyết là thể gian bảo kiếm cùng thượng cổ Thần Kiếm cái đó Mạc Tà kiếm làm một đúng thượng cổ Thần Kiếm cái đó Can Tương kiếm là Hùng Kiếm, thượng cổ Thần Kiếm cái đó Mạc Tà kiếm là Thư Kiếm. Là Chú Kiếm Sư Can Tương cùng Mạc Tà chế tạo.

Hai người tình so với kim loại còn kiên cố hơn, Can Tương đang tướng tài trên thân kiếm đục nóng Bát Từ Điều Tinh Hồn, Mạc Tà ở Mạc Tà trên thân kiếm đục nóng giao long thần Phách. Là vì hai kiếm Bình Hồn.

Can Tương, Mạc Tà là hai cây kiếm, nhưng là không người nào có thể tách ra bọn họ. Can Tương, Mạc Tà là hai người, giống vậy, cũng không có ai có thể đưa các nàng tách ra.

Đã từng tặng kiếm cho Thanh Thanh thần bí nhân nói cho nàng biết: "Có thể được Can Tương Mạc Tà người, đời này nhất định cảm tình bất hòa, thành tựu một đoạn khoảng thế kỷ duyên. Nếu có một ngày người gặp phải tay cầm Mạc Tà Kiếm Giả, nhất định là người kiếp này ý trung nhân."

Trong này tình hình chung, Thanh Thanh tất nhiên không có phương tiện đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch nói rõ.

"Kiếm này cùng ngươi cứu ta có gì liên hệ?" Liễu Nhất Bạch vẫn là không rõ vì sao.

"Bản cô nương là sợ từ nay Thần Kiếm Mạc Tà từ nay thất lạc, vậy ngươi nhưng là thành tội nhân thiên cổ, mới đại phát thiện tâm giúp ngươi một cái."

Liễu Nhất Bạch nửa tin nửa ngờ, biết Thanh Thanh định không giống nàng lời muốn nói như vậy, trong đó nhất định còn có những nguyên nhân khác, nhưng cũng không có hỏi tới nữa.

Lắc đầu một cái, Liễu Nhất Bạch không để cho mình phải nhiều nghĩ (muốn) còn lại. Vội vàng thoát khỏi nơi đây mới là tối chuyện trọng yếu. Xoay người ngắm nhìn bốn phía, quan sát tỉ mỉ. Lúc này mới phát giác sơn động này có động thiên khác, hang động tựa hồ cực sâu.

"Thanh Thanh, bên trong hang núi này có lẽ chia ra miệng, chúng ta đi xem một chút đi."

Nói xong đợi Thanh Thanh đứng dậy, hai người từ từ hướng trong động đi tới.

Bên trong động một mảnh đen nhánh, âm phong suru suru, để cho hai người không khỏi rợn cả tóc gáy, mượn bảo kiếm phát ra yếu ớt ánh sáng, chỉ thấy trên vách động có khắc đủ loại thần tiên ma quái quỷ dị, người người cũng sần mụa trách móc, kính người vạn phần.

Đề nén trong lòng sợ hãi, đi về phía trước vào ước chừng nửa giờ. Trong động cảnh sắc đã là đại biến.

Trong động có một mảnh bãi cỏ, ánh mặt trời xuyên thấu qua ngọn cây bắn vào trên cỏ, lại phản chiếu đến trong động, khiến cho trong động mù mịt hơi nước hiện ra lãnh đạm màu xanh nhạt, u tĩnh phiêu miêu phảng phất Thanh Hà lượn quanh phòng, bên trong động đang đứng một đá lớn, thượng thư Lạc Hà Sơn đệ nhất Động Thiên!

Cửa hang trường mẫn Lục Thanh đài, đã cao cùng cỏ tranh, cao hơn năm thước đỉnh động bên trên, một mảng lớn thảm cỏ xanh nhân xanh cây mây thẳng rủ xuống đến, che cửa động, xanh cây mây kết lăm tằm màu lửa đỏ trái cây, óng ánh trong suốt. Táp là đẹp mắt.

Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh hai người một ngày không ăn uống, trong bụng đã sớm không có vật gì. Nhìn thấy vậy ngon miệng Kỳ Trân Dị Quả, đã sớm không kềm chế được, hái xuống một viên, còn chưa kịp tỉnh tể thưởng thức. Liền đã nuốt xuống bụng. Trùng quạ vào bụng, một dòng nước ấm từ hai người nơi đan điền khuếch tán, ở trong người vờn quanh mấy chu thiên sau khi mới dần dần tiêu tan.

Đội ăn được (phải) 7 phần ăn no, hai người lúc này mới hơi đem dừng lại. Hướng trong động sâu bên trong nhìn lại, thần sắc tất cả đại biến.

Chỉ thấy mấy chục thước ra ngoài, một trận thể trong suốt tuyết bạch khô lâu ngồi ngay ngắn ở một trên bờ đoàn, trên tay kết có một cái đạo ấn. Một bó buộc ánh mặt trời chiếu sáng ở Khô Lâu trên người, đưa hân Khớp Xương chiếu vàng óng, cả cụ khung xương nhìn thần thánh không thể xâm phạm.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kinh mạch nghịch chuyển

Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh liếc mắt nhìn nhau, tất cả từ đối diện trong mắt nhìn ra ngạc nhiên thần sắc.

Liễu Nhất Bạch cẩn thận từng li từng tí hướng Khô Lâu ngồi tĩnh tọa địa phương đi tới, cách Khô Lâu vẫn chưa tới một thước khoảng cách thời điểm, dị biến run sinh. Cả cái sơn động bỗng nhiên đứng đưa, không khí chung quanh nóng bỏng dường như muốn thiêu cháy. , nước thấm ướt tóc mai dính vào gương mặt, một cô phiến muộn nganh ở ngực, không chỗ phát tiết.

'Rồng' kèm theo một đạo trầm thấp tiếng rồng giận, một con to Đại Quái Thú trống rỗng xuất hiện ở Khô Lâu trước người, hướng về phía Liễu Nhất Bạch nhe răng trợn mắt, trong mắt hung lóng lánh, như là đang cảnh cáo Liễu Nhất Bạch không muốn tiến lên nữa một bước, nếu không nhất định đưa hân nuốt sống sống xé.

Cự thú giống như một tòa núi lớn đứng sừng sững ở Liễu Nhất Bạch trước người, giờ phút này Liễu Nhất Bạch lần đầu tiên cảm giác chính mình nhỏ bé, ở cự thú trước mặt, hân giống như hạt thóc trong biển, nhỏ không thể thành.

Cường ép bình tĩnh tâm thần, ngừng nội tâm bất an. Chỉ thấy này to Đại Quái Thú đầu tựa như Long, hình như ngựa, trạng so với Lộc, đuôi nếu đuôi trâu, trên lưng có Ngũ Thái lông văn, bụng có màu vàng lông.

Liễu Nhất Bạch lúc này mới nhớ tới, này cự thú sao như vậy giống như trong cổ thư ghi lại Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân, Trung Quốc trong truyền thuyết thần thoại tương tự vật, có Trấn Trạch đưa từ nói đến. Kỳ Lân là lấy Lộc loại làm chủ, dung hợp dê bò Matt chính, tổng hợp mặt không kịp long phượng rộng rãi, bất quá danh tiếng không nhỏ, từ bên ngoài bộ hình đáng nhìn lên, tập Long Đầu, sừng hươu, sư tử mắt, lưng hổ, eo gấu, vẩy rắn, cũng có thể viết thành quân, trong cổ tích chỉ Lộc; cái đuôi giống như trâu; móng giống như ngựa; đầu tròn đỉnh, một cặp giác. Nhưng nghe nói Kỳ mở đầu sơ lược giống như Lộc. Nó bị cổ nhân coi là Thần Thú, Nhân thú. Kỳ Lân Trường Thọ, có thể sống hai ngàn năm. Có thể phun lửa, thanh âm như sấm."Có lông cái đó trùng ba trăm sáu mươi, mà Kỳ Lân trở nên dài.

Này Hòa Kỳ Lân uy phong lẫm lẫm thủ hộ ở Khô Lâu bên cạnh, hướng về phía Liễu Nhất Bạch thờ hồn hên, hơi thờ giữa phun ra lửa, nhưng cũng không có chủ động công kích Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh hai người.

Ở cường đại như thế Thần Thú trước mặt, như thế nào ngăn cản?

Liễu Nhất Bạch chỉ có thể hướng Thanh Thanh khiến cho một cái ánh mắt, Thanh Thanh hiểu ý. Hai người vừa nhìn Hòa Kỳ Lân động tĩnh, một bên từ từ hướng sau lưng thối lui.

"A."

Liễu Nhất Bạch chính nhìn chăm chăm Kỳ Lân Hữu Vô dị động, bỗng nhiên bên người truyền tới Thanh Thanh rên thống khổ âm thanh, vội vàng hướng bên người nhìn. Chỉ thấy Thanh Thanh co rúc ở trên đất, toàn thân Xích Hồng, giống như điên cuồng, trong tay đốt ngón tay bởi vì dùng sức bị bắt trắng bệch, trên mặt phũ phàng về thống khổ.

"Thanh Thanh người thế nào." Liễu Nhất Bạch ngồi xổm người xuống vội vàng kiểm tra là nguyên nhân gì, tay một chạm được Thanh Thanh thân thể lại có như bị mặt trời chói chan cháy.

Liễu Nhất Bạch khẩn trương, không để ý trong tay có như ngọn lửa than thiêu đốt nóng, đáp ở Thanh Thanh mạch đập, muốn tìm tòi kết quả.

"Kỳ quái, mạch này bộ dạng này chỉ kỳ quái, Thanh Thanh toàn thân nội lực không ngừng tán loạn. Vùng đan điền tập hợp một cỗ không biết tên chân khí bên trái đột bên phải đựng, tuần hoàn lặp đi lặp lại."

"Nóng nóng" Thanh Thanh chẳng qua là không ngừng lặp lại cái chữ này, khỏe mắt thống khổ làm Liễu Nhất Bạch nóng nảy vạn phần lại không thể làm gì.

Đang muốn đỡ Thanh Thanh ngồi dậy, đột nhiên một trận thấu xương đau đớn từ vùng đan điền đánh tới, trước ăn tương quả sau kia dọc theo kinh mạch tuần hoàn mấy tuần ngày tiêu tan dòng nước ấm, lại không biết khi nào từ kinh mạch trong máu thịt chui ra rồi rít hội tụ ở trên đan điền, tán phát ra trận trận nóng bỏng chân khí.

Liễu Nhất Bạch hai mắt Xích Hồng, chỉ có thể cảm giác được toàn tâm đau đớn cùng nóng bỏng lửa đốt, thống khổ lẫn lộn dưới đất. Ngay tại nhanh thối lạc ý chỉ lúc, Liễu Nhất Bạch chợt nhớ tới khi còn bé từng tại trong phái trong Tầng Thứ các thấy một quyển bí tịch, tên gọi 'Thanh Tâm Chú'. Chẳng qua là công pháp này cũng không phải là Kiếm Quyết cùng Tâm Pháp, chẳng qua là một quyển phổ thông tĩnh tâm an thần pháp quyết, lúc ấy cảm thấy thú vị, liền âm thầm nhớ tới.

Liễu Nhất Bạch chỉ cảm thấy Đan Điền sắp nổ bễ ra đến, vội vàng trong lòng yên lặng niệm lên 'Thanh Tâm Chú'. Nghĩ (muốn) làm cho mình an tĩnh lại, không chịu này không thuộc mình hành hạ.

Hòa Kỳ Lân thấy bắt đầu chính lẫn lộn đầy đất, thống khổ không chịu nổi Liễu Nhất Bạch chung quanh thân thể lại hiện ra một đạo thanh quang, tản mát ra nhu hòa vàng sáng, khiến nó trong nháy mắt an tĩnh lại, lửa giận trong lòng lại từ từ biến mất hầu như không còn.

Này nhu hòa vàng sáng khiến nó cảm thấy không khỏi quen thuộc, quay đầu nhìn một chút sau lưng kết đạo ẩn ngồi tĩnh tọa Khô Lâu, vừa nghi hoặc nhìn một chút Liễu Nhất Bạch, trong lòng đứng là không tương tượng nổi.

Nghĩ (muốn) đã lâu không nghĩ ra cái dĩ nhiên, Hòa Kỳ Lân phun ra hai cái hơi thở, dứt khoát chẳng muốn đi nghĩ. Thấy Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh hai người đã bị hành hạ ngắt xiu, lắc đầu một cái, từ miệng trung bay ra hai giọt tinh huyết tung bay ở hai người trên đan điền phượng, sau đó hạ xuống.

Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh chân mày nhíu chặt một hồi nữa rốt cuộc thư triển ra, Hòa Kỳ Lân thấy hai người cũng không đáng ngại, chân sau vó giương lên, kích thích một đạo bụi mù, lại không thấy từ đó, thật giống như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện như thế.

Ước chừng qua ba canh giờ, Liễu Nhất Bạch mới thông thả tĩnh dậy, an ủi săn sóc che trấn đầu, toàn thân như châm cứu như vậy đau đớn đã biến mất hầu như không còn, mình bị đánh gãy kinh mạch vào thời khắc này lại toàn bộ nổi lên, cả người phảng phất nắm giữ dùng không hết lực lượng.

Liễu Nhất Bạch mừng rỡ, đuổi vội vàng đứng dậy thấy rõ thanh có sao không, chỉ thấy Thanh Thanh an tường nằm trên đất, không thấy chút nào về kinh dị, này mới an tâm lại. Xoay người hướng Khô Lâu đi tới, lúc này thái dương đã mất núi, không lịch sự ánh mặt trời chiếu Khô Lâu giờ phút này càng trở nên thông khí đen nhánh, giống như đảo mực, Âm U vô cùng.

Cường ép đè xuống bất an trong lòng, Liễu Nhất Bạch cẩn thận từng li từng tí dò hạ thân tử, đánh giá Khô Lâu cùng với tình huống chung quanh, Khô Lâu ngồi tĩnh tọa đáng về thật sự là quá mức quái dị, tựa hồ ngồi thứ gì, toàn bộ khung xương miễn cưỡng ở phía trên nhô lên.

Liễu Nhất Bạch cẩn thận đưa tay ra vệt ra khung xương, khung xương toàn thân lạnh như băng, chạm vào giống như Hàn Độc thực cốt, đang lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến, nước son đen như mực khung xương một cỗ màu đen chất khí từ đốt ngón tay ra điên cuồng xông ra hướng Liễu Nhất Bạch

trên người chui vào, đối mặt như thể đột phát tình huống, Liễu Nhất Bạch kinh hãi. Cuống quít đem Khô Lâu đi phía trước vậy đi, hắc khí lại có như phụ cốt chỉ thư, liên tục không ngừng hướng thân thể chui vào, lại cắt đứt không. Chốc lát, hắc khí hoàn toàn chui vào Liễu Nhất Bạch trong cơ thể, ở máu thịt trong kinh mạch lưu động. Khô lâu kia lại khôi phục lượng bạch trong sáng đáng vẽ, thần thánh lắm rồi, quả thực là vô cùng quái dị.

Lại nói hắc khí chui vào trong cơ thể, ở Kỳ Huyết Nhục trong kinh mạch lưu chuyển, Liễu Nhất Bạch cảm giác cả người đang bị một con hung mãnh cự thú cắn xé, đau đớn khó nhịn. Hắc khí ở trong máu thịt chế ngự chốc lát, lại toàn bộ tập trung hướng trong kinh mạch vọt tới, miễn cưỡng đem Liễu Nhất Bạch mới vừa tiếp tục tốt kinh mạch lại cắn xé đoạn, nghịch kinh mạch điên cuồng vận hành.

Liễu Nhất Bạch đầu đầy mồ hôi, trong lòng phảng phất có một dạng ngọn lửa muốn phun ra ngoài.

Hắc khí ở vòn quanh kinh mạch chín cái chu thiên sau mới khó khăn lắm dừng lại, giờ phút này, Liễu Nhất Bạch mới thở phào một cái, cả người thanh tỉnh lại.

Cuống quít từ dưới đất bò dậy, ngồi tĩnh tọa Nội Thị thân thể. Bên trong thân thể tình huống thiếu chút nữa để cho Liễu Nhất Bạch ngất đi.

"Toàn bộ kinh mạch lại miễn cưỡng bị nghịch chuyển, trong cơ thể một tia chân khí màu đen nghịch kinh mạch vận hành Chu Thiên."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hài cốt từ đâu tới

Liễu Nhất Bạch mặc dù kinh dị trong cơ thể biến hóa, nhưng cũng không có cảm giác khó chịu. Còn kinh hi phát hiện mình kinh mạch toàn thân tần bị đã thông, trong cơ thể còn nhiều hơn một tia nội lực.

Mặc dù không biết cái này quý dị chân khí màu đen có thể hay không mang đến cho hắn tổn thương, nhưng mình khổ khổ muốn tu tập nội lực giờ phút này rất cuộc có thể nắm giữ, Liễu Nhất Bạch ngửa mặt lên trời gào to, không nên được kích động trong lòng, thông khoái thả ra mười mấy năm qua kinh mạch bế tắc mang đến cho hắn khổ não.

Chờ phân phó tiết đủ, lúc này mới tỉnh táo lại. Kiểm mục đích hướng Khô Lâu mới vừa rồi ngồi tĩnh tọa địa phương quét tới, chỉ thấy vừa mới Khô Lâu ngồi xuống địa phương một quyển thẻ tre cùng một quyển ổ vàng sách tán loạn trên mặt đất.

Sách Phong trang thượng thư 'Độ Ma Tâm Kinh'. Nhìn giống như là Ma Giáo yêu nhân Võ Công Tâm Pháp, Liễu Nhất Bạch không có xen vào nữa, cầm lên trên đất trúc giản mở ra nhìn.

"Bản Đạo Thanh Phong, thuở nhỏ tu đạo, đã có trăm năm. Đường tắt Lạc Hà, gặp thần quang chiếu sáng, chợt minh đại đạo. Thiên Chi Đạo, tồn tại có thừa mà chưa đủ. Ta kinh hi, một mực khát cầu trường sinh cơ hội xuất hiện ở ta trước mặt. Ta Đạo chi pháp, đề xướng Đạo Pháp Tự Nhiên, không chỗ nào không cho, Tự Nhiên vô vi, cùng Tự Nhiên hài hòa sống chung. Ngay tại ta muốn bế quan tĩnh tu cảm ngộ thiên đạo đang lúc, ta yêu quý nữ tử bị ta cừu địch đuổi giết, cuối cùng bị lãng nhục ngược đãi tới chết. Ta ngửi vào, giận dữ. Xuống núi trả thù, giết kỳ cả nhà hơn một ngàn ba trăm miệng. Trở lại Động Thiên, phát hiện đã bị thiên đạo thật sự không cho. Nội tâm âm đạm không cam lòng, thiên đạo vô tình, không cho thể nhân Thất Tinh Lục Dục, muốn thành đại đạo, cần mất đi nhân tính, vô dục vô cầu. Ta tình cảm chân thành bởi vì ta mà chết, ta khởi có thể làm được không nghe thấy không để ý. Sờ tạo sát nghiệt, tất cả đều ta chi bản ý."

Bên trên Tà, ta muốn cùng quân tương tri, sống lâu vô tuyệt suy. Núi không Lãng, nước sông là kiệt, Đông Lôi chấn động, Hạ Vũ tuyết. Thiên địa hợp, là đám cùng quân tuyệt! Trong lòng người vô tình không biết sao làm người, ta rút kinh nghiệm xương máu, dứt khoát kinh mạch nghịch chuyển, chế 'Độ Ma Tâm Kinh'. Cũng không có thể thành tiên, ta muốn độ chính mình thành Ma.

Công thành, thiên đạo giận dữ, hạ xuống Lôi Kiếp. Ta sống sót sau tai nạn, không biết sao kinh mạch toàn thân tất cả đều bị hủy, Đan Điền bị phá, đã ngày giờ không nhiều. Viết xuống ta hao hết trọn đời tâm huyết sáng chế ra 'Độ Ma Tâm Kinh' lưu đợi người hữu duyên. Trong động Hòa Kỳ Lân, ta cái đó bạn thân. Cam kết ta Hôn quy hệ sau thủ hộ ta cái đó Khô Cốt, chờ đợi cùng ta có duyên người đến chỗ này. Trong động Dị Quả 'Kỳ Lân Huyết' là Hòa Kỳ Lân Khấp Huyết mà sống, ăn một viên, Sinh Cơ kiện thể. Ăn hai hạt, kéo dài tuổi thọ; ăn ba hạt, bồi Đan cố nguyên. Chớ không thể nhiều ăn, e rằng có Bạo Thể mà chết họa.

Ta một trong sinh, phí thời gian thời gian, truy tìm phiêu miểu thiên đạo. Lại coi thường bên người trọng yếu nhất người.

Nhân đạo nước biển thâm, không để tương tư nữa. Nước biển còn có nhai, tương tư miểu không bờ. Hận này! Hận này! Hận này! Thanh Phong Tuyệt Bút.

Liều Nhất Bạch xem sau trợn mắt hốc mồm, mới vừa bị chính mình giống như cá mẫn một loại hất ra Khô Lâu lại là tổ sư Thanh Phong đạo nhân. Nhìn hoành ngã tại đất hai mắt trống rỗng tổ sư, Liều Nhất Bạch tưởng tượng đến tổ sư đau đớn mắt người yêu lúc bị thương, nộ sát hơn một ngàn ba trăm người lúc căm giận, ngày giờ không nhiều lúc tuyệt vọng. Trong lòng không khỏi đối với (đúng) tổ sư từ trong thâm tâm kính nể đứng lên, sinh ra vì tình, là yêu tới chết, cảm động lòng người.

Cẩn thận từng li từng tí đỡ dậy tổ sư ngồi xong, cung cung kính kính dập đầu ba cái. Khô Lâu như là xúc động, ở Liều Nhất Bạch ba cái khấu đầu đi qua, Khô Lâu cả người khùng xương nát hết, biến hóa thành bụi phấn tiêu tan ở trong không khí. .

Liều Nhất Bạch trong lòng hơn bi thương, nâng lên 'Độ Ma Tâm Kinh'. Thầm nói: "Tổ sư, ta nhất định thừa kế người ý nguyện, cuộc đời này định không để lại tiếc nuối" !

Thấy Thanh Thanh còn không có tỉnh, Liều Nhất Bạch mở ra 'Độ Ma Tâm Kinh'. Trang tên sách thượng thư "Thế gian vốn không Chính Ma, hôm nay độ người thành Ma, từ đó thế gian lại không Chính Ma phân chia, duy ngã Chân Ma!"

Càng về sau nhìn càng kinh ngạc, quyển này 'Độ Ma Tâm Kinh' quả nhiên là cực kỳ Huyền Ảo công pháp, tối tăm khó hiểu, ngôn ngữ phóng lãng không kèm chế được, bốc lên thiên hạ lớn không kiêng kỵ, nói thẳng chính đạo đối trá xảo trá, chỉ có Chân Ma chí tình Chí Thánh, đây đối với Liều Nhất Bạch tư tưởng tạo thành cực lớn đánh vào, lật đổ hấn đối với thiên hạ Chính Ma phân chia nhận biết. Mặc dù không phải là quá công nhận tổ sư cách nói, nhưng lời bàn cũng ở đây Liều Nhất Bạch trong lòng chôn một viên thành Ma mầm mống.

Liều Nhất Bạch càng xem càng mê mẩn, trong tay không tự chủ diễn luyện trong sách pháp,

Chiêu thức. Cả người lại lâm vào một loại kỳ diệu Vô Cảnh bên trong, tùy ý tự nhiên Vô ý, không thể tự tốp. Kiểm chế hơn mười năm không thể trong tu luyện lực buồn khổ vào thời khắc này thả ra, Liều Nhất Bạch lại nước chảy thành sông tiến vào 'Kiếm khí xuất thể' cảnh giới, hết thảy đều là tự nhiên như vậy.

Ước chừng qua chốc lát, Liều Nhất Bạch chợt mở mắt, trong đôi mắt thần quang chợt lóe, cả người lại có loại không nói rõ được cũng không tả rõ được khí chất từ trong ra ngoài phát ra, với trước thật là tưởng như hai người.

Một bên, Thanh Thanh không biết lúc nào đã tỉnh lại, chính yên lặng nhìn chăm chăm Liều Nhất Bạch lâm vào kỳ diệu Vô Cảnh bên trong, trong lòng đối với (đúng) Liều Nhất Bạch lại xem trọng mấy phần. Tương truyền có thể tiến vào Vô Cảnh người ngày sau nhất định thành tựu rất cao, không đủ nhất cũng có thể trở thành cao thủ tuyệt thế như vậy tồn tại. Cuối cùng nhìn Liều Nhất Bạch tỉnh dậy, cả người khí chất biến hóa không hề cùng dạng, giờ tay lên đang lúc tán mát ra không khỏi Đạo Vận, phiêu dật như tiên.

Liều Nhất Bạch mở mắt ra sau, nhìn thấy Thanh Thanh chính ngây ngốc ngốc nhìn mình, không khỏi bật cười: "Thanh Thanh, Bôn thiếu hiệp mặc dù dài anh tuấn tiêu sái, ai thấy cũng thích, nhưng người như vậy nhìn ta chăm chăm ta sẽ lâm biệt cái gì. '

Thanh Thanh nghe được Liều Nhất Bạch trêu chọc âm thanh, lúc này mới khó khăn lắm phục hồi tinh thần lại, không khỏi xấu hổ, tiểu tử ngốc này còn là như thế vô lại, với trước khí chất hoàn toàn là tưởng như hai người. Gắt giọng: "Không biết xấu hổ, người nào thích nhìn người cái này Bạch bí đao, ta ta là nhìn chăm chăm phía sau người Khô Lâu thấy thế nào. Hừ, cái vật kia dễ nhìn hơn người nhiều."

"Thanh Thanh, ta hiểu, ta hiểu người không nói thật." Liều Nhất Bạch cố làm thâm tình nhìn Thanh Thanh đôi mắt - xinh đẹp.

"Phi phi phi, chán ghét."

"Bạch bí đao, vừa mới kết quả xảy ra chuyện gì, ta tại sao sẽ đột nhiên ngắt đi." Thanh Thanh đối với (đúng) Liều Nhất Bạch nghiêm mặt nói.

"Nói rất dài dòng vừa mới người. "

Liều Nhất Bạch đem vừa mới chuyện phát sinh lần nữa thuật lại một lần cho Thanh Thanh nghe.

Thanh Thanh Tĩnh Tĩnh sau khi nghe xong cảm thấy chính sự kiện thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi, có lẽ đây chính là cơ duyên đi, ăn kia 'Kỳ Lân Huyết' sau Thanh Thanh cũng là cảm giác trong cơ thể mình chân khí dừng động, rất nhiều lập tức đột phá đến 'Kiếm khí xuất thể' khuynh hướng.

"Bạch bí đao. Chúng ta hay lại là lập tức nghĩ biện pháp rời đi nơi này đi."

"ừ, ta đã biết đi ra ngoài biện pháp."

Nói xong kéo Thanh Thanh hướng tổ sư Tọa Hóa phía trên nhìn, ánh mặt trời có thể từ nay nơi bắn rơi đi vào, nhất định có thể đi thông đỉnh núi. Đúng như dự đoán, phía trên cửa hang ước chừng hai người cái đó rộng, Nham Bích tường mẫn xanh cây mây.

Hai người vui mừng, mơn xanh cây mây Thích lực, từ từ hướng đỉnh núi leo đi lên.

Động đỉnh phía trên nổi thẳng Ngốc Thử Sơn đỉnh một hẻm lạnh đời nơi, chung quanh quái thạch cao vút, cộng thêm này Ngốc Thử Sơn bình thường người vừa tới thì ít, cho nên này ẩn núp cửa hang lại chưa bao giờ bị Lạc Hà Môn người phát hiện qua.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hạc gặp cổ nhân

Hai người đứng ở đỉnh động, tất cả hơi xúc động.

Liễu Nhất Bạch hướng về phía đáy động kính cẩn lạy tam bái, xoay người cũng không quay đầu lại hướng dưới núi đi tới,

Hai người tương đối không lời, dọc theo đường núi từ từ đi xuống, đường núi chung quanh nở rộ nhiều bó Huân Y Thảo, từng trận Kỳ Dị thơm dịu xông vào mũi.

Huân Y Thảo hương là trong đời nào đó nửa mê nửa tỉnh trạng thái, lãnh đạm đến cực điểm, lại thời gian ở đáy lòng. Đây lãnh đạm màu tím lam hoa nhỏ, đến nở hoa thời tiết, kỳ hương tại phía xa ngoài mười dặm cũng có thể ngửi được; mà càng tuyệt diệu là, chính là đứng ở một mảnh đại hoa điền bên trong, ngửi được hương vẫn hay lại là lãnh đạm xa ôn hòa, không giống còn lại hoa thơm, vội vàng muốn đem người huân đảo. Rảnh rồi rảnh rồi đất lừng thững từ hoa gian đi qua, vạt áo liền giữ lại một loại lạnh hương, xa xa giống như mối tình đầu lúc tâm tình. Nghe nói Huân Y Thảo liền vì vậy mà được đặt tên. Huân Y Thảo mùi thơm, cũng không giống như Molly thanh đạm, cũng không giống Dạ Lai Hương u buồn như vậy, nó càng giống như sầu riêng, thích người sẽ thích vô cùng, không thích người ngửi qua một lần sau khi sẽ tránh nó. Như vậy đặc biệt hương, luôn là cùng xa hơn sâu hơn u buồn liên kết. U buồn, nhưng cũng không u oán, như thu được về nhân nhật ánh trắng, như cách muôn sông nghìn núi Tư Niệm.

Này Huân Y Thảo hương càng cho giữa hai người tăng thêm một tia ly biệt buồn.

"Thanh Thanh, sau khi xuống núi ngươi chuẩn bị đi nơi nào?" Hay lại là Liễu Nhất Bạch dẫn đầu đánh vỡ yên lặng.

"Ta muốn trước về nhà một chuyến, hai ngày không có ta tin tức, người nhà khẳng định lo lắng chết."

Ngươi thì sao?

"Ta không biết, đi trước Kim Lăng đi, đến lúc đó trường kiếm đi tứ phương, trở thành một đời Đại Hiệp."

Thanh Thanh phốc thử cười một tiếng, tổ khổ nói: "Ngươi này tiểu thân bản, đi ra ngoài nửa phút bị người đánh chết." Nói xong giờ giờ trong tay quả đấm nhỏ, thoáng là khả ái.

"Thanh Thanh, như ngươi vậy sẽ không ai thêm lấy."

"Không ai thêm lấy cũng sẽ không gả cho ngươi cái này Bạch bí đao, hừ."

"Thanh Thanh, ngươi y phục phía sau có một động, lộ ra ngươi tron mềm da thịt "

"Ngươi một cái đồ lưu manh, hướng nơi nào thấy thế nào." Vừa nói liền muốn qua đi kéo Liễu Nhất Bạch lỗ tai, Liễu Nhất Bạch thấy tình thế vội vàng nhanh chân chạy, Thanh Thanh ở phía sau không ngừng theo sát

Hai người đùa giỡn một hồi, Thanh Thanh bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Bạch bí đao, thanh kiếm này cho ngươi." Nói xong giờ giờ trong tay Can Tương

"Hừ ?" Liễu Nhất Bạch hiếu kỳ nhìn một chút Thanh Thanh.

"Đây là ý gì?"

"Đại ngu ngốc, kiện tướng này kiếm là Mạc Tà là Can Tương đúc, là một cái Hùng Kiếm, ngươi để cho vốn thực nữ dùng một cái Hùng Kiếm là ý gì."

"Ngươi này thô bạo điều ngoa tiểu ma nữ còn thực nữ, khác (đừng) cười chết người được rồi."

Mặc dù trong miệng tổ khổ Thanh Thanh, nhưng Liễu Nhất Bạch hay lại là xuất ra Mạc Tà đưa cho Thanh Thanh: "Nó thích hợp ngươi hơn, cầm đi đi."

Hai người trao đổi tùy thân phối kiếm, Can Tương Mạc Tà giao hội đang lúc, lại truyền ra trận trận rỗng gầm phượng hót, tựa như cũng là đang vì hai người đổi kiếm hành vi nhảy cẫng hoan hô.

Sung sướng thời gian luôn là ngắn ngủi, ly biệt thời điểm luôn là rất nhanh tới. Đi tới Lạc Hà Sơn chân giòng suối nhỏ bờ, Thanh Thanh lúc này mới dừng lại bước chân, xoay người cười nhìn Liễu Nhất Bạch: 'Bạch bí đao, chúng ta liền tới đây chia tay đi. Lần gặp mặt sau thời điểm cũng đừng làm cho lại nhìn thấy ngươi đang ở đây bị người đuổi giết.'

'Mô hôi '

Liễu Nhất Bạch nhất thời cảm thấy không nói gì: "Yên tâm đi tiểu ma nữ, lần sau gặp được ta nhất định là ta đánh người khác tề ra quần."

Thanh Thanh không nói nữa, lẳng không lên, đập sóng mà đi. Trước khi đi còn nghĩ trên cột một chút Liễu Nhất Bạch, bàn tay vung lên, nội lực dâng trào, cuốn lên một mảnh nước hướng Liễu Nhất Bạch trên người bắn tới.

Liễu Nhất Bạch vội vàng không kịp chuẩn bị, bị thêm cái ướt như chuột lột. Giận dữ không dứt: "Thanh Thanh, thật là thom thật là mềm thật có co dãn."

Ở giữa không trung Thanh Thanh mơ hồ nghe được Liễu Nhất Bạch nói chuyện thiếu chút nữa một cái nội tức không yên từ không trung rơi xuống, đang muốn quay đầu tìm Liễu Nhất Bạch tính sổ, lại phát hiện ngay cả bóng người đều không.

Âm thầm nguyên rủa một hồi Liễu Nhất Bạch, lúc này mới cấp tốc chạy tới Vạn Ma Tông Phán Đà đi

Trong thành Kim Lăng, người đến người đi,

Qua lại không dứt. Cũng không có bởi vì hai ngày trước đóng quân ở trong thành bắt người tạo thành hỗn loạn có may ảnh hưởng. Bán bánh bao vẫn ở chỗ cũ bán bánh bao, bán bánh nướng hay là ở bán bánh nướng. Nói giá trả giá, cười đùa tiếng rao hàng bên tai không dứt.

Liễu Nhất Bạch giờ phút này chính nắm một chuỗi đường hồ lô ở rộn rịp trên đường chính không lo lắng không lo lắng đi, không lo lắng chút nào trong thành có người sẽ nhận ra mình. Từ từ đi lang thang một hồi, mới phát giác trong bụng đói bụng, thấy không xa khúc quanh vừa vặn có một tửu lầu, kim bích huy hoàng bảng hiệu treo cùng cửa tiệm trên. Thượng thư kim lóa mắt ba chữ 'Vọng Hạc Lâu'.

Còn chưa kịp Liễu Nhất Bạch tiến vào trong tiệm, sớm có tiểu nhị nghênh đón khách khí đưa hắn nghênh vào bên trong lầu kính cẩn nói: "Khách quan nhưng là phải dùng cơm?"

Liễu Nhất Bạch gật đầu một cái: "Tiểu nhị ca, cho ta ở lầu chót tìm một cái vị trí cạnh cửa sổ, bên trên một bình rượu ngon, mấy cái thức ăn ngon."

"Ngạch, khách quan, người xem như vậy khỏe không. Lầu hai này cũng có vị trí cạnh cửa sổ, ta an bài cho ngài một cái ngài thấy được không?"

Liễu Nhất Bạch ngừ vào cau mày một cái, nói: "Ta nói là lầu cuối, vì sao phải an bài cho ta lầu hai vị trí?"

"Cái này" tiểu nhị muốn nói lại thôi. Cân nhắc một chút lời nói, đang muốn giải thích. Lúc này bên cạnh đột nhiên vang lên một đạo to khuôn hào sảng thanh âm: "Nhất Bạch huynh đệ, không nghĩ tới còn có thể nơi này nhìn thấy người."

Liễu Nhất Bạch tìm theo tiếng nhìn lại, đúng là mấy ngày trước đây đồng thời nâng cốc ngôn hoan Hồ Nhất Dao, bất giác mừng rỡ: "Nguyên lai là Hồ đại ca, thật là thật là đúng dịp."

Tiểu nhị thấy Liễu Nhất Bạch lại với Kim Cương môn Hồ Nhất Dao Thiếu Hiệp nhận biết, thức thời làm cái ập, cáo lui chăm sóc khác (đừng) khách nhân đi.

"Đến đến, Nhất Bạch huynh đệ, Lý Hắc Trương Cư Chính hai người chính ở trên lầu, người theo ta một đạo đi lên, chúng ta mấy ca thật tốt uống vài chén"

"Chính có ý đó. Bất quá tiểu đệ có một chuyện không biết, mới vừa tiểu nhị kia ca tại sao phải ngăn ta lại không để cho ta bên trên lầu cuối?"

"Này, là như vậy. Ngược lại không phải là tiểu nhị kia cố ý làm khó dễ người, đây là này Vọng Hạc Lâu quy củ. Đây lầu cuối a không phải là đặt quan quý nhân võ lâm thanh niên tuần kiệt không được lên. Đây tiểu nhị chưa thấy qua người dung mạo, không biết người anh hùng sự tích. Lúc này mới khó khăn lắm đưa người ngăn lại, huynh đệ xin đừng trách."

Liễu Nhất Bạch mới chợt hiểu ra, nguyên lai trong đó lại có như vậy quy củ. (www.uukanshu.com)

"Lý huynh đệ, Trương huynh đệ, các người nhìn một chút vị kia khách quý tới." Hồ Nhất Dao dẫn Liễu Nhất Bạch đi tới một cái chỗ ngồi cạnh cửa sổ, hướng về phía đang ở ăn ngon nghiêng hai người nói.

Hai người ăn chính hương, nghe Hồ Nhất Dao nói có khách quý đến, đang cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy Liễu Nhất Bạch cười tủm tỉm nhìn của bọn hắn.

Lý Hắc còn đến không kịp xóa đi trong miệng mờ đông, hoảng vội vàng đứng dậy: "Lại là Liễu huynh, chúng ta còn tưởng rằng người... Thật là vui mừng ngoài ý muốn a."

"Đã cho ta chết sao? Ta còn chính tuổi trẻ thanh xuân, ta còn không nghĩ chết sớm như vậy, Tự Nhiên bây giờ nhảy nhót tung bừng."

Trương Cư Chính dùng sức chùy một chút Lý Hắc: "Tiểu tử người có biết nói chuyện hay không, Liễu huynh đệ võ nghệ cao cường, thiên phú dị bẩm. Người bình thường làm sao có thể thương tính mạng hắn. Làm tự phạt ba chén."

Lý Hắc cũng phát hiện mình nói chuyện không ổn, ngượng ngừng cười hai tiếng: "Hào hảo hảo, thấy Liễu huynh, đừng nói tự phạt ba chén, tự phạt ba hũ ta cũng nhận thức."

Lời nói xong, ba người đều bị hấn trên chọc cười ha ha.

Sau khi ngồi xuống, ba người hỏi tới Liễu Nhất Bạch ngày đó La Thành đuổi theo giết chuyện hấn. Liễu Nhất Bạch không thể làm gì khác hơn là lại đem sự tình ngọn nguồn lần nữa thuật lại cho ba người nghe, chẳng qua là lướt qua phía sau Lạc Hà Sơn đệ nhất Động Thiên gặp tổ sư Thi Hải cũng được (phải) kỳ công pháp sự tình.

Ba người nghe xong đều vì Liễu Nhất Bạch cơ duyên than thở.

Sau khi mấy người lại trò chuyện nhiều chút sinh hoạt linh linh tán tán chuyện vụn vặt, rượu qua tam tuần, mấy người tất cả có vài phần men say. Trương Cư Chính híp cặp mắt, mắt say mông lung thô bỉ cười nói: "Mấy anh em, các người nghe nói chứ sao. Đây trong thành Kim Lăng lớn nhất một nơi thanh lâu, bên trong có một tuyệt thế hoa khôi Liễu Như Yên, tối nay lần đầu tiên chọn vào màn khách nhân. Hắc hắc. ."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Kim Lăng say xuân

"Liễu Như Yên là người ra sao cũng?" Ba người tất cả lấy làm kỳ, chẳng biết tại sao Trương Cư Chính như thế sùng bái một gái lầu xanh.

Trương Cư Chính mặt mang vẻ đắc ý, uống ly rượu nhìn ba người cười cười chính là không nói lời nào.

"Người cũng đừng vòng vo, vội vàng theo chúng ta nói một chút." Lý Hắc đẩy đẩy Trương Cư Chính, thúc giục.

"Nhắc tới Liễu Như Yên a, chính là Túy Xuân Lâu xinh đẹp nhất một vị nữ tử, vóc người a na đầy đặn, mặt mũi hàm xuân, ngày thường thấy trên mặt người luôn là kéo một màn lụa mỏng, kia tiểu thân đoạn nhi. . Kia tiểu chân dài mà kia "

"Chậm chậm, Trương huynh, người không phải nói kia Liễu Như Yên biết người đều là che mặt mà, làm sao người biết nàng là Túy Xuân Lâu xinh đẹp nhất một cái?" Lý Hắc mau đánh đoạn Trương Cư Chính thao thao bất tuyệt diễn giảng

"Ho khan một cái. Cái này hả người khác đều là nói như vậy." Trương Cư Chính tăng hắng một cái che giấu một chút nội tâm lúng túng.

Ba người ngời vào tất cả ngừng, đây không phải là ở nơi này nói bậy trướng chứ sao.

"Các vị huynh đệ, bóng dáng vô cây, này Liễu Như Yên xinh đẹp mặc dù là chuyện tốt người đồn bậy bạ nói ra, nhất định không phải là bộ phong tróc ảnh. Muốn không sau đó mà chúng ta đi nơi đó nhìn một chút, coi như không phải là tuyệt sắc, chúng ta cũng không thua thiệt a. Đây Túy Xuân Lâu trong còn rất nhiều mỹ lệ động lòng người nữ tử đây."

Ba người này sao có thể nghe không ra, Trương Cư Chính chẳng qua là đánh ra Liễu Như Yên cái này ngụy trang, tốt mời xin bọn họ cùng đi thanh lâu đi dạo một chút mà thôi.

Liễu Nhất Bạch từ nhỏ ở trong núi lớn lên, còn chưa bao giờ đi qua nơi bướm hoa. Không khỏi hiếu kỳ, đối với (đúng) Trương Cư Chính nói: "Chỉ đi không sao cả!"

Hồ Nhất Dao hai người thấy Liễu Nhất Bạch đều không từ chối, bọn họ càng là không có ý kiến. Ở không nhận biết Liễu Nhất Bạch trước, ba người đã là thanh lâu khách quen.

Mới vừa lên đèn, trên mặt trăng ngọn liễu. Bốn người từ Vọng Hạc Lâu đi ra liền chạy thẳng tới Túy Xuân Lâu đi. Bốn người tất cả hưng phấn dị thường, chỉ chốc lát sau liền đến Túy Xuân Lâu trước cửa. Đây Túy Xuân Lâu trước cửa có thể so với phố ăn vặt cái gì nào nhiệt nhiều, cửa tích tụ đông đảo nam tử, già trẻ, cao thấp, mập gầy, cái gì cần có đều có,

Đại môn hai bên đứng ước chừng hơn mười nùng trang điểm mặt, áo gấm điểm lệ nữ tử, hướng về phía trên đường qua lại người đi đường tao thủ lộng tư, là loi đưa tình. Cửa sổ lầu trên bên đứng mấy vị nữ tử nắm khăn tay đối với (đúng) dưới lầu nam tử vẫy tay, mặt mũi hàm xuân, để cho hi vọng của mọi người khí huyết dâng trào.

Bốn người mới vừa tới cửa thì có một vị vóc người cao gầy nữ tử đi tới trước, khoác ở Trương Cư Chính cánh tay, gắt giọng: "Trương công tử, người cũng chừng mấy ngày không tìm đến Mị Nhi, có phải hay không khác biệt quan hệ rất tốt?"

Trương Cư Chính cũng chút nào không khách khí, một tay ôm lấy tên này kêu Mị Nhi eo nhỏ nhắn, một cái tay không đứng đắn ở nàng chân dài đi lên hồi du đi. Cười đùa nói: "Mị Nhi, nhanh lên dẫn ca ca đi vào, đem người những thứ kia đẹp để chị em gái kêu mấy cái tới. Ta bên này nhưng là có khách quý ở."

Mị Nhi nhìn ba người liếc mắt, thấy một vị mặc bạch sam tướng mạo nam tử tuấn mỹ thật là nhãn sinh, trước chưa từng thấy qua, biết đây chính là Trương Cư Chính trong miệng nói khách quý. Liền vội vàng tiến lên dùng nửa người trên dán vào Liễu Nhất Bạch trên cánh tay, vô tình hay cố ý qua lại đi từ từ: "Công tử dài tốt tuấn a, không biết họ gì à?"

Liễu Nhất Bạch nơi nào thấy qua loại chiến trận này, bị dọa sợ đến cuống quýt lui về phía sau đi, sắc mặt mất cỡ đo lường.

"Ồ kia" phía sau truyền tới một đạo tinh tế bị đau âm thanh.

Liễu Nhất Bạch vì tránh cho lúng túng hơn sự tình phát sinh, thấy có dưới bậc thang, cuống quýt hướng sau lưng nhìn. Chỉ thấy một Thanh Sam quạt xếp Diệu Công Tử nằm rạp trên mặt đất, một cái tay đập ở trên đầu gối không ngừng xoa bóp, hiển nhiên là chính mình vừa mới lui về phía sau thời điểm không cẩn thận đánh ngã.

Chính muốn tiến lên đỡ hần dậy nói xin lỗi, bên cạnh một cái tay gắng gượng đưa hần tay đẩy ra ngoài.

"Chớ có vô lễ, lại dám mạo phạm nhà chúng ta Quận công tử" một mặt cho thanh sáp vị thành niên trước là đối Liễu Nhất Bạch kêu sất một tiếng, sau đó vội vàng đi đỡ trên đất Diệu Công Tử.

"Thật xin lỗi, tại hạ không phải cố ý. Mong rằng vị huynh đệ kia thứ lỗi!"

Vị thành niên hung tợn trừng Liễu Nhất Bạch liếc mắt đang muốn mở miệng, Diệu Công Tử khoát khoát tay ngăn lại nàng, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt nói: "Không sao cả!"

Nói xong kéo vị thành niên liền hướng Túy Xuân Lâu đi vào trong đi.

"Công tử vừa mới người kia cực kỳ ghét, thế nào không để cho ta giáo huấn một chút hần. "

"Này lưu luyến nơi bướm hoa nam tử đoạn không phải là cái gì người tốt, nhưng chúng ta là trộm trộm ra chơi đùa, cũng không cần sinh nhiều rắc rối cho thỏa đáng, chuyện này cứ như vậy coi vậy đi "

"Được rồi. " Vị thành niên lôi kéo trường âm, mặc dù không tình nguyện chỉ chủ tử cũng lên tiếng nàng cũng chỉ có thể đến đây thì thôi.

Liễu Nhất Bạch thấy Diệu Công Tử nhẹ nhàng rời đi, hai mắt thất thần, người này rõ ràng là Thanh Sam quạt xếp, nhưng lại bước chân nhẹ nhàng, vóc người a na, thể mang mùi thơm, thổ khí như lan. Ngay cả nữ tử cũng mặc cảm.

Hồ Nhất Dao vỗ vỗ Liễu Nhất Bạch bả vai cười to nói: "Nhất Bạch huynh đệ, chẳng lẽ là đối với lần này nam tử dám hứng thú? Chẳng lẽ người. . "

"Hồ đại ca, người cũng đừng nghĩ bậy. Ta chẳng qua là cảm thấy người này có chút kỳ quái mà thôi." Liễu Nhất Bạch hoảng vội vàng giải thích.

Ba người thấy Liễu Nhất Bạch khẩn trương đáng vẻ không khỏi rất là buồn cười, đã từng huyết sát huyện nha quan sai hơn mười người Liễu Nhất Bạch lại cũng có như thế cục xúc khẩn trương đáng vẻ. Mị Nhi thấy tình cảnh này cũng là cười hợp bất long chúy: "Chỉ sợ vị công tử này còn là một con nít đi."

Ba người ngửi vào lại vừa là một trận cười to.

Trải qua một đoạn như vậy tiểu nhạc đệm sau, bốn người do Mị Nhi dẫn vào Túy Xuân Lâu trung, chỉ thấy bên trong đã sớm là đầy ắp cả người. Uống rượu nghe hát mà người, ôm cô nương giờ trò người, khoác lác đá thí người, cái gì cần có đều có, phi thường náo nhiệt. Đây Liễu Như Yên danh tiếng xem ra xác thực là phi thường đại, nhiều người như vậy sợ rằng tám chín phần mười đều là nàng mà tới.

"Ai yêu, Trương công tử, ngưng ngưng, các người tới quá muộn, đã không có đơn độc bàn. Người xem các người với bên kia hai vị công tử hợp lại một bàn như vậy được chưa?" Mị Nhi lung lay Trương Cư Chính cánh tay, dịu dàng nói. Vừa nói chỉ chỉ cách đó không xa một cái bàn.

Liễu Nhất Bạch nhìn, trên bàn đúng là mình ở cửa đứng chủ tớ hai người. Lý Hắc Hồ Nhất Dao cũng nhìn thấy, nhìn một chút Liễu Nhất Bạch khác thường thần sắc, cười nói với Mị Nhi: "Không sao, chúng ta Liễu công tử cũng đang có ý đó."

Mặt đối với hai người trêu chọc, Liễu Nhất Bạch chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, xem ra bọn họ là thiết tâm cho là mình là Long Dương Chi Hảo.

Mị Nhi dẫn bốn người tới Diệu Công Tử bên người cười dịu dàng nói: "Vị công tử này, tối nay tới khách nhân hơi nhiều, bây giờ chỗ ngồi toàn mãn, bên cạnh ta bốn vị này công tử có thể hay không với các người ngồi chung một tịch đây?"

"Dĩ nhiên không được, bọn họ loại thân phận này người thế nào. "

"Không được vô lễ." Diệu Công Tử đối với (đúng) vị thành niên kêu sất nói.

Nhưng sau đó xoay người đối với (đúng) Mị Nhi chấp tay một cái, nói: "Tại hạ dạy dỗ vô phương, xin hãy thứ lỗi. Xin cứ tự nhiên. "

Diệu Công Tử từ Mị Nhi ánh mắt về thần thái nhìn ra đối phương đã biết được nữ nhi mình thân, cho nên cũng liền thuận số đẩy thuyền, không muốn sinh nhiều rắc rối. Mị Nhi chính là đã trải qua gió trăng tình trường lão luyện, đặc biệt là nữ nhân đối với nữ nhân giữa biết, ở cửa lúc Mị Nhi đã nhìn ra Diệu Công Tử hai người đều là thân con gái, chỉ là không có tại chỗ điểm phá.

"Các vị công tử chờ một chút, ta đây liền cho các người kêu các chị em tới!" Nói xong Mị Nhi uốn éo người thành thực rồi đi.

Vị thành niên nhìn Mị Nhi rồi đi bóng lưng cùng Trương Cự Chính đám người sắc mặt nhìn chăm chăm Mị Nhi đầy đặn thân thể mềm mại ánh mắt trên mặt lộ ra một tia chán ghét, quay đầu thờ phỉ phò không xem bọn hắn.

Bốn người tìm vị trí tốt ngồi xuống, Liễu Nhất Bạch ngồi ở Diệu Công Tử bên người Tĩnh Tĩnh không nói lời nào.

"Đa tạ vị huynh đệ kia phóng khoáng cùng chung chỗ ngồi, tại hạ Hồ Nhất Dao, ta bên tay phải vị này được đặt tên là Lý Hắc, bên tay trái tên gọi Trương Cự Chính. Ở huynh đệ bên người vị này là Liễu Nhất Bạch Liễu huynh đệ. Dám hỏi công tử tục danh?"

"Tiểu đệ họ Dương." Diệu Công Tử nhắc giờ tay lên, nhẹ nhàng trả lời.

Hồ Nhất Dao thấy đối phương lãnh đạm dị thường, tựa như thì không muốn nhiều lời, ngượng ngùng tiếng cười, cũng liền không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hoa khô tranh

Ước chừng các loại (chờ) chốc lát, sau lưng truyền tới một tiếng cười duyên: "Các vị công tử chờ lâu, tỷ môn môn tới"

Mọi người quay đầu nhìn lại, này Mị Nhi đi theo phía sau mấy vị 16 tuổi thiếu nữ thanh xuân, xếp thành một hàng, hướng về phía Liễu Nhất Bạch đám người mặt mày vui vẻ hàm xuân, nhìn trộm.

"Mị Nhi, nhanh để cho mấy vị muội muội ngồi xuống, bởi chúng ta thật tốt uống vài chén." Trương Cự Chính cười tủm tỉm nói với Mị Nhi.

"Trương công tử cũng lên tiếng, các chị em, mỗi người chọn lựa ý công tử ngồi xuống a. "

"Dạ, Mị Nhi tỷ." Mấy người cùng kêu lên kêu.

Hai vị cô nương đang muốn ngồi ở Diệu Công Tử hai người bên cạnh, Diệu Công Tử súc cau mày, vị thành niên thấy thần thái vội nói: "Hai người chúng ta không cần, các người trở về đi thôi!"

Hai vị nghe vị thành niên nói như vậy, cũng không xấu hổ, mà là quay đầu nhìn một chút ngồi tại ở Trương Cự Chính bên người Mị Nhi.

"Đã như vậy, Surong nhi, Họa Nhi, các người đi trước chăm sóc những khách nhân khác đi."

Hai người kiều dạ một tiếng, thì cái lễ chậm rãi cáo lui.

"Này Liễu Như Yên cái giá cũng quá lớn, Bản Công Tử tại bực này nhanh một giờ, ngay cả mặt mũi cũng không thấy đến. Các người Túy Xuân Lâu làm gì làm ăn?"

Đang lúc này, một đạo không hòa hài thanh âm từ bên cạnh vang lên.

"Đúng vậy, đúng vậy. Chúng ta phải gặp Liễu Như Yên, nhanh để cho nàng đi ra." Mọi người thấy có người ngẩng đầu lên, cũng là rồi rít phụ họa.

Tú bà thấy mọi người quần tình công phần, vội vàng chạy đến giảng hòa: "Ai yêu, các vị gia, mọi người bình tĩnh chớ nóng. Như Yên chính đang tắm thay quần áo, lập tức đi ra gặp mọi người."

Mọi người nghe Liễu Như Yên đang tắm, người người mắt nháng lửa, ý dâm Liễu Như Yên lúc tắm rửa hương điểm cảnh tượng. Có cái này 'Mỹ thức ăn'. Chúng tình cảm ý nghĩ dần dần bình tĩnh lại, lại rồi rít cùng bên người thật sự ôm nữ tử mức độ cười lên.

Rượu qua tam tuần, mọi người ở đây lại cảm thấy không nhin được thời điểm. Mấy vị thanh lâu vây quanh một vị nữ tử chậm rãi đi mà tới.

Lông mày kẻ đen quét nhẹ. Môi đỏ mọng khẽ mở. Nhếch miệng lên kia lau độ cong phảng phất còn mang theo tí ti giễu cợt. Sóng mắt chuyển một cái. Toát ra phong tình dễ cho người quên hết mọi thứ. Màu đỏ áo khoác bao quanh trắng tinh nhẵn nhụi da thịt, nàng mỗi đi một bước, đều phải lộ ra tình tế trắng nõn thủy nộn hấp chân. Trên chân Ngân Linh cũng theo nhịp bước nhẹ nhàng phát ra lảnh lảnh toái toái thanh âm.

Mặc dù lụa mỏng che mặt, tất cả mọi người vẫn là không khỏi thở dài nói: "Này Liễu Như Yên không hổ là nghiêng nước nghiêng thành cái đó tuyệt sắc."
."

Ngay cả Liễu Nhất Bạch cũng không khỏi nhìn lâu mấy lần, này Liễu Như Yên sắc đẹp không kém Thanh Thanh, hơn nữa nữ nhân vị mười phần, phong tình sâu hơn với Thanh Thanh.

Bên cạnh vị thành niên mọi người đều bị Liễu Như Yên mê điên đảo tâm thần, không khỏi chu chu mỏ, nhỏ giọng thì thầm: 'Với tiểu thư nhà chúng ta so với có thể kém xa. Hừ '

"Như Yên để cho Chư vị công tử chờ lâu, trước đàn một khúc cho chư vị bồi tội." Liễu Như Yên đôi môi khẽ mở, thanh âm nói chuyện vô cùng ngọt vô cùng thanh, khiến cho người vừa nghe xong, không nói ra thư thích. Nói xong ưu nhã ngồi ở trên cái băng, nhận lấy người bên cạnh đưa tới Tỳ Bà. Tinh tế ngón tay vạch qua phong cách cổ xưa Tỳ Bà. Làm người ta xôn xao quý dị thanh âm từ Tỳ Bà lộ ra đi xuống, giống như thiên籁 chỉ âm, mọi người nghe cái đó như si mê như say sưa.

Một khúc đi qua, mọi người đều đắm chìm trong Liễu Như Yên tuyệt vời âm phù bên trong, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Một lát sau mới vang lên tiếng sấm nổ như vậy tiếng vỗ tay, thật lâu không thể ngừng hơi thở.

Tú bà thấy mọi người phản ứng vô cùng hài lòng, đi tới trước, cười nói: "Chắc hẳn mọi người tối nay tới ta Túy Xuân Lâu, cũng là biết tối nay đem là chúng ta Như Yên chọn vào màn khách nhân thời gian, nhiều ta cũng sẽ không nói, điều kiện đây vô cùng đơn giản, mọi người mỗi người làm một đầu thơ tình, Như Yên gặp nhau từ bên trong chọn một cái nàng hài lòng nhất buổi tối hầu hạ."

Làm thơ? Mọi người đều trở mắt nhìn nhau, không nghĩ tới này Liễu Như Yên lại nói lên như vậy một cái yêu cầu, vốn là mọi người là tối nay đều đã mang theo đủ ngân phiếu, cái này làm cho rất nhiều con em nhà giàu không khỏi lắc đầu thờ dài.

Trong đó không thiếu đọc đủ thứ thi thư người, Tú bà mới vừa nói xong, một người liền vội vã không nhịn nổi đứng dậy vịnh nói:

"Một mình tương tư khó khăn ngủ,

Yêu đến sâu bên trong tâm quyến luyến.

Khanh thán ta tự không lưu yêu,

Không - biết Như Yên say lòng người tình.

Ta nguyện làm quân cố gắng đi,

Cùng người qua lại đang chảy năm "

Nói xong, hướng về phía chung quanh chấp tay một cái, mặt mang vẻ đắc ý, đối với chính mình tác phẩm vô cùng hài lòng. Mọi người ngửi vào, đệ nhất nhân làm thơ đã như thế chẳng sai, cái này không thể nghi ngờ cho bọn hắn gia tăng không ít độ khó. Trong đó phần nhiều là người trong võ lâm, người người đại tam thô, muốn đánh nhau chém người cái này bọn họ lành nghề, nói đến làm thơ người người đều là ủ rũ cúi đầu, tất cả thâm hận mình làm năm không có đọc thêm nhiều sách.

"Chuyện này có khó khăn gì, không phải là làm thơ sao? Nhìn các người suy dạng kia. Mất hết chúng ta người trong võ lâm mặt. Lão Tử tới." Một thô cuồng đại thúc bộ dáng người lớn tiếng nói.

"Hai ta tình, đúng như li giang nước, thanh lại thanh. Người là lòng ta, ta là người gan, người là thân thể ta bốn phần ba."

Dứt lời, mọi người cười rộ, ngay cả Liễu Như Yên cũng bị trêu chọc nhếch miệng lên một tia ý cười. Đại thúc thấy Liễu Như Yên cười, không khỏi vô cùng vui vẻ: "Các người đám người này cười quá mức, chỉ cần Như Yên cô nương thích chính là tốt nhất. Chờ một hồi Như Yên cô nương chọn trúng ta các người coi như tìm chỗ để khóc đi."

Mọi người thấy như vậy một bài về cũng có thể lấy được Liễu Như Yên cười một tiếng, rồi rít vất hết óc, ngâm ra bản thân khổ tư đã lâu 'Giai tác' .

Liễu Như Yên một vừa nghe xong, đôi mi thanh tú hơi cau lại. Quá mức thấy buồn chán, chỉ cảm thấy hôm nay đang ngồi đều là giá áo túi com, làm thơ đều là tục tằng không chịu nổi, khó mà lọt vào tai.

Thấy Liễu Như Yên đôi mi thanh tú hơi cau lại, mọi người đều là cảm thấy đại sự không ổn. Liên tiếp làm thi nhân cũng dừng lại, thật lâu không người dám lên tiếng.

" trước mắt ảo ảnh tấm ảnh năm trước, tàn rơi lệ hết lòng lạnh dần. Phương hoa dễ tiêu bất tỉnh tựa như ngủ, tình buồn không ngừng mơ muốn tình. ' "

Lúc này một đạo đột ngột âm thanh âm vang lên, mọi người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một áo gấm nam tử quạt xếp nhẹ lay động, bình tĩnh nhìn Liễu Như Yên, không nói ra phong lưu tiêu sái.

Liễu Nhất Bạch định thần nhìn lại, đây không phải là hôm đó bị chính mình đánh cho một trận Lý Tuân sao, không khỏi bật cười, không nghĩ tới này Lý Tuân cũng ở nơi đây muốn làm Liễu Như Yên dưới váy nô lệ. Lại nói này Lý Tuân mặc dù hoành hành ngang ngược, trong bụng lại có mấy giọt Mọc Thủy. Bài thơ này làm xác thực so với trước kia những người đó mạnh hơn không ít.

Ngay cả Liễu Như Yên cũng kinh ngạc nhìn Lý Tuân liếc mắt, này Lý Tuân Lý công tử ở trong thành Kim Lăng cũng là 'Nhà nhà đều biết' nhân vật, Liễu Như Yên cũng là có chút nghe thấy, không nghĩ tới này Lý Tuân ngược lại có vài phần tài khí, không khỏi coi trọng Lý Tuân mấy phần.

Bài thơ này vừa ra, mọi người đều không lên tiếng, bên trong lầu an tĩnh liên căn chầm ròi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Lý Tuân kỹ kinh tứ tọa, tất nhiên vô cùng vui vẻ, thắng khoán năm, những người khác không đáng lo lắng.

Lý Hắc đung đung Liễu Nhất Bạch, thấp giọng nói: "Liễu huynh, không bằng ngươi cũng làm một đầu, đoạn không thể tiện nghi Lý Tuân này Nhị Thế Tổ."

Hồ Nhất Dao Trương Cư Chính cũng là rói rít phụ họa.

Liễu Nhất Bạch suy nghĩ một chút, chính mình này chuyển tới giờ Lăng, là vì lấy Lý Thiên Nhất trên cổ đầu người. Ở chỗ này chèn ép xuống Lý Tuân ngược lại cũng không mất làm một cái chuyện tốt, vì vậy đối với (đúng) ba người này gặt đầu một cái, đứng dậy nhìn ngời ngay ngắn ở phía trên Liễu Như Yên, từ từ ngâm:

Gió thu thanh, Thu Nguyệt minh,

Lá rụng tỵ còn tán, hàn nha tề phục sợ.

Tương tư gặp nhau biết ngày nào? Lúc này này đêm khó vì tình!

Vào ta tương tư môn, biết ta tương tư khổ,

Tướng mạo nghĩ này tướng mạo ức, ngắn tương tư này vô cùng vô cùng,

Sớm biết như vậy vấp lòng người, thế nào ban đầu chớ quen biết.

Liễu Như Yên cả kinh thất sắc, đứng dậy nghiêm nghị nhìn Liễu Nhất Bạch, lẩm bầm phục ngâm: 'Tướng mạo nghĩ này tướng mạo ức, ngắn tương tư này vô cùng vô cùng. '

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Rơi vào nhà nào

Mọi người thấy Liễu Như Yên cả kinh thất sắc đáng vẻ, chợt cảm thấy không ổn. Trong đó không thiếu có chút đọc qua vài năm sách tú tài, kinh hô: 'Thật là tuyệt thế giai tác, định có thể lưu danh bách thế.' những thứ kia người tập võ thấy những thứ này tú tài đều như vậy khen Liễu Nhất Bạch bài thơ này, mặc dù không biết là ý gì, chỉ nghe cảm giác cùng các người chính là không giống nhau. Không khỏi cũng rói rít phụ họa làm bộ như rất hiểu đáng vẻ: "Thơ hay, thơ hay a!"

Diệu Công Tử nghe bên người một bộ quần áo trắng Liễu Nhất Bạch ngâm ra thơ, trong mắt cũng là bất giác sáng lên. Trong lòng không khỏi đắm chìm vào Liễu Nhất Bạch thơ Ý Cảnh chính giữa đi, nhìn về phía Liễu Nhất Bạch ánh mắt cũng sẽ không tựa như trước lãnh đạm.

"Không nghĩ tới này đồ quý sử chán ghét lại còn có như vậy văn tài, thật là xem thường hán, còn tưởng rằng hán chỉ là một hảo sắc mặt trắng nhỏ đây." Vị thành niên thấp giọng nói với Diệu Công Tử.

Diệu Công Tử như là không nghe thấy vị thành niên lẩm bầm, con mắt kinh ngạc nhìn Liễu Nhất Bạch bóng lưng ngắn người.

Liễu Nhất Bạch thơ này ý tứ đại khái là như vậy. Gió thu lãng thanh, Thu Nguyệt trong sáng. Lá rơi trong gió lúc tỵ lúc tán, hàn nha vốn đã đậu, lại bị Minh Nguyệt giạt mình. Bằng hữu mong đợi gặp nhau, cũng không biết ở ngày nào, thời tiết này, như vậy ban đêm, tương tư mơ khó thành. Đi vào tương tư cửa, biết nỗi khổ tương tư. Vĩnh viễn tương tư vĩnh viễn nhớ lại, ngắn ngủi tương tư nhưng cũng vô chỉ cảnh. Sớm biết tương tư như thế ở trong lòng khiên bán, không bằng ban đầu cũng không cần quen biết.

Lý Tuân vốn đã trí tuệ vững vàng, đã vừa mới ở ảo tưởng chờ lát nữa ứng làm như thế nào cùng Liễu Như Yên vượt qua cái này tuyệt vời ban đêm, lấy cái gì tư thế, tới bao nhiêu lần, phản phản phục phục nghĩ (muốn) thật nhiều lần. Không nghĩ tới nửa đường giết ra một cái Trình Giáo Kim, miễn cưỡng đoạt hấn danh tiếng. Không khỏi nổi nóng dị thường, đang muốn phát tác, này trong thành Kim Lăng lại có thể có người dám với hấn gọi nhip, đơn giản là trong hằm phân thấp đèn lồng —— tìm cú t a.

Đội hấn thấy rõ ràng kia người bộ dáng, mặt đầy tất cả đều là không tưởng tượng nổi, xoa xoa con mắt, tựa như là không tin mình con mắt. Có trương đáng ghét mặt mình làm mơ cũng có thể nhớ tới, hấn cười tùm tùm nhìn mình, từng quyền từng quyền hướng trên mặt mình đánh tới, không một chút nào cố kỵ chính mình con trai của Tri Phủ thân phận người.

Thù mới hận cũ, đoạt ái đau. Lý Tuân vừa nói liền muốn xông lên đánh Liễu Nhất Bạch một hồi, tùy từng bên cạnh thấy Lý Tuân làm việc cũng không thông qua suy nghĩ, cũng là không khỏi tức giận. Vội vàng kéo kéo Lý Tuân, thấp giọng nói: "Công tử, đừng xung động, chính là hai mươi chúng ta xông lên cũng không phải tên khốn kiếp này đối thủ. Ngồi ngồi chốc lát, ta lập tức đi mời la Thành tướng quân tới. Đến lúc đó để cho hấn ăn không ôm lấy đi."

Lý Tuân ánh mắt sáng lên, thâm nghĩ gã sai vật này còn vô cùng cơ linh, các loại (chờ) La Thành tới đem Liễu Nhất Bạch cho giết chính mình ám áp hương trong ngực sau nhất định phải nặng nề phân thưởng hấn.

"ừ, vậy người nhanh đi mau trở về."

Tùy từng dạ một tiếng, thừa dịp người không chú ý len lén đi ra cửa.

Lý Tuân thấy Liễu Nhất Bạch giờ phút này lại quay đầu nhìn một chút chính mình, trong mắt tất cả đều là vẻ đùa cợt. Không khỏi tức giận lên đầu, cha mình rõ ràng nói đã giải quyết hết tiêu tử này vì chính mình há giận, thế nào bây giờ còn nhảy nhót tung búng xuất hiện ở nơi này.

Liễu Nhất Bạch nhưng là không biết Lý Tuân giờ phút này phong phú thế giới nội tâm, thấy Lý Tuân tùy từng bên cạnh len lén rời đi, chắc là lộ ra tin tức đi, cũng không hoảng hốt. Hấn muốn chính là La Thành tới, ngày khác nhục, hôm nay nhất định phải hấn trả lại.

Liễu Như Yên thấy Liễu Nhất Bạch ngâm xong bài thơ này sau đứng là cũng không thèm nhìn tới chính mình, mà là quay đầu nhìn Lý Tuân bên này không rời mắt. Nhất thời cảm thấy trên mặt không ánh sáng, bình thường nam nhân cái nào nhìn thấy mình không phải là nước miếng đều phải chảy xuống, hấn không được vội vàng lấy hết chính mình quần áo nhào lên.

Người này lại cũng là không một chút nào thèm thưởng chính mình sắc đẹp, chỉ suy nghĩ một chút có thể làm ra như vậy một bài tình thần chán nản thơ tình người nhất định phi phạm, cũng liền thư thái. Bước liên tục khẽ mở, thành thực đi đến Liễu Nhất Bạch trước người, thổ khí như lan nói: "Công tử hào văn thái, dám hỏi công tử tục danh?"

Liễu Nhất Bạch nghe được có thanh âm từ vang lên bên tai, rồi mới từ Lý Tuân phương hướng quay đầu lại, thấy đúng là Liễu Như Yên chẳng biết lúc nào đã tới bên cạnh hấn, đôi môi cách hấn mặt bất quá mấy trượng khoảng cách.

"nhân nhạ bề hoa vị, sâu kín mùi thơm của nữ nhân." Liễu Nhất Bạch khoảng cách gần như vậy nhìn Liễu Như Yên,

So với mới vừa ở phía xa nhìn đánh vào thị giác càng thêm mãnh liệt. Không khỏi lẩm bầm thở dài nói.

Liễu Nhất Bạch thanh âm nhỏ khó thể nghe, cũng chỉ là bên tai Liễu Như Yên cùng cùng tồn tại một bàn Hồ Nhất Dao đám người nghe.

Liễu Như Yên thấy Liễu Nhất Bạch nhìn thấy mình kia ngu ngốc đáng vẻ cùng hấn vừa mới nói câu nói kia, sắc mặt cũng là không khỏi một đỏ, gất giọng: "Công tử."

"Tại hạ Liễu Nhất Bạch, vừa mới thất lễ, mong rằng Như Yên cô nương thứ lỗi."

"Vừa mới còn khen hấn, không nghĩ tới bây giờ cái đuôi hồ ly lại lộ ra đến, thật là một cái đồ háo sắc." Vị thành niên giật nhẹ Diệu Công Tử ống tay áo giận dữ nói.

Này Diệu Công Tử thấy Liễu Nhất Bạch kia thấy mỹ nhân không nhúc nhích một dạng đáng vẻ cũng là không còn gì để nói, này giống như là làm ra "Vào ta tương tư môn, biết ta tương tư khổ,

Tương mạo nghĩ này tương mạo ức, ngán tương tư này vô cùng vô cùng." người.

"Nguyên lai là Liễu công tử, Như Yên có thể hay không mời công tử trên lầu nói chuyện?" Liễu Như Yên đối với (đứng) thẹn thùng nói.

Mọi người thấy Liễu Như Yên kia dục cự hoàn nghênh, thẹn thùng không dẫn nổi bộ dáng, trong lòng rói rít cảm thấy thất lạc: "Sợ rằng hoa này khỏi là tâm chúc này Liễu Nhất Bạch."

"Như Yên cô nương thương yêu, tại hạ sao dám không theo."

Liễu Như Yên thấy Liễu Nhất Bạch đáp ứng, trên mặt mắc cỡ đỏ bừng sâu hơn, đưa ra thon thon tay ngọc khoắc ở Liễu Nhất Bạch cánh tay liền hướng trên lầu khuê phòng đi tới.

Cho đến hai người tiến vào phòng, dưới lầu lúc này mới với với nổi như thế, nghị luận âm i.

Cái gì tốt cái trắng bị heo cùng a, cái gì cha ta có tiền như vậy hôm nay lại thua ở một cái thư sinh nghèo loại chua xót lời nói.

"Này Liễu huynh thật đúng là rồng phượng trong loài người a, có Văn có Võ, thật là toàn năng a, này ra tay một cái liền đem hoa khô cho lửa gạt sừng sốt một chút." Lý Hắc hướng về phía Trương Cư Chính Hồ Nhất Đào tề mi lộng nhân nói.

Hai người tất cả xưng phải, trong lòng không khỏi đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch càng bội phục đứng lên.

Liễu Nhất Bạch theo Liễu Như Yên đi vào phòng, khoen hướng bốn phía, ánh trắng lạnh lùng từ cửa sổ gỗ rơi xuống dưới, cái bàn kia bên trên cũng văng đầy ánh trắng. Trên bàn bày một tấm hơi vàng lam lụa, bên cạnh để một quả nghiên mực Đoan Khê, trong ống đựng bút cắm mấy cây bút lông. Bên cửa sổ trong chậu sứ trồng vào một gốc kiêu diễm cây mơ trần châu. Quay đầu đi, là trong khuê phòng con gái đều có bàn trang điểm, phía trên bày vừa dùng gấm BCS đến Lăng Hoa gương đồng cùng đồ thẩm sơn khắc hoa mai hộp trang sức, còn có một đỉnh kim khảm bảo điển hoa Loan Phượng Quan cùng một chuỗi hiếm thấy đảo chiếc niệm châu, tựa hồ đang âm thầm tỏ rõ căn phòng chủ nhân không phải bình thường nữ tử. Khỏi mà chuỗi ngọc mặc bức rèm, bên kia là phòng ngủ, gỗ đàn hương cái giá trên giường treo màu tím nhạt màn lụa, cả phòng lộ ra giản dị lại không mất tao nhã.

Liễu Như Yên thấy Liễu Nhất Bạch ngỡ ngàng nhìn mình khuê phòng, mặt đẹp đỏ tựa như có thể nhỏ máu, dịu dàng nói: "Công tử mời tới trên giường ngồi đi" thanh âm nói cuối cùng lại nhỏ khó thể nghe.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Có nữ làm tiên

Liễu Nhất Bạch tiến vào phòng cũng là tay chân luống cuống, không biết hẳn làm gì. Nghe được Liễu Như Yên nói chuyện sau vừa vịn theo dưới bậc thang, đi hướng trước giường ngồi xuống.

"Nữ hài tử này căn phòng chính là không giống nhau, giường đều là như vậy mềm mại, chăn nệm giữa còn tán ra nhàn nhạt Liễu Như Yên trên người mùi vị, Liễu Nhất Bạch ngửi vào cảm giác dòng máu khắp người đều sôi trào, nửa người dưới rục rịch.

Thấy Liễu Nhất Bạch ngồi vào chỗ của mình, Liễu Như Yên như là xuống quyết tâm rất lớn, áo tơ khế mở, chậm rãi rơi xuống đất, lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết, trước ngực cao vút trong mây, sắp xếp thật sâu một đạo rãnh.

"phấn hương mờ hôi ướt Dao Cầm chắn, xuân trâu chọc bọt dung Bạch Phượng mở; tấm thoi đàn Lang môn Nông nơi, lộ hoa lạnh thấm nho tím.

Liễu Nhất Bạch bị đột nhiên xuất hiện hương diễm cảnh tượng kinh ngạc đến ngây người, trực lăng lăng nhìn chăm chăm Liễu Như Yên thân thể mềm mại. Liễu Như Yên thấy Liễu Nhất Bạch nhìn thân thể của mình nhìn mê mẩn, tràn đầy ngoạn tâm, đang muốn cời ra trên người cuối cùng một khối che nặc cơ tiểu áo lót, Liễu Nhất Bạch thấy Liễu Như Yên còn muốn biết còn lại quần áo, cuống quít xông lên trước ôm lấy nàng nắm chặt tay nàng không để cho nàng lại có hành động.

Nhuyễn Ngọc trong ngực, Liễu Như Yên đầy đặn ngực áp sát vào trước người, nửa người dưới có như giao long xuất hải, ngạnh đỉnh đỉnh dè ở Liễu Như Yên trên người.

Liễu Như Yên dù chưa trải qua nhân sự, nhưng cũng là ở trong thanh lâu lớn lên, Tự Nhiên biết đỡ lấy mình là cái gì, sắc mặt không khỏi mấp cờ đỏ bừng, khăn trương vạn phần. Còn tưởng rằng Liễu Nhất Bạch xông lên là muốn chính hấn tới cời, cuống quít nhắm mắt lại, một bộ nhâm quân hái đáng về.

"Như Yên cô nương, người đây là là kia như vậy?" Liễu Nhất Bạch cũng cảm giác mình như vậy ôm Liễu Như Yên rất là không ổn, vội vàng lỏng ra lui về phía sau mấy bước nói với Liễu Như Yên.

Lại nói Lý Tuân nhìn thấy Liễu Nhất Bạch hai người sau khi lên lầu, lên con gian dữ, hận không được xông lên đem Liễu Nhất Bạch thu hạ tới đánh cho một trận, đáng tiếc chính mình cũng không phải là đối thủ của hắn, đi lên định bị hắn hung hăng làm nhục. Chỉ có thể lòng như lửa đốt uống rượu trong ly, đứng ngồi không yên nhìn chăm chăm cửa.

Rất cuộc, ngoài cửa trong bóng đêm bước nhanh vọt tới hai người, chính là La Thành cùng gia báo tin tùy tùng.

"Công tử, nghe tùy tùng báo tin, nói lần trước ở trong thành gây chuyện tiểu tử lại may mắn còn sống, tối nay còn cướp đoạt công tử nữ nhân. Mạt tướng lần này sẽ làm cho hấn đồ máu này Túy Xuân Lâu."

"Hào hảo hảo, kia hết thấy liền muốn nhiều dựa vào La tướng quân."

Nói xong, La Thành liền muốn lên lầu đem Liễu Nhất Bạch thu hạ đến, Lý Tuấn vội vàng ngăn lại nó, âm trầm trầm nói: "Liễu Nhất Bạch ngồi kia một tòa là bạn hân, chúng ta chỉ cần đem bạn hân bắt được, chờ lát nữa chính hân liền muốn quý ở trước mặt ta yêu cầu ta."

La Thành mặc dù cảm thấy làm như vậy có chút hèn hạ, chỉ bất đắc dĩ Lý Tuấn là Tri Phủ công tử, hân không đắc tội nổi, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Hồ Nhất Dao đám người đang cùng cô gái trong ngực trêu chọc, cười đùa tức giận mắng, được không thích ý. Không chút nào hiểu được nguy hiểm đã hướng bọn họ áp sát.

Lý Tuấn mang theo La Thành khí thế hung hăng đi về phía Hồ Nhất Dao đám người, đang muốn kêu La Thành trước đem mấy người gây tay gây chân, chợt hai mắt tòa sáng, nhìn về phía đang uống trà yên lặng không nói Diệu Công Tử, lông mi dài nhấp tẩn, nhỏ dài ôn hòa cặp mắt, Tú mũi cao lương, da thịt trắng nõn. Một đôi tập hợp sự thanh tú của đất trời mắt không pha bất kỳ tạp chất gì, trong suốt nhưng lại sâu không thấy đáy. Mái tóc dài màu đen đặc rũ xuống hai vai, hiện lên sâu kín ánh sáng. Thường thường xuất nhập gió trắng nơi Lý Tuấn liếc mắt liền nhìn ra Diệu Công Tử không giống nam tử, nam tử làm sao có thể sinh xinh đẹp như vậy. Mâu chốt nhất một điểm là Lý Tuấn liếc mắt liền quan sát được cô gái này không có cục xương ở cổ họng, miệng rờ, không nghĩ tới ném dưa hấu lại nhặt hạt vừng.

"đàn bà này với Liễu Nhất Bạch ngồi chung một bàn, định cùng hân quan hệ không tầm thường, chờ lát nữa các loại (chờ) Liễu Nhất Bạch đi xuống ta nhất định phải gọi hân nhìn tận mắt ta lãng nhục hân nữ nhân." Lý Tuấn trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, nói với La Thành: "Đem nữ nhân này bắt lại cho ta." Nói xong chỉ chỉ Diệu Công Tử.

La Thành mặc dù không hiểu, hay lại là lập tức không do dự hướng Diệu Công Tử nói chạy qua.

"Cần rõ, lại đối với (đúng) công tử nhà ta vô lễ." Vị thành niên thấy có người lại muốn đánh tiểu thư nhà mình chủ ý, mặt như phủ băng, huy chương hướng La Thành bỏ tới, một chương này hơi có chút kinh đạo, lại để cho không kịp đề phòng La Thành ăn ám khuy, lui về phía sau mấy bước.

"Nữ nhân?" Trương Cư Chính nghi ngờ nhìn một chút Lý Hắc hai người. Hai người cũng đều là nghi ngờ không hiểu, hựu tế tế nhìn Diệu Công Tử mấy lần, phát hiện là càng xem càng là giống như nữ nhân, không khỏi than thở Lý Tuấn nhãn quang cái đó cay độc.

La Thành vốn tưởng rằng chuyện dễ như trở bàn tay, không nghĩ tới lại bị một tiểu mao hài bức lui, nhất thời cảm thấy trên mặt không ánh sáng. Cho công tử làm việc, lần đầu tiên liền lưu lại một cái làm việc bất lợi ấn tượng, này đối với chính mình sĩ đồ mà nói nhưng là thật to bất lợi.

Thu hồi lòng khinh thị, La Thành cả người nội lực vận trong tay đang lúc, bay bổng lên thẳng tắp hướng vị thành niên ngực vỗ tới. Chương phong tới, dù là Hồ Nhất Dao mấy người cũng nhìn ra một chương này uy lực, thể đại lực trầm, sợ rằng người bình thường khó mà tiếp.

Vị thành niên cũng là hoảng sợ, chỉ mình không thể tránh, nếu không sau lưng tiểu thư bị thương làm sao bây giờ. Cuống quýt dụng hết toàn lực ngăn cản La Thành một chương này,

Phốc. Vị thành niên phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay rót ra ngoài nện ở trên cây cột, mặt như giấy sắc, không thể động đậy.

"Cuối thu" Diệu Công Tử tức giận nhìn La Thành liếc mắt, đang muốn đi kiểm tra tên này kêu 'Cuối thu' thương thế. lại bị Lý Tuấn kéo lại, cười dâm dăng nói: "Cô nương không cần lo lắng, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, Bản Công Tử định sẽ không để cho nàng có chuyện."

Diệu Công Tử mặt đẹp khí trắng bệch, chỉ hận chính mình từ trong nhà trộm trộm ra không mang thị vệ, hôm nay lại bị một cái đồ háo sắc như vậy trêu đùa. Nói giận quát nói: "Ta là Lạc Dương Vương phủ Quận chúa Dương Tổ Tiên, ngươi đừng đến ta một cái đầu ngón tay thử một chút?"

Lý Tuấn nhất thời cũng bị Dương Tổ Tiên Khí thế chấn nhiếp ở, không dám lại có hành động. Trong lòng yên lặng suy nghĩ Dương Tổ Tiên lời nói có hay không độ tin cậy. Xác thực, như vậy tuyệt sắc đoạn không thể nào là bình thường gia đình nữ tử, chỉ Lạc Dương tại phía xa ngoài ngàn dặm, người này nói là Lạc Dương Vương phủ Quận chúa định là không có khả năng.

Quyết định chủ ý, Lý Tuấn càng ngày càng bạo, ôm Dương Tổ Tiên: "Ồ? Quận chúa? Bản Công Tử cho tới bây giờ không chơi qua Quận chúa đâu rồi, tới nay ta nhất định phải thật tốt nếm thử một chút Quận chúa mùi vị."

Dương Tổ Tiên bị Lý Tuấn ôm thân thể, khí cả người phát run, âm thầm hối hận chính mình không học cái một chiêu nửa thức phòng thân.

"Ban ngày ban mặt, Lý Tuấn ngươi muốn làm gì? Có còn vương pháp hay không?" Hồ Nhất Dao nhìn không được, cả giận nói.

Lý Tuấn lông ra Dương Tổ Tiên quay đầu nhìn lại, thấy là Hồ Nhất Dao, cười nói: "Nguyên lai là Kim Cương Môn Hồ Nhất Dao Hồ thiếu hiệp, các ngươi Kim Cương Môn loại này tiểu môn tiểu phái cũng dám quản ta việc vợ vắn, có phải hay không nghĩ (muốn) bị diệt phái à?"

"Mau buông ra Dương cô nương, nếu không ta coi như liều chết cũng phải kéo ngươi chôn theo."

Nói xong Lý Hắc Trương Cư Chính hai người rồi rút đứng lên, thành kỷ giác thế, vây quanh Lý Tuấn.

"Nơi nào cướp gà trộm chó hạng người, can đảm dám đối với công tử chúng ta bất lợi? Thật là tìm chết." La Thành nói xong giận quát một tiếng, lại chủ động hướng ba người công tử.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Giận không kèm được

"Công tử người. Chớ là chê ta là gái lâu xanh?" Liễu Như Yên nghe Liễu Nhất Bạch nói chuyện, trong mắt vẫn là không thể tin thần sắc, lã chã - chực khóc, sờ sờ động lòng người.

"Như Yên cô nương không nên hiểu lầm, tại hạ cũng không phải là chê cô nương xuất thân. Hữu tình mới có thể nước uống ăn no, giữa chúng ta cũng không cảm tình, cần gì phải như thế như vậy đây."

Liễu Nhất Bạch trong lời nói vẫn là chân thành, Liễu Như Yên biết hắn nói là thật tâm lời nói, sâu kín thờ dài, yên lặng cúi người xuống nhặt lên rơi trên mặt đất y phục phủ thêm, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch hành vi quân tử càng là thưởng thức khen ngợi, trong con ngươi vụt sáng đến cùng vừa mới hoàn toàn khác nhau thần sắc, có lẽ, đây chính là xuân tâm mạnh động đi, Liễu Như Yên âm thầm suy nghĩ.

'Công tử tài tình Như Yên thật là kính nể, ta từ khi bắt đầu biết chuyện liền cuộc sống ở này Túy Xuân Lâu bên trong, không biết cha mẹ là ai. Ma Ma coi ta như mình ra, dạy ta lễ nghi, chuyện nam nữ. Lại mời tiên sinh dạy ta mời cò Thư Họa, chỗ này chưa bao giờ bức bách ta đi hầu hạ khách nhân. Lâu này trung các chị em xem ta cùng các nàng đãi ngộ như thế chẳng cùng, người người sinh lòng không cam lòng, bài xích ta, sỉ vả ta. Trừ Ma Ma, ta ở nơi này trong thanh lâu lại không một người có thể bày tỏ nói chuyện với nhau. Hôm nay ta chọn vào màn khách nhân, cũng là muốn đến có thể tìm được một vị có thể thương ta, thương tiếc đàn ông ta, dẫn ta thoát đi này màu hồng nhà tù.'

Liễu Nhất Bạch nghe xong Liễu Như Yên nói chuyện, trong lòng cũng là thờ dài. Chính mình làm sao không phải là như thế đâu rồi, không biết cha mẹ là ai, từ nhỏ do sự phụ sự nương nuôi dưỡng lớn lên. Khi còn bé một mực bị còn lại phong mạch đệ tử cười nhạo, khi dễ. Vẫn là Sư Tỷ các sư huynh bảo vệ hắn, dạy hắn học kiếm, học chữ.

Hai người gặp gỡ lại tương tự như vậy, Liễu Nhất Bạch nhìn thấy Liễu Như Yên thống khổ gương mặt, không khỏi nhiều mấy phần thương tiếc, ôn nhu nói: 'Người đương thời chớ trong ao nhỏ nước, cạn nơi không ngại có Ngọa Long. Ở cái dạng gì trong hoàn cảnh không trọng yếu, trọng yếu là chính mình muốn yêu quý chính mình, chỉ có chính mình cường đại, mới có thể đi làm nghề (muốn) làm việc, mới có thể không bị người khác khi dễ.'

Liễu Như Yên ánh mắt sáng lên, lẩm bẩm nói: "Người đương thời chớ trong ao nhỏ nước, cạn nơi không ngại có Ngọa Long. Công tử thật là tài cao, Như Yên bội phục."

Hai người trải qua này một đoạn nhạc đệm, từ từ tìm tới chung nhau đề tài, từ Thi Từ Ca Phú, đến cảm kỳ thư họa, rồi đến giang hồ sự tình, trò chuyện phi thường cao hứng.

Đoàng đoàng đoàng, một trận dồn dập tiếng gõ cửa cắt đứt hai người nhiệt lạc nói chuyện. Liễu Nhất Bạch mới vừa muốn đứng lên đi mở cửa, Liễu Như Yên khoát khoát tay, cười duyên nói: "Hắn là Ma Ma gõ cửa, ta đi xem một chút."

Không được không được, Liễu công tử, người bằng hữu ở dưới lầu cùng người đánh. Người nhanh đi xuống xem một chút.

Môn mới vừa mở, người tú bà kia liền vội vã xông vào nói với Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch nghe xong khăn trương, nhất định là Lý Tuấn kêu người đến, thấy mình không có ở đây, cầm bằng hữu của mình há giận. Hồ Nhất Dao đám người mặc dù mới mới quen mấy ngày, nhưng lại rất đúng Liễu Nhất Bạch khẩu vị, trong lòng coi bọn họ là làm chính mình bạn tốt.

Nói xong chân động một cái, cả người liền như gió hướng dưới lầu bay đi.

Đội Liễu Nhất Bạch chạy tới dưới lầu, cảnh tượng trước mắt làm hắn thử mục đích sắp nứt. Hồ Nhất Dao Lý Hắc té xuống đất không rõ sống chết, Trương Cư Chính bị La Thành giam ở dưới chân, một chân đã hình quái dị vụn vỡ, hiển nhiên là đã đoạn.

Lý Tuấn đem một cô gái đè ở trên bàn, miệng thẳng hướng nữ tử trên môi tiếp cận. Đàn bà kia y phục xốc xếch, trước ngực lộ ra trắng lóa như tuyết da thịt. Tóc tai rối bời mờ, toàn thân không ngừng thét chói tai giãy giụa. Chung quanh lại không người đi ra ngăn cản.

Liễu Nhất Bạch định thần nhìn lại, thấy người này lại là chính mình vừa mới đánh ngã Diệu Công Tử, trong lòng chẳng biết tại sao Vô Danh hỏa sâu hơn, chung quanh thân thể lại đáng lên tí ti hắc khí.

Chỉ thấy Liễu Nhất Bạch từ chân trái nhẹ nhàng trên đất giẫm một cái, người đã bay bổng lên, chỉ nghe "Hô" một tiếng, phong thanh kích động, trong tay phải chẳng biết lúc nào đã nhiều đem hàn quang phá người trường kiếm.

Hắn tay run một cái, trường kiếm đã mang theo phong thanh hướng về ở Dương Tổ Tiên Thân bên trên Lý Tuân trên đỉnh đầu đã đâm đi, chỉ nghe "Đỉnh đỉnh đương đương" liên tiếp âm thanh, một cán hiện lên u quang trường thương đem Liễu Nhất Bạch trường kiếm đè ép ra tới.

Liễu Nhất Bạch trường kiếm lần nữa đón gió huoi ra, một đạo đen nhánh hàn quang thẳng đến Lý Tuân cổ họng, kiếm còn chưa tới,

Rét lạnh kiếm khí đã đâm bể Lý Tuân trên trán tóc dài!

Lý Tuân hù dọa mặt như màu đất, ngồi yên trên đất.

La Thành thấy Liễu Nhất Bạch lại không để ý chính mình, chẳng qua là chạy thẳng tới Lý Tuân, cũng không khỏi sợ hãi. Nay Lý Tuân nếu là chết, hẳn là như vậy không sống được. Khẩn trương, bước chân nhất lưu, miễn cưỡng tiến tới bảy thước, trường thương trong tay biến chiêu, thẳng tắp đâm ra.

Liễu Nhất Bạch gào to một tiếng, hai mắt Xích Hồng. Bay vút lên trời, trường kiếm kiếm cũng hóa thành một đạo Phi Hồng.

Người khác cùng kiếm đã hợp lại làm một.

Bức người kiếm khí, tôi được (phải) trên bàn ly rượu miễn cưỡng lay động, cuối cùng lại nổ bể ra tới. Một kiếm này nhanh đến cực hạn, La Thành lại theo không kịp, trong mắt hoảng hốt, lại không thể làm gì.

Này uy thế của một kiếm, đã đủ để đánh xó xác nhân Hồn Phách!

Lý Tuân chung quanh chu vi trong vòng ba trượng, cũng đã tại hắn đen nhánh kiếm khí bao phủ bên dưới, vô luận bất kỳ phương hướng né tránh, cũng cũng tránh không tránh khỏi.

Phốc, một cái đầu lâu từ trên cổ tách ra, huyết thủy không ngừng phun vẩy ra, xem ra liền Uyển Như đầy trời huyết vũ! Lý Tuân trong mắt tất cả đều là tuyệt vọng cùng không cam lòng, hận hận trợn mắt nhìn Liễu Nhất Bạch, rồi sau đó rơi trên mặt đất cũng không nhúc nhích.

Này cảnh tượng thảm tuyệt! Cũng điểm tuyệt!

La Thành không nghĩ tới lúc này mới mấy ngày, Liễu Nhất Bạch công lực lại biến hóa như thế cao sâu, cả người chân khí màu đen tràn ngập, phảng phất là Ma Giáo tà pháp.

"Lớn mặt Ma Giáo yêu nhân, lại dám giết hại Tri Phủ Đại Nhân công tử. Hôm nay ngươi nghỉ muốn rồi đi này thành Kim Lăng nửa bước."

Liễu Nhất Bạch lạnh lùng nhìn La Thành liếc mắt, rồi sau đó lại không để một chút để ý La Thành, phảng phất hắn đã là một người chết. Từ từ đi tới Dương Tổ Tiên Thân trước, cúi xuống chính mình trường bào phủ thêm đi.

Dương Tổ Tiên sớm bị mới vừa rồi cảnh tượng hù dọa đến, Lý Tuân đầu vừa mới liền từ trước mắt nàng bay đi, máu sao tích tích rơi xuống nước ở trên mặt nàng, thi thể mềm nhũn rớt ở nàng bên người. Từ nhỏ chuyên cần đọc thi thư Dương Tổ Tiên nơi nào thấy qua máu tanh như vậy tình cảnh, ngay cả Liễu Nhất Bạch phủ thêm cho nàng quần áo cũng là không phản ứng chút nào.

Liễu Nhất Bạch nhìn Dương Tổ Tiên run lấy bấy thân thể mềm mại, trong lòng đau xót, trong mắt lệ mang sâu hơn. Xoay người đối với (đứng) La Thành lạnh lùng nói: "Tự sát đi, ta có thể cho ngươi lưu một cái toàn thân."

"Cái gì?"

La Thành tựa như là không thể tin được chính mình nghe được, Liễu Nhất Bạch lại gọi hắn tự sát? Hắn phảng phất nghe được một cái thiên đại trò cười, những lời này cho tới bây giờ tự có hắn nói với người khác, hôm nay một cái bất quá 16 tuổi chưa dứt sữa tiểu tử lại dùng loại này giọng cùng hắn nói chuyện.

La Thành tức giận vô cùng mà cười: "Ngươi mặc dù công lực đại tiến, chỉ nói lời này không cảm thấy là nói khoác mà không biết ngưng sao? Ta đã sớm phá vỡ mà vào kiếm khí xuất thế cảnh giới nhiều năm. Muốn ta tự sát, trước hỏi qua trong tay của ta này cây trường thương có đáp ứng hay không."

Hơi suy nghĩ, phong thanh đã lên.

Liễu Nhất Bạch chỉ cảm thấy hoa mắt, La Thành bước chân trượt một cái, trường thương trong tay, nhanh như tia chớp đâm ra đi, trực kích Liễu Nhất Bạch ngực trái.

Liễu một thân hình chuyển nơi, bàn tay nhẹ nhàng run lên, tà tà điểm hướng La Thành "Kiên tinh" "Khóa hầu" "Bốn trắng" ba chỗ nơi đại huyết. La Thành khẽ quát một tiếng, trường thương loạn mưa như vậy đâm ra, tiếng gió rít gào đang lúc, trong nháy mắt cũng còn ba chiêu.

Phen này dò xét, hai người đứng là ngang sức ngang tài. La Thành sắc mặt phát trắng, biết chuyện này sợ rằng rất khó kết. Quay đầu đối với (đứng) ôm đầu trên đất run lấy bấy gã sai vật nói: "Nhanh đi thông báo Tri Phủ Đại Nhân, để cho mức độ bên ngoài thành đóng quân tới tiêu diệt người này."

Gã sai vật như được đại xá, lao đảo hướng ngoài cửa chạy đi.

Liễu Nhất Bạch nơi nào chịu y theo, tay trái nhẹ vỗ một cái bàn, cả người lẳng không lên, trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào gã sai vật sau lưng.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng, tia lửa văng khắp nơi. La Thành trong tay mũi thương, lại không thiên vị tiến lên đón mũi kiếm.

Hắn lẳng lặng nhìn Liễu Nhất Bạch, Liễu Nhất Bạch cũng lẳng lặng nhìn hắn, trong mắt lạnh lùng sâu hơn.

Hai người trên mặt cũng toàn bộ không chút biểu tình.

Huru hai người lại quần quýt lấy nhau, đao quang kiếm ảnh, chỉ chốc lát sau, không ngờ là hợp lại trên trăm chiêu, vẫn là bất phân thắng phụ. La Thành dần dần trong cảm giác lực có chút chống đỡ hết nổi, trong lòng thầm gấp, chỉ sợ chờ một hồi thể lực chống đỡ hết nổi không đợi được viện binh chính mình thì phải thua ở trên tay tiểu tử này.

La Thành thở thật dài một tiếng, cả người biến hóa lẳng lẹ, quần áo phình căng căng, tóc dài không gió mà bay, đúng là muốn dụng hết toàn lực nghỉ (muốn) một đòn quyết định thắng bại.

Liễu Nhất Bạch đứng ở xa ba thước, thấy La Thành động tĩnh, trong mắt không khỏi thoáng qua một tia đùa cợt: "Người vừa có ý muốn chết, ta sẽ giúp đỡ người. Người đoạn bằng hữu của ta một chân, ta liền tháo người tứ chi."

Ngồi yên ở bên Dương Tổ Tiên Kinh qua lần này kịch liệt đánh nhau đã sớm phục hồi tinh thần lại, đôi mắt đẹp mê ly nhìn chằm chằm Liễu Nhất Bạch, hỏi dò từ xưa nay nhân lại làm sao không yêu anh hùng đây?

Liễu Nhất Bạch cũng không biết sau lưng tình cảnh, toàn thân chân khí rút vào trong trong kiếm, huy kiếm nghênh hướng đã sức lực xong trường thương đâm tới La Thành.

Keng hai người đều bị song phương nội lực phản chấn quay ngược lại mấy thước phun ra một ngụm tiên huyết, La Thành tay chậm rãi rũ xuống. Trong mắt mang theo loại tiêu điều ý, chán nản nói: "Ta bại!"

Lại ngược lại hung hăng nhìn chằm chằm Liễu Nhất Bạch: "Tài nghệ không bằng người, ta La Thành bội phục. Bất quá người cũng sống không lâu, người này Ma Giáo yêu nhân, người người phải trừ diệt, ngày khác, tất bị chính đạo cao thủ tru diệt." Nói xong lại đổi lại đầu súng, hung hăng đâm vào tim co quắp mấy cái, hai mắt tròn vo nhìn chằm chằm mái nhà, không nhúc nhích.

Phanh. Liễu Nhất Bạch cảm giác cả người đau nhói, thấy hoa mắt liền đã té xuống đất, vừa mới La Thành trước khi chết Toàn Lực Nhất Kích cũng để cho hắn người bị thương nặng, dù sao cũng là thể hệ trước cao thủ. Xem ra chính mình sau này còn phải chăm chỉ tu luyện, nếu không gặp mạnh hơn đối thủ chính mình sợ là không vận tốt như vậy. Phải mau điều dưỡng một chút thương thế, hiện tại ở mình đã là nỏ hết đà, chờ lát nữa viện binh tới chỉ sợ mình là đi không. Còn phải liên lụy Hồ Nhất Dao đám người.

Dương Tổ Tiên thấy Liễu Nhất Bạch ngã nhào ở ngã, vội vàng chạy đến Liễu Nhất Bạch trước người: "Người không sao chứ?"

"Không việc gì, nghỉ ngơi một chút cho giỏi." Thấy Dương Tổ Tiên trên mặt nóng nảy thần thái, Liễu Nhất Bạch trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác kỳ dị. Tựa như động tâm, tựa như vui vẻ, không nói được, không nói rõ.

Nhìn Dương Tổ Tiên mặt đẹp, búi tóc tán lác tóc dài, Liễu Nhất Bạch không khỏi khoe miệng dặt một vệt độ cong.

Khả năng đây chính là thích đi . .

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cho người giết người

"Tiểu nữ Dương Tổ Tiên, đa tạ Liễu công tử trượng nghĩa cứu giúp." Dương Tổ Tiên thi cái lễ ngược mắt nhìn Liễu Nhất Bạch con mắt.

Hai người mắt đối mắt bên dưới, đều có cảm thấy như điện giật thấy, lại cuồng quít đem ánh mắt chuyển hướng nơi khác.

Có lẽ là thạch phá thiên kinh, có lẽ là tiểu lộ loạn chàng, có lẽ là băng tuyết tan rã, hay hoặc là bùng tình đại ngộ, một khác kia, mùi vị tuyệt không thể tả.

Liễu Nhất Bạch cảm giác mình phảng phất giống như người trần trường như trẻ con ở Dương Tổ Tiên trước mặt, toàn bộ tâm tình đều bị nàng thu hết vào mắt. Lúng túng cười cười: "Tổ Tiên cô nương không nên khách khí, gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, đây là người đời ta việc nằm trong phận sự."

Dương Tố Tiên ôm lấy mỉm cười một cái, Nhất Tiểu Khuynh Thành cũng không gì hơn cái này.

Liễu Nhất Bạch biết nơi đây là tuyệt đối không thể ở lâu, coi như mình có thể cường chống đỡ, chỉ Dương Tố Tiên một yếu điệu cô gái yếu đuối, chờ lát nữa chỉ sợ chính mình không thể chú ý đến nàng. Hồ Nhất Dao đám người lại hôn mê bất tỉnh, chính mình được (phải) nhanh lên tính toán.

Điều tức chốc lát, cảm giác khí tức ổn định không ít. Lúc này mới hướng Hồ Nhất Dao bên người đi tới, đỡ hân ngồi tại trên đất, hai tay để khắp nơi sau lưng của hân, cường ép vận công độ chân khí vì đó chữa thương.

Chỉ chốc lát sau, Hồ Nhất Dao mới sâu kín tỉnh dậy. Nhìn thấy Lý Tuân đầu người chia lìa thi thể, La Thành chết không nhắm mắt thảm trạng, trong lầu bừa bãi cảnh tượng. Kinh hãi. Hỏi "Nhất Bạch huynh đệ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Liễu Nhất Bạch cười khổ một tiếng: "Nói rất dài dòng, Hồ đại ca người trước đừng hỏi, phía sau ngạo mạn chậm đem việc này nói cho người biết." Nói xong lại theo luật là Lý Hắc, Trương Cư Chính, cuối thu chữa thương. Các loại (chờ) người cuối cùng cuối thu tỉnh dậy sau, Liễu Nhất Bạch sắc mặt lộ vẻ căng tái nhợt, cảm giác mình nội lực đã bị móc sạch.

Chỉ đành phải ngồi xuống nhắm mắt điều tức.

Không dám nhìn Dương Tố Tiên đám người, Liễu Nhất Bạch nói nhỏ: "Hồ đại ca, các người phối hợp một chút Tố Tiên cô nương hai người, dẫn các nàng an toàn rời đi nơi này."

"Nhất Bạch huynh đệ, người cứu tánh mạng của bọn ta, chúng ta làm sao có thể cứ như vậy đem người ném ở chỗ này, phải đi cùng đi, nếu không chúng ta lưu lại cùng người cùng tiến thoái."

"Đúng vậy, Liễu huynh, ta mặc dù không biết phía sau xảy ra chuyện gì, chỉ người muốn làm gì chúng ta cùng người, cho dù chết, chúng ta cũng phải chết cùng một chỗ."

"Không sai. Chúng ta không đi, chúng ta cùng người." Lý Hắc hai người cũng phụ họa nói.

Liễu Nhất Bạch nghe được trong lòng rất là làm rung động, có mấy cái này đối xử chân thành với nhau bằng hữu, lần này xuống núi cũng là không uổng lần đi này. Đang muốn mở miệng khuyên giải, Dương Tố Tiên đi tới tới Hồ Nhất Dao trước mặt nghiêm mặt nói: "Hồ đại ca, các người bị thương thật nặng, lưu lại cũng vô ích, giúp ta mang theo cuối thu đi trước, ta lưu lại phụng bồi Liễu công tử."

"Này . . "

Liễu Nhất Bạch nghe Dương Tố Tiên nói chuyện, chợt mở mắt ra, thật bất ngờ Dương Tố Tiên nói muốn lưu lại phụng bồi chính mình, trong lòng mặc dù không khỏi mừng thầm, nhưng mình quyết không thể để cho nàng phụng bồi chính mình mạo hiểm. Lạnh lùng nói: "Tố Tiên cô nương, xin người hãy theo Hồ đại ca rời đi."

Giọng là chưa từng thấy qua mãnh liệt, Dương Tố Tiên chỉ cảm thấy tâm lý vạn phần ủy khuất. Quạt cường lắc đầu một cái: "Ta không đi, trừ phi người giết ta, nếu không ta quyết không rời đi bên cạnh người nửa bước."

Hồ Nhất Dao biết rõ mình mấy người lưu lại chẳng qua là Liễu Nhất Bạch gánh nặng, chỉ sẽ để cho người phân tâm. Cũng khuyên giải nói: "Dương cô nương, người chính là theo chúng ta đồng thời rời đi trước đi, Nhất Bạch huynh đệ võ nghệ cao cường, đoạn không có việc gì. Chúng ta ở thành Kim Lăng bên ngoài Thất Tịch hồ chờ hân đi."

Dương Tố Tiên lắc đầu một cái không nói lời nào, chẳng qua là kiên định nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch, trong mắt lệ lóng lánh.

"Tiểu thư, ta muốn lưu lại cùng người, người nếu là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ta thế nào với Vương gia giao phó." Cuối thu vội la lên.

Liễu Nhất Bạch thấy Dương Tố Tiên kiên định như vậy, biết nàng nói cái gì cũng sẽ không rời đi, ít nhất, lần này là như vậy. Quay đầu đối với (đứng) cuối thu thờ dài nói: "Cuối thu cô nương, người với Hồ đại ca bọn họ đi trước đi. Tố Tiên cô nương ta nhất định sẽ bảo vệ tốt nàng, coi như là ta chết, ta cũng sẽ đem nàng an toàn đưa đến Thất Tịch hồ. Người yên tâm đi!"

Giọng toát ra vô cùng kiên định cùng tự tin.

Dương Tố Tiên nhìn Liễu Nhất Bạch khuôn mặt kiên nghị, trong lòng nhiều một đạo không khỏi tâm tình, ngọt ngào,

Động tâm, cảm giác an toàn.

"Được, Nhất Bạch huynh đệ, người cẩn thận nhiều hơn. Huynh đệ chúng ta mấy người Thất Tịch hồ không gặp không về." Nói xong cùng Lý Hắc đỡ không tỉnh nguyên cuối thu vội vã hướng ngoài thành chạy đi.

.

Dương Tố Tiên thấy Hồ Nhất Dao đám người đi, lúc này mới thở phào. Nhìn Liễu Nhất Bạch chính bình tĩnh nhìn mình, không khỏi mặt đẹp ửng đỏ, yên lặng đi tới Liễu Nhất Bạch ngồi xuống bên người, cũng không nói chuyện.

Hai người mặc dù cũng yên lặng không nói, chỉ chẳng biết tại sao phi thường hưởng thụ như vậy quá trình. Có người, coi như hai người chung một chỗ không nói lời nào, song phương cũng cảm thấy rất thoải mái.

Thời gian một khắc một khắc đi qua, hai người mang tâm sự riêng.

Bỗng nhiên Liễu Nhất Bạch thần sắc sáng lên, nói nhỏ: "Tôi."

"Hử ? Cái gì?"

Chốc lát, một đạo chính tề nhịp bước âm thanh từ bên ngoài trong đường phố truyền tới. Lý Thiên Nhất vội vã từ bên ngoài đi tới, bên người đi theo là Tân Vô Cực.

Dương Tổ Tiên giờ mới hiểu được Liễu Nhất Bạch nói đến là ý gì. Từ phá vỡ mà vào kiếm khí xuất thế cảnh giới, Liễu Nhất Bạch Thịnh Lực mục lực đề cao không phải là một điểm nửa điểm, là lấy hấn có thể trước đây biết trước đến Lý Thiên Nhất đến.

Lý Thiên Nhất vào cửa liếc mắt liền thấy đảo ở cửa chết không nhắm mắt La Thành, không khỏi sợ hãi vạn phần, ngay cả kiếm khí xuất thế cao thủ La Thành đều chết, xem ra gã sai vật bảm báo tình huống nhưng là là thật. Khi hắn thấy sau lưng Liễu Nhất Bạch thi thể chia lìa Lý Tuân sau, hai mắt tròn tròn, trong lồng ngực một con giận xông tới, thiếu chút nữa làm trong một ngày một hơi thở không thở nổi. Chính mình thương con lại bị này Ác Ma tàn nhẫn như vậy sát hại, chết không toàn thây."Ta nhất định phải hấn chết, ta nhất định phải hấn chết." Lý Thiên Nhất giống như cừu chỉ điên rồ, xanh cả mặt.

"Những người không có nhiệm vụ, hòa nhanh rời đi. Nếu không giết chết không bị tội!" Lý Thiên Nhất âm u tỉnh mạch nói.

Nói xong ngoài cửa quân sĩ có như thủy triều tràn vào, đem bên trong vây cái nước chảy không lợ. Mọi người thấy vậy, làm chim muông hình, hốt hoảng vội vàng hướng ngoài cửa chạy đi, người Đầy người, lẫn nhau hùng hống hổ hổ.

"Người đập phải ta chân."

"Ai mẹ hấn sờ Lão Từ cái mông?"

..

Liễu Nhất Bạch phảng phất giống như là không nhìn thấy hàng hàng lớp lớp quân sĩ còn có Lý Thiên Nhất xanh mét mặt. Quay đầu đối với (đúng) Dương Tổ Tiên ôn nhu nói: "Tổ Tiên cô nương, chờ lát nữa nắm chặt ta, với sau lưng ta."

Nói xong chậm rãi đứng lên, nhìn về phía xanh mặt Lý Thiên Nhất, nhàn nhạt nói: "Ta nói rồi, ta sẽ trở về lấy người đầu chó."

"Lớn mật cuồng đồ, thật là bất chấp vương pháp, lại dám công khai đối kháng triều đình, hôm nay tất gọi người phù giết nơi này." Lý Thiên Nhất nghe được Liễu Nhất Bạch ngông cuồng lời nói, sắc mặt xanh lét tím bầm, hướng bọn quân sĩ phát tay một cái.

"Chậm!"

Một tiếng khê kêu vang lên, Dương Tổ Tiên giờ giờ trong tay cây quạt, ném ở Lý Thiên Nhất trước mặt.

Tốt người một cái Kim Lăng Tri Phủ, dung túng con trai lần đi lũng đoạn thị trường, còn lại khinh bạc cho ta, hấn là chết chưa hết tội. Thật tốt trọn to người mắt chó nhìn ta một chút là ai.

Lý Thiên Nhất kinh nghi bất định, bên cạnh Tân Vô Cực đã sớm thức thời đem cây quạt nhặt lên kính cẩn đưa cho Lý Thiên Nhất.

Lý Thiên Nhất nhận lấy cây quạt mở ra, hai tay không khỏi có chút phát run. Chỉ thấy quạt giấy thượng thư "Một thân liên tục chiến đấu ở các chiến trường ba nghìn dặm, một kiếm từng làm triệu sư." Lạc Khoan trên con dấu thời gian 'Tiêu Diêu Vương' Tam Tự. Lý Thiên Nhất quý vì Kim Lăng Tri Phủ, dĩ nhiên là nhận biết quan phương ấn giám, càng làm cho người ta kinh ngạc là thứ này lại có thể là Tiêu Diêu Vương ấn giám, kia cô gái này định cùng Tiêu Diêu Vương quan hệ không cạn.

Lý Thiên Nhất trong mắt do dự bất quyết, giây giũa không chừng. Tiêu Diêu Vương mình là vạn vạn không đắc tội nổi, đã biết hôn trưởng con trai thậm chí ngay cả Tiêu Diêu Vương người cũng dám trêu đùa, thật là không biết sống chết, nhưng nghĩ đến chính hấn một con trai mặc dù hôn trưởng, lại là mình duy nhất hương hỏa. Nhớ tới hấn chết kia thảm trạng, Lý Thiên Nhất ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng, cầm trong tay quạt giấy quăng mạnh xuống đất, cất cao giọng nói: "Không biết mùi vị, chúng tướng sĩ nghe lệnh, lập tức đem hai cái này triều đình trọng phạm đánh chết."

Dương Tổ Tiên thấy Lý Thiên Nhất lại không để ý thân phận của mình, không khỏi tức giận vô cùng mà cười. Lạnh lùng nói: "Người sẽ vì người cái quyết định này trả giá thật lớn."

Chung quanh quân sĩ nghe được mệnh lệnh đã sớm điên cuồng xông tới, Liễu Nhất Bạch vội vàng đem Dương Tổ Tiên kéo ra phía sau.

Sáng loáng sáng loáng sáng loáng sáng loáng liên tiếp dày đặc lưới đao ra khỏi vỏ âm thanh liên miên vang lên, mười mấy đem sắc bén Cương Đao mang theo một đi không trở lại khí thế quyết tâm, kèm theo bọn quân sĩ toàn lực thi triển thờ khê trọc khí âm thanh, từng đao từng đao hướng Liễu Nhất Bạch hai người chém tới, xoạt xoạt xoạt xoạt!

Sáng loáng một tiếng thanh minh!

Sáng như tuyết trường kiếm tự đi tuốt ra khỏi vỏ, ở Liễu Nhất Bạch đầu gối cạnh đột nhiên đưa ngang một cái, hóa thành từng đạo kiếm khí màu đen nhạt, quyền lá Liệt Phong đi, không tiếng động lăm lăm càn quét xông lên phía trước nhất quân sĩ.

Nhìn đạo kia đã thành sấm gió thế bóng xám, từ đầu đến cuối như đá điêu như vậy tình tảo đợi lệnh bọn quân sĩ rút cuộc hơi biến sắc mặt, có người kêu to báo hiệu.

Chỉ đã tới không kịp, trước mặt một hàng quân sĩ lại toàn bộ thi thể chia lìa, rơi vãi nơi đây trời máu tươi.

"Đây là người kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ, mọi người không nên hoảng loạn, bày trận, trước hết giết đàn bà kia." Có người kinh hãi nói.

Sáng loáng sáng loáng sáng loáng, thật nhanh lại trên đỉnh 20 tên gọi quân sĩ, trường đao trong tay lấy hợp vây thế hướng Liễu Nhất Bạch hai người chém tới.

Mỗi một vết ánh đao đều là như vậy ác liệt mạnh mẽ, thế đại lực trầm, chặt đứt ý tưởng Trung Sơn khâu, bày thành công một đạo mật đan dẹt đao vòng, đem dất Dương Tổ Tiên Liễu Nhất Bạch che phủ ở trong đó.

Mất thấy phải bị những thứ kia ác liệt Đao Thế chém xuống, Liễu Nhất Bạch bản năng muốn tránh, chỉ thay đổi ý nghĩ nghĩ đến sau lưng Dương Tổ Tiên, dài trường kiếm khê múa, kiếm khí ngang dọc, hét lớn một tiếng 'Phá' . Keng này hơn hai mươi người trường đao lại toàn bộ gãy, trong miệng tràn ra máu tươi, bay rớt ra ngoài đập ở sau lưng quân sĩ trên người.

Liễu Nhất Bạch chuyển thủ thành công, linh động quỷ dị hướng một tên quân sĩ huoi ra một đạo nước son đen như mực kiếm khí, như vậy một mảnh mỏng như cánh ve, làm cho người ta cảm giác cũng không so với mảnh giấy cứng rắn hơn bóng kiếm, quỷ tích khó mà đoán, linh động Hữu Nhược U Hồn, ở xuy một tiếng chuyển hướng bay khỏi trong quá trình, dán tên này quân sĩ lưỡi đao thiểm điện bên trên chui, lao qua hấn cảm, lưu lại một đạo nhân nhát vết máu, sau một khắc, vỏ số máu tươi từ này đạo huyết ngân trong bụng ra! Đầu dán người phía sau đỉnh đầu bay ra ngoài, rơi vào Lý Thiên Nhất trước mặt.

Người kia lại vẫn gắt gao che cổ mình, như là nghĩ (muốn) ngừng không ngừng từ trong cổ máu tươi chảy ra.

Mọi người đều kinh hãi, Lý Thiên Nhất trợn mắt hốc mồm.

"Đao Trận!"

Theo tiếng này Đao Trận khẩu lệnh, mười tên chờ cơ hội đã rất lâu quân sĩ cầm trong tay Cương Đao múa thành bông tuyết, đem kia vết hắc sắc bóng kiếm gắng gượng bức vào một cái không gian thu hẹp, mà chỗ kia không gian lập tức liền muốn bị một vị quân sĩ đầu mực ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần tả tả một đạo thật sự đánh vỡ!

Liễu Nhất Bạch miệng hùm rung mạnh, vừa mới với La Thành tỷ đấu đã được bị thương rất nặng, lại mạnh mẽ là Hồ Nhất Đao dám người chữa thương. Từ đó, trong cơ thể mình chân khí lại sắp khô kiệt, phải vội vàng phá vòng vây.

Màu đen bóng kiếm bắn nhanh lên, xuyên qua như điện, dễ dàng phá vỡ ba gã quân sĩ bấp dùi bên ngoài Miên Giáp, cắt vỡ đủ để trí mạng đại động mạch!

Kiểm chế kêu rên thỉnh thoảng ở Đao Trận bên trong vang lên, bọn quân sĩ một tên tiếp theo một tên ngã xuống.

Đang lúc này, trong bóng tối sức lực đã lâu Tân Vô Cực, chờ đúng thời cơ, trường kiếm trong tay lấy cực kỳ quỷ dị tư thế hướng Liễu Nhất Bạch phía sau Dương Tổ Tiên đâm tới.

Liễu Nhất Bạch nghĩ (muốn) ngăn cản một kiếm này đã là lực bất tòng tâm, trước người quân sĩ không sợ chết xông lên, chỉ có thể một kiếm đẩy lui bên cạnh quân sĩ, chân trái linh dật động một cái, xoay người đem Dương Tổ Tiên kéo đến trong ngực.

Phốc thử trường kiếm từ Liễu Nhất Bạch đầu vai xuyên qua, mũi kiếm mang theo đỏ thẫm huyết dịch.

'A . Không . '

Dương Tổ Tiên thấy Liễu Nhất Bạch là bảo vệ mình, lại dùng thân thể vì nàng ngăn cản này hẳn phải chết một kiếm, không khỏi nước mắt tràn mi mà ra, lăm lăm nói: "Người tại sao ngu như vậy. . "

Liễu Nhất Bạch bị trường kiếm xuyên qua, cả người Huyết Dạ phảng phất sôi trào, trong mắt lệ khí chợt lóe lên, thân thể dùng sức lắc một cái, lại miễn cưỡng đánh gãy Tân Vô Cực trường kiếm trong tay. Tay trái trường kiếm phát ra một đạo ác liệt kiếm khí màu đen, tốc độ nhanh như thiểm điện, Tân Vô Cực tránh không kịp, tay phải lại bị tận gốc chặt đứt. Đây mắt hoảng sợ té ngã trên đất, lúc đó ngất đi.

Liễu Nhất Bạch này mới nhìn trong ngực Dương Tổ Tiên, ôn nhu nói: "Ta nói rồi sẽ không để cho người có chuyện, coi như là ta chết."

"Đắc tội, Tổ Tiên cô nương." Nói xong bất kể Dương Tổ Tiên có đáp ứng hay không, tay phải ôm lấy trong ngực Dương Tổ Tiên, áp sát vào bộ ngực mình, cửa trước bên ngoài lướt đi.

Dương Tô Tiên nằm ở Liễu Nhất Bạch trong ngực, cảm giác chưa bao giờ có cảm giác an toàn, trong ngực hắn là như thế ẩm áp, còn có thể nghe được hắn dồn dập tiếng tim đập, ồm ồm. Chính mình tâm cũng theo đó ồm ồm, ồm ồm nhảy lên, như thế tiết tấu, không giống nhau phương hướng.

Liễu Nhất Bạch huoi ra đao kiếm khí kia sau chân khí trong cơ thể đã khô kiệt, chỉ có thể bằng man lực một kiếm một kiếm chém ra, ngã xuống quân sĩ cái này tiếp theo cái kia, nằm trên đất không ngừng rên rỉ, giống như địa ngục nhân gian, chỉ bọn quân sĩ vẫn giống như thiêu thân như vậy hướng Liễu Nhất Bạch trên người bổ tới.

Liễu Nhất Bạch tay cũng vung cứng ngắt, chẳng qua là cơ giới như vậy huoi ra, lại huoi ra. Thân thể cũng thay đổi chậm đứng lên, chỉ chốc lát sau, toàn thân cao thấp đã bị chém trúng mấy chục đao, Tinh Hồng huyết dịch không ngừng từ bên trong thân thể chảy ra, cả người nhìn giống như một người toàn máu.

Trong ngực Dương Tô Tiên đã sớm khóc thành một cái lệ người, nước mắt làm ướt Liễu Nhất Bạch trước ngực vạt áo. Chỉ Liễu Nhất Bạch đã không phân biệt được là huyết thủy dính thân thể của hắn hay lại là Dương Tô Tiên nước mắt.

Lại vừa là một kiếm huoi ra, vài người đầu mắt tròn rớt tại đã sớm chết đông như núi trên thi thể.

Vậy ở Liễu Nhất Bạch trước người quân sĩ đã sớm cả người run rẩy, dù là trải qua đại chiến sinh tử lính già cũng lùi bước không dám lên trước. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sợ hãi nhìn cặp mắt Xích Hồng Liễu Nhất Bạch, cũng không dám. . . nữa tiến lên.

"Các ngươi dám phế vật này, dám can đảm cãi quân lệnh không được, nhanh lên cho ta, nếu không đem bọn ngươi chém đầu cả nhà." Lý Thiên Nhất thấy Liễu Nhất Bạch giống như Sát Thần như vậy đem các loại người giết cái thất linh bát lạc, âm thanh run rẩy hướng về phía còn lại bọn quân sĩ nói.

Liễu Nhất Bạch trong con ngươi thoáng qua một tia lãnh sắc, còn xen vào ở đầu vai đoàn kiếm chọt một tiếng nhanh như tia chớp bay ra thẳng cắm thẳng vào Lý Thiên Nhất ngực. Lý Thiên Nhất thống khổ che ngực, mặt đầy khó tin, sức lực toàn thân đang từ từ tiêu tan, trong lồng ngực máu không ngừng xông ra, chốc lát, Lý Thiên Nhất buông mình mềm mại trên đất, không có một tí khí tức.

Phốc, Liễu Nhất Bạch phun ra búng máu tươi lớn, mặt như giấy sắc, trong mắt vẫn vện tia máu. Làm xong một loạt động tác này, Liễu Nhất Bạch thương thế càng nghiêm trọng hơn, đã là lập tức chống đỡ hết nổi. Chỉ mình không thể ngã xuống, trong ngực Dương Tô Tiên chính mình quyết không thể để cho nàng bị một tia tổn thương.

"Lý Thiên Nhất đã chết, ai nếu can ta, kết quả hãy cùng hắn như vậy." Liễu Nhất Bạch lạnh lùng quét nhìn liếc mắt đã tròn mắt hóc mồm bọn quân sĩ.

Nói xong chậm rãi đi ra ngoài cửa, bước chân tập tễnh lại kiên định vạn phần, các binh lính rồi rít tránh ra một con đường, mắt thấy Liễu Nhất Bạch từ trước mặt bọn họ đi qua, chậm rãi biến mất ở này trong màn đêm.

Có thể nói là: 'Ngồi một mình cái ao như hồ cứ, lục âm dưới tàng cây dường tinh thần.'

Xuân tới ta trước không mở miệng, cái nào thiên nhi dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ven hồ giao tâm

Liễu Nhất Bạch mang theo Dương Tô Tiên chậm rãi đi ra khỏi cửa thành, sau lưng đường phố lưu lại một đạo nói đồ tươi vết máu, nhìn một chút vẫn ở chỗ cũ trong ngực khóc thút thít Dương Tô Tiên, Liễu Nhất Bạch ôn nhu nói: "Đừng sợ, không việc gì."

Nói xong nhẹ nhàng đem Dương Tô Tiên buông xuống, cả người ảm ảm ngã xuống đất. Vừa mới đang bức ra thân thể kiếm gãy đánh chết Lý Thiên Nhất sau khi, Liễu Nhất Bạch đã là nỏ hết đà, chỉ cần còn thừa lại bọn quân sĩ xông tới, hắn chỉ có thể chém đầu chờ chết. May bọn họ đã sợ mất mặt, bị Liễu Nhất Bạch như Ác Ma như vậy sát phạt thủ đoạn chán niếp, cuối cùng nhưng chỉ đưa mắt nhìn Liễu Nhất Bạch thân nhiên rời đi.

Đi tới đường phố bên ngoài, Liễu Nhất Bạch bước chân đã là phù phiếm, cả người dường như muốn tán giá, hắn biết rõ mình quyết không thể ở nơi này ngã xuống, nếu không sau lưng bọn quân sĩ phát hiện hắn đã không có...chút nào sức chống cự, nhất định đồng thời ủa lên, đưa hắn hai loạn đao chém chết.

'Không thể để cho nàng có chuyện, ta muốn mang nàng an toàn rồi đi này. Không thể để cho nàng có chuyện không thể' Liễu Nhất Bạch trong lòng một mực vang trở lại như vậy một giọng nói, giống như Ma Tinh, cường ép chống đỡ Liễu Nhất Bạch chậm rãi đi trước, cho đến ngoài cửa thành.

Không biết quá lâu dài, Liễu Nhất Bạch sâu kín tình dậy, toàn thân thương thể không ngờ toàn bộ được, chính mình đứng ở một cái trống trải khoáng trên quảng trường, chung quanh cảnh tượng là quen thuộc như vậy, trước người một vịnh Thanh U xinh đẹp cái ao, trong ao nở rộ thanh thủy màu xanh bóng hoa sen, nhiều đóa hoa xương từ cành lá bên trên không dám mạo hiểm ra, cùng lá sen hấp dẫn lẫn nhau, tương ứng thành thú. Quảng trường sau bức tường màu trắng hoàn hộ, Lục Liễu chu thủy, ba gian thủy hoa môn lầu, bốn bề khoanh tay hành lang. Bên trong viện Dững đường lẫn nhau hăm, Sơn Thạch tô điểm. Trung gian trên lầu các sách "Thỉnh phong Các" Tam Tự.

Mình không phải là ở thành Kim Lăng xuống sao? Thế nào bỗng nhiên trở lại trong sư môn.

Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái, chậm rãi đi vào bên trong các, thấy sư phụ sư nương, các sư huynh sư tỷ toàn bộ đứng ở bên trong, lãnh đạm nhìn mình.

"Nghiệt Đồ, ngươi đã Nhập Ma, còn dám bước vào ta Lạc Hà Môn trung."

"Ma Giáo yêu nhân, ngươi thị sát thành tánh, đã mất đi nhân tính, ta thật là thẹn thùng cùng ngươi đồng môn học nghệ."

"Ngươi tên ác ma này"

"Súc sinh!"

Liên tiếp tiếng hét phẫn nộ theo thầy phụ sư nương các sư huynh trong miệng truyền tới, Liễu Nhất Bạch đã không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ thấy bọn họ môi đang không ngừng ngọạ nguậy. Bên tai không ngừng vọng về sư phụ lời nói: "Nghiệt Đồ, ngươi đã Nhập Ma, ngươi đã Nhập Ma Nghiệt Đồ ngươi đã Nhập Ma."

.

A Liễu Nhất Bạch chợt mở mắt ra, chợt cảm thấy đau nhức toàn thân. Chung quanh Dương Tổ Tiên, Hồ Nhất Đào đám người tha thiết nóng nảy nhìn mình chăm chăm, không khỏi mờ mịt nói: "Đây là nơi nào?"

"Chúng ta ở Thất Tịch bên hồ một nhà lá bên trong, ngươi đã ngủ mê man một ngày một đêm, vừa mới thấy ngươi sắc mặt thống khổ, nhất định là gặp ác mộng đi."

"Ồ Hồ đại ca, cảm ơn ngươi đem ta cứu trở về."

Hồ Nhất Đào gãi đầu một cái: "Này, cái này ngươi phải cảm tạ Dương cô nương, là nàng đưa ngươi từng bước từng bước vác đến Thất Tịch hồ phụ cận, chúng ta ở phụ cận chờ đợi, vừa vận nhìn thấy, liền đồng thời đem ngươi nhắc trở lại."

Liễu Nhất Bạch đại giác ngoài ý muốn, không nghĩ tới đúng là tay trái gà không chặt thon dài cô gái yếu đuối Dương Tổ Tiên công hấn trở lại. Quay đầu mỉm cười nhìn Dương Tổ Tiên: "Tổ Tiên cô nương, khổ cực ngươi..."

"Ta vừa mới cho ngươi nấu cháo trắng, ta đi cấp ngươi thịnh tới." Nói xong không dám nhìn Liễu Nhất Bạch con mắt xoay người gấp hoang mang rối loạn đi ra ngoài.

"Ha ha ha, Liễu huynh điểm phúc không cạn a." Lý Hắc hướng về phía Liễu Nhất Bạch tề mi lộng nhãn nói.

"Lý huynh, ngươi cũng đừng trêu ghẹo tại hạ." Liễu Nhất Bạch lúng túng cười cười, quay đầu nhìn Trương Cư Chính ngưng tiếng nói: "Trương huynh chân ngươi"

"Không việc gì, chẳng qua là trật khớp, ta đắp ít thuốc bây giờ đã rất nhiều, có thể bật có thể nhảy, coi như tối nay đi thanh lâu mai khai nhị độ cũng là chút nào không ảnh hưởng."

"Các ngươi ai muốn đi thanh lâu?"

Chỉ thấy Dương Tổ Tiên bung một cái chén nhỏ vào cửa, thanh tú đẹp đẽ hơi nhẩn, nhìn chăm chăm mấy người hung hăng nói.

"Ho khan một cái, Dương cô nương, mới vừa rồi là Liễu huynh nói đẳng thân thể tốt hơn một chút, phải dẫn chúng ta đi thanh lâu đùa giỡn một chút." Trương Cư Chính tựa như cười mà không phải cười nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt,

Sau đó kéo còn sừng sờ Hồ Nhất Đào hai người cuồng quit rồi đi.

Lý Hắc tựa như cũng là lĩnh hội tới Trương Cư Chính dụng ý, cười hi hi nói: "Chúng ta đi trước, Liễu huynh đệ ngươi từ từ hưởng thụ đi."

Dương Tổ Tiên cũng không tức giận, bước liên tục khê mở, ngồi ở Liễu Nhất Bạch trước giường, nhẹ nhàng múc một muỗng cháo trắng đưa tới Liễu Nhất Bạch mép: "Ăn chút đi, ngươi bây giờ chỉ có thể ăn nhiều chút thanh đạm đồ vật."

Liễu Nhất Bạch vẫn là lần đầu tiên bị người Uy ăn đồ ăn, tâm lý không khỏi dâng lên một tia ảm áp. Nhìn Dương Tổ Tiên bình tĩnh gương mặt dâng lên một nụ cười, tiếp cận qua miệng ăn.

Cứ như vậy, Dương Tổ Tiên một muỗng Liễu Nhất Bạch một cái, một chén cháo rất nhanh thì thấy đầy. Không nghĩ tới một chén bình thường cháo trắng

lại cũng là như vậy mỹ vị, nhanh so sánh với sư nương làm thức ăn, suy nghĩ một chút thật đúng là hoài niệm. Không biết sư phụ sư nương các nàng bây giờ thế nào.

Thấy Liễu Nhất Bạch vẻ mặt hốt hoảng, Dương Tổ Tiên cho là hắn là không có ăn đủ.

Gắt giọng: "Người được bị thương rất nặng, vừa mới tỉnh, không thể ăn quá nhiều. Chờ người hơi chút tốt hơn một chút ta làm càng nhiều đồ ăn ngon (ăn ngon) cho người."

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, biết Dương Tổ Tiên lắm sẽ tự mình ý tứ, cũng không vạch trần, cười nói: "Ta đây thì đa tạ Tổ Tiên cô nương."

"Gọi ta Tiên nhi đi." Nói xong bình tĩnh trên mặt hiếm thấy lộ ra một chút ngượng ngùng.

"Tiên nhi. Tiên nhi thật là êm tai."

Dương Tổ Tiên thấy Liễu Nhất Bạch réo lên không ngừng, sắc mặt đỏ hơn mấy phần, trắng Liễu Nhất Bạch liếc mắt xoay người cuống quýt rời đi, như là lại ở lại sẽ phát sinh cái gì không chuyện tốt như vậy.

Cái nhìn này, Phong Tinh Vạn Chúng, phong vận phình đình.

Liễu Nhất Bạch nhìn Dương Tổ Tiên a na rời đi bóng lưng, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Ước chừng nửa ngày, Liễu Nhất Bạch cảm giác thân thể khôi phục không sai biệt lắm, không ngờ có thể chính mình xuống giường, chẳng qua là cả người còn không sử dụng ra được phân nửa khí lực. Nghĩ tới đây mấy ngày chuyện phát sinh, cũng mới vừa rồi làm cái đó đáng sợ mơ. Liễu Nhất Bạch không khỏi tâm tình nặng nề, chính mình thật chẳng lẽ Nhập Ma sao? Tại sao biết cái này sao thị sát? Sau này mình thật sẽ bị người trong chính đạo gạt bỏ chèn ép sao?

Trong lòng loạn như ma, bất tri bất giác Liễu Nhất Bạch chạy tới Thất Tịch ven hồ.

Thất Tịch hồ là một hình tròn hồ, bốn phía vây quanh một mảnh xanh um tươi tốt cây cối, trong đó khiến người chú mục nhất là khoác kim sắc ánh mặt trời, cúi thấp đầu cây liễu. Nó ở gió nhẹ lay động xuống, giống như một miều điều tiên nữ thư triển mềm mại eo, phát động đến nhỏ dài cánh tay, phiến phiến khởi vũ. Dưới tàng cây là phương thảo Như Nhân sâm cỏ, sâm cỏ bên trên lè loi sao đất điểm chue đỏ, vàng, lam tiêu hoa đại, từ xa nhìn lại, giống như thêu màu sắc rực rỡ đồ án xanh gấm.

Nhìn bình tĩnh mặt hồ, Liễu Nhất Bạch giờ phút này tâm trạng cũng dần dần bình tĩnh lại, sau này sự tình cần gì phải suy nghĩ nhiều đâu rồi, chỉ cần đi theo chính mình nội tâm đi, cần gì phải quan tâm trong mắt người khác Chính Tà đây?

Suy nghĩ ra điểm này, Liễu Nhất Bạch nhất thời cảm thấy tâm tình tốt nhiều. Đây Thất Tịch hồ cảnh đẹp, đẹp không thể tả. Đây mới là Kim Lăng, sau này Trung Nguyên thật tốt nước sông còn chờ mình đây. .

"Người ở đây nghĩ gì vậy?"

Sau lưng truyền tới một đạo như nước như bài hát, trong suốt động nghe thanh âm, không phải là Dương Tổ Tiên lại là ai?

Liễu Nhất Bạch xoay người nhìn Dương Tổ Tiên, hôm nay nàng lại đổi một thân nữ trang, tóc đen thui, vẫn cái Công Chúa kẻ. Kế bên trên trâm đến một chi Châu Hoa cây trâm, phía trên rủ Lưu Tô. Bạch bạch tịnh tịnh gương mặt, ôn nhu tình tế da thịt. Hai hàng lông mày thon dài như tranh vẽ, hai tròng mắt lóe lên như sao. Tiểu sống mũi nhỏ dưới có tương tiểu cái miệng nhỏ nhắn, môi mỏng mỏng, khoe miệng QQ bên trên Dương, mang theo điểm sâu bi nụ cười. Cả người gương mặt tí mỉ thanh lệ, như thế thoát tục.

Nàng mặc đến cái để trắng hơi áo hoa tử, màu trắng váy dài, đứng ở đó, cả người diễm đạm ưu nhã. Như vậy thuần thuần, non nớt, giống như một đoá nụ hoa hoa sen mới nở, không dính một hạt bụi.

Liễu Nhất Bạch không khỏi nhìn ngốc.

Dương Tổ Tiên thấy Liễu Nhất Bạch nhìn mình cũng không đáp lời, không khỏi xấu hổ. Gắt giọng: "Liễu đại ca. . ."

Liễu Nhất Bạch này mới lấy lại tinh thần, ngượng ngùng cười cười: "Tiên nhi, người tại sao tới đây?"

"Vừa mới nhìn người không ở trong phòng, liền đi ra ngoài tìm người."

"Nghe Hồ đại ca nói, đêm đó người nói người là Lạc Dương Vương phủ Quận chúa, thế nào trộm đi đến ngoài ngàn dặm Kim Lăng tới?"

Dương Tổ Tiên nghe được không khỏi sắc mặt buồn bã, hướng về phía hồ suy nghĩ xuất thần, hồi lâu mới nói: "Nếu như có kiếp sau, ta tình nguyện làm một cái người bình thường nhà nữ tử. Trong lòng chim hoàng yến kia so sánh với trong núi Tiểu Ma Tước vui vẻ nhàn nhã đây?"

Liễu Nhất Bạch bị Dương Tổ Tiên giờ phút này tâm tình lây, từ từ đi đến Dương Tổ Tiên sau lưng, dặt nàng tình tế thon dài tay phải, thật chặt nắm trong tay, Dương Tổ Tiên hơi giật giữa xuống thấy kiểm cái đó không còi, cũng liền đảm nhiệm Liễu Nhất Bạch dặt.

Một mình mệnh mông phục hà cầu?

Trời cũng ung dung,

Đất cũng ung dung,

Cuốn cuộn thân uy trần đầy Cửu Châu.

Hùng Tài Đại Lược biết bao nhiêu?

Đệ nhất phong lưu,

Thiên cô phong lưu,

Là báo cáo Thương Thiên cạnh tranh tự do.

Liễu Nhất Bạch lòng có cảm giác, hướng về phía Thất Tịch hồ sâu kín thờ dài nói. Dương Tổ Tiên không khỏi trong lòng hơi động, kinh ngạc nhìn Liễu Nhất Bạch, trong tay cũng không tự chủ chủ động cầm Liễu Nhất Bạch tay.

Hai người ngăm ngăm lẫn nhau nhìn trước mắt bình tĩnh mặt hồ, giống như thần tiên quyền lực!

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mỹ nữ đi tắm

Hai ngày thời gian trôi qua rất nhanh, trong lúc Liễu Nhất Bạch Dương Tổ Tiên hai người du hồ chơi thuyền, ngâm thơ đối câu, câu cá đánh đàn, qua tốt không vui vẻ. Hai người quan hệ cũng theo đó biến hóa thân cận rất nhiều, không có vừa mới bắt đầu câu nệ.

Dương Tổ Tiên đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch tình cảm thâm sinh, phương tâm ám hứa. Cuối thu nhìn ở trong mắt, gấp trong lòng. Mặc dù trong nội tâm nàng cũng thừa nhận Liễu Nhất Bạch là một cái không tệ, đáng giá phó thác suốt đời nam nhân, nhưng mình tiểu thư quý vi Quận chúa, nhất định phải được an bài gả cho Vương Tôn quý tộc. Các nàng muốn chung một chỗ nhất định phải bị tầng tầng trở ngại.

Ngày này, Dương Tổ Tiên cùng Liễu Nhất Bạch ở ven hồ tản bộ, bình thường trò chuyện thật vui hai người lúc này nhưng là dị thường yên lặng.

Đã lâu, Dương Tổ Tiên sâu kín nói: "Nhất Bạch, cha ta phái người khắp nơi tìm ta, ta nên trở về đi "

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, mặc dù đã sớm nghĩ đến sẽ có phân biệt một ngày, nhưng là không nghĩ tới ngày này tới nhanh như vậy.

"Mới vừa rồi Hồ đại ca vào thành hỏi dò tin tức, theo báo cáo Hàng Châu võ lâm đồng đạo tổ chức một trận võ lâm tân tinh thịnh hội, ta nghĩ rằng đi chỗ đó nhìn một chút. Đợi đoạt tân tinh danh xưng ta sẽ tới Lạc Dương tìm người."

Dương Tổ Tiên thật sâu nhìn Liễu Nhất Bạch xoay người hướng nhà lá đi tới: "Ta chờ người ."

Liễu Nhất Bạch rõ ràng từ trong mắt nàng thấy u oán, không hiểu. Nàng hẳn là muốn ta tùy theo nàng đồng thời trở về Lạc Dương đi, nhưng là bây giờ còn chưa được, có một số việc hẳn không có nói cho Dương Tổ Tiên. Bên trong thành đã dán lệnh truy nã, Kim Lăng Tri Phủ bị tàn nhẫn sát hại, tồn thất một cái kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ cùng đêm không hết binh lính. Triều đình tức giận, hạ lệnh nhất định phải đem Liễu Nhất Bạch tập nã quy án, rắn đe.

Dương Tổ Tiên đi theo chính mình quá nguy hiểm, cho nên lúc này tuyệt đối không thể cùng với nàng rời đi, nếu không chẳng qua là hại nàng .

Nhìn Dương Tổ Tiên từng bước từng bước đi xa, Liễu Nhất Bạch trong lòng thống khổ, Bất Xá. Mới vừa chung một chỗ dĩ nhiên cũng làm muốn tách ra, dưới chân động một cái, cả người bắn ra, đưa tay đem Dương Tổ Tiên kéo vào trong ngực, hướng nàng môi mỏng hung hăng hôn đi.

Dương Tổ Tiên lập tức sững sờ, không biết làm sao mà nhìn đối phương đôi mắt, tròn mắt đen ôn nhu nhìn về nàng sau, khép lại, giữa cánh môi truyền tới ướt át xúc cảm, bị người nhẹ nhàng ngậm, chạm rai hôn.

Theo đối phương hôn, nhịp tim từ từ tăng nhanh, đôi tay lên đối phương cánh tay, nghiêng hợp đối phương môi, tê tê cảm thấy như điện giật từ cánh môi truyền tới.

Hôn từ từ càng sâu, nàng say mê nhìn đối phương, thế nhưng đôi đẹp mắt con người cũng không mở ra, vẫn là nhắm hôn nàng.

Dương Tố Tiên chỉ trông đợi thời gian cứ như vậy dừng lại, nụ hôn này vĩnh viễn dừng có ngừng.

Hai người ôm nhau không biết hôn bao lâu, cho đến hai người tất cả đã không thở nổi, Liễu Nhất Bạch này mới từ từ mở mắt, ôn nhu nhìn sắc mặt đỏ ửng, ngực lên xuống Dương Tố Tiên, ôn nhu nói: "Tiên nhi, ta rất nhanh sẽ biết tới tìm người."

.

Hai người lưu luyến chia tay sau, Liễu Nhất Bạch lúc này mới xoay người sải bước rời đi. Gắn chặt nhất phổi kiểm, một bộ quần áo trắng.

Hồ Nhất Dao đám người bởi vì muốn về sư môn phục mệnh, cùng sư môn trưởng bối cùng nhau đi tới Hàng Châu, liền không cùng Liễu Nhất Bạch kết bạn đồng hành.

Cách 'Vô lâm tân tinh' đại hội còn có hơn một tháng thời gian, Liễu Nhất Bạch ngược lại không gấp đến đi đường. Một bên thưởng thức dọc đường phong cảnh, một bên nghiên tập 'Độ Ma Tâm Kinh' trung một ít chiêu thức thân pháp.

Tự lần trước đại chiến sinh tử sau, Liễu Nhất Bạch cảm giác chân khí trong cơ thể càng phát ra ngưng luyện, như chỉ cánh tay sứ. Duy nhất làm hắn lo lắng là phảng phất chính mình toàn bộ tâm tình tiêu cực cũng bị thả lỏng không ít, như là bị tâm pháp này ảnh hưởng.

Suy nghĩ nhiều vô ích, chỉ cần mình không biến thành một cái thập ác bát xát, lạm sát kẻ vô tội người. Hết thấy các thứ này thì thế nào?

Đại khái lật xem một chút cả quyển bí tịch, bộ phận sau thật sự là tối tăm khó hiểu, không rõ ý nghĩa. Bất quá trong đó lại ghi lại một loại được đặt tên là thuật dịch dung bí quyết, Liễu Nhất Bạch không khỏi mừng rỡ. Bây giờ chính bị truy nã, học được này thuật dịch dung, sau này có thể ít không ít phiền toái.

Dịch giả thay đổi, cho người dung mạo, cái gọi là thuật dịch dung chính là thay đổi người dung mạo kỹ thuật, bất quá đây chỉ là bình thường trong chốn giang hồ sử dụng 'Mặt nạ da người' Dịch Dung, từ đó đạt tới ẩn người tai mắt hiệu quả. Đây 'Độ Ma Tâm Kinh' trung ghi lại 'Thuật dịch dung' lại lớn là bất đồng,

Nhưng là thay đổi khung xương kết cấu, làm cho cả người lột xác, quả thực là tàn nhẫn vô cùng, lại cũng càng thêm an toàn.

Theo Khớp Xương từng từng từng từng một trận vang dội, Liễu Nhất Bạch phảng phất biến hóa cá nhân, toàn thân thu nhỏ lại hơn một thước, gương mặt quyền cốt vượt trội, cặp mắt lồm xồm, cả người lộ ra hung ác hai so với, với trước thật là tưởng như hai người, Liễu Nhất Bạch đi tới bên giường suối nhỏ nhìn một chút, không khỏi hài lòng thần phục thuật này thần kỳ.

Bỗng nhiên, Liễu Nhất Bạch thần sắc động một cái, chỉ thấy trước mặt giường suối nhỏ trung một nữ tử từ từ trong nước đứng lên, cả người y không mảnh vải, Linh Lung Kiều mỹ đường cong, trắng như tuyết mềm mại da thịt, trước ngực cao ngất vĩ ngạn, hai điểm đỏ búng tiết lộ ra khí tức thanh xuân.

Thiếu nữ này ước chừng mười tám mười chín tuổi tác, một Trương Viên Viên trứng ngỗng mặt, sắc mặt trong suốt, trứng ngỗng kiêu nhi trên có hai cái tiểu lúm đồng tiền, khả ái vô cùng. Uớt nhẹp tóc nhỏ xoàng viên viên trong sáng giọt nước, từ trước ngực chỗ khe rãnh chậm rãi hạ xuống.

'Dâm tặc vô liêm sỉ!' một đạo cuồng loạn thét chói tai từ trong miệng thiếu nữ phát ra, vừa mới còn có thể yêu hoạt bát gương mặt trong nháy mắt biến hóa lạnh lùng, thiếu nữ tay trắng vung lên, nâng lên từng chuỗi nước hương Liễu Nhất Bạch bay đi, nước này hoa trên không trung bỗng nhiên hóa thành một căn căn Băng Trùy, khí lạnh bức bách người.

Liễu Nhất Bạch kinh hãi, cuống quýt vận công ngăn cản. Trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, phát ra từng đạo kiếm khí màu đen tạo thành một màn ánh sáng, vô số Băng Trùy rơi rớt đâm xuống ở màn ánh sáng màu đen trung, đem màn sáng miễn cưỡng chằm thành một cái nhím. Liễu Nhất Bạch không khỏi sống lưng phát rét, nếu là không có đạo kiếm khí này tạo thành màn sáng, coi như không bị này Băng Trùy gây thương tích, cũng phải sâu sắc đến khí lạnh vào cơ thể thống khổ.

Đội Liễu Nhất Bạch khó khăn lắm ngăn cản sau, trước người đã đứng thẳng một vị cao gầy thiếu nữ khả ái, chẳng qua là trên mặt giăng đầy sương lạnh lộ vẻ nàng có chút vắng lặng. Mặc trên người màu vàng nhạt liên y quần dài, nhân nhạt lộ Như Tuyết tựa như hai vú bồ, làn váy chi che khuất đầu gối, bên hông cùng màu đai lưng đem thắt lưng mà bó buộc thon dài nắm chặt, cẳng là sấn ngực to thẳng.

"Thô bỉ dâm tặc vô liêm sỉ, nhìn người còn có chút con đường, hôm nay người tự đào hai mắt, ta liền tha người một mạng."

Thô bỉ? Liễu Nhất Bạch vẫn là lần đầu tiên nghe người khác như vậy đánh giá chính mình, không khỏi ngạc nhiên, ngược lại mới nhớ tới chính mình khiến cho thuật dịch dung, bây giờ tướng mạo xác thực là có chút thô bỉ.

Không khỏi thur thái, xin lỗi tiếng nói: "Tại hạ Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch, vừa mới ở cạnh suối rửa mặt, không biết cô nương ở chỗ này tắm. Có nhiều mạo phạm, xin hãy tha lỗi! Ta xem cô nương sử dụng công pháp như là Băng Thần cốc Hàn băng chương, mọi người đều vì chính đạo đồng môn, không muốn vì vậy thương hòa khí."

Trong lúc này nguyên các phái tất cả lấy Tứ Đại Môn Phái như Thiên Lô sai đâu đánh đó, lợi hại nhất chính là chỗ này 'Băng Thần cốc '. Thứ yếu là Thiên Âm núi 'Tiểu Lâm Tự' ; lại có là Ngưng Hương Các, này Lạc Hà Môn thực lực nhỏ yếu nhất, xếp hạng chót nhất.

"Lạc Hà Môn lại sẽ thu như người vậy đầu trâu mặt ngựa dâm tặc vô liêm sỉ, hôm nay ta liền thay người sư môn thật tốt giáo huấn người một phen." Thiếu nữ đôi mi thanh tú nhún một cái, liền huy chương hướng Liễu Nhất Bạch đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thảm bị đuổi giết

Vóc người này cao ráo, mặt mũi giảo cô gái tốt nói đến nhưng là có lai lịch lớn, nàng là là đương kim 'Băng Thần cốc' Cốc Chủ Tô Mặc thiên kim Tô Ánh Tuyết, ngày thường cũng chịu phi phàm, đối với (đúng) nữ nhi này bảo bối rất.

Này Tô Ánh Tuyết cũng là không cô phụ cha nàng đối với nàng lần này sủng ái, thuở nhỏ liền cho thấy nàng cực cao thiên phú võ học, 15 tuổi cũng đã phá vỡ mà vào người bình thường cần cố gắng tu luyện vài chục năm 'Kiếm khí xuất thế' cảnh giới. Đến hai mươi hai tuổi, đã cơ hồ ở cùng lứa người trong khó gặp địch thủ. Cho nên ngày thường căn bản không đem những người khác coi vào đâu, tâm cao khí ngạo. Tô Mặc thấy con gái cũng là đội gả chi niên, đã từng giới thiệu mấy vị Danh Môn Chính Phái trung thanh niên kiệt xuất cùng nàng nhận biết, lại đều bị nàng từng cái đánh đập một hồi bác bỏ, nói là nàng phải lập gia đình nhất định là trong một vạn không có một hảo kiệt, nếu không thì không lấy chồng.

Tô Mặc cũng là không thể làm gì, cuối cùng chỉ có thể coi như thôi, mặc cho bảo bối này con gái nghịch ngợm đi.

Nói xong, Tô Ánh Tuyết quần dài theo gió phiêu lãng, ngọc thủ hướng Liễu Nhất Bạch ngực vỗ tới, trong lòng bàn tay gió mạnh trận trận, không khí chung quanh phảng phất đều bị hàn khí này đông lại. Liễu Nhất Bạch thần sắc biến đổi, đàn bà này mang gây áp lực cho hắn quả thực quá lớn, giống như là ngược nhìn một tòa đỉnh sừng sững núi cao, ép hắn thẳng không thở nổi, cuống quýt giờ kiếm chào đón.

Ngân Kiếm Loạn Vũ, bóng trắng cùng hoàng ảnh lẫn lộn chung một chỗ, người bên cạnh chỉ nghe tiếng đánh nhau, nhưng không thấy như thế nào đánh. Tốc độ nhanh cực kỳ! Dĩ nhiên, này người bên cạnh cũng chỉ có thể là giữa núi rừng chìm muông mới có may mắn lâm chứng.

Liễu Nhất Bạch gào to một tiếng, hai người từ lúc đầu trong vòng tách ra, Liễu Nhất Bạch khoe miệng tràn ra đầy vết máu, không nghĩ tới gặp một cái còn trẻ như vậy nữ tử công lực lại thâm hậu như vậy, quả nhiên là Nhân Ngoại Hữu Nhân, Thiên Ngoại Hữu Thiên. Vốn cho là mình ở trẻ tuổi trung đã là người xuất sắc, không ngờ này Tô Ánh Tuyết so với cái này La Thành còn mạnh hơn hơn mấy phút, sợ là đã đạt tới kiếm khí xuất thế hậu kỳ, thật sự là vô cùng kinh khủng, sợ rằng lại chỉ cần tranh đấu mấy hiệp, cặp mắt mình sợ là muốn qua đời ở đó.

Tô Ánh Tuyết hướng về phía Liễu Nhất Bạch đùa cợt cười cợt, lại lần nữa công ra nàng 'Hàn băng chương'. Bàn tay thế so với trước nặng hơn mấy phần.

Thiên Lôi chợt nổi lên.

Đại địa chìm nổi.

Trên trời sấm chớp, từng đạo ánh sáng mạnh, rách Thương Khung mà ra, dao động thương sinh phát ra âm thanh. Trong núi khí trời vốn là hay thay đổi, giờ phút này lại xuống lên phiêu bạc mưa lớn.

"dính áo muốn ướt hạnh hoa mưa vô biên tia (tơ) mưa nhỏ như buồn"

Liễu Nhất Bạch không rảnh thưởng thức trận mưa này Trung Sơn lâm cảnh đẹp, toàn thân chân khí hợp ở mũi kiếm hướng Tô Ánh Tuyết trong lòng bàn tay đâm tới.

'Keng'. Bàn tay kiếm tiếp nhận lại phát ra tiếng kim loại va chạm, này 'Hàn băng chương' nhưng là vô cùng kỳ diệu tuyệt học, có thể dễ cho nhục chương cùng đao binh tương bác.

Liễu Nhất Bạch bị miễn cưỡng đẩy lui mấy thước ra ngoài mới khó khăn lắm ngừng, trường kiếm trong tay bị một đạo băng sương bao phủ, khí lạnh từ thân kiếm lan tràn mà lên, tiến vào lòng bàn tay, xâm nhập vào máu thịt trong kinh mạch.

Liễu Nhất Bạch chỉ cảm thấy trong cơ thể dị thường giá rét, toàn thân chân khí phảng phất cũng bị đông kết, vận chuyển khó khăn dị thường.

Giờ phút này, mưa lớn giống như đổ một chậu nước tựa như, ào ào vang, trước mắt một mảnh trắng xóa, một hồi, trên đất vũng nước đọng bên trong xuất hiện tiểu phao phao, trời mưa trên đất, trình diễn một trận âm nhạc, bọn họ giống như tán binh, đồng loạt rơi trên mặt đất, an toàn rơi xuống đất. Càng mưa càng lớn, thiểm điện cùng lôi không ngừng cho mưa bạn khúc, bên ngoài hoa cỏ cây cối thật giống như cũng không được an bình tựa như, đứng đưa, kinh hoàng thất thố.

Liễu Nhất Bạch thấy không trung lóe lên không ngừng sấm, thần sắc sáng lên, dưới chân động một cái, cả người cách mặt đất cao mấy chục thước, trường kiếm chỉ xéo không trung, đứng ở sơn lâm phía trên mắt nhìn xuống Tô Ánh Tuyết, trong miệng hét dài một tiếng: "Ngự Lôi!"

Chỉ thấy không trung thiểm điện giống bị này trường kiếm hấp dẫn tới, ghé vào mũi kiếm, Liễu Nhất Bạch cảm giác thân thể phảng phất bị móc sạch, tí ti Lôi Điện rưới vào hần trong máu thịt, rong ruổi tại hần kinh mạch trên. Giương mắt thống khổ bị vận vẹo, như là chịu đựng cực lớn thống khổ, cả người Khôp Xương tí tách vang dội, đúng là khôi phục trước đáng về.

Liễu Nhất Bạch cặp mắt Xích Hồng, cười như điên không chỉ: "Đi chết đi, xú nữ nhân."

Kiểm Kiếm Phong âm thanh, phá không duệ vang, che phủ thiên địa, từ bốn phương tám hướng điên cuồng vọt tới lại biến mất.

Trường kiếm trong tay xuống phía dưới chém một cái, một đạo to lớn thiểm điện nổi đuôi xuống.

Tô Ánh Tuyết nghe mà biến sắc, này sáng rực thiên uy, thoáng là dọa người.

"Hàn Băng rãnh trời". Tô Ánh Tuyết khê kêu, chung quanh giọt mưa lại toàn bộ hướng nàng tụ lại đi, tạo thành một đạo to lớn thủy mạc.

'Phong' !

Một chữ ra, thủy mạc trong nháy mắt hóa thành thủy thật dày tường băng ngăn ở đầu nàng đỉnh.

Thiểm điện cấp tốc đánh xuống, một tiếng ầm vang vang lớn, nên ở Tô Ánh Tuyết đỉnh đầu, văng lên từng đạo băng tiết, cuối cùng từ từ tan vỡ, uy lực còn lại như cũ thể không thể đỡ hung hăng đụng vào, Tô Ánh Tuyết lòng to dựng đứng, muốn ngăn cản đã là không kịp.

Phanh một tiếng bị đập rơi vào đất, quần áo lam lũ, lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết, nằm trên đất cũng không nhúc nhích.

Này uy thế của một kiếm, lại để cho kiếm khí xuất thể hậu kỳ Tô Ánh Tuyết cũng không chống đỡ được, chung quanh cây cối tiêu khô, tán phát ra trận trận khói mù, trong sân lại sống sờ sờ bị dọn dẹp ra một tia chớp trạng khu vực chân không, thật sự là kinh khủng dị thường.

"Ngang ngược không biết lý lẽ xú nữ nhân, đây là nguoi buộc ta, bây giờ ném được đau khổ đi." Liễu Nhất Bạch sắc mặt tái nhợt, chặt vật dòi được Tô Ánh Tuyết trước người nhìn nàng hơi có chút nảm đen cánh tay.

Bỗng nhiên, dị biến run sinh. Tô Ánh Tuyết đôi mắt chợt mở ra, trong mắt một đạo tinh quang thoáng qua. Cả người còn như thiểm điện nảy lên khỏi mặt đất, một chưởng hướng Liễu Nhất Bạch ngực vỗ tới.

Liễu Nhất Bạch vội vàng không kịp chuẩn bị, một chưởng bị đánh bay rót ở bùn lầy trên đất, trong miệng thốt ra mấy ngụm máu tươi.

"Nguoi này không biết xấu hổ xú nữ nhân, lại lừa ta, xem ta Ngự Lôi Thần Quyết!"

Tô Ánh Tuyết nghe được 'Ngự Lôi' Hai chữ, bản năng muốn né tránh. Đợi khó khăn lắm chỉ lên một đạo tường băng đang lúc, phát hiện Liễu Nhất Bạch lại . . Chạy . .

"Bọn chuột nhất!"

Dưới chân nhẹ nhàng điểm một cái đất, cả người lẳng không lên, hướng Liễu Nhất Bạch chạy phương hướng đuổi theo.

Nhìn phía sau lạnh lùng, sát ý lẫm lẫm nhiên Tô Ánh Tuyết, Liễu Nhất Bạch sống lưng phát rét, bị nàng đuổi giết chính mình định chết không có chỗ chôn. Tức miệng mắng to: "Không phải là nhìn thấy nguoi cái móng trần mà, về phần như vậy hạ sát thủ chứ sao. Nguoi mới ra thân thời điểm nhiều người như vậy xem qua, nguoi tại sao không đi đem bọn họ giết."

Tô Ánh Tuyết nghe Liễu Nhất Bạch bị đuổi theo trốn trong miệng còn ô ngôn ướm ngữ, thần sắc lạnh hơn một phần: 'Nguoi này dám tặc vô liêm sỉ, lại dùng thuật dịch dung nhìn lên người khác tằm, hạ lưu!'

Nói xong dưới chân tốc độ nhanh hơn một phần.

"Ta nói đúng không cần thận, nguoi còn muốn như thế nào nữa."

Hưu . Một đạo Băng Nhận cấp tốc hướng Liễu Nhất Bạch chém tới, Liễu Nhất Bạch chân xuống lao đảo một cái, khó khăn lắm tránh thoát. Bên cạnh cây cũng không may mắn như vậy, lại bị ngang eo chặt đứt.

Liễu Nhất Bạch kinh hãi, không nghĩ tới được chính mình một cái "Ngự Lôi", nữ nhân này còn có thể cường hãn như vậy, thật sự là đáng sợ.

"Nguoi đại gia, các loại (chò) Lão Từ chữa khỏi vết thương, nhất định phải lấy hết quần áo nguoi ném ở trên đường chính."

Trả lời hần là lại một nhớ Băng Nhận.

"Không xong? Nguoi này Mụ già, xú nữ nhân. Nhất định là không ai muốn, không phải nhìn một chút nguoi trần truồng ấy ư, đuổi theo ta ta cũng sẽ

không cười ngươi, từ bỏ ý định đi."

Tô Ánh Tuyết không nói một lời, chẳng qua là không ngừng phát ra Băng Nhận, trên mặt không mang theo chút nào cảm tình màu sắc.

Hai người là một cái như vậy vừa chạy vừa mắng, một cái vừa đánh vừa chạy một mực hướng sơn lâm thâm xứ chạy đi. .

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trong rừng gặp nạn

Liễu Nhất Bạch một bên tức miệng nằng to một bên yên lặng khôi phục thương thế, thân pháp so với bị thương trước càng quý mị, khó mà đoán. Đến phía sau Tô Ánh Tuyết Băng Nhận đã không thể để cho hấn chặt vật không chịu nổi, mỗi lần cũng có thể dễ dàng tránh thoát khỏi.

Này 'Độ Ma Tâm Kinh' trung ghi lại 'Ngự Lô' thuật thật là Thanh Phong đạo nhân ngẫu nhiên được nhất thiên Luyện Thể Chi Thuật, nhưng chưa từng nghĩ cuối cùng bị Liễu Nhất Bạch dùng để đối địch, không biết tại phía xa Lạc Hà Sơn trung Di Cốt biết có thể hay không khi nhảy cõn lên dùng khung xương đem Liễu Nhất Bạch gõ chết.

Trên không rừng rậm, chi chít, cành cây lần lượt thay nhau, ánh mặt trời rất khó bắn tới trên đất, mà hiếm thấy sót xuống một chút ánh mặt trời, giống như màu sắc tươi đẹp còn trùng như thế, phẳng phất là ở thượng đài cùng màu đỏ nhạt khô héo cây dương xỉ cách leo lên đi tựa như.

Hai người một đuổi theo một đuổi bắt tri bất giác đã tới rừng rậm sâu bên trong, u ám Âm U, ngay cả côn trùng kêu vang tiếng chim hót cũng không nghe được. Liễu Nhất Bạch không khỏi cảm thấy có điểm không đúng, một cổ không khỏi cảm giác đè nén bao phủ ở ngực hấn, trong không khí truyền tới nhàn nhạt mùi hôi thối.

"Uy uy uy, xú nữ nhân, dừng một chút dừng một chút, nơi này có điểm không đúng, chúng ta hay lại là rời khỏi nơi này trước đánh lại đi."

Liễu Nhất Bạch cuống quýt dừng bước lại, xoay người nhìn đuổi theo Tô Ánh Tuyết.

"Dâm Tặc, ngươi lại muốn đùa bốn cái trò gì? Được, phải đi cũng được, trước tiên đem ánh mắt ngươi moi ra cho ta."

"Thật có cái gì không đúng, ngươi không cảm thấy nơi này rất quái lạ sao? Ngươi ngửi một cái nơi này mùi vị."

Tô Ánh Tuyết đôi mi thanh tú nhú một cái, xác thực, trong không khí truyền tới một trận làm người ta chán ghét mùi hôi thối, khiến cho người ngửi vào nôn mửa.

"Xác thực cổ quái, ngươi móc mắt ta lập tức rời đi."

"Ngươi nói ngươi người này thế nào chẳng phân biệt được đầu gì ngươi. ."

Lời còn chưa nói hết, Liễu Nhất Bạch thần sắc đại biến, bình tĩnh nhìn Tô Ánh Tuyết sau lưng.

"Mau tránh ra."

Tô Ánh Tuyết sau lưng trên thân cây xuất hiện một cái to lớn măng xà, cả người quần quanh ở vai u thịt bắp trên thân cây, lộ ra cổ găng hết sức mềm mại thêm có nhận tính, trên người miếng vảy tỏa sáng lấp lánh, hình tam giác trên đầu loáng thoáng có thể thấy tươi mới lưỡi lặc lư liên tục, tán phát ra trận trận tanh hôi. Hai khóa lớn chừng hạt đậu con mắt phẳng phất cũng lộ ra hung quang tràn lên trước mắt Tô Ánh Tuyết, thân rắn cấp tốc du động mà xuống, mở ra miệng to như chậu máu liền hướng trên đất Tô Ánh Tuyết tấp tới.

Nghe được Liễu Nhất Bạch báo hiệu, Tô Ánh Tuyết cũng kịp phản ứng, dưới chân động một cái hướng bên người di động mấy thước. Xà Khẩu cũng khó khăn lắm cần rơi xuống, đầu rắn to lớn đứng trên đất, làm cho cả mặt đất cũng hơi đầu đầu.

Này Cự Xà trên đầu hai cái bao cổ cổ nang nang, như là có đồ muốn phá thế mà ra.

Liễu Nhất Bạch thấy thần sắc đại biến, này Cự Xà đúng là sắp biến hóa Hủy. Hủy, là một loại lúc đầu Long, thường trong nước qua lại. Hủy năm trăm năm hóa thành Giao, Giao ngàn năm hóa thành Long.

Có thể thấy này Cự Xà thực lực không thể tầm thường so sánh.

Cự Xà một đòn không trúng, trong mắt hung quang càng tăng lên, to lớn bền chắc đuôi rắn nhanh chóng hướng Tô Ánh Tuyết vỗ tới.

Tô Ánh Tuyết thân pháp cực nhanh, nhưng cũng là khó khăn lắm tránh thoát này tàn bạo một phát công kích. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy cách đó không xa Liễu Nhất Bạch, khoe miệng hiện lên một vết nụ cười quý dị, dưới chân động một cái, liền lẳng không mà lên đến Liễu Nhất Bạch sau lưng.

Cự Xà thấy mục tiêu linh hoạt như thế, lại nhìn một chút đứng ở đó không nhúc nhích Liễu Nhất Bạch, thân rắn nhanh chóng quanh quẩn, hướng Liễu Nhất Bạch cắn tới.

"Người đại gia, ta lòng tốt nhắc nhở người, người lại . Lại dẫn nó tới ta đây, người này ác độc nữ nhân."

Dứt lời, đầu rắn trong nháy mắt đã xuất hiện ở Liễu Nhất Bạch phía trên đỉnh đầu, giờ phút này muốn tránh đã là không kịp, Liễu Nhất Bạch chỉ có kiên trì đến cùng, trường kiếm trong tay chợt lóe, hướng đầu rắn bên trên bao lột bỏ.

Thương . Kia bao lại không có bị chém sắt như chém bùn Thần Kiếm chặt xuống, chẳng qua là lưu lại một đạo nhân nhật vết trắng.

Cự Xà mặc dù không bị thương, lại sợ hãi nhìn Liễu Nhất Bạch trường kiếm trong tay, trong mắt lộ ra sợ thần phục thần sắc. Nguyên lai, kiện tướng này bên trong kiếm là năm đó Can Tương dùng Bất Tử Hỏa Phượng Thần Phách đúc kỳ Bình Hồn.

Loài rắn đối với (đúng) thượng vị giả trời sinh có cảm giác sợ hãi, mặc dù nó sắp biến hóa Hủy, chỉ sâu trong đáy lòng hèn mọn hay lại là làm hấn không dám nữa đối Liễu Nhất Bạch làm dữ.

Trong lòng buồn rầu không chỗ khơi thông, thấy Liễu Nhất Bạch sau lưng 'Ôn nhu mềm mại' Tô Ánh Tuyết, Cự Xà Hung Tinh đại phát, cái này ta khi dễ không, ta người luôn có thể ăn đi.

Thân rắn hóa thành một tia ô quang chạy thẳng tới Tô Ánh Tuyết đi, tốc độ đúng là so với vừa mới nhanh gấp mấy lần. Tô Ánh Tuyết giờ phút này đã là nỗ hết đà, mới vừa với Liễu Nhất Bạch đại chiến miễn cưỡng được một cái sét đánh, đuôi giết Liễu Nhất Bạch thời điểm lại tiêu hao quá nhiều nội lực. Một kích này đúng là tránh không kịp, chỉ đành phải giờ chường chống cự.

Oành một tiếng, Tô Ánh Tuyết cả người bay ngược nện ở một gốc trên cây, trong miệng phun ra một cái máu đen, không thể động dậy.

Cự Xà thấy một đòn có hiệu quả, cấp tốc leo đến Tô Ánh Tuyết trước mặt, mở ra miệng to như chậu máu định nuốt cái đó vào bụng.

Lúc này, Liễu Nhất Bạch kiếm quang đã đến mức, thân kiếm phát ra trận trận Phượng Minh. Kiếm nếu kinh hồng, một kiếm đâm vào Cự Xà mắt tam giác bên trong, Cự Xà bị đau, đuôi rắn điên cuồng đánh ra mặt đất, chung quanh bay là tả tán lạc một ít lá cây rơi trên mặt đất.

Giận dữ nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, thân rắn đứng đưa, thoáng qua biến mất ở rừng rậm sâu bên trong.

Liễu Nhất Bạch lúc này mới thở phào một cái, xoay người ngồi xuống kiểm tra Tô Ánh Tuyết thương thế.

Khí lạnh bức bách người, Tô Ánh Tuyết chợt đôi mắt động một cái, trong tay Hàn băng chưởng đã hung hăng vỗ vào Liễu Nhất Bạch trên ngực.

Liễu Nhất Bạch bay ngược ra xa mấy thước, lực phủ ngũ tạng phảng phát đều phải nổ tung, nằm trên đất lại phun ra mấy ngụm máu tươi, máu rơi vào đất lại biến thành từng khối từng khối huyết sắc khối băng.

Một loạt động tác này liền phát sinh ở trong điện quang hóa thạch, Tô Ánh Tuyết nhìn té xuống đất Liễu Nhất Bạch, lúc này mới tựa vào trên thân cây buông lỏng cảnh giác, một chưởng này đã dùng hết năng toàn lực, chỉ sợ là bây giờ lại tới một người bình thường cũng có thể đưa nàng giết chết.

Liễu Nhất Bạch thống khổ sờ ngực, khoe miệng máu tươi nhỏ xuống ở trắng tinh y phục bên trên, nhuộm in lại nhiều đóa điểm đỏ, kiểu điểm ướm ắt, tựa như hoang đại hoa hồng đỏ, thật là thể mỹ.

Mặc dù cả người đau đớn không chịu nổi, Liễu Nhất Bạch hay lại là lung la lung lay đứng lên, cặp mắt Tinh Hồng nhìn Tô Ánh Tuyết, cả người tràn đầy lệ khí.

Tàn thua thiệt Liễu Nhất Bạch vừa mới dùng "Ngự Lôi" thời điểm, tí ti Lôi Điện Chi Lực lặng lẽ sửa đổi thân thể của hấn , khiến cho hấn thể xác hơn thuần túy, hơn bền bỉ, lúc này mới không có bị Tô Ánh Tuyết sức lực một đòn giết chết.

"Người nữ nhân này, ta năm lần bảy lượt cứu người, người lại nhiều lần ân đền oán trả, thật là Tội Độc Phụ Nhân Tâm ."

Tô Ánh Tuyết đưa cột nhìn Liễu Nhất Bạch, chỉ hận chính mình một chưởng không có thể kết quả tính mạng hấn.

Cho đến Liễu Nhất Bạch từng bước từng bước hướng nàng đi tới, trong mắt mới thoáng xuất hiện vẻ bối rối.

Tô Ánh Tuyết trải qua liên tục đại chiến, trên người quần dài đã sớm rách mướp, hoàn toàn che giấu không để cho đầy đặn thân thể mềm mại.

Liễu Nhất Bạch hung tợn nhìn chăm chăm nàng lộ ra da thịt trắng nõn, trong con ngươi hồng quang sâu hơn, nơi khoe mắt vẫn vện tia máu, làm cho cả người nhìn qua hết sức dữ tợn.

"Người nói ta xem thân thể người tử phải đào ánh mắt ta, được a, bây giờ ta sẽ thấy một lần nhìn."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ma Tính đại phát

'Tê '

Vốn là rách mướp quần dài bị Liễu Nhất Bạch một cái hung hăng đập vỡ vụn, hai cái dây đũa cao ngất 'Tiểu bạch thỏ' bắn rơi mà ra, hơi rung nhẹ.

Tô Ánh Tuyết nghiêng nghiêng dựa vào cứng rắn trên thân cây, một con tóc đen Như Vân phôi tán, giữa lông mày long đến mây mù như vậy kinh hoàng, ánh mắt của hắn vạch qua nàng con bướm nhỏ khế lông mi, đỏ thắm như hoa hồng như vậy môi, cuối cùng rơi vào phôi bày bên ngoài vai, xuống chút nữa thấy trắng tinh như trâu Nhũ như vậy Ngọc Thỏ, thon dài đùi đẹp. Hô hấp biến hóa dồn dập.

"Người cái này dám tặc vô liêm sỉ, người nếu dám đụng đến ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho người. Đến lúc đó ta nhất định phải diệt các người Lạc Hà Môn, giết sư phụ người."

Tô Ánh Tuyết thấy Liễu Nhất Bạch thấy thân thể của mình sau kia khác thường ánh mắt, kia dồn dập hô hấp. Không khỏi trong lòng hốt hoảng, bặt rợn uy hiếp nói.

Diệt chúng ta Lạc Hà Môn? Giết sư phụ ta?

"Người nữ nhân này tâm là đá làm sao? Không cần thận gấp lại người tám liền muốn người tự đào cặp mắt, không lại chính là kêu đánh tiếng kêu giết, cứu tính mạng người người cũng phải ân đền oán trả. Bây giờ lại động một chút là muốn diệt cả nhà người ta, giết người sư phụ." Liễu Nhất Bạch Tinh mắt đỏ, trên người lệ khí phảng phất đều phải thực chất hóa.

Chính mình từ nhỏ cha mẹ vứt bỏ, là sư phụ sư nương dưỡng dục mình tới lớn như vậy. Công ơn nuôi dưỡng, nặng như Thái Sơn. Bây giờ nữ nhân này lại dùng cái này tới uy hiếp hắn.

Long cái đó nghịch lân, chạm vào hắn phải chết.

Liễu Nhất Bạch hai tay hung hăng chộp vào Tô Ánh Tuyết cao vút trên ngực, nặng nề nắm bóp.

Tô Ánh Tuyết bắt đầu còn xấu hổ vô cùng, cuối cùng đứng là tỉnh táo lại, chẳng qua là lạnh như băng nhìn Liễu Nhất Bạch, phảng phất đang nhìn một người chết như vậy.

Liễu Nhất Bạch thấy Tô Ánh Tuyết lạnh giá thần sắc, lệ khí càng là tăng thêm một phần, toàn bộ tâm tình tiêu cực bị vô hạn phóng đại, giờ phút này hắn chỉ muốn phát tiết. Phát tiết trong lòng thật sự có bất mãn.

Thô bạo đem Tô Ánh Tuyết hai chân sau khi tách ra, Liễu Nhất Bạch hung hăng tiến vào thân thể nàng, cả người giống như một con thất tâm phong dã thú, xông ngang đánh thẳng, không có một chút thương hương tiếc ngọc.

Tô Ánh Tuyết ở một tiếng thống khổ duyên dáng kêu to sau, lại cũng không phát ra một chút thanh âm. Lạnh giá đôi mắt lạnh lùng nhìn ở trên người mình rung động Liễu Nhất Bạch, khóe mắt chảy xuống ra mấy giọt trong suốt nước mắt.

Sau nửa giờ, Liễu Nhất Bạch ở một đạo trầm thấp rỗng giện sau mới khó khăn lắm dừng lại, nằm ở Tô Ánh Tuyết đầy đặn trên thân thể mềm mại thờ hồn hồn.

Nhìn gần trong gang tấc nước mắt như mưa Tô Ánh Tuyết, Liễu Nhất Bạch đôi mắt này mới khôi phục thanh minh. Hoàn toàn không thể tin được chính mình lại làm như thế cảm thụ sự tình, thon dài ngón tay nhẹ nhàng mon tròn khóe mắt nàng, từ từ xóa đi khóe mắt nàng nước mắt, xin lỗi tiếng nói: "Thật xin lỗi, ta không biết ta..."

"Xong sao? Xong rồi mời người rút ra khỏi thân thể ta."

Tô Ánh Tuyết thanh âm lạnh giá thấu xương, không mang theo một chút tình cảm.

Liễu Nhất Bạch ngượng ngùng rời đi Tô Ánh Tuyết thân thể, chính muốn đứng lên mặc quần áo rồi đi. Thấy Ngọc Thỏ hoành trần, không được mảnh vải

nằm trên đất Tô Ánh Tuyết trong lòng vạch qua một tia không kiên nhẫn, từ từ đem chính mình trường bào màu trắng phi ở trên người nàng, nhẹ nhàng ôm lấy gáy trên vai.

Này mới chậm rãi hướng ngoài rừng rậm đi tới. Mặc dù đã kết làm như thế thâm cù đại hận, nhưng là nếu đem Tô Ánh Tuyết ở lại chỗ này, không bị vừa mới kia Cự Xà nuốt, cũng sẽ bị những dã thú khác tha đi no bụng.

Sau này sự tình sau này hãy nói đi, coi như là tìm ta báo thù tiếp lấy chính là.

Tô Ánh Tuyết nằm ở Liễu Nhất Bạch trên vai bất động cũng không nói chuyện, hai người một đường yên lặng không nói gì.

Sau cơn mưa son lâm, có chút nhàn nhạt sương mù chưa tan đi, từ xa nhìn lại như có như không, giống như là tiên nữ vũ động lụa mỏng. Ôn nhu ánh mắt trời vậy vào giữa núi rừng, xanh um tươi tốt lá cây liền có thật sâu nhàn nhạt xanh.

Trên sườn núi phương thảo Như Nhân, một lùm chum, nhiều bó không biết tên hoa dại, đắm mình trong ánh mặt trời, tách ra mặt mây vui vẻ, cánh hoa hạt mưa dưới ánh nắng mặt trời chiếu, chớp động Ngũ Thái ánh sáng.

Chim môn ở đầu cành vui sướng kêu to, thật giống như đang ca hát, lại thích giống như ở mở thảo luận biết, vì vậy tĩnh lặng son lâm liền có tươi sống sinh cơ.

Này cho Liễu Nhất Bạch che giấu không nội dung tâm lúng túng,

Cuống quít dời đi sự chú ý đi thường thức trận mưa này sau phong cảnh, không để cho mình suy nghĩ vừa mới phát sinh món đó chuyện hoang đường.

Lạc Hà Sơn Lạc Nhạn Phong trung.

Tổng Nhất Phi sắc mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn ở trên ghế thái sư, thờ dài nói: "Theo ngoài cửa đệ tử báo cáo, trong thành Kim Lăng giết Tri Phủ, giết kỳ tử, sát hại vô số binh lính bị truy nã Liễu Nhất Bạch hẳn là Nhất Bạch không thể nghi ngờ."

"Lúc này mới mới vừa xuống núi, đứa nhỏ này làm sao lại xông ra lớn như vậy Họa. Đắc tội triều đình đây chính là đại phiền toái." Trương Tĩnh Hương cũng mặt có vẻ buồn rầu.

"Phi Nhạn, người chinh đốn bực hành lý hòa tốc đi xuống núi tìm người sư đệ, nhất định phải mau sớm đưa hắn mang về."

"Dạ, cha."

Tổng Phi Nhạn thấy cha mẹ nóng nảy thần thái tự là không dám trì hoãn, ngày đó buổi trưa liền vận công hòa tốc hướng dưới núi chạy đi . .

Ước chừng đi nửa giờ Liễu Nhất Bạch mới đi ra khỏi rậm rạp rừng rậm, đến dưới chân núi. Đem Tô Ánh Tuyết nhẹ khế đặt ở một gốc trên cây liễu dựa vào, chắc chắn chung quanh hẳn không có nguy hiểm gì. Lúc này mới thật sâu liếc nhìn nàng một cái, lẳng không lên hướng bên trong thành chạy đi.

Cho đến Liễu Nhất Bạch bóng lưng đã biến mất không thấy gì nữa, Tô Ánh Tuyết lúc này mới gào khóc, mặc dù vừa mới một mực ở Liễu Nhất Bạch trước mặt cường chống đỡ không lộ ra một tia tâm tình, chỉ dù sao cũng là nữ nhi gia, lần đầu tiên lại lấy bị người phương thức mất. Nội tâm bàng hoàng khổ sở. Nước mắt tựa như trong rừng bàng bạc mưa, khó mà dừng lại.

Người sở dĩ thống khổ, ở chỗ theo đuổi sai lầm đồ vật. Cùng với nói là người khác cho người thống khổ, không bằng nói là mình tu đường không đủ. Nếu như người không cho mình phiền não, người khác cũng vĩnh viễn không thể nào cho người phiền não.

Tô Ánh Tuyết không suy nghĩ ra điểm này, nội tâm cừ hận lửa cháy hùng hực, hận không được đem Liễu Nhất Bạch đâm xuong dương hoi.

Làm khóc ti tê mất đi ý nghĩa, quân nó là lệ hay lại là mưa, đi qua sẽ không ở có kỷ tích, thống khổ chẳng qua là dư thừa, Phong lên nhớ lại, bỏ qua cho chính mình.

Tô Ánh Tuyết chẳng qua là không kim chế được nổi nòng chóc lát, trên mặt liền lại lần nữa khôi phục lạnh lùng đáng vẻ. Giùng giằng ngồi dậy, hai cánh tay duỗi thẳng, hai chưởng tâm ngưỡng bên trên, lấy hai vị Quan Ngoại Huyệt phân xử đưa hai trên gối.

Một lát sau, tí ti bạch khí từ Tô Ánh Tuyết đỉnh đầu bay lên, sắc mặt so với trước kia cũng hơn đỏ thắm, cả người giống như hạ phạm Trích Tiên, xinh đẹp không thể tả.

"A" một lúc lâu sau một đạo vắng lặng thét dài vang dội son lâm, sợ trong rừng chim khắp nơi bay loạn.

Tô Ánh Tuyết đôi mắt đẹp chợt mở ra, hai mắt trong vắt có thần, tu mi bùng mũi, gò má bên hơi hiện lúm đồng tiền. Đầu ngón tay vỗ nhẹ mặt đất cả người lẳng không lên, toàn thân chân khí kinh lực phát ra, hướng về phía dưới người son lâm một chưởng tiếp tục một chưởng vỗ đi xuống, cho đến phát tiết nửa khắc đồng hồ mới bình tĩnh lại xoay người hướng dưới núi đi tới.

Nếu có người ở này, nhất định sẽ bị cảnh tượng trước mắt kinh hãi, sau lưng son lâm giờ phút này lại toàn bộ bị băng phong ở, giống như bắc phương Tuyết Quốc cảnh. Cỏ cây đại địa tất cả kết lên thật dày băng cận bã, Tuyết, đẹp không thể tả.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sinh vì sao tính toán

"Đông Phương thuộc mộc, gỗ sắc là xanh." Cổ danh là Thanh Châu.

Liễu Nhất Bạch Khớp Xương phách ba vang dội, thân thể thu nhỏ lại, lại khôi phục hung ác lạnh lùng. . Không, "Thô bỉ" đáng ghét. Ít nhất Tô Ánh Tuyết là cho là như vậy.

Xác thực, phơi bày "Cường tráng" trên người Liễu Nhất Bạch từ đâu nhìn đều là một cái thô bỉ biến thái nam tử.

Thành Thanh Châu bên trong, người đi đường thừa thốt, cúi đầu vội vã từ Liễu Nhất Bạch bên người đi qua, người trên mặt người Sầu Vân Thâm Đàm, như là gặp phải cái gì làm người ta lo âu sợ hãi.

Liễu Nhất Bạch mày kiếm hơi nhíu, kéo sắp từ bên người đi qua một cái hơi mập Đại Thâm: "Đại tỷ, trong thành xảy ra chuyện gì? Là người nào người trước khi đi vội vã?"

"A . Cứu mạng a, Hái Hoa Tặc tới "

Lớn mập thím thấy mình bị một người xa lạ kéo, người này còn trần trụi trên người, ban ngày ban mặt, chẳng lẽ là muốn đối với chính mình đi chuyện bất chính?

Đại tỷ người đừng kêu . .

"Vô lễ a . Người tới đây mau."

Tiếng kêu thật là thê lương , khiến cho người người vào thương tâm, thấy cái đó rơi lệ.

Chốc lát chung quanh người đi đường rối rít cầm lên vật trong tay hướng Liễu Nhất Bạch xúm lại tới, xa xa còn có chút người nghe tiếng vác cuốc, nắm gậy gộc chạy tới đây.

Mọi người mắt lom lom nhìn chằm chằm còn kéo lớn mập thím Liễu Nhất Bạch, rất nhiều một lời không hợp liền muốn quăng lên trong tay cái xanh củ cà rốt đánh khuynh hướng.

Liễu Nhất Bạch thấy vậy chiến trận, cuống quýt đem Đại Thâm buông tay ra: "Các vị đồng hương, các người hiểu lầm, ta chỉ là hỏi một chút vị đại tỷ này trong thành xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới . ."

Mọi người lúc này mới quay đầu nhìn về phía bị bị " vô lễ " nữ tử, đập vào mắt là một gã vóc người béo phệ, trên mặt còn có một khối đồ tươi thai ký trung niên Đại Thâm, không khỏi âm thầm oán thầm: "Này liền ngài này tầm tôn vinh, ai nguyện ý vô lễ người a!"

"Ta đi, tiểu huynh đệ này khẩu vị thật là lại a, bội phục."

"Nhân tài!"

Trong đám người bỗng nhiên đi ra nhất tinh tráng đại hán trung niên, tay cầm một cây trường bồng, cau mày nói: "Vừa như lời người nói, vậy người vì sao trần trụi trên người, rêu rao khắp nơi?"

"Vị đại ca kia hiểu lầm, tại hạ đường tắt Thanh Châu, ở ngoài thành trong núi gặp một mảnh hổ, nhiều lần vật lộn sau y phục bị kia Ác Hồ xé nát, hoảng hốt chạy bừa đang lúc mới chạy trốn tới trong thành.

Tinh tráng đại hán nhìn một chút Liễu Nhất Bạch, ánh mắt lộ ra vẻ hồ nghi, nói là gặp nhau mảnh hổ sau cùng với vật lộn, y phục hủy hết, trên người lại không một tia quần áo, không khỏi làm người ta hoài nghi kỳ trong lời nói thật giả. Chỉ ngược lại nhìn mặt trung tất cả đều là 'Điềm đạm đáng yêu' hơi mập Đại Thâm, trong thành những ngày gần đây mặc dù phát sinh mấy chục lên trong khuê phòng nữ tử bị buộc hại lăng nhục vụ án, chỉ những cô gái kia không có chỗ nào mà không phải là tướng mạo thanh tú đẹp để cô gái trẻ tuổi. Này Hái Hoa Tặc chẳng lẽ là khẩu vị biến hóa lại? Nếu không sao có thể có thể đối với (đúng) đại thím là ban ngày hành hung.

Liễu Nhất Bạch như là nhìn ra tinh tráng đại hán trong mắt vẻ hồ nghi, cười nói: "Tại hạ thuở nhỏ học qua mấy chiêu phòng thân công phu, cổ thượng năng miệng hùng thoát hiểm."

Xác thực, mình cũng không có gạt người, này Tô Ánh Tuyết không phải là một con hung ác cộp cái vậy là cái gì?

Mọi người nghe Liễu Nhất Bạch giải thích lúc này mới thở phào thả ra trong tay nắm đủ loại rau cải dưa và trái cây, rồi rút khuyên giải vẫn còn ở giận dữ không dứt Đại Thâm: "Vị đại thâm này . Cô nương chúng ta nhìn tiểu huynh đệ này cũng không giống Hái Hoa Tặc, chỉ là cái hiểu lầm thôi, chúng ta nhìn cứ như vậy coi vậy đi."

Đại Thâm nghe chúng nhân đều như vậy nói, trong mắt hiện lên một vết u oán thần sắc, che mặt yếu điệu bước nhanh rời đi.

"Các vị, dám hỏi trong thành kết quả phát sinh chuyện gì? Vì sao trong thành nữ tử người người tự nguy, cả kia Đại Thâm không, đại tỷ cũng khủng hoảng đến thế?"

"Tiểu huynh đệ người có chỗ không biết, một tháng qua này, bên trong thành mấy chục gia đình trong khuê phòng thiên kim bị Hái Hoa Tặc hãm hại, quan phủ đã từng phái người ngồi thủ lưng bắt, đáng hận kia Hái Hoa Tặc tới vô ảnh đi vô tung, vẫn không ngừng có cô gái trẻ tuổi bị ô nhục. Bây giờ, còn lại có con gái người ta người người cũng lo lắng sợ hãi, rất sợ người kế tiếp thì sẽ là nữ nhi mình. Cổ mà bây giờ trong thành người người hoảng loạn, dù sao phần lớn người đều có vợ."

Kia tình trạng đại hán thấy Liễu Nhất Bạch đặt câu hỏi,

U nhiên thờ dài nói.

"Vậy vì sao quan phủ không mời nhiều chút trong chốn vô lâm thân thủ người tốt tới bắt này kẻ gian, ngược lại mặc hán hành hung làm ác?"

"Ôi chao, quan lão gia đã từng phát hành Huyền Thường Lệnh lưng bắt kia Hái Hoa Tặc, cũng không thiếu người trong vô lâm đi trước tập nã muốn dẫn công ban thưởng, cuối cùng nhưng là tay không mà về. Chỉ nói là kia tặc nhân Khinh Công, mỗi lần cũng chạy thật nhanh, bọn họ cũng là không thể làm gì."

Liễu Nhất Bạch trong mắt sáng lên, chính mình người không có đồng nào, Sư Tỷ cho mình ngân lượng đã sớm dùng xong. Từ hôm qua đến bây giờ một mực không ăn uống, trong bụng đã sớm là xì xào vang dội nói lên kháng nghị.

'Đợi tại hạ đi bắt kia kẻ gian, mọi người cứ an tâm.'

Nói xong đối với (đúng) mọi người ôm quyền xá, xoay người sải bước hướng quan phủ đi.

"Ôi chao, lại vừa là một cái không biết trời cao đất rộng tiểu tử."

"Nhiều như vậy trong chốn vô lâm cao thủ cũng không công mà về, lại dám khen xuống như thế cửa biển, thật là không biết mùi vị."

"Tiểu tử da trâu thôi thật lớn."

Mọi người nghe Liễu Nhất Bạch từng nói, nghị luận ầm ỉ, lắc đầu một cái làm chuyện mình đi. Chỉ có kia tình trạng đại hán nhìn Liễu Nhất Bạch bóng lưng, cảm giác được (phải) người này không giống bình thường, có lẽ thật có thể như hán lời muốn nói.

Mình và Tô Ánh Tuyết các loại còn vẫn rõ mồn một trước mắt, Liễu Nhất Bạch trong lòng trừ là khổ nỗi sinh kế cần lấy được khoản này tiền thưởng, hai cũng là muốn đến trong thành nữ tử bị lăng nhục sau đau buồn xấu hổ, đêm này Hái Hoa Tặc bắt cũng coi là để cho lương tâm mình an tâm một chút nhiều chút.

Ở hồi mấy lần người đi đường quan phủ thật sự ở nơi nào sau, Liễu Nhất Bạch mới đi tới Thanh Châu quan cửa phủ.

Ngồi lưu ly trọng diêm nóc nhà, son đồ môn, cùng sân khấu cơ, ngoài cửa hai cái sư tử bằng đá uy phong lẫm lẫm đứng ở hai bên, cửa đứng hai gã quan sai, thất lưng khác (đứng) trường đao, mắt nhìn thẳng nhìn chằm chằm trên đường đám người lui tới.

Liễu Nhất Bạch yên lặng quan sát mấy lần quan phủ ngoại cảnh huống, mặt mỉm cười chậm rãi bước đi tới đứng ở bên cạnh cửa quan phủ cáo thị lan. Chỉ thấy phía trên Hác nhưng xếp hàng một tấm 'Huyền Thường Lệnh' .

"Hái hoa Ác Tặc, vô pháp vô thiên. Mặt người dạ thú, nhục người vợ nữ, thập ác bát xá. Nay treo giải thưởng trắng ngàn lượng bạc, lấy kỳ trên cổ đầu người, trừ bạo an dân."

Lạc Khoản Thanh Châu quan phủ, cũng nắp có Tri Phủ Quan Ân.

To liếc sơ một cái cáo thị lan, Liễu Nhất Bạch thần sắc động một cái, chỉ thấy ở Huyền Thường Lệnh cạnh còn có một trương lớn hơn lệnh truy nã.

"Án phạm Liễu Nhất Bạch, Kim Lăng nhân sĩ, 16 tuổi. Giết Tri Phủ, diệt quân đội, bất chấp vương pháp, công khai đối kháng triều đình. Cung cấp tin tức người, tiền thưởng ngàn lượng, lấy kỳ trên cổ đầu người người tiền thưởng vạn lượng. Ngắm cả nước Nghĩa Sĩ hiệp trợ triều đình tập nã này phạm."

Phía trên còn kèm theo một tấm Liễu Nhất Bạch bức họa, trông rất sống động, nghĩ đến cũng đúng danh gia làm.

Không nghĩ tới chẳng qua là cung cấp một cái chính mình tin tức là có thể tiền thưởng ngàn lượng, này bắt một cái Hái Hoa Tặc mới trắng ngàn lượng bạc, xem ra chính mình vẫn đủ đáng tiền. Liễu Nhất Bạch không khỏi sờ mũi một cái dờ khóc dờ cười.

"Lớn mặt điều dân, lại dám xé quan phủ công văn. Đem hấn công lại!"

Liễu Nhất Bạch mới khó khăn lắm kéo xuống Hái Hoa Tặc Huyền Thường Lệnh, cửa hai gã quan sai cũng đã rút đao vọt tới bên cạnh hắn, hai mắt phun lửa.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bóc Huyền Thường Lệnh

"Hai vị quan sai đại ca, trước đừng động thủ, tại hạ là tới tập nã Hái Hoa Tặc."

Liễu Nhất Bạch thấy hai người tức giận ánh mắt, vội vàng giải thích.

Hai người thấy Liễu Nhất Bạch trần trụi trên người, quả thực không gọi được cường tráng thân thể, đều là dùng nghi ngờ ánh mắt nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch. Mặc dù như vậy, hai người cũng không có lấy tướng mạo nhìn người, trong lúc này nguyên đại địa người tài giỏi Di Sĩ rất nhiều, nghe một chút Liễu Nhất Bạch là tới tập nã Hái Hoa Tặc lập tức đem trường đao thu nhập vào, khách khí nói: "Nguyên lai là tới hiệp trợ quan phủ tập nã Ác Tặc Thiếu Hiệp, xin theo chúng ta tới."

Nói xong liền tiến cử đến Liễu Nhất Bạch bên trong phủ đi tới đối mặt Thanh Châu Tri Phủ.

Này Thanh Châu Tri Phủ Kỷ Âu Nghệ sâu sắc trăm họ kính yêu, cương trực ghét đua nịnh, ghét ác như cừu. Từ thủ hạ quan sai cũng không lấy tướng mạo nhìn người, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng là được thấy này Kỷ Âu Nghệ nhân phẩm như thế nào.

"Vị thiếu hiệp kia, thật là tuổi trẻ tài cao, không biết Thiếu Hiệp tục danh? Một tên trong đó quan sai đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch cung kính thanh âm

"Không dám nhận, tại hạ liễu Minh, chẳng qua là nhân tàn võ nhân, có thể vì triều đình hiệu lực, quả thật ta may mắn."

Liễu Nhất Bạch Tự Nhiên không dám nói ra chính mình tên thật, bên ngoài tập lấy chính mình cáo thị còn sáng loáng dán ở đằng kia.

"Nguyên lai là Liễu thiếu hiệp, lần này sự tình vậy sẽ phải nhiều dựa vào Thiếu Hiệp."

Ba người một đường vừa đi vừa nói, Liễu Nhất Bạch từ trong biết được này Thanh Châu Tri Phủ Kỷ Âu Nghệ đang vì chuyện này vô kế khả thi, mỗi ngày lòng như lửa đốt, không khỏi than thở, nếu là vàng này Lăng Tri Phủ Lý Thiên Nhất có này Kỷ Âu Nghệ 1 phần 3, tự có cần gì phải bị truy nã bây giờ.

Đông Phương Thanh Long, Tây Phương trắng gan bàn tay mà Quan Nha giống như là tọa bắc triều nam (Chú thích: quay lưng về phía bắc, nhìn về phương nam), hướng phía nam thấp tự nhai mở miệng, Bạch Hồ chủ sát phạt, cho nên giết người đi Bạch Hồ, phương vị ở tây, Thanh Long ở đông. Trong quan phủ sâm nghiêm nghiêm túc, cách cục phức tạp, Liễu Nhất Bạch đi theo hai người đi suốt nửa khắc đồng hồ mới đến Kỷ Âu Nghệ thư phòng, nghe hai người nói Kỷ Âu Nghệ giờ phút này một loại đều là ở bên trong thư phòng đọc sách.

Một tên trong đó quan sai cẩn thận gõ cửa một cái, cất cao giọng nói: "Đại nhân, tiểu nhân có chuyện cầu kiến."

"Vào đi." Bên trong truyền tới một đạo thanh âm ôn hòa.

Liễu Nhất Bạch theo hai người vào cửa, chỉ thấy căn phòng này bên trong thu thập cùng nơi khác bất đồng, lại không phân được cách nhau tới. Nguyên lai bốn bề đều là điều vô ích lung linh tấm ván, hoặc "Lư Vân trăm Bức", hoặc "Tuế Hàn Tam Hữu", hoặc sơn thủy nhân vật, hoặc lông chim hoa cỏ, hoặc tập cầm, hoặc bác cổ, hoặc vạn phúc vạn thọ đủ loại trò gian, đều là danh thủ điều lũ, Ngũ Thái tiêu tiền khám bảo. Một cách một cách, hoặc có trừ sách nơi, hoặc có thiết Đình nơi, hoặc an trí bút Nghiên mực nơi, hoặc cung hoa thiết bình, sắp đặt bốn cây cảnh nơi. Kỳ cách đủ loại kiểu dáng, hoặc Thiên Viên địa phương, hoặc Quý Hoa tiêu diệp, hoặc liên hoàn nửa ngọc bích. Thật là sắc màu rực rỡ, sáng thấu linh lung.

Một mặt cho thon gầy người đàn ông trung niên nắm sách chính ngồi ngay ngắn ở trên ghế nhìn, nghĩ đến chính là kia Kỷ Âu Nghệ không thể nghi ngờ. Bên cạnh một Bộ Đầu ăn mặc người chính cúi đầu với hắn nói gì.

Thấy có người xa lạ đi vào, này Bộ Đầu vội vàng ngừng nói chuyện, lui ở một bên, nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch.

"Đại nhân, vị này Liễu thiếu hiệp tới hiệp trợ tập nã Hái Hoa Tặc." Bên trái quan sai chỉ chỉ Liễu Nhất Bạch cung kính thanh âm.

Kỷ Âu Nghệ thần sắc động một cái, lúc này mới đem ánh mắt từ trong tay cái đó sách dời đi, đứng lên nhìn Liễu Nhất Bạch. Đợi thấy rõ người trước mắt chẳng qua chỉ là mười bảy tuổi khoảng chừng người tuổi trẻ, trần trụi trên người, không khỏi trong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

Nhưng hắn cũng không có vì vậy coi thường Liễu Nhất Bạch, chấp tay nói: "Dám hỏi Liễu thiếu hiệp có gì kể sách bắt này kẻ gian?"

Liễu Nhất Bạch đem Kỷ Âu Nghệ trong mắt thần sắc đều thấy ở trong mắt, không khỏi đối với người này lại nhiều mấy phần hảo cảm. Nhìn thẳng Kỷ Âu Nghệ con mắt, nhàn nhạt nói: "Chỉ bằng cái này."

Nói xong duỗi ra bàn thân một cái thon dài bàn tay.

Kỷ Âu Nghệ bên người Bộ Đầu giật dừ, giơ một cái ngông cuồng tiểu tử. Uống được: "Thật giả cao thấp, thử qua liền biết. Có thể dám cùng ta đòi bước ngoài cửa?"

"Không cần."

Một đạo nhàn nhạt thanh âm vang khí, âm thanh còn chưa rơi, Liễu Nhất Bạch đã như quỷ mị như vậy xuất hiện ở đây Bộ Đầu trước người, cũng bàn tay như đao, bóp cổ của hắn, miễn cưỡng đưa hắn nhắc tới.

Bộ Đầu ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, sắc mặt phồng đỏ bừng, chặt vật nói: "Ta . Nhận thua "

Liễu Nhất Bạch này mới chậm rãi đem buông tay ra,

Bộ Đầu đặt mộng ngồi sập xuống đất từng ngum từng ngum thở hổn hển, một lúc lâu mới tỉnh lại, ôm quyền kính cẩn nói với Liễu Nhất Bạch: "Liễu thiếu hiệp, vừa mới tại hạ có nhiều mạo phạm, mong rằng tha thứ."

Chuỗi này liền phát sinh ở trong điện quang hóa thạch, Kỷ Âu Nghệ cùng với khác hai cái quan sai đều bị Liễu Nhất Bạch ngón này kinh ngạc đến ngây người, vừa mới bọn họ lại không nhìn thấy Liễu Nhất Bạch là làm sao đi tới, tốc độ quả thực sắp đến kinh người.

"Liễu thiếu hiệp quả nhiên là tuổi trẻ tài năng xuất chúng, lần này bắt kia Ác Tặc chính là có vài phần hy vọng."

"Mấy phần? Kỷ đại nhân thế nào nói ra lời này? Chẳng lẽ là còn chưa tin tại hạ thực lực?"

"Bản quan Tự Nhiên không phải là không thử Thiếu Hiệp thực lực, đã vừa mới quá rõ ràng, ngươi so với trước kia tới những cao thủ kia đã là mạnh hơn quá nhiều. Chẳng qua là . ."

Kỷ Âu Nghệ thờ dài, muốn nói lại thôi.

"Chỉ là như thế nào?"

"Chẳng qua là này Hải Hoa Tặc xuất quỷ nhập thần, chúng ta cũng không biết hắn mục tiêu kế tiếp là ai. Nghĩ (muốn) bắt được hắn sợ là có chút khó khăn."

Liễu Nhất Bạch khẽ mỉm cười: "Nguyên lai Kỷ đại nhân là lo lắng cái này, tại hạ tự có biện pháp làm hắn xuất hiện ở trước mặt ta."

Chỉ cần như vậy như vậy .

Kỷ Âu Nghệ đám người nghe xong tất cả mừng rỡ: "Liễu thiếu hiệp thật là văn võ song toàn, có như vậy diệu kế lần này nhất định đem này Hải Hoa Tặc bắt quy án."

Liễu Nhất Bạch cau mày một cái: "Bây giờ vạn sự đã sẵn sàng, cũng chỉ thiếu kém ."

"Liễu thiếu hiệp còn có khách khí nơi? Bản quan nhất định đem hết toàn lực phụ trợ ngươi." Kỷ Âu Nghệ thấy Liễu Nhất Bạch muốn nói lại thôi, thần sắc khác thường, vội nói.

"Bây giờ cũng chỉ thiếu kém đại nhân giúp ta tìm thân thích hợp quần áo, ta cũng không thể như vậy một mực cánh tay trần đi."

"Ha ha ha ha chuyện này có khó khăn gì? Ngươi chính là muốn mười cái bản quan cũng nhất định lập tức cho ngươi đưa tới. "

Nói xong mọi người đều nhìn nhau cười to.

Sáng sớm hôm sau, bên đường một quầy điểm tâm, vài tên nam tử ngồi quanh ở một cái bàn trước mặt, trên bàn để một lồng nóng hổi bánh bao; một mâm màu sắc vàng óng bánh tiêu, mỗi người trước người để một chén ngắm mà sống tận sữa đậu nành.

Mấy người vừa ăn vừa lớn tiếng chuyện trò, tựa như là cố ý phải nói cho cạnh bàn người nghe.

"Ồ, các ngươi nghe nói mà, kia Trương viên ngoại cháu ngoại gái tới nhà hắn làm khách." Trong đó một nam tử nói.

"Cái này có gì kỳ? Không phải là một cháu ngoại gái làm khách chứ sao."

"Đúng vậy, có cái gì ngạc nhiên."

"Các người đây liền có chỗ không biết, cô nương kia lớn lên kêu một cái thủy linh a, mông lớn, ngực cao, trong thành này ta còn chưa thấy qua cô gái nào có nàhng xinh đẹp như vậy, nam nhân nhìn cũng sẽ không cầm được."

"Hon nữa, ta và các người nói, các người có thể ngàn vạn lần chớ truyền ra ngoài, ta được đến tin tức đáng tin, nghe nói này Trương viên ngoại cháu ngoại gái muốn ở bên này ném Tú Cầu chọn rể đây."

Nam tử "Thần thần bí bĩ đối với (đúng) mấy người khác nói, bắt quả thanh âm này Đại Liên hơn mười thước ra ngoài người cũng có thể nghe được.

"Nhé, còn có chuyện tốt bực này. Đến lúc đó chúng ta cũng đi tiếp cận đi xem nào nhiệt, vạn nhất vạn khí tốt đó thật đúng là Hữu Phúc hưởng rồi."

.

Không tới nửa ngày, chuyện này lại bị truyền xôn xao.

Trong quan phủ.

Kỷ Âu Nghệ nghe xong thám tử báo cáo, không khỏi vuốt râu cười to: "Bây giờ chỉ cần các loại (chờ) gió tới."

ps: Cầu phiếu đề cử

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bắt rùa trong hồ

Thời gian chung quy có quá khứ thời điểm; thái dương luôn có xuống núi thời điểm; đêm, luôn có phủ xuống thời giờ sau khi; nhưng mà, đêm —— cũng cuối cùng hạ xuống.

Thanh Châu Trương viên ngoại bên trong phủ.

Hơi nóng bao phủ đại địa, Hạo Nguyệt treo cao ở trên trời, lựa thừa sao khoái hoạt nhảy mắt.

Một đạo quý dị bóng đen đột nhiên từ đen nhánh trong bóng đêm đi ra, thân hình như quý mị hướng Đông Suong một căn phòng thối tới.

Trong phòng ánh nến điểm một cái, chiếu ra một đạo gầy nhỏ nữ tử bóng người, trong tay cầm một khối không biết vật gì khối dạng vật thể, đầu ngón tay thật nhanh qua lại, như là ở thêu thùa.

Quý Ảnh cau mày một cái, như vậy đêm khuya lại vẫn ở thêu thùa, trước đây chưa bao giờ từng gặp phải như cô gái này, không khỏi càng phát ra tò mò. Dưới chân nhẹ nhàng động một cái, liền còn như quý mị bay tới cửa phòng cạnh, trong tay xuất ra một cây trường điều như vậy giống như cây sáo đồ vật, châm thủng cửa sổ nhẹ nhàng đi vào trong thối một chút.

Một cổ màu hồng khói mù chậm rãi quanh quẩn ở bên trong phòng, cuối cùng từ từ tiêu tan trong không khí.

Ước chừng qua chốc lát, Quý Ảnh hớn hở ra mặt, bên trong nhà nữ tử giờ phút này lại dừng lại trong tay sống, đôi tay nâng trán, thân thể lão đảo muốn ngã.

"Đảo!"

Nữ tử ứng tiếng ngã xuống đất.

Quý Ảnh lập tức một cái 'Yến Từ về ổ '. Giống như khối nhẹ như vậy nhanh chóng mở cửa hướng vào trong nhà, toàn bộ quá trình hoàn toàn không có phát ra một tia âm thanh.

Đập vào mi mắt là một thân tài cao ráo thiếu nữ, trước mặt một tấm Phù Dung tú kiem, hai gò má ửng đỏ, đôi mi thanh tú đóng chặt, bên cạnh tán lạc

một khối vẫn chưa xong nữ công.

Nhàn nhật Đàn Mộc hương tràn ngập ở bên cạnh, chạm rỗng chạm hoa cửa sổ cửa trung bắn vào loang lổ điểm một cái nhỏ vụn ánh trắng, quan sát tỉ mỉ một phen, thiếu nữ phía sau là một tấm mềm mại giường gỗ, tinh xảo chạm hoa trang sức là không Phàm, trên người là một giường áo ngủ bằng gấm, Cổ Cầm đứng ở xó xỉnh, gương đồng đưa ở một chỗ trên bàn trang điểm, khắp phòng đều là như vậy thanh tân thanh nhã.

Quý Ảnh cười quái dị một tiếng, không nghĩ tới hôm nay thật đúng là tìm vận may, quả nhiên là một cái cô gái tuyệt sắc. Bàn tay chậm rãi hướng nữ tử ngực mềm mại đi, sớm nghe người ta nói này Trương viên ngoại cháu ngoại gái đây đấy, bây giờ rốt cuộc có thể một sinh tay chân nhanh.

Ồ, không đúng. Quý Ảnh nhướng mày một cái, vật trong tay bằng phẳng dị thường, so với chính mình còn phải bình bên trên 3 phần.

"Sờ đủ chưa?"

Thiếu nữ chợt mở mắt, tựa như cười mà không phải cười nhìn Quý Ảnh. Trong miệng lại phát ra thanh âm nam tử, không phải là Liễu Nhất Bạch lại là ai?

Không được, trùng kếp. Quý Ảnh thần sắc biến đổi, dưới chân động một cái, định hướng ngoài cửa bay đi.

"Ta nói vị này Văn Hương Môn đệ tử, nếu tới cần gì phải không lưu lại tới chơi nhiều sẽ?"

Vừa mới dứt lời, ngoài cửa chung quanh lao ra một đám tay cầm cung tên, đầu mũi tên còn dính nhuộm dầu hỏa điểm hỏa quan sai, cả viện bị vây nước cháy không lọt. Quý Ảnh mới vừa tới cửa, liền bị một trận loạn tiễn bắn lui về.

Kỷ Âu Nghệ từ trong đám người chậm rãi đi ra, hét lớn: "Hải hoa Ác Tặc, còn không thúc thủ chịu trói, đợi nghe xử lý!"

Ánh lửa chiếu rọi xuống, Quý Ảnh mặt dần dần rõ ràng, đúng là một tướng mạo rất là thanh niên tuấn mỹ nam tử, sắc mặt đỏ thắm, không chút nào chơi bời quá độ dấu hiệu.

Văn Hương Môn, một mục là Chính Đạo Nhân Sĩ tối căm ghét đối tượng, trong môn công pháp đều vì Thái Âm Bồ Dương thuật, đệ tử hoang dâm vô đạo, người người kêu đánh.

Chàng thanh niên cười lớn một tiếng: "Không nghĩ tới ta Cổ Phong Nham hôm nay lại sẽ thua ở này Thanh Châu thành nhỏ."

Nói xong sắc mặt biến hóa bộc phát dữ tợn, trong tay bỗng nhiên ra nhiều một cái chủy thủ sắc bén, lóe u quang. Lãng không lên thẳng tấp hướng Liễu Nhất Bạch đâm tới.

Đối mặt Cổ Phong Nham đột nhiên làm khó dễ, Liễu Nhất Bạch không kinh hoảng chút nào. Thân hình như kiểu quý mị hư vô động một cái, khó khăn lắm tránh thoát đâm tới chủy thủ, chiêu phong đột tới, lấy thể nhanh như chớp không kịp bật tai vỗ vào hán dưới nách.

Cổ Phong Nham nặng nề té ở trước cửa, tướng môn đập ra một cái hang lớn hình người, trong miệng không ngừng ho ra máu.

"Người đến tốt cùng là người nào?" Trong môn thanh niên đệ tử sợ rằng chỉ có đại sư huynh Mộ Tu Hàn mới có thể có này tu vi có thể một chiêu đem chính mình đánh bại, người này đến tốt cùng là ai, Mộ Tu Hàn nhưng là đã đạt tới 'Kiếm khí xuất thế' hậu kỳ cao thủ, chẳng lẽ là tu vi của người này lại cùng hán bất tương hai đến mức?

"Liễu Minh "

Liễu Minh . . Liễu Minh . . Cổ Phong Nham khô tư lương lâu không có chút nào nhớ trên giang hồ có một cái như vậy ra tên gọi cao thủ thanh niên.

Đang muốn mở miệng nói chuyện, quan sai đã nói đuôi mà vào, hai người tay cầm cùm thô bạo đem Cổ Phong Nham khóa.

"Đưa hán dẫn đi, nhốt vào đại lao, đợi nghe xử lý." Kỷ Âu Nghệ từ tốn nói, giữa lông mày lại có không che giấu được vui mừng.

Xoay người đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch chấp tay một cái: "Lần này nhờ có Liễu thiếu hiệp, mới có thể đem này Ác Tặc bắt quy án, hoàn(còn) Thanh Châu trăm họ một cái an bình sinh hoạt, ta thay mặt dân chúng cảm ơn người."

Nói xong lại khom người hướng Liễu Nhất Bạch thâm khom người bái thật sâu.

"Kỷ đại nhân nặng lời, trừ bạo an dân chính là người đời ta bản sắc, hướng chỉ tại hạ hoàn(còn) thu đại nhân tiền thưởng đâu rồi, thật là xấu hổ."

"Liễu huynh đệ thật đúng là khiêm tốn, chính là tiền thưởng làm sao có thể biểu đạt ra chúng ta đối với người cảm ơn. Người đâu, mang lên."

Nói xong sau lưng hai gã sai vặt đưa lên một cái cặp, mở ra, bên trong tràn đầy hướng về phía vàng óng ánh vàng.

Kỷ Âu Nghệ đang định đáp lời, dọc theo đường đi nơi truyền tới cười to một tiếng, một thân hoa phục mập mạp bên người đi theo một năm phương hai bảy thanh sập thiếu nữ sải bước đi tới.

Chính là Trương viên ngoại cùng hán thiên kim.

"Liễu huynh đệ thật là anh hùng xuất thiếu niên a, Nhu nhi, còn không mau cảm ơn Liễu công tử."

Tên là Nhu nhi thiếu nữ tinh tế dạ một tiếng, ngẩng đầu hướng Liễu Nhất Bạch nhìn, phốc thử một chút lại cười ra tiếng.

"Nhu nhi, không được vô lễ." Trương viên ngoại biệt trụ cười, đối với (đứng) con gái uống được.

Cũng không trách Nhu nhi thấy Liễu Nhất Bạch hẳn không ra cười ra tiếng, thật sự là Liễu Nhất Bạch này tâm thần con gái ăn mặc quái mô quái dạng, khiến cho người không khỏi tức cười.

"Nhu nhi cảm ơn Liễu công tử đại ân."

"Trương tiểu thư không cần đa lễ."

Liễu Nhất Bạch đối với (đứng) Nhu nhi ôm quyền xá, thân nhiên nói.

"Trương viên ngoại, tại hạ mặc dù xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, chỉ đã thu Kỳ đại nhân tiền thưởng, người phần này hậu lễ tại hạ quả thực không dám thu."

"Liễu huynh đệ, không nên khách khí. Ta lão Trương không có thứ gì, chính là nhiều tiền. Người nếu là không thu cái này ta chỉ có thể đem tiền nữ gả cho người mới có thể báo đáp người ân tình."

"Cha . ." Nhu nhi nghe được Trương viên ngoại nói chuyện, không khỏi xấu hổ, giận dữ bặm bặm chân, che mặt len lén nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, xoay người chạy chậm chạy trôi chết.

"Nếu viên ngoại thịnh tình, vậy tại hạ liền từ chối thì bất kính."

Liễu Nhất Bạch thấy Trương viên ngoại rất nhiều một lời không hợp thật gả con gái cho ý hấn, chỉ có thể nhận lời nhận lấy.

Bất tri bất giác, ở Trương viên ngoại trường trung học phụ thuộc đã ngây ngô hai ngày. Trong lúc, Cổ Phong Nham trải qua thẩm vấn đã bị phán tử hình, hôm qua đã ở chợ rau chém đầu.

Là đến nên lúc rời đi sau khi, hai ngày này Nhu nhi trải qua sống chung, cả ngày dính chính mình. Thả điều, đá quả cầu, nhảy dây. . Chơi đùa phi thường cao hứng. Như là đối với chính mình tình cảm thâm sinh.

Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái, không khỏi cười khò.

Ôn nhu hương, mộ anh hùng. Máy ngày nay mặc dù mình cũng rất vui vẻ, nhưng mình thân thể chưa cỏi ra, tại phía xa Lạc Dương Dương Tổ Tiên cũng hoàn(còn) đang đợi mình.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ma nữ Thanh Thanh

Nắng sớm ban mai từ từ kéo ra màn che, lại vừa là một cái rực rỡ màu sắc sáng sớm, mang theo thanh tân hạ xuống nhân gian.

Nhu Nhi chú tâm tắm rửa ăn mặc một phen, hài lòng đối gương cười cười: "Liễu đại ca nhất định sẽ thích."

Nói xong sắc mặt đỏ bừng hưng phấn chạy đến Liễu Nhất Bạch ở buồng phía đông.

"Liễu đại ca, thức dậy sao?"

"Liễu đại ca ."

Nhu Nhi gõ vài cái lên cửa không người đáp lại."Nhất định là còn đang ngủ, đại con trùng lười. Hừ." Nói xong rón rén nhẹ nhàng mở cửa, đang chuẩn bị hù dọa một chút Liễu Nhất Bạch, lại phát hiện trên giường bị từ giấy gấp thật chỉnh tề, trung gian Hác nhưng để một phong thơ.

"Nhu Nhi muội muội, thay ta hướng cha người cùng Kỳ đại nhân từ giả, vì huynh người mang chuyện quan trọng, không thể ở lâu. Ra đi không từ biệt

ngắm muội muội không nên phiền lòng, đừng lo nhớ."

Thất hồn lạc phách nhìn xong cả phong thư, Nhu Nhi trong lòng có như vạn trùng cản xé, thiếu nữ hoài xuân, này như vậy mùi vị, như thế nào người thường có thể biết?

Liễu Nhất Bạch Tự Nhiên không biết Nhu Nhi giờ phút này tâm tình, tự đem qua rạng sáng trộm trộm ra, tâm tình liền nặng trĩu thường, không biết sự phụ sự nương môn thế nào; Tiên nhi bây giờ là hay không cũng đang suy nghĩ niệm tình hân; cha mẹ còn nhớ mình sao

Dọc theo đường núi quanh co mà lên, tiến vào chỗ rừng sâu, vì vậy liền lãnh hội được cổ thi trung "Thiên táo lâm khô bệnh tĩn, chim hót núi càng u" Ý Cảnh. Một cổ suối ở lâm hác đang lúc chảy qua, lưu lại một chuỗi đình đình đương đương nhịp điệu, đến từ thiên nhiên nhạc âm, nhẹ nhàng gõ đánh đến chúng ta cánh cửa lòng.

Liễu Nhất Bạch không rảnh thưởng thức dọc đường cảnh sắc, chẳng qua là mờ mịt đi về phía trước đến.

Vo ve . . Bên hông Can Tương không ngừng lay động, phát ra trận trận dồn dập âm thanh.

"Ừ?"

Liễu Nhất Bạch thần sắc động một cái, chẳng lẽ là Mạc Tà kiếm ở phụ cận? Dưới chân động một cái, người cũng đã lẳng không lên, nhẹ nhàng đứng ở một gốc cao nhất đại thụ ngọn cây, ngắm mục đích nhìn lại, phía trước rừng cây sâu bên trong kiếm khí ngang dọc, sợ chim tứ tán.

"Không tốt Thanh Thanh có chuyện."

Ngọn cây nhỏ nhẹ đung đưa, Liễu Nhất Bạch người đã nhanh chóng đi phía trước chạy đi.

"Uổng các người tự xưng Chính Đạo Nhân Sĩ, hôm nay lại vây công ta một cô gái yếu ớt, vô sỉ."

"Ma Giáo yêu nghiệt, người người phải trừ diệt. Đối phó các người, cần gì phải nói cái gì đạo nghĩa?"

Một đôi bàn tay khí lạnh phá người lạnh lùng nam tử nhàn nhạt nói với Thanh Thanh.

Chung quanh ngoài ra ba cái đem Thanh Thanh bao bọc vây quanh, trong lòng bàn tay tất cả trong suốt sáng, so với kia nói chuyện nam tử tựa hồ tu vi kém nhiều chút. Cách đó không xa một đến nga hoàng quần dài nữ tử đỉnh đỉnh ngọc lập, đứng là Tô Ánh Tuyết, còn lại bốn người cũng đều vì Băng Thần Cốc đệ tử.

Chẳng qua là nàng chưa từng xuất thủ, một mực Tĩnh Tĩnh nhìn trong sân tình huống.

"Chỉ bằng các người bốn con binh tôm tướng cá cũng muốn không biết sao tỷ tỷ người ta, mặc dù tới thử một chút." Thanh Thanh khinh thường nhìn bốn người, chẳng qua là trong tay Mạc Tà không khỏi nắm chặt mấy phần. Trong đó ba người đều vì nhanh phá như kiếm khí xuất thể cảnh giới cao thủ, một người khác không ngờ đạt tới kiếm khí xuất thể sơ kỳ, thật sự là có chút khó giải quyết, chính mình ít ngày trước mới vừa đạt tới kiếm khí xuất thể cảnh giới, đối phó một cái cùng cảnh giới cao thủ còn có thể thành thạo, chỉ hơn nữa ngoài ra ba cái liền có vẻ hơi không đáng chú ý, vừa mới một phen đánh nhau đi xuống đã được một ít bị thương nhẹ, tiếp theo nên làm gì? Không xa còn có một vị nhìn mình không thấu nữ tử ở mắt lom lom.

"Hãy bớt nói nhảm đi, bên trên." Xa xa Tô Ánh Tuyết nhàn nhạt quát lên.

Bốn người thấy Đại tiểu thư lên tiếng, tất cả không dám thờ ơ.

Tu vi khá cao nam tử nhìn ba người liếc mắt, quát lên: "Đánh nhanh thắng nhanh!"

Dứt lời, dẫn đầu vận chương hướng Thanh Thanh công tới, còn lại ba người tất cả sau đó văng hai bên sau ba phương hướng công tới. Thanh Thanh nhất thời áp lực đại tăng, trong tay Mạc Tà múa gió thổi không lọt.

Song phương đầu khó phân thắng bại, hơn mười hiệp sau, Thanh Thanh cảm giác trong cơ thể khí huyết dâng trào, cái này kiếm khí xuất thể cảnh giới cao thủ cho nàng mang đến áp lực quả thực quá lớn, bàn tay thể mỗi lần ở nàng chống cự ba người khác đang lúc mà tới.

"Các người khinh người quá đáng, Vạn Ma Phệ Tâm."

Thanh Thanh một tiếng khẽ kêu, Mạc Tà trong kiếm lại bay ra vô số đạo Quỷ Ảnh, lấy như quỷ mị tốc độ nhanh chóng hướng bốn thân thể người bên trong chui vào.

Tu vi hơi thấp ba người vội vàng không kịp chuẩn bị, đợi kịp phản ứng Quỷ Ảnh đã chui vào trong thân thể. Trong nháy mắt, ba người cặp mắt Xích Hồng, gương mặt dữ tợn, như là bị cực lớn thống khổ. Trong mắt chợt Quỷ Ảnh chợt lóe, ba người lại rồi rít hướng đối phương vô tay công tới.

"Chút tài mọn!" Tu vi khá cao thanh niên gào to một tiếng: "Hàn Băng Thanh Tâm quyết, phá."

Một đạo thanh khí nhanh chóng ở thanh niên chung quanh thân thể tích tụ tạo thành một đạo vòng bảo hộ, Quỷ Ảnh lại không được đi vào.

"Còn không mau mau tỉnh lại?" Nói xong phân biệt lại có ba đạo thanh khí thẳng vào ba người đầu.

Ba người một phen kịch đấu đi xuống tất cả không ngừng ho ra máu, trong mắt khôi phục thanh minh đang lúc, trong mắt hoảng hốt. Không nghĩ tới ma nữ này lại có như thế mê hoặc lòng người Trí công pháp, thật sự là đáng sợ cực kỳ.

"Không nghĩ tới các người Băng Thần Cốc còn có chút con đường, có thể phá ta Vạn Ma Phệ Tâm." Thanh Thanh hơi kinh ngạc nói.

"Ma Giáo yêu nhân ánh mắt thiên cận, ngờ đâu ta Chính Đạo Công Pháp sự cao thâm?"

"Tru Ma!" Tu vi khá cao thanh niên hét lớn một tiếng, bốn toàn thân người nội lực Bành Bái, trong lòng bàn tay khí lạnh như là thật biến hóa hướng Thanh Thanh vỗ tới.

"Bốn cái đại nam nhân khi dễ một cô bé có ý sao?" Một nói thân ảnh màu trắng như quý mị vô căn cứ ngăn ở Thanh Thanh trước mặt, trường kiếm trong tay nhẹ nhàng vung lên, kiếm khí màu đen phá kiếm mà ra, ba người bay rớt ra ngoài ngã xuống đất không ngừng ho ra máu.

Tu vi khá cao thanh niên bị đẩy lui bảy tám thước mới khó khăn lắm ngừng xu thế suy sụp, trong mắt hoảng hốt: "Người là người phương nào? Lại dám ngăn trở chúng ta tru diệt tà ma."

Liễu Nhất Bạch nhìn cũng chưa từng nhìn bốn người liếc mắt, mà là bình tĩnh nhìn cách đó không xa Tô Ánh Tuyết, trong mắt thần sắc không khỏi.

"Liễu Nhất Bạch, người cũng đã biết người đang làm gì?" Tô Ánh Tuyết thấy người tới đúng là Liễu Nhất Bạch, nhất thời mặt đẹp phát rét, lạnh lùng nói.

"Ta chỉ biết là các người đang khi dễ bằng hữu của ta."

"Bằng hữu? Ha ha . Nếu như ta cho người biết nàng là Vạn Ma Tông thiếu chủ người sẽ còn nói cho ta biết nàng là người bằng hữu sao?"

Vạn Ma Tông thiếu chủ? Liễu Nhất Bạch nghiêng đầu kinh ngạc nhìn Thanh Thanh.

Thanh Thanh ánh mắt thanh minh, không yếu thế chút nào nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch con mắt, khẽ cười duyên: "Bạch bí đao, nhiều ngày không thấy, người thế nào biến thành này tầm xấu xí đáng về?"

Liễu Nhất Bạch mặt mày nhìn chăm chăm Thanh Thanh, khẽ cười nói: "Nguyên lai người cảm thấy ta trước rất tuần tú."

"Phi phi phi, hay lại là như vậy không biết xấu hổ."

Tô Ánh Tuyết thấy Liễu Nhất Bạch cũng không để ý tới mình, hoàn(còn) tự mình với Ma Giáo yêu người cười nói đến, hai mắt chính muốn phun lửa: "Liễu Nhất Bạch, trước ân oán ta trước tiên có thể buông xuống bất kể, chỉ hôm nay người nếu là nhất định phải bảo vệ yêu nữ này, đừng trách ta không để ý đồng đạo chi nghị, ngay cả người cùng nhau tru diệt."

"Ta bất kể nàng là thân phận gì, ta chỉ biết là nàng là bằng hữu ta. Ai muốn đụng nàng, trước từ ta trên thi thể bước qua đi."

Liễu Nhất Bạch nhân nhạ liếc mắt nhìn Tô Ánh Tuyết, trên mặt không mang theo một tia biểu tình.

" xuân thủy mới sinh, xuân lâm ban đầu thịnh, gió xuân mười dặm, không bằng người." Thanh Thanh nhìn Liễu Nhất Bạch kiên nghị bóng lưng suy nghĩ xuất thần, giờ phút này cũng chỉ có này thơ có thể biểu đạt ra nàng giờ phút này nội tâm ý tưởng đi.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ma thì như thế nào

"Liễu Nhất Bạch, ta đã nói cho người biết nàng là người trong ma giáo, người còn nói ra như vậy đại nghịch bất đạo lời nói. Được, hôm nay ta sẽ vì các người sư môn thanh lý môn hộ."

Tô Ánh Tuyết tức giận vô cùng mà cười.

"Đại tiểu thư, để cho ta tới."

"ừ, Tô Lập người cẩn thận một chút." Tô Ánh Tuyết yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng bắt đầu mặc niệm nhất thiên khẩu quyết.

Này Tô Lập vừa mới phá vỡ mà vào kiếm khí xuất thế cảnh giới, ở Băng Thần Cốc trung cũng coi là có là số má cao thủ thanh niên, không nghĩ tới vừa mới lại bị người đẩy lui, dĩ nhiên là không phục.

Trong tay hắc Băng Chưởng phích lịch một loại bay nhanh hướng đối phương thật sự ở trong gió, chỉ nghe kia bề tan tành như thể hàn quang lóe lên trước mặt bọn họ, Liễu Nhất Bạch chuyển tay một cái cánh tay, kiếm kia lại đang hắc giữa ngón tay xoay tròn, khuấy động kia di tán ở trên trời trong thanh âm rơi xuống, cơ hồ đem Tô Lập tay khuấy đi vào. Buông tay ra, dùng chân khí rung một cái kiếm bùng, hóa giải Liễu Nhất Bạch công kích.

Hai người lần nữa không hẹn mà cùng rồi rít nhảy lên, ở bụi giữa nhảy.

Vậy mau được (phải) chỉ có thể nghe chiến đấu, rất nhanh hao hết Tô Lập tia chớp kia như vậy tốc độ. Rốt cuộc, hắc đột rung một cái, quỹ sụp xuống đất, thân giác xông ra máu tươi quanh co, Liễu Nhất Bạch là bình tĩnh đứng, phiên muộn cùng lạnh lùng xuôi ngược nhìn hắc.

"Băng Phong Vạn Lý!" Cách đó không xa Tô Ánh Tuyết một tiếng khê kêu.

Chung quanh thiên địa nguyên khí kịch liệt sóng gió nổi lên, Liễu Nhất Bạch đồng tử hơi phóng đại, này băng Phong Vạn Lý nhưng là Băng Thần Cốc tuyệt học chí cao, đệ tử bình thường căn bản là không có cách tập được.

Trong lúc đang đánh nhau trong lúc đã cảm giác chung quanh nguyên khí nhỏ nhẹ biến hóa, nguyên lai Tô Ánh Tuyết một mực không nhúc nhích là đang ở sức lực dần dần làm phép.

"Hồng bát!"

Một giọt một giọt nước từ trên mặt đất bay lên, từ hoa cỏ cây cối bên ngoài thân nhanh chóng bác ly, chỉ một lát sau, mặt đất đã khô khốc khô rách, hoa cỏ cây cối uest oải khô héo.

Liễu Nhất Bạch cảm giác dường như trong cơ thể lại không bị khống chế muốn phá thể mà ra.

"Tru Ma!" Tô Ánh Tuyết trong mắt thần quang chợt lóe, cả người lẳng không lên, thiên địa trở nên mà động.

A

Liễu Nhất Bạch hét dài một tiếng, bên ngoài thân lượng nước lại không tự chủ được muốn biến hóa băng, thân hình quỷ mị động một cái, trong nháy mắt xuất hiện ở Thanh Thanh trước mặt đưa hắc chỉ ôm lấy, khóa ở trong ngực.

Tĩnh, khắp sơn lâm lạ thường tĩnh.

Trắng, chu vi hơn mười dặm lại toàn bộ hóa thành một cái băng xuyên thế giới, hoa cỏ cây cối hoàn toàn biến thành nhiều bó, từng bụi trông rất sống động Băng Điều.

Lạnh, thảng chập trời đông giá rét bắc phương băng tuyết thế giới cũng không gì hơn cái này.

Liễu Nhất Bạch ôm Thanh Thanh không nhúc nhích, bên ngoài thân thể kết một tầng thật dày khối băng, loáng thoáng có thể thấy bên trong hắc thanh tú anh tuấn gương mặt.

Bốn người nhìn cao cao tại thượng giống như Chiến Thần như vậy nữ tử, tất cả không ngừng được đáy lòng rung động thật sâu. Tô Lập khóe mắt thoáng qua một tia không dễ dàng phát giác về ái mộ, nhưng lại trong nháy mắt biến thành hồi bại, chính mình sợ rằng cố gắng cả đời cũng không cân nổi năng nhịp bước.

Tô Ánh Tuyết chậm rãi rơi xuống từ trên không, Phong Hoa Tuyết Đại. Sắc mặt tái nhợt, trong miệng một ngụm máu tươi bị nàng cưỡng ép nuốt xuống, này pháp quyết lực sát thương quá lớn, nàng bình thường cũng không dám tùy tiện vận dụng. Nhưng nàng thật sâu rõ ràng Liễu Nhất Bạch thực lực, mang xuống lời nói nhất định gây bất lợi cho chính mình.

"Đại tiểu thư, người không sao chứ?" Tô Lập thấy nàng thần sắc khác thường, hoảng vội vàng tiến lên hỏi.

"Không đáng ngại, làm hộ pháp cho ta, ta ngồi tĩnh tọa giọng hơi thở lập tức tốt."

"Đại tiểu thư đây cũng quá cẩn thận, hai cái này Ma Giáo yêu nhân cũng đồng thành nước đá, hoàn(còn) hộ cái gì pháp." Một người trong đó nhỏ giọng thì thầm.

"Chớ có nói bừa, bị Tô Lập sư huynh nghe được có người quả ngon để ăn."

Một người khác nghe được vội vàng kéo kéo hắc, rất sợ vì vậy gây ra đại họa.

Bỗng nhiên, khối băng trung Liễu Nhất Bạch trong mắt lóe lên một tia máu đỏ, Băng Thần Cốc đệ tử tất cả không có phát hiện.

Liễu Nhất Bạch chỉ cảm thấy sát cơ lạnh như băng phai mờ tới, thiếu chút nữa thì muốn xóa bỏ hắc sinh cơ, giờ phút này, huyết dịch trong cơ thể trung lại lao ra từng cỗ một nóng bỏng cuồng bạo chân khí, bảo vệ hắc Tâm Mạch.

Là 'Kỳ Lân Huyết '. Hòa Kỳ Lân nhỏ xuống tinh huyết kết thành Chu Quả, quả nhiên Thần Dị phi thường. Miễn cưỡng xua tan vào cơ thể khí lạnh.

"Sư huynh, ngươi có cảm giác hay không đến nóng bỏng?" Đang tĩnh tọa chữa thương một đệ tử với bên cạnh một người nói.

"Xác thực, trong không khí chảy xuôi một cỗ nóng bỏng khí lưu. Kỳ quái "

Phanh . Liễu Nhất Bạch bên ngoài cơ thể khối băng oanh một tiếng toàn bộ nổ tung mở ra. Trường kiếm trong tay vung lên, ba đạo nước sơn đen như mực kiếm khí lấy Lôi Đình Chi Thế hướng đang ở chữa thương ba gã Băng Thần Cốc đệ tử bay đi, còn không đợi bọn hắn kịp phản ứng. Ba cái đầu đã rơi vào đông lạnh trên đất, chốc lát, da thịt mặt ngoài đã kết thành từng đạo băng sương.

Liễu Nhất Bạch cũng không có lúc đó dừng lại, thân hình động một cái, kiếm nếu kinh hồng, trần trần Ma Khí vờn quanh thân kiếm hướng Tô Lập trên mặt tà tà vung đi, .

Tô Lập kinh hãi, cuống quýt vận công tụ ở trong lòng bàn tay ngăn cản.

A Tô Lập thống khổ té xuống đất, tay trái cầm thật chặt tay phải, trong tay máu tươi dừng không ngừng chảy ra đến, ở Tô Ánh Tuyết trước mặt Hắc nhưng rơi một cái máu chảy đầm đìa đoạn bàn tay.

"Đi chết" Liễu Nhất Bạch cũng không tính bỏ qua cho Tô Lập, một đạo kiếm khí huơ ra, Tô Lập đã đầu người chia lìa, tươi mới máu nhuộm đỏ cả khối trắng như tuyết đại địa, diêm dúa thê mỹ.

Liễu Nhất Bạch y không nhuộm máu, quần áo trắng Nhược Tuyết. Nhàn nhạt nhìn chính tức giận nhìn mình cầm chặt Tô Ánh Tuyết.

"Liễu Nhất Bạch, ngươi đã Nhập Ma. Ngươi tàn sát đồng đạo. Bảo vệ một Ma Giáo Yêu Nữ, hôm nay ngươi nếu không giết ta, trở về ta nhất định làm bầm báo cha ta, liên hiệp còn lại hai phái, bên trên các ngươi Lạc Hà Môn đòi một lời giải thích."

"Nhập Ma? Rốt cuộc ngươi là Ma hay ta là Ma? Là giết hai người chúng ta, chu vi hơn mười dặm sinh mệnh ngươi coi như cỏ rác, ngươi so với Ma càng Ma."

"Tru diệt tà ma, hy sinh một ít động vật tánh mạng thì thế nào?"

"Này chính là các ngươi cái gọi là chính nghĩa? Ha ha . Hôm nay ta không giết ngươi, đây là ta nợ ngươi . ." Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt nói.

"Thanh Thanh, chúng ta đi."

Nói xong kéo suy nghĩ xuất thần Thanh Thanh chậm rãi biến mất ở Tô Ánh Tuyết trong tầm nhìn.

Hi hi, vừa mới kia thả khối băng Đại Thảm chơi thật vui.

Thanh Thanh giống như một cái hoạt bát bách linh điều, đối với (đúng) Tuyết rừng rậm cảm thấy hiếu kỳ, nhìn bên trái một chút, bên phải sờ một cái, chơi đùa phi thường cao hứng.

"Đại Thảm? Mô hôi, cũng chỉ có ngươi tiểu ma nữ này mới sẽ cảm thấy người ta là Đại Thảm được rồi."

"Không phải là băng sao? Có cái gì tốt chơi đùa, mau tới đây." Liễu Nhất Bạch không khỏi cảm thấy nhưc đầu.

"Ta còn chưa từng thấy qua bắc phương tuyết đầu rồi, thật đẹp." Thanh Thanh nhìn trắng phau phau rừng rậm lẩm bẩm nói.

"Ngươi là nói cái này sao?"

" Hừ ?"

Hừ. Liễu Nhất Bạch cầm trong tay đã sớm nhào nặn tốt băng tiết hướng Thanh Thanh đập tới, thật vừa đúng lúc, băng tiết ở Thanh Thanh trước ngực hạ xuống lại phân tán bốn phía.

"Đồ lưu manh, ngươi hướng nơi đó ném đây?" Thanh Thanh sắc mặt nắc cở đỏ bừng, không ngừng từ dưới đất thu hồi băng tiết hướng Liễu Nhất Bạch đập tới.

"Khác (dùng) đập, khác (dùng) đập, thật không phải cố ý. Ôi chao. . Thanh Thanh . ."

Liễu Nhất Bạch như giết heo kêu thảm thiết, chặt vật không chịu nổi chạy về phía trước .

Một đuổi theo một đuổi, giống như băng tuyết người trong bức họa . .

Chương 30: Nếu so với phách lối

Lạc Dương Vương phù

"Cha, người sẽ để cho triều đình đem đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch truy nã triệt tiêu chứ sao." Dương Tổ Tiên không ngừng đưa Tiêu Diêu Vương cánh tay.

"Tiên nhi, không phải là cha không giúp, chẳng qua là bị giết triều đình trọng thần còn có như vậy quân lính, hoàng thượng đại phát lời đình, giờ phút này ta đi thuyết tình sợ rằng "

Tiêu Diêu Vương mặt lộ vẻ khó khăn, do dự nói.

"Cha . . Con gái thiếu chút nữa thì bị kia con trai của cầu quan khinh bạc nhờ có hấn cứu ta ta mới có thể không việc gì. Hiện tại hấn bị truy nã người để cho con gái làm sao sống ý đi chứ sao."

"Người còn dám nói, nếu không phải người trộm lên đi ra ngoài, làm sao biết phát sinh như vậy chuyện."

Nói đến chỗ này, Tiêu Diêu Vương khí sẽ không đánh một nơi tới. Nữ nhi này thật sự là làm hấn nhức đầu, cách tam soa ngũ liên muốn trộm lên đi ra ngoài chơi đùa, còn không mang hộ vệ. Lần này càng kỳ quái hơn, lại cũng chạy đến ngoài ngàn dặm Kim Lăng đi.

"Con gái hưởng cha bảo đảm, chỉ cần triệt tiêu Liễu đại ca lệnh truy nã, sau này nhất định ngoan ngoãn ở nhà."

Chờ một hồi ta thư bỏ vợ một phong đề cho người đưa về kinh thành, nói rõ với hoàng thượng loại tình huống này. Tiêu Diêu Vương lắc đầu một cái, xem ra con gái đối với (đúng) cái này gọi là Liễu Nhất Bạch tiểu tử có chút thích, chờ một hồi nhất định phải để cho người thật tốt tra một chút hấn lại lịch.

Tại phía xa ngoài ngàn dặm Liễu Nhất Bạch Tự Nhiên không biết Lạc Dương Vương phủ chuyện phát sinh, hai người đùa giỡn một mối, tựa vào một góc Cỏ Tùng bên trên nghỉ ngơi.

"Thật ra thì người đại không cần phải như vậy."

" Hừ ?"

"Ta là nói, người không cần thiết cứu ta. Các nàng nói là thật, ta đúng là Vạn Ma Tông người."

Liễu Nhất Bạch cười nhạt, nhếch miệng lên một vết mê người độ cong: "Trước người cho ta ngăn cản La Thành phát súng kia, cũng chưa từng hỏi ta là thân phận gì. Bất kể người là Ma Giáo hoàn(còn) là người nhà binh thường nữ tử, ta chỉ biết là người là người, cái này thì đủ."

"Phi phi phi, cái gì gọi là biết ta là ta. Buồn nôn chết . ."

Thanh Thanh hung hăng ở Liễu Nhất Bạch bên hông thật mềm bóp một chút xoay người nhảy ra, cười tựa như Ngân Linh.

Từng cây cây ngân hạnh, mặc vào màu vàng kim áo choàng, từng buổi Phong Diệp cây đeo lên Hồng Quan, từng chuỗi tròn vo, hồng đồng đồng tảo rừng chua, thật giống đeo đầy nhánh cây ngọn đèn nhỏ lồng. Ngẩng đầu nhìn lên, kia chọc trời thanh tùng, già dặn cao ngất.

Núi phong cảnh dưới chân sâu hơn trong núi, Thanh Thanh giống như vui sướng bách linh điều nhảy nhót không ngừng, Liễu Nhất Bạch cũng không khỏi bị năng tâm tình lấy, tâm lý biến hóa dễ dàng vui mừng mau dặt đi.

"Thanh Thanh, người thế nào ở Thanh Châu?"

"Lần trước với người phân biệt sau ta trở về bên trong tông, sau đó nghe đệ tử trong tông nói người ở Kim Lăng xông ra đại họa bị truy nã. Ta chỉ muốn tới thăm người một chút trò cười, cái gì đó vỗ lâm tâm tình đại hội Ta đoán người cái này kẻ ngu si nhất định sẽ đi tham gia náo nhiệt, ta hãy cùng tới. Không nghĩ tới ở trong rừng này đụng phải Băng Thần Cốc đệ tử, sau đó chuyện kể tiếp tình người đều biết ."

Thanh Thanh mặt nhăn mặt nhăn mũi quỳnh, tức giận phát phát quả đấm nhỏ: "Sớm muộn có một ngày ta muốn đánh kia thà băng Đại Thâm một hồi, hừ."

Liễu Nhất Bạch bật cười, Thanh Thanh cũng là khá ái rất, lại như vậy thù dai.

"Đói bụng sao? Chúng ta đến dưới chân núi thôn đi ăn một chút gì đi."

"Được a, ở trong rừng mấy ngày ăn lương khô ta đều muốn ăn ới."

Đi mau đi mau, nhìn người chậm với con rùa đen tựa như. Thanh Thanh không kềm chế được tính tình, lôi kéo Liễu Nhất Bạch liền hướng thôn túm đi.

Roi xuống nước Trại, tọa lạc tại thành Thanh Châu Vân Môn núi chân núi. Trong trại nhân sinh sống đầy đủ sung túc, áo cơm không lo. Nhờ vào này Vân Môn núi trong núi sản vật phong phú, trừ có nhân sâm, Linh Chi các loại quý hiếm được liệu; trong núi còn nhiều hơn có đàn hươu ở, cho nên trong trại nhiều người lấy săn thú, hái thuốc mà sống.

Hôm nay vốn là trong trại mỗi năm một lần Tế Tổ kính thần thời gian, trong trại lại không có một bóng người, phòng cửa đóng kín.

Trong đường phố tán lạc linh linh toái toái rau quả, Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh đi ở lạnh tanh trên đường, đang kỳ quái trong trại hiện tượng kỳ quái. Chung quanh đột nhiên lao ra một đám tay cầm vũ khí thôn dân, đao thương gây gộc mũi tên, kềm còi nhất trong tay cũng xách một cái sắc bén cái cuốc, hiển nhiên là trước đây không lâu vừa mới mài.

"Đem hai người bọn họ bắt lại."

"một thân hình nhanh nhẹn dừng mảnh mặt mũi thật thà thanh niên đối với (đứng) chung quanh quát lên."

"Nhị Ngu, người làm sao vẫn vọng động như vậy, hỏi trước mình tình huống làm tiếp đoạn bản về." Trong đám người chột đi ra Nhất Bạch Tu lão nhân tóc trắng, vác hơi có chút Đà, nhịp bước lại cực kỳ chừng chặc, cả người nhìn không giận tự uy.

"Tộc trưởng, cái này còn cần hỏi rõ cái gì, nhất định là kia tộc nhân phái tới hỏi dò tin tức thám tử. Đối đãi với ta bắt bọn hắn lại, đánh khảo một phen, Tự Nhiên có thể hỏi rõ tình huống."

Nhị Ngu vừa nói liền muốn cầm giây thừng tới khóa Liễu Nhất Bạch hai người.

"Cần rõ, trong mắt người còn có ta người tộc trưởng này sao? Lui ra." Lão già râu bạc trắng căn cứ khuyên khích, phần nộ quát.

Liễu Nhất Bạch thấy trận thế này, mình bạch bọn họ định là hiểu lầm cái gì. Đang muốn mở miệng giải thích, lão già liền xoay người nhìn về phía hắn, ôn hòa nói: 'Người tuổi trẻ, hai người các người tới đây vì chuyện gì?'

"Lão trưởng, chúng ta từ thành Thanh Châu tới, xuyên qua mật mờ Vân Môn núi, bởi vì trong bụng đói khát, nghĩ đến này tìm chút ăn." Liễu Nhất Bạch chấp tay một cái, kiên nhẫn giải thích.

Liễu Minh . . Thật giống như ở nơi nào nghe qua. Lão già khổ tư đã lâu, chính là không nhớ nổi ở nơi nào nghe qua danh tự này, chỉ nhìn Liễu Nhất Bạch hai người diện mục, tựa như không giống tộc nhân.

"Nhị Ngu, người đi lấy nhiều chút bánh ngọt rượu tới cho này hai vị trẻ tuổi."

Phân phó xong, lại quay đầu nhìn về phía Liễu Nhất Bạch: 'Người tuổi trẻ, thứ cho lão hủ chiêu đãi không chu toàn, các người tạm ăn chút hãy mau rời đi đi, nếu không chỉ chiêu đãi họa.'

"Lão trưởng chúng ta nếu ."

Toàn bộ mặt đất bỗng nhiên hơi có chút rung động, cắt đứt Liễu Nhất Bạch nói chuyện. Không xa chân núi bụi đất tung bay, tiếng vó ngựa bên tai không dứt, tiếng người huyền ảo. Nghĩ đến không phải ít người hướng trại đánh tới chớp nhoáng.

Lão già sắc mặt đại biến: "Người tuổi trẻ các người nhanh lên đi vào nhà ẩn núp, ngàn vạn lần không nên đi ra."

Liễu Nhất Bạch đối với (đứng) Thanh Thanh khẽ mỉm cười, nhân nhạ đối với (đứng) lão già nói: 'Một bữa cơm ân, còn thiên kim đã báo cáo. Hôm nay trại gặp nạn, tại hạ lại làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn đây?'

"Đừng cậy mạnh, các người hay là đi mau đi." Lão già thấy Liễu Nhất Bạch không biết phải trái, không khỏi vội la lên.

"Hôm nay không đem tiền toàn bộ giao lên, nơi này không có một người có khả năng mò!"

Bỗng nhiên, một đạo bá đạo hùng hồn thanh âm từ cửa trại truyền tới, một dải tràn đầy lạc tại hồ, khoe mắt có một cái thật sâu thẳm, gương mặt hung ác người đàn ông trung niên cười một tảo hồng sắc tuần mã chạy nhanh đến. Đi theo phía sau ước chừng trăm người tất cả thân cười tuần mã tay cầm lưỡi dao sắc bén, kích thích từng trận bụi đất.

"Lão đầu, tiền cũng chuẩn bị xong sao? Ta đã cho người một ngày." Người đàn ông trung niên nhìn về mặt sợ hãi lão già, thần sắc khinh thường nói.

"Nhé, ở nơi này phá trại còn có thể thấy như thế cô gái tuyệt sắc, vừa vặn, ta còn thiếu một Ấp Trại Phu Nhân làm ấm giường." Người đàn ông trung niên liếc mắt liền thấy Liễu Nhất Bạch cạnh Thanh Thanh.

Lão già râu bạc trắng khí nhếch lên, hai mắt tròn tròn căm tức nhìn hấn: "Tiền ta đã chuẩn bị xong, này hai vị trẻ tuổi không phải chúng ta trại người, bọn họ cùng chuyện này không liên quan, người không nên làm khó bọn họ."

"Lão gia hòa, ta xem người là ăn gan báo, dám quân ta tạ Tam gia sự tình."

Nói xong trong tay roi ngựa nhanh như thiểm điện hướng lão già rút đi, đang lúc này, một cái tinh tế thon dài bàn tay nhẹ nhàng đem roi nắm trong tay, Liễu Nhất Bạch sấn vểnh bước đang lúc ngăn ở lão già trước người.

"Số một, người dám đánh ta bằng hữu chủ ý. Thứ hai, người ngay cả một người già đều phải đánh. Thứ ba, ta đối với người loại này cướp bóc nhân sinh tới chán ghét."

"Nói đi, người muốn chết như thế nào." Liễu Nhất Bạch mặt mày đều không nhấc một chút, nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Song kiếm hợp bích

"ha ha ha ha ha, ta Tam gia ngang dọc Vân Môn nhiều núi năm, chưa từng thấy qua ngông cuồng như vậy tiểu tử."

Tạ Tam gia một trận cười điên cuồng, khóe mắt thẹo lộ vẻ càng phát ra dữ tợn.

"Tiểu tử, đệ nhất: Lão Tử vừa ý nữ tử không trốn thoát ta lòng bàn tay. Đệ nhị: Đừng nói lão đầu này, cũng bởi vì người những lời này, cái này trại người đều phải chết. Thứ ba: Lão Tử gặp lại người cô nương kia đáng về liền hận không được bóp chết người."

Nói xong nanh cười một tiếng —— không chứa một mống.

Mọi người thấy Nhị Đương Gia đều đã lên tiếng, tất cả vùng động trường đao trong tay muốn hướng trong trại thôn dân chém tới. Đây nhưng là một cái cơ hội biểu hiện a, vạn nhất lấy được Nhị Đương Gia thưởng thức, trở về nói không chừng có thể làm cái tiểu đầu mục. Một người trong đó lập công nóng lòng, một người một ngựa, trong tay Khai Sơn Đao thể đại lực trầm hướng Liễu Nhất Bạch trên đầu bỏ tới.

Mắt thấy lưỡi đao đã cách Liễu Nhất Bạch chưa đủ mấy tấc khoảng cách, người này trong mắt đã là không che giấu được vui mừng: "Đầu này công bị ta đoạt được, sau này rượu ngon giai nhân hưởng cái đó vô tận. Ha ha "

Liễu Nhất Bạch thấy chính chủ hoàn(còn) không có động thủ, ngược lại có một tiểu nhân vật trước nhảy ra, không khỏi bật cười, khóe mắt đùa cợt nhìn tạ Tam gia, hồn nhiên không có nhìn đã bỏ tới trường đao.

"Tim chết!" Thấy Liễu Nhất Bạch khinh thường như vậy, người này trong mắt không khỏi hiện lên một vệt thần sắc tàn nhẫn.

Liễu Nhất Bạch vẫn không động, Thanh Thanh thấy tình thế, trường kiếm xuất khiếu, vẻ hàn quang kinh hiện, cả cánh tay sóng vai mà đứt, người kia liền ngã xuống khỏi ngựa, thống khổ che chỗ cụt tay trên đất lăn lộn kêu gào.

"Bạch bí đao, những nhân vật nhỏ này người khinh thường xuất thủ, liền để cho ta đi, cái đó to con liền giao cho người." Thanh Thanh khẽ cười duyên.

Nhìn hai người giống như phân phối hàng hóa như vậy thương lượng lên đánh ai giết ai, hồn nhiên không để hấn vào trong mắt. Tạ Tam gia tức giận vô cùng mà cười, trong tay gân xanh căn căn bạo lập nhô ra, trong đao như có kiếm khí phá kiếm mà ra, hiển nhiên là nhanh phá vỡ mà vào kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ.

Dưới chân nhẹ giẫm đạp yên ngựa, cả người lẳng không lên trường đao trong tay hung hăng hướng Liễu Nhất Bạch bỏ tới, dưới chân tảo hồng tuần mã vô ngựa lệch một cái, lại bị đạp phải trên đất. Có thể thấy một đao này tạ Tam gia đã dụng hết toàn lực.

Liễu Nhất Bạch chẳng qua là khẽ nâng lên trong tay tinh tế thon dài bàn tay, ngón trở bung ra một đạo nước son đen như mực Chi Lực, nhanh đến cực hạn, hướng tạ Tam gia mặt bắn tới.

Này Chi Pháp được đặt tên là 'Phá Thần Chi '. Mấy ngày trước đây Liễu Nhất Bạch vừa mới lĩnh ngộ, hôm nay vừa vận dùng để thí chiêu.

Tạ Tam gia trên không trung có chút có một tí không dễ dàng phát giác đứng đưa, cả người ở Liễu Nhất Bạch phía trước mấy thước miễn cưỡng dừng lại, thẳng tắp đứng, trường đao trong tay hoàn(còn) giữ đi phía trước phách quý dị tư thế.

Mọi người đều không biết Nhị Đương Gia trong hồ lô mua bán cái gì thuốc, vừa mới hoàn(còn) chưa từng có từ trước đến nay khi thế đây? Thế nào bỗng nhiên dừng lại đùa bỡn lên soái tới?

Thời gian chậm rãi trôi qua, tạ Tam gia hay lại là giữ cái tư thế này không nhúc nhích, phảng phất thời gian đã ngừng.

Bình thường thăm tạ Tam gia vui vẻ nhất tiểu đệ bản năng cảm thấy tình huống có cái gì không đúng, hoảng vội vàng tiến lên, đẩy đẩy bả vai hắn: "Tam gia, ngươi không sao chứ?"

Không có ai đáp lại hắn, bốn phía hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có hắn vội vàng thanh âm đang từ từ vọng về.

Phanh . . Tiểu đệ tay mới khó khăn nắm thu hồi, tạ Tam gia ảm ảm ngã xuống đất, hai mắt nộ tỉnh, trong mi tâm đang lúc một lỗ máu chính chảy nhỏ giọt phun đầy đỏ tươi huyết dịch.

"Hai hai Nhị Đương Gia chết . ."

Tiểu đệ tựa như là không thể tin được trước mắt cái này tàn khốc sự thật, tạ Tam gia trong mắt hắn thì có như thiên thần như vậy, chỉ cần hắn ra tay, không có chuyện gì là không giải quyết được.

Một chiều, hôm nay đối phương chỉ dùng một chiều, hắn lại chết oan uổng.

Tiểu đệ hai tay dùng không ngừng run rẩy, hắn vẫn không thể tiếp nhận cái này tàn khốc thực tế.

"Là Nhị Đương Gia báo thù, giết bọn hắn."

Mọi người thấy Nhị Đương Gia lại chết, tâm tình kích động, thấy có người dẫn đầu, ríu rít giờ lên trong tay trường đao hướng Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh chém tới.

Trong trại nhất thời hỗn loạn lên, tiểu đệ hô to một tiếng, lại thừa dịp loạn lui về phía sau từ từ thối lui: "Đầu óc có bệnh mới lên, Tam gia võ nghệ cao cường như vậy đều chết, các ngươi xông lên còn chưa phải là bị thái thật,

Ta còn là vội vàng trở về núi thượng bẩm báo cáo Đại Đương Gia thì tốt hơn, xin lỗi các ngươi, quay đầu cho thêm các ngươi đốt điểm tiền vàng bạc."

"Các ngươi đầu lĩnh đã chết, chẳng lẽ các ngươi còn phải hồ đồ ngu xuẩn?" Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt nói.

"Bớt nói nhảm, chúng ta một trăm người mỗi người ới hộp nước miếng cũng có thể đem ngươi chết chìm."

"Đi chết đi ."

Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh nhìn nhau cười một tiếng, Can Tương Mạc Tà đều xuất hiện vó, Long Phượng Hòa Minh, kiếm trong tay nhẹ nhàng vung lên, lưỡng đạo ác liệt kiếm khí bùng ra, một đường thể như chẻ tre, cuối cùng lại quỷ dị hội tụ quán quanh ở đồng thời, long phượng như ẩn như hiện.

Trung gian tránh không kịp Sơn Tặc toàn bộ huyết nhục văng tung tóe, hai bên người bay ngược, ngã ngổ trên đất.

Bụi mù chậm rãi tản đi, chính giữa đường phố một cái sâu không thấy đáy rãnh máu đông miến cường tách đi ra.

Uy thế của một kiếm, kinh khủng như vậy.

Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh tất cả cảm thấy có chút khó tin, chẳng lẽ là cơ duyên xảo hợp, lại . . Song kiếm hợp bích? Tin đồn chỉ có hai người độ phù hợp đạt tới cao vô cùng, mới có thể đạt tới song kiếm hợp bích cảnh giới. Cảnh giới này mặc dù không thể tăng lên người trong công tu vi, lại có thể bằng vào kiếm pháp chiêu thức đem uy lực phóng đại mấy nhiều gấp mười.

Ở cùng trong cảnh giới nếu là gặp hai cái có thể song kiếm hợp bích người, thua không nghi ngờ. Coi như là ở cao một cảnh giới tông sư cao thủ tuyệt thế trong tay cũng có thể toàn thân trở ra, thật sự là vô cùng đáng sợ.

Bọn sơn tặc từng nắm miệng ngổn ở trên mặt đất, một số ít nhất gan người lại hù dọa tè ra quần, một cổ nồng đậm mùi nước tiểu khai ở trong không khí bỗng bành phân tán bốn phía.

Trong đám người không biết là ai trước dẫn đầu, hung hăng bốp bốp chính mình không ngừng run rẩy hai chân, giữa hai chân đau đớn cũng không có khiến cho hắn đứng lên, tâm hung ác, từ trong ngực móc ra tùy thân chủy thủ hung hăng hướng bắp đùi ghim vào, máu tươi bùng ra, thần kinh mang cho đại não đau nhói cảm giác lập tức để cho chân khôi phục cảm giác, quyết tâm, hướng Trại bên ngoài lao đảo chạy đi.

Còn lại Sơn Tặc thấy đã có người chạy, ríu rít xem mèo vẽ hổ, cầm chủy thủ hoặc trường đao trong tay hướng trên chân đâm tới, giùng giàng bỏ chạy hướng phía ngoài chạy đi.

"Có muốn đuổi theo hay không?" Thanh Thanh cặp mắt nhào tránh, nhìn về Liễu Nhất Bạch.

"Giặc cùng đường chó đuổi, trong tay của ta đã dính quá nhiều máu tươi, để cho bọn họ đi thôi."

Liễu Nhất Bạch trong lòng không đành lòng, đang nhìn mình trắng nõn hai tay suy nghĩ xuất thần, tự xuống núi tới nay đã có mấy trăm đầu nhân mạng chết thảm ở trong tay mình. Có lúc hắn cũng phải hỏi chính mình, có cần phải như thế sao?

Nhìn dần dần biến mất không thấy Sơn Tặc, lão già thứ nhất lấy lại tinh thần: 'Ồi chào, người tuổi trẻ, người vừa có thân thủ như thế, vừa mới vốn không ứng trả bọn họ đi mới đúng.'

Bởi vì tâm sự nặng nề, lão già sắc mặt nếp nhăn phảng phất lại càng sâu mấy phần.

"Lão trượng thế nào nói ra lời này?" Liễu Nhất Bạch lông mày nhướn lên, hiếu kỳ nói.

"Bọn họ đi lần này giống như thả hổ về rừng, Tiềm Long vào Uyên. Trong núi Đại Đương Gia nhất định sẽ không ăn cái này bực bội thua thiệt, sau khi chúng ta trại sợ là không dễ chịu. Chỉ là chúng ta tổ tổ bồi bồi tất cả sinh tồn ở nơi này, phải bị ép dòi Trại quả thực có lòng không đành lòng."

Liễu Nhất Bạch quả thật không nghĩ tới còn có tầng này mặt ảnh hưởng, trầm tư chốc lát: "Lão trượng không cần coi chừng, tại hạ nhất định sẽ hoàn(còn) này rơi xuống nước Trại một mảnh quang đăng không trung."

Nói xong nhìn nằm trên mặt đất đã sớm ngắt đi cụt tay người, chính là mới vừa rồi trước nhất ra mặt Sơn Tặc, nhếch miệng lên một vệt mỉm cười mê người.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Lửa đốt ổ trộm

Biển rừng Thương Mãng, loang lổ ánh mặt trời làm chứng. Nơi này diễn lại Tự Nhiên thiên tính, phong cách cổ xưa phong tình, tiếng thông reo làm bạn, năm tháng cứ mặc cho Xuân Hạ Thu Đông tùy ý kinh doanh, thơ văn hoa mỹ trùng điệp dưới tán cây, nở đầy từng tiếng Phi Thúy như vậy chìm hút. Đi vào kếm ánh sáng cùng ánh, mỗi một chủng thanh ý nghĩ mới đều giống như một chi nhiều màu Không Tước Linh. Cùng tâm cảnh tề phi, từ từ lật xem thần hồn trung trắng lệ lời phê ghi trên mép sách.

Một thân cao chừng chớ sáu thước nhiều hán tử qua lại ở rậm rậm bấy rập chông gai trong rừng rậm, trên người đến một vài thô sợi dây y phục, tay trái ống tay áo trống rỗng, bị gió thổi một cái, tay áo bị thổi rơi vào trên bả vai, đúng là một cái cụt tay người.

Theo Thanh Thanh tra hỏi, người này tự xưng "Vương Thập Tam ". Bởi vì từ nhỏ trong nhà nghèo, lại không có thành thạo một nghề, liền bên trên này Vân Môn núi làm Sơn Tặc.

"Này, nhắc tới Vân Môn núi ta nhưng là quen thuộc rất, ta mười ba tuổi lên núi liền vào này Khai Thang Thủ đỉnh núi, tân tân khổ khổ lao tâm lao lực nhiều năm như vậy, dù là liền một cái tiểu đầu mục đều không hỗn thượng, hoàn(còn) ngày ngày bị đám kia vương bát cao từ khi dễ, khi đó ta liền thế, ta nhất định phải thành công, để cho bọn họ biết tiểu gia lợi hại . Ta . ."

"Im miệng!" Theo sau lưng Thanh Thanh quả thực nghe không dưới Vương Thập Tam một mực như vậy lại nhai không ngừng, khề kêu nói.

Vương Thập Tam co rút rút cổ, nhất thời không dám nói lời nào. Hắn bản năng đối với (đúng) Thanh Thanh cảm thấy sợ hãi, chính mình cánh tay này chính là bị nạng chém xuống một kiếm, chọc giận vị này cô nãi nãi ước chừng phải ăn không ôm lấy đi.

"Còn bao lâu mới có thể đến? Có đại lộ không đi người thế nào cũng phải dẫn chúng ta đi này bảy choáng váng tám lượn quanh đường mòn."

.

"Khai Thang Thủ là các người Đại Đương Gia? Có lợi hại hay không?"

.

"Các người trên đỉnh núi lại có bao nhiêu người?"

.

"Người là ách hay lại là điếc? Có tin ta hay không đem người một cái tay khác cũng chặt xuống "

"Nữ Hiệp . Không phải là người để cho ta không cần nói chứ sao." Vương Thập Tam chuyển quá mức ừy khuất nhìn Thanh Thanh.

"Ta là cho người đừng nói nói nhảm nhiều như vậy, không phải là cho người không cần nói." Thanh Thanh dở khóc dở cười.

"Ồ . ."

"Ồ?" Thanh Thanh thân hình quý mị động một cái, đi phía trước đạp nhẹ một bước, một cước hướng Vương Thập Tam trên mông đá tới, ta cho người trả lời ta vấn đề, người ồ ồ ồ ồ ồ cái gì quý.

'Nữ Hiệp đừng động thủ, trên đại lộ có rất nhiều thám tử, chúng ta đi bên kia nhất định sẽ bị phát hiện, con đường này rất bí mật, là ta tình cờ phát hiện, vô cùng an toàn. Rất nhanh thì có thể tới. Chúng ta Đại Đường Gia . Không phải là, cái này Khai Thang Thủ nghe nói đã một cái chân bước vào Tông Sư Cảnh Giới, bình thường cực ít lộ diện, đều đang bế quan. Hai ngày trước nói là phát hiện một nơi Tông Sư Cảnh Giới cao nhân chôn xương chỗ, Đái Sơn trung năm trăm đệ tử tinh anh đi tìm bảo đi. Hiện tại ở trong núi hắc chỉ còn hôm qua cùng ta cùng tới kia số một trăm người.'

Liễu Nhất Bạch khẽ cau mày: 'Một cái chân bước vào Tông Sư Cảnh Giới cao thủ, chuyện này sợ rằng có chút khó giải quyết.'

"Bạch bí đao người sợ cái gì a, hắc không phải nói này Khai Thang Thủ đi tìm bảo mà, chúng ta nhân cơ hội này sao hắc ồ, mai phục ở cấp độ kia hắc trở lại, nói không chừng còn có thể cướp được bảo bối đây."

Thanh Thanh đang nói đến bảo bối thời điểm, hai mắt chớp chớp, trong mắt hiện lên vô số viên lóe sáng tiểu tinh tinh.

"Nhìn người kia mê tiền dạng, cẩn thận sau này không ai thêm lấy." Liễu Nhất Bạch cười dùng tinh tế ngón tay đâm đâm Thanh Thanh cái trán.

"Đừng động đầu ta, nếu không ta cắn người." Thanh Thanh cố làm tàn bạo đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch thử thử miệng, lộ ra hai khỏa trắng tinh tiểu hổ nha, thoáng là khả ái.

"Hai cái lẳng đầu thanh, lại còn gọi lên Đại Đường Gia chủ ý, thật là không biết bọn họ trong đầu giả bộ là cái gì." Vương Thập Tam âm thầm nghĩ tới.

Xuyên qua trải rộng cây có gai đường hẹp quanh co, một tòa đứng sừng sững ở vách đá son trại Hác nhưng đứng ở trước mắt bà người, hai bên đang đứng tháp canh, trong tháp hai người tay cầm cung tên cảnh giác nhìn tiền phương. Trước cửa bốn người tay cầm trường thương tựa như chính đang nói đùa đến cái gì.

Liễu Nhất Bạch lông mày nhướn lên, đối với (đúng) Thanh Thanh nhẹ nói nói: 'Bọn họ phòng bị coi như sâm nghiêm, ta có nắm chắc lạng yên không một tiếng động giết chết trên tháp canh hai người,

Chỉ ất sẽ kinh động trước cửa bốn người, đến lúc đó miễn không thật nhiều phiền toái.'

"Bọn chúng ta đến trời tối lại chờ cơ hội mà động đi." Thanh Thanh cùng Liễu Nhất Bạch cơ hồ trăm miệng một lời nói.

Nói xong bèn nhìn nhau cười, toàn bộ đều không nói cái gì trung.

Tối om om đêm, phẳng phát vô biên mực đậm nặng nề xức ở chân trời, ngay cả sao ánh sáng nhạt cũng không có. Lường đạo như quý mị bóng người lấy cực nhanh tốc độ hướng cửa trại phóng tới.

Huu . . Huu . . Lường đạo Phá Thần Chỉ Chỉ Lực tiêu không một tiếng động như vậy bắn về phía tháp canh trung hai người.

"Một người hai cái." Liễu Nhất Bạch thấp giọng nói.

"Mẹ hắc, bọn họ ở bên trong ngon lành đồ ăn thức uống, chúng ta nhưng phải ở nơi này thủ môn."

"Đúng vậy, Lão Tử đối dạ dày đều phải bị tiêu hóa." Một người khác nói tiếp.

Hai lau hàn quang kinh hiện, máu me tung tóe. Bốn người chỉ kịp phát ra rên lên một tiếng, liền ầm ầm ngã xuống đất.

Cách Liễu Nhất Bạch dùng Phá Thần Chỉ giải quyết trên tháp canh hai người chênh lệch bất quá 10 giây, hai người tốc độ tất cả nhanh đến mức khó mà tin nổi.

Trong trại đèn đuốc sáng choang, phi thường náo nhiệt. Hơn một trăm người ngồi khắp phòng khách, có hoa quyền uống rượu, có ôm cô gái trong ngực trêu chọc đến, còn có ôm cái vô rượu té xuống đất khò khò ngủ say.

"Những người này tâm thật đúng là lớn a, thú vị."

Liễu Nhất Bạch thấy chuyện gì đến Thanh Thanh trong miệng cũng có thể biến thành chơi đùa không khỏi lắc đầu bật cười: "Thanh Thanh, người có lạnh hay không?"

"Người muốn làm gì? Ta coi như lạnh cũng không cần người ôm ta." Thanh Thanh hai tay ôm ngực, cảnh giác nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch.

"Thần kinh . Ta là nói rõ thanh người đi phóng hỏa lấy sười ẩm đi." Nói xong khoe mắt hướng đại sảnh liếc liếc.

"Ha ha, ý kiến hay, Bạch bí đao, không nghĩ tới người như vậy tổn hại."

Thanh Thanh như một làn khói người đã biến mất trong bóng đêm, trong không khí hoàn(còn) nhân nhậ lưu lại sâu kín con gái hương.

Nhất thời, trong trại Đông Tây Nam Bắc bốn góc tất cả dấy lên lửa lớn rừng rực, khói đen giăng đầy.

"Ồi chào, huynh đệ, người xem, cái nào vương bát cao tử đại buổi tối ở thả Diễm Hỏa chơi đùa a."

"Đúng vậy . . Đối với (đúng) cái gì a." Lửa cháy rồi mau dập đi cứu hỏa, đừng ngủ.

Phát hiện tình hình hoả hoạn Sơn Tặc lập tức lớn tiếng hô quát lên, vừa chạy vừa dùng chân dùng sức đập uống say ngã xuống đất người.

Lửa cháy? Ôm một cái đến cái vò rượu Sơn Tặc mắt say mông lung, xách cái bình liền hướng thế lửa hung mãnh nhất nơi đập tới, ngọn lửa một khi rượu tưới, thế lửa càng hơn, như một con rồng lửa như vậy giương nanh múa vuốt, tùy ý phi đảng.

"Mẹ người gốc ghêch, Vương Bát con bê." Phát hiện tình hình hoả hoạn Sơn Tặc thấy có người lại dùng rượu đi tắt lửa, giận không chỗ phát tiết, xông lên một cước đem ném vò rượu người đập ngã, trong miệng hùng hùng hổ hổ, một bộ sinh không thể yêu đáng về.

Đang định chính mình đi nói thù cứu hỏa lúc, trong bóng đêm lại chậm rãi hiện lên một nói bóng người màu trắng, chính cười tùm tùm nhìn hấn.

"Ta mẹ hấn, ma quỷ lộng hành? Ta cũng không uống say a ."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hung Cầm Hộ Bảo

Trong bóng đêm bóng trắng càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

Tầm kia thanh sáp anh tuấn gương mặt, như ma quỷ nụ cười. Như vậy gương mặt đã thật sâu khắc ở trong đầu hấn, vậy không đi. Chính là người thiếu niên kia chỉ một cái đem Nhị Đương Gia điểm chết, một kiếm để cho bọn họ trăm người cái đó chúng quân lính tan rã.

Hấn hai chân nhịn không được run, muốn gọi người lại phát hiện trong miệng không phát ra được một tia thanh âm.

"Ta đáng sợ như thế sao?" Liễu Nhất Bạch chậm rãi đi tới trước mặt hấn, mỉm cười nói.

"Ta . . Ta ."

Liễu Nhất Bạch bỗng nhiên biến sắc, phần nộ quát: "Mùi hơi thở bên trong đem các người người toàn bộ triệu tập tới, nếu không người hấn biết hậu quả."

Lời đến cuối cùng đã biến thành lạnh lẽo thấu xương.

Phát hiện tình hình hoả hoạn Sơn Tặc như được đại xá, đi đứng cũng thay đổi linh lợi rất nhiều.

Mùi hơi thở không tới, chúng trăm Sơn Tặc đã thừa thốt hội tụ đến Liễu Nhất Bạch trước người, trông mong ngóng trông, trên mặt tất cả mang theo trình độ bất đồng sợ hãi.

Trong trại lửa lớn hoàn(còn) đang thiêu đốt hùng hực đến, đem bọn sơn tặc gương mặt ánh đỏ bừng.

"Ta chỉ nói một lần, bắt đầu từ hôm nay, toàn bộ các người giải tán đi xuống núi đi."

Xuống núi?

Giải tán?

Chúng ta không nghe lầm chứ?

An tĩnh đám người nhất thời trở nên huyền ảo, châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ỉ.

"Đại Hiệp, chúng ta thân không sờ trường, sau khi xuống núi chỉ sợ cũng chỉ có thể chết đói a." Một người lấy can đảm tiến lên run rẩy nói.

Xác thực, trên núi mọi người phần lớn chỉ có thể chút trang giả bả thức, không có người nào có thành thạo một nghề có thể nuôi chính mình. Chỉ cần có thể ăn no, mặc ấm, ai nguyện ý lên núi làm Sơn Tặc cướp bóc, người người kêu đánh đây?

Nói là thái bình thịnh thế, người người cơm no áo ấm, đêm không cần đóng cửa. Nhưng vẫn là có rất nhiều người nghèo ngay cả miếng thuốc cũng không ăn được.

Liễu Nhất Bạch cau mày một cái, hán tử chưa từng nghĩ để cho bọn họ sau khi giải tán sinh kế vẫn đề, coi như nhất thời bức bách bọn họ xuống núi, đợi bọn hán ăn không đủ no bụng phải chết đói thời điểm, vẫn sẽ đoạt cướp thậm chí giết người mưu tài sản.

"Chuyện này có khó khăn gì? Oanh, kia thô bỉ hán tử, các người trong trại có hay không Tiểu Kim Khố loại?"

Thanh Thanh không biết lúc nào lặng yên không một tiếng động trở lại, trong lòng bàn tay nhiều hộp quẹt, chính cười hi hi vận hồi vừa mới phát hiện tình hình hoà loạn núi kia kẻ gian.

"Ngạch có là có, chỉ bất quá bình thường chỉ có hai vị đương gia có thể xuất nhập, nghe nói trong kho có chỉ Hung Cầm trông chừng, người bình thường đi vào sẽ bị lập tức lôi xé nát bấy."

Phát hiện tình hình hoà loạn Sơn Tặc cẩn thận từng li từng tí nói, trên mặt tựa như hiện lên một vết sợ vẻ.

Nghĩ đến hán là gặp qua kia Hung Cầm lợi hại.

"Không phải là chỉ Tiểu Súc Sinh mà, nhanh mang ta đi."

Thanh Thanh nghe một chút thật là có kim khó, trong mắt không che giấu được vui mừng, bận rộn uy hiếp hán đi trước dẫn đường.

Thấy Thanh Thanh như thể ham chơi lỗ mãng, Liễu Nhất Bạch chỉ đành phải bước nhanh đuổi theo.

Đi theo Thanh Thanh đi tới bên cạnh vách núi, gió còn chưa phải là như vậy giá rét, chẳng qua là sức gió rất lớn. Vách đá cạnh cây khô bị gió thổi được (phải) tả diều hữu bãi, thỉnh thoảng phát ra tiếng ô ô thanh âm, cho cả ngọn núi cốc bằng thêm mấy phần quỷ dị.

"Là ở chỗ đó." Phát hiện tình hình hoà loạn Sơn Tặc đứng ở vách đá, tay run run chỉ chỉ đối diện trên núi cao chót vót một cái đen thùi cửa hang.

"Nhé, hoàn(còn) giấu thật ổn thỏa mà, vậy các người bình thường giành được vàng bạc châu báu là thế nào vận đi qua?"

Thanh Thanh không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Phát hiện tình hình hoà loạn Sơn Tặc chỉ chỉ treo ở trên đỉnh núi phương một cây cánh tay lớn bằng thiết tác.

Thiết tác từ đỉnh núi bên này chỗ cao trực tiếp liên tiếp đến đối diện phía trên hang núi, chắc là đem vàng bạc chứa ở trong cái sọt lướt qua đi để cho tại đối diện người tiếp ứng đi.

Đây đối với không biết kinh công người bình thường mà nói có lẽ là một đạo không thể vượt qua rãnh, nhưng đối với Thanh Thanh mà nói tất nhiên không thành vấn đề.

Mũi chân nhẹ một chút mặt đất, Thanh Thanh cả người giống như tiên nữ như vậy lẳng không lên, trung gian mượn xuống thiết tác lực, một lần nữa xé dịch, đã khó khăn lắm rơi vào cửa hang, chính xoay người đặc ý nhìn Liễu Nhất Bạch.

"Cẩn thận phía sau!"

Liễu Nhất Bạch sắc mặt lộ ra chưa bao giờ có vẻ kinh sợ,

Này sinh vật đáng quá mức khổng lồ, vượt xa đồng loại.

Một con nước sơn đen như mực Hung Cầm bỗng nhiên xuất hiện ở Thanh Thanh phía sau, phe cánh đen nhánh sáng, mở ra cánh đập tới hơn mười thước dài.

Thanh Thanh trước tiên quay ngược lại, tìm có lợi địa thế, tựa vào động cạnh một khối to lớn đá lớn sau.

Làm một tiếng, Hung Cầm móng nhọn đường ngang, tia lửa văng khắp nơi. Sắc bén kia móng vuốt lớn lao qua cứng rắn trên đá lớn, tiếng va chạm chói tai, để cho người nghe thấm được (phải) hoảng.

Thanh Thanh núp ở đá lớn sau sống lưng lạnh cả người, may nghe được Liễu Nhất Bạch báo hiệu sau phản ứng nhanh chóng tránh qua.

Nó bay lên trời, mang theo trận trận gió mạnh.

Lớn như vậy ưng chuẩn Liễu Nhất Bạch trước ở Lạc Hà Sơn chưa từng thấy qua, nó cặp mắt Tinh Hồng, lệ khí mười phần.

Điều chỉnh một cái phương hướng, Hung Cầm cấp tốc đáp xuống, trong tay móng nhọn hướng núp ở đá lớn phía sau Thanh Thanh bắt đi.

Thanh Thanh đã là không thể tránh né, to lớn móng nhọn bao phủ xuống.

Một đạo lạng yên không một tiếng động màu đen Chỉ Lực nếu lỗi trung nhiễm điện tới, trong nháy mắt xuyên thủng ưng chuẩn cánh.

Ưng chuẩn bị đau, hú lên quái dị, buông tha công kích Thanh Thanh hướng không trung bay đi.

Nó ánh mắt Tinh Hồng nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch, nhưng là không có lập tức lao xuống, mà là ở không trung không ngừng quanh quẩn, nó có trực giác bén nhạy, bản năng cảm giác đến Liễu Nhất Bạch là một cái rất nguy hiểm người.

Ngón tay khinh động, lại vừa là lưỡng đạo Phá Thần Chỉ Chỉ Lực hướng ưng chuẩn cực nhanh bắn tới, ưng chuẩn trong mắt lóe lên một vẻ sợ hãi, huy động cánh, tốc độ lại cũng là nhanh cực hạn. Lưỡng đạo ác liệt Chỉ Lực theo hấn cánh phía dưới xuyên qua.

"Thật là nhanh sức sinh."

Liễu Nhất Bạch lẳng không lên, nhẹ một chút cương tác, trường kiếm trong tay xuất khiếu, trận trận Phượng Minh tiểu vang chín tầng trời, toàn bộ Vân Môn núi chim bay thú chạy tất cả nằm rạp trên mặt đất, run lay bầy.

Ưng chuẩn như là thấy cái gì đáng sợ đồ vật, huy động cánh không hề định hướng trời cao bay đi.

"Lưu đứng lại cho ta!"

Một đạo to lớn Quang Nhận nghịch trời cao cực nhanh hướng ưng chuẩn chém tới.

Hét thảm một tiếng, không trung phiêu tán một màn mưa máu, căn (cái) cái lông chim cực nhanh hạ xuống, cắm ngược ở vách đá thẳng đứng trên. Ưng chuẩn thân thể lắc một cái, giùng giăng hướng trời cao bay đi, trong nháy mắt chỉ có thể nhìn được đen thui một chút.

Lông chim lại cứng rắn như vậy, thật là thành tinh.

"Không có sao chứ, tiểu ma nữ."

Liễu Nhất Bạch nhẹ nhàng rơi vào Thanh Thanh trước mặt, quần áo trắng không gió mà bay.

Thanh Thanh vỗ vỗ cao vút ngực từ đá lớn trung nhảy ra, mũi quỳnh hơi nhú: "Sớm biết này chim to như vậy e sợ người kiếm, ta sẽ dùng ta Mạc Tà đem nó chế thành một cái không lông chim xú điều, hừ."

"Chúng ta vào hang tìm xem một chút có cái gì không ngàn năm sâm có tuổi loại, cho người bồi bổ não."

"Được a ."

"Người nói ai muốn bổ não, đầu óc người mới xấu đây."

Thanh Thanh kịp phản ứng, đầu ngón tay hung hăng bóp một cái Liễu Nhất Bạch bên hông thịt mềm.

Liễu Nhất Bạch bị đau, nhấc chân hướng trong động chạy đi, lại chột dừng lại.

"Tự nhiên dờ ra làm gì?"

Thanh Thanh sau đó đi vào, mới vừa hỏi xong cũng đứng ngẩn ngơ trên đất, bình tĩnh nhìn chăm chăm ngay phía trước.

Trong động cũng không vật dễ cháy, lại vàng óng ánh lóe kim quang, chiếu sáng cả sơn động, chiếu sáng hai người trắng nõn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nghĩa hiệp nhưng mềm lòng

Trong động ngay chính giữa chính tề chất đồng ước chừng thập phương nhiều tiền đỉnh, chung quanh tán lạc vô số bạch ngân, Ngọc Khí, châu báu.

Sáng quắc rực rỡ, chói lọi người hai mắt.

"Này Khai Thang Thủ rốt cuộc cướp bao nhiêu thứ?" Thanh Thanh cái to nhỏ miệng, lăm bằm nói.

"Đây là vô số gia đình cửa nát nhà tan đời lấy."

Liễu Nhất Bạch thật sâu biết, nhiều như vậy vàng bạc châu báu phải đến phía sau là vô số máu tươi, sinh mệnh.

Trong lòng Vô Danh giận lên, nghĩ đến nhiều như vậy gia đình vì vậy tiếp theo muốn nhấn đuối bị đuối, thậm chí chết rét, hấn mặt bắt đầu biến hóa vụn vụn: "Bất kể cái này Khai Thang Thủ có phải hay không một cái chân bước vào Tông Sư Cảnh Giới, bất kể hấn cường đến mức nào, mình nhất định phải đem hấn giết chết."

Từ nhỏ không hưởng thụ qua cha mẹ quan ái Liễu Nhất Bạch đối với (đúng) loại này phá hư gia đình người ta người không lý do thông hận.

Thanh Thanh không thấy phía sau Liễu Nhất Bạch xanh mét vụn vụn sắc mặt, tung tăng vờn quanh bên trong động cẩn thận tìm. Vây quanh Kim Sơn thượng thoan hạ khiêu mây phen sau, Thanh Thanh ương ương đi tới Liễu Nhất Bạch trước mặt, bữu môi, một bộ thất vọng đáng vẽ: "Bạch bí đao, người nói cái này phá núi động chất nhiều như vậy vàng bạc châu báu, làm sao lại không có thiên tài địa bảo gì, Vô Công Bí Tích loại. Này Khai Thang Thủ cũng quá khu đi, giấu như vậy ẩn núp lại ngon giống vậy cái gì cũng không có."

"Chờ một hồi chúng ta đem tiền phút một ít cho những sơn tặc kia để cho bọn họ tự mưu sinh lộ đi, còn lại để lại cho người làm đồ cưới người thấy có được không?"

"Ai muốn những thứ kia tiền dơ bẩn làm đồ cưới, ta muốn bảo bối."

Thanh Thanh giận dữ dậm chân một cái, lại chợt ngừng đầu: "Chúng ta thế nào đem như vậy vàng bạc châu báu làm được à?"

Trong động tiền tài toàn bộ do đối diện đỉnh núi cái sọt lợi dụng thiết tác chảy xuống, nhưng là ở bên này cửa hang thấp hơn này mặt đỉnh núi, thiết tác là hướng cửa hang nghiêng về, ở bên này là thành thật không thể đánh đo đem tiền dời đi ra ngoài.

Coi như là Khinh Công cao thủ tuyệt đỉnh, một lần tối đa cũng chỉ có thể mang theo một phần nhỏ, nếu như dùng cái phương pháp này vận, không biết năm tháng nào mới có thể đem bên trong giống như núi vàng bạc châu báu toàn bộ dời đi ra ngoài.

Liễu Nhất Bạch cười tủm tủm nhìn Thanh Thanh: "Tiểu ma nữ, ta có biện pháp ở trong vòng một khắc đồng hồ đem trong động tiền tài toàn bộ vận chuyển tới đối diện đi. Chỉ bất quá. . ."

Mặc dù cho là Liễu Nhất Bạch là đang khoác lác, Thanh Thanh hay lại là không kịp chờ đợi hỏi tới: "Chỉ tùy nhiên làm sao?"

"Chỉ bất quá người. . ." Liễu Nhất Bạch muốn nói lại thôi, trong mắt vạch qua một đạo vẻ giao hoạt, sắc mị mị nhìn chăm chăm Thanh Thanh cao vút ngực.

"Đồ lưu manh người đừng có mơ, ta sẽ không làm cho này nhiều chút tiền dơ bẩn bán đứng chính mình. Hừ!"

Thanh Thanh hai tay khoen ngực, xấu hổ nhìn Liễu Nhất Bạch.

Lần trước ăn lần này mình đầu hủ, lần này lại còn đánh chính mình chủ ý, thật là một cái đại sắc lang, xem ra sau này được (phải) cách xa hấn một chút, quần áo nhiều xuyên mấy món mới được.

Ha ha ha ha, nhìn Thanh Thanh kia phòng chó sói như Xuyên ngọc trắng ngọt dạng, Liễu Nhất Bạch không nhịn được cười lớn.

Bụng bít bụng bít cười hơi có chút đau bụng, khoát tay nói: "Không đùa người, người thân thể nhỏ kia ta quả thực không có hứng thú gì."

"Người nói ai nhỏ?"

Thanh Thanh giang hai tay không cong ngực, khiêu khích nhìn Liễu Nhất Bạch.

"Cũng không phải là không sờ qua. . ." Liễu Nhất Bạch nhỏ giọng thì thầm.

Mặc dù thanh âm bé không thể nghe, chỉ Thanh Thanh đã sớm đạt tới kiếm khí xuất thể cảnh giới, trong không khí yếu ớt âm thanh cũng có thể bắt được.

Chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng nóng, mình nhất định là đỏ mặt.

Thanh Thanh xấu hổ không dứt, dưới chân khinh động, định tới bóp Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch nhẹ lùi một bước, khóe mắt cười chúm chím nhìn xông lại Thanh Thanh. Giữa không trung bỗng nhiên quỹ dị tạo thành một đạo đen nhánh to lớn ánh sáng bàn tay, đem Thanh Thanh nắm ở trong lòng bàn tay, nhanh như nhanh như tia chớp bay ra son động vượt qua vách đá cho đến đối diện đỉnh núi màu đen ánh sáng bàn tay mới chậm rãi tiêu tan.

Hết thầy các thứ này là như thế không tưởng tượng nổi, khiến cho người khiếp sợ như vậy. Đây rốt cuộc là chiêu thức gì, lại có thể tiêu không một tiếng động đưa nàng cái này đã phá vỡ mà vào kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ siết trong tay, mà nàng lại không có...chút nào sức chống cự. Liễu Nhất Bạch càng ngày càng để cho nàng không nhìn thấu.

Nhìn chậm rãi tiêu tan ở trong không khí màu đen ánh sáng bàn tay, Thanh Thanh suy nghĩ xuất thần.

Lại vừa là một đạo nước son đen như mực ánh sáng bàn tay xuyên qua bóng đêm bay tới, rơi xuống vô số chiếu lấp lánh vàng bạc châu báu.

Theo sát phía sau lại có ba đạo ánh sáng bàn tay theo đuôi tới, trong lòng bàn tay giống vậy siết số lớn tài vật.

Một mực ở vách đá chờ Sơn Tặc, mắt tròn tròn nhìn chất đồng như núi vàng bạc, trong mắt không che giấu được tham lam. Nếu không phải kiêng kỵ Thanh Thanh ngay ở bên cạnh, hẳn đã sớm tiến lên giả bộ mấy ngục lớn túi chạy trốn.

Liễu Nhất Bạch nhẹ một chút thiết tắc, nhẹ nhàng rơi vào Thanh Thanh trước mặt, áo không dính bụi, trôi giạt như tiên. Khóe miệng lộ ra một vẻ nụ cười, chỉ bất quá mặt mũi hơi lộ ra tái nhợt.

Này ánh sáng bàn tay kêu là "Bất tiên thủ"! Là Độ Ma Tâm Kinh trung ghi lại tối cao võ học, Liễu Nhất Bạch cũng là mới vừa lĩnh ngộ không lâu, vừa mới kia Tứ Chương đã mọc sạch toàn thân hắc nội lực.

Chiêu thức này tiêu hao quả thực quá lớn.

"Bạch bí đao, người lại dám dùng kỳ quái bàn tay bắt ta. Đừng tưởng rằng võ công của người cao hơn ta là có thể khi dễ ta."

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch rơi xuống đất liền giương nanh múa vuốt nhào tới trên người hắn, trên tay hung hăng sử lực bóp hắn ngang hông thịt mềm.

"Tiểu ma nữ. Đừng làm rộn đừng. . . Đừng cũng không dám. . . nữa. . ."

"Đi nhanh đem người kêu đến." Liễu Nhất Bạch bận rộn nói sang chuyện khác, đối với (đứng) bên cạnh chính cười trộm Sơn Tặc quát lên.

Sơn Tặc tuân lệnh, như một làn khói hướng trong trại chạy đi, nhất định là muốn chia tiền, sau này ngày tốt tới. Sơn Tặc vui rạo rức suy nghĩ, cảm giác Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh hai người bây giờ nhìn lại là khả ái như vậy.

Nghe được là muốn chia tiền, bọn sơn tặc chạy còn nhanh hơn thỏ, chốc lát đã tích tụ đến Liễu Nhất Bạch trước người, mặt đầy trông đợi nhìn hắn, chỉ kém quỹ xuống đưa tay.

Liễu Nhất Bạch chỉ chỉ vừa mới đi trước báo tin Sơn Tặc: "Người, mỗi người phát một trăm lượng, lãnh được người có tiền mỗi người xuống núi tự mưu sinh lộ, nếu như lại bị ta phát hiện các người làm xằng làm bậy, đừng trách ta trở mặt vô tình."

Bọn sơn tặc tất cả vâng dạ xưng phải, một trăm lượng đã có thể xuống núi cưới một lão bà, làm một ít bản sinh ý. Hỏi dò ai sẽ ngại mình tiền nhiều, có thể thật tốt sống qua ngày ai sẽ nghĩ (muốn) lại đi cướp bóc giết người?

Liễu Nhất Bạch hài lòng nhìn chăm chăm mọi người biểu tình, nhắm mắt Tĩnh Tĩnh chờ đợi Sơn Tặc đem ngân lượng cho bọn hắn phát xong.

Thanh Thanh Tĩnh Tĩnh đứng sau lưng Liễu Nhất Bạch nhìn hắn mạch lạc rõ ràng đem Sơn Tặc cũng thu xếp ổn thỏa, trong mắt hiện lên một vệt thần sắc phức tạp. Hẳn rốt cuộc là một cái dạng gì người? Ở trong thành Kim Lăng có thể thiết huyết vô tình, đại khai sát giới. Lúc này nhưng có thể thành sơn kẻ gian sinh kế bốn ba lo nghĩ.

"Nghĩa hiệp nhưng mềm lòng!"

Thanh Thanh trong đầu bốn chữ này không ngừng hiện lên lại bộc phát rõ ràng.

Có lẽ ở trong lòng hắn, "Hiệp" cái chữ này có không giống nhau định nghĩa đi.

Liễu Nhất Bạch bóng người giờ phút này trong lòng hắn lộ vẻ càng phát ra cao lớn, hẳn sau này nhất định có thể nói với hắn như vậy, trở thành một danh truyền ngàn Cổ đại hiệp đi.

Suy nghĩ một chút chính mình Vạn Ma Tông thiếu chủ thân phận, Thanh Thanh không khỏi mặt hiện lên vẻ khổ sở, giữa các nàng cuối cùng là muốn có một đạo không thể vượt qua rãnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hiệp Lữ Kiếm Phổ

Ngọn lửa là có thể chiếm đoạt hết thảy đầu lưỡi, điều này đầu lưỡi quét qua nơi chính là một vùng phế tích.

Lửa cháy hừng hực không chút kiêng kỵ khuếch trương đến nó nanh vuốt, ý đồ đem sử dụng địa phương toàn bộ bao trùm ở nó dưới sự thống trị.

Trong bóng tối dấy lên hồng quang giống như tử thần kêu gọi tín hiệu.

Không trung cuộn cuộn khói dày đặc cũng không có ảnh hưởng bọn sơn tặc hưng phấn tâm tình, đội trong tay đều đã lãnh được một trăm lượng nặng chịch bạch ngân sau, lại toàn bộ không tự chủ được nhìn về phía chính ở nhắm mắt đường thần Liễu Nhất Bạch, cảm kích nói: "Thiếu Hiệp đại ân, chúng ta không bao giờ quên, sau này chỉ cần ngài phân phó một tiếng, chúng ta nhất định chạy tới đội nghe sai khiến."

"Được, các người nhanh đi xuống núi đi."

Liễu Nhất Bạch khoát khoát tay, con mắt vẫn không có mở ra, nhẹ giọng nói.

Sau đó mới là cực kỳ trọng yếu thời điểm, hắn phải nhanh chóng điều chỉnh xong trạng thái, nghênh đón hắn đến tận bây giờ kinh khủng nhất một cái đối thủ.

Trong núi đêm khuya vốn đã hơi lạnh, trong không khí lại tràn ngập một cỗ khô ráo nhiệt ý.

Đội hơn 100 Sơn Tặc lục tục sau khi xuống núi, Liễu Nhất Bạch mới âm thầm thở phào: "Tiểu ma nữ, xem ra chúng ta muốn ở trên núi các loại (chờ) một đoạn thời gian."

"Này đêm dài đằng đẵng làm như thế nào qua a, trên trời ngay cả vì sao cũng không có thể để cho ta đếm một chút."

Thanh Thanh đi ngồi xổm Liễu Nhất Bạch trước mặt, hai tay nâng cầm lên phiến muộn theo dõi hắn.

"Ồ "

Thanh Thanh đen nhánh hai con ngươi thoáng qua vẻ giảo hoạt, ống tay áo Khinh Vũ, người đã biến mất ở trong màn đêm.

"Ma nữ người đi đâu vậy?"

..

Trống không đình núi không người trả lời hắn, Liễu Nhất Bạch không khỏi lắc đầu một cái, tiểu ma nữ này hay là thật là làm ầm ĩ. Không biết lại nghĩ đến cái gì thú vị sự tình, tùy theo nâng đi đi.

Gió đêm tấp tập, trong không khí chảy xuôi một cỗ say lòng người mùi rượu, Thanh Thanh ngân Linh như vậy tiếng cười từ xa phương truyền tới: "Bạch bí đao người xem một chút lấy cho người cái gì tới."

Liễu Nhất Bạch hơi mở hai tròng mắt, chỉ thấy Thanh Thanh một tay nhắc đến một vò không Khai Phong Nữ Nhi Hồng chính cười hì hì nhìn mình.

"Bên kia thế lửa lớn như vậy? Người là từ nơi nào lấy được này hai vò rượu?" Liễu Nhất Bạch nghi hoặc không thôi.

"Tỷ tỷ Tự Nhiên có biện pháp, chỉ để ý uống chính là, cầu nhau cái gì. Hãy cùng cái tiểu quả phụ tựa như . . Ha ha ha "

"Đào đem mình làm cái dài dòng tiểu quả phụ ." Liễu Nhất Bạch không khỏi ngượng ngùng sờ mũi một cái, nhận lấy Thanh Thanh ném quả vò rượu, đẩy ra giấy dán, ngửa đầu đại uống.

"Đối Tửu đương Ca, nhân sinh bao nhiêu, ha ha ha ha ha ."

"Ha ha ha . Chưa chết . ."

..

Đông Phương chân trời hiện lên một mảnh màu trắng bạc, đại địa cũng dần dần sáng lên. Quả nhiên, một hồi nữa, ở bên kia tự ra giờ mặt trời gần một

nửa, đỏ là đỏ cực kì, lại không có ánh sáng. Mặt trời này giống như vác lấy cái gì trách nhiệm tựa như, từ từ từng bước từng bước, cố gắng hướng phía trên thẳng lên, đến cuối cùng, rốt cuộc xông phá Vân Hà hoàn toàn nhảy ra đường chân trời.

Xa xa trại trung truyền tới từng đạo vội vàng giận kêu.

"Đại Đương Gia, trại đốt không còn sót lại một chút căn."

"Đại Đương Gia, trong trại huynh đệ một cái cũng không trông thấy."

"Đại Đương Gia "

. .

"Tới." Liễu Nhất Bạch trong mắt thần quang trong trẻo, nói khẽ với sắc mặt vẫn hồng đồng đồng Thanh Thanh nói.

Chốc lát, trong tầm mắt cấp tốc lao ra ước chừng hơn ba mươi người, người đầu lĩnh sắc mặt tái nhợt, tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu, gương mặt nhỏ nhắn. Ngực lưu lại một mảnh đỏ thẫm vết máu, vẫn không ảnh hưởng hần khí chất xuất trần.

Chắc hẳn hẳn là kia Khai Thang Thủ không thể nghi ngờ, quả thực khó có thể tưởng tượng cái này ăn mặc nho sinh người đàn ông trung niên sẽ có máu tanh như vậy một cái tước hiệu, Liễu Nhất Bạch âm thầm lại đề cao mấy phần cảnh giác.

Khai Thang Thủ ở giữa sườn núi đã nhìn thấy đỉnh núi hùng hực ánh lửa, biết trong núi khẳng định phát sinh đại sự, giờ phút này thấy như là đặc biệt đang đợi chính mình Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh hai người, liền đem sự tình ngọn nguồn đoán ra bảy tám phần.

Trong mắt hung quang chợt lóe, tự mình ở tông sư trong di tích hao binh tổn tướng, hợp lại đại nửa cái mạng lại chỉ đạt được một quyển Kiếm Phổ, hay lại là một quyển Song Tu liên kích Kiếm Phổ, vốn là đã buồn bực không thôi, không nghĩ tới ngay cả hang ổ cũng người khác cho bùng, đơn giản là khinh người quá đáng.

"Dám hỏi trong núi nhưng là các hạ phóng hỏa?" Khai Thang Thủ trên mặt không mang theo một chút tình cảm, lạnh lùng nói.

"Ừ."

"Không biết nơi nào đắc tội các hạ, lại để cho các hạ hạ độc thủ như vậy?"

"Đêm qua bằng hữu của ta ra ngoài y phục thêm ít, trong núi lại phá lệ ướt lạnh, cho nên liền phóng hỏa cho nàng ấm áp thân thể."

Liễu Nhất Bạch nhìn thanh thanh đậm đậm cười nói.

Khai Thang Thủ đã vừa mới phát hiện hai người một là kiếm khí xuất thể trung kỳ, một cái mới khó khăn lắm đạt tới kiếm khí xuất thể sơ kỳ, không khỏi nanh cười một tiếng: "Thật là trong núi không lão hổ, Hài Tử xưng Đại Vương. Hai cái không biết trời cao đất rộng chưa dứt sữa thụ tử, hôm nay liền các ngươi phải ném thử một chút mỡ bụng phầu phổi thống khổ."

Thân hình động một cái, chương phong đã mang theo Lôi Đình Chi Thế hướng Thanh Thanh chụp đi.

Thanh Thanh kinh hãi, Khai Thang Thủ tốc độ đã mơ hồ vượt qua kiếm khí xuất thể cảnh giới có thể đạt đến đến mức tận cùng, không khí chung quanh phảng phất đông đặc, chính mình lại không sinh được một tia chống cự ý tưởng.

Khai Thang Thủ cũng bàn tay thành chộp, móng trung mơ hồ mang có vài phần huyết sắc, chạy thẳng tới đứng ngắn ngơ trên đất Thanh Thanh ngực bắt đi.

Keng một đạo ác liệt màu đen Chỉ Lực chính giữa Khai Thang Thủ lòng bàn tay, lưu lại một điểm nám đen dấu tay.

"Ngưng thần tĩnh khí, không nên bị hần khí tràng loạn tâm thần." Liễu Nhất Bạch bàn tay dán vào Thanh Thanh phía sau độ một cổ chân khí.

Khai Thang Thủ mới ra tay liền bị bức lui, không khỏi kinh ngạc nhìn một chút Liễu Nhất Bạch, cái này mới kiếm khí xuất thể trung kỳ người tuổi trẻ lại ngăn trở chính mình tình thế bất buộc một đòn, thật là khiến người kinh ngạc, phải biết hẳn chính là đã một cái chân bước vào Tông Sư Cảnh Giới.

"Có thể phóng hỏa đốt ta son trại hoàn(còn) chờ ta ở đây, xem ra ngươi thật đúng là có nhiều chút cậy vào a. Bất quá ngươi nếu là cho là như vậy thì có thể theo ta chống lại lời nói, vậy ngươi nhưng là quá ngây thơ."

"Thôn Thiên Thực Địa."

Khai Thang Thủ gào to một tiếng, chung quanh thiên địa nguyên khí điên cuồng hướng về thân thể hắn vọt tới, trên mặt vẻ uể oải tẩn tảo, trong mắt thần quang trong trẻo, huyết Thái dương cổ trương lên, khí thế không ngừng leo lên.

Liễu Nhất Bạch chỉ cảm giác mình toàn thân cao thấp đã bị phong tỏa, bất kể về phương hướng nào né tránh, hẳn đều có thể chốc lát đuổi kịp chính mình cấp cho một kích trí mạng.

Không thể để cho hấn một mực tiếp tục như vậy, phải cắt đứt hấn giờ phút này trạng thái, nếu không khí thế của hấn đến đỉnh phong, tình thế thì càng thêm nghiêm nghị.

Cùng Thanh Thanh hai mắt nhìn nhau một cái, Can Tương Mạc Tà ra khỏi vò.

Hai vệt ánh sáng lạnh lẽo phá kiếm mà ra, hướng Khai Thang Thủ cực nhanh chém tới.

"Kiến càng lay cây." Khai Thang Thủ nhàn nhạt nói, trong tay cũng không dám lười biếng, một đạo máu đỏ ánh sáng bàn tay phá thể mà ra hướng kiếm khí bắt đi.

Kiếm khí lại không chịu nổi một kích, gặp bàn tay tự đi tan rã tiêu tan.

Huyết chương không chịu chút nào trở ngại, phá không mà đi.

Hai người cuồng quét ngăn cản, ba người chiến đấu làm một một dạng.

Nội lực bắn ra bốn phía, chung quanh hơn ba mươi danh sơn kẻ gian đều bị ảnh hưởng đến, chết thảm tại chỗ.

Mười hơi thở không tới, Thanh Thanh đã cảm giác chống đỡ hết nổi, Khai Thang Thủ tìm đúng cơ hội, một móng chop vào nòng đầu mũi tên. Năm cái lỗ máu liên tục không ngừng toát ra đỏ tươi huyết dịch.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Khuynh thành song hiệp

Khai Thang Thủ một kích thành công, trong mắt hung quang sâu hơn.

Nhanh, hơn nữa không cho suy nghĩ, thờ dốt.

Thậm chí chỉ cần ngơoi một cái chớp mắt, ngơoi nên cái gì cũng không nhìn thấy.

Máu đỏ bàn tay cương khí như là thật biến hóa thẳng đến Thanh Thanh đi.

Chỉ cần trước giải quyết cái này nữ, chờ một hồi tiểu tử này ta sẽ chậm chậm đem hấn bóp chết.

Liễu Nhất Bạch không do dự chút nào.

Cũng không thể do dự.

Hấn vùng ra kiếm.

Kìa một thanh mang theo 3 phần tươi đẹp, 3 phần tiêu sái, 3 phần phiến muộn cùng một phần không ai bì nổi kiếm, sử dụng ra cái loại này tươi đẹp, tiêu sái, phiến muộn cùng với không ai bì nổi kiếm pháp.

Kiếm quang nghênh hướng huyết chương.

Liễu Nhất Bạch miệng hùm rung mạnh, huyết dịch dọc theo đốt ngón tay chảy tới chuôi kiếm, lại từ mũi kiếm từng giọt chảy xuống trên đất.

Khai Thang Thủ sắc mặt bắt đầu đỏ lên, trong miệng ho ra một ngụm máu tươi, ho khan kịch liệt.

Ở tông sư trong di tích đã được rất là nội thương nghiêm trọng, bây giờ lại mạnh mẽ sử dụng bí pháp điều động thiên địa nguyên khí tu bỏ thương thế.

Liễu Nhất Bạch cho hấn tám ảnh thành áp lực quá thực quá lớn, lại để cho thương thế của hấn cần trả.

Hấn một mặt ho khan đến, huyết chương hỏa tốc đẩy tới, hơn nữa, nếu so với hai lần trước mạnh hơn càng tăng lên bá đạo hơn.

"Kết "

Khớp Xương tiếng vỡ vụn thanh âm từ Liễu Nhất Bạch cầm kiếm tay trái vang lên, ho ra mấy búng máu tươi lớn, tay trái không ngừng run rẩy, trường kiếm chảy xuống nghiêng cắm ở đất.

"Ha ha ha ha ha . . . Coi như ta thương thế cản trở, muốn giết các ngươi cũng là dễ như trở bàn tay, đi Diêm vương gia kia báo cáo đi đi."

Khai Thang Thủ giống như cười như điên không ngừng, giống như điên cuồng.

Thân hình hơi có trệ ngừng, như cũ nhanh như thiểm điện hướng Liễu Nhất Bạch chạy đi.

Nhìn vật áo nhuộm máu cũng đang nhìn mình Thanh Thanh, hai người bên nhìn nhau cười. Trường kiếm dưới đất chui lên, bị Liễu Nhất Bạch vung vàng cầm, hướng đang nhanh chóng chạy tới Khai Thang Thủ vung đi.

Như là trong lòng có cảm ứng, Thanh Thanh trường kiếm xuất thủ, kiếm khí đi sau tới. Lưỡng đạo liễu lượng ngâm nga vang dội đỉnh núi, hai đạo kiếm khí nhanh chóng xoay tròn, nổi lên một cỗ bão cuốn đi.

Khai Thang Thủ cả kinh thất sắc: "Lực lượng này đã . Ở Tông Sư Cảnh Giới ." Lập tức đổi công làm thủ, hai tay che ngực, chống lên một đạo máu đỏ Hộ Thể Cương Khí.

Ầm!

Bụi mù nổi lên bốn phía, Sơn Thạch cút bắn.

Bốn phía an tĩnh chỉ nghe được Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh tiếng thở dốc, bụi mù chậm rãi theo gió tiêu tan, một đạo vĩ ngạn bóng người tay che ngực, đứng lẳng lặng, vẫn không nhúc nhích.

Thần gió nhẹ nhàng đất thổi lật phát Liễu Nhất Bạch gò má cùng tóc mai, Khai Thang Thủ ầm ầm ngã xuống đất.

"Này thói điều hâu chết sao?"

Thanh Thanh mở to đến cái miệng nhỏ nhắn, cảm giác hết thấy các thứ này quả thực quá không tưởng tượng nổi, một cái sắp bước vào Tông Sư Cảnh Giới cao thủ lại bị bọn họ đánh chết.

"Ta không cảm giác được hấn khí tức, hẳn là chết đi." Liễu Nhất Bạch trong miệng lại ho ra một ngụm máu tươi, cả người lão đảo muốn ngã.

Mặt trung vẫn còn mang theo một tia không khỏi nụ cười.

Hẳn là thỏa mãn đi.

"Đúng."

Thanh Thanh bỗng nhiên giống như là nhớ tới cái gì mỹ chuyện tốt, không kịp xử lý vết thương liền tung tăng chạy đến Khai Thang Thủ bên cạnh thi thể, không ngừng lục lọi cái gì.

"Uy uy uy, tiểu ma nữ, một mình ngươi hoàng hoa khuê nữ ở một người nam nhân trên người sờ tới sờ lui có biết hổ thẹn không a chẳng lẽ ngươi có cái gì đặc thù thích?"

"Ngươi đi ra ." Thanh Thanh đỏ hai gò má xoay người khề kêu nói.

"Tìm tới."

Thanh Thanh từ Khai Thang Thủ thi thể nơi ngực móc ra một quyển sách, vui vẻ giơ một tay lên, như đang thị uy nhìn Liễu Nhất Bạch.

"Bi Dục Song Phi kiếm!"

"Lại là Bi Dục Song Phi kiếm! Bạch bí đao, ngươi mau đến xem, thật là Bi Dục Song Phi kiếm." Thanh Thanh hưng phấn giống như đứa bé như vậy, không ngừng vung tay trắng để cho Liễu Nhất Bạch tới chia sẻ trong lòng nàng vui sướng.

"Cái gì Bi Dục Song Phi uyên ương dục . Ngạc nhiên cái gì a."

"Uyên ương dục ngươi một cái Đại Đầu Quỷ a. Ngươi không biết kiếm pháp này lai lịch sao?"

"Ta ở trong môn trong điển tịch chưa từng nghe qua như vậy một bộ kiếm pháp,

Có rất lớn lai lịch sao?"

"Thật là kiến thức nông cạn, để cho tỷ tỷ cho ngươi nói liên tục." Thanh Thanh trắng Liễu Nhất Bạch liếc mắt, dịu dàng nói.

"Hơn một trăm năm trước, có một vị tiền bối ở nơi này thành Thanh Châu yêu một vị võ học thế gia nữ tử, hai người võ học thiên phú tất cả cao, ở hơn ba mươi tuổi liền song song phá vỡ mà vào Tông Sư Cảnh Giới. Sau đó hai người kết thành Hiệp Lữ, từng phạt Ác dương cao Thiện, cướp của người giàu giúp người nghèo khó, Thanh Châu khu vực này sau đó mới cũng chưa có phát sinh qua cái gì không yên ổn sự tình. Tin đồn hai người sử dụng kiếm pháp chính là chỗ này vốn tự nghĩ ra Bì Dực Song Phi kiếm, hợp kích lực đến gần vô hạn với Vũ Thánh cảnh giới."

"Vũ Thánh?"

Đây là một cái biết bao dễ cho người hướng tới cảnh giới, hai người bọn họ có thể đến gần vô hạn với Vũ Thánh cảnh giới, thật sự là cực kỳ kinh khủng. Phải biết gần ngàn năm qua Vũ Thánh đã biến mất hầu như không còn, chưa bao giờ có người đang gần ngàn năm trung đạt tới Vũ Thánh cảnh giới.

Tông Sư Cảnh Giới, đã có thể điều động thiên địa nguyên khí cho mình dùng, nội lực liên tục không ngừng, võ lực hết cái đó ưu sâu.

Trong truyền thuyết, đến Vũ Thánh cảnh giới, đã có thể Ngự Không mà đi, từng ngọn cây cỏ, đều có thể làm kiếm.

"Không sai, cho nên có thể tưởng tượng được, bộ kiếm pháp này là thật lợi hại." Thanh Thanh mặt mày hớn hở, tâm tình vui sướng dạt vu ngôn biểu.

Vội vàng bay vùn vụt Kiếm Phổ, Thanh Thanh đôi mi thanh tú hơi nhăn, kiếm pháp đúng là tinh diệu vô cùng, chỉ nhất định phải hai người luyện mới được, hơn nữa . . Chiêu thức . . Thật sự là quá chính mình lại còn không có Hiệp Lữ, vậy làm sao luyện.

"Thế nào? Ngộ tính quá kém?" Liễu Nhất Bạch thấy Thanh Thanh chân mày nhíu chặt, thần sắc khác thường, không khỏi hiểu kỳ nói.

"Ngươi . Chính ngươi xem đi. Ngươi ngộ tính cao."

Liễu Nhất Bạch nhận lấy Kiếm Phổ, lật hai trang, không khỏi thán khen, kiếm pháp thật sự là tinh diệu, không hổ là đến gần vô hạn Vũ Thánh cảnh giới tiền bối sáng chế. Dần dần xem không thấy mê mẩn, trong tay không tự chủ từng trang từng trang bay qua, cả người đắm chìm Kiếm Phổ bên trong.

Thanh Thanh biết Liễu Nhất Bạch kiếm pháp thành tựu cực cao, không có lên tiếng quấy rầy, yên lặng ở bên cạnh nhìn Liễu Nhất Bạch.

Sau nửa giờ, Liễu Nhất Bạch mới từ Kiếm Phổ trung hồi tỉnh lại, cả người giống như một cái xuất khiếu lợi kiếm, phong mang tất lộ, hai mắt không thể nhìn thẳng.

"Bạch bí đao, ngươi không cảm thấy kiếm này phổ có gì không ổn sao?" Thanh Thanh đôi mắt đẹp nhỏ nháy mắt.

"Không có gì không ổn a. Xác thực như lời ngươi nói, là một quyền hảo kiếm phổ."

"Ngạch . Ngươi không cảm thấy những chiêu thức kia ."

"Há, ngươi nói cái này a . . Có chút lâu lâu ôm ấp rất bình thường chứ sao. Huống chi, chúng ta học kiếm, không thể chỉ câu nệ với chiêu thức, mà là muốn lĩnh ngộ trong đó kiếm ý, đây đối với một cái dùng kiếm người mà nói mới là trọng yếu nhất." Liễu Nhất Bạch nghiêm mặt nói.

"Chúng ta tới luyện một chút đi." Liễu Nhất Bạch lại cười nói.

"Hừ, tới thì tới. Thu hồi ngươi vậy cũng ác mặt mày vui vẻ."

Ánh rạng đông từ từ, lờng đạo cao ráo bóng người phiêu nhiên nhảy múa, trong lúc giờ tay nhấc chân đẹp không thể tả, giống như thần tiên quyền lữ.

Khoảng cách vô lâm tân tinh đại hội đã chưa đủ nửa tháng, hai người kết bạn mà đi chạy tới Hàng Châu, một đường từng phạt Ác dương cao Thiện, Hành Hiệp Trọng Nghĩa. Bì Dực Song Phi kiếm cũng là luyện càng ngày càng quen thuộc, với nhau ăn ý cũng là càng ngày càng tăng.

Trên phố truyền lưu, thành Thanh Châu trung, một cặp Hiệp Lữ, nam anh tuấn tiêu sái, nữ da trắng mạo mỹ. Một đường trừ ác Dương thiện, bị Thanh Châu trăm họ dự xưng là "Khuynh thành song hiệp" ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Răng môi ngửi hương

Tây Hồ, là một bài thơ, một bức thiên nhiên Đồ Họa, một cái mỹ lệ làm rung động lòng người cổ sự, bất luận là nhiều năm ở nơi này người hay là vội vã

mà qua lữ nhân, vô bất vì này Thiên Hạ Vô Song cảnh đẹp thật sự ái mộ. Dương xuân ba tháng, oanh Phi Yến múa. Tiếng Tô Châu hai đê, đào liễu kẹp bờ. Hai bên là nước gọn liềm diêm, du thuyền diêm một cái, xa xa là núi Sắc Không ngu dốt, xanh đại ngâm thúy. Lúc này đi ở trên đê, người sẽ bị cảnh sắc trước mắt sờ kinh thán, thậm chí lòng say Thần Trí, hoài nghi mình có hay không tiến vào thế ngoại Tiên Cảnh.

Sau ba ngày chính là vô lâm tân tinh đại hội, trong thành Hàng Châu khách sạn đã sớm đầy ắp, các môn các phái đệ tử kiệt xuất, Tán Tu nổi liền không dứt. Liên Thành trung lái buôn cũng so với ngày thường nhiều hơn gấp mấy lần, loại thời điểm này chính là hốt bạc thời điểm tốt, rất nhiều người bởi vì đặc địa này từ địa phương khác đặc biệt chạy tới thành Hàng Châu làm ăn.

Liễu Nhất Bạch hai người tới thành Hàng Châu đã quá muộn, bên trong thành khách sạn đã sớm không có nhà đang lúc, chỉ có thể tới Tây Hồ giải sầu một chút. Không ngờ Tây Hồ cạnh cũng là người đến người đi, mấy chiếc du thuyền tựa vào ven hồ, không ngừng có người đi đường lên thuyền.

"Thật giống như nơi này có cái gì tốt chơi đùa, Bạch bí đao, chúng ta cũng đi tiếp cận tham gia náo nhiệt đi."

"Hỏi trước một chút đi."

Liễu Nhất Bạch kéo chính vợ và hướng trên thuyền đuổi một vị ăn mặc kiểu thư sinh nam tử: "Vị huynh đài này, dám hỏi hôm nay Tây Hồ có gì thịnh sự?"

Thư sinh chính nóng nảy chờ lên thuyền đâu rồi, nghe nói này lớn nhất một chiếc thuyền chỉ có thể chứa hơn năm trăm người, đi trễ nhưng là không còn vị trí. Bỗng nhiên bị người kéo một cái, thấy là một nam tử xa lạ, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Thụ tử thật vô lễ."

"Vị công tử này ca ca, chúng ta từ Kim Lăng chạy tới, không biết bên trong thành tình huống, người liền rõ ràng lộ một chút xú cho chúng ta chứ sao."

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch cắt biết, thầm cười một tiếng tiến lên đáp ở thư sinh cánh tay lưng lay.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, người có thể biết lễ Nghĩa Liêm . ."

Thư sinh đang muốn tức miệng mắng to, đợi thấy rõ ràng Thanh Thanh dung nhan sau, miễn cưỡng đem 'Sì u' hai chữ nuốt vào trong bụng, lẩm bẩm nói: "Ngọc kiều diễm ướt át băng tư, trang điểm lâm viên cảnh . . Thế gian lại thật có Lạc Thần phong thái nữ tử."

"Công tử "

Thư sinh nghe Thanh Thanh lần nữa kêu, này tài hoàn quá thần, suốt trường sam, chấp tay nói: "Thất lễ, tại hạ Hàng Châu Thạch Ngôn Ngọc, hôm nay trong Tây hồ chẳng qua là tổ chức một trận tâm thưởng bàn về thơ tụ họp mà thôi, mấu chốt là Ngưng Hương Các tối đệ tử kiệt xuất Sở Huỳnh Huyền cũng sẽ lên thuyền, nghe nói này là một vị từ Kim Lăng tới thơ nghệ song tuyệt cô gái tuyệt sắc phát động tụ họp, cho nên là hai người mộ danh mà người tới mới nhiều như vậy."

"Ồ? Sở Huỳnh Huyền . Có ý tứ ."

Liễu Nhất Bạch thấy Thanh Thanh thần sắc như là khác thường, biết nàng hẳn cùng này Sở Huỳnh Huyền hơi quá hướng đồng thời xuất hiện.

"Tại hạ Liễu Nhất Bạch, vừa mới có nhiều mạo phạm, vị này là Thanh Thanh cô nương. Không biết hai người chúng ta có thể hay không cùng Thạch huynh đồng hành?"

"Là tại hạ vinh hạnh."

Thạch Ngôn Ngọc len lén liếc mắt Thanh Thanh, lúc này mới ở trước mặt dẫn đường.

Trên sông sóng biếc rạo rực, gió nhẹ nhẹ phẩy, núi Thanh Liễu thúy, khá có Nhân Gian Tiên Cảnh cảm giác. Cách thật xa liền nhìn thấy một chiếc họa phảng, mà họa phảng bên trên căng đến kết hoa, trên đỉnh nước son đến vàng nước son, thuyền Trụ điều lương vẽ phượng, trong khi lái tới gần, mới phát hiện ngay cả đèn màu cái một nhân vật cũng khắc họa được (phải) trông rất sống động, miêu tả sinh động. Trên thuyền nữ tử hoặc bằng hoặc đứng, tất cả lấy lụa mỏng che mặt, mặc áo lưới tụ nham tụ ba tụ tập chung một chỗ, tài tử phong lưu làm thơ vẽ tranh, lái thuyền còn có tuyệt sắc ca cơ đánh đàn trợ hứng, vô cùng náo nhiệt.

"Các người không thể đi vào, bây giờ người đã tràn đầy, xin trở về đi."

Vừa tới mũi thuyền, liền có một ít tư đem ba người cản lại.

"Ta là Hàng Châu Thạch Ngôn Ngọc, đây là ta thiệp mời." Thạch Ngôn Ngọc nói xong từ trong tay áo lấy ra một tờ kim biên thiệp mời đưa cho gã sai vặt.

"Nguyên lai là Thạch công tử đại giá đến chơi, mau mau mời vào, bên trong đã cho ngài lưu vị trí tốt."

Gã sai vặt tiếp tục thiệp mời nhìn một cái, thái độ lập tức 180° đại chuyển biến, nịnh nọt nói.

Liễu Nhất Bạch thấy này Thạch Ngôn Ngọc lại có thiệp mời, nghĩ đến thân phận cũng không giống bình thường, mặc dù người này tướng mạo bình thường, lại có một cỗ không khí chất. Đang muốn đi theo Thạch Ngôn Ngọc cùng tiến lên thuyền,

Không ngờ gã sai vặt lại đem hai người ngăn lại.

" Xin lỗi, nhị vị không thể vào bên trong, bên trong xác thực đã kín người."

"Đây là bằng hữu ta, có chuyện gì ta Thạch Ngôn Ngọc chịu trách nhiệm."

"Đây "

Thạch Ngôn Ngọc thấy gã sai vặt như cũ không thuận theo không ngăn, không khỏi cả giận nói: "Cho người cho đi cho có, chẳng lẽ người muốn cho ta tìm người chủ thuyền này người với người nói một chút?"

"Thạch công tử thứ lỗi, là tiểu nhân không biết điều. Nhị vị nhanh mời vào bên trong."

Gã sai vặt thấy Thạch Ngôn Ngọc nổi giận, tâm lý e ngại. Đây Thạch Ngôn Ngọc nhưng là nay khoa Trạng Nguyên, mặc dù cấp trên có giao phó những người không có nhiệm vụ có thể không cho đi sẽ không thả, chỉ đặc tội đương kim Trạng Nguyên gia quả thực không phải là cử chỉ sáng suốt.

Bên trong sớm đã có thức thời gã sai vặt đem Thạch Ngôn Ngọc ba người dẫn nhập hạ phòng bên trong tới một cái lớn khoang thuyền, bên trong không giống thuyền bên ngoài, chỉ tọa lạc hơn mười người, nam phong lưu tiêu sái, nữ yêu kiều thướt tha, chính thảo luận cái gì.

Thấy Thạch Ngôn Ngọc ba người đi vào, ngồi trung ương nhị vị cô gái tuyệt sắc tất cả dùng đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Thạch Ngôn Ngọc.

Tin đồn nay khoa Trạng Nguyên gia Thi Từ Ca Phú chính là nhất tuyệt, chắc hẳn hôm nay nhất định phải thường xuất sắc.

Liễu Nhất Bạch theo Thạch Ngôn Ngọc về phía trước nhìn, sắc mặt không khỏi đặc sắc. Thạch Ngôn Ngọc nói từ Kim Lăng tới cô gái tuyệt sắc đúng là Liễu Như Yên, cái thể giới này thật sự là quá nhỏ, chỉ tiếc mình bây giờ Dịch Dung, nếu không ngược lại là có thể đi lên nói chuyện cũ một phen.

Chỉ thấy một người khác thanh tú tuyệt tục thiếu nữ đang ở hiệu kỳ quan sát Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh hai người, người mặc vàng nhạt cái áo. Thật là người lãnh đạm như hoa cúc, thanh lệ nhã trí. Chắc hẳn chính là kia Ngưng Hương Các Sở Huỳnh Huyền.

Sở Huỳnh Huyền dĩ nhiên là nhận biết Thạch Ngôn Ngọc, nhưng đối với hắn mang đến Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh lại cảm thấy hiếu kỳ, cũng không hỏi hai người, mở miệng nói: "Thạch công tử lừng thừng tới chậm có thể để cho chúng ta đợi lâu, làm làm một bài thơ bồi tội."

"Mỹ nhân quyền bức rèm, thâm ngồi nhãn mảy Nga Mi.

Nhưng thấy nước mắt ướt, không biết tâm hận ai."

Thạch Ngôn Ngọc cười nhạt, trong lời nói tuy là đáp lại Sở Huỳnh Huyền, ánh mắt lại vẫn nhìn bên cạnh nàng đôi mi thanh tú hơi nhãn Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên vừa mới cũng chú ý tới Thạch Ngôn Ngọc bên người Liễu Nhất Bạch, luôn cảm thấy giống như đã từng quen biết, có thể chính mình nhưng xưa nay không nhớ có nhận biết qua người này.

"Đôi mắt này rất giống hắn . . Đáng tiếc cũng không phải hắn ."

"Thạch công tử nhìn thấy chúng ta Như Yên muội muội con mắt cũng sẽ không động, quá làm cho huỳnh huyền lòng nguội lạnh." Sở Huỳnh Huyền nũng nịu oán giận nói.

Liễu Như Yên nghe được Thạch Ngôn Ngọc phú này đầu ngũ ngôn tuyệt cú, không khỏi nhìn lâu hắn mấy lần, nếu là một người khác ở, cũng định có thể làm ra tốt như vậy thi từ đi. Đang muốn mở miệng, cạnh tịch lại có một phong thần như ngọc, tướng mạo tuấn mỹ công tử áo gấm đứng dậy, khinh thường nói: "Tại hạ Mộ Tu Hàn, ngược lại muốn cùng ta môn nay khoa Trạng Nguyên thật tốt luận bàn một phen."

Trạng Nguyên hai chữ hắn căn rất nặng, rõ ràng không tin Thạch Ngôn Ngọc thực lực.

"Mộ Tu Hàn?"

Liễu Nhất Bạch thần sắc cứng lại, không nghĩ tới ở chỗ này lại đụng phải Văn Hương Cốc tới đệ tử kiệt xuất. Thật là càng ngày càng có ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Điểm giáng môi đỏ

"Thạch Ngôn Ngọc lại là nay khoa Trạng Nguyên, xem ra chính mình vừa mới là nhìn lầm."

Tùy tiện kéo một người đi đường lại thân phận cũng như thế đặc thù, Liễu Nhất Bạch quả thực không biết nói cái gì cho phải.

Chúng công tử tiểu thư nghe vậy tất cả thần sắc quái dị, lại có thể có người dám nghi ngờ nay khoa Trạng Nguyên văn tài, xem ra hôm nay lại có trò hay có thể nhìn. Chính là không biết này Mộ Tu Hàn là người ra sao vậy, trước chưa từng nghe qua người này đại danh. Chỉ có thể đi vào tranh này thuyền người nội bộ không khỏi là thân phận tôn quý hoặc là có chút danh tiếng khí người, người này thân phận chắc không thể khinh thường.

"Mộ công tử có lời ấy, không bằng chúng ta đang ngồi các làm một bài thơ, tựa lấy này Tây Hồ là đề. Như thế nào?"

Sở Huỳnh Huyền thấy hiện trường tràn ngập mùi thuốc súng, bận rộn đứng ra giảng hòa, dù sao tràng này Thi Hội người phát khởi nhưng là nàng.

Nước tể khói nhẹ, cát bên nhỏ mưa. Hoa sen phương thảo thùy dương độ. Đa tình dòi tỷ chột thành buồn, loáng thoáng vừa vẩn là Tây Hồ đường.

Máu nhuộm đỏ tiền, lệ đề gấm cầu. Tây Hồ khởi ức tương tư khổ. Chỉ ứng u mơ biết làm lại, trong mộng không biết từ đâu đi.

Mộ Tu Hàn sau khi nghe xong, cũng không từ chối. Chậm rãi đi đi tới bên cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ tuyết mỹ Tây Hồ, thấp giọng ngâm

Này Văn Hương Cốc Mộ Tu Hàn đứng là cùng đệ tử trong môn không bình thường, tài tình rất cao, cùng với vui mừng cô gái tốt đêm không hết, lại đều vì cam tâm tình nguyện. Hôm nay qua tới tham gia cái này cái gọi là làm thơ tụ họp cũng toàn bộ là bởi vì Sở Huỳnh Huyền cùng Liễu Như Yên hai người, đặc biệt là Ngưng Hương Các Sở Huỳnh Huyền, nếu như đem chinh phục, không khỏi là rút ra chính đạo một cái vang dội bạt tai.

Nghĩ điểm nơi, Mộ Tu Hàn không khỏi âm thầm mong đợi tiếp theo trò hay.

Mọi người hít một hơi lạnh khí, này Mộ Tu Hàn lại có như thế tài, bảy bước liền đã thành thơ. Vừa mới còn muốn ở Sở Huỳnh Huyền Liễu Như Yên hai người biểu hiện một phen người nhất thời không tỷ khí, miễn cưỡng đem vừa mới muốn bật thốt lên giai tác nuốt trở về.

Mộ Tu Hàn thấy chung quanh không người dám lên tiếng, đưa mắt lại quay lại mặt vô biểu tình Thạch Ngôn Ngọc trên người, cười nhạt nói: "Tại hạ chuyết tác thật sự là múa búa trước cửa Lô ban, không biết Trạng Nguyên gia có gì dạy bảo?"

Mặc dù Mộ Tu Hàn lấy yếu kỳ nhân, nhưng giữa lòng mây đặc ý mọi người lại nhìn đến hết sức rõ ràng.

"Mộ công tử đã trong lòng có dự tính, cần gì phải ở chỗ này đáng về ketch cớm đây?"

Thạch Ngôn Ngọc nhìn thẳng cũng không liếc hần một cái, như cũ nhìn chăm chăm chính chống cảm tinh thần Liễu Như Yên, nhàn nhạt đáp lại.

"Chúng ta Trạng Nguyên gia chẳng lẽ là đã hết biện pháp, mà ngay cả một câu cũng không từng nghĩ đến?"

Nếu không phải cố kỵ thuyền nội nhân nhiều, Mộ Tu Hàn thật muốn một cái tát đem điều này tay trời gả không chặt thư sinh đập chết. Đây là chính mình lần đầu tiên ở trước mặt nhiều người như vậy roi mặt mũi, đặc biệt hay là ở Sở Huỳnh Huyền trước mặt.

Thủy Quang liễm điểm Tinh phương được, núi Sắc Không ngu dốt mưa cũng kỳ.

Muốn đem Tây Hồ so với tây tử, đồ trang sức trang nhã nồng lau chung quy thích hợp.

"Tại hạ đường đột, muốn thỉnh Như Yên cô nương sau khi tan họp nói chuyện."

Mọi người kêu lên, Thạch Ngôn Ngọc bài thơ này đã là rõ ràng biểu lộ thơ tình, không nghĩ tới nhưng lại chủ động mời Liễu Như Yên, xem ra là đối với (đúng) người đàn bà này có chút ý tứ.

Liễu Nhất Bạch không khỏi bật cười, này Thạch Ngôn Ngọc thật là không biết đề cho hần nói cái gì cho phải, vừa mới thấy Thanh Thanh cũng là một bộ trư ca bộ dáng, bây giờ lại bắt đầu cường liêu Liễu Như Yên.

Mộ Tu Hàn sắc mặt nhất thời trở nên có chút khó coi, Thạch Ngôn Ngọc bài thơ này vừa ra, lộ rõ cao thấp. Người sáng suốt đều biết Mộ Tu Hàn này đầu quả thực hơn một chút.

Thấy ngay cả Thạch Ngôn Ngọc bên người người hầu gã sai vặt cũng dám cười nhạo hần, lạnh lùng nói: "Trạng Nguyên gia quả nhiên danh bất hư truyền, danh tiếng đại giá tử cũng lớn, tham gia tư nhân tụ họp lại cũng phải dẫn hai cái không hiểu chuyện tùy tùng. Thật là bội phục bội phục."

Đối mặt Mộ Tu Hàn châm chọc, Thạch Ngôn Ngọc không khỏi có chút lúng túng nhìn một chút Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh hai người, xin lỗi tiếng nói: "Liễu huynh, Thanh Thanh cô nương, ảnh hưởng đến nhị vị đứng là tại hạ cái đó qua, chờ một hồi nhất định bồi rượ tạ tội."

"Không sao, chúng ta từ không ngại chó lời nói."

"Chính phải chính phải, hơn nữa còn là một cái dạng chó hình người đại đàn chó." Thanh Thanh nỗ nỗ cái miệng nhỏ nhắn, nũng nịu cười nhạo nói.

Mộ Tu Hàn đang muốn nổi giận, nhìn thấy Thanh Thanh bộ dáng không khỏi thần sắc động một cái,

Vừa mới sự chú ý toàn bộ đặt ở Sở Huỳnh Huyền Liễu Như Yên trên người, không nghĩ tới còn có một cái như thế cô gái tuyệt sắc.

Giết người, Tiểu Đạo thôi!. Ta muốn đem nữ nhân ngươi miễn cưỡng đoạt lại, cho ngươi cả đời sống ở trong thống khổ.

"Vị bằng hữu này ngược lại miệng lưỡi bén nhọn, bất quá chỉ như thế sợ rằng nơi này không quá thích hợp ngươi, không nếu chúng ta đánh cược, ngươi cũng làm một bài thơ, như cũ lấy này Tây Hồ là đề. Ngươi xem coi thế nào?"

"Đánh cược gì?"

"Nếu ta thắng, sẽ để cho bên cạnh ngươi vị cô nương này theo ta cùng ăn văn thiện, ngươi xem coi thế nào?"

"Xin lỗi, ta không cầm bằng hữu của ta làm tiền đặt cược." Liễu Nhất Bạch mắt sáng như sao khê nhúc nhích, xoay người định rời đi.

"Bạch bí đạo, không việc gì. Ngươi hãy cùng cái này đại đàn chó đánh cược, ta tin tưởng ngươi."

Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch phải đi, cuống quýt kéo lấy hần cánh tay, xuất sắc như vậy đại hí, làm sao có thể cứ như vậy bỏ qua đây.

Thấy Thanh Thanh giữ vững, Liễu Nhất Bạch chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười: "Như vậy ngươi thua đây?"

Mộ Tu Hàn thấy ngay cả Thanh Thanh đều đã đáp ứng, không khỏi mừng thầm, từ trong ngực móc ra một cái hộp gấm, cười nhạt nói: "Nếu ta thua, này hộp Bách Hương Thảo chính là ngươi."

"Bách Hương Thảo?"

"Chính là cái loại này trăm năm mới mọc rễ này mầm, bọ đeo ở trên người có trăm hương quanh quần kỳ thảo?"

Mọi người hít một hơi lạnh khí, này Mộ Tu Hàn quả nhiên là số tiền khổng lồ, ngay cả loại này Kỳ Trân Dị Thảo đều lấy ra.

Ngay cả một mực không có ở đây trạng thái Liễu Như Yên cũng không khỏi đôi mắt đẹp lóe lên, loại này kỳ thảo đối với (đúng) nữ nhi gia sức dụ dỗ không thấp hơn Kim Sơn Ngân Sơn.

"Nếu Mộ công tử như thế khẳng khái, như vậy ta thì đa tạ ngươi ý tốt."

Liễu Nhất Bạch cũng đã nghe nói qua này Bách Hương Thảo, không nghĩ tới hôm nay lại có duyên nhìn thấy.

Mộ Tu Hàn đã quá phách lối, nếu kêu lên bản nay khoa Trạng Nguyên. Không nghĩ tới Thạch Ngôn Ngọc bên người một nam tử bình thường càng phách lối hơn, thơ còn không có làm, không ngờ trước nói cảm ơn, mọi người quả thực cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu như thế, chỉ nghĩ giai tác." Mộ Tu Hàn cũng là bị tức không nhẹ, buồn bực nói.

Sơn ngoại thanh sơn lâu bên ngoài lâu, Tây Hồ ca múa lúc nào nghĩ?

Gió ẩm xông du khách say, trăng đem Hàng Châu làm Biện Châu.

Dứt lời, mọi người đều thần sắc quái dị, đây là trần trường đối với bọn họ giễu cợt a. Ngay cả Sở Huỳnh Huyền, Liễu Như Yên cũng không cảm giác đôi mi thanh tú hơi nhăn.

Ngược lại Thạch Ngôn Ngọc nghe xong hô to: "Thật là khiến người tình ngộ, thơ hay thơ hay. Nếu tất cả mọi người làm như Liễu huynh như vậy mang lòng thiên hạ, như vậy lo gì trăm họ không an cư lạc nghiệp, quốc gia không phồn vinh hưng thịnh?"

Bài thơ này đúng là Ý Cảnh sâu xa, mặc dù trong lòng tức giận, Sở Huỳnh Huyền không thừa nhận cũng không được, Liễu Nhất Bạch thắng Mộ Tu Hàn quá nhiều.

"Cảm ơn Mộ công tử quà tặng."

Liễu Nhất Bạch đưa ra thon dài như tay ngọc bàn tay, cười nhạt nói.

Mộ Tu Hàn đỏ mặt một khối xanh một miếng, trong lòng thịt thương yêu không dứt. Đây Bách Hương Thảo quả thực hiếm thấy, chính là hần cũng chỉ có như vậy một hộp. Nhưng là đang lúc mọi người khen xuống như thế cửa biển, không thực hiện lại quả không quân tử, chỉ đành phải tràn đầy không tình nguyện đưa cho hần.

"Đi ra tranh này thuyền, nhất định phải gọi ngươi thế nào cầm liền thế nào cho ta phun ra."

Mộ Tu Hàn tâm lý hung hăng mắng.

"Tiểu ma nữ, đây là người thắng trở lại, đưa người."

Liễu Nhất Bạch nhìn một chút chính nhìn mình chăm chăm trong tay Bách Hương Thảo Thanh Thanh, đem Bách Hương Thảo vút xuống Thanh Thanh trong tay, mỉm cười nói.

"Bách bí đao . . . Người thật muốn đưa ta sao? Đây Bách Hương Thảo rất trân quý." Thanh Thanh hay là không dám chắc chắn Liễu Nhất Bạch cứ như vậy đem trân quý Bách Hương Thảo giống như ném căn (cái) cầu vĩ ba thảo như thế ném cho mình.

"Dĩ nhiên, ai cho người gạt liên tục nữ nhân vị cũng không có, ta thật là cho người làm bẽ tâm."

"Người tên khốn kiếp này, xấu không thể nói ra những lời từ tế, bắt đầu ta còn thật làm rung động, ta thật là . . ."

Thanh Thanh tức giận vô cùng, chạy đến Liễu Nhất Bạch bên người, đôi môi hé mở, hung hăng hướng Liễu Nhất Bạch bàn tay cắn.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lần đầu giao phong

Mới vừa lên đèn, đêm chìm như nước.

Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh dọc theo ven hồ chậm rãi mà đi, nhìn một chút trong lòng bàn tay có thể thấy rõ ràng dấu răng, Liễu Nhất Bạch không khỏi cười khổ, tiểu ma nữ này thật đúng là chọc không được.

Mọi người quai dị ánh mắt hoàn(còn) rõ mòn một trước mắt, cái mặt này coi như là ném đại.

"Liễu công tử dự định cứ như vậy đi sao?" Sau lưng chợt truyền tới một đạo trầm thấp ai oán thanh âm.

Liễu Nhất Bạch quay đầu, chỉ thấy nhân sinh này tinh xảo gọt mảnh nhỏ, mặt ngưng ngổng mỡ, môi nếu điểm Sakura, mày như mực vẽ, thần nếu Thu Thủy. Không nói ra nhu mì nhàn nhạt, một thân Thúy Lục váy, ở nơi này Tây Hồ ven hồ càng là lộ ra phá lệ chói mắt tươi nhuận, đơn giản là như mưa rơi Bích Hà, Vụ mông khỏi núi, không nói ra linh hoạt kỳ ảo nhẹ dật, kia nhân nhạt sảo bi thanh âm truyền tới, khiến cho người thêm một loại không nói ra tình ý.

Không phải là Liễu Như Yên lại là ai?

"Nguyên lai là Liễu cô nương, không biết cô nương kêu ở tại hạ là có chuyện gì?"

Liễu Như Yên mắt sáng như sao khê nhúc nhích: 'Gió thu thanh, Thu Nguyệt minh,

Lá rụng tụ hoàn(còn) tán, hàn nha tê phục sợ.

Tương tư gặp nhau biết ngày nào? Lúc này này đêm khó vì tình!"

Liễu đại ca, Như Yên giống như này cho người ghét sao? Vừa hữu duyên ở chỗ này gặp nhau, vì sao không chịu đến tìm Như Yên?

"Liễu cô nương sợ là nhận lầm người đi, tại hạ liễu Minh, trước cũng không biết được cô nương." Liễu Nhất Bạch trong lòng suy nhược, khê khom người, kéo Thanh Thanh xoay người rồi đi.

"Mặc dù người đáng về biến hóa rất nhiều, chỉ ánh mắt người sẽ không gạt người. Người chính là Liễu Nhất Bạch, son ngoại thanh son lâu bên ngoài lâu, Tây Hồ ca múa lúc nào nghỉ. Cũng chỉ có người mới có thể làm ra như thế Ý Cảnh sâu xa thơ."

Liễu Nhất Bạch bước chân miễn cưỡng ngừng, quay đầu cười khổ nhìn Liễu Như Yên, Khớp Xương tí tách vang dội, thân thể khôi phục cao ráo, mặt mũi tuấn tú.

"Như Yên, người làm sao chạy đến này thành Hàng Châu tới?"

"Nói rất dài dòng, hôm đó biết được người sự tình sau, lòng ta tự khó yên, liền đi ra giải sầu một chút, chưa từng nghĩ lại điều này có thể gặp phải người."

Liễu Như Yên quẹo rừ cười một tiếng, bờ hồ thuyền đèn cũng theo đó âm đạm phai mờ, duyên phận liền là kỳ diệu như vậy. Nàng thật vì chính mình làm cái này sáng suốt quyết định mà cảm thấy vui mừng.

"Cho ngươi lo lắng, chỉ cần ta không nghĩ có chuyện, liền không có việc gì. Yên tâm đi!"

"Xú thì!" Thanh Thanh thấy cả người phát ra mãnh liệt tự tin Liễu Nhất Bạch không khỏi nhỏ giọng lầu bầu nói.

"Chúng ta liễu đại tài tử thật đúng là nói khoác mà không biết ngược a." Kèm theo một tiếng nhàn nhạt tiếng giễu cợt, một vệt bóng đen từ trong nước hồ đập sóng tới, tinh đình điểm thủy như vậy. Không dấu vết.

"Nhé, vừa vặn hai vị cô nương đều tại, không bây giờ buổi tối đi theo tiếp theo lên ngắm trăng?" Một công tử áo gấm nhẹ nhàng rơi xuống đất, nhẹ lay động quạt giấy, hơi mỉm cười nói, quả thực là tiêu sái vô cùng.

"Nguyên lai là Văn Hương Cốc đại sư huynh Mộ Tu Hàn, thật đúng là chó không đổi."

Mộ Tu Hàn thần sắc lạnh lẽo, trong con ngươi sát khí chợt lóe lên: "Vốn là chỉ là muốn giáo huấn ngươi một chút, xem ra tối nay không thể để ngươi sống nữa."

Này Mộ Tu Hàn hai mươi tuổi tự ra tới xông xáo giang hồ, vô cùng thần bí, cho tới bây giờ không biết đến hần thân phận chân chính là ma dạy Văn Hương Cốc đại sư huynh. Hôm nay nếu là để cho chạy Liễu Nhất Bạch, bị hần lan rộng ra ngoài, sau này nhưng là phải trở thành người người kêu đánh chuột chạy qua đường.

Liễu Nhất Bạch cười nhạt, lộ ra một cái trắng nõn răng. Phá Thần Chi lực tiêu không một tiếng động dung nhập vào bóng đêm cấp tốc bắn về phía Mộ Tu Hàn.

Mộ Tu Hàn quạt giấy nhẹ lay động, vân đạm phong khinh hóa giải Liễu Nhất Bạch thế công.

"Hạt gạo chi châu, cũng dám cùng Hạo Nguyệt tranh huy?"

"Cũng tiếp ta một chiêu."

"Phượng Vũ Cừu Châu!" Mộ Tu Hàn chân đạp thất tinh, quạt giấy cuốn lên trận trận gió mạnh, trong gió bắn ra chín đạo kinh khí, có như đao gió như vậy đâm rách không khí, phát ra trận trận chói tai tiếng va chạm.

Hàn quang chợt lóe.

Liễu Nhất Bạch rút kiếm, Kinh Vũ, chín đóa kiếm hoa, vào vỏ. Làm liền một mạch.

Chín đạo kinh khí lúc đó tiêu tan trong bóng đêm.

Mộ Tu Hàn hơi kinh ngạc, chưa từng nghĩ Liễu Nhất Bạch cũng dễ dàng như thế hóa giải hần thế công.

"Quân Tử Kiếm? Nguyên lai là Lạc Hà Môn Tổng Nhất Phi người, khó trách tu vi thâm hậu như vậy, lúc trước ngược lại khinh thường ngươi."

"

Can Tương Mạc Tà vốn là tương tự, Mộ Tu Hàn không nhận ra Liễu Nhất Bạch trong tay là Can Tương kiếm cũng tình hữu khả nguyên.

"Văn Hương Cốc Mộ Tu Hàn cũng không gì hơn cái này, chẳng biết tại sao như thế được đệ tử trong môn phái sùng bái. Hôm đó ở Thanh Châu cũng có một làm nhiều việc ác Văn Hương Cốc đệ tử, cho ta chính đạo thật sự không cho, đã bị chém đầu răn chúng."

Liễu Nhất Bạch nhìn Mộ Tu Hàn giễu giễu nói.

"Ngươi chính là cái đó liễu Minh? Ta kia vô dụng sư đệ chính là tài trong tay ngươi đảo cũng đã nói đi. Bất quá hần ở dưới cừu tuyền sẽ cảm thấy vui vẻ yên tâm, bởi vì ngươi lập tức phải đi xuống cùng hần."

Mộ Tu Hàn nói xong lời cuối cùng sắc mặt tái xanh, thanh âm khê run.

Này Cố Phong Nham cùng hần tư giao rất tốt, ngày thường hần cũng coi Cố Phong Nham là em trai nhìn, ngày thường có cái gì tốt ăn luôn là sẽ lưu một ít cho Cố Phong Nham, ở võ học cũng tận tâm tận lực dạy dỗ hần.

Giờ phút này cừu nhân gấp mặt, hết sức đỏ con mắt.

Mộ Tu Hàn y phục khuyến khích, cầm cây quạt đốt ngón tay bóp trắng bệch, ven hồ nước hồ được nội lực của hần ảnh hưởng, lại không ngừng được sôi sùng sục, hóa thành cổ cổ sương mù bay lên.

Đang muốn phát động Lôi Đình Nhất Kích, Mộ Tu Hàn thần sắc động một cái, nhẹ một chút mặt đất, đập sóng Vô Ngân, lại hướng trong hồ bay đi, chỉ để lại lạnh lùng một câu nói: "Coi như số ngươi gặp may, ta là hơn lưu ngươi ba ngày mạng nhỏ, võ lâm tân tinh đại hội lại lấy. Từ từ hưởng thụ tiếp theo

ba ngày vui về thời gian đi."

Liễu Như Yên Thanh Thanh hai người tất cả đầu óc mơ hồ, không hiểu Mộ Tu Hàn thế nào bỗng nhiên đi.

Mười hơi thở không tới, trong bóng đêm đi ra Đội một Long Hành Hồ Bộ lính hộ vệ, người đầu lĩnh thân hình cao lớn, không giận tự uy. Hét lớn đến: "Trong thành Hàng Châu khoảng thời gian này cấm chỉ đấu nhau, vừa mới có phải là người hay không môn đang đánh chiếc?"

"Vị này Quân Gia, vừa mới chúng ta chẳng qua là đang luận bàn trao đổi, cũng không đấu nhau. Còn muốn Quân Gia yên tâm." Thanh Thanh khéo léo, lập tức đứng ra giải thích.

Người đầu lĩnh sắc mặt hơi có hòa hoãn, ứng thanh nói: "Lại qua một giờ liền muốn cấm đi lại ban đêm, bọn người không nên ở chỗ này lưu lại. Vội vàng quay về chỗ ở đi, nếu không đừng trách ta không nể mặt."

Nói xong cũng không quay đầu lại, mang người sải bước đi về phía trước dò xét đi.

"Hô . ." Thanh Thanh vỗ ngực một cái, thở phào một cái. Đây trong thành Hàng Châu thật đúng là kỷ luật nghiêm minh, ngay ngắn có thứ tự. Không cần thận sẽ bị bắt đi đánh bằng roi, ăn cơm tù.

"Như Yên, khoảng thời gian này không bằng người liền theo chúng ta đi, này Văn Hương Cốc người thấu hương thiết ngọc làm thú vui, ta sợ Mộ Tu Hàn sẽ đi mà trở lại tìm làm phiền người."

Liễu Nhất Bạch thân sắc hơi có chút phức tạp, chính mình thật đúng là chiều thể chữ đậm nét chất. Đi đến chỗ nào đều miễn không bị người tìm phiền toái, chính mình cây thì là Ai Cập một thân ngược lại không có vấn đề, chẳng qua là Liễu Như Yên một cái cô gái yếu đuối, tay trái gà không chặt, nếu là xảy ra chuyện gì chính mình sợ là sẽ phải áy náy suốt đời.

"Thật sao? Quá tốt." Liễu Như Yên nghe được Liễu Nhất Bạch nói như vậy, hưng phấn suốt chút nữa thì nhảy cồm lên.

Thấy Liễu Như Yên tung tăng đáng vẻ, Liễu Nhất Bạch không khỏi cảm thấy nhức đầu. Một cái Thanh Thanh đã để cho hắn luống cuống tay chân, lại thêm một cái Liễu Như Yên thật không biết mình sẽ bị dày xéo bao thế thảm.

"Chỉ bất quá chúng ta hoàn(còn) không tìm được chỗ ở, lúc tới trong thành Hàng Châu khách sạn lớn nhỏ đã toàn bộ đầy ngập khách, phải làm sao mới ổn đây?"

Thanh Thanh thanh tú đẹp dễ hơi nhũ, khổ não nói.

"Muội muội không cần lo ngại, không bằng các người đến ta chỗ ở đến đây đi. Ta ở trong thành đã sớm đặt tốt căn phòng."

"Như Yên tỷ, người nói sớm chứ sao. Hại ta mất công lo lắng nửa ngày, ta thiếu chút nữa đã cho ta muốn với này thói Bạch bí đao đầu đường xó chợ đây." Thanh Thanh vui sướng đi đến Liễu Như Yên bên người, khoác ở nàng cánh tay, vui vẻ hầy cùng đùa bỡn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Âm dạ thêm hương

Kinh Tiên lâu, trong thành Hàng Châu lớn nhất cũng là đắt tiền nhất một gian khách sạn, trước khi Tây Hồ ven hồ, điều lương về Trụ, khí thế phi phàm. Đây ra cửa sổ Tây Hồ mười cảnh liền thu hết vào mắt, rất nhanh liền trở thành đạt quan quý nhân tới Hàng Châu vào ở chọn đầu nơi.

Liễu Như Yên ở nơi này, đảo cũng chẳng có gì lạ.

Mới vừa vào cửa liền có Điểm Tiểu Nhị bồi tiểu chào đón: "Nguyên lai là Liễu cô nương trở lại, chúng ta đã cho ngài để tốt nước tắm, trong lúc một mực thay đổi nước nóng các loại (chờ) ngài trở lại."

"Ừ, ta biết."

"Hai vị này là với ngài ở một căn phòng sao?" Điểm Tiểu Nhị nhìn Liễu Như Yên sau lưng hai người, cẩn thận dò hỏi.

"Có vấn đề gì không?" Liễu Như Yên sắc mặt lạnh lùng, này Kinh Tiên lâu Điểm Tiểu Nhị thế nào như thế bát quái, chờ lát nữa nhất định phải với ông

chủ bọn họ thật tốt nói một chút.

"Tiểu không dám, ba vị mời lên lầu."

Điểm Tiểu Nhị ngưng ngừng cười nói, kính cẩn đưa mắt nhìn Liễu Như Yên ba người lên lầu.

"Không phải là một danh kỹ mà, thật đúng là đem mình làm người nhìn. Quả nhiên không phải là cái gì hảo điều, lại hai nàng cùng chung một chồng, thật biết chơi. Hắc hắc."

Căn phòng bốn góc đứng thẳng Hán Bạch Ngọc cây cột, bốn phía vách tường tất cả đều là màu trắng viên đá gọt giữa mà thành, vàng tạc thành hoa lan ở Bạch Thạch giữa diêm đẩu nở rộ, màu xanh sa liềm theo gió mà dạt. Liễu Nhất Bạch đứng ở nơi này cao đến năm mét trong kiến trúc, trong đầu một mực hiện lên hai chữ: Xa hoa.

Vào phòng ba người nhất thời trầm mặc xuống, ngay cả bắt đầu vui sướng không dứt Thanh Thanh cũng không lên tiếng, lặng lẽ ngồi ở trên giường nhỏ chơi lấy vật áo.

Điều này khiến người ta thế nào ngửi? Liền một cái giường.

Giả làm cho người ta lúng túng nham đều phải phạm, Liễu Nhất Bạch tựa vào cây cột cạnh, tay chân luống cuống, không biết mình hẳn làm gì.

"Như Yên tỷ tỷ, ngươi trước giúp ta nhìn Bạch bí đao, ta trước đi tắm, thật nhiều ngày chưa giặt tắm, toàn thân bẩn chết." Thanh Thanh chọt từ trên giường nhảy cồm lên, đi tới phía sau bình phong lộ ra một cái hồ đầu hồ nào đầu nhỏ, nháy con mắt nhìn Liễu Như Yên.

Áo tơ nhẹ biết, một cái trắng nõn cánh tay ngọc không ngừng đem cời ra y phục treo ở bình phong bên trên. Quần dài, dây buộc, cuối cùng một món màu hồng tiểu áo lót cũng treo lên phía trên. Chỉ chốc lát sau truyền tới nước nhẹ bắn thanh âm, rắc...rắc..., chọc người hà tư.

Liễu Nhất Bạch chỉ cảm thấy trong cơ thể khí huyết dâng trào, một cái hoạt sắc sinh hương mỹ nhân cứ như vậy ở trước mắt hấn tẩm, mặc dù chỉ cách một đạo bình phong. Chỉ trong này cảm dỗ giống như phụ cốt chi thư, khu cái đó vô tận.

"Ho khan một cái, ta lên lầu chót nhìn một hồi sao. Các ngươi rửa sạch gọi ta."

Liễu Nhất Bạch quả thực không dám đợi tiếp nữa, hạ thân khác thường bị Liễu Như Yên thấy vậy còn không được (phải) lúng túng chết, cuống quýt mượn cớ rời đi.

Sao lốm đốm đầy trời, gió nhẹ nhẹ phẩy mặt người bàng, Liễu Nhất Bạch lúc này mới cảm giác bình tĩnh lại, đôi mắt khắp nơi, một vòng trăng tròn ánh ngọc ở tây trong nước hồ, tản mát ra mông lung ánh sáng.

"Cha mẹ các ngươi rốt cuộc ở đâu? Ta rốt cuộc là ai?"

"Ta phải làm gì."

Sau lưng truyền tới nhỏ nhẹ đập thang lầu âm thanh, Liễu Nhất Bạch tâm thần không yên, lại không chút nào phát hiện.

Liễu Như Yên nhìn Liễu Nhất Bạch vắng lặng bóng lưng, trong lòng rất là thương tiếc, hẳn thân thể nàng cũng là có biết một, hai, so sánh mới quen thời điểm, hẳn bây giờ ngược lại vui vẻ không ít đâu rồi, chắc là bởi vì vậy kêu là Thanh Thanh cô nương đi.

"Liễu đại ca, Tây Hồ buổi tối ướt lạnh, hay lại là nhanh lên đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Như Yên, ngươi thế nào đi lên?"

"Thật vất vả có một mình cơ hội, ta đương nhiên không muốn bỏ qua á." Liễu Như Yên mắt sáng như sao khê nhúc nhích, cười quyền rũ nói.

Liễu Nhất Bạch hít sâu một cái, trong không khí trôi giạt nhàn nhạt thơm dịu, là nữ nhi gia độc nhất mùi vị.

"Như Yên, ta đem ngươi trở thành muội muội ta có yêu mến ngươi." Mặc dù trong lòng không đành lòng, Liễu Nhất Bạch hay lại là khó khăn lắm nói ra khỏi miệng.

Vừa mới hoàn(còn) khê cười duyên Liễu Như Yên sắc mặt trong nháy mắt biến hóa hồi bại, cúi thấp xuống khoe mắt, lẩm bầm nói: "Ta biết, thích một người ta cảm giác mình bạch. Chuyện tình cảm cường cầu không được, ngươi không cần khôn nhiều, sau này ta đem ngươi trở thành thân ca ca nhìn."

Nói xong, Liễu Như Yên nhẹ đi cả nhắc sắc nhọn, tay trắng vờn quanh ở Liễu Nhất Bạch trên cổ, mềm mại môi đỏ nhẹ nhàng khắc ở hấn trên môi, thời gian phẳng phất đông đặc, mặc dù chẳng qua là tình đỉnh điểm thủy như vậy có chút đụng chạm, lại tựa như chớp mắt vạn năm.

"Ta thân đại ca, ta muốn đi xuống tắm, ngươi tạm thời khác (đứng) đi xuống nha."

Liễu Như Yên nhìn như dễ dàng như vậy đi xuống lầu, quay lưng lại sau nước mắt không ngừng được chảy xuống, mặc dù rất thông khổ, nhưng cũng là thời điểm đối với (đúng) đoạn này u mê cảm tình nói gặp lại sau đi.

Trên môi vẫn lưu lại hơi ấm còn dư lại, trong không khí hoàn(còn) lưu lại Liễu Như Yên độc nhất thom dịu. Liễu Nhất Bạch nhìn nàng bóng lưng suy nghĩ xuất thần, biết rõ mình thương một cái mới biết yêu nữ tử tâm. Nhưng là hắn không có cách nào hắn tâm chi có lớn như vậy, chỉ chứa xuống Dương Tổ Tiên một người.

Ước chừng các loại (chờ) hơn nửa canh giờ, đoán chừng hai người cũng rửa mặt xong tất, Liễu Nhất Bạch mới xoay người xuống lầu.

Mở cửa là Liễu Như Yên, tóc ướt nhẹp, không thi phần trang điểm, hiển nhiên là mới vừa giặt xong không bao lâu. Đi vào phòng, Thanh Thanh ở trên giường dùng chăn đem chính mình che phủ nghiêm nghiêm thật thật, mặt đầy phòng bị nhìn chăm chăm mới vừa vào tới Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch dùng đùa cợt ánh mắt đáp lại Thanh Thanh, tựa hồ muốn nói: "Ta xem sớm qua sờ qua."

"Ta liền trên đất ngồi tĩnh tọa một đêm đi, các ngươi cố gắng nghỉ ngơi."

Liễu Nhất Bạch nói xong tự mình ngồi dưới đất, nhắm mắt điều tức.

Sáng sớm hôm sau, sớm có báo sáng nhà sư từ dưới lầu đường phố trải qua. Mỗi ngày đóng canh tư, Chư núi Tự xem đã minh chung, Am bỏ hành giả, Đầu Đà rèn sắt bản mà hoặc cá gỗ mà, dọc phố báo sáng, mỗi người chia địa phương.

Nghe được thanh thúy thiết bản mà vang, người thì biết rõ trời sắp sáng.

Những thứ này báo sáng nhà sư, ở báo sáng đồng thời còn kiêm báo cáo khí trời: "Nếu Tĩnh là viết 'Sắc trời quang đăng' ", hoặc báo cáo 'Đại tổ '. Hoặc báo cáo 'Bổn tổ '. Hoặc báo cáo 'Thường hướng '. Hoặc nói 'Hậu điện ngồi' . Âm là viết 'Sắc trời Âm '. Hối mưa là nói mưa. Như vậy, người nằm ở khách điểm trong chốn, không sử dụng giường mở cửa sổ, liền có thể biết bên ngoài khí trời như thế nào.

Đương nhiên, Liễu Nhất Bạch là không có giường ngủ. Ở nhà sư tiếng thứ nhất báo sáng sau, hắn cũng đã tỉnh dậy.

Ngồi tĩnh tọa một đêm cũng không mỗi lưng đau chân cảm giác, ngược lại nói không ra thần thanh khí爽. Dẫn gân cốt một cái, toàn thân Khớp Xương phách ba vang dội.

Nhìn về đang ở ngủ yên hai người, Liễu Nhất Bạch không khỏi sùng sột một chút.

Thanh Thanh tư thế ngủ thức sự quá . . Bất nhĩ . Đây đặn bên chắc bấp dùi đề ở Liễu Như Yên thần sắc, cánh tay ngọc quán quanh. Trên người của hai người quần áo không biết là bởi vì nóng hoàn(còn) là cái gì, toàn bộ có chút xé ra, lộ ra một góc băng son.

Có lẽ là bị đề không thoải mái, Liễu Như Yên đôi mắt có chút trợn động, sâu kín hồi tĩnh lại, xoa xoa tĩnh táo đôi mắt còn díp lại buồn ngủ, nhìn chính mình Liễu Nhất Bạch theo bản năng nói: 'Chào buổi sáng a, Liễu đại ca.'

"Ngạch . . Sớm "

Liễu Nhất Bạch ngượng ngừng cười nói.

"A" một đạo nhọn tiếng thét chói tai vang dội cả tòa Kinh Tiên lầu, ngay cả giữa đường báo sáng nhà sư cũng không khỏi vì thế mà choáng váng: "Chẳng lẽ là mình báo sáng âm thanh quá rồi đến người khác ngủ? Cũng không trở thành phát lớn như vậy tính khí đi."

"A di đà phật, tội quá tội quá."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Phạt Môn Đại Năng

Tiêu Trạch sơ nguyên thể không nghĩ, lượn quanh thành Băng Ngọc trạm Hàn Lưu. Phù ê cho cùng cô Bò loạn, chiếm được giảng hồ vừa nhìn Thu.

Trong thành Hàng Châu ngựa xe như nước, người đến người đi. Liễu Nhất Bạch ba người đi ở trên đường đưa tới vô số người quay đầu nhìn chăm chú, thật sự là Liễu Như Yên Thanh Thanh xinh đẹp phi phàm, như vậy mỹ nữ tuyệt thế ở Hàng Châu cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Cũng không một người đối với (đứng) kẹp ở trong hai người đang lúc Liễu Nhất Bạch chút nào để ý, Tài Tử Giai Nhân vốn là tuyệt phối, trái ôm phải áp cũng liền chẳng có gì lạ.

Tám thước có thừa, ngôi sao lông mi tô điểm, lạnh nhạt xuất trần Liễu Nhất Bạch đi ở trong đám người, cũng liên tục bị khuê tú tiểu thư thu ba thăm đưa, tự hôm qua vào thành Liễu Nhất Bạch liền phát hiện bên trong thành bây giờ không biết sao không ngờ triệt tiêu đối với hắn truy nã.

Đang bị Liễu Như Yên nhận ra khôi phục chân thân sau, Liễu Nhất Bạch liền một mực lấy mặt mũi thực kỳ nhân.

Này võ lâm tân tinh đại hội ghi danh chính như dầu sôi lửa bỏng tiến hành, địa điểm là Hàng Châu Long Đầu lão đại Ngưng Hương Các.

Liễu Nhất Bạch vẫn là lần đầu tiên tham gia loại thịnh hội này, Ngưng Hương Các ở trong thành mọi người đều biết, không chỉ có bởi vì nó là trong chốn võ lâm Danh Môn Đại Phái, hơn nữa bởi vì trong môn đều vì nữ tử, người người xinh đẹp như hoa, khí chất phi phàm. Thành Hàng Châu các lão bách tính cũng thường thường ở Ngưng Hương Các phụ cận đi loanh quanh, vạn nhất vận khí tốt còn có thể nhìn thấy mấy cái ra ngoài làm việc Nữ Đệ Từ ăn no nhìn đã mắt.

Tùy tiện kéo trên đường một người, cũng có thể chỉ điểm người Ngưng Hương Các vị trí.

Liễu Nhất Bạch Tự Nhiên không cần hỏi người đi đường, Liễu Như Yên trước sớm đã theo Sở Huỳnh Huyền ở Ngưng Hương trong các làm qua khách, tất nhiên quen việc dễ làm.

"Vị thí chủ này xin dừng bước."

Một đạo thanh âm giả nua từ Liễu Nhất Bạch phía sau truyền tới, Liễu Nhất Bạch bản năng lui về phía sau nhìn. Chỉ thấy một từ mi thiện mục, lão thái long chung lại sắc mặt đỏ thắm hòa thượng chính nhìn mình, tay hắn chấp nhất căn (cái) kim sắc Hàng Ma Xử, trục đỉnh đầu có tám cái nổi bật giới ba, cả người phảng phất dung nhập vào trong không khí, không cảm giác được chút khí tức nào.

Đi theo phía sau một vị năm vừa mới Nhị Cửu, đến Sa Di cà sa, mi thanh mục tú tiểu hòa thượng, cả người phát ra khí tức cường đại, cũng đang cười tủm tỉm nhìn mình chăm chăm.

"Vị đại sư này nhưng là kêu tại hạ?" Liễu Nhất Bạch kỳ quái nói, hắn chưa bao giờ nhận biết cái gì hòa thượng a, chẳng lẽ là hóa duyên?

"Chính là, lão nạp Tiểu Lâm Tự Niệm Nhân, nghĩ (muốn) kể câu chuyện cho thí chủ nghe, không biết thí chủ có thể hay không dừng bước nghe một chút?"

Niệm Nhân thâm thúy trong con người tràn đầy cơ trí ánh mắt, hiền hòa nhìn Liễu Nhất Bạch.

"Ồ? Niệm Nhân đại sư chỉ nói không sao, vẫn bồi rủa tai lắng nghe!"

Giờ còn sớm, nghe một chút cũng không sao, Liễu Nhất Bạch ngược lại là rất tốt kỳ lão hòa thượng muốn nói cho hắn câu chuyện gì.

Từ trước, có người tuổi trẻ cùng cha hôn sống nương tựa lẫn nhau, sinh hoạt tương đối nghèo khó.

Sau đó người tuổi trẻ bởi vì khổ não mà si mê cầu Tiên báỉ phật. Cha Kiến nhi tử cả ngày đọc một chút lải nhải, không chuyên làm ruộng gốc học đáng về, khổ từng khuyên mấy lần, chỉ người tuổi trẻ đối với (đúng) cha lời nói phớt lờ không để ý tới, thậm chí đem cha trở thành hắn thành tiên chương ngại, có lúc hoàn(còn) đối với (đúng) cha nói lời ác độc.

Có một ngày, người trẻ tuổi này nghe người khác nói lên phương xa trên núi có vị đắc đạo Cao Tăng, tâm lý không khỏi ngưỡng mộ, liền muốn hướng đi Cao Tăng lãnh giáo thành phật chi đạo, nhưng hắn lại sợ cha ngăn trở, liền lừa gạt đến cha len lén từ trong nhà lên đường.

Hắn dọc theo đường đi chèo đèo lội suối, trải qua gian khổ, rốt cuộc ở trên núi tìm tới kia vị cao tăng. Cao Tăng nhiệt tình tiếp đãi hắn. Trong bữa tiệc, nghe xong hắn một phen tự thuật, Cao Tăng yên lặng đã lâu. Khi hắn hướng Cao Tăng hỏi Phật Pháp lúc, Cao Tăng mở miệng nói: "Người nghĩ nói thành phật, ta có thể cho người chỉ cái nói. Sau khi ăn cơm xong, người lập tức xuống núi, một đường về đến nhà, phàm là gặp có đi chân trần cho người mở cửa người, người này chính là người cái gọi là Phật. Người chỉ cần hết lòng hầu hạ, bái ông ta làm thầy, thành phật thì có khó khăn gì?"

Người tuổi trẻ nghe xong mừng rỡ, như ý khẩu tạ Cao Tăng, vui vẻ xuống núi.

Ngày thứ nhất, hắn tìm chỗ nghỉ trọ ở một nhà nông, nam chủ nhân mở cửa cho hắn lúc, hắn nhìn kỹ một chút, nam chủ nhân không có đi chân trần.

Ngày thứ hai, hắn tìm chỗ nghỉ trọ ở một thành phố phú có nhân gia, càng không có người đi chân trần mở cửa cho hắn. Hắn không khỏi có chút nản chí.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư hắn cùng nhau đi tới, tìm chỗ nghỉ trọ vô số, nhưng vẫn không có gặp phải Cao Tăng lời muốn nói đi chân trần mở cửa người. Hắn bắt đầu nói với Cao Tăng đi chân trần mở cửa người sinh ra hoài nghi. Sắp đến nhà mình lúc, hắn hoàn toàn thất vọng. Hoàng hôn lúc, hắn không có lại tìm chỗ nghỉ trọ, mà là cả đêm về nhà. Về đến nhà môn lúc đã là nửa đêm, bị đầy đủ vô cùng hắn phí sức đất gõ động vòng cửa. Bên trong nhà truyền tới cha giả nua sợ hãi thanh âm: "Ai nhĩ?"

"Ta, con của người." Hắn chán nản đáp.

Rất nhanh, cửa mở ra, mặt đầy tiểu tụy cha lớn tiếng kêu tên hắn đem hắn kéo vào trong nhà. Liền ánh đèn, cha chảy nước mắt tường tận hắn.

Lúc này, hắn vừa cúi đầu, đột nhiên phát hiện cha lại chân trần đứng ở lạnh như băng trên đất.

Trong phút chốc, linh quang chợt lóe, hần nhớ tới Cao Tăng lời nói, hần đột nhiên cái gì cũng hiểu.

Người tuổi trẻ lệ rơi đầy mặt, "Ừm" một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt phụ thân.

..

Liễu Nhất Bạch Tĩnh Tĩnh nghe xong, bình tĩnh nói: 'Niệm Nhân đại sư, người nói câu chuyện này cùng ta nghe, không biết có thâm ý gì?'

"Do yêu cố sinh buồn rầu, do yêu cố sinh sợ hãi, nếu cách với người yêu, không lo cũng không sợ hãi", đem người làm cùng người chí thân gặp lại lúc, không ngại suy nghĩ một chút lã nhạ hôm nay nói cùng người cố sự.

Thí chủ vô cùng có tuệ căn, cùng ta Phật hữu duyên, có một ngày người cảm giác mình Ma rở sâu loại thời điểm, có thể lên Tiểu Lâm Tự tới tìm ta.

Ung dung nói xong, Niệm Nhân nhịp bước phiêu hốt, nhìn như chỉ đi một lượng bước, người cũng đã biến mất trong đám người.

"Phật Môn Đại Thần Thông 'Súc Địa Thành Thôn ". Không hổ là Tiểu Lâm Tự Cao Tăng."

Thanh Thanh mở to đến cái miệng nhỏ nhắn, mặt đầy không thể tin, vừa mới một cái như thế phổ thông lão hòa thượng đúng là Tiểu Lâm Tự đắc đạo Cao Tăng. Nhìn suy nghĩ xuất thần như có điều suy nghĩ Liễu Nhất Bạch, không khỏi nung nịu an ủi: "Bạch bí đạo, coi như này con lừa già gốc là Tiểu Lâm Tự Cao Tăng, người cũng không nhất định tin hần hồ ngôn loạn ngữ. Ngón ngang không biết nói gì, cái gì Ma rở sâu loại, không có nhận thức. Đại lác lư, Hừ!"

"Đúng vậy, Liễu đại ca, cõi đời này nào có biết trước tương lai người, chớ có nghe hần nói bậy." Liễu Như Yên biết vừa mới Niệm Nhân lời nói chạm được Liễu Nhất Bạch nội tâm mềm mại nhất địa phương, sợ hần nghĩ bậy, cuống quýt nói.

"Ta không sao, những quỷ này lời nói ta làm sao biết thư đây." Liễu Nhất Bạch đối với hai người cười nhạt cười.

Chẳng qua là Liễu Nhất Bạch nhưng trong lòng cực kỳ rung động, kia Niệm Nhân tựa hồ biết rõ mình hoàn(còn) chưa thấy qua cha mẹ ruột, hơn nữa còn đoán chừng tự mình ở và người thân gặp lại đang lúc sẽ có một ít không chuyện tốt phát sinh, mới cố ý nói một câu chuyện như vậy cho hần nghe.

Nếu như sự tình thật giống hần nói như vậy, kia người này quả thực quá kinh khủng.

Liễu Nhất Bạch dọc theo đường đi tâm sự nặng nề, hai người cũng đều nhìn Liễu Nhất Bạch lòng không bình tĩnh, cũng thức thời không có lên tiếng quấy rầy, ngay cả bình thường một cách tinh quái Thanh Thanh cũng là an tĩnh lạ thường.

Rất nhanh, ba người liền đã tới Ngưng Hương Các trước cửa, này Ngưng Hương Các mặc dù được đặt tên là Các, lại tự thành Nhất Phương Thiên Địa. Chiếm diện tích cực lớn, chừng thành Hàng Châu một phần tư.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Muốn đoạt tâm tình

Lạc Dương Vương phủ, lưỡng đạo thon nhỏ bóng đen từ trên cửa sổ nhảy ra đến, như tên trộm hướng trong hoa viên chui vào, xuyên qua Tiêu Diêu Vương chủ tâm nuôi trồng một ít kỳ hoa dị thảo, vệt ra một mảnh hỗn loạn cỏ hoang, một cái chưa đủ cao cỡ nửa người cửa hang hiện ra.

Hai người tựa hồ là quen việc dễ làm, nhanh nhẹn chui vào

Muốn là bị người ta biết đường đường Lạc Dương Vương phủ Quận chúa lại chui chuồng chó ra ngoài, không biết sẽ kinh diệu bao nhiêu người răng lớn

Ngưng Hương Các tuy là Danh Môn Đại Phái, nhưng cũng không tựa như những môn phái khác như vậy nguy nga lộng lẫy, toàn bộ Ngưng Hương Các làm cho người ta cảm giác chính là đơn giản, phong cách cổ xưa lại không mất phong vận.

Liễu Nhất Bạch ba người trải qua đệ tử dẫn đường đến võ lâm tâm tịnh chỗ ghi danh, năm tên đệ tử ngồi ngay ngắn ở một cái bàn dài sau khi, tay cầm lang hào, đang ở cho ghi danh các phái đệ tử ghi danh.

Nhìn xếp hàng thành hàng dài ghi danh đội ngũ, Liễu Nhất Bạch không khỏi cười khở, cái này cần các loại (chò) tới khi nào a.

Mộ Tu Hàn không biết lúc nào từ phía trước ghi danh trong đám người đi ra, đã sớm không thấy tới hôm qua thẹn quá thành giận, vân đạm phong khinh đi đến Liễu Nhất Bạch trước mặt, cười nhạt nói: "Liễu Nhất Bạch, Kim Lăng nhân sĩ, Lạc Hà Môn Tổng Nhất Phi nhỏ nhất một người học trò. Ở trong môn có thể nói là vô dụng nhất một người học trò, sau khi xuống núi không khỏi lấy được không biết tên công pháp, phá như kiếm khí xuất thế cảnh giới, giết Tri Phủ, kháng quân đội, bị truy nã."

"Không biết có thể có bỏ sót, Liễu thiếu hiệp?"

"Mộ Tu Hàn, Văn Hương Cốc đại sư huynh, người cận kề. Không biết có thể có bỏ sung?" Liễu Nhất Bạch giễu giễu nói.

"Ha ha, thôi tranh đua miệng lưỡi, ngày hôm sau trong diễn võ trường thấy đi."

Mộ Tu Hàn nghe được Liễu Nhất Bạch ám phúng, không chút phật lòng. Quạt giấy nhẹ lay động, tiêu sái xoay người rời đi, chung quanh không biết môn phái nào Nữ Đệ Tử chính hai mắt mọng nước nhìn chăm chăm Mộ Tu Hàn rời đi bóng lưng.

"Thật tuần tú công tử, chuyện này thật đúng là không uống công."

"Đối diện kia vóc người cao ráo quần áo trắng công tử cũng không kém, không biết là phái nào đệ tử."

"Người nói thể nào cái nhìn cự người ngoài ngàn dặm, nào có vừa mới vị công tử kia tốt."

Này Mộ Tu Hàn không hổ là Văn Hương Cốc đại sư huynh, tiêu sái ung dung, để cho hi vọng của mọi người cái đó như một xuân phong, không tự chủ nghĩ (muốn) muốn thân cận với hắn.

Liễu Nhất Bạch nghe được các nàng lăm bằm, ngược ngừng sờ mũi một cái: "Ta ám áp như vậy thanh niên tuần kiệt làm sao biết nhìn cự nhân xa ngàn dặm."

"Ít xú thí, cũng không ngắm nghía trong gương, người bộ kia người sống chó vào đáng vẽ, ta nếu không phải nhận biết người, ta sớm cầm hột gà thú ném người trên mặt."

Thanh Thanh quả thực không nhìn nổi Liễu Nhất Bạch tự yêu mình, giễu cợt nói.

"Liễu đại ca, huynh huyền muội muội cũng ở đó mà đâu rồi, không bằng chúng ta đi nàng này ghi danh đi, cũng tiết kiệm không ít phiền toái." Liễu Như Yên thấy hai người lại phải cãi vã, bận rộn nói sang chuyện khác, nếu không hai người không biết lại muốn ồn ào tới khi nào.

"Nhập đội không tốt lắm đâu, chúng ta hay lại là từ từ xếp hàng đi."

"Ô kia, người thể nào nữ nhân hoàn(còn) cần nhân." Thanh Thanh không nhịn được nói, đi lên nói ra Liễu Nhất Bạch liền hướng Sở Huỳnh Huyền trước mặt đi tới.

Sở Huỳnh Huyền thấy Liễu Như Yên ba người hướng nàng thẳng đi tới, không khỏi thoáng qua một vết vẽ kinh ngạc: "Như Yên tỷ tỷ, phía sau người nhị vị cũng phải cần báo lại tên gọi sao?"

Không đợi Liễu Như Yên trả lời lại ngược lại nhìn về phía Liễu Nhất Bạch, giễu giễu nói: "Không nghĩ tới công tử thật đúng là văn võ song toàn a, ngay cả này võ lâm tân tinh đại hội đều phải tới tham gia náo nhiệt, này không thể so với ngâm thơ đối câu a, không cẩn thận liền không chết cũng bị thương nha."

Xem ra Sở Huỳnh Huyền hay là đối với hôm qua chính mình làm kia bài thơ canh cánh trong lòng, không cẩn thận đem đang ngồi toàn bộ đều đắc tội một lần.

"Đúng vậy, đối thủ của ta không phải là chết chính là tàn phế."

"Thật đúng là giống như người phong cách a, đủ tự đại."

"Báo đáp tên gọi sao? Không được lời nói liền đối một cái có thể nghe hiểu tiếng người tới." Liễu Nhất Bạch không nhịn được nói.

Nữ nhân này thật là đủ phiền toái, một chút xú chuyện nhỏ liền nín lấy chính mình không thả, lại nhai không ngừng không ngừng.

"Người "

Sở Huỳnh Huyền hiển nhiên bị tức không nhẹ, sắc mặt đỏ lên, ngực lên xuống. Tựa hồ là đang đè nén cực kỳ giận dữ khí, từ nhỏ đến lớn cũng là người khác vây quanh nàng chuyển, người này lại đối với nàng không có chút nào cảm mạo, hoàn(còn) sắp xếp làm ra một bộ không nhịn được đáng vẽ, quả thực quá bức người.

"Tên họ! ! !" Sở Huỳnh Huyền hai mắt phun lửa, hung tợn nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch, cắn răng nghiêng lợi nói.

"Liễu Nhất Bạch!"

"Cần gì phải phải đệ tử?"

"Lạc Hà Môn!"

Hả? Sở Huỳnh Huyền kinh ngạc ngẩng đầu, không nghĩ tới tên khốn này hay lại là Danh Môn Chính Phái đệ tử, khó trách lớn lối như vậy.

"Tuổi tác?"

"Mười chín."

Này 'Vô lâm tân tinh' đại hội chỉ nhằm vào thanh niên đồng lứa, hai mươi lăm dưới đây đều có thể ghi danh, còn lại nhưng cũng không có làm quá nhiều yêu cầu.

Được, đây là người băng số, ngày sau buổi sáng tới liền có thể.

"Đại hội quy tắc là cái gì?"

"Người kế tiếp "

"Người "

Sở Huỳnh Huyền không ngẩng đầu, cố ý không trả lời Liễu Nhất Bạch, thấy Liễu Nhất Bạch không khỏi nổi dóa, thấp kém mặt mày lộ ra vẻ đắc ý cười.

Coi là, một người đàn ông với đàn bà ở chỗ này cãi nhau thật sự là thật không có phong độ, Liễu Nhất Bạch buồn bực không thôi, giống như một sương đánh quả cà.

Ở Ngưng Hương Các mình cũng đòi không được, nàng không muốn nói coi như, đến đại hội thời điểm dĩ nhiên là biết.

"Nguyên lai chúng ta Bạch bí đao Đại Hiệp cũng có cất biệt thời điểm a, không sợ, đến lúc đó tỷ tỷ giúp người dạy nàng." Thanh Thanh vung quả đấm nhỏ, thật là không có chút nào cam an phận.

"Muội muội, người chính là an phận một chút đi, không muốn giống hơn nữa buổi sáng như thế."

"Người còn dám nói?"

Nhớ tới buổi sáng sự tình Thanh Thanh liền xấu hổ không dứt, Liễu Như Yên một tiếng thét chói tai đi qua. Thanh Thanh cũng hồi tỉnh lại, nhìn thấy hai người tất cả nửa lộ, quần áo không đủ che thân. Một chút liền biết là chuyện gì xảy ra, chính mình ngủ một mực không đứng đắn, nhất định là buổi tối không cẩn thận đem Liễu Như Yên phá, thuận tiện cũng phá chính mình.

Nhưng là nàng đánh chết cũng không thể thừa nhận mình ngủ không đứng đắn a, chỉ có thể đi theo Liễu Như Yên quát to một tiếng, sau đó đem trách nhiệm cũng đẩy cho Liễu Nhất Bạch.

"Như Yên tỷ tỷ, nhất định là Liễu Nhất Bạch tên đại sắc lang này thừa dịp chúng ta ngủ muốn đối với chúng ta gây rối, tối hôm nay có thể muôn ngàn lần không thể với hân một căn phòng."

Thanh Thanh đáng thương nhìn Liễu Như Yên, hy vọng chính mình những trò vạ này có thể lừa gạt được nàng.

Liễu Như Yên không khỏi buồn cười, cái này Thanh Thanh thức sự quá một cách tình quái, sợ chính mình trách tội cho nàng, lại để cho Liễu Nhất Bạch vác nỗi oan ức này. Thật sự là xấu bụng! May chính mình vẫn tính là biết Liễu Nhất Bạch, nếu không đối lại những người khác chắc là phải bị nàng ngu dốt lừa gạt.

Nhìn gương nanh múa vuốt Thanh Thanh, Liễu Nhất Bạch ngược ngửa cười cười: "Thanh Thanh, hôm nay khí trời tốt. Không nếu chúng ta đi lâm viên du ngoạn một phen."

"Đừng nghĩ nói sang chuyện khác, hừ." Thanh Thanh tức giận nói.

"Được rồi, sắc trời thật không tệ, rảnh rồi tôi cũng vô sự, kia theo người đi vui đùa một chút đi. Là người yêu cầu ta đi nha!"

Thanh Thanh gương mặt biểu tình giống như hay thay đổi khí trời, một khắc trước hoàn(còn) tức giận, giờ khắc này cũng đã nhảy cẫng hoan hô, thật khiến cho người ta hoài nghi nàng có phải hay không hai mặt.

Chương 43: Dạo chơi công viên dò xuân

Nếu như gặp mùa xuân, khí trời lại không tệ. HZ thành phố Dân đều có dạo chơi công viên dò xuân thói quen: "Giữa xuân mười lăm ngày là ngày của hoa, Chiết đang lúc phong tục, lấy xuân tự chính giữa, bách hoa cạnh tranh thả lúc, tối kham du phần thưởng."

Cũng người tất cả hướng Tiền Đường ngoài cửa bình ngọc vườn, Cổ rừng liễu, Dương phủ Vân động, tiền hồ ngoài cửa khánh vui, hồ nhỏ các loại (chờ) vườn, gia sẽ môn bao bên ngoài nhà Sơn Vương đảm bảo sinh, trương Thái Ủy các loại (chờ) vườn, ngắm nghĩa kỳ hoa dị mộc. Nhất là Bao gia núi, Đào Hoa nở rộ, hoàn toàn giống gấm chương, cực kỳ khả ái.

Bao gia trên núi "Tất cả thực Đào Hoa, cũng người xuân lúc du người vô số, là Thành Nam cái đó Thắng Cảnh vậy."

Liễu Nhất Bạch nhớ tới trước sớm đọc qua một quyển du lịch lời khuyên, phía trên cái này chờ túi này núi thật là Hàng Châu không đi không thể một nơi cảnh sắc.

Bây giờ vô lâm tân tinh đại hội tổ chức sắp tới, chắc hẳn các lộ anh hùng hào kiệt cũng tranh nhau đi chỗ đó a.

"Coi là, chúng ta không bằng đi 'Học Phương Trì Đình Tạ' đi, bên kia cảnh sắc cũng không tệ, người cũng hẳn sẽ ít một chút."

Liễu Nhất Bạch nghĩ (muốn) hỏi ý một chút hai người ý kiến, không nghĩ tới Thanh Thanh một chữ "Không" đều không nói, liền gật đầu đáp ứng. Liễu Như Yên một mực lấy Liễu Nhất Bạch cảm đầu, tự sẽ không có ý kiến gì.

"Tầm thường ra đường thành phố cán sự, hơi tựa như đường xa quỵên đi, trục đường phố cầu thành phố, tự có giả nhắm người, bắt quá trăm tiền."

Ở trong thành Hàng Châu xe ngựa vẫy tay gần đến, xuất hành cố gắng hết sức thuận lợi. Đây Học Phương Trì Đình Tạ ở vào bên ngoài thành mười dặm nơi, kêu chiếc xe ngựa miễn đi đi bộ cái đó mệt mỏi, hướng chi cũng không đất, Liễu Nhất Bạch trên người ngược lại cũng không kém số tiền này.

Vị gia này, nhưng là ra khỏi thành dò xuân?"

Phu xe là một vị hán tử gầy gò, thấy Liễu Nhất Bạch ba người tất cả hình mạo bất phàm, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

"Chính là, Học Phương Trì Đình Tạ có thể biết đi như thế nào?"

"Này, không phải là với gia thôi, này thành Hàng Châu lớn nhỏ lâm viên tiểu nhân nhắm mắt lại cũng có thể mang ngài đi, ngài liền cứ thả một trăm cái yên tâm a. Bắt quá này Học Phương Trì Đình Tạ nhưng là thật lớn, rất dễ lạc đường. Ta xem gia ngài không bằng mời một cái 'Người rảnh rỗi' sung mãn làm hướng đạo, cũng có thể miễn đi không ít phiền toái."

Này trong thành Hàng Châu có một đám lấy hướng đạo là nghiệp thị dân, gọi là 'Người rảnh rỗi'. Những người này bách nghệ không thông, sở trường hầu hạ liên quan con em nhà giàu lang quân, du yển nắm dịch.

"Chuyên vì thám thính Kỹ nhà tân khách, nắm cơ hội làm ăn tuân lệnh, mua vật cung qua, cùng du hồ từ lâu ăn uống tiệc rượu chỗ, lấy trình diễn miễn phí hương đưa vui mừng làm lý do, khát kiếm thiệt gia tài."

Liễu Nhất Bạch mắt sáng như sao hơi nhú, này trong thành Hàng Châu người rảnh rỗi hẳn là như vậy nghe nói qua. Thân không thành thạo một nghề, chuyên vì nghề hợp một ít con em nhà giàu đặc thù yêu thích kiếm tiền.

Tâm lý quả thực chán ghét người như vậy, Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt nói: "Không cần, chúng ta không sợ lạc đường."

Phu xe này ở nơi này thành Hàng Châu, vào nam ra bắc người thấy nhiều, điểm này nhìn mặt mà nói chuyện bản lãnh vẫn có. Biết Liễu Nhất Bạch là lo lắng 'Người rảnh rỗi' là thực sự rảnh rỗi, giải thích: "Gia, ngài bản khoản tiểu rõ ràng. Ta theo ngài đề cử vị này 'Người rảnh rỗi' là ta hàng xóm phát tiểu, hẳn cùng các người rảnh rỗi không giống nhau. Có thể văn, biết sách. Viết chữ, thiện âm nhạc. Lúc rảnh rỗi cũng làm du khách hướng đạo, ngài tuyệt đối yên tâm. Có cái gì không hài lòng này qua lại tiền xe ta không thu đồng nào."

Thấy phu xe lời thể son sắt bảo đảm, Thanh Thanh ngạc nhiên nói: "Còn có thú vị như vậy người rảnh rỗi, được rồi. Ngươi đi đem hắn gọi tới đi, ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút hắn có cái gì bất đồng."

Phu xe mừng rỡ, liền tục danh hiệu dạ. Lái xe bảy choáng vánh tám lượn quanh, lừa gạt đến mấy Tràng túp lều nhỏ trước, xuống xe liền gân giọng hô to, rất sợ ba người đôi chủ ý: 'Cầu Đản Nhi, Cầu Đản Nhi, có làm ăn á. Mau ra đây, nhanh lên một chút '

Ước chừng các loại (chờ) nửa khắc đồng hồ, phu xe kéo cả người hình thon gầy đàn ông trẻ tuổi gập lác đác hướng xe ngựa đi tới.

Đội hai người đi tới trước xe, Liễu Nhất Bạch ba người không khỏi sửng sờ.

Này phu xe này trong miệng Cầu Đản Nhi đúng là Thạch Ngôn Ngọc.

Hôm nay Thạch Ngôn Ngọc đến một vài thô trường sam, trên tay bưng một quyền dê chế thành mảnh nhỏ trạng vật thể. Phổ thông dung mạo khó nén hẳn xuất chúng khí chất, quả thực rất khó đem Cầu Đản Nhi với Thạch Ngôn Ngọc liên hệ với nhau.

Thạch Ngôn Ngọc thấy bên trong xe là Liễu Nhất Bạch ba người cũng không khỏi sửng sò, sau lại buồn bã bật cười: "Nguyên lai là Liễu huynh, thời gian này duyên phận thật là khéo léo a. Chưa từng nghĩ hôm nay Thượng Thiên lại có an bài như vậy."

Lời tuy là đối Liễu Nhất Bạch nói, chỉ nói đến duyên phận thời điểm Thạch Ngôn Ngọc nhưng là len lén liếc mắt nhẹ tó Nga Mi Liễu Như Yên.

"Ha ha, muốn là bị người ta biết đường đường Trọng Nguyên gia cho chúng ta làm hướng đạo, vậy còn không kính điệu một bọn người răng lớn."

Liễu Nhất Bạch quả thực không thể tin được, nổi tiếng Hàng Châu đại tài tử lại bị người gọi là 'Người rảnh rỗi'.

"Liễu huynh nặng lời, tại hạ từ nhỏ gia cảnh bản hàn, đối với (đúng) này Hàng Châu các đại lâm viên lại tương đối quen thuộc, cho nên liền làm người không phận sự này kiếm lấy điểm sinh hoạt phí. Mặc dù hôm nay đã trung học đệ nhị cấp, vẫn là không dám quên đã qua nghèo khó thời gian, cho nên, lúc rảnh rỗi sau khi vẫn là sẽ đi sung mãn làm hướng đạo."

"Thạch huynh thật là khiến người kính nể. Ngày khác vào triều làm quan định có thể tạo phúc nhất phương!"

Liễu Như Yên giờ phút này cũng đang sắc nhìn Thạch Ngôn Ngọc, lúc trước đang vẽ thuyền Thạch Ngôn Ngọc đã cho nàng lưu lại không tẻ ấn tượng. Này hàn môn tài tử ngược lại thật là làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, mặc dù mạo bất kinh nhân, lại quả thực là một cái đại hảo nam nhi.

"Nguyên lai là người này hòn đá nhỏ, dọa ta một hồi, nghe người kia phát tiếu nói như vậy ta hồ, ta thiếu chút nữa cho là cái gì ba đầu sáu tay quái vật đầu ròi, khanh khách"

Thanh Thanh như chuông bạc tiếng cười làm hiện trường hơi nghiêm túc bầu không khí nhất thời biến hóa dễ dàng hơn.

"Thanh Thanh cô nương thật là ra phù sa mà không nhiễm, trạc thanh liên mà không yêu. Đây là Hàng Châu 'Đất trái qua'. Người lại nhìn một chút." Thạch Ngôn Ngọc đối với (đúng) Thanh Thanh là từ trong thâm tâm khen ngợi, giống như nàng như vậy ngây thơ nữ tử quả thực hiếm thấy, cười cảm trong tay bưng giấy dai đưa cho Thanh Thanh.

Tổng Nhân đem bản đồ gọi là 'Đất trái qua'. 'Lý trình đồ'. Hàng Châu Bạch Tháp cầu, thì có hướng du khách rao bán bản đồ cửa hàng: 'Dịch đường có Bạch Tháp cầu, ăn bán hướng trong kinh trình đồ. Sĩ Đại Phu hướng Lâm An, tất mua lấy phi duyệt.'

Có một bài Nam Tống nổi danh tài tử thơ trên vách đá thơ viết: 'Bạch Tháp cầu bên bán đất trái qua, trường đình ngăn dịch quá mức rõ ràng. Như thế nào chỉ nói Lâm An đường, bất giác Trung Nguyên có mấy trình.'

Trong thơ tuy có châm chọc Đường Triều người người ca vũ thăng bình, không biết tiến thủ ý tứ. Lại thuyết minh đất này trái qua tầm quan trọng, đồ bên trên đánh dấu có Lâm An con đường, lý trình, có thể cung cấp nghỉ chân khách sạn các loại, rất là tiện lợi.

Thạch Ngôn Ngọc tờ này giấy dai cùng kia Bạch Tháp dưới cầu cửa hàng bán ngược lại không cùng, như là hẳn tự mình làm.

Xem ra Thạch Ngôn Ngọc ở 'Người rảnh rỗi' nghề này cũng là xuống rất nhiều công phu, có thể cao đầu Trọng nguyên xác thực không phải người bình thường.

Trên đường tắc lư không ngừng, chỉ cái này cũng không ảnh hưởng mấy người say sưa hứng thú nói chuyện, ngay cả một mực lời nói ít Liễu Như Yên cũng nói thêm mấy câu.

Liễu Như Yên một cái nhăn mày một tiếng cười Thạch Ngôn Ngọc đều thấy ở trong mắt, trong miệng càng là thao thao bất tuyệt, đầy đủ hành sử một vị 'Người rảnh rỗi' chức trách.

Bất tri bất giác Thạch Ngôn Ngọc liền nhắc đến ăn bên trên, này Hàng Châu chỗ nào thức ăn là đặc sắc, chỗ nào ăn vặt đồ ăn ngon (ăn ngon), đều là ba người nhất nhất giới thiệu đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Khoác lác Hàng Châu

"Nói đến đây trong thành Hàng Châu, chỉ cần ngửi tiền bạc quá nhiều, không lo không ăn được đồ ăn ngon (ăn ngon) mỹ thực."

Bên trong thành hơi chút sang trọng chút rượu lầu, kỳ môn đầu, lấy phương gỗ cùng trò gian xấp kết buộc như núi lầu, bên trên treo nửa bên heo dê, khu vực gần trong bề mặt cửa sổ đủ, tất cả Chu xanh Ngũ Thái trang sức, vị chỉ 'Vui mừng môn'. Mỗi tiệm có Sảnh viện, đồ vật hành lang vũ, gọi thứ tự chỗ ngồi.

Chỉ cần các ngửi đi ở Hàng Châu trên đường phố, ngẩng đầu trông thấy cao vút màu lầu vui mừng môn, kia tám phần mười chính là lầu lầu.

Thạch Ngôn Ngọc nói hứng thú đến, nước bọt văng khắp nơi. Ba người hoàn toàn không chen lời vào.

Nếu như có cơ hội, các ngửi nhất định phải đi ở kia Hàng Châu rượu ngon nhất lầu khách sạn Kinh Tiên Lâu.

Kinh Tiên Lâu là Hàng Châu Từ Quán cái đó Giáp, uống Đồ thường hơn ngàn người. Một ngày có thể tiếp nhận đợi hơn một ngàn người khách, phi thường sang trọng. Kinh Tiên Lâu cũng là chúng ta Hàng Châu địa tiêu tính kiến trúc, "Ba tầng lẫn nhau cao, năm tầng tương hướng. Có phi kiều lan hạm, mình ám tương thông, bức rèm thêu ngạch, đèn đuốc thoáng qua diêu." Bởi vì Kinh Tiên Lâu quá cao, cho nên leo lên lầu cuối, liền có thể đem trọn cái Tây Hồ cảnh đẹp thu hết vào mắt.

Ngửi vừa vào kia Kinh Tiên Lâu, liền lập tức có người chăm sóc chỗ ngồi, cung cấp thực đơn thức ăn mục lục, muốn ăn cái gì, tùy ý gọi.

"Khách ngồi, là một người nắm chầm giấy, hỏi khắp người xem. Cũng người xi tung, bách đoan hô tác, hoặc lạnh hoặc nóng, hoặc nhiệt độ hoặc cả, hoặc tuyết lạnh, tinh tưới, béo tưới loại, người người tác kêu bất đồng."

Ba người tất cả tựa hồ chế nhạo nhìn chằm chằm Thạch Ngôn Ngọc không rời mắt, mặc dù đã sớm thử nghiệm qua Kinh Tiên Lâu các loại, nhưng vẫn là muốn nhìn một chút Thạch Ngôn Ngọc như thế nào sái bảo, liền không tiết lộ bọn họ trước đây chính là ở tại Kinh Tiên Lâu.

Thạch Ngôn Ngọc không biết chút nào nói ba người ý đồ, còn tưởng rằng ba người nghe nồng nhiệt. Liền vừa tiếp tục nói: "Những thứ này tiệm cơm thái phẩm vô cùng phong phú, giác nướng thận, ngỗng vịt xếp hàng chung, quả vải thận, Hoàn Nguyên thận, đốt ức tử, hoa sen vịt ký, hư dịch thủy tia (to) đầu dê, vào lò dê, bàn thảo, xào thảo, giả chồn hoang, thạch bụng canh, xào Harry, xào cua "

"Dùng một chút dùng hòn đá nhỏ ngửi có thể hay không không báo cáo tên món ăn, ta không đói bụng đều phải bị ngửi nói đói." Thanh Thanh sờ bụng một cái, oán giận nói.

Thạch Ngôn Ngọc miễn cưỡng dừng lại, ngượng ngùng cười cười.

"Ho khan một cái, gọi món ăn xong. Rất nhanh thì có thể mang thức ăn lên, Kinh Tiên Lâu phục vụ phi thường chu đáo, thật là coi khách nhân là Hoàng Đế cung."

Phạm đồ nhắm canh thang, tùy ý tác kêu, mặc dù mười khách các muốn một mực, cũng tự không ngại.

Kinh Tiên Lâu tiêu nhị nếu là phục vụ không chu toàn, bị khách nhân khiếu nại, là sẽ bị chủ tiệm quở trách, hoặc là bị trừ tiền công, cuốn gói.

"Mặc dù một người độc uống, chén như ý cũng dùng ngân chén loại." Trong lầu sử dụng đều là trân quý ngân khí, cho ngửi một loại phi thường tôn quý thể nghiệm, các ngửi còn có thể kêu ca kỹ ca sĩ nữ đàn hát cùng nhau.

Thạch Ngôn Ngọc cẩn thận từng li từng tí nhìn một chút Liễu Như Yên, rất sợ nàng khó chịu. Vừa mới nhất thời nhanh miệng, quên Liễu Như Yên chính là trong thành Kim Lăng nổi tiếng hoa khôi ca kỹ.

Như là nhìn ra Thạch Ngôn Ngọc lo âu, Liễu Như Yên cười khẽ, trên đầu châu sai cũng vì đó âm đạm phai mờ. Khích lệ nói: "Thạch công tử cứ nói đừng ngại."

Trong thành Hàng Châu tất nhiên không thiếu rượu ngon rượu ngon, như Kinh Tiên Lâu trung có 'Thanh Phong rượu' cùng 'Ngọc Tùy rượu'. Lúc lầu có 'Bích Quang rượu'. Hoà thuận vui về lầu có 'Quỳnh Tương rượu'. Trung Sơn vườn tiệm có 'Thiên Nhật say'. Cao Dương lầu có 'Ngọc Dịch rượu' 'Lưu Hà rượu' vân vân, thật là cân nhắc không dứt a.

Hàng Châu 'Đường phố cầu nói, sân ngang dọc.' cũng là khắp nơi có Trà Phường, Từ Quán.

"Bắc sơn từ Trà Phường, bên trong có tiên động, tiên cầu, cung nữ thường thường Dạ Du, dùng trà với kia." Các ngửi ở Kinh Tiên Lâu cơm nước xong có thể đi tìm cái trà lầu uống trà, các cấp bậc trà lầu đều có.

Hơi chút sa hoa một chút Trà Phường 'Xen vào bốn mùa hoa, trên danh nghĩa người vẽ. Hàng giàn trồng hoa, đầu vào đầy kỳ từng khác quái những vật này với trên đó. Bên trong còn có kể chuyện cổ tích tiên sinh kể chuyện cổ tích, quả thực là một cái tiêu khiển sau giờ ngọc thời gian một nơi tốt đẹp đáng đề đến.'

Đến tối thì càng tốt chơi đùa, Hàng Châu chợ đêm cực kỳ phồn hoa. Dù loại ăn vật cái gì cần có đều có, có thể vừa ăn vừa đi chỗ đó miến ngói bỏ Câu Lan trung xem biểu diễn.

Này miếng ngói bỏ Câu Lan là Hàng Châu phồn hoa nhất nhân khí vượng nhất một nơi, miếng ngói bỏ bên trong sắp đặt Câu Lan, vui lều, Câu Lan Trung Nhật đêm biểu diễn tạp kịch, kịch hài, kể chuyện lịch sử, ca múa, múa rối, kịch đèn chiếu.

"Đêm điểm Hồng Sa sơn chi đèn, cổ nhạc Ca Tiểu tới canh ba là a."

Các người chỉ cần trước ở cấm đi lại ban đêm trước trở lại chỗ ở là được rồi.

Nói tới chỗ này, Thạch Ngôn Ngọc rút cuộc khó khăn lắm dừng lại, lúc này mới cảm thấy khô miệng khô lưỡi, đại uống một hớp trà, lúc này mới nhìn về trọn mắt hốc mắt ba người.

"Có phải hay không ta lời nói quá nhiều?"

"Người biết liền có thể." Thanh Thanh nhỏ giọng lầu bầu nói.

"Không có, không có. Thạch huynh nói quả thực thú vị, dành thời gian chúng ta nhất định từng cái đi thử nghiệm một phen."

Thạch Ngôn Ngọc cũng là một phen ý tốt, Liễu Nhất Bạch cũng không muốn thương hấn này một mảnh xích thành lòng.

Thạch Ngôn Ngọc cũng không biết mình hôm nay là thế nào, có thể là quá nhớ ở Liễu Như Yên trước mặt biểu hiện mình đi. Ngày đó thấy Thanh Thanh thời điểm là tươi đẹp, chỉ khi nhìn đến Liễu Như Yên sau, hấn mới biết cái gì là động tâm, cái gì là nhớ thương.

Từ xưa tài tử nhiều phong lưu, Thạch Ngôn Ngọc ngược lại không để ý Liễu Như Yên có hay không pháo hoa nữ tử, chỉ biết là thấy nàng liền tim đập nhanh hơn, huyết dịch gia tốc, tay chân không biết để ở chỗ nào tốt

"Này, ba vị khách quan, mời xuống xe, chúng ta đã đến Học Phưởng Trì Đình Tạ cửa." Đang lúc mấy người lại lâm vào yên lặng phu xe thanh âm đúng lúc vang lên, hóa giải Thạch Ngôn Ngọc đối mặt Liễu Như Yên lúng túng, tay chân luống cuống.

Ba người xuống xe, đi theo Thạch Ngôn Ngọc cái này hướng đạo hướng Đình Tạ bên trong đi tới.

Trong vườn hoa trăm hoa đua nở, tranh nhau khoe sắc. Nghênh Xuân hoa lên sớm nhất, thối lên nga hoàng kèn đồng nhỏ. Một mảng lớn, một mảng lớn Đào Lâm Hạnh Tử Lâm giống như là uống rượu say, gò má đỏ ửng, vừa giống như ánh ban mai nhuộm đỏ không trung. Vàng vàng cây cải dầu hoa cũng không bình thường, hấp dẫn kết bè kết đội Hoa Điệp phiên phiên khởi vũ. Một đại đoá, một đại đoá mẫu đơn thực được, người đẩy ta, ta gạt ra người. Từng viên Tử Ngọc Lan, giống như từng cái cao quý phu nhân đình đình ngọc lập.

Thật là cảnh đẹp ý vui, kỳ quái là, Đình Tạ bên trong du cũng không có nhiều người. Coi như Học Phưởng Trì Đình Tạ không tính là quá nổi danh, chỉ cũng không trở thành cái này dò mùa xuân tiết không có bao nhiêu người đến a.

Tự năm tụ ba du khách tất cả đều là đeo đao kiếm người trong võ lâm, lại không thấy một người bình thường du khách.

Theo những người này bước chân, Liễu Nhất Bạch mấy người đi tới một cái bên trong đình viện, bên trong viện rộn rịp vây một nhóm người lớn, thật cười nói cái gì.

Trong đám người một người cực kỳ dễ thấy, tay cầm xanh quạt giấy, du tẩu cùng thanh thông tiểu thư giữa, hòa ái dễ gần, phong độ nhẹ nhàng.

"Đây không phải là kia Mộ Tu Hân sao? Hấn thế nào ở đây." Thanh Thanh kỳ quái nói.

Mộ Tu Hân cũng phát hiện cửa Liễu Nhất Bạch bốn người, khóe mắt vạch qua một vết âm độc thần sắc, đối với (đứng) bên người một đại hán nhỏ giọng phân phó mấy câu, lại lăm lăm không thấy mấy người tựa như, tự mình hòa diện trước tuổi xuân nữ tử trò chuyện giết thì giờ.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Trùng quan giận dữ

Hắn tử kia thân hình cao lớn, tay cầm một thanh Khai Sơn Phủ, khí tức cường đại phóng ra ngoài, khí thế hung hăng hướng Liễu Nhất Bạch đi tới.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hấn, không biết xảy ra chuyện gì.

Hán tử kia được đặt tên là Ôn Hồng, một thân tu vi đã phá vỡ mà vào kiếm khí xuất thể Sơ Giai, ở trong võ lâm cũng là có chút danh tiếng khí.

"Nơi đó tới không có mất đồ vật, nơi này há là tùy tiện miêu cầu là có thể vào." Ôn Hồng thanh âm vang vọng, sắc bén ánh mắt nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch mấy người, Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh ngược lại vẫn được, Liễu Như Yên Thạch Ngôn Ngọc chỉ cảm thấy như ngồi châm cứu, chỉ giống bị một con tàn bạo dã thú để mất tới, khiến cho người không rét mà run.

Thật là tới chỗ nào đều có không biết sống chết người, bây giờ người cũng như vậy thích bị làm thương sử sao?

Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái, không để ý đến Ôn Hồng, xoay người liền đi ra ngoài cửa.

Ôn Hồng thấy Liễu Nhất Bạch lại không chút nào giận, không khỏi gấp gáp, này Mộ công tử lần đầu tiên phân phó hắn làm việc sẽ không làm xong lời nói, sau này sợ là rất khó với hắn nơi quan hệ tốt.

Vội vàng tiến lên hai bước, quát lên: "Này dạo chơi công viên ngắm hoa cao nhã nơi, lại mang theo trắng hoa ca kỹ, thật là không biết xấu hổ."

Liễu Nhất Bạch ngó sao lông mi hơi nhú, đang muốn xuất thủ giáo huấn một chút cái này không lựa lời nói gia hỏa, không ngờ Thạch Ngôn Ngọc đã trước hắn một bước vọt tới Ôn Hồng trước mặt.

"Ba!" Một cái vang dội bạt tai hung hăng quất vào Ôn Hồng trên mặt, trên mặt trong nháy mắt hiện lộ năm cái đỏ tươi dấu tay.

"Nhóc con mắng phu, cần gì phải nói xấu hổ! Này Học Phưởng Trì Đình Tạ không là nhà của người vườn, chúng ta tất nhiên muốn tới thì tới. Trắng hoa nữ tử thì như thế nào, ta Thạch Ngôn Ngọc liền là ưa thích cái này trắng hoa nữ tử." Thạch Ngôn Ngọc nước bọt tung tóe, lồng ngực lên xuống, mới vừa tát xong bạt tai tay chỉ Ôn Hồng.

Ôn Hồng sùng sờ, hắn đường đường một cái kiếm khí xuất thể cảnh giới Võ Lâm Cao Thủ, lại bị một cái tay trời gà không chặt đứt sinh yếu đuối cho đánh, vẫn bị đánh mặt. Đây nếu là truyền đi, sau này làm sao còn ở giang hồ đặt chân.

Thật ra thì, vốn dĩ Hán tu vi, Thạch Ngôn Ngọc ngay cả gần hắn một thước thân cũng không được, chớ nói chi là tát hắn bạt tai. Chỉ là vừa mới vừa hắn sự chú ý toàn bộ đặt ở Liễu Nhất Bạch trên người, chỉ có Liễu Nhất Bạch hắn không nhìn thấu sâu cạn. Những người khác hắn căn bản không để vào mắt.

Thạch Ngôn Ngọc đột nhiên làm khó dễ, khiến cho trong vườn mọi người tròn mắt hốc mồm, trong đó không thiếu Hàng Châu người địa phương, đều là nhận biết nổi tiếng xa gần Thạch Ngôn Ngọc. Nhưng bọn hắn căn bản không nghĩ tới bình thường tao nhã lịch sự Thạch Ngôn Ngọc hôm nay càng như thế... Nóng nảy

Càng làm cho người ta kinh ngạc là Thạch Ngôn Ngọc lại nói liền là ưa thích cái này trắng hoa nữ tử. Đây chính là Đại Tân Văn a...

'Nay khoa Trạng Nguyên trùng quan giận dữ vì hồng nhan, đánh tôi bởi Võ Lâm Cao Thủ.' này một lời đề, sợ rằng trong một đêm sẽ được truyền khắp toàn bộ thành Hàng Châu.

Liễu Như Yên sắc mặt đỏ ửng, đây là lần đầu một người đàn ông từ vì nàng đứng ra, vẫn còn ở trước mặt mọi người nói thích nàng.

"Người tìm chết!" Ôn Hồng đột nhiên làm khó dễ, thân hình như điện, trong lòng bàn tay thế đại lực trầm, một cái tát quất vào Thạch Ngôn Ngọc trên mặt.

Thạch Ngôn Ngọc tuy nói thường thường ra ngoài sung mãn làm hướng đạo, thân thể so với người thường hơn cường tráng nhiều chút. Lại sao có thể trải qua ở một vị kiếm khí xuất thể cao thủ một đòn, trong nháy mắt bị quất bay ra ngoài, khoe miệng chảy máu ngã ngồi trên đất.

Thạch Ngôn Ngọc hung hăng phun ra một ngụm máu tươi giùng giàng, trong vũng máu hoàn(còn) sẫm tạt mấy viên nổi bật đại môn răng.

Khinh thường nhìn về phía Ôn Hồng: "Bất quá như thế người bất quá là một khiêu lương tiểu sử mà thôi!"

Thạch Ngôn Ngọc mồm miệng không rõ, trong miệng lọt gió. Người khác nghe nhưng cũng không cảm thấy tức cười.

Ôn Hồng sắc mặt run lên, đi phía trước đạp nhẹ một bước, trong lòng bàn tay mang theo sấm gió thế, một kích này lại vận dụng nội lực, xem ra đã là động Sát Tâm.

Bàn tay ở giữa không trung miễn cưỡng ngừng, bị người chụp vào trong tay.

Ôn Hồng kinh hãi, bên cạnh (trái phải) không thể động đậy. Liễu Nhất Bạch tấn như quý nữ, mọi người chỉ thấy một đạo bóng trắng phiêu động qua, hắn liền xuất hiện ở Thạch Ngôn Ngọc trước người, hơi hốt như vậy đem Ôn Hồng bàn tay bắt.

"Người rất thích rút ra người bạt tai?"

Liễu Nhất Bạch cười tủm tủm nhìn Ôn Hồng. Vừa dứt lời, tay nâng bàn tay roi, một cái tát quất vào Ôn Hồng khiếp sợ trên mặt.

Ôn Hồng chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng đau, tay bị Liễu Nhất Bạch bắt, toàn thân nội lực phảng phất đông đặc ngừng, trên tay không sử dụng ra

được một chút sức lực.

Nếu như nói vừa mới Ôn Hồng bị Thạch Ngôn Ngọc đánh một bạt tai là ngoài ý muốn lời nói, như vậy Liễu Nhất Bạch này một cái bạt tai nhưng là quá rõ ràng thực lực biểu hiện. Mọi người che giấu không ra rung động trong lòng, ở cái vòng này đã coi như là cao thủ hàng đầu Ôn Hồng lại bị ảnh hưởng người xách con gà con như vậy nắm bạt tai, như vậy người trước mắt này thực lực rốt cuộc là khủng bố cỡ nào.

Mộ Tu Hàn nhìn bị đánh Ôn Hồng, hoàn toàn không có có xuất thủ ngăn cản. Giờ phút này hắn cũng không muốn cùng Liễu Nhất Bạch vạch mặt, hai người sán sán nhau, muốn thật đánh lưỡng bại câu thương sẽ không tốt.

Không để ý mọi người khiếp sợ ánh mắt cùng Ôn Hồng xấu hổ hơi sưng đỏ mặt, Liễu Nhất Bạch lại vừa là một bạt tai quát xuống.

Một cái.

Lại một cái.

Cái này tiếp theo cái kia quát thẳng tới nửa nén hương thời gian mới khó khăn lắm dừng lại, vậy vậy tay, lẩm bẩm: "Người này da mặt thật là đủ dày, trong tay ta cũng phiền đau."

Mọi người cười ngất.

Đây cũng là một cái tức chết người không đền mạng Chúa.

Ôn Hồng má trái đã sớm sưng thành đầu heo, bên trái răng đều bị rút ra roi, tràn đầy nhét hẳn đầy miệng. Nghe Liễu Nhất Bạch trêu chọc cùng mọi người thiết tiếng cười trộm, tức giận công tâm đã hôn mê.

"Chúng ta bây giờ muốn ở nơi này trong vườn ngắm hoa, không biết còn có người nào ý kiến?" Liễu Nhất Bạch nhìn cũng chưa từng nhìn nằm trên đất có giống như chó chết Ôn Hồng, đảo mắt nhìn mọi người, nhàn nhạt nói.

"Cái vườn này vốn là cung người du ngoạn, chúng ta sao dám có ý kiến."

"Công tử thân thủ, tiểu nữ có thể hay không đi cùng đồng thời ngắm hoa?"

"Dám hỏi công tử là môn phái nào? Có thể hay không có hứng thú tới ta trong phủ làm khách khanh?"

Mọi người thất chú ý bất thiết liên tục lấy lòng Liễu Nhất Bạch, không ngừng có người ném ra cảnh ô liu, thậm chí đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch nhìn trộm, còn kém muốn lấy thân báo đáp.

Dù sao đây là một cái người mạnh là vua thế giới, Liễu Nhất Bạch cho thấy thực lực cường đại thật sâu đem người ở tại tràng thuyết phục. Có thể đem một vị kiếm khí xuất thế cao thủ dễ dàng như thế đánh bại làm nhục, hoàn(còn) trẻ tuổi như vậy tuần tú, sau này tiền đồ bất khả hạn lượng.

Liễu Nhất Bạch không để ý đến trong nháy mắt biến sắc mặt mọi người, tự cố đi tới Thạch Ngôn Ngọc trước người, ôn hòa nói: "Thạch huynh, người không sao chứ?"

"Đúng vậy, Thạch công tử, người không có gì đáng ngại chứ?" Liễu Như Yên thấy Ôn Hồng bị chế ngự cũng hoảng vội vàng tiến lên, quan tâm nói. Dù sao Thạch Ngôn Ngọc là bởi vì nàng bị thương, trong nội tâm nàng cũng quả thực áy náy, sắc mặt nóng nảy.

"Đa tạ Liễu huynh xuất thủ cứu giúp!" Thạch Ngôn Ngọc hướng Liễu Nhất Bạch ôm quyền xá, quay đầu mỉm cười nhìn Liễu Như Yên: "Như Yên cô nương không cần phải lo lắng, chuyện nhỏ mà thôi. Trờ lại ta dùng trứng gà đập đập liền có thể."

'Phốc thử.' Thanh Thanh nhẩn không ra che miệng cười nói. Đây Thạch Ngôn Ngọc tự nhận là cái này mỉm cười đặc biệt mê người, nhưng không biết cái kia trống rỗng răng cưa, cười lên làm cho cả người cảm giác là lạ, tức cười rất.

Liễu Như Yên thấy hẳn cái bộ dáng này, cũng không nhịn được cười khẽ: "Trở về sau ta giúp người đắp đi."

Thạch Ngôn Ngọc kinh ngạc nhìn khẽ cười duyên Liễu Như Yên, hồn phách thật giống như ném hơn phân nửa.

"A lô Uy, Tiểu Thạch Đầu, chúng ta là tới ngắm hoa, người luôn nhìn ta chăm chăm môn Như Yên tỷ tỷ không rời mắt làm gì."

Thạch Ngôn Ngọc lúng túng gãi đầu một cái, ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn nữa Liễu Như Yên.

Chương 46: Đại hội mở màn

Tự hôm qua Thạch Ngôn Ngọc là Liễu Như Yên đứng ra bị đánh sau, hai người quan hệ tựa hồ thân cận không ít.

Trời vừa phát sáng, Thạch Ngôn Ngọc liền ước hẹn Liễu Như Yên đi Đông Ngự vườn phần thưởng mẫu đơn, này Hàng Châu mẫu đơn danh tiếng mặc dù không bằng Lạc Dương, nhưng cũng là xa gần nổi tiếng. Kia Đông Ngự vườn càng là có một loại mẫu đơn phẩm loại là "Điều vàng", xưng là Hoa vương. Trong thành mỗi năm bắt quá mở mấy đóa, cũng người cung nữ tất khuyh thành hướng xem, hương nhân điu già đất trẻ, không xa trăm dặm, kỳ vì lúc thật sự quý trọng vậy.

Du khách ngoại địa, ở hoa nở mùa, lại không xa trăm dặm, đi Đông Ngự vườn thề mẫu đơn.

Có chút loại hoa người ta, thừa dịp Hàng Châu người dạo chơi công viên dò gió xuân tục, kiếm không ít tiền. Đông Ngự bên trong vườn, trồng một loại kêu "Thiên Diệp màu đỏ thịt hoa" mẫu đơn, cố gắng hết sức hiếm hoi, "Hoa này lần đầu rời lúc, người có muốn duyệt người, người thuê mấy chục tiền, là đáng Thuyền độ trì tới hoa thật sự, Ngự Đông Viên chủ nhân một ngày có thể thu mười mấy xâu tiền.

Này Thạch Ngôn Ngọc ngược lại thật biết chọn địa phương, cũng là dốc hết vốn liếng.

Liễu Nhất Bạch thấy vậy cũng là vui vẻ yên tâm không ít, Thạch Ngôn Ngọc là một cái không tệ nam nhân, Liễu Như Yên nếu là giao phó cho hắn cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt, mình cũng có thể chuyển tâm đối mặt tiếp theo đại hội.

Trống tron là Mộ Tu Hàn cũng đã để cho hắn cảm giác áp lực không nhỏ, còn không biết những môn phái khác đệ tử kiệt xuất thật lợi hại đây.

Liễu Nhất Bạch không khỏi cấp thiết muốn mau sớm đề cao mình thực lực, ở phá vỡ mà vào kiếm khí xuất thể Sơ Giai sau, thể đại pháp lực có như bàn thạch, không thấy chút nào đột phá dấu hiệu. Nếu là người khác biết hấn ý tưởng nhất định khí phun máu ba lần, người thường nếu là nghĩ (muốn) đột phá đến kiếm khí xuất thể cảnh giới cũng gấp cần thiên phú cùng kỳ ngộ, nếu không phải là lắng đọng cái mười hai mươi năm, mới có thể đột phá.

Hắn đột phá đến kiếm khí xuất thể cảnh giới bất quá nửa tháng, lại vừa muốn muốn đột phá.

Liễu Nhất Bạch trong óc không ngừng hiện lên 'Độ Ma Tâm Kinh' Tâm Pháp, cả người lâm vào một loại kỳ diệu trạng thái, chung quanh thân thể lại quý dị có màu đen kiểu chữ hiện lên vây quanh, phát ra nhàn nhạt yêu dị ánh sáng.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt bỗng nhiên khó xem, chau mày, tựa hồ chịu đựng cực lớn thống khổ, phun một ngụm máu tươi ở giường trước, mặt mũi mờ mắt.

"Lại đột phá thất bại."

Thân thể ta hay lại là quá mức yếu đuối, căn bản không chịu nổi này Độ Ma Tâm Kinh bá đạo Tâm Pháp. Khó trách khai thiên nói muốn luyện công so với trước Luyện Thể, đáng tiếc thì hạ cũng không tìm được thích hợp địa phương Luyện Thể, ôi chao.

Mặc dù đột phá thất bại, Liễu Nhất Bạch cảm giác thân thể ngược lại nhẹ nhàng không ít, tu vi lại cũng là tinh tiến mấy phần.

Liễu Nhất Bạch cười cười, đối với (đúng) đoạt được ngày mai 'Tân tinh' danh xưng lại nhiều mấy phần lòng tin.

Sáng sớm, yên lặng như tờ, trời tờ mờ sáng, đêm tối đang muốn giấu, tảng sáng nắng sớm từ từ đánh thức ngủ say sinh linh.

Không khí tí ti vắng lặng, màu lam xám vòm trời từ đỉnh đầu bắt đầu, dần dần nhạt đi, nhạt đi, biến thành chân trời cùng đường chân trời tiếp giáp nhàn nhạt Thanh Yên.

Bờ hồ dâng lên một mảnh êm ái sương mù, son loan bị xúc lên một tầng nhu hòa nhu bạch sắc, trắng phau phau Vụ sắc đem hết thấy thổi thổi phòng mông lung mà mê huyền.

Liễu Nhất Bạch lau mặt chải tóc tốt đánh thức Liễu Như Yên Thanh Thanh, đợi hai người trang điểm ăn mặc xong, ba người lúc này mới xuống lầu dùng đồ ăn sáng.

Này Kinh Tiên Lâu không hổ là Hàng Châu tối quý tửu lầu, phổ thông thường gặp bánh bao sữa đậu nành. Nơi này lại bán so với địa phương khác đắt gấp bốn năm lần, chớ đừng nói chi là Tổ Yến cháo, vì cá canh loại.

Mặc dù Liễu Nhất Bạch giờ phút này không thiếu tiền, nhưng ở chỗ này ăn quả thực có chút không có lợi lắm. Liền điểm một lồng bánh bao, ba chén sữa đậu nành, một đĩa bánh tiêu chuyện, tùy tiện đối phó một chút các loại (chờ) hôm nay tranh tài xong lại ăn bữa ngon đi.

Kinh Tiên Lâu hiệu suất quả nhiên không phải bình thường cao, chỉ chờ chốc lát, tiểu nhị cũng đã đem Liễu Nhất Bạch ít đồ toàn bộ thượng tề.

Mặc dù bán đắt vô cùng, lại không thể không nói, bánh bao khẩu vị mềm mại, mùi thơm không ngán, tựa như hoa cúc, sắc hương vị hình cũng độc đáo

đặc sắc.

Liễu Nhất Bạch không biết là, này Kinh Tiên Lâu bánh bao vô cùng được Hàng Châu trăm họ xem trọng " mẩu chốt ở chỗ dùng tài liệu tinh tế, chế tác chú trọng, đang chọn đoán, cách điều chế, khuấy cứ thế nhồi mì, can mặt cũng có nhất định tuyệt chiêu mà, chế tác bên trên càng là có rõ ràng cách thức tiêu chuẩn, đặc biệt là bánh bao điệp hoa đều đặn, mỗi cái bánh bao đều là mười tám cái điệp. Mới ra thể bánh bao, lớn nhỏ chỉnh tề, sắc bạch diện mềm, nhìn qua như mỏng trong sương mù nụ hoa thu cúc, thoải mái mất thoải mái, cắn một cái, dầu thủy uông uông, hương mà không ngán.

Ba người đi tới Ngưng Hương Các lúc, bên trong đã sớm đầy ắp cả người. Các môn các phái đệ tử dự thi, đi cùng trong môn trường bối, Hàng Châu thân hào nông thôn hào kiệt cũng tất cả tới dự lễ.

Ước chừng các loại (chò) hơn nửa canh giờ, mọi người đều không nhận được thời điểm. Trong đại điện hơn mười người tuổi trẻ thanh xuân Nữ Đệ Từ vây quanh một vị ước chừng hơn 40 tuổi trung niên phong vận nữ tử thành thực đi tới.

Mỹ phụ kia khoác một bộ lụa mỏng như vậy quần áo trắng, còn tựa như sinh ở khói trung trong sương mù, trừ một đầu tóc đen ra, toàn thân trắng như tuyết, mặt mũi thanh tú đẹp đẽ tuyệt luân. Thân hình miu điều, không một chút nào giống như cao tuổi phụ nhân. Tóc dài phi ủng hộ hay phản đối tâm, dùng một cây màu bạc sợi tơ nhẹ nhàng khoác ở, mọi người chỉ cảm thấy nàng bên người như có yên hà nhẹ lỏng, coi là thật không phải là trong trần thế người.

"Các vị đồng đạo chờ lâu, Nhược Vũ ngưng ngừng tới chậm, mong rằng chư vị thứ tội!" Mỹ phụ kia yêu kiều thi lễ, thanh âm uyển chuyển êm tai, khiến cho người ngửi vào hao cảm tăng nhiều.

Liễu Nhất Bạch thần sắc quái dị, rốt cuộc thấy Tàn nếu Vũ chân nhân, ở trên núi không ít nghe sư nương nhắc qua người này. Mỗi lần sư nương nói đến liền là một bộ cảnh rừng nghiêng lợi đáng sợ, hận không được muốn cùng với nàng đánh một trận.

Quả nhiên là không thể tầm thường so sánh, khó trách sư nương một mực canh cánh trong lòng, không yên tâm sư phụ đơn độc ra ngoài.

Khắp nơi nhìn lại, không thấy sư phụ bóng người, chắc hẳn nhất định là sư nương không để cho hắn đến đây đi.

Tàn Nhược Vũ tiến lên một bước, nghiêm mặt nói: "Vật cạnh thiên trạch, Thích Giả Sinh Tồn. Võ đạo một đường, bách khả tranh lưu, phần khởi thăng lên. Lần này chuẩn bị mở võ lâm tân tinh đại hội, ý là khích lệ bọn ngươi chăm chỉ tu luyện, chớ Hoang độ thời gian. Năm gần đây, Ma Giáo ngang ngược, chúng ta Chính Đạo Nhân Sĩ tự mình không roi người sau, trăm yêu trừ ma, thế trừ gian tà!"

"Trăm yêu trừ ma, thế trừ gian tà!"

"Trăm yêu trừ ma, thế trừ gian tà!"

Chúng tình cảm ý nghĩ bị đốt, quần tình phấn chấn, vùng cánh tay hô to.

Tàn Nhược Vũ khoát khoát tay, bên trong sân trong nháy mắt an tĩnh lại. Nhìn bên trong sân hơn ngàn danh chính giá trị còn trẻ, nhiệt huyết sôi những người trẻ tuổi kia, mỉm cười nói: "Lần này đại hội là khích lệ đang ngồi bọn ngươi, hạng ba đem được (phải) 'Phong Nguyên Đan' một quả. Hạng nhì có thể vào ta Ngưng Hương Các Tầng Kinh Các tùy ý chọn một quyển công pháp. Hạng nhất người lấy được ta Các Trọng Bảo 'Một nắng hai sương' " !

Mọi người xôn xao.

Không nghĩ tới Ngưng Hương Các lần này thật là ra đại máu, Phong Nguyên Đan có thể gia tăng mười năm tu vi, luyện chế cực kỳ không dễ, một lò đan được cần hao phí rất nhiều thiên tài địa bảo, mà cuối cùng Thành Đan bắt quả một lượng mai, thật sự là vô cùng trân quý.

Trong chốn võ lâm đan dược công hiệu nhiều đếm không hết, tích độc, chữa nội thương, thẩm mỹ Dưỡng Nhan chỉ hi hữu nhất nhưng vẫn là gia tăng tu vi, gia tăng tuổi thọ.

Một chút chột tăng trong vòng mười năm lực tu vi, có thể tưởng tượng được gió này Nguyên Đan trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Quân hùng loạn đấu (một canh)

Này Ngưng Hương Các quý vị võ lâm Tứ Đại Môn Phái một trong, kỳ trong Tàng Kinh Các công pháp cất giữ nhiều khó có thể tưởng tượng, đã có người hô hấp dồn dập, tình khó khăn mình, nếu là có thể hái được này hạng nhĩ vòng nguyệt quế, như vậy cách Võ Lâm Cao Thủ hàng ngũ không thể nghi ngờ lại tiến hơn một bước.

Ở Tàn Nhược Vũ nói ra Đệ Nhất Danh Tướng lấy được "Phi Tinh Đái Nguyệt" sau, dự thi mọi người hô hấp phảng phất đều ngưng ở, ngay cả nhân vật thể hệ trước cũng không khỏi kinh ngạc nhìn chăm chăm Tàn Nhược Vũ. Này nói ra lời nói giống như bát đi ra ngoài nước, muốn làm đến nhiều người như vậy mặt thu hồi vậy cũng là không có khả năng.

Coi như mặt dày thu hồi, sau này cũng không miễn bị võ lâm người trong đồng đạo nhạo báng.

Tại sao mọi người sẽ kinh ngạc như thế?

Tin đồn này Ngưng Hương Các có ba cái Trọng Bảo, 'Thất Thái Lưu Ly Trâm' 'Tị Độc Châu' 'Phi Tinh Đái Nguyệt.'

'Thất Thái Lưu Ly Trâm' là hơn Cổ Dịch Bảo, bội đeo ở trên người có bồi tinh cố nguyên, kéo dài tuổi thọ công hiệu. Kỳ dị nhất là có thể người bảo lãnh ba hồn bảy vía không tiêu tan, hộ thi thể bất hủ.

'Tị Độc Châu'. Có Ngưng Hương Các khai phái tổ sư đào được thiên vận loại kỳ hoa dị thảo, mài thành bột, chú tâm chế tạo vài chục năm, rót vào trong từ biển sâu đào được viên dạ minh châu này bên trên. Có thể Giải Bách Độc, đeo trong người, Bách Độc Bất Xâm.

'Phi Tinh Đái Nguyệt' chỉ là một kiện hộ tâm giáp, do Thiên Niên Băng Tầm nhả băng ti chế tạo thành.

Mặc dù chỉ là một kiện phòng ngự tính Giáp dạ dày, ở Ngưng Hương Các cũng là xếp hàng sau cùng bảo bối. Nhưng đối với đệ tử dự thi mà nói, có này 'Phi Tinh Đái Nguyệt' không thể nghi ngờ là nhiều một cái mạng, binh khí tâm thường cần bản không có thể gây tổn thương cho người, cùng người khác giao chiến cũng ít mấy phần bản khoản, nhiều mấy phần chưa từng có từ trước đến nay khí thế.

Tàn Nhược Vũ đối với (đúng) mọi người phản ứng rất hài lòng, trên mặt hàm đến một nụ cười, cất cao giọng nói: "Như vậy thì xin mời chư vị đồng đạo theo ta dời bước diễn võ trường."

Này Ngưng Hương Các diễn võ trường ngay tại phòng chính sau, đất đai cực kỳ rộng lớn, có thể đồng thời chứa hơn ngàn người đồng thời tỷ võ.

Tàn Nhược Vũ đứng ở trên lầu cao, mắt nhìn xuống trong diễn võ trường mọi người, vung tay lên, hùng hậu nội lực đem thanh âm truyền khắp toàn bộ diễn võ trường: "Trận đầu là ngàn người cùng sân khấu thi đấu, một nén nhang sau, vẫn đứng người thắng, còn lại tất cả đào thải ra khỏi cục."

Mọi người xôn xao, trước đây cũng không biết được cụ thể quy tắc tranh tài, không nghĩ tới mới trận đầu cũng đã tàn khốc như vậy, ngàn người không khác biệt công kích, có thể kiên trì một nén nhang người có thể nói lác đác không có mấy.

Liễu Nhất Bạch cũng không khỏi thất thần, không nghĩ tới trận đầu liền gian nan như vậy, cái này thì cố gắng hết sức khảo nghiệm đoàn đội hợp tác lực. Nhưng là hần chỉ có Thanh Thanh một người, mà còn lại sư môn báo cáo tên đệ tử ít nhất cũng không xuống mấy chục. Nếu như bị mấy cái môn phái người liên hiệp công kích, kia tình thế gặp nhau cố gắng hết sức nghiêm nghị.

"Đi được tới đâu hay tới đó đi!" Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái, bây giờ suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Ngẩng đầu nhìn anh khí bức nhân Tàn Nhược Vũ, Liễu Nhất Bạch hào hùng xảy ra, một nữ tử còn như vậy, chính mình làm sao cần phải lo cái đây?

Tàn Nhược Vũ làm chủ ngồi, bên cạnh lại có một lão hòa thượng cùng với ngồi ngang hàng, chính là kia Tiểu Lâm Tự Niệm Nhân đại sư.

Theo đạo lý mà nói, Tàn Nhược Vũ là chủ, còn lại môn phái người đều vì tân khách, bất kể hần bối phận cao hơn nàng bao nhiêu, cũng nên là ngồi ở thứ tịch, có thể tưởng tượng được, này Niệm Nhân đại sư thân phận tôn quý, ngay cả Tàn Nhược Vũ cũng không dám lấy chủ nhân tự cho mình là.

Còn lại ngồi xuống tất cả ngồi là các môn phái đại biểu, không khỏi là trong môn thân phận tôn kính người.

"Không nghĩ tới là hần tới!" Liễu Nhất Bạch nhìn ở Niệm Nhân xuống ba chỗ vị trí ngôi sao lông mi hơi nhíu. Chỉ thấy người kia dáng vẻ cao mà thon dài, có quan tâm thẳng tắp giờ cao mũi, trên môi để râu, phát râu rậm rạp, dáng đều đặn, tràn đầy vương tộc cao quý khí độ. Duy một cặp thỉnh thoảng híp lại thành lưỡng đạo kẻ hở nhỏ con mắt, để lộ ra trong lòng lãnh khốc vô tình bản chất.

'Lạc Hà Môn Giới luật đường trưởng lão —— Dung Vân Hạc!'

Này Dung Vân Hạc một mực cùng Tổng Nhất Phi bất hòa, đối với (đúng) Kỳ Đệ Tử cũng phần lớn là xem thường, đặc biệt là Liễu Nhất Bạch, trong ngày thường căn bản sẽ không cảm nhìn thẳng nhìn hần liếc mắt.

Lạc Hà Môn lần này đúng là phái hần đến, chắc hần trong môn cũng không thiếu đệ tử tham gia, không biết sư huynh Sư Tỷ có hay không cùng tới.

Liễu Nhất Bạch hướng xung quanh nhìn một cái, chung quanh rậm rạp chằng chịt đầy người, muốn tìm bọn họ sợ là thật khó, toàn mà chỉ có thể coi như thôi.

"Đánh trống!" Tàn Nhược Vũ ngồi ngay ngắn ở bên trên, Âm Công cuộn cuộn.

Đã sớm yên lặng ở trống trận cạnh đệ tử nghe tin, lập tức luân động dùi trống, tiếng trống sục sôi, quần tình phấn chấn. Không biết là ai trước rút đao bỏ

về phía bên cạnh người, kéo mở đại hội mở màn, mọi người trong nháy mắt Loạn Chiến đứng lên.

Liễu Nhất Bạch bên người cũng lập tức xúm lại hơn mười tên gọi thống nhất đồng phục đệ tử, chắc là cùng một môn phái. Thấy Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh chỉ có hai người, liền lên quần đầu tâm tư.

Đám người này tu vi tốt xấu lẫn lộn, cao nhất một người mới nơi ở cao thủ bình thường nhóm, cách kiếm khí xuất thế còn có một khoảng cách lớn.

Liễu Nhất Bạch không khỏi bật cười, hần vốn muốn yên lặng chờ thời gian một nén nhang đi qua, không nghĩ tới lại có như vậy không có ánh mắt người đưa hần hòa thanh thanh làm mục tiêu.

Những người đó cũng không biết Liễu Nhất Bạch tâm tư, bước nhanh hướng hần chém tới, hoặc kiếm, hoặc đao, hoặc phù.

Ở trong mắt Liễu Nhất Bạch những người này động tác chậm giống như sên bò, ngay cả 'Phá Thần Chỉ' đều lười vận dụng, nhẹ đạp mặt đất, thân hình khẽ nhúc nhích, tránh thoát đôi diện bỏ tới một cây khoái đao. Trong lòng bàn tay như có lõi đình, nhẹ nhàng gõ người vừa tới trên cổ liền đem hần gõ ngất đi.

Thanh Thanh hảo chỉnh dĩ hạ ngòi ngay ngắn dưới đất, trong miệng ngâm một cây không biết từ nơi nào chiết tới cầu vĩ ba thảo, chính nồng nhiệt mà nhìn Liễu Nhất Bạch du tẩu cùng trong đám người, hời hợt như vậy đem hơn mười người kia từng cái đánh ngã.

Liễu Nhất Bạch một tia nội lực chưa từng vận dụng, toàn bằng xảo kinh thân pháp thủ thắng, mỗi lần chẳng qua là khó khăn lắm tránh thoát bỏ tới trường đao trường kiếm.

Chung quanh sớm có người nhìn ở trong mắt, mặc dù Liễu Nhất Bạch thoải mái như vậy đánh ngã này hơn mười người, lại chưa từng đưa hần coi như thâm tàng bất lộ cao thủ. Rời rít tụ lại ở Liễu Nhất Bạch trước người hướng đem tới.

"Ha ha ha ha . Bọn người phế vật, nghỉ cản người đại gia đường đi! !" Không trung lảng không lên một tuần tú nam tử, liền lĩnh cười lớn. Trường đao trong tay lại không nhân rồi, một đạo ác liệt Đao Khí thẳng tắp hướng Liễu Nhất Bạch cái phương hướng này bỏ tới.

Những thứ kia quần đầu Liễu Nhất Bạch đệ tử, đều là một ít bất nhập lưu cao thủ thanh niên, nơi nào có thể ngăn cản một vị kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ Đao Khí, người người tất cả trong miệng ho ra máu bay rớt ra ngoài, người tội nhẹ gãy tay gãy chân, người tội nặng khí hải bị đánh tan, vô công bị phế.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt tái xanh, không thể tưởng người này lại kiên cường như thế, đối đãi cùng sân khấu luận bàn đồng đạo đệ tử lại tàn nhẫn như vậy.

Trong lòng bàn tay thon dài trắng nõn ngón tay khẽ động, một đạo nước son đen như mực Chỉ Lực tiêu không một tiếng động như vậy hướng chính vẫn còn ở cổ động làm đứt tuần tú nam tử khí hải bắn tới, rồi sau đó trong nháy mắt đem khí hải xuyên thủng, lưu lại một cái nhỏ bé lỗ máu.

Ở Phá Thần Chỉ lực bắn ra đồng thời, tuần tú nam tử đã có cảm ứng, đang muốn quơ đao phòng ngự, lại phát hiện đạo kia Chỉ Lực nhanh đến cực hạn, đợi hần xoay người một thân tu vi đều đã bị phế đi.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Hồi hợt

Kia nam tử tuần mỹ bàn tay thật chặt che đang không ngừng chảy máu lỗ máu, có như bò cạp như vậy ánh mắt oán độc nhìn chăm chăm xa xa Liễu Nhất Bạch.

Trước đây không lâu mới vừa đột phá đến kiếm khí xuất thế cảnh giới, ở vào tuổi của hần có thể nói ít có. Hôm nay vừa vận nghĩ (muốn) kiểm nghiệm lần chính mình tu vi, thể nghiệm một chút cao cao tại thượng Chúa tể tính mạng người khác cảm giác, chưa từng nghĩ lại bị người phế bỏ tu vi.

Khí hải bị phá, coi như là có thiên đại bản lĩnh cuộc đời này cũng đừng mơ tưởng lại tập võ, sau đó hần đem trở thành một dĩ vãng trong mắt hần phế vật.

Trong lòng hận ý giống như cuộn cuộn ngọn lửa, hận không được ăn thịt nó, nuốt xương nó.

Đã vừa mới bị trên khán đài các vị tiền bối danh túc chú ý Liễu Nhất Bạch, giờ phút này càng là trở thành mọi người tiêu điểm. Ngay cả Tần Nhược Vũ cũng không khỏi cau mày, vừa mới đạo kia Chỉ Lực nhanh đến cực hạn, ngấm chứa khí tức quý dị, nếu nàng cùng Liễu Nhất Bạch ở vào cùng một cảnh giới, sợ rằng đúng là cái này Chỉ Lực đối với nàng mà nói cũng có nhiều chút khó giải quyết.

"Tại sao có thể là hấn?" Dung Vân Hạc cặp mắt híp lại, không tưởng tượng nổi thần sắc viết lên mặt, thấp giọng kêu lên đến.

"Ồ? Dung Đại Hiệp tựa hồ là nhận biết người này?" Tần Nhựơc Vũ nhiều hứng thú như vậy nhìn chăm chăm xuống ba tòa Dung Vân Hạc nói.

"Bất mãn Tần Các Chủ, người này là sư đệ ta Tổng Nhất Phi tiểu đệ tử Liễu Nhất Bạch, bất quá kỳ quái là . . Trước đây hấn là một tên phế nhân, không thể sửa nội lực. Hôm nay lại võ công lại cao thâm tới mức như thế, thật là không thể tưởng tượng nổi!"

Tần Nhựơc Vũ nghe được Tổng Nhất Phi thời điểm, thần sắc động một cái, chỉ rất nhanh thì bình tĩnh lại.

Dung Vân Hạc đưa nàng thần sắc toàn bộ nhìn ở trong mắt, cười thầm nói: "Này Tổng Nhất Phi thật đúng là thật là có phúc, lại để cho một Các chi chủ đối với hấn khiến trảng quai đỏ."

"Đúng là Quý Phái Tổng Nhất Phi đệ tử, quả thật là danh sư xuất cao đồ a!" Tần Nhựơc Vũ xinh đẹp cười nói.

"Không nghĩ tới người này đúng là Quân Tử Kiếm đệ tử đắc ý, rất phi phạm a."

"Không nghĩ tới Quý Phái cuối cùng là ra một nhân vật, Lạc Hà Môn cũng chỉ có Tổng Nhất Phi kham gánh nhiệm vụ lớn a."

Dung Vân Hạc sắc mặt xanh lét một khối đỏ một khối, mọi người thấy như là ở khen bọn họ Lạc Hà Môn, lại câu câu đem công lao đặt ở Tổng phi thân đi bên trên. Thấy mọi người mặt đầy hài hước theo dõi hấn, con mắt không khỏi mị nhỏ hơn một ít: "Tổng sư đệ đúng là dạy một cái đệ tử giỏi a, Vân Hạc thật là xấu hổ. Thủ hạ đệ tử đều là một ít vô dụng đồ vật. Chỉ bất quá người này dùng tựa hồ không phải là ta Lạc Hà Môn công pháp chiêu thức, lại đạo kia Chỉ Lực mơ hồ mang theo một tia người trong ma đạo khí tức quỷ dị."

"Ô kìa, có lẽ là người này có cái gì khác (đừng) cơ duyên đi, Vân Hạc nói nhảm."

Dung Vân Hạc hoảng vội vàng đổi lời nói, tựa hồ là không cẩn thận bật thốt lên.

Tất cả mọi người là sống vài chục năm nhân tinh, há có thể không hiểu Dung Vân Hạc dụng tâm hiểm ác. Bất quá hấn nói chuyện ngược lại cũng không phải không có đạo lý, đạo kia Chỉ Lực xác thực quỷ dị lạ thường, đảo cùng Ma Giáo công pháp giống nhau đến mấy phần.

"A đi đã phạt, ta xem vị tiểu thi chủ này ngược lại một cái tâm địa thiện lương người, trước đây nhiều người vây công cho hấn, hấn cũng chỉ là đi đến thi ngưng, chưa từng thương người khác mấy may. Tâm địa thiện lương hạng người như thế nào lại là người trong ma giáo đây."

Một mực tĩnh tọa ở trên cao Tiểu Lâm Tự Cao Tăng bỗng nhiên mở miệng, thấp giọng tụng một tiếng niệm phật, thần nhiên nói.

Thấy Niệm Nhân đại sư đều như vậy nói, như vậy người này định không có vấn đề gì. Nói đến xem tướng xem người, này Niệm Nhân nếu là dám nhận thức thứ hai, liền không ai dám nhận thức đệ nhất. Mọi người đều là đối với (đúng) Niệm Nhân lời nói rất là tán thành, tình huống cũng nhưng lại như là hấn lời muốn nói. Liền lại không so đo chuyện này, ngược lại nhìn về phía còn lại nơi.

Lại nói tự Liễu Nhất Bạch tùy tiện đem một vị kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ đánh bại sau, chung quanh lại không một người còn dám tiến lên cùng hấn đánh nhau. Mà những thứ kia đã phá vỡ mà vào kiếm khí xuất thế cảnh giới người đều có như ăn ý như vậy vào thời khắc này không tìm cùng cảnh giới người phiền toái, chỉ muốn yên lặng thời gian một nén nhang đi qua.

Liễu Nhất Bạch chán đến chết, ngồi xếp bằng với Thanh Thanh bên người, trên đất ném một cây đã bị cắn không còn hình dáng cầu vĩ ba thảo.

Thời gian một khắc một khắc đi qua, ước chừng còn lại nửa nén hương thời gian, bên trong sân cạnh tranh càng phát ra kịch liệt. Bất phân thắng bại nhiều người đã sớm xuất ra bản lĩnh xuất chúng, muốn trừ đối thủ cho thống khoái.

Liễu Nhất Bạch có chút hăng hái như vậy nhìn người tới ta đi mọi người, môn phái khác nhau không giống nhau chiêu thức, tất cả để cho hấn chìm đắm không dứt, đối với (đúng) 'Võ' hiểu lại dễ cao mấy phần.

"Thanh Thanh, ngươi vì sao thích dùng kiếm?"

"Hử ? Tại sao hỏi như vậy?"

"Ngươi xem bên trong sân người trong thật sự khiến cho binh khí đều không cùng, đao thương gây gộc Thập Bát Loại Binh Khí tất cả có sở đoản dài. Mà ngươi, vì sao thích dùng kiếm?"

Thanh Thanh đôi tay vỗ vỗ cằm dưới, không biết Liễu Nhất Bạch rốt cuộc hỏi cái này để làm gì. Giống như nhìn người ngu ngốc như vậy nhìn hấn: "Kiếm! So với những binh khí khác, ngắn nhỏ nhẹ, thuận lợi mang theo, mặt ngoài tinh mỹ, có thể làm trang sức dùng a. Lực sát thương lại lớn, so sánh đao chém, kỳ công đánh càng tiết kiệm sức lực. Đây là giết người cướp của cần thiết lương vật a."

Liễu Nhất Bạch hơi có chút không nói gì, mới vừa rồi trước mặt còn nói đường hoàng ra dáng, phía sau liền lại biến hóa không ra dáng, quả nhiên là một tiểu ma nữ.

"Kiếm! Từ xưa tới nay chỉ là một đại danh từ, trong truyền thuyết bắt đầu loại binh khí này cũng không kêu kiếm, ở xa Cổ đại hiệp trong tay từng ngọn cây cộng có đều có thể là công kích vũ khí sắc bén, hậu nhân bắt chước cái đó, cho nên kiếm tựa như cỏ cây như vậy thon dài, tinh xảo."

"Cát, hoàn(còn) không phải là bởi vì đẹp mắt, ta còn tưởng rằng ngươi phải nói ra cái gì kinh thiên đại luận đây." Thanh Thanh lườm hần một cái, trong mắt nhưng cũng không nhân rồi, bên trong sân chiến hướng bộc phát kịch liệt, đã chuẩn bị kết thúc.

Trong sân gần ngàn người giờ phút này chỉ có ước chừng trăm người hoàn(còn) hiên ngang mà đứng, Tu phát hiện không tổn hao.

"Hương tần! Vẫn đứng không phát hiện chút tổn hao nào người đến ta Ngưng Hương Các trong hàng đệ tử ghi danh đây số bài. Ngày mai buổi trưa bọn ngươi đúng lúc tới đây." Tần Nhữc Vũ đối với (đứng) Niệm Nhân thì cái vạn phúc, đại phát ông tay áo xoay người rời đi.

Này hơn một trăm người thật là trẻ tuổi tài năng xuất chúng, chỉ cần thêm chút bồi dưỡng, đối với (đứng) ngày sau đối phó Ma Giáo đánh tới liền nhiều mấy phần tự tin.

Tần Nhữc Vũ cảm giác thật là vui vẻ yên tâm, đặc biệt là quan sát được trong đó mấy người đang này một trăm thắng được nhân trung cũng là người xuất sắc, đối với (đứng) Liễu Nhất Bạch càng là trong lòng yêu thích. Thấy hần tựa hồ là nhìn thấy Tổng Nhất Phi lúc còn trẻ bộ dáng.

"Buổi tối đi mời Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch qua đến chỗ của ta ăn cơm." Tần Nhữc Vũ hướng về phía chặt theo sau lưng thị nữ nhân nhạ phân phó nói.

"Dạ, Các Chủ."

"Đại họa buông xuống, không biết bọn tiểu bối này có thể lớn lên đến mức nào "

Tần Nhữc Vũ nhìn dưới lầu ngay ngắn có thứ tự đất ở đệ giao đây số bài mọi người, trong lòng ung dung thờ dài.

"Liễu huynh đệ! Liễu huynh đệ!"

Ở Ngưng Hương Các một vị Sư Tỷ cách đó không xa một tên thân hình cao lớn, mặt sục lạc tai hồ thanh niên hướng Liễu Nhất Bạch bên vẫy tay liên kêu lên.

Đúng là —— Hồ Nhất Dao.

Liễu Nhất Bạch nhìn từ từ đến gần Hồ Nhất Dao, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên một vệt nụ cười nhân nhạ. Ở nơi này không thấy sư huynh Sư Tỷ, lại thấy ngày xưa trong thành Kim Lăng làm quen bạn tốt, chẳng qua là không biết sao lại chưa từng thấy kia Lý Hắc, Trương Cự Chính hai người.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ngưng Hương dự tiệc (một canh)

"Ha ha ha ha, vừa mới trong sân lớn như vậy động tĩnh, ta một ngắm nghĩ liền biết là Liễu huynh đệ ngươi, cũng chỉ có ngươi mới có thể ở nơi nào đều trở thành mọi người chú ý tiêu điểm."

Hồ Nhất Dao cách Liễu Nhất Bạch còn có xa mấy bước lúc, liền đã cười mở cười lớn.

"Hồ đại ca ngươi đây là đang khen ta còn là ở tổn hại ta đây."

Liễu Nhất Bạch sờ mũi một cái, ngưng ngưng nói.

"Liễu huynh đệ, trở về nhớ lấy phải cẩn thận. Vừa mới ngươi phế bỏ người kia tu vi, thật sự là có chút lỗ mãng. Người nọ là trong thành Hàng Châu một con nhà giàu, ngày thường ý vào cha hần thể lực khắp nơi làm xằng làm bậy, cha hần lại vừa là một cái cực kỳ bao che người, ngày sau nhất định phải tìm làm phiền ngươi."

Liễu Nhất Bạch đem Hồ Nhất Dao trên mặt lo âu nhìn ở trong mắt, biết trong lòng của hần thật vì chính mình an toàn lo âu, trong lòng một dòng nước ấm lướt qua. Cười nói: "Không sao, nhớ hần một cái nhân vật thể hệ trước làm sao biết làm khó ta một tên tiểu bối. Cảm ơn Hồ đại ca quan tâm, không biết Lý Hắc, Trương Cự Chính hai vị huynh đệ ở nơi nào, sao không thấy hần hai người tới?"

"Này, hai cái này hồn tiểu tử, đã vừa mới bị bọn họ trong môn tiền bối nhắc trở về dưỡng thương. Mấy ngày trước đây ta đã cảnh cáo qua hần hai người, trước khi so tài chớ đi nơi bướm hoa tâm hoa vẩn liễu, lại không nghe ta đây đại ca tốt nói khuyên giải, này mấy đêm ở nơi này trong thành Hàng Châu

thanh lâu lưu luyến quên về, hút khô người, hôm nay làm sao có thể ở nơi này thiên vị hào kiệt trong tay bộc lộ tài năng."

"Phun, tất cả đều là nhiều chút đáng Đồ lăng tử." Thanh Thanh mặt đẹp ứng đỏ, mặt mày quét qua hai người, dịu dàng nói.

Hồ Nhất Dao nhưng thấy Liễu Nhất Bạch bên người nữ tử, hai mắt trong vắt có thần, tu mi bùng mũi, gò má bên hơi hiện lúm đồng tiền. Không trung chiếu rọi ánh sáng mạnh chiếu vào trên mặt nàng, càng lộ vẻ nàng màu da trong suốt, nhu mỹ như ngọc. Nhưng thấy nàng màu da kỳ trắng, mũi so với thường nữ cao hơn, trong mắt lại mơ hồ có nước biển xanh thăm ý.

Nhìn nhưng là cố gắng hết sức nhìn quen mắt, tựa hồ là ở nơi nào từng thấy, chẳng qua là chưa từng nhớ. Toàn mà không hiểu nhìn Liễu Nhất Bạch, trong mắt vẫn hàm hồ ý.

"Hồ đại ca, vị này là Thanh Thanh cô nương. Trước đây ở Kim Lăng lúc, từ lâu uống rượu lúc từng có duyên gặp mặt một lần."

Hồ Nhất Dao bừng tỉnh đại ngộ, đây không phải là hôm đó ở từ lâu trung giã đáp Liễu Nhất Bạch một cước giận dữ rồi đi mạo nữ tử chứ sao. Đây Liễu huynh đệ thật đúng là điểm phúc không cạn, trước đã đóng được (phải) Dương Tử Tiên như vậy cô gái tuyệt sắc vì hồng nhan, nay lại có tiểu giai nhân làm bạn bên cạnh.

Cười ha ha nói: "Nguyên lai là Thanh Thanh cô nương, cô nhân nói 'Thực sắc tính dã' ! Còn lại hai vị huynh đệ cũng là trong tính tình người, Thanh Thanh cô nương không cần lưu tâm."

Nói xong hướng về phía Thanh Thanh nháy nháy mắt, tiếp theo nhìn một chút Liễu Nhất Bạch, trong mắt ý không biết mà dụ.

"Tốt người một cái râu ria xồm xoàm, lại dám đánh thú ta." Thanh Thanh mặt đẹp trái rộng Hồng Hà, há sẽ không biết Hồ Nhất Dao hiểu lầm nàng và Liễu Nhất Bạch giữa quan hệ, bước liên tục khẽ mờ, làm bộ liền muốn hướng Hồ Nhất Dao đánh.

Hồ Nhất Dao thấy tình thế không ổn, cuống quýt nhấc chân chạy. Vừa chạy vừa cười to nói: "Liễu huynh đệ, vì huynh trước hết một bước, lần sau tìm cái thời gian ăn thật ngon rượu. Thanh Thanh cô nương chó đuổi theo, quay đầu mới có thể phát hiện có người ở chờ người, ha ha ha ha!"

Thanh Thanh giận dữ dậm chân một cái, này Hồ Nhất Dao dài gù đại tam thô, lại thật là hoạt lưu, chạy còn nhanh hơn thỏ, nhất thời lại cũng không làm gì được hắn.

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, Hồ Nhất Dao nhất định là hiểu lầm mình cùng Thanh Thanh quan hệ.

"Hoàn(còn) thật là náo nhiệt a!"

Sở Huỳnh Huyền chẳng biết lúc nào đã tới Liễu Nhất Bạch sau lưng, lãnh trào đạo.

Liễu Nhất Bạch nghe âm thanh đã biết người, không biết này Ngưng Hương Các đệ tử đắc ý lại vừa là đến tìm cần gì phải phiền toái, không quay đầu nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Không biết Sở sư tỷ có cái gì chỉ giáo? Nếu không có những chuyện khác ta liền không phụng bồi."

Nói xong làm bộ muốn đi.

Sở Huỳnh Huyền tức giận vô cùng, chỉ nói người này thật vô lễ. Các Chủ lại sẽ xin hắn dự tiệc, thật không biết là nhìn hắn nơi nào tốt.

"Chậm đã, Các Chủ mệnh ta mời người tới nay dùng chung văn thiện. Xin người hãy đúng lúc tới đây, đến lúc đó tự có đệ tử sẽ tiếp đãi người."

Liễu Nhất Bạch thần sắc động một cái, Tần Nhược Vũ lại sẽ phái người tới xin hắn, Tu là có chút sư phó nguyên nhân ở bên trong đi. Suy nghĩ nhiều vô ích, bất kể là tầm thường gia yển vẫn có những chuyện khác phải nói cùng hắn, tự đi cũng không trở ngại,

Liễu Nhất Bạch lúc này mới xoay người lại, ôm quyền nói: "Thay ta hướng Tần Các Chủ vấn an, tại hạ nhất định đúng lúc dự tiệc."

Sở Huỳnh Huyền đôi mi thanh tú run lên: "Chưa từng nghĩ Liễu công tử thân thủ cũng là như vậy hơn người, người cũng không nên quá sớm bị thua, ta ở trận chung kết chờ người."

Nói xong nhưng vẫn cố xoay mình rồi đi.

Đôi mắt Sở Huỳnh Huyền mãnh liệt chiến ý cùng tự tin, Liễu Nhất Bạch dở khóc dở cười. Chính mình hình như là khắp nơi bị người nhắm vào a, ai cũng muốn cùng chính mình đánh nhau một trận.

Đen, dần dần phủ đầy không trung, vô số ngôi sao tránh phá màn đêm lộ ra đến, đêm khí ẩm ướt ở trong không khí từ từ đất thấm nhuận, khuếch tán ra một loại thương cảm không khí. Ngửa mặt nhìn lên bầu trời, yêu cầu sở Tinh Không phá lệ trong vắt, xa xa ngôi sao lóng lánh, giống như nhỏ vụn nước mắt

Liễu Nhất Bạch một mình đi ở phồn hoa Hàng Châu trên đường phố, Câu Lan đốt lửa, đứng dịp vai diễn như hoàng. Tần Nhược Vũ yêu ước gia yển, hắn ngược lại không tiện đem Thanh Thanh mang đi, liền để cho nàng tự cố ở khách sạn chờ, chắc hẳn y theo nàng hoạt bát tính tình ở khách sạn cũng không ở không được, cần là cũng ra đường chơi đùa a.

Giờ còn sớm, cách Ngưng Hương Các chẳng đường ngược lại cũng không coi là quá xa, hay lại là từ từ dọc phố du ngoạn đi qua đi. Trong đám người

không thiếu có đôi có cặp tình nhân, mang theo con gái nhìn Câu Lan biểu diễn cha mẹ.

Một cái buộc đuôi sam nhỏ tiểu cô nương kéo cha tay chính dừng bước ở một cái bán kẹo hồ lô hàng rong bên cạnh, trung niên kia cha mặt đầy bất đắc dĩ, có lẽ là xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, nhưng lại không nỡ lòng nhìn con gái thương tâm, sờ một cái trong ngực, móc ra hai cái tiền đồng mua chuỗi quả đại đường đỏ Băng Đường Hồ Lô.

Bắt được Băng Đường Hồ Lô tiểu cô nương vui vẻ ra mặt, cha cũng chiều đem con gái ôm vào trong ngực dần dần biến mất trong đám người.

Liễu Nhất Bạch trong lòng mùi vị không khỏi, cái này hoặc giả chính là mình một mực khát vọng đồ vật đi.

Bình thường, bình thân. Có nhà, có thân nhân cho giỏi.

Ở nơi này huyên náo đường lớn trung, Liễu Nhất Bạch càng là cảm giác không lý do cô độc. Bất tri bất giác quẹo vào một cái hẻm lạnh trong ngõ hẻm, ngõ hẻm trong chỉ có tí tách tiếng nước chảy, mỗi hạ xuống một giọt, trong lòng của hắn liền cũng an tĩnh một phần.

Liễu Nhất Bạch ngó sao lông mi hơi nhú, một cổ bức bách người khí tức tựa hồ phong tỏa hắn. Cùng sinh nhi tới Linh Giác vốn có thể khiến cho hắn đầu vai hướng bên trái thiên về 3 phần, một đạo ác liệt kiếm khí theo sát phía sau từ hắn vừa mới vị trí vạch qua, đem phủ đầy rêu xanh một bức tường miễn cưỡng chặt đứt.

"Ồ!"

Đen nhánh trong bóng đêm truyền tới một đạo tiếng kinh ngạc khó tin, góc tường từ từ chuyển ra một bộ lãnh đạm thân ảnh màu tím. Ánh sáng hoa lệ Cống Phàm mềm gấm, không chỉ là dưới ánh trắng chói xạ ra nhân nhạt huy hoàng tốt như vậy nhìn, mặc lên người cũng là thư thích phiêu dật, hình thái ưu mỹ vô cùng. Người kia thật cao oản đến Quan phát, dài như nước chảy sọi tóc phục tùng thuận ở sau lưng, hơi ngược đầu, vác đề ở ngăm đen vách tường đang lúc, khẽ mỉm cười —— chẳng phân biệt được giới tính mỹ lệ, như thể kinh tâm động phách mị hoặc.

Nếu không phải hắn mặt mày trung nếp nhăn hiển lộ ra niên kỷ của hắn, Liễu Nhất Bạch còn tưởng rằng là một chàng thanh niên.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nguy hiểm liên tiếp (canh hai)

"Không biết tiền bối vì sao tìm ta một tên tiểu bối phiền toái?" Liễu Nhất Bạch có chút gờ tay lên, mắt sáng như sao như điện nhìn thẳng hắn.

"Thiếu Hiệp quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, chỉ bất quá thủ đoạn quá cũng ác độc nhiều chút, lại đem khuyến tử tu vi phế bỏ. Lão phu lại cũng không khỏi không vì hắn đòi lại cái công đạo!"

Quả thực là vô cùng quái dị, một cái nhìn trẻ tuổi như vậy nam tử nhưng vẫn danh hiệu 'Lão phu' ! Liễu Nhất Bạch trong lòng không khỏi âm thầm mắng, lại nói người này là một tên biến thái: "Lệnh công tử ở Ngưng Hương trong các lũ thi ngoan thủ, tại hạ chẳng qua chỉ là hơi dỗi với hắn trừng phạt một phen a."

Kìa Tà Mị người đàn ông trung niên lông mày nhướn lên, sắc mặt hơi lạnh nhiều chút: "Ồ? Người đem khuyến tử tu vi phế bỏ, như vậy lão phu cũng đúng người hơi thi trừng phạt đi!"

Lời nói không dừng, kiếm đã tới.

Người này sợ rằng đã là Tông Sư Cảnh Giới cao thủ, Liễu Nhất Bạch hai chân hơi hơi run rẩy, lại không sinh được chút nào lòng phản kháng.

Xác thực, này Tà Mị người đàn ông trung niên chính là trong thành Hàng Châu danh môn vọng tộc —— Mộ Dung gia đương đại gia chủ 'Bất Lão Tiên' Mộ Dung Trúc. Đoạn thời gian trước vừa mới đột phá đến Tông Sư Cảnh Giới, một thân tu vi vô cùng kinh khủng.

Liễu Nhất Bạch hung hăng cắn một cái đầu lưỡi, phía trên truyền tới đau nhói cảm giác nhất thời làm hắn thanh tỉnh không ít. Đi phía trái nhẹ nhàng hai bước, khó khăn lắm tránh qua xông tới mặt mũi kiếm.

Mộ Dung Trúc Kiếm Thế khẽ biến, mũi kiếm dốc chuyển, hướng sau lưng Liễu Nhất Bạch tà tà đâm tới, mũi kiếm từ ống tay áo của hắn đang lúc xuyên qua, chỉ kém chút nào liền đã tron nhẵn phá hắn máu thịt.

"Ha ha ha ha. Lão Bất Tử lại ý lớn hiệp nhỏ, chẳng phải sợ người trong giang hồ nhạo báng?"

Liễu Nhất Bạch gào to một tiếng, dưới chân sinh hoa, tốc độ so sánh với mới vừa rồi vừa nhanh mấy phần.

"Ta chỉ là lấy một người cha thân phận." Mộ Dung Trúc thần sắc không thay đổi, trường kiếm trong tay chớp động bức bách người hàn quang. Cổ tay khẽ nhúc nhích, trường kiếm lại hần giữa ngón tay xoay tròn, khuấy động phiêu tán trong bóng đêm chân khí, Liễu Nhất Bạch trường sam lại nhiều mấy đạo nhỏ dài lỗ, tí ti huyết thủy không ngừng từ trong lỗ lưu sắp xuất hiện tới.

Liễu Nhất Bạch sờ một cái trong bụng vết thương, sênh sênh huyết thủy dính đầy tại hần thon dài trắng nõn trên ngón tay. Lè lưỡi liếm liếm trong ngón tay máu tươi, Liễu Nhất Bạch cả người không khỏi trở nên cau kinh đứng lên, trong mắt phủ đầy huyết sắc, mẫn hàm sát khí nhìn chăm chăm Mộ Dung Trúc.

Mộ Dung Trúc bị giờ phút này lệ khí mùi phẫn Liễu Nhất Bạch sợ dừng lại thể công, dù là hần giết người vô số, cũng chưa từng giống như người này như vậy giống như trong địa ngục bò ra ngoài ác quỷ, vô cùng kinh khủng, để cho hi vọng của mọi người mà sống hần.

Âm thầm cười cười mình là càng già lá gan càng nhỏ, lại bị một cái hậu bối tiểu tử hù dọa.

Mộ Dung Trúc trên mặt vạch qua vẻ hung ác, thầm nói chân khí, kiếm nếu kinh hồng, thẳng tắp hướng Liễu Nhất Bạch khí hải đâm tới.

Kiểm đã tới Liễu Nhất Bạch trước người ba trượng nơi, kiếm khí chỉ lát nữa là phải xé đâm rách hần khí hải. Người lại chột như quỷ mị không thấy, chỉ thấy hơi mây đạo tàn ảnh ở ngõ hẻm trong phiêu động qua, thẳng hướng Mộ Dung Trúc đánh tới.

Liễu Nhất Bạch trường kiếm xuất khiếu, hàn quang vạch qua Mộ Dung Trúc cánh tay trái, tung tóe ra một đạo huyết thủy.

Mộ Dung Trúc trong mắt tràn đầy không thể tin, vừa mới Liễu Nhất Bạch tốc độ đã vượt qua hần cảnh giới này cực hạn.

"Điều này sao có thể ngươi đây là cái gì thân pháp?"

"Truy Tiên Bộ ". Vốn là dự định trận chung kết thời điểm lại sử dụng. Không nghĩ tới ngươi lão thất phu này càng như thế không biết xấu hổ tới làm khó ta một tên tiểu bối, vì cầu tự vệ, ta cũng không khỏi không vận dụng ta thực lực chân chính."

Liễu Nhất Bạch thanh âm lạnh lùng, trường kiếm nhắm vào Mộ Dung Trúc, khí thế không ngừng leo lên.

"Thật đúng là không đơn giản đâu rồi, xem ra thật là không thể để ngươi sống nữa."

Mộ Dung Trúc liếm liếm khóe miệng, đáng vẻ càng Tà Mị.

"Ta xem ngươi như thế nào truy tiên."

Giờ phút này, Mộ Dung Trúc tông sư thực lực mới trình độ lớn nhất bày ra. Ông tay áo bay phát phối, mỗi một kiếm tất cả mang theo lạnh lùng cương khí, tốc độ càng là nhanh không chỉ gấp mấy lần. Góc độ cũng là xảo trá tai quái vô cùng.

Hần đối với (đúng) Kiếm Lý biết đã vượt qua tầm thường cao thủ dùng kiếm, nếu là tầm thường cùng cảnh giới cao thủ cũng sợ là muốn bị nhục. Chưa từng nghĩ Liễu Nhất Bạch cái này kiếm khí xuất thể cảnh giới thanh niên lại nhiều lần có thể tránh qua hần Kiếm Thế.

Hần mỗi sắp một phút, Liễu Nhất Bạch liền sắp một phút.

Mặc dù cảnh giới cao hơn Liễu Nhất Bạch quá nhiều, nhưng không cảm giác được hần phân nửa.

Mộ Dung Trúc trên mặt xấu hổ, tối nay lại bị một hậu bối tiểu tử dây dưa hoài lâu lại nại hần không được. Nay muốn truyền rao ra ngoài nhưng là phải bị còn lại lão hữu chết cười, thân thể hơi lui về phía sau cung lên, toàn thân chân khí ngưng kết ở Thanh Hàn trên trường kiếm.

Gào to một tiếng, cả người lẳng không lên. Quát lên: "Lão phu sẽ đem ngõ hẻm hủy, nhìn ngươi hướng nơi nào tránh."

Trường kiếm hàn quang đại thịnh, Mẫn hướng xuống dưới đánh xuống. Một đạo ngưng kết Mộ Dung Trúc toàn thân chân khí kiếm khí hướng trong ngõ hẻm cuốn đi, chỗ đi qua, thúc giục kéo khô mục. Đã nhiều năm rồi gạch xanh hóa thành từng khúc phấn vụn, nổi lên một trận sắc bén gió mạnh.

Kiểm khí thế đầu không giảm, mang theo Lôi Đình Chi Thế hướng Liễu Nhất Bạch chém tới.

Liễu Nhất Bạch giờ phút này đã là không thể tránh né, cuồng quét giờ kiếm hoành ở trước ngực ngăn cản.

'Phanh.'

Liễu Nhất Bạch bay ngược ra hơn mười thước, trong miệng không ngừng ho ra máu nằm rạp trên mặt đất, trường kiếm trong tay ảm đạm không dứt.

Thua thiệt là Can Tương kiếm chính là thượng cổ thần binh, giúp Liễu Nhất Bạch chia sẻ phần lớn tổn thương. Nếu không một kiếm này định đã làm cho hần hải cốt không còn.

Vung ra một kiếm này, Mộ Dung Trú cũng là cảm giác thân thể có loại bị móc sạch cảm giác. Hơi thở gấp hai cái, kinh ngạc nói: "Miễn cưỡng được lão phu Toàn Lực Nhất Kích lại không có chết, thật là làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, nếu không phải là bởi vì khuyên tử sự tình, lão phu ngược lại mong muốn người thu làm đệ tử, thật tốt bởi dưỡng một phen, ngày sau thành tựu định không thua chỉ ta. Chỉ tiếc, người đắc tội không nên đắc tội với người."

Mộ Dung Trú toàn mà mặt mũi vẫn vẹn, hẳn chỉ có một đứa con trai như vậy. Bây giờ khí hải bị phá, thành một cái phế vật. Bọn họ mạch này ngày sau đem thể nhỏ, nhất định bị còn lại tông tộc gạt bỏ.

Nhìn chậm rãi đến gần Mộ Dung Trú, Liễu Nhất Bạch lộ vẻ sâu thâm cười nói: "Không nghĩ tới hôm nay lại muốn chiết mệnh ở đây, thật là không cam lòng a."

"Ha ha ha ha. Lão phu làm người rất công bình, người yên tâm đi, ta sẽ không giết người. Chỉ bất quá người phải bị nhiều chút khổ, khí hải bị phá, người liền sẽ trở thành một thật thật tại tại phế nhân, ngay cả người bảo kiếm trong tay cũng cầm không nổi."

Nhìn lòng như tro người Liễu Nhất Bạch, Mộ Dung Trú đáy lòng có loại trả thù khoái cảm tự nhiên lên, trường kiếm tà tà chỉ như cũ không ngừng ho ra máu Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch chậm rãi nhắm mắt lại, giờ phút này hẳn xác thực đã là nò hết đà, được Tông Sư Cảnh Giới cao thủ một kích trí mạng không chết, hẳn cũng đủ để kiêu ngạo. Chỉ có thể hận Thanh Thanh không ở bên người, nếu không lấy hai người ăn ý phối hợp, cộng thêm Bỉ Dục Song Phi kiếm pháp song kiếm hợp bích. Không nói đánh bại Mộ Dung Trú, ít nhất còn có thể toàn thân trở ra.

Thiên Mệnh như thế, nhân lực há có thể làm trái?

'Đình! !' nói thì chậm, khi đó thì nhanh. Ngay tại Mộ Dung Trú trường kiếm muốn thẳng tắp đâm vào Liễu Nhất Bạch khí hải lúc, đen nhánh trong bóng đêm bỗng nhiên bay ra một hòn đá miễn cưỡng đem Mộ Dung Trú trường kiếm trong tay dao động rời tay.

Mộ Dung Trú miệng hùm rung mạnh, nhìn về đen nhánh bóng đêm kinh nghi bất định, tỉnh táo nói: "Tại hạ thành Hàng Châu Mộ Dung gia Mộ Dung Trú, không biết kia vị huynh đài lại ngăn trở ta làm việc?"

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Phong Hoa Tuyệt Đại

"Mộ Dung gia Bất Lão Tiên Mộ Dung Trú, thật là thật là lớn uy phong. Thân là tông sư cao thủ lại làm khó với một tên tiểu bối, chẳng phải sợ người trong dòng đạo nhạo báng?"

Vừa dứt lời, một đạo vóc người dịu dàng nữ tử cười tươi rồi đứng ở Liễu Nhất Bạch trước người. Hai người hoàn toàn không có có thấy rõ nàng là từ đâu mà xuất hiện.

Mộ Dung Trú lông mày vì thiêu, thanh âm hơi lạnh: "Ta tưởng là ai, nguyên lai là Ngưng Hương Các Tàn Các Chủ, lần này chuyện nhỏ lại cũng có thể kinh động một Các chi chủ, lão phu có phải hay không hẳn cảm thấy vinh hạnh?"

"Tiểu bối trung sự tình cũng có thể làm phiền Mộ Dung gia chủ xuất thủ, ta Ngưng Hương Các nhưng lại vì sao dừng để ý đến chuyện này?"

"Này thành Hàng Châu cũng không phải là người Ngưng Hương Các một nhà độc quyền, Tàn Các Chủ người ước chừng phải suy nghĩ rõ ràng."

Hai người đối chọi gay gắt, nói tới chỗ này, Mộ Dung Trú đã là sắc xét bên trong yếu đuối.

Tàn Nhục Vũ lơ đãng, khẽ cười nói: "Nếu ta hôm nay nhất định phải dẫn hắn đi đây?"

"Lão phu kia ngược lại nghĩ (muốn) lãnh giáo một phen Tàn Các Chủ cao chiêu."

Mộ Dung Trú bước chân hư hoàng, Kiếm Thể trầm xuống, cũng không quá nhiều xinh đẹp động tác, trong kiếm kinh khí bắn ra bốn phía nhắm thẳng vào Tàn Nhục Vũ mặt.

Chỉ thấy Tàn Nhục Vũ cũng không vẻ kinh hoàng, áo quần phiêu động, thân pháp nhẹ nhàng. Ông tay áo Kinh Vũ hướng trường kiếm cuốn đi, nhỏ dài mảnh nhỏ cánh tay giống như một cái tiêm xương mềm trắng rắn hồ mang, mỗi lần Mộ Dung Trú trường kiếm đâm tới tất cả không đã thương được

nàng chút nào.

Tay nàng giờ phút này phảng phất có linh tính, quán quanh ở Mộ Dung Trúc trên cánh tay, một chưởng vỗ ở bộ ngực hần bên trên.

Mộ Dung Trúc miễn cưỡng bị đẩy lui mấy bước, đem trong miệng máu bầm hung hăng nuốt vào trong bụng, cười như điên nói: "Ngưng Hương Các Triền Tỉ Thủ quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng là cắt chó cho rằng lão phu Tông Sư Cảnh Giới thực lực là giả."

Mộ Dung Trúc đem trường kiếm trong tay nghiêng cắm ở đất, chân trái nhẹ đập mặt đất, gạch xanh cửa hàng dán mà thành đường hầm mặt lại miễn cưỡng lồm xồm mấy phần, cả người lảo không lên, lưu lại một cái rõ ràng dấu chân.

Không trung lưu lại một đạo tàn ảnh, Mộ Dung Trúc đã giơ song chưởng vỗ về phía sắc mặt ngưng trọng Tần Nhục Vũ.

Một vị Tông Sư Cảnh Giới Toàn Lực Nhất Kích, nàng cũng không dám khinh thường.

Khóe mắt liếc qua liếc một cái sau lưng Liễu Nhất Bạch, Tần Nhục Vũ biết một chưởng này nàng cũng không thể tránh, nếu không Liễu Nhất Bạch lại được này Mộ Dung Trúc một chưởng coi như là đại La thần tiên tới chỉ sợ cũng khó cứu.

Thân thể hơi phía bên trái nghiêng về một phần, tinh tế bàn tay khó khăn lắm nghênh đón.

Hai người Tử Chưởng tương đối, gió mạnh kinh khí bắn ra bốn phía, hùng hậu kinh lực, để cho trong ngõ hẻm không khí phảng phất nóng bỏng phải đem bốc cháy.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt tái nhợt, nhìn trước người Phong Hoa Tuyết Đại Tần Nhục Vũ, trong lòng không khỏi đối với (đúng) Tông Sư Cảnh Giới càng hướng tới. Thường ngày thức sự quá lệ thuộc vào cùng Thanh Thanh giữa song kiếm hợp bích, gặp phải lạc đàn thời điểm chính mình lại ngay cả chạy trốn cơ hội cũng không có.

Mình cũng đúng là quá mức khinh thường, sớm biết lão thất phu này có thù tất báo, tới nay thì không nên một thân một mình đi ra.

Ước chừng qua mười hơi thở, Mộ Dung Trúc sắc mặt đỏ lên, hiển nhiên đã là chống đỡ hết nổi, Tần Nhục Vũ mặt đẹp cười chum chim, bàn tay đẩy về phía trước, bàn tay thể nặng hơn mấy phần.

Mộ Dung Trúc nếu đánh bay đầu (chỗ này) suy quả cà, kháng trung máu bầm lại cũng không áp chế được, từng ngum từng ngum nhả đem ở gạch xanh bên trên. Trong mắt không khỏi lướt qua một vệt thâm độc thần sắc, Tà Mị cười nói: "Tần Nhục Vũ, cái nhục ngày hôm nay lão phu nhớ. Ngươi một cái không ai muốn Lão Xử Nữ, ngày khác sẽ làm cho ngươi dục tiên dục tử, quỳ ở trước mặt ta yêu cầu ta thương tiếc ngươi!"

Nói xong hung hăng nhìn hai người liếc mắt, bàn tay vỗ nhẹ mặt đất, cả người lảo không lên biến mất ở đen nhánh trong màn đêm.

Tần Nhục Vũ một mực bình thân như nước gương mặt giờ phút này rốt cuộc có biến hóa rất nhỏ, tựa hồ vừa mới Mộ Dung Trúc nói được nàng chỗ đau. Ánh mắt không khỏi buồn bã, mấy thập niên qua một mực cây thì là Ai Cập một thân, chờ đợi chung quy là khá dài như vậy sao? Bọn nàng : nàng chờ một người vài chục năm, lại các loại (chờ) tới hần lấy vợ sinh con, bây giờ con gái nhưng cũng có Liễu Nhất Bạch lớn như vậy.

Cũng có từng nghĩ qua tùy tiện tìm một cái gả cho giới, nhưng là trong đầu chung quy có một đạo phiêu dật tự nhiên bóng người ở quanh quẩn, lại day nàng nhìn những nam tử khác cũng sinh không ra bất kỳ ái mộ ý.

Cứ như vậy vô tri vô giác vài chục năm, nàng đã hoa tàn bại liễu.

Tần Nhục Vũ mặt đẹp dâng lên vẻ khổ sở ý, xoay người ngồi xuống kiểm tra lên Liễu Nhất Bạch thương thế.

"Ngươi đứa nhỏ này, thế nào lỗ mãng như thế. Một vị Tông Sư Cảnh Giới cao thủ Toàn Lực Nhất Kích chó nói ngươi, ngay cả ta đều cần cẩn thận nỗ lực thực hiện, nếu không phải là bởi vì sự phụ của ngươi cho ngươi Mạc Tà kiếm, ngươi đã sớm bị mất mạng, nào còn có đầu tới ngươi Tần di này ăn cơm"

Tần Nhục Vũ hận thiết bất thành cương, hung hăng gõ gõ Liễu Nhất Bạch cái trán.

Liễu Nhất Bạch nhìn Tần Nhục Vũ nóng nảy gương mặt cùng kia mặt mày trung có chút hiển lộ nếp nhăn, hốc mắt không khỏi hơi có chút ướt át. Hần lại ở một cái ban đầu lần gặp gỡ trên người cô gái cảm nhận được nồng nặc tình thương của mẹ, cùng sự nương bắt đồng là, Tần Nhục Vũ hơn ôn nhu, phù hợp hơn hần trong mộng một mực tìm cái đó không sờ được không thấy rõ bóng người.

"Tần di, không cần lo lắng, ta đây không phải là hoàn(còn) nhảy nhót tung bưng chứ sao. Chờ lát nữa còn phải rộng mở bụng ăn thật ngon một hồi ngươi làm thức ăn đây."

Liễu Nhất Bạch cố nén trong ngũ tạng lực phù mơ hồ đau nhói cảm giác, cố làm dễ dàng như vậy nói.

"Ngươi đứa nhỏ này, được nặng như vậy nội thương hoàn(còn) có tâm tư ở nơi này miệng lưỡi tron tru. Đây Mộ Dung Trúc nếu không phải nội lực có chút khô kiệt, sợ là ta cũng cần phí chút sức lực đây."

Nói xong, Tần Nhục Vũ một phát ổng tay áo, đem trên mặt đất Liễu Nhất Bạch chặn ngang ôm lấy, sải bước hướng Ngưng Hương trong các đi tới, chỉ lưu lại một đạo tuyệt mỹ bóng lưng.

Trong ngực Liễu Nhất Bạch cảm thấy chưa bao giờ có ấm áp, đau đớn trên người phảng phất cũng giảm bớt không ít, chỉ chốc lát sau, liền ở Tần Nhữc Vũ trong ngực ngủ, an tĩnh gương mặt giống như đứa bé như vậy

Ngưng Hương Các Tần Nhữc Vũ khuê phòng.

Tần Nhữc Vũ chính lo lắng ở giường trước đi tới đi lui, Liễu Nhất Bạch sắc mặt tái nhợt nằm ở nàng mềm mại trên giường, chẳng qua là mặt trung vẫn còn rõ ràng ngậm nụ cười. Một vị lão nhân sức đến một đồng ngắn mà cứng rắn râu cá tre, một đôi tông màu nâu con mắt lõm sâu ở trong hốc mắt, dài một con rối tung tóc nâu trắng. Già nua khô mục bàn tay chính đáp ở Liễu Nhất Bạch chỗ cổ tay bắt mạch, chẳng qua là trên mặt chân mày nhíu chặt biểu hiện Liễu Nhất Bạch giờ phút này tình huống cũng không quá lạc quan.

Lão già sâu kín thở dài, đứng dậy nhìn Liễu Nhất Bạch yên lặng không nói.

Tần Nhữc Vũ thấy vậy, vội vàng tiến lên dò hỏi: "Lương lão, Nhất Bạch tình huống của hắn như thế nào?"

"Ồi chào, Nhữc Vũ a. Tiểu tử này Tâm Mạch không yên, lục phủ ngũ tạng đều có nhiều chút vết rách, nếu không phải trong cơ thể hắn kinh mạch trình độ bền bỉ khác với người thường, sợ rằng vừa mới trên đường trở về cũng đã Thân Tử Đạo Tiêu."

Tần Nhữc Vũ nghe xong sắc mặt trong nháy mắt hồi bại đi xuống, chẳng biết tại sao nàng xem Liễu Nhất Bạch liền cảm giác dị thường thân thiết, dưới đầu gối mình không con, đoạn không thể để cho Liễu Nhất Bạch chết. Cuồng quít lung lay lão già cánh tay, vội la lên: "Lương lão, người quý vi Y Đạo Thánh Thủ, người nhất định có biện pháp cứu hắn, đúng không?"

Lão già hơi có chút chần chờ, thấy Tần Nhữc Vũ thần thái lo lắng như thế, liền không giấu giếm nữa: "Nếu là người này tại cái khác nơi có lẽ đã là được thạch không linh, nhưng ở đây Ngưng Hương trong các, chỉ sợ cũng chỉ có Nhữc Vũ người có thể cứu hắn."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cường thế lấy thuốc (một canh)

"Lương lão người là nói."

Lão già an ủi sẵn sóc an ủi sẵn sóc trắng xám râu dài, cười nói: "Không sai, chính là 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' ! Chỉ bất quá như vậy Kỳ Dược là là các người Ngưng Hương Các trấn phái Kỳ Bảo, người nếu là vận dụng nó tới cứu một người Các bên ngoài không liên hệ nhau người, sợ rằng trong các mấy vị trưởng lão khác sẽ không đáp ứng."

"Cái này Lương lão đừng lo, đã là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao có thể cứu Nhất Bạch tánh mạng, ta bây giờ tự khứ thù tới." Tần Nhữc Vũ vẻ mặt nghiêm túc, thật sâu liếc mắt nhìn ngủ mê mang Liễu Nhất Bạch, xoay người sải bước đi ra ngoài cửa.

'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' chính là Ngưng Hương Các Tổ Truyền một loại Kỳ Dược, Sinh Cơ thể, phục gân kiện, có Tẩy Kinh Phạt Tùy công hiệu. Tự đệ nhất đảm nhận Các Chủ sau truyền lưu đến nay, chỉ còn lại duy nhất một miếng nhỏ, cho nên nhất là lộ về trần quý. Bị Ngưng Hương Các trưởng lão coi là Trần Phái Chi Bảo, coi trọng trình độ vẫn còn 'Phi Tinh Đái Nguyệt' tam bảo trên.

Hôm nay phải đi lấy này 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' là Liễu Nhất Bạch chữa thương, sợ rằng sẽ là khó khăn ngăn trở ngăn trở.

Phải đối phó trong môn mấy vị trưởng lão đảo không phải là việc quá khó, khó thì khó ở trong tàng kinh các thủ hộ kinh thư đan dược người. .

Tần Nhữc Vũ sắc mặt nghiêm túc, đốt ngón tay bởi vì tâm sự nặng nề mà bóp trắng bệch.

Xuyên qua đình viện, đi qua Ngưng Hương Các tiểu Ngũ Đình Kiều. Phía sau chính là Tăng Kinh Các. Tiểu Ngũ Đình Kiều là bát chúc Tây Hồ Ngũ Đình Kiều xây mà thành, cầu thân là do tảng đá lớn xây thành, thành một cái 'Công phu' hình chữ, dưới cầu có mười lăm kiều động. Nghe nói, mỗi khi tết trung thu ban đêm, trăng sáng nhỏ lên cao lúc, mỗi một trong vòm cầu cũng ánh ngược đến một tháng ánh. Cầu trung gian là một cái đại đình, đại đình bốn cái giác ngay cả một tòa hình dáng tương tự đình nhỏ, cây cầu kia cũng là bởi vì được đặt tên —— Ngũ Đình Kiều

Tiểu Ngũ Đình Kiều cùng Ngũ Đình Kiều không khác nhiều, chẳng qua là tiểu Ngũ Đình Kiều nóc đình, trái kim bích huy hoàng ngói lưu ly, màu xanh lá cây trên mái hiên khắc đủ loại tinh mỹ hoa văn. Năm tòa đình có bốn cái kiều chân, mỗi một kiều trên chân cũng buộc lên một cái làm bằng đồng Phong Linh, một trận gió thổi qua, Phong Linh phát ra 'Leng keng' 'Leng keng' dễ nghe tiếng chuông.

Trong sáng dưới ánh trăng, bốn đạo nhân ảnh phân biệt đứng ở bốn cái đình xuống. Một người trong đó thoảng dịch chuyển về phía trước một bước, lúc này mới thấy rõ mặt nàng, hơi thì phần trang điểm, mặc đơn giản màu xanh nhạt Cung phục, Cung nuốt vào thều bấy nhiều hoa sen, mặc đơn giản, nhưng không mất thượng vị giả đất tiền khí chất.

Cô ấy là hiền lộ ra mấy con cá đuôi vắn khỏe mắt thoảng qua về thất vọng, hai con người trực lẳng lẳng nhìn chăm chăm trên cầu Tần Nhực Vũ, quát lên: "Các Chủ đêm khuya đi Tàng Kinh Các vì chuyện gì?"

Đổi mặt kia trung niên nữ tử chất vấn, Tần Nhực Vũ không có mấy may lùi bước, nhìn thẳng ánh mắt của nàng, từ tốn nói: "Nhực Vũ thân là Ngưng Hương Các Các Chủ, đi Tàng Kinh Các có gì không ổn? Lại để cho bốn vị trưởng lão chờ đợi ở đây chất vấn."

"Nhực Vũ, người đi Tàng Kinh Các chúng ta tự không dám ngăn trở, chỉ bất quá" một cái khác đình nữ tử hiền nhiên quan hệ cùng Tần Nhực Vũ tốt hơn nhiều chút, giọng nói cũng so với trước hơn ôn nhu.

"Chúng ta đã sớm nghe tin, Các Chủ từ bên ngoài cứu trở về một tiểu tử chưa ráo máu đầu, bị thương thật nặng, tánh mạng đe dọa. Chỉ sợ người phát câu phải đem trong các Kỳ Dược 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' cầm đi cứu một không liên hệ nhau người. Cho nên đặc biệt chờ đợi ở đây, xin Các Chủ đường cũ trở về!"

Tần Nhực Vũ mặt mày khều một cái, thanh âm lạnh dần: "Nếu như Nhực Vũ không trở về đâu rồi, trưởng lão lại đãi như cần gì phải?"

"Kia liền đừng trách chúng ta bốn cái dĩ hạ phạm thượng, tự mình đưa người giải về."

"Người còn biết các người là ở dĩ hạ phạm thượng? Ta Tần Nhực Vũ là Ngưng Hương Các một Các chi chủ, ta nghĩ rằng làm việc ai cũng không ngăn được ta. Ta ngược lại muốn nhìn một chút, các người hôm nay ai dám ngăn cản ta?"

Nói xong, Tần Nhực Vũ dưới chân sinh Liên, thân hình nhanh đến cực hạn. Chỉ như vậy một cái chớp mắt, liền nhanh phải xuyên qua tiểu Ngũ Đình Kiều trung gian đại đình.

Bốn người đôi mắt đẹp lay động, kia có thể tha cho nàng khinh địch như vậy đi mất, tạo thành hợp vây thế hướng Tần Nhực Vũ bắt đi!

Tần Nhực Vũ về phía sau có chút phát tay, bốn người bị một nguồn sức mạnh miễn cưỡng lui về phía sau mấy trượng.

"Bọn người làm tiếp dây dưa, đừng trách ta hạ thủ vô tình!"

Bốn người nhìn nhau liếc mắt nhìn, chưởng phong càng tăng lên, đồng loạt hướng Tần Nhực Vũ vỗ tới. Một chưởng tiếp tục một chưởng, một chưởng so với một chưởng lực đạo sâu hơn, giống như thiên trọng Diệp Lăng, một sóng quá mức qua một sóng, liền liền bất tuyệt.

Tần Nhực Vũ sản vắng nếu bước đang lúc từng cái đem bàn tay thế hóa giải, trên mặt sương lạnh giăng đầy. Đây dẫn đầu trung niên nữ tử là sư phụ nàng tỷ Lãnh Sương, theo đạo lý này Ngưng Hương Các Các Chủ vị vốn phải là nàng tới thừa kế, nhưng không ngờ sư phụ càng chung ý yêu thích Tần Nhực Vũ, Tọa Hóa đang lúc liền đem Các Chủ vị truyền cho nàng.

Lãnh Sương một mực canh cánh trong lòng, đất bằng phẳng trong không ít với Tần Nhực Vũ đối nghịch. Dĩ vãng coi như, lần này liền mượn cơ hội này thật tốt gỡ nàng một phen, để cho nàng biết ai là này Ngưng Hương Các Các Chủ người.

Tần Nhực Vũ trong mắt vạch qua một vết thần quang, thân hình như điện, sắp đến phảng phất miễn cưỡng phân ra ba bóng người, mỗi đạo thân ảnh tất cả một chưởng vỗ đánh vào một vị trưởng lão ngực.

Bốn người ho ra máu ngã ngối trên đất, tất cả đã không thể động dậy.

Lãnh Sương sắc mặt oán độc nhìn Tần Nhực Vũ, oán hận nói: "Không nghĩ tới người tu vi đạt tới như thế cao sâu mức độ, ta cả đời này chỉ cũng lại không ngăn vượt qua người. Bất quá người không nên đắc ý, coi như người tới Tàng Kinh Các, người cũng không lấy được 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao'. Ngày mai chúng ta định đến Sư Thúc nơi này vạch tội người, này Ngưng Hương Các Các Chủ vị trí từ đầu đến cuối sẽ là thuộc về ta."

Tần Nhực Vũ khinh miệt cười cười, rất nhanh dung nhập vào trong bóng tối.

Chỉ còn lại một đạo như chim hoàng oanh hoan ca như vậy thanh âm lưu chuyển —— Ngưng Hương Các Các Chủ sẽ chỉ là ta Tần Nhực Vũ, người tuyệt vọng đi!

Trong tàng kinh các giống như tĩnh mịch như vậy, ngay cả một tia tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Tần Nhực Vũ đứng ở Các trước yên lặng suy nghĩ, không biết chờ lát nữa đi vào nên như thế nào với Sư Thúc mở miệng.

"Đã tới cửa, cần gì phải không tiến vào ngồi xuống?" Một đạo thanh âm già nua bỗng nhiên vang lên, khiến cho người rợn cả tóc gáy.

"Nhực Vũ có chuyện muốn nhờ, Sư Thúc không bằng dời bước ra mà nói chuyện."

"Kiệt kiệt . . ."

Một vết bóng đen quý dị như vậy xuất hiện ở Tần Nhực Vũ trước người, Tàng Kinh Các môn lại chưa từng thấy chút nào lái qua động tĩnh.

Nhưng thấy một Lão Ấu đối diện Tần Nhực Vũ toét miệng cười, thấy, chỉ có vàng không thể lại rằng vàng khè rằng, lão đảo muốn ngã. Nàng vào mắt có chút rù xuồng, lộ ra thờ ơ vô tình, bên khóe mắt phủ đầy nếp nhăn, cho thấy năm tháng vết tích. Mặt ốm dài bên trên trường mãn ông già tiêu biểu, cầm dài dọa người.

"Ta đã mình bạch ngươi tới ý, nhưng ta không thể đem 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' giao cho ngươi."

Tần Nhực Vũ khẩn trương: "Đây là vì sao?"

"Đây 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' chỉ còn to bằng móng tay một khối nhỏ, dùng xong liền lại cũng không có. Ta muốn đem thuốc này cho nhiệm kỳ kế Các Chủ Tây Kinh Phật Tử, Ngưng Hương Các truyền thừa so với tiểu tử kia tính mạng trọng yếu quá nhiều."

"Nói như vậy, Sư Thúc thì không muốn cho?"

"Kiệt kiệt . ." Lão Ấu tà nghệ Tần Nhực Vũ trường kiếm trong tay giễu giễu nói: "Nhực Vũ, ngươi mang kiếm tới không phải đã sớm đoán chừng ta sẽ không cho ngươi sao? Chỉ cần ngươi đánh thắng ta, ta tự sẽ không ngăn trở ngươi."

Tần Nhực Vũ trong mắt thần quang trong trẻo, chiến ý dâng cao, rút kiếm xuất khiếu chỉ xéo Lão Ấu, nhàn nhạt nói: 'Kia Nhực Vũ hôm nay liền hướng Sư Thúc lãnh giáo một phen.'

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Được (phải) thuốc mà về (canh hai)

Dứt lời, Tần Nhực Vũ trường kiếm như Bạch xà thổ tín, Híz-khà zz Hí-zzz Phá Phong, lại giống như Du Long qua lại, đi bốn thân, khi thì nhẹ nhàng như Yến, điểm kiếm lên. Khi thì chọt như thiểm điện, lá rụng phân tranh bằng. Thật là một đạo Ngân Quang trong sân lên, vạn dặm đã nuốt Hung Nô máu.

Lão Ấu một bên ngăn cản, một bên Kiệt nhưng cười nói: 'Cô gái nhỏ đã không phải là thuờ nhỏ nằm ở ta trong ngực đi tiểu u mê tiểu nhi, thật là trò giỏi hơn thầy, ngươi so với sư phụ ngươi ngược lại mạnh hơn không ít.'

Tần Nhực Vũ bị nói tới nhi đồng chuyện, trên mặt táo mắc cỡ đỏ bừng, kiếm trong tay thế cũng không khỏi chậm chạp mấy phần.

Lão Ấu lợi dụng đúng cơ hội, không chút lưu tình, một chương bỏ vào nàng đầu vai, Tần Nhực Vũ trường kiếm thiếu chút nữa rời khỏi tay, quay ngược lại mấy bước, đem trường kiếm hoành ở trước ngực, bày một cái phòng ngự Kiếm Thức.

"Người khác hơi chút hồ ngôn loạn ngữ một phen, ngươi liền phân tâm thất thần, sau này hoàn(còn) làm thế nào này Ngưng Hương Các Các Chủ?"

Lão Ấu thần sắc lẫm nhẫm, ống tay áo bay phát phới, hùng hậu nội lực như muốn phá thể mà ra, đi phía trước đạp nhẹ một bước, dưới chân gạch xanh mặt đất liền nứt ra một đạo thật dài khe hở, khổ mục bàn tay mang theo mạnh mẽ kinh lực hướng Tần Nhực Vũ mặt bổ tới.

Tần Nhực Vũ thần sắc động một cái, như có sở ngộ. Trường kiếm trong tay Ngân Xà Khinh Vũ, nàng tâm ngao du ở Vô Ngân Thái Không, tự do viễn tư bay lượn. Bắt đầu động tác, giống như là cúi người, hoặc như là ngửa mặt trông lên. Giống như là đèn, hoặc như là hướng.

Mỗi một kiếm đâm ra cũng ngầm chứa đại đạo quý tích, lúc bắt đầu Lão Ấu hoàn(còn) sân vắng nếu bước đang lúc liền có thể ngăn cản Tần Nhực Vũ thế công, từ từ, dần dần cảm thấy cổ hết sức, nàng mỗi một kiếm cũng để cho Lão Ấu cần đem hết toàn lực ngăn cản.

Lão Ấu ở tiếp Tần Nhực Vũ một kiếm sau, cánh tay tê dại, trong lòng ngực như có huyết dịch cần phải phun ra.

Tần Nhực Vũ phảng phất là quên thân ở cần gì phải cảnh, chẳng qua là một kiếm một kiếm vung ra, dịu dàng đáng người giống như Nghiễm Hàn Tiên Tử.

Lão Ấu ngăn cản nàng vung tới một kiếm sau, rút cuộc chống đỡ hết nổi, trong miệng ho ra một cái máu bầm, ánh mắt hơi bại, quay ngược lại ở bên, chán nản nói: "Người không chịu nhận mình già cũng không được a, bây giờ đã là các ngươi người tuổi trẻ thế giới. Ngươi có thể đi vào, Nhực Vũ" !

Tần Nhực Vũ ánh mắt trả lời thanh minh, yên lặng cảm thụ mới vừa dung nhập vào thiên địa như vậy cái loại này huyền nhi hựu huyền cảm giác. Kính cẩn đối với (đúng) Lão Ấu thi lễ, cảm kích nói: "Tạ Tạ sư thúc tặng thuốc ân, Nhực Vũ ngày sau định không phụ ngài kỳ vọng, quang đại ta Ngưng Hương Các!"

Lão Âu khoát khoát tay, hướng về phía nàng hiền hòa cười nói: "Hài tử, mau đi đi."

Tần Nhược Vũ lại thi lễ, lúc này mới xoay người hướng Tàng Kinh Các đi tới.

Nhìn Tần Nhược Vũ tuyệt mỹ bóng lưng, Lão Âu không khỏi cảm thấy vui vẻ yên tâm, ngẩng đầu nhìn đen nhánh màn đêm, yên lặng nói: "Sir muội, người thật là thu một cái đệ tử giỏi a. Ngày sau nàng có lẽ có thể trở thành ta Ngưng Hương Các gần mấy trăm năm qua vị thứ nhất tiến nhập thánh cảnh người."

Trong tàng kinh các bày đầy sách vở, Tâm Pháp, bí tịch cái gì cần có đều có. Tần Nhược Vũ không nhiều ở bên trong các dừng lại, thẳng đi về phía một hàng cùng với khác không khác nhiều trước kệ sách, bàn tay đặt ở kệ sách bên trong một quyển Vô Danh sách vở bên trên, nhẹ nhàng nhấn.

Kệ sách lại ứng tiếng đi vào trong rúc vào đi, lộ ra một cái đen thui cửa hang.

Còn chưa đi vào, cũng đã ngửi được một cỗ Kỳ Dị được thảo mùi thơm, khiến cho người thần thanh khí爽.

'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' để cho ở nơi này ám thất bên trong, Tần Nhược Vũ theo số đông nhiều hoa lệ trong hộp xuất ra một cái phong cách cổ xưa, bình thân không có gì lạ hộp gỗ, bên trong chứa chính là Ngưng Hương Các trấn phái Kỳ Dục 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao'.

Nhắc tới Ngưng Hương Các nắm như vậy một loại Kỳ Dục, Các Đại Môn Phái cũng là biết được. Trong đó không biết có bao nhiêu tộc nhân cường đạo nhớ, mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng tới Ngưng Hương Các Trộm thuốc. Tất cả được thủ hộ này Tàng Kinh Các Lão Âu đánh trọng thương đánh lui.

Tần Nhược Vũ sự thức vài thập niên trước đã ẩn lui, trên giang hồ cũng cho là nàng đã Tọa Hóa, không nghĩ tới một mực núp ở Ngưng Hương Các trong Tàng Kinh Các dốc lòng tu luyện, một thân bên trong lực hùng hậu vô cùng, đã sớm đạt tới đỉnh cao cảnh.

Trong lúc nhất thời, lại cũng không người nào dám tới Ngưng Hương Các Trộm này 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' !

Tần Nhược Vũ trong khuê phòng

Lương lão chính nhàn nhàn ngồi ở một cái bàn bát tiên trước uống trà, hần đoán chừng lần này Tần Nhược Vũ nhất định có thể lấy được này 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' !

Đúng như dự đoán, trà qua hai ngọn, ngoài cửa liền truyền tới một đạo dồn dập tiếng bước chân. Môn ứng tiếng mở ra, Tần Nhược Vũ bung một người bình thường hộp gỗ, vui vẻ đối với (đúng) Lương lão nói: "Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao đã lấy tới, Lương lão nhanh lên một chút cho một trắng cứu đi."

"Ha ha ha ha, hảo hảo hảo, Nhược Vũ, người đừng vội, lão phu tự mình trả người một cái nhảy nhót tung bùng người." Lương lão vuốt dưới trán râu bạc trắng, cười to nói.

Lương lão từ Tần Nhược Vũ trong tay nhận lấy cái hộp, khẽ mở nắp hộp, bên trong yên lặng nằm một khối lớn chừng móng tay được cao.

Được cao toàn thân đen nhánh, mặt ngoài lại bóng loáng như ngọc, một cỗ Kỳ Dị thơm dịu trong nháy mắt tràn ra, phủ kín Tần Nhược Vũ cả phòng.

Lương lão cẩn thận từng li từng tí cầm lên được cao, tiến tới dưới mũi cẩn thận ngửi một cái, lẩm bẫm nói: "Lão phu nghiên cứu Được Lý hơn sáu mươi chớ, lại một chút cũng không nhìn ra thuốc này là do loại dược liệu nào tinh luyện mà thành, thật là xấu hổ. Luyện này Kỳ Dục người, tất là một vị cao nhân tiền bối, kỳ y thuật có thể nói là chấn cổ thức kim!"

Nếu là người bên cạnh thấy được xưng 'Y Thánh' Lương lão như thế sùng bái một người, nhất định sẽ sợ đem trong miệng nước trà phun ra, này tự phụ kiêu ngạo Lương lão đầu lại cũng khen người, hoàn(còn) khen là đang ở hần vẫn lấy làm kiêu ngạo Y Đạo một đường.

Lương lão đem Liễu Nhất Bạch miệng nhẹ nhàng đẩy ra, 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' ở trong tay trong nháy mắt hóa thành phấn vụn rớt vào đã sớm chuẩn bị xong trong chén, Tần Nhược Vũ lập tức ngược lại rót nước ấm vào xuống, Kinh Thủy ngâm, màu đen phấn vụn trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, ngược lại biến thành một chén óng ánh trong suốt cháo, quả thực là Thần Dị phi phàm.

Lương lão từng miếng từng miếng đem Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao cho Liễu Nhất Bạch Uy xuống, lập tức dặn dò Tần Nhược Vũ đưa hần đỡ dậy ngồi xuống.

Lương lão hai chưởng để ở Liễu Nhất Bạch trên lưng, hùng hậu nội lực không ngừng chuyển vận vào trong cơ thể hần. Mười hơi thở không tới, Liễu Nhất Bạch sắc mặt dần dần hồng nhuận, trên đầu dâng lên một cỗ bốc hơi lên sương mù màu trắng.

Lương lão lúc này mới bàn tay, thần sắc hơi có chút mệt mỏi, chậm rãi đi đi tới bàn bát tiên trước, Tần Nhược Vũ đã sớm khéo léo cho hần đảo một ly nước trà.

"Ha ha, cũng là người cô gái nhỏ này hiểu chuyện."

"Lương lão, Nhất Bạch hần không có sao chứ?"

"Có lão phu ra tay, hơn nữa 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao ". Một hồi nữa hẳn liền có thể tỉnh lại."

Tần Nhược Vũ không khỏi mừng rỡ, tiếp theo nhìn thấy Lương lão giữa lông mày có chút tiều tụy, lo lắng nói: "Lương lão, ngươi không sao chứ?"

"Lão phu không việc gì, vừa mới vận công tăng nhanh được liệu tác dụng, bây giờ hơi mệt chút, ngươi không cần lo lắng."

"Lúc nào có thời gian tới nhà của ta ngồi một chút, ta kia cháu gái nhưng là nhớ mong ngươi rất a." Lương lão một ly trà uống cạn, chậm rãi đứng dậy cáo từ.

"Nhất định nhất định. Ta cũng vậy thật là nhớ mong nàng, ngày sau nhất định đi xem nàng."

Tần Nhược Vũ lao thẳng đến Lương lão đưa đến Ngưng Hương Các bên ngoài, lần nữa bái tạ sau, lúc này mới vội vàng chạy trở về. Trong nội tâm nàng quả thực nhớ mong Liễu Nhất Bạch, mặc dù đã phục 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao ". Lương lão cũng nói cũng không vấn đề. Có thể nàng vẫn là không yên lòng, nhất định phải nhìn tận mắt hẳn tỉnh lại mới sẽ cảm thấy an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tẩy Kinh Phật Tử (một canh)

'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' Được Tỉnh không ngừng ở Liễu Nhất Bạch thể bên trong phát ra đến, dọc theo kinh mạch máu thịt chiếm đoạt sửa đổi mỗi một tác da thịt, đồ thẩm trên da thịt không ngừng rỉ ra hột trạng mồ hôi hột.

Liễu Nhất Bạch biểu tình thống khổ, hai tròng mắt không ngừng trợn động, làm thế nào cũng không mở ra được.

Tẩy Kinh Phật Tử là một cái thống khổ quá trình, hoàn(còn) thật không phải người bình thường có thể kiên trì nổi.

Tần Nhược Vũ nhìn Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao Được Tỉnh đã phát huy đầy đủ tác dụng, này mới yên tâm lại. Lúc này làm gấp cũng vô ích, đem căn phòng để lại cho Liễu Nhất Bạch, Tần Nhược Vũ lúc này mới che tốt cửa phòng, ở trước cửa nhắm mắt điều tức, là Liễu Nhất Bạch hộ pháp.

Sáng sớm, thái dương ở gà gáy tiếng thúc giục xuống, lười biếng duỗi duỗi cánh tay, mỉm cười bắn ra luồng thứ nhất huy hoàng. Đạo kia vàng óng ánh tuyến, âm áp tẩm ảnh vào phòng, đem cả phòng ánh thành kim sắc. Đó là một mảnh để cho người hai mắt tỏa sáng màu sắc, sáng sớm tinh thần phấn chấn, cũng như vậy mà tới.

Trải qua một đêm không thuộc mình hành hạ sau, Liễu Nhất Bạch rốt cuộc sâu kín tỉnh dậy.

Từ từ mở mắt, đập vào mi mắt đúng là bột màu vàng trướng mạn, đỉnh đầu là một bộ một bộ Lưu Tô.

Khó chịu động động, lại phát hiện dưới người giường nhỏ lạnh giá cứng rắn, cho dù kia phức tạp hoa mỹ Vân la trù như nước sắc rạo rực cửa hàng với dưới người, luôn là mềm mại cũng là đơn bạc vô cùng.

Chính mình một bộ quần áo trắng lại đã sớm biến hóa đen nhánh vô cùng, tán phát ra trần trần hôi thối. Chấn nệm trên giường đều là một bãi một bãi đã ngưng kết thành khối màu đen vật chất, khó trách cảm giác giường nhỏ ngủ không thoải mái.

Cẩn thận hồi tưởng xuống tối hôm qua chuyện phát sinh, Liễu Nhất Bạch mới đại khái đoán ra này có thể là Tần Nhược Vũ khuê phòng. Tối hôm qua bị Mộ Dung Trúc đã thương sau, là Tần Nhược Vũ cứu mình. Chẳng qua là không biết trên người rốt cuộc phát sinh cái gì đó, cụ thể cũng chỉ có thể tìm Tần Nhược Vũ hỏi rõ.

Giường xéo đối diện là một tòa con đồi mỗi màu bôi khảm nạm bàn trang điểm, thật là hoa mỹ không hèn, rực rỡ tươi đẹp chói mắt. Bàn trang điểm hai bên trên tường phân biệt treo một bức thêu thùa gấm vóc, một bức thêu là mẫu đơn, mẫu đơn không hồ sâu sắc Hàng Châu người yêu thích, thêu kiều điểm động lòng người. Một cái khác bức thêu cũng là hoa, có hoa sen, có tinh đình.

Liễu Nhất Bạch nhìn về phía bàn trang điểm trong kính chính mình, không khỏi thất kinh, trong kính nam tử rối bù, ngược lại giống như mới vừa từ bên ngoài ăn xin dọc đường trở lại.

Tần Nhược Vũ chợt mở hai mắt ra, thần quang nội liễm. Biết nhất định là Liễu Nhất Bạch tỉnh lại, vội vàng đứng dậy phân phó ở bên Tỳ Nữ chuẩn bị xong nước nóng cùng đổi giặt quần áo.

Lúc này mới đẩy cửa đi vào, thấy Liễu Nhất Bạch chính lẳng lẳng nhìn chăm chăm gương không rời mắt. Không khỏi bật cười, Liễu Nhất Bạch cái bộ dáng này thật sự là khá ái chặt, ôn nhu nói: "Nhất Bạch, người trước lau mặt chải tóc một chút, chờ một hồi Tàn đi có lời nói cho người."

Thấy là Tàn Nhược Vũ đi vào, Liễu Nhất Bạch không khỏi cảm thấy lúng túng vạn phần, không cẩn thận đem nàng khuê phòng làm hơi thối khó ngửi, trên giường nhỏ càng là không đành lòng nhìn thẳng, tất cả đều là đen nhánh vật không rõ nguồn gốc chất, đem cả cái giường làm giống như là như nhà xí nhà vệ sinh.

Toàn thân chìm vào văng đầy hoa hồng múi trong thùng gỗ, toàn thân lỗ chân lông mở ra, Liễu Nhất Bạch không khỏi thoải mái kêu thành tiếng.

Chẳng qua là những hoa hồng này là chuyện gì xảy ra, này Tỳ Nữ cũng là ác thú vị, đem mình một cái sống sờ sờ đại nam nhân làm nữ tử. Tuy có hoa hồng cùng tắm, cảnh tượng lại hương diễm không đứng lên, dội rửa sạch trên người dính phụ dơ bẩn, trong thùng gỗ nước sạch đã sớm biến hóa đen nhánh, màu hồng hoa hồng múi bị Ô Thủy ngâm, biến hóa đen nhánh đen nhánh, yêu dị vô cùng.

Liễu Nhất Bạch giặt rửa chừng nửa giờ, sau khi tắm xong nhất thời cảm thấy thể thái thoải mái, thần thanh khí sảng. Linh Giác cũng cảm giác tăng lên một mảng lớn, còn chưa ra ngoài, cũng đã cảm ứng được Tàn Nhược Vũ giờ phút này đang ở trong khuê phòng.

"Tàn đi, Nhất Bạch tới." Liễu Nhất Bạch nhẹ nhàng gõ cửa một cái, như ý mà đẩy cửa vào.

Tàn Nhược Vũ thấy trước cửa Liễu Nhất Bạch, trước mắt không khỏi sáng lên. Chỉ thấy một cái nửa quỳ trên mặt đất nam tử tóc đen, Trường Mi nếu liễu, thân như ngọc thụ, trên người thuần áo sơ mi trắng hơi có chút ướt, thật mỏng ướt mồ hôi qua áo sơ mi rỉ ra, đem vốn là tuyết hào thân thể càng là đột hiển tinh xảo đặc sắc. Thật dài hắc phát khoác lên trắng như tuyết sau cổ, thật là có thể dùng kiều diễm ướt át để hình dung.

Không chỉ là da thịt kiều diễm ướt át giống như mới sinh ra trẻ sơ sinh, khí chất so với trước kia cũng là có một cái long trời lở đất biến hóa, cả người nhìn phiêu dật xuất trần, nhiều một phần không nói rõ được cũng không tả rõ được ý nhị.

Tàn Nhược Vũ mỉm cười khoát khoát tay, ôn nhu nói: "Nhất Bạch không phải làm này đại lễ, người không việc gì người Tàn đi cũng yên tâm. Mau mau ngồi xuống dùng đồ ăn sáng, nếu không nên muốn lạnh."

Nhìn thấy Liễu Nhất Bạch chất biến biến hóa, Tàn Nhược Vũ tâm lý không khỏi cảm thấy vui vẻ yên tâm, đứa bé này ngày sau thành tựu nhất định không thể so với nàng thấp.

"Tàn đi ân cứu mạng, ân tái tạo, Nhất Bạch không cần báo đáp, chỉ nguyện thường hầu hạ với bên cạnh (trái phải)."

Liễu Nhất Bạch thanh âm hơi nghẹn ngào, hẳn tự nhiên là cảm giác được trong cơ thể long trời lở đất biến hóa, Tàn Nhược Vũ không chỉ có mạo hiểm đắc tội Mộ Dung gia nguy hiểm cứu tánh mạng mình, hoàn(còn) cải thiện thể chất mình.

Tàn Nhược Vũ cũng bị giờ phút này bầu không khí lây, ôn nhu nói: "Người Tàn đi một mình vài chục năm, dưới gối không con. Người nếu không phải để ý, ta thu người làm nghĩa tử, người xem coi thể nào?"

Liễu Nhất Bạch nghe xong không một chút do dự, lập tức quỳ xuống cho Tàn Nhược Vũ dập đầu ba cái, hô: "Liễu Nhất Bạch gặp qua mẹ nuôi!"

"Hào hảo hảo, ta Tàn Nhược Vũ có thể thu xuất sắc như vậy một cái nghĩa tử, cũng coi là ta đã tu luyện phúc phận. Nhanh mau dậy đi, nếm thử một chút mẹ nuôi tay nghề."

..

Hai người ở tiếng cười nói có ích quá sớm thiện, trong đó các loại, tự là không cần nhiều lời.

Ngân bạch Thụ Quang dần dần hiện ra phê đỏ, ánh ban mai chiếu vào thiên gia vạn hộ cửa sổ côn trên.

Đi Ngưng Hương Các các phái cao thủ thanh niên đã sớm ở diễn võ trường chờ bắt đầu tranh tài, Liễu Nhất Bạch đi cùng Tàn Nhược Vũ chính dọc theo đường hướng diễn võ trường phương hướng đi tới.

"Nhất Bạch, đem qua nỗi danh kêu Thanh Thanh cô nương đã tới tìm người. Ta đã nói rõ với người người tình huống, nhưng nàng một mực không chịu đi, ta đã làm cho nàng ở trong phòng khách chờ người, người bây giờ đi qua tìm nàng đi."

"Thanh Thanh đi tìm ta?"

"ừ, nữ hài tử kia đối với người ngược lại quan tâm rất, hoàn(còn) đem ta Ngưng Hương trong các mấy người đệ tử đã thương. Nếu không phải ta ra mặt ngăn lại, sợ là ta toàn bộ Ngưng Hương Các đều phải bị nàng hủy đi." Tàn Nhược Vũ mặt chứa ý cười, tựa như cười mà không phải cười nhìn Liễu Nhất Bạch trên ghé nói.

Liễu Nhất Bạch không khỏi lúng túng vạn phần, với Tàn Nhược Vũ cáo lui sau liền vội vã hướng Thanh Thanh ngay ngô phòng khách đi.

Thanh Thanh sẽ đến tìm hân cũng nằm trong dự liệu của hân, chẳng qua là không nghĩ tới Thanh Thanh vì nàng hoàn(còn) với Ngưng Hương Các người đánh, trong lòng không khỏi rất là làm rung động. Chờ lát nữa định phải thật tốt khen thưởng một phen nàng, ít cùng với nàng đầu điểm miệng.

Còn chưa đi đến phòng khách, liền đã thấy đến một đến xanh đậm la quần thiếu nữ khí thế hung hăng chỉ trên đường một cái Tỳ Nữ ở nói chút gì, rất nhiều một lời không hợp liền muốn động thủ khuynh hướng.

"Thanh Thanh, ta ở chỗ này." Liễu Nhất Bạch thấy Thanh Thanh 'Thô bạo' đáng vẻ không khỏi bật cười, hướng về phía Thanh Thanh cùng Tỳ Nữ phurong hướng ngoắc ngoắc tay.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Một chiêu chế địch

Thanh Thanh nghe tiếng đi, thấy là Liễu Nhất Bạch, không khỏi mừng rỡ. Ngược lại sắc mặt lại trở nên hết sức khó coi, giận dưng dưng chạy về phía Liễu Nhất Bạch, bắt hân lại tay liền hướng trong miệng tấp tới. Trong miệng hoàn(còn) mơ hồ không rõ nói đem đến cái gì đó.

"Ồ . Thối bí đao . . Cho người chạy loạn . Chạy . ."

Liễu Nhất Bạch nhìn đến hai mắt sưng vù Thanh Thanh, biết kỳ nhất định là một đêm không ngủ, không khỏi thương tiếc vạn phần, cứ như vậy yên lặng nhìn nàng hung hăng ngược đãi cổ tay mình, bên phải nhẹ nhàng khoác lên nàng trên lưng, chậm rãi vỗ, ôn nhu nói: "Là ta không được, cho người lo lắng . ."

Thanh Thanh lúc này mới khó khăn lắm thấy rõ Liễu Nhất Bạch, cảm thấy cả người hân tựa hồ cũng không giống nhau, nhiều lắm phần không khỏi thần vận, giờ phút này ôn nhu cũng là chưa từng thấy qua.

"Người rút ra điên vì cái gì? Người có phải hay không bị người đánh hư suy nghĩ?" Thanh Thanh không khỏi cảm thấy kỳ quái, cuống quýt sờ một cái Liễu Nhất Bạch cái trán.

"Tôi hôm qua bị một cái Tông Sư Cảnh Giới lão thất phu đuổi giết, may mẹ nuôi ta chạy tới, này mới khiến ta nhặt về một cái mạng nhỏ."

"Mẹ nuôi?"

"Ngạch, chính là Tần Nhục Vũ."

"Tần Nhục Vũ . . Là người mẹ nuôi?" Thanh Thanh mặt đầy không thể tin.

"Tôi hôm qua ta bị đánh trọng thương, nàng dùng Ngưng Hương Các Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao cứu ta, sau đó thu ta làm hân nghĩa tử."

"Người nói nhưng là Ngưng Hương Các trấn phái Kỳ Dục có thể Tẩy Kinh Phạt Tùy 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' ?"

"Không sai."

"Khó trách, người thật đúng là . Sỏa nhân có Sỏa phúc a."

Liễu Nhất Bạch không khỏi ngạc nhiên, đầu ngón tay lặng lẽ đi vòng qua sau lưng, ở Thanh Thanh cái trán dùng sức đàn một lúc sau liền nhanh chóng hướng Diễn Võ Tràng chạy đi.

Diễn Võ Tràng

Một trăm tên gọi tiến vào cuộc thi vòng loại các môn các phái tinh anh đang từ Ngưng Hương Các đệ tử trong tay lần nữa nhận dây số bài, Nhất đến một trăm con số lần nữa đánh loạn phân tử.

Sau đó là một đôi một đào thái chế, 100 người cộng phân thành mười đôi ở Diễn Võ Tràng từng đôi chém giết.

Liễu Nhất Bạch rút ra đến lúc đó Nhất số hiệu dây số bài, Thanh Thanh rút ra đến lúc đó Tứ thập Cửu số hiệu.

Trong diễn võ trường đã sớm xây dựng tốt năm mươi quyết đấu đài, Liễu Nhất Bạch đem đối trận là thất số hiệu. Đợi mọi người đều đã nhận xong dây số bài, biết được tiếp theo đối trận người sau, rồi rút đi tới mỗi người quyết đấu Đài Trung bắt đầu tỷ đấu.

Đợi Liễu Nhất Bạch đi tới thuộc về mình cái đó quyết đấu đài thời điểm, đối thủ đã sớm đứng ở phía trên chờ hấn.

Chỉ thấy người kia giống như Hắc Diệu Thạch như vậy trừng phát sáng chói mắt mắt đen, lóe lăm lăm anh duệ khí, đang nhìn tựa như bình tĩnh sóng mắt xuống giấu giếm sắc bén như ung như vậy ánh mắt, phân phối ở một tám ngay ngắn cương cường, giống như tạo hình như vậy đường ranh thâm thúy khuôn mặt anh tuấn bên trên, càng lộ vẻ khí thế bức người, khiến cho người liên tưởng tới nhiệt đới trên thảo nguyên đánh về phía con mồi lão hổ, tràn đầy nguy hiểm tính.

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, đây không phải là Học Phurong Trì Đình Tạ bị chính mình đánh một trận toi bởi Ôn Hồng sao? Thật đúng là oan gia hẹp hòi a.

Cửu nhân gặp mặt, hết sức đỏ con mắt.

Ôn Hồng lần trước ở nhiều người như vậy trước mặt bị Liễu Nhất Bạch giống như điều hâu vô gà con một loại nhấc tới và bạt tai, sau khi nhanh chóng bị tại chỗ người truyền bá ra, mỗi lần ra ngoài đều có một đám người ở sau lưng của hấn chỉ chỉ trò trò, cười trộm không dứt.

Khẩu khí này làm sao có thể nhịn được, chữa khỏi vết thương sau mấy phen muốn tìm Liễu Nhất Bạch lấy lại danh dự lại không cơ hội. Không nghĩ tới mới hồi thứ nhất cuộc thi vòng loại liền gặp phải Nhất Bạch, không khỏi cười gằn nói: "Liễu Nhất Bạch, hôm qua nhục hôm nay tất gọi ngươi hôm nay trả lại."

"Ngu si "

"Chớ có phách lối, ăn gia gia của ngươi một bữa!" Ôn Hồng hét lớn một tiếng, trong tay lưỡi búa to ngẩng đầu hướng Liễu Nhất Bạch bỏ tới.

Dưới đài người xem đều bị Ôn Hồng một tiếng này tiếng sấm gào thét hấp dẫn, rồi rút từ chỗ khác khán đài nhìn về bên này tới.

Liễu Nhất Bạch vẫn không nhúc nhích, khinh miệt nhìn xông tới mặt Ôn Hồng. Tự dùng 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' Tây Kinh Phật Tùy sau, hấn đang muốn kiểm nghiệm một phen thân thể của mình trình độ bền bỉ.

"Cho ta xem nhìn là ngươi cái thanh này phá lưỡi búa to sắc bén hay là ta quả đấm cứng hơn!"

Liễu Nhất Bạch rút lui một bước, bóp một cái Quyền Ấn, một quyền hướng Ôn Hồng lưỡi búa to bên trên đánh tới.

"Đình!"

Lưỡi búa to bên trên lưu lại một cái lõm xuống Quyền Ấn, Ôn Hồng miễn cưỡng bị đánh bay ra quyết đấu đài, té xuống đất không ngừng ho ra máu. Vừa mới hấn đã nhận ra được Liễu Nhất Bạch một quyền này kinh khủng, ở Liễu Nhất Bạch ra quyền trong nháy mắt đã dùng chân khí Hộ Thể, lúc này mới bảo vệ Tâm Mạch, chỉ được một ít nội thương.

Xem xét lại Liễu Nhất Bạch, trong lòng bàn tay chỉ lưu lại một đạo đao kiếm chém màu trắng vết kiếm.

Liễu Nhất Bạch nhìn một chút kiếm trong tay vết, không khỏi rất là hài lòng. Thân thể bền bỉ cường độ đã vượt qua hấn dự trù, có ở đây không dùng chân khí Hộ Thể dưới tình huống bình khí tâm thương đã rất khó thương hấn.

Dưới đài người xem vốn tưởng rằng có trò hay có thể nhìn, không nghĩ tới Ôn Hồng nhưng là tiếng sấm đại, hạt mưa tiểu. Mới một hiệp liền đã bị người đánh bay trình diện xuống.

Có người nhận ra Ôn Hồng cùng Liễu Nhất Bạch, giễu giễu nói: "Nhiệt độ Hồng đệ đệ lần trước bị người ta nói con gà con như vậy nhấc tới và bạt tai, hôm nay cũng thật là quá xui xẻo, trận đầu liền gặp hấn. Lại vừa là một quyền đánh bay, cái mặt này thật là ném lớn a."

Một nữ tử mặt mũi hàm xuân, châm chọc nói: "Này Ôn Hồng quả nhiên là súng "dỏm", trông khá được mà không dùng được. Hừ!"

Cũng không biết đàn bà này có phải hay không trước theo đuổi qua Ôn Hồng bị cự tuyệt, hôm nay nhìn thấy Ôn Hồng bị làm nhục, liền mượn cơ hội giễu cợt trả thù một phen.

Ôn Hồng bị môn nhân khiêng đi đang lúc, nghe thấy mọi người xì xào bàn tán đặc biệt là nữ tử lời nói, không khỏi trừng mắt, ngắt đi.

Liễu Nhất Bạch không để ý người khác quái dị nhãn quang, ung dung hướng dưới đài đi tới. Thanh Thanh bên này còn chưa phân ra thắng bại, đối thủ là một cái đã tại kiếm khí xuất thể trung cấp anh khí nam tử, cực kỳ khó dây dưa.

Dưới khán đài người xem cũng là rất nhiều, một là bởi vì Thanh Thanh quả thực thanh lệ phi phàm, ở cả người thành Hàng Châu cũng là cực kỳ hiếm thấy mỹ nữ, huống chi hoàn(còn) vô công cao cường, quả thực hấp dẫn một nhóm vô lượng ăn dưa quần chúng tới đây.

Hai đa số trong thành Hàng Châu không xuất giá thiếu nữ thanh xuân, chỉ vì vị này anh khí nam tử mà tới. Người đàn ông này ở trong thành Hàng Châu

cũng là mọi người đầu biết một vị thanh niên kiệt xuất, kêu là Liễu Hề Sanh. Là dao động gió Tiêu Cục con trai của Tiêu Đầu, từ nhỏ đi theo cha bảo vệ hàng hóa, vào nam ra bắc, luyện một thân hảo võ nghệ.

Chỉ thấy hần vóc người vĩ ngạn, màu da cổ đồng, ngũ quan đường ranh rõ ràng mà thâm thúy, giống như Hy Lạp Điều Khắc, u ám thâm thúy bằng con ngươi, lộ ra cuồng dã không câu nệ, Tà Mị gọi cảm. Hần lập thể ngũ quan đao thời gian như vậy tuần mỹ, cả người phát ra một loại Uy Chấn Thiên Hạ vương giả chi khí, tà ác mà tuần mỹ trên mặt lúc này chứa đựng một vết phóng đảng không câu nệ mỉm cười.

Liễu Hề Sanh sử dụng là một thanh phổ thông Giới Dao, xuất thủ ác liệt, lời lệ phong hành, tựa hồ cùng hần thường thường bảo vệ hàng hóa việc trải qua có liên quan.

"Cô nương, Liễu Hề Sanh giết người vô số, đao kiếm không có mắt, người chính là mau mau nhận thua đi xuống đi."

"Tỷ tỷ ta mạn phép không, nhìn người làm khó dễ được ta." Thanh Thanh khổ nỗi ngăn cản Liễu Hề Sanh ác liệt thế công, trong miệng lại như cũ không quên chiêm tiện nghi.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Lục mang tinh trận

Thanh Thanh thực lực Liễu Nhất Bạch cũng từng thấy, theo đạo lý không đến nỗi bị một cái kiếm khí xuất thể trung cấp đối thủ đánh bại, Vạn Ma Tông Tông Chủ con gái tu vi như thế bình thường há chẳng phải là cười xuống nhân đại rằng?

Liễu Nhất Bạch nhưng là biết, thân phận nàng thức sự quá nhạy cảm. Một cái người trong ma giáo tới tham gia chính đạo đại hội võ lâm đã bốc lên nguy hiểm rất lớn, nếu như còn dùng Bán Phái công pháp chiêu thức lời nói, rất nhanh sẽ bị người nhận ra hợp nhau tấn công.

Cho nên, Thanh Thanh chỉ dám dùng Bì Dực Song Phi kiếm ngăn cản Liễu Hề Sanh thế công, 'Bì Dực Song Phi' kiếm vốn là là hai người hợp kích công pháp, một người nhưng là rất khó phát huy uy lực lớn nhất.

Bằng vào thân pháp ưu thế Thanh Thanh từng cái đem Liễu Hề Sanh ác liệt thế công hóa giải, trong tay đang đưa một đoá kiếm hoa, hóa thành một đạo lãnh đạm ánh kiếm màu xanh, quyền lá Liệt Phong đi. Không tiếng động lăm lăm đâm thẳng hần đi.

Liễu Hề Sanh không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, Thanh Thanh hoạt lưu với con cá chạch như vậy, một mực không làm gì được nàng. Không nghĩ tới nàng lại chủ động công tới.

Sáng như tuyết Giới Dao ở Liễu Hề Sanh đầu gối cạnh đột nhiên đưa ngang một cái, dễ dàng ngăn trở Thanh Thanh này một sức lực đã lâu một đòn.

Thân hình dốc chuyển, Giới Dao hóa thành Lưu Quang hướng Thanh Thanh bổ tới, quyết đấu trên đài gió tiếng nổ lớn, cũng không phải là Liễu Hề Sanh Hồ Phác thân thể cuốn lên khí lưu mà là hùng hậu nội lực xé quyền không khí thanh âm, kia lưu Lưu Quang tiếng vo ve đại tác, chợt ư với trước chợt ư ở phía sau, quý thần khó lường kỳ vị, trong nháy mắt xé không khí tựa như tia chớp đâm thẳng Thanh Thanh ngực!

Thanh Thanh bóp một cái Kiếm Quyết, như đinh như vậy vững chắc chắm trên đất hai chân căng thẳng, thân thể Mãnh về phía trước ái mộ. Tay trái lôi kéo hiện lên vắng lặng sáng bóng trường kiếm, gắt lực lượng toàn thân, hướng Liễu Hề Sanh nhào tới.

Cảm thụ xông tới mặt kinh phong, Liễu Hề Sanh lơ đãng, khoe mắt hiện lên một vết thương hại thần sắc.

"Này xuống một đao, nàng tất không thể nào ngăn cản."

Quyết đấu trên đài bị gió cuốn lên lá rụng chợt yên tĩnh lại, sau đó kinh hoàng khắp nơi tán ra. Quyết đấu trên đài nứt ra rách một đường thật dài, bụi mù tiêu tan đang lúc, trăng thượng không ngờ trải qua không thấy Thanh Thanh bóng người.

Liễu Hề Sanh ánh mắt dốc run lên, nhiều năm bảo vệ hàng hóa việc trải qua để cho hần bản năng cảm giác đến nguy hiểm, thân hình cường ép đi phía trái bên vận vẹo một phần.

Thanh Thanh trường kiếm giờ phút này cũng từ phía sau hần trời cao đánh xuống, mang theo hần đầu vai một vết máu bắn tung.

Cảm thụ từ đầu vai truyền tới lạnh giá cảm giác đau nhói cùng kia lưu chưa tiếp xúc cũng đã để cho hần run sợ trong lòng phong nghiêm ngắt hàn quang, Liễu Hề Sanh biết vừa mới Từ Thần đã từ phía sau hần lặng lẽ đi qua.

Lạnh lùng nhìn một chút từ đầu vai chảy xuống máu tươi, Liễu Hề Sanh cả người biến hóa nghiêm túc nặng nề, cùng vừa mới kia lang thang phù khoa đáng về có khác biệt trời vực.

"Ồi chào, người một nơi ở tuyệt đối an toàn hoàn cảnh ngược lại sẽ làm cho mình buông lỏng đây."

Liễu Hề Sanh sâu kín thở dài nói, Giới Đạo tà tà cắm vào mặt đất.

Liễu Hề Sanh bên trái tay vịn đầu gối, tay trái chậm rãi nâng lên, theo hần từ từ siết chặt quả đấm, Thanh Thanh dưới người quý dị hiện lên một đạo Lục Mang Tinh đồ án, ánh sáng xuyên thấu qua đồ án thẳng cắm thẳng vào chân trời, tạo thành một màn ánh sáng đưa nàng nhốt ở bên trong.

Lấy Mạc Tà Thần Kiếm sắc bén lại cũng chém cái đó không ngừng, ánh sáng ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng uy thế càng thịnh, sáng chói chói mắt, không đành lòng bức thị.

"Chấn Phong Tiêu Cục lại ra một cái như vậy hạt giống tốt, Hàng Châu quả nhiên là nhân kiệt địa linh a."

"Xem ra cô gái này oa đã là bại cục đã định."

"Này lục mang tinh trận tin đồn là Liễu Hề Sanh tự nghĩ ra, dùng nội lực kích thích, dẫn mặt trời chói chan ánh sáng mạnh rót vào bổ sung kỳ năng, bị trói buộc người sợ là rất khó từ trong chạy thoát. Trừ phi lấy lực Phá chi, chẳng qua là cô gái này oa so với hần hoàn(còn) thấp hơn một cái cảnh giới nhỏ, sợ là cách bị thua không xa."

Này sáng chói hoa lệ lục mang tinh trận đưa tới Các Đại Môn Phái trưởng lão nhìn chăm chú, rồi rít khen ngợi không dứt.

Liễu Hề Sanh giang hai cánh tay, yên lặng cảm thụ ánh mặt trời mang đến cho hần ấm áp.

Vài chục năm bảo vệ hàng hóa sinh hoạt, để cho hần nhìn thấu tất cả ân tình lạnh ấm, giang hồ hiểm ác. Chỉ có trong thiên địa này ánh mặt trời để cho hần cảm thấy mình là thật thật tại tại sống ở mảnh này Hạo Nhiên trên vùng đất.

Liễu Hề Sanh chậm rãi mở ra hai tròng mắt, thần quang chợt lóe lên. Yên lặng nhìn chăm chú bao vây trong trận Thanh Thanh, nhàn nhạt nói: "Cô nương, nhận thua đi."

Thanh Thanh một bên đánh đến màn sáng Bích Lũy, một bên cười yếu ớt nói: "Tiếng kêu tỷ tỷ, tỷ tỷ liền nhận thua!"

"Vậy tại hạ chỉ có thể đưa cô nương đi xuống."

Liễu Hề Sanh ngón tay nhập lại làm kiếm, hướng về phía hư không đồng dạng chỉ. Trong trận lập tức hiện lên một vệt ánh sáng nhận hướng Thanh Thanh sau lưng chém xéo đi.

Này đạo quang nhận tiêu không một tiếng động lại nhanh như thiểm điện, Thanh Thanh bất ngờ không kịp đề phòng màu xanh la quần bị rạch ra rách một đường thật dài, lộ ra trắng lóa như tuyết da thịt.

"Liễu Hề Sanh hảo đạo pháp, tiếp theo đạo đi lên nữa điểm một cái."

"Cô nương mau mau nhận thua đi, đánh tiếp nữa liên y phục đều không."

Dưới đài người xem nhìn thấy Thanh Thanh váy bị phá vỡ, từng cái giống như đánh như máu gà hưng phấn không được.

Liễu Hề Sanh sắc mặt bình tĩnh, cũng không có trước mắt mê người xuân sắc, thấy Thanh Thanh hiềm hiềm tránh qua vừa mới kia một vệt ánh sáng nhận, trong tay bóp một cái Kiếm Quyết, quát lên: "Hiện tại!"

Từ lục mang tinh trận trung hiện lên trên trăm đạo Quang Nhận, chậm rãi đứng yên với Thanh Thanh đỉnh đầu, chớp động chói lọi người ánh sáng.

"Đi!"

Thanh Thanh tê cả da đầu, thừa nhận trên đỉnh đầu trăm đạo kiếm quang cho nàng mang đến áp lực, trong miệng yên lặng ngâm xướng một đạo pháp quyết, trong con ngươi thoáng qua một vệt màu hồng.

Liễu Hề Sanh không tự chủ được nhìn chăm chăm Thanh Thanh màu hồng hai tròng mắt, cặp mắt trống rỗng, nắm trong tay Kiếm Quyết không khỏi thả lỏng.

Trên trăm đạo đáp xuống Quang Nhận lại đổi lại phương hướng thẳng hướng Liễu Hề Sanh đi.

Liễu Hề Sanh không hổ là ý chí kiên định hạng người, chỉ là trong nháy mắt, cặp mắt cũng đã khôi phục thanh minh. Nhưng là chỉ là trong chớp nhoáng này công phu, trên trăm đạo Quang Nhận đã đập vào mặt đánh tới.

Trên trăm đạo Quang Nhận đã phong bế hần toàn bộ đường lui, không thể lui được nữa, Liễu Hề Sanh quyết định thật nhanh, toàn thân chân khí ngưng ở trước ngực, giơ lên hai cánh tay che ngực.

Liễu Hề Sanh cuồng phát Loạn Vũ, cả người nhìn giống như cái thể Ma Thần như vậy.

"A . . A a . ."

Trên trăm đạo Quang Nhận toàn bộ đánh ở trên người hắn, khoe miệng của hắn tràn ra một tia máu tươi, liếc nhìn thấy lại rõ ràng là nụ cười. Hắn đã lâu không niềm vui tràn trề như vậy đánh một trận, thật là thống khoái.

Đội cuối cùng một vệt ánh sáng nhận đánh đến Liễu Hề Sanh trên người, hắn đã không ngừng được cười như điên. Còn lại trên khán đài người xem cũng không nhìn được nhìn về bên này đến, không biết cái này liễu lĩnh cười to nam tử thể nào.

Lục mang tinh trận tự đi tiêu tan, thanh thanh đậm đậm liếc mắt nhìn Liễu Hề Sanh, cười nói: "Em trai, ngươi vẫn là rất có ý tứ."

Liễu Hề Sanh nhìn một chút chính mình hai chân, vừa mới ngăn cản Quang Nhận đang lúc, đã bất tri bất giác bị Quang Nhận cường lực lực trùng kích đẩy ra bên ngoài sân.

"Ha ha ha ha, Liễu Hề Sanh bại! !"

Nói xong cười lớn một tiếng, thật sâu liếc mắt nhìn Thanh Thanh, tiêu sái xoay người rời đi.

Mọi người nhìn hắn cao lớn bóng người hoàn toàn không còn gì để nói, qua một lúc lâu mới có nữ tử kịp phản ứng, chen chúc như vậy hướng Liễu Hề Sanh đi qua.

"Niệm Nhân Đại Sư, vừa mới ngươi có thể có thấy rõ cô gái này dùng chiêu thức gì?" Tần Nhựơc Vũ cười yếu ớt, nhìn về phía ở bên đọc Nhân.

"A di đà phật, không thể nói, không thể nói."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Vạn Ma Tâm thuật

Vừa mới kia lục mang tinh trận trung Quang Hoa sáng chói, mọi người tất cả không thấy rõ thể nào bỗng nhiên bỏ về phía Thanh Thanh Quang Nhận thể nào bỗng nhiên đổi lại phương hướng, cho nên Liễu Hề Sanh tích bại.

Tần Nhựơc Vũ đặt câu hỏi đúng lúc là bọn họ cũng muốn hỏi, không nghĩ tới đọc Nhân này con lừa trọc lại nghiêm trang nói không thể nói, thật là làm cho người im lặng.

Đều nói lòng hiếu kỳ hại chết mèo, mọi người đều giống như mèo quấy nhiễu như vậy lòng ngứa ngáy, ngược lại nhìn về phía Tần Nhựơc Vũ, nói: "Tần Các Chủ, chắc hẳn vừa mới ngươi là thấy rõ ràng, làm phiền vì bọn ta giải thích."

Vạn Ma Tông —— tâm thuật!

Vừa mới Liễu Hề Sanh bị Thanh Thanh tâm thuật mê muội, tạm thời bóp gáy Kiếm Quyết, nhắm ngay mình.

Hết thấy các thứ này đều không tránh được Tần Nhựơc Vũ cùng đọc Nhân con mắt, đọc Nhân không nói, Tần Nhựơc Vũ Tự Nhiên cũng không khả năng nói, tất lại còn có Liễu Nhất Bạch tăng quan hệ này ở đây, hướng chi đàn bà kia tựa hồ hoàn(còn) cùng Liễu Nhất Bạch quan hệ không cạn, chính mình quả quyết không thể làm này ác nhân.

Tần Nhựơc Vũ mặt hồ thẹn sắc, thấp giọng nói: 'Quả thực xấu hổ, Nhựơc Vũ cũng là không có thấy rõ trong đó nguyên do!'

Mọi người nghe Tần Nhựơc Vũ nói như vậy, nhất thời thất vọng, cuối cùng cũng chỉ có thể không. Dù sao trên đời này nhiều như vậy bí ẩn chưa có lời đáp, bọn họ cũng không thể mỗi một đều đi bào căn vấn đề đi.

Tần Nhựơc Vũ tâm lý dĩ nhiên là rất quán quít, đọc Nhân không nói có thể lý giải là người xuất gia lòng từ bi. Nhưng là nàng bất đồng, Ngưng Hương Các quý vị vô lâm chính đạo Tứ Đại Môn Phái một trong, phát hiện Ma Giáo nữ tử không báo ngược lại thay kỳ giấu giếm, tâm lý bậc cửa này quả thực rất khó chịu đi.

Vạn Ma Tông mặc dù là vai trò thấp nhất một cái Ma Giáo môn phái, môn hạ đệ tử cũng ít có nhập thế làm ác, chỉ từ xưa Chính Tà Bất Lưỡng Lập, hỏi dò ai thấy kỳ không phải là muốn giết cái đó cho thống khoái đây?

Nên làm cái gì?

Tần Nhược Vũ vô cùng lo lắng, mặt ngoài lại phong khinh vân đạm, yên lặng quan sát dưới trận mọi người tỷ đấu.

Thanh Thanh hoàn(còn) không biết mình thân phận đã bị hai vị cao thủ tuyệt đỉnh nhìn rõ, chính hưởng thụ dưới đài đông đảo phái nam ăn dưa quần chúng ủng hộ.

Mặc dù không biết tại sao thế cục đột nhiên thay đổi, chỉ quân hán khi gió mẹ đầu rồi, vị này tiểu mỹ nhân không chỉ có người dài đẹp đẽ, vận khí tựa hồ cũng không tệ đây. Lấy về nhà khẳng định vượng phu!

"Tiểu nương tử còn có hôn phối hay không?" Dưới đài có chuyện tốt nam nhân ồn ào lên nói.

"Vương Sơn, ngươi có thể kéo xuống đi, ngươi cũng tuổi đã cao, làm cho ngươi con dâu còn tạm được."

Mọi người cười ầm lên, kia đại thúc trung niên sắc mặt đỏ lên, xấu hổ nói: "Tuổi lớn thế nào? Tuổi lớn lại không thể theo đuổi chính mình hạnh phúc?"

.

Thanh Thanh đứng ở trên đài dờ khóc dờ cười, nhìn về cách đó không xa Liễu Nhất Bạch, vung vung nắm đấm, thật giống như đang nói: "Biết tỷ tỷ lợi hại."

Này Vạn Ma Tông công pháp xác thực là quý dị, nhìn ở trên đài tung tăng không dứt Thanh Thanh, Liễu Nhất Bạch phát hiện trên người nàng tựa hồ bao phủ một tầng khăn che mặt bí ẩn, mông lung không rõ, mình tại sao cũng không nhìn thấu.

Bên trên trở về ở Thanh Châu địa giới đã từng gặp qua Thanh Thanh sử dụng Vạn Ma Tông công pháp, Băng Thần Cốc hai tên đệ tử cuối cùng lại giết lẫn nhau, lâm vào cử chỉ điên rồ, thật sự là vô cùng đáng sợ.

Vừa mới Thanh Thanh nhất định là dùng Vạn Ma Tông bí pháp, nếu không là không có khả năng tránh thoát Liễu Hề Sanh kia một kích trí mạng.

Nếu là cùng Thanh Thanh đối chiến là mình, chính mình có thể kiên trì bao lâu đây?

"A lô. Ngươi tự nhiên chờ ra làm gì a!"

Thanh Thanh không biết lúc nào đã từ quyết đấu đài thượng xuống tới, vỗ vỗ chân mày nhũ chặt Liễu Nhất Bạch.

"Há, ta đang nhớ ngươi nếu là với vừa mới vị đại thúc kia kết làm vợ chồng sẽ là hình dáng gì."

"Ngươi phải chết a, trong mồm Chó không mọc ra được Ngà Voi!" Thanh Thanh thấy Liễu Nhất Bạch nghiêm trang vừa nói hần đang suy nghĩ như vậy kỳ lạ sự tình, không khỏi gợn dừ.

Liễu Nhất Bạch cười yếu ớt, quả nhiên, đây là cái đó quen thuộc ma nữ Thanh Thanh, bất kể nàng là thân phận, chính mình cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy đây?

"Ngươi hoàn(còn) cười, ngươi một cái thối bí đao."

Thanh Thanh không nói lời nào, hung hăng ở liễu một bên bên hông thịt mềm bóp một cái.

Liễu Nhất Bạch đau thẳng trách móc, khoe miệng lại không che giấu được cười nói: "Khác (đừng) tấy máy tay chân a, chờ lát nữa kia đại thúc thấy ước chừng phải ghen."

"Lười để ý ngươi!"

"Như đã nói qua, tiểu ma nữ ngươi cuộc kế tiếp có thể phải chú ý, chỗ khách quý ngồi không thiếu võ công cao cường hạng người, ngươi lại sử dụng các ngươi Vạn Ma Tông công pháp có thể sẽ bị nhận ra. Khác (đừng) không dám nói, kia đạo Nhân hòa thượng một thân tu vi sâu không lường được, chắc hẳn nhất định là nhìn ra cái gì đó."

"Sợ cái gì, ngược lại ngươi sẽ bảo vệ ta, đúng không?"

.

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, hung hăng gõ một chút Thanh Thanh sáng bóng cái trán.

"Ta nhất định sẽ đem ngươi bán cho vừa mới vị đại thúc kia, để cho hắn bảo vệ ngươi."

Quyết đấu đều tại thời gian một nén nhang kết thúc, năm mươi người thắng dãy số bài lập tức bị Ngưng Hương Các đệ tử ghi xuống, lần nữa đánh loạn phân phối.

Sau đó mấy trận chiến đấu cũng không hề có một điểm đáng lo lắng, Liễu Nhất Bạch đều là một chiêu liền kết liễu đối thủ. Thanh Thanh vận khí cũng không tệ, bởi vì còn lại bởi vì số lẻ, may mắn tua trúng một vòng. Lại cũng không đụng phải giống như Liễu Hề Sanh thực lực mạnh mẽ như vậy đối thủ, mấy phen tranh đấu đi xuống cũng thuận lợi kết thúc chiến đấu, cùng Liễu Nhất Bạch đồng thời rất gần Top 8.

Ánh chiều tà le lói, cuối cùng một vết Tà Dương hoàn(còn) lưu luyến vuốt ve đường chân trời, chung quanh bao phủ thâm trầm cùng thần thánh hoàng hôn bình tĩnh. Vạn vật cũng mất đi chính mình hình dáng, lúc ban đầu tan thành tro sắc một mảnh; sau đó Nghĩa tan thành một mảnh đen nhánh.

Đến xế chiều thời điểm, toàn bộ màu sắc rực rỡ sắc sảo thảo nguyên bị tươi đẹp chiều tà bao phủ, từ từ thâm trầm xuống.

Liễu Nhất Bạch mỗi lần đánh bại đối thủ sau, cũng sẽ đi gặp nhìn còn lại quyết đấu trên đài người, một là đại khái coi xuống những người khác thực lực như thế nào, hai là học hỏi học tập một phen người khác kỹ xảo chiến đấu.

Liễu Hề Sanh cùng Thanh Thanh chiến đấu thật là làm hấn cảm giác mới mẻ, mặc dù cũng không là cái gì Danh Môn Đại Phái đệ tử, công pháp chiêu thức cũng không lạ thường, nhưng hấn phương thức chiến đấu quả thật mắt sáng, có thể cùng hấn nhiều năm tinh phong huyết vũ sinh hoạt có liên quan.

Tiến vào Top 8 không một người bước là rồng phượng trong loài người, nhận biết có vận khí nhộn nhịp ma nữ Thanh Thanh, Văn Hương Cốc Mộ Tu Hân, Lạc Hà Môn trưởng lão Dung Vân Hạc đại đệ tử, trước có duyên gặp qua một lần Tiểu Lâm Tự Cao Tăng đọc Nhân bên người tiểu hòa thượng, còn có một cái chính là không đứng bàn Ngưng Hương Các đệ tử Sở Huỳnh Huyền. Mà Hồ Nhất Đào ở năm mươi vào hai mươi lăm thời điểm gặp được Mộ Tu Hân chịu khổ đào thải.

Mộ Tu Hân lại người mang hai loại công pháp, hấn cùng với Hồ Nhất Đào tỷ đấu Liễu Nhất Bạch cũng đi trước nhìn, toàn trường không có dùng bất kỳ Văn Hương Cốc công pháp chiêu thức, mà là sử dụng một bộ Hạo Nhiên Chính Khí kiếm pháp, dẫn vô số nữ tử đứng dịp mục đích nhìn quanh.

Hai người khác Liễu Nhất Bạch tất cả chưa từng thấy qua, một là Băng Thần Cốc Nữ Đệ Tử, tu vi chỉ so với Tô Ánh Tuyết thấp một chút, nhưng không biết Tô Ánh Tuyết nhưng vì sao chưa từng tới; một là một tên tướng mạo bình thường nam tử, không biết đến hấn môn phái nào. Sư thừa người nào.

Làm Liễu Nhất Bạch cảm thấy lòng rung động vừa vặn là vị này phổ thông không thể phổ thông đi nữa thanh niên, loại cảm giác này coi như là ở kỳ phùng địch thủ Mộ Tu Hân trên người cũng chưa từng thể nghiệm qua.

Hấn rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Khoái Ý Ân Cừ

Giữa trưa ánh mặt trời, phảng phất là khối phun ra người, thanh vị tiềm nhĩ Thái phi đường, lại giống như niêm trừ mộng nước nước mơ chua, kỳ sắc vị chỉ người thoả mãn hương thụ, có thể khiến người hưởng lười say mê chìm trong đó mà không thể rút ra vậy. Ta chỉ vui đem kia cam chịu như mật, đòi dào tươi mới doanh giữa trưa ánh mặt trời tưởng tượng thành các loại làm người ta vui vẻ mỹ vị thức ăn thịnh soạn, đây là huyền đẹp như thơ, trong lành như tranh vẽ hà tư.

Tám đạo xinh đẹp tuyệt vời bóng người ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng lộ vẻ đến mức dị thường cao lớn, trong diễn võ trường người người nhón nhào, tiếng người huyền ảo, toàn bộ làm một thấy tám vị tuyệt đỉnh cao thủ thanh niên phong thái.

Tần Nhược Vũ khoát khoát tay, bên dưới tối om om đám người nhất thời phối hợp an tĩnh lại.

"Trải qua một phen kịch liệt sau khi so tài, đằng sau ta này tám vị tuổi trẻ tuần kiệt từ trong ngàn người bộc lộ tài năng, bọn họ theo thứ tự là —— Băng Thần Cốc Lão Dao Y; Tiểu Lâm Tự Niệm Sĩ; Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch, Cổ Uẩn Phi; Tân Tu Thanh Thanh, Mộ Tu Hân, Phó Lăng Thiên; còn có ta Ngưng Hương Các đệ tử Sở Huỳnh Huyền."

"Mộ Tu Hân! Mộ Tu Hân!"

"Mộ Tu Hân giỏi nhất!"

"Sở Huỳnh Huyền tất thắng!"

"Sở Huỳnh Huyền chúng ta vĩnh viễn ủng hộ ngươi!"

Tần Nhựt Vũ còn chưa có nói xong, dưới đài tối om om người xem nhất thời táo động, rồi rít kêu chính mình Tâm Nghi cao thủ tên.

"Yên lặng! ! !"

Lập tức có Ngưng Hương Các trưởng lão đi ra dùng tối cao Âm Công quát lên, thanh âm tuyên truyền giác ngộ, giống như Chấn Lôi vang bên đang lúc mọi người bên tai.

"Tiếp theo tám vị cao thủ thanh niên để cho bắt thăm tới quyết định đối thủ của bọn họ."

Tần Nhựt Vũ nói xong, lập tức có một tên Ngưng Hương Các Nữ Đệ Tử bung một cái cái mâm đi tới tám người trước mặt, trên mâm để đã sớm viết xong con số cuộn giấy.

Mộ Tu Hàn người thứ nhất lên đi lấy một cái cuộn giấy, sau khi nhìn thật sâu liếc một cái Liễu Nhất Bạch, ý vị thâm trường.

Liễu Nhất Bạch tất nhiên chú ý tới hần những thứ này động tác nhỏ, không để ý đến Mộ Tu Hàn, đợi chúng người cũng đã vô lấy mỗi người cuộn giấy sau, hần mới đưa ở lại trong mâm người cuối cùng cuộn giấy siết trong tay, sau khi mở ra bên trong viết một cái bút tâu long xà 'Nhất' chữ.

"Xem ra chính mình với Nhất thật đúng là có duyên a."

Sau đó tám người rồi rít lớn tiếng báo ra trong tay cuộn giấy viết con số.

Tần Nhựt Vũ hài lòng gật đầu một cái, cười nói: "Rất tốt, bắt Nhất đối thủ là Tam số hiệu, Nhị đối thủ là Tứ, cứ thế mà suy ra. Đề hiểu sao?"

"Minh bạch!"

"Đệ tử minh bạch!"

Thật đúng là ý trời khó tránh, Liễu Nhất Bạch khóe miệng dâng lên một tia cười lạnh. Tam số hiệu chính là kia Dung Vân Hạc đại đệ tử Cổ Uẩn Phi. Ngày thường ở trên núi không ít được đám người này khi dễ, nhất là này Cổ Uẩn Phi.

Ba năm trước đây, Lạc Hà Môn trong môn thi đấu, cường bức đối với võ học nhiệt tình, mặc dù Liễu Nhất Bạch sửa không phải một tia nội lực, hay lại là tham gia trận kia trong môn thi đấu.

Dựa vào tinh xảo kiếm pháp cùng đối với võ học hiểu, hần một đường quá quan trọng giết tới hai mươi người đứng đầu. Nhưng ở vào mười giờ sau khi gặp được chỉ nửa bước đã bước vào kiếm khí xuất thế cảnh giới Cổ Uẩn Phi.

"Nguyên lai là Tổng sư thúc môn hạ liễu đại phế vật, chuyện gì xảy ra? Bây giờ trong môn thi đấu ngay cả phế vật cũng có thể tham gia sao?"

"Ngươi không chỉ là cái phế vật, còn là một không cha không mẹ không ai muốn phế vật."

"Phế vật, ta tự trói hai tay cùng ngươi so chiêu. Tránh cho ngươi nói sư huynh khi dễ ngươi!"

"Phế vật!"

"Không ai muốn phế vật!"

Hôm đó Cổ Uẩn Phi kinh tởm mặt nhợt hoàn(còn) rõ mồn một trước mắt, Liễu Nhất Bạch cặp mắt không khỏi hiện lên một vệt huyết sắc, cả người lệ khí tứ tán, để cho không khí chung quanh phảng phất cũng đông đặc.

Mọi người đều không rõ vì sao, không biết Liễu Nhất Bạch rốt cuộc là nghĩ tới chuyện gì càng trở nên sát khí nặng như vậy.

Độc Nhân rũ thấp đôi mắt có chút trợn động, thầm nói không ổn, lớn tiếng tung một tiếng niệm phạt: "A đi đà phạt!"

Hoang mang phạt âm giống như Mộ Cổ Thần Chung, khiến cho người như một cơn xuân phong.

Liễu Nhất Bạch cặp mắt trong nháy mắt khôi phục thanh minh, lạnh lùng liếc mắt nhìn Cổ Uẩn Phi, tự mình trước hướng quyết đấu trên đài đi tới.

Cổ Uẩn Phi bị Liễu Nhất Bạch này vừa liếc mắt, nhất thời cơ thể phát rét, nghĩ (muốn) từ bản thân lúc trước liên hiệp còn lại đệ tử trong môn phái đối với hần làm những chuyện kia, nhìn thêm chút nữa hiện nay hần ở trong diễn võ trường tươi đẹp biểu hiện, một tên kiếm khí xuất thế Sơ Giai cao thủ cũng không phải là hần hợp lại địch.

Cổ Uẩn Phi nghĩ đến chỗ này trông xen loại, không khỏi có chút mất bình tĩnh.

Nhìn một cái ngồi ngay ngắn ở Thượng Sư Tôn Dung Vân Hạc, trong lòng an tâm một chút, bình tĩnh tâm thần, một cái cất bước, trực tiếp từ xem võ đài

bên trên bay xuống đi, đưa tới mọi người một mảnh tiếng ủng hộ.

"Lạc Hà Môn tuyệt đỉnh Kinh Công quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Thê Vân Tung không hổ là võ lâm thập đại Kinh Công một trong, huyền diệu vô cùng."

.

Đổi mặt mọi người như là biến tán thưởng, Cổ Uẩn Phi hoàn toàn yên tâm. Đây Liễu Nhất Bạch coi như là có nội lực tu vi thì như thế nào, chính mình nhưng là so với hắn suốt sớm ba năm bước vào kiếm khí xuất thế cảnh giới, nếu luận kiếm pháp thành tựu lời nói chính mình khả năng không bằng hắn, chỉ nếu so với ai bên trong lực hùng hậu lời nói hừ hừ.

Cổ Uẩn Phi lại khôi phục tự tin tiêu sái bộ dáng, một món màu vàng nhạt nam vàng bên áo choàng càng là sắc sảo anh vũ bất phàm. Cả người nhìn cũng là phong tư kỳ Tú, thần vận độc siêu (vượt qua). Lộ ra một cái tự giác phi thường có lòng tốt mỉm cười, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch cười nói:

"Liễu sư đệ, xa cách mấy tháng một thân tu vi không ngờ đạt tới như thế cao sâu mức độ, thật là thật đáng mừng. Vì huynh quả thực cho người cao hứng a!"

"Phế vật!"

"Cái gì?"

"Phế vật! Chỉ cần người hướng về phía tại chỗ nhân đại kêu ba tiếng người là không cha không mẹ phế vật, ta sẽ để cho người thể thể diện mặt bị thua!" Liễu Nhất Bạch cúi thấp xuống gương mặt, tựa hồ đang chịu đựng cực lớn tức giận.

"A . Liễu sư đệ chẳng lẽ là đang cùng vi huynh nói đùa sao?" Cổ Uẩn Phi tức giận vô cùng mà cười.

"Hoặc là nói! Hoặc là . . Cút cho ta đến đi xuống!"

Lời đến cuối cùng, Liễu Nhất Bạch đã là không nén được nội tâm như lửa biển như vậy tức giận, nghiêng bước lên trước, ồng tay áo phất một cái, một quyền hung hăng hướng hắn vung đi.

Cổ Uẩn Phi thấy Liễu Nhất Bạch một lời không hợp liền đánh, cũng không khỏi dọa cho giật mình, lập tức đưa tay hướng cổ tay hắn nơi bắt đi.

Liễu Nhất Bạch há có thể để cho hắn như nguyện, tay phải hư hoàng, một cước đá vào Cổ Uẩn Phi trên bụng.

Một cước này nhanh như thiểm điện, Cổ Uẩn Phi bất ngờ không kịp đề phòng bị miễn cưỡng đạp bay rớt ra ngoài cách xa hơn ba thước.

"Được, đánh được!"

"Thiếu Hiệp võ công giỏi!"

Dưới đài người xem cũng không thiếu tinh mắt người, không gào to lên hái tới.

Liễu Nhất Bạch một chiêu này quả thực khéo léo, hoàn toàn là dựa vào bén nhạy chiến đấu trực giác tránh thoát Cổ Uẩn Phi bắt hướng cổ tay mình tay, ở tại công thủ chuyển đổi đang lúc xuất kỳ bất ý một cước đem đạp bay.

Cổ Uẩn Phi vừa sợ vừa bội, không khỏi thán hời. Mới vừa rồi vốn thừa dịp Liễu Nhất Bạch đi trước lúc trước thời hạn làm ra phán đoán, giữ công kích mình khoảng cách cao nhất. Bất quá mới vừa rồi ở liễu một bên vọt tới trước lúc, bất luận kẻ nào cũng cho là hắn sẽ lao thẳng tới tới, đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công nguyên là sự chọn lựa tốt nhất. Chưa từng nghĩ (muốn) Liễu Nhất Bạch chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế, trong phút chốc chủ khách dễ thế, hướng chính mình bụng đạp tới!

Cổ Uẩn Phi một cái cá chép nhảy từ dưới đất cút lên, một đôi tay chậm rãi nâng lên, hai tay hợp cầm bên trong là một đoạn chuỗi kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cổ kiếm Vô Ảnh

Chỉ có chuỗi kiếm mà không tăng trưởng kiếm thân kiếm, nhưng là, ở mát lạnh gạch xanh trên mặt bàn lại có một cái phiêu hốt bóng kiếm, bóng kiếm chỉ tồn chớp lát, sẽ tùy ban ngày đêm lần lượt thay nhau chớp lát, cái đó phiêu hốt bóng kiếm lại lần nữa nổi lên.

Nâng lên hai tay vạch ra một cái ưu nhã đường vòng cung, vung hướng quyết đầu đài cạnh một cây cao ngắt Cỏ Tùng, tai trung có nhẹ nhàng "Sát "Một tiếng, thân cây nhỏ Sách rung một cái, không thấy biến hóa, nhưng mà hơi không lâu sau, thùy tốt thả lỏng nắp ngay tại một trận ôn hòa xẹt qua gió nam trung ung dung ngã xuống, bằng phẳng rộng rãi lộ cái vòng tròn vòng tuổi, tỏ rõ năm tháng trôi qua. Sắc trời khỏi bệnh thảm, trường kiếm lại thuộc về ở vô hình, Viễn Cổ Mộ Sắc không tiếng động khép lại, trong thiên địa một mảnh yên lặng trang nghiêm.

"A, Vô Ảnh Kiếm sao? Dung sư thúc thật đúng là coi trọng ngươi a, đem hấn quan tài vốn cũng móc ra cho ngươi." Liễu Nhất Bạch mặt mày khêu một cái, cười lạnh nói.

"Chớ có nói bừa, hôm nay ta liền thay sư Tôn thật tốt giáo huấn ngươi cái này không tôn sư trọng đạo cuồng đồ!"

Cỏ Uẩn Phi gào to một tiếng, sợ bóng sợ gió, toàn bộ Diễn Võ Tràng nổi lên một đạo cuồng phong, thổi mọi người dưới đài lão đảo muốn ngã, tu vi yếu hơn người đã sớm tê liệt ngã xuống đất, trợn mắt hốc mồm như vậy nhìn chăm chăm trên đài có như thiên thần Cỏ Uẩn Phi.

Vô Ảnh Kiếm Vô Ảnh vô hình, mặc dù kiếm khí ngang dọc, nhưng là mắt thường không thấy được.

Liễu Nhất Bạch bập thít toàn thân căng thẳng, chỉ cảm thấy cánh tay trái chột đau xót, rách một đường thật dài phá vỡ hấn da thịt, trong đó lại một giọt máu tươi cũng không có chảy ra, thật sự là quỷ dị.

'Vô Ảnh Kiếm' được xưng Vô Ảnh, cũng là bởi vì nó kiếm quang quá thực nhanh đến cực hạn, lại vô tích khả tìm, cho nên giết người từ không thấy máu. May Liễu Nhất Bạch Tây Kinh Phạt Tùy sau cường độ thân thể đã thật to vượt qua dĩ vãng, nếu không vừa mới một kiếm kia khẳng định đã đem hấn cánh tay cho cắt đứt xuống tới.

"Ngươi cô này bao, Vô Ảnh Kiếm ở trên tay ngươi quả thực bồi nhọ cái thanh này danh kiếm!"

Cỏ Uẩn Phi đột nhiên rống to: "Ngươi này . . Khốn kiếp, nói bậy bạ gì đó?" Gương mặt phồng đỏ bừng, hấn tối không thể chịu đựng người khác nói hấn không xứng với thanh kiếm này, Dung Vân Hạc đem Vô Ảnh Kiếm giao cho hấn thời điểm, Tự Nhiên để cho hấn mừng rỡ vạn phần, nhưng cũng rước lấy những sư huynh đệ khác không cam lòng ghen tị, âm thầm rồi rít gấu cọt hấn căn bản không xứng với cái thanh này Vô Ảnh Kiếm.

Trong lúc bắt chột bóng người màu vàng óng thoáng một cái, Vô Ảnh Kiếm hưởng Liễu Nhất Bạch nhanh đâm, mọi người chỉ thấy chuỗi kiếm mà không thấy thân kiếm.

Liễu Nhất Bạch nói câu nói kia, nguyên bản chính là là chọc giận hấn, nhưng thấy ông tay áo của hấn ve vẩy, trường kiếm xuất khiếu, một đạo hàn quang thoáng qua quét một kiếm hưởng Cỏ Uẩn Phi cổ họng đâm tới.

Một kiếm này phối hợp "Truy Tiên Bộ ". Tốc độ cực nhanh! Cỏ Uẩn Phi nếu không co rút thân, liền lập tức sẽ lợi kiếm xuyên qua yết hầu.

Chỉ liền vào lúc này, Liễu Nhất Bạch chỉ cảm thấy gò má trái hơi đau, trường kiếm trong tay cũng không khỏi đi theo phía bên trái đẩy ra.

Lại nguyên lai là Vô Ảnh Kiếm kiếm khí vô tích khả tìm, chuỗi kiếm đến mức nhưng cũng không là kiếm khí chí. Cỏ Uẩn Phi tốc độ mặc dù so với Liễu Nhất Bạch chậm hơn 3 phần, nhưng cũng so với tầm thường cao thủ cao hơn gấp đôi, ở kia trong điện quang hỏa thạch, hấn đã dùng Vô Ảnh Kiếm kiếm khí ở Liễu Nhất Bạch sắc mặt đồng dạng đao.

Đứng ở xem vô đài Thượng Thanh thanh sắc mặt không khỏi dâng lên vẻ buồn bã, lẩm bầm nói: "Ta Vạn Ma Tông vô số tiền bối nuốt hận với Vô Ảnh Kiếm xuống, Liễu Nhất Bạch, ngươi nên ứng đối ra sao đây?"

Mộ Tu Hàn tựa như cười mà không phải cười nhìn tràng thượng bị áp chế Liễu Nhất Bạch, không nghĩ tới ở chỗ này ngươi cũng đã gặp phải đối thủ, xem ra ta còn thực sự là coi trọng ngươi.

Mọi người biểu tình không đồng nhất, tất cả ngưng trọng nhìn chăm chăm tay cầm Vô Ảnh Kiếm uy phong lẫm lẫm đứng ở giữa sân Cỏ Uẩn Phi.

May Liễu Nhất Bạch một kiếm này cũng là đâm cực nhanh, lại vừa là công địch chỗ không thể không cứu. Cộng thêm Cỏ Uẩn Phi lúc trước bị hấn ngôn ngữ sở kích, trong con giận dữ xuất kiếm, không khỏi có chút thấp thỏm khí to, một kiếm này mới đâm lệch, không đâm trúng hấn cổ họng yếu hại.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt nghiêm túc, biết Vô Ảnh Kiếm lợi hại, chỉ cần đưa một cái đối thủ thi triển tay chân lúc rồi rồi, chính mình có thể có thể sắp sửa nuốt hận cùng này, lúc này quét quét quét quét đâm liên tục Tứ Kiếm, tất cả nhắm thẳng vào đối phương yếu hại đi.

Cỏ Uẩn Phi cười đùa, khen: "Liễu sư đệ quả nhiên là hảo kiếm pháp." Bên trái khêu một cái, bên phải khêu một cái, bên trên khêu một cái, tiếp theo tốp. Đem Liễu Nhất Bạch đâm tới Tứ Kiếm toàn bộ vệt ra. Liễu Nhất Bạch ngưng mắt nhìn hấn xuất thủ, này Vô Ảnh Kiếm bốn phía tốp ngăn cản, quanh thân nhưng lại không có phân nửa sơ hở, trong lúc này, quyết không tha cho hấn xuất thủ trở về đâm, lúc này hét lớn một tiếng, trường kiếm ngay đầu thẳng chém. Cỏ Uẩn Phi tay trái nắm chặt Vô Ảnh, hướng lên giờ lên, ngăn trở tới kiếm, trường kiếm chém liền không đi xuống.

Liễu Nhất Bạch cánh tay hơi cảm thấy tê dại, nhưng thấy chuỗi kiếm tránh nơi, như có một vật hướng mình Tả Mộc đâm tới. Giờ phút này đã không kịp chống đỡ, lại không kịp né tránh, trong lúc cấp bách trường kiếm rung rung, cũng Cỏ Uẩn Phi Tả Mộc cấp thứ, đúng là lưỡng bại câu thương đầu pháp.

Cỏ Uẩn Phi kinh hãi, không nghĩ tới Nhất Bạch điên cuồng như vậy!

Giờ phút này đã không cho hắn hà tur, một cái xê dịch, đã nhảy ra ngoài, tránh Liễu Nhất Bạch một kiếm này.

Liễu Nhất Bạch người nếu cử chỉ điên rồ, cười như điên không thôi. Trường kiếm như mưa giông chớp giạt như vậy cuồng đâm chém loạn, không cho đối thủ chậm xuất thủ tới trả một đòn. Cổ Uẩn Phi bên trái tốp bên phải ngăn cản, vẫn hảo chính đi hạ chặt chặt ngay cả đáng khen: "Liễu sư đệ thật là đùa bốn một tay hảo kiếm pháp, hảo kiếm pháp a!"

Ý trong đó minh, dưới đài người xem cũng nghe ra Cổ Uẩn Phi nòng nặc đùa cợt ý.

Dung Vân Hạc ngồi ngay ngắn xem võ đài bên trên, an ủi sẵn sóc an ủi sẵn sóc râu dài, cười nói: "Liễu sư đệ hay lại là hơn một chút a, 20 hơi thở bên trong ắt sẽ bị thua!"

Đắc ý khoe khoang ý rõ ràng.

Tần Nhược Vũ đôi mắt khẽ nâng, nhàn nhạt nói: "Liễu Nhất Bạch hoàn(còn) thành thạo, thắng bại cũng còn chưa biết!"

Niệm Nhân gật đầu phụ họa.

Dung Vân Hạc tức giận, hai người này lại như vậy rơi hấn mặt mũi, đợi Liễu Nhất Bạch thảm bại định cho các người mất hết thể diện. Ngược lại giận dữ nhìn chăm chăm trong sân thể cục.

Liễu Nhất Bạch hừ hoảng một kiếm, từ trong cuộc chiến tách ra. Trên đầu buộc tóc dây cột tóc lẳng lẽ hạ xuống, ô tóc đen dài ào ra xuống. Rất kỳ quái, tấm thường chàng thanh niên tóc tai bù xù, chung quy miễn không muốn mang theo mấy phần sơ cuồng mùi vị, nhưng là hấn như vậy ngược lại Thanh Nhã lấy vô cùng, hoàn toàn không có phần nửa tàn mạn, làm cho người ta cảm thấy trên đời này anh tuấn nam tử nên cũng tựa như hấn như vậy xoa tóc, mới gọi là Mỹ Nam Tử.

Hắn tiếp lấy hạ xuống dây cột tóc, nhàn nhạt nói: "Chơi với người đù, nên kết thúc!"

Nói xong Liễu Nhất Bạch cầm trong tay dây cột tóc che lại cặp mắt, trường kiếm chỉ xéo phía trước, bày một cái mời Kiếm Thế, cả người nhìn trôi giạt như tiên, chỉ bất quá trong kiếm phong mơ hồ sát khí cùng hấn khí chất nhưng là có vẻ hơi Hứa mâu thuẫn.

Mộ Tu Hàn cũng không khỏi thần sắc quái dị nhìn một chút Liễu Nhất Bạch, không biết hấn trong hồ lô bán cái loại thuốc gì.

"Thật đúng là khinh thường!" Sở Huỳnh Huyền hai tay khoen ngực, cười lạnh nói.

"Không phải là!"

Hả? Sáu người tất cả nhìn đột nhiên mở miệng Phó Lăng Thiên, không biết hấn là sao như thế kết luận.

Phó Lăng Thiên bình thần không có gì lạ, dài phở thông không thể phở thông đi nữa, người như vậy kéo đến trên đường thì có một bó to như thế. Nhưng là hấn lời nói nhưng từng chữ thiên quân, để cho người không thể không sinh ra một loại coi trọng cảm giác.

"Cổ Uẩn Phi bại!" Phó Lăng Thiên nói xong, xoay người hướng dưới đài đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Phá Vô Ảnh Kiếm

"Thật đúng là một quái nhân!" Sở Huỳnh Huyền nhìn Phó Lăng Thiên bóng lưng suy nghĩ xuất thần.

Mộ Tu Hàn hơi híp cặp mắt, như có điều suy nghĩ. Đây Phó Lăng Thiên chung quy cho hấn một loại vừa quen thuộc lại cảm giác quái dị, không biết là đường gì cân nhắc.

Cao thủ giữa chiêu thức đã sớm luyện Đăng Phong Tạo Cực, so chiêu không sánh bằng là công phu quyền cước, càng là trong lòng tỷ đấu.

Mọi cử động có sát cơ, lại không nhìn ra sát chiêu. Nếu như báo sẵn mỗi một dạng không cần quá nhiều dây dưa, chỉ cần bắt đối phương sơ hở, một đòn trí mạng.

Cổ Uẩn Phi được Liễu Nhất Bạch cử động này ảnh hưởng, khí thế đã là yếu 3 phần.

"Ta để cho ngươi biết khinh thường ta hậu quả!"

Cổ Uẩn Phi trợn mắt, Vô Ảnh Kiếm chuôi kiếm trong tay hắt nhanh chóng chuyển động, ba đạo kiếm khí Vô Ảnh vô hình vô thanh vô tức, trong khoảnh khắc đã lao thẳng tới Liễu Nhất Bạch mặt!

Liễu Nhất Bạch thần sắc động một cái, nhếch miệng lên một vết độ cong. Thân hình quý dị như vậy tả hữu uốn éo, ba đạo kiếm khí thiếp thân mà qua, ở gạch xanh thể xây mà thành quyết đấu trên đài lưu Hạ Tam Đạo có thể thấy rõ ràng vết kiếm

Mọi người chỉ thấy Cổ Uẩn Phi không ngừng quơ múa chuôi kiếm trong tay, Liễu Nhất Bạch đứng tại chỗ bên trái xoay xoay, bên phải xoay xoay, giống như ở tập thể đục sáng sớm một loại

Thế cục hoàn toàn không giống lúc bắt đầu như vậy xuất sắc tuyệt luân, chỉ trên đất không ngừng toát ra kinh khủng vết kiếm cũng cho thấy giờ phút này chiến đấu hung hiểm, mọi người dưới đài mặc dù không thấy rõ Vô Ảnh Kiếm kiếm khí, trên đất vết kiếm lại nhìn đến rõ ràng, không khỏi đối với (đứng) trên đài che cặp mắt Liễu Nhất Bạch vạn phần kính nể!

Cổ Uẩn Phi lẩm bẩm nói: "Này . Làm sao có thể" hiển nhiên là không tin trước mắt trần trường sự thật, mới vừa mới nhìn thấy Liễu Nhất Bạch rõ ràng không tránh khỏi hắt Vô Ảnh Kiếm, giờ phút này che lại cặp mắt lại 'Để như trở bàn tay' liền đem hắt thế công từng cái hóa giải.

Liễu Nhất Bạch nhẹ nhàng khoát tay, lại phát hiện trong tay cũng không quật xé, liền đưa ra thon dài ngón tay ngoắc ngoắc, tựa như nói: "Mau tới! Bản Công Tử chờ ngươi!"

Cổ Uẩn Phi xấu hổ, toàn thân chân khí ngưng tụ Đan Điền, trong tay đã là loạn chương pháp, Vô Ảnh Kiếm dù là Vô Ảnh vô hình, cũng bị hắt múa gió thổi không lọt, chỉ thấy vô số chuôi kiếm tại trong hư không Quán Ma Loạn Vũ.

Nhìn trạng huống này nhưng là làm người ta muốn bật cười, Liễu Nhất Bạch lại không dám khinh thường, vô số đạo gió thổi không lọt kiếm khí thẳng hướng hắt quét tới. Không thể tránh né xuống, chỉ đành phải rút kiếm ngăn cản.

"Keng keng . Keng . . Keng ."

Tia lửa văng khắp nơi, tia lửa không ngừng ở bên cạnh hắt nổ rộ, nổ tung. Rực rỡ tươi đẹp như yên hòa, ngược lại có một phong vị khác!

"Đù!" Liễu Nhất Bạch rái tai nơi có chút lay động, cả người bắn ra, thẳng hướng Cổ Uẩn Phi nhào tới.

Đại như vậy cao thủ cũng am tường nghe âm thanh mà biết vị trí công phu, giờ phút này che lại cặp mắt Liễu Nhất Bạch thính giác càng là chột tăng gấp mấy lần sau khi, vô luận Cổ Uẩn Phi về phương hướng nào tránh, hắt luôn là như bóng với hình kề cận.

Ánh sáng lần lượt thay nhau, Cổ Uẩn Phi trên người đã là nhiều hơn mười đạo sâu đủ thấy xương kiếm thương.

Liễu Nhất Bạch mới vừa rồi hàm đấu Cổ Uẩn Phi, dù chưa hao tổn nội lực, nhưng cũng là mồ hôi đầm đìa. Hắt mặc dù có thể ở che lại cặp mắt dưới tình huống tránh thoát Vô Ảnh Kiếm kiếm khí, toàn nhờ Truy Tiên Bộ!

Cái gì gọi là 'Truy tiên' ? Chính là ngay cả thần tiên cũng đuổi kịp, mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng là đối mặt Vô Ảnh Kiếm kiếm khí né tránh nhưng cũng là thành thạo. Khó thì khó ở Vô Ảnh Kiếm kiếm khí lặng yên không một tiếng động, vừa không nhìn thấy, cũng rất có thể cảm giác được.

Để cho vô số Ma Giáo cao thủ nuốt hận đại sát khí 'Vô Ảnh Kiếm' cũng không phải là lãnh đặc hư danh, vừa vặn là bởi vì 'Vô Ảnh Kiếm' Âm Huyết quá nhiều, mùi máu tanh, sát khí quá nặng, hơn nữa Liễu Nhất Bạch tập được công pháp vốn là đối với (đứng) mùi máu tanh, sát khí, Ma Khí có loại đặc thù cảm ứng, Linh Giác cũng trời sinh so với thường nhân bén nhạy. Cho nên ngưng thần tĩnh khí xuống, tha phương có thể từng cái phá giải Cổ Uẩn Phi 'Vô Ảnh Kiếm' kiếm khí, đập lên cặp mắt chẳng qua chỉ là là chọc giận hắt chương nhãn pháp mà thôi.

Liễu Nhất Bạch chậm rãi xoay người, gờ xuống che lại cặp mắt dây cột tóc, hai tròng mắt ở diện mục lỗ thủng đang lúc lấp lánh phát quang, tựa như là một đôi hung cầm mãnh thú con mắt, tràn đầy hung ác tàn nhẫn ý.

Cổ Uẩn Phi sống lưng phát rét, bị hắt như vậy nhìn một cái, càng không ý chí chiến đấu, lập tức liền muốn vút trường kiếm xuống, mặc cho xé thịt.

"Còn nhớ bị các ngươi ăn cái điều con chó vàng sao?"

"Còn nhớ ngươi đi nhìn lên trong môn Sư Tỷ tắm bị phát hiện giá họa cho ta, còn là tranh thủ Sư Tỷ vui vẻ mà độc đánh ta một trận mắng?"

"Ngươi còn nhớ hay không cho ngươi mở miệng một tiếng phế vật, mở miệng một tiếng không cha không mẹ đã chừng sao?"

.

Liễu Nhất Bạch giống như bị điên, điên cười không thôi. Trong miệng nhưng là mẫn hàm tức giận, một câu nói so với một câu nói tiếng sóng cao hơn, cuối cùng trực tiếp là hô lên. Làm người ta ngửi vào khắp cả người phát rét, trong lòng không khỏi hơi đối với hắt sinh ra chút đồng tình ý.

Nghe Liễu Nhất Bạch một chuyện một chuyện rí rí nói ra, Cổ Uẩn Phi sắc mặt trở nên tái nhợt. Hắn cho tới bây giờ không có nghĩ tới có một ngày như thế, đã từng bị hắn khi dễ một cái phế vật có thể có dũng khí đứng ở trước mặt hắn, hơn nữa còn nắm giữ hắn sinh tử.

Không đúng, ngươi không dám giết ta. Cổ Uẩn Phi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thấp tiếng cười khê nói: "Ngươi có thể làm khó dễ được ta? Ngươi không dám giết ta. Coi như hôm nay ngươi có thể đủ đem ta đánh bại, ngươi lại như cũ là một không cha không mẹ đã chừng!"

"Ha ha ha ha ha cấp "

Cổ Uẩn Phi vỗ vỗ trên người bụi đất, ưu nhã đứng dậy, nhìn khắp bốn phía, cất cao giọng nói: "Cổ Uẩn Phi tài nghệ không bằng người, nhận thua!"

"Nhận thua?"

"Hắn nói hắn nhận thua ?"

Mọi người ồn ào, không nghĩ tới vừa mới như thiên thần hạ phàm Cổ Uẩn Phi lại muốn nhận thua. Có vài người vẫn chưa thỏa mãn, không gào to đến không hay, hít hà một mảnh.

Liễu Nhất Bạch lông mày nhướn lên, cũng không nghĩ tới hắn sẽ công khai nhận thua, hoàn toàn không giữ thể diện mặt. Sắc mặt run lên: "Ngươi cho rằng là nhận thua là có thể từ nơi này tiêu sái đi xuống sao?"

"Ngươi muốn . Làm gì ?" Đối mặt từng bước ép sát Liễu Nhất Bạch, Cổ Uẩn Phi không khỏi có chút bối rối, thanh âm cũng trở nên có chút run rẩy.

"Nghiệt súc, nghĩ thương đồ nhi ta! !" Dung Vân Hạc con mắt giật mình, từ xem võ đài lẳng không lên, một chương hướng Liễu Nhất Bạch vỗ tới!

Liễu Nhất Bạch sắc mặt lạnh dần, nanh cười một tiếng. Tay áo bào khê nhúc nhích, chỉ thấy một đạo hàn quang vạch qua chân trời, vạch qua Cổ Uẩn Phi khí hải, vạch qua hắn kinh hoàng giận mở hai mắt! Lại xoay người cùng lao xuống Dung Vân Hạc đối với (đúng) một chương, hơi quay ngược lại mấy bước, không ngừng cuồng tiếu.

Dung Vân Hạc nhìn chán nản ngã trong vũng máu ái đồ, hận giận đan xen, một là không nghĩ tới Nhất Bạch lại dám ngay trước mặt hắn đem Cổ Uẩn Phi tu vi phế bỏ, hai là tức giận với Liễu Nhất Bạch có thể tiếp hắn một chương này, lại không phát hiện chút tổn hao nào.

"Nghiệt chương! Nghiệt chương!" Dung Vân Hạc khí cả người run rẩy, sợ ở trên đài chỉ Liễu Nhất Bạch, nhất thời lại không biết nên làm gì.

Liễu Nhất Bạch không có liếc hắn một cái, tự mình ở đó cuồng tiếu, kiệt kiệt tiếng cười nếu tới từ địa ngục ác quỷ, không ngừng cười mọi người dưới đài sợ hãi.

Quần tử báo thù, mười năm không muộn! Quả là nhanh quá!

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Muốn bị quản chế tài

Cái đó tiêu điều bóng người, một người, một thanh kiếm! Chúng tình cảm ý nghĩ đều bị giờ phút này tóc tai bù xù Liễu Nhất Bạch lay, Diễn Võ Tràng an tĩnh lạ thường, ngay cả với nhau hô hấp tiếng tim đập cũng loáng thoáng có thể nghe.

"Nghiệt chương! Lại dám giết hại đồng môn sư huynh đệ, ngươi hoàn(còn) có biết hay không môn quy?" Dung Vân Hạc giờ phút này đã bình phục lại tâm tình, mặt trầm như nước, chất vấn.

"Kiệt kiệt!"

Liễu Nhất Bạch cười đủ, ngẩng đầu lên, lộ ra trắng nõn cổ. Tựa hồ là đang nhìn mặt trời chói chan, vừa tựa như đang làm bầm lâu bầu, nói: "Dung sư thúc, ngươi tính sai đi. Liễu Nhất Bạch chỉ có ba người sư huynh, một sư tỷ. Cái phế vật này ta ngược lại thật ra chưa từng nhận ra, chẳng lẽ là ta sau khi xuống núi sư phụ mới thu học trò?"

Dung Vân Hạc khí cặp mắt hướng máu, đôi môi run rẩy, cúi kinh nói: "Nghiệt chương, chớ có vô cùng dẻo miệng! Bốn Tọa thân là bên trong cửa Giới Luật Đường trưởng lão, há có thể cho phép ngươi phóng túng vô lực hành hung, giết hại đồng môn? Theo ta Lạc Hà Môn môn quy, giết hại đồng môn người phí kỳ võ công, trục xuất sư môn!"

"Dung sư thúc nghiêm trọng, tỷ võ luận bàn, đao kiếm không có mắt, đệ tử cũng là nhất thời không thu lại được Kiếm Thế, lúc này mới ngộ thương vị sư huynh này, xin Sư Thúc tha thứ cho!"

Liễu Nhất Bạch ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hấn liếc mắt, vẫn suốt phiêu tán tóc dài, chậm rãi dùng dây cột tóc bó buộc được, có chút khom người, hướng về phía đài vị kế tiếp gần trước cô gái trẻ tuổi hơi mỉm cười nói: "Cô nương, tại hạ đáng về bên ngoài có hay không sửa sang lại thỏa đáng?"

Cô gái trẻ kia trải qua Liễu Nhất Bạch hỏi một chút, mặt chợt đỏ bừng, kia tuần tú tuyệt mỹ gương mặt cách nàng gần trong gang tấc, tràn đầy hơi thở nam nhân cửa hàng đánh tới, khiến cho nàng chìm đắm.

Nhất thời ngừ nghẹn, sau lắm bầm nói: "Công tử tao nhã lịch sự. Tướng mạo phi phàm"

Trong nơi này có một tí cáo lỗi cầu xin tha thứ đáng về?

Coi như là làm một đáng về, nghĩ (muốn) mượn cơ lấp liếm cho qua, chỉ đây cũng quá tùy ý, quá trong mắt không người chứ?

Tao nhã lịch sự?

Cô gái này là đầu bị lừa đá hay lại là nước vào? Vừa mới hấn một bộ Sát Nhân Ma Vương, trong ngực ác quỷ bộ đáng người cũng nhìn đi nơi nào? Cái này không không chớp mắt nói bừa sao?

Dung Vân Hạc giờ phút này thật là muốn xông qua đem cô gái trẻ kia đầu một chường vỡ bể, nhìn nàng một cái bên trong rốt cuộc giả bộ là vật gì.

Nhưng hấn càng khí là Liễu Nhất Bạch, hấn không được thiên đạo vạn quả! Nhưng hấn ở trước mặt mọi người làm khó một tên tiểu bối không khỏi quá mất thân phận, vừa mới hấn đã rất không biết xấu hổ xuất thủ can dự bình thường trận đấu.

Giờ phút này, nếu là sẽ xuất thủ lời nói, sợ rằng sẽ gặp người nhạo báng. Đáy lòng âm thầm so đo một phen, sắc mặt chợt biến hóa bình tĩnh lại.

Xoay người, đi về phía trước hai bước, giờ tay lên cất cao giọng nói: "Tần Các Chủ, các vị võ lâm đồng đạo, ta Lạc Hà Môn giáo đồ vô phương, Nghiệt Đồ Liễu Nhất Bạch xuất thủ ác độc, đã mất luận bàn tỷ đấu chỉ bản ý. Ta —— Dung Vân Hạc, kính xin chư vị đồng đạo khẩu đầu, phế trừ Liễu Nhất Bạch tư cách dự thi, sau đó giao cho tại hạ mạng về trong môn y theo môn quy xử trí!"

Một lời ra, bốn phía kinh ngạc!

Một người nhìn một cái châu đầu ghé tai mọi người, chậm rãi đứng dậy, phụ họa nói: "Tần Các Chủ, cho huynh nói không ngoa, người này xuất thủ vô cùng tàn nhẫn, trước đây đã có một người bị kỳ đàm rách khí hải phế bỏ tu vi, hôm nay lại tàn nhẫn xuất thủ, gia hại còn là đồng môn. Cái này so với Võ luận bàn, điểm đến thì ngưng, đây là võ lâm người trong chính đạo mọi người đều biết lẽ thường! Mong rằng Các Chủ hủy bỏ kỳ tư cách dự thi!"

Người kia tựa hồ đang mọi người giữa uy vọng cũng rất cao, vừa mới dứt lời, liền có người lấy lòng phụ họa.

"Tại hạ đồng ý!"

"Tần Các Chủ, người này phong cách hành sự hung tàn tàn nhẫn, còn tựa như người trong ma giáo hành động. Xin Các Chủ hủy bỏ kỳ tư cách, chỉ còn nữa hậu bối tài năng xuất chúng gặp độc tay."

"Đồng ý!"

Tần Nhượng Vũ sắc mặt nghiêm túc, giờ phút này tiến thoái lưỡng nan, mới vừa ngẩng đầu lên người là Băng Thần Cốc Đại Trưởng Lão —— Diệp Lăng Phong!

Băng Thần Cốc quý vị chính đạo Tứ Đại Môn Phái đứng đầu, Đại Trưởng Lão Diệp Lăng Phong ở toàn bộ võ lâm cũng là một nổi tiếng nhân vật, bình thường nịnh hót nịnh nọt người không phải số ít. Hấn lời nói, vẫn còn có chút phân lượng. Nếu là đột nhiên hấn mặt mũi, chỉ sợ cũng là khó coi.

Diệp Lăng Phong lần này giúp Dung Vân Hạc nói chuyện, tất nhiên có hấn đạo lý. Về công, Liễu Nhất Bạch thực lực quá rõ ràng, ngay cả hấn đều có chút kinh hãi, này tu vi võ học so với tiểu thư nhà mình Tô Ảnh Tuyết cũng không kém bao nhiêu. Nếu là phế bỏ kỳ tư cách, cũng ít cái đối thủ mạnh mẽ cùng Lỗ Dao Y tranh đoạt này 'Võ lâm tân tinh' danh xưng. Đến lúc đó, chỉ cần Lỗ Dao Y thuận lợi rút ra đầu trù, bọn họ Băng Thần Cốc danh vọng không thể nghi ngờ lại sẽ đạt tới một cái độ cao mới.

Về tư, này Dung Vân Hạc trong ngày thường cũng không ít cho hấn tặng quà, đóng là từ các nơi hỏi thăm tìm gom tới mỹ nữ cũng không dưới hơn hai mươi người. Cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn! Giờ phút này chính mình nếu là không giúp Dung Vân Hạc trò chuyện đó cũng quá không nói được.

Diệp Lăng Phong thấy Tần Nhượng Vũ trầm mặt, như là do dự bất quyết. Lại thúc giục: "Xin Tần Các Chủ sớm xuống quyết định!"

Một câu nói này đã mơ hồ có chút bức Vua thoái vị mùi vị, này Diệp Lăng Phong cũng thức sự quá phách lối. Tần Nhượng Vũ mặt trầm như nước, thân thanh âm trầm thấp, nói: "Tỷ võ luận bàn thành thoảng bị tổn thương quá thật bình thường bất quá, huống chi Liễu Nhất Bạch đã vừa mới nói quá khiêm tốn. Về phần cho trưởng lão có hay không phải đem hấn mạng về bên trong cửa xử trí, đây là các người Lạc Hà Môn sự tình, ta Ngưng Hương Các

không có quyền can thiệp!"

Bệnh vực ý hết sức rõ ràng, mọi người lại người người đều là kẻ tinh ranh, há có thể không hiểu? Đều âm thầm suy nghĩ, này Liễu Nhất Bạch rốt cuộc với Tần Nhựợc Vũ có quan hệ gì, lại đáng giá không để cho nàng tiếc đắc tội Bắg Thần Cốc như vậy một cái bằng Đại Môn Phái.

Điệp Lăng Phong sắc mặt run lên, không nghĩ tới Tần Nhựợc Vũ cứ làm như vậy giòn đột nhiên hắ mặt mũi. Vừa muốn mở miệng, từ dưới đài liền truyền tới một đạo nổi nóng thanh âm

"Tốt! tốt! Được!"

Nói liền tục ba cái hảo, Dung Vân Hạc vẫn bật cười, chẳng qua là này cười không khỏi có vẻ hơi rét lạnh. Nói tiếp: "Đã là ta Lạc Hà Môn bên trong cửa chuyện, vậy tại hạ liền mượn Quý Phái sân dùng một chút, đem tên nghiệp chương này giải quyết tại chỗ!"

Chợt, Dung Vân Hạc từ trong sân biến mất, trong nháy mắt xuất hiện ở như cũ đang cùng dưới đài vị kia cô gái trẻ tuổi nói chuyện với nhau Liễu Nhất Bạch phía sau.

Bàn tay đã lên, mang theo sắ gió!

Một chương này bỏ xuống, không mệnh tang tại chỗ chỉ sợ cũng phải gân mạch đứt từng khúc, từ nay trở thành một phế nhân.

Ai cũng không thấy, ở Dung Vân Hạc xuất thủ trong nháy mắt. Liễu Nhất Bạch khoe miệng dâng lên một vệt cười gắ, chợt lóe qua.

"Chờ người tốt lâu, hôm nay ta liền thử một chút Tông Sư Cảnh Giới cao thủ thực lực!"

Xoay người, xuất chương, làm liền một mạch!

"Oành" một tiếng vang thật lớn, Liễu Nhất Bạch như điều đứt dây như vậy từ quyết đầu đài té xuống đài hơn mười thước xa. Vội vàng không kịp chuẩn bị mấy cái người xem bị đập hạ xuống Liễu Nhất Bạch miễn cưỡng đánh bay, chán nản té ngã trên đất, không ngừng ho ra máu, mắt thấy nhanh là muốn không sống được.

Một chương này kinh đạo quả thực quá lớn, coi như Liễu Nhất Bạch chịu đựng chín thành tổn thương, còn lại này chỉ một thành, bọn họ cũng là không chịu nổi.

Dưới đài lập tức vây quanh Liễu Nhất Bạch thanh ra một mảnh chân không khu, e sợ cho vạ lây đến chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tùy ý liệu lĩnh

Một vệt màu đỏ sắ mặt trời chiều chiếu vào trên Tây sơn, xanh thẳm xanh thẳm không trung nhấp nhô khối lớn khối lớn màu trắng đám mây, bọn họ ở chiều tà huy ánh xuống hiện ra ngọn lửa một loại đỏ bùng, nếu như người cẩn thận nhìn, người sẽ nhìn thấy kia Vân như trên không trung phiêu động, giống như đưa thân vào lụa mỏng như vậy mộng đẹp tựa như, sẽ khiến cho người cách xa phiền não khôn nhiều.

Giờ phút này, không người có lòng thương thức này cách rơi chiều tà, toàn bộ nhìn chăm chăm quỳ một chân trên đất, cúi thấp xuống đôi mắt Liễu Nhất Bạch.

Hắn nhìn một cái bên người không ngừng ho ra máu vô tội người xem, trong mắt cũng tựa hồ dính vào một vệt chiều tà huyết sắ.

"Người nói ta vô cùng tàn nhẫn, kia người xem bọn họ, bọn họ lại làm gì sai?" Liễu Nhất Bạch xoa một chút khoe miệng máu tươi, chỉ nằm trên đất rên thống khổ mấy người, chăm chọc nói.

Dung Vân Hạc mặt vô biểu tình, cư cao lâm hạ nói: "Trách chỉ trách người tài nghệ không bằng người, người nếu ngoan ngoãn cúi đầu tiếp nhận môn quy xử trí, bọn họ há có thể gặp này tai bay vạ gió?"

"Ha ha ha a . Dung sư thúc da mặt thật là so với kia nhà vệ sinh đào lỗ bản còn dày hơn bên trên 3 phần." Liễu Nhất Bạch bỗng nhiên dừng lại."Vậy theo Dung sư thúc nói như vậy, nếu mới vừa rồi kia Cổ Uẩn Phi ngoan ngoãn cúi đầu hô to ba tiếng hắ là không cha không mẹ phế vật, há lại sẽ bị ta gây thương tích. Muốn trách chỉ có thể trách hắ tài nghệ không bằng người!"

"Sửa chữa tranh đua miệng lưỡi, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, ngươi có biết không sai?"

"Biết sai thì như thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn có thể làm làm cái gì đều không phát sinh sao?"

Liễu Nhất Bạch âm thầm vận công điều tức, suy nghĩ ngôn ngữ chọc giận Dung Vân Hạc một phen, tốt tranh thủ chút thời gian. Thân là Lạc Hà Môn Giới Luật Đường trưởng lão, Dung Vân Hạc một thân tu vi cũng là công tham tạo hóa, tu vi đạt tới kinh người Tông Sư Cảnh Giới trung kỳ, trực bức hậu kỳ cao thủ.

Vậy vừa nảy đột phá đến Tông Sư Cảnh Giới sơ kỳ 'Bất Lão Tiên' Mộ Dung Trúc cũng vận ất không là đối thủ, mặc dù chẳng qua là chênh lệch một cái cảnh giới nhỏ, thực lực nhưng là khác xa rất.

Nói 'Tông sư' cảnh giới, mỗi lần một ít giai đoạn cũng dị thường chật vật, dù là tâm chí kiên định hạng người, cũng thường thường bởi vì kẹt ở một một giai đoạn mà mất hết ý chí, cuối cùng buồn bức sầu não mà chết, cả đời không phải tiến thêm.

Bên trên trở về mượn cổ kiếm Can Tương thần uy, khó khăn lắm chống cự ở Mộ Dung Trúc Toàn Lực Nhất Kích, nhưng cũng là rơi vào cái lực phủ ngũ tạng tất cả đều vỡ vụn hậu quả.

Từng ăn 'Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao' sau, toàn thân máu thịt, kinh mạch ngưng kết trình độ đại thắng từ trước, vốn tưởng rằng coi như gặp lại 'Tông sư' cảnh giới cao thủ mình cũng có thể có vừa đứng lực.

Lại là mình nghĩ (muốn) quá mức đơn giản.

Vừa mới Dung Vân Hạc cứu Cổ Uẩn Phi một chương kia thật ra thì cũng không dùng đến 3 phần lực, hán muốn lấy hán tu vi 3 phần lực Liễu Nhất Bạch sợ là cũng không chống đỡ được.

Liễu Nhất Bạch nhưng là thật thật tại tại ngăn trở, cái này không do cho hán dùng một được tề trấn tâm hoàn. Làm tướng Dung Vân Hạc không gì hơn cái này, sau khi một chương kia Dung Vân Hạc tức giận bên dưới đã là vận dụng năm thành công lực, mạnh mẽ nội lực ở trong cơ thể hán tán loạn, đưa hán nội tức đảo loạn hỗn loạn không chịu nổi.

"Không thể!" Dung Vân Hạc lạnh lùng nói.

"Vậy ngươi hoàn(còn) nói nhảm nhiều như vậy? Muốn giết ta liền cứ tới a!"

Dung Vân Hạc âm thầm oán thầm: "Mẹ ngươi, rốt cuộc là ai một mực ở này nói nhảm tới."

Liễu Nhất Bạch thoáng định thần một chút, cảm giác cả người thoải mái mấy phần. Dùng ánh mắt ngăn lại định lập tức lao xuống xem võ đài Thanh Thanh.

Thanh Thanh mới vừa một mực thờ ơ lạnh nhạt Cổ Uẩn Phi dùng Vô Ảnh Kiếm đem Liễu Nhất Bạch bức bách đến một cái tình cảnh nguy hiểm, cuối cùng lại bị hán dễ dàng xoay ngược lại. Kinh hi sau khi, đang muốn thật tốt xuống đài đi khen ngợi hán một phen, nhưng không ngờ Dung Vân Hạc bỗng nhiên nhảy ra.

Hoàn(còn) trong nháy mắt phát sinh như vậy một dãy chuyện, vừa muốn xuất thủ, lại bị Liễu Nhất Bạch ánh mắt ngăn lại đi xuống. Nàng mình bạch cái ánh mắt này hàm nghĩa, lấy Liễu Nhất Bạch tính cách, giờ phút này thấy không cho phép nàng nhúng tay.

Ngược lại bất kể, nếu là chờ lát nữa tình huống đến không thể thu thập mức độ, bẻ vào hai người bọn họ song kiếm hợp bích 'Bi Dục Song Phi kiếm'. Coi như là liều chết cũng phải để cho lão tặc này trọng thương. Thanh Thanh âm thầm suy nghĩ.

Liễu Nhất Bạch vì tránh cho lần nữa tổn thương người vô tội, dưới chân nhẹ nhàng động một cái, liền đã mất ở quyết đấu đài Dung Vân Hạc phía đối lập.

"Dung sư thúc, ta nếu là lại lớn tuổi mười tuổi. Không đúng, năm tuổi, ta một cái tay là có thể đập chết ngươi."

Mọi người dưới đài cười ầm lên, hít hà một mảnh. Đây Dung Vân Hạc một bộ vênh váo hung hăng dáng vẻ, hoàn toàn không để ý tới người bình thường sống chết, bọn họ đã sớm không ưa, rồi rít ồ ào lên nói: 'Nhé, giả như vậy cá nhân hoàn(còn) khi để người tuổi trẻ, thật là không biết thẹn thùng a.'

"Đúng vậy, đúng vậy. Loại này cây già lên mặt người nói không chừng ngày nào đi bộ liền ngã nhào một cái không cẩn thận té chết đây."

Mọi người lại không nhịn được cười to.

Dung Vân Hạc giờ phút này xấu hổ thật là ghê (muốn) tìm cái lỗ chui xuống, sắc mặt đỏ lên giống như gan heo. Hung tợn hướng dưới đài mấy cái kêu vui mừng nhất người nhìn, nhất thời hù dọa cho bọn họ câm như hến, không dám lại lên tiếng.

"Bồn Tọa thân là Lạc Hà Môn Giới Luật Đường trưởng lão, chấp hành môn quy tất nhiên chuyện đương nhiên. Nếu ngươi không phục, thì trách cha mẹ ngươi vẫn sinh ngươi mười năm đi."

Liễu Nhất Bạch màn ngăn ra, sắc mặt nhất thời biến hóa âm trầm, lại không mới vừa rồi cười đùa tức giận mắng vô lại đáng ghét.

"Tranh!"

Một đạo hàn mang thoáng qua, sợ như du long. Liễu Nhất Bạch chợt rút kiếm đâm thẳng Dung Vân Hạc ngược.

'Truy Tiên Bộ' quả thực tinh diệu, sắp đến làm người ta không tưởng tượng nổi. Ngay cả Dung Vân Hạc cũng không khỏi lộ vẻ xúc động, lại vẫn là đùa cợt nói: "Lấy trúng chọi đá, ngu xuẩn!"

Tay phải chẳng qua là nhẹ nhàng như vậy vung lên, liền đem Liễu Nhất Bạch trường kiếm trong tay đẩy ra. Tay phải lật nơi, đã đoạt lấy trường kiếm trong tay của hắn, đi theo cùi chỏ đánh tới bộ ngực hắn Huyết Đạo, tay trái xòe ra, năm ngón tay tưởng tượng vô căn cứ ở đỉnh đầu hắn, nói: "Nghiệt Súc, hôm nay liền phế bỏ ngươi này một thân tu vi."

Như ưng Chim cắt như vậy móng nhọn thẳng tắp chộp vào Liễu Nhất Bạch đỉnh đầu, không ngừng có sương mù màu trắng từ đỉnh đầu hắn toát ra.

Liễu Nhất Bạch cả người co quắp, thống khổ không chịu nổi. Chỉ cảm thấy trong cơ thể toàn bộ nội lực đều bị đỉnh đầu kia móng nhọn hút đi, thân thể dần dần cảm giác suy yếu, Linh Giác cũng dần dần tiêu tan. Nhìn cả thể giới tựa hồ mơ hồ, mông lung không rõ.

Loáng thoáng trung tựa hồ thấy cha mẹ mặt mày vui vẻ, đối diện hắn không ngừng cười a, cười a. Là ấm áp như vậy . . Như vậy mềm mại .

Mặc dù dần dần mất đi ý thức, trong miệng nhưng vẫn là theo bản năng nói: "Cho . Vân Hạc . . Ngươi chính là cái khúc cười . Gặp nghênh tiểu nhân . ."

"Dừng tay!" Không trung truyền tới một tiếng kêu sắt, một đạo ác liệt cuồng phong ngay sau đó sau đó tới.

Dung Vân Hạc lỏng tư dừng ngược, người đỏ mồ hôi lạnh. Cuồng quit trừ Liễu Nhất Bạch, tránh thoát này ác liệt một cuồng. Đãi định tốt thân, lúc này mới phát hiện nguyên lai đứng là Ngưng Hương Các Tàn Nhục Vũ. Nhất thời lông mày nhướn lên, lạnh lùng nói: "Tần Các Chủ, ngươi đây là ý gì?"

Tàn Nhục Vũ thần sắc cũng không dễ nhìn, không ra tay nữa, nàng này mới vừa thu nghĩa tử sợ là muốn mất mạng.

"Liễu Nhất Bạch hay lại là lần này 'Vô lâm tân tinh' đại hội tuyển thủ dự thi, vừa tới tham gia ta Ngưng Hương Các tổ chức đại hội, ta tự có nghĩa vụ bảo vệ hắn chu toàn. Nếu không, ta Ngưng Hương Các có mặt mũi nào đối mặt giang hồ các vị anh hùng hào kiệt?"

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Kể gốc Niệm Si

"Ta xử trí đệ tử trong môn phái, Tần Các Chủ cũng muốn nhúng tay, chẳng lẽ các ngươi Ngưng Hương Các muốn cùng ta Lạc Hà Môn là địch phải không?" Dung Vân Hạc râu tóc đều dựng, căm tức nhìn Tàn Nhục Vũ.

"Ha ha . Cho trưởng lão nói đùa, chúng ta tứ đại phái vốn là đồng khí liên chi, cùng là vô lâm chính đạo, như thế nào lại có triển vọng địch ý gì? Chẳng qua là này Liễu Nhất Bạch còn phải tham gia tiếp theo trận đấu, không bằng các loại (chờ) đại hội kết thúc lại giao cho ngươi xử trí, ngươi xem coi thế nào?"

Có câu nói 'Đưa tay không đánh người mặt tươi cười'. Tàn Nhục Vũ đã cho dưới bậc thang, Dung Vân Hạc cũng không tiện phát tác.

Úng thanh nói: "Vậy thì toàn bộ nghe Tần Các Chủ an bài."

Nói xong hung hăng trừng liếc mắt nằm trên đất không ngừng thờ hồn hèn Liễu Nhất Bạch, phẩy tay áo bỏ đi.

Trải qua như vậy một trận tiểu nhạc đệm, hôm nay sợ là đã rất khó tiếp tục tiếp. Tàn Nhục Vũ bỗng nhiên dừng lại, phân phó bên người Nữ Đệ Tử đem bị thương mấy vị vô tội người xem khiêng xuống đi chữa thương sau, cất cao giọng nói: "Trận đấu, Liễu Nhất Bạch thắng, tiến vào vòng kế tiếp. Ngày mai buổi trưa, để cho Tiểu Lâm Tự Niệm Si đối trận Tán Tu Thanh Thanh."

Dứt lời, mọi người mới làm chim muông hình, bắt đầu đi lục tục rời đi.

Thanh Thanh thấy vậy, cuống quýt từ xem võ đài phi thân mà xuống, bước nhanh vọt tới Liễu Nhất Bạch bên người.

Thấy là Thanh Thanh đến, một mực gắng gượng Liễu Nhất Bạch rút cuộc thờ phào. Ngửa mặt lên, suy yếu cười với nàng cười.

Có khuyết điểm a, đến lúc nào rồi hoàn(còn) cười cười cười, vừa mới dưới đài vị cô nương kia tuổi trẻ mạo mỵ đi, đem người Hồn cũng câu không đi. Người ta cũng đánh tới trên đầu người đến, người còn tại đằng kia mà khanh khanh ta ta, chiêu phong dẫn điệp. Thanh Thanh hận không được một cái tát sợ chết hân, vừa muốn tức miệng mắng to, Liễu Nhất Bạch lại trực đình đình ngã xuống bất tỉnh.

"Thật là . Phiền toái" bấu môi một cái, ngang ngược đem Liễu Nhất Bạch kháng đến trên vai, hướng Tàn Nhược Vũ khẽ vuốt cằm, bước nhanh hướng Ngưng Hương Các đi ra ngoài.

Đang lúc mọi người quải dị trong ánh mắt, hai người chậm rãi biến mất ở hoàng hôn sắc trời trong . Chẳng qua là hình ảnh này quả thực không gọi được duy mỹ, sau khi tỉnh lại Liễu Nhất Bạch nếu như biết được nàng là bị Thanh Thanh gánh trở về không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Mới vừa đi ra Ngưng Hương Các trước cửa, lại bị một chấp hai tay, mặt mỉm cười tuổi trẻ hòa thượng ngăn lại, chính là kia —— Niệm Si.

Thanh Thanh đôi mi thanh tú hơi nhăn, quát lên: "Tiểu hòa thượng, người cản ta làm chi? Tốt hòa thượng không cản đường, nhanh mau tránh ra."

Niệm Si cũng không nã, vẻ mặt ôn hòa nói: "Nữ Thích Chủ chó vội, bản tăng cũng không muốn làm khó nhị vị."

Nói xong từ trong tay áo xuất ra một cái Tử Kim sắc cái hộp nhỏ cùng một quyển ố vàng kinh thư đưa tới."Đây là ta sư đặc mệnh ta giao cho Thanh Thanh cô nương Phật Môn thánh dược chữa thương —— 'Cứu Tâm Đan '. « Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh » ."

Thanh Thanh sắc mặt hơi chút hòa hoãn, giọng mềm hơn: "Con lừa già ngốc người còn rất khá, thuốc này ta nhận lấy. Nhưng là ngọt đưa vốn phá kinh thư cho chúng ta làm gì?"

Nghe được Thanh Thanh mắng Niệm Nhân là con lừa già ngốc, hân vẫn như cũ không buồn, như cũ tâm bình khí hòa. Cười nhạt nói: "Thầy của ta có lời, Liễu thích chủ ngày thường có thể đa mặc đọc tâm kinh mấy lần, đáp lời tính tình sẽ có trợ giúp."

Lại cũng không đợi Thanh Thanh trả lời, Niệm Nhân thấp giọng tụng một tiếng niệm phật. Xoay người tiêu sái rồi đi , vừa tẩu biên ngâm xướng nói: "Đi cũng vô ích, ngồi cũng vô ích, ngữ mặc động tịnh không khỏi vô ích; phóng túng đem lưỡi dao sắc bén ập lên đầu, cười như lợi kiếm chém gió xuân. Chợt cảm thấy, Diệu Tâm duyên, Vô Danh xác rách chung quy một loại; trong mộng rõ ràng có sáu thú, thấy sau trống trơn không Thánh Phàm "

Phật âm lượn lờ, làm cho người ta đáy lòng cực kỳ chấn động mạnh hám

"Phóng túng đem lưỡi dao sắc bén ập lên đầu, cười như lợi kiếm chém gió xuân . ." Thanh Thanh lẩm bẩm lặp lại một lần vừa mới hân đọc kinh kệ, cảm giác được (phải) cả người thoải mái nhẹ nhàng rất nhiều, tinh thần cũng tốt mấy phần.

"Này tiểu hòa thượng thật đúng là có nhiều chút con đường."

.

Niệm Si vốn không kêu Niệm Si, mà gọi là Ân Quang

Hai năm trước, Hàn Tuyết liền xuống ba tháng. Trong một đêm, Hoàng Hậu đột ngột sinh con bệnh nặng, dung nhan tiêu tụy, bị bệnh giường. Các ngự y cũng bó tay toàn tập, Đương Kim Thánh Thượng cũng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện Thượng Thiên, hy vọng có thể xuất hiện kỳ tích.

Mà năm vừa mới mười sáu nàng, Triệu Nguyệt Thiên, là được sủng ái nhất Nhị Công Chúa.

Hôm đó, Mẫu Phi hơi thở mong manh, Triệu Nguyệt Thiên cầu người không chiếm được tể, đối cung nga phục, trộm đi xuất cung, với Tịnh Linh Tự cầu phúc.

Phật Điện trên bờ đoàn, nàng quý đầu gối cúi người, thành kính lễ bái, thanh lệ trộm thùy. Bên người đi qua lần lượt Phần Hương khách, nàng cắn chặt bờ môi đem đầu phục được (phải) thấp hơn.

15 tuổi Ân Quang thấy bên trên choáng váng mở nhiều đóa không tiếng động nước mắt. Hân ngồi xổm người xuống, dùng thon dài ngón tay ngọc xóa đi.

Nàng nhìn tầm kia màu trắng mộc mạc mặt, ngẩn ra. Lúc ban đầu cái nhìn kia, là duyên hay lại là nghiệt?

Sau đó, nàng được (phải) cơ hội liền hướng trong chùa chạy. Phẩm minh đối với (đúng) thơ, đánh cờ Ngộ Thiên, từng tiếng hô sư phụ.

Một ngày, Triệu Nguyệt Thiên rốt cuộc không nhận được đáy lòng vì lan sợ hãi, hỏi "Vì sao người một mực đối với ta xa lánh? Chẳng lẽ người không thích ta sao?"

"Vì sao phải thích? Ân Quang chính là Phật Môn Đệ Tử."

"Phật Môn . Phật Môn . Kia nếu là không Phật Tử đây?" Nàng lẩm bẩm mỉm cười.

Nàng mang theo Ngự Lâm Quân, Tự Viện ở trong liệt hỏa thành tro tàn, toàn bộ hòa thượng không một chạy thoát. Đợi Ân Quang hòa thượng dạo chơi

trở lại, thấy nơi nơi cụt tay tàn miến ngói, tiêu thi thịt vụn, cả người lâm vào một loại cực độ trong điên cuồng.

Ấn Quang sai người truyền tin, lừa nàng nói cần phải hoàn tục, cùng nàng song túc song kê, ước nàng ra khỏi thành ngắm hoa.

Triệu Nguyệt Thiên tin là thật, không ngờ. Mới vừa đi ra ngoại ô, Ấn Quang liền đột nhiên làm khó dễ, một chương trực tiếp phách cho nàng ót, thẳng đưa nàng nảo tương phách tung tóe đi ra.

Sau đó đem những tùy tùng kia toàn bộ tàn nhẫn sát hại, máu tươi dính đầy hắc trắng nồn tăng bào, lúc này mới Ấn Độn đi.

Xảy ra chuyện sau, toàn bộ kinh thành cũng sôi sùng sục, lại có người đem hoàng thượng tối cung chiều Công Chúa cũng cho giết, hay lại là một người tuổi còn trẻ hòa thượng.

Hoàng Đế tức giận, cả nước số tiền lớn tập nã treo giải thưởng, cuối cùng cũng không cái đó, chỉ lưu lại một cái "Huyết Hòa Thượng" truyền thuyết!

"Huyết Hòa Thượng" Ấn Quang một đường chạy trốn, chuyên hướng kia thâm sơn ác trong rừng chui. Chỗ đi qua tự miếu đều không dám thu nhận hắc, cho đến hắc đến Tiểu Lâm Tự, gặp phải Niệm Nhân hòa thượng.

Niệm Nhân thấy hắc rất có tuệ căn, liền thu hắc làm quan môn đệ tử, ban cho Pháp Danh —— Niệm Si.

Niệm Si nhưng là không phụ kỳ vọng, không chỉ có võ học thiên phú cực cao, về Phật học cũng là khá có tuệ căn. Một năm không tới, liền đã mở Ngộ.

" ba mươi năm qua tìm kiếm khách, mấy lần lá rụng lại rút ra chi. Từ vừa thấy Đào Hoa sau, cho tới hôm nay càng không nghỉ ngơi "

Niệm Nhân nghe được, vuốt râu cười to: "Tiểu Lâm Tự từ đó lại được một Cao Tăng!" Từ đó, Niệm Nhân liền để cho Niệm Si thường thị bên cạnh (trái phải), bất kể đi đâu, cũng sẽ mang hắc.

Niệm Si danh hiệu cũng dần dần vang lên, trên giang hồ rồi rít lời đồn đãi, Tiểu Lâm Tự nhiệm kỳ kế Phụng Trọng vô cùng có khả năng sẽ gặp là hắc.

Cũng không biết này Tiểu Lâm Tự Phật Môn tân tinh lại là năm đó dưới con nóng giận bỏ Triệu Nguyệt Thiên 'Huyết Hòa Thượng' Ấn Quang.

Phật Môn Ngũ Giới, gần không sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu giới. "Không sát sinh" là "Nhân", "Không trộm cắp" là "Nghĩa", "Không tà dâm" là "Lễ", "Không vọng ngữ" là "Thư", "Không uống rượu" là "Trí".

Niệm Nhân thu nhận một cái phạm Sát Giới bất nhân Phật Đò, Chúng Tăng bắt đầu tất cả không hiểu kỳ dụng ý.

Cho tới sau này Niệm Si khai ngộ, bọn họ mới dần dần minh bạch Niệm Nhân tại hắc mới vừa vào Tự thời điểm nói một câu —— khắp nơi gặp đường về, đầu lĩnh đạt đến cổ hương. Vốn là thành hiện tại chuyện, cần gì phải đợi suy nghĩ! !

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cùng người không cạnh tranh

Ô Vân Tại Thiên tế hí đến phá vỡ Lôi Điện, đỏ như màu máu mùi tanh di tán ở tinh mạch chốc lát lại huyền ảo trên phế tích. Vừa mới tiêu tan kêu gào cùng bóng kiếm lại ở trong gió tách ra, chất đồng Tàn Thể dữ tợn đáng sợ, nồng đậm khí tức dễ cho người cơ hồ hít thở không thông. Giờ phút này, song phương hơn Bình đều đã vẫn nửa, hai bên trận tiền giằng co đầu lĩnh một mỗi mà quyết tuyệt, Kim Quốc cùng Đại Tổng chung cực quyết chiến, đã là máu chảy thành sông thảm thiết cùng kiếp nạn.

Liễu Nhất Bạch giờ bầu rượu lên, đem mát lạnh Quỳnh Tương nuốt vào cổ họng trung, sau đó vứt bỏ nó, xem ra là một bình tác dụng chậm rất đủ Liệt Tửu, hắc đã có một tí nhân nhật men say. Đại Tông Tiêu Diêu Vương là ngựa mặt lên trời cười lớn quơ lên tay áo đến, đếm không hết Bình ảnh vây quanh hắc đường ranh.

Mà kia chen chúc hai mảnh Bình biển trong nháy mắt vụn vụn đan vào một chỗ, huyết vụ bay múa đầy trời, gào khóc khắp nơi chảy xuôi.

Một mảnh lại một bọn người phế tích, tàn diêm tường đỏ như vậy tan tành. Ngã xuống người, trong mắt chiếu ra vợ đưa bé kia cười yếu ớt bộ dáng, ngay sau đó trở thành tan biến tro bụi. Mà vậy còn ở vùng vũ khí chém bọn tàn binh, chỉ có tuyệt vọng kêu lên cùng Huyền Diệt trong người phẫn văng lên. Ở ở giữa chiến trường kia, Liễu Nhất Bạch cùng kia Tiêu Diêu Vương —— Dương Tử Ấn giết thành lóe lên ánh sáng, xa xôi kia mới là kia sụp đổ thành tường cùng đường chân trời.

Chỉ thấy Liễu Nhất Bạch đem kiếm khều một cái, phá vỡ Dương Tử Ân cuồng liệt mà ngoan lệ kiếm chiêu, vòng qua cổ tay hắn, hời hả nhanh như tia chớp khoen bên trên hắn cổ. Không nghĩ, phí đem hết toàn lực cũng là hoàn toàn đâm hấn bất động. Ngược lại bị hấn lẳng không đánh xuống, thẳng đến cái kia đôi ưu sầu mà tinh xảo hai tròng mắt. Liễu Nhất Bạch đem đầu về phía sau nhẹ nhàng ngửa mặt lên, lại hóa giải Dương Tử Ân tàn bạo công kích. Bất tri bất giác đã đến gần trăm hiệp, hai người như cũ chém giết được (phải) nóng nảy trào dâng trung, mà bọn họ bốn phía là đã là thành thiên thượng vạn tử hồn đại dương.

Ở trên trời màn ảnh ngược bên trong những binh lính kia, đã là một mảnh bề tan tành Tàn Thể bình nguyên, còn sót lại người đã nhưng quên mất sinh quyền luyện, quên trong tả gào khóc đòi ăn hải nhĩ, canh tác ở trong ruộng cần cù chăm chỉ thê tử, cùng dần dần khô héo tuổi tác mẹ già. Trong mắt bọn họ không lưu lại bất cứ thứ gì, đã Khôn Thủ như vậy găm thết, muốn cùng kia ác địch đồng quy vu tận. Cũng không biết đã bao lâu, bụi mù nổi lên bốn phía đang lúc, lưu lại Phong Hỏa rốt cuộc ở đó một trận mưa như thác lũ sau khi yên lặng tắt.

Liễu Nhất Bạch nhìn không ngừng ngã xuống binh lính, trong lòng thê lương mê mang. Huyền Công ở trong cơ thể vận chuyển không ngừng, bên ngoài thân lưu động không khỏi vàng sáng.

Giờ khắc này, phảng phất nước chảy thành sông như vậy, Liễu Nhất Bạch thuận lợi đột phá đến 'Kiếm khí xuất thể' trung kỳ, cả người tràn đầy dùng không hết lực lượng.

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, một kiếm hướng Dương Tử Ân ngực đâm tới.

Dương Tử Ân lại không né tránh, chậm rãi nhắm hai mắt lại, khóa miệng lại làm dấy lên một tia ý vị sâu xa nụ cười, như là vui vẻ, vừa tựa như là giải thoát

Liễu Nhất Bạch chợt thức tỉnh, trên người ướt nhẹp, sền sệt.

Yên lặng cảm thụ xuống thân thể trạng thái, kinh hãi, không chỉ có khỏi hấn thương thể, hoàn(còn) đột phá đến kiếm khí xuất thể trung kỳ.

"Tiêu Diêu Vương tại sao ta muốn giết hắn . ." Liễu Nhất Bạch lầm bầm nói.

Giấc mộng này thực sự quá quý dị, hắn nhưng là chưa từng thấy qua Dương Tử Ân, nếu như nói là bởi vì Dương Tổ Tiên duyên có, đó cũng quá qua ượng gạo, quả thực không nói được. Càng quái dị là lại . Trong mộng đột phá.

Tâm phiền ý loạn đang lúc, thấy đặt ở bên gối một quyển ô vàng kinh thư, thượng thư 'Bản Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh' .

Quan Tự Tại Bồ Tát, hành thâm Bản Nhược Ba La Mật Đa lúc, tám ảnh thấy Ngũ Uẩn giai không, độ hết thấy khổ ách. Xả Lợi Tử, sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc, được nghĩ (muốn) đi thường thức, cũng lại như là. Xả Lợi Tử, là Chư pháp Không Tướng, Bất Sinh Bất Diệt, bất cấu bất tịnh, không tăng không giảm. Là cố không trung Vô Sắc, không được nghĩ (muốn) đi thường thức, không có mất tai mũi lưỡi thân ý, Vô Sắc âm thanh mùi thơm xúc pháp, không có mắt giới, thậm chí còn vô ý thức giới, không Vô Minh, cũng không Vô Minh tấn, thậm chí còn không chết già, cũng không chết già tấn. Không khô tập Diệt Đạo, Vô Trí cũng không. Lấy không đoạt được cố. Bồ Đề Tát đóa, y theo Bản Nhược Ba La Mật Đa cố, tâm không lo ngại. Không lo ngại cố, không có kinh khủng, cách xa điên đảo mơ mộng, kết quả Niết Bàn.

Bất giác mặc niệm một lần, nhất thời đáy lòng cái loại này kiềm chế sợ hãi lặng lẽ không thấy.

Đẩy ra bên trong khách sạn cửa sổ, ánh mặt trời xuyên thấu qua đậm bạc tầng mây, chiếu sáng sóng gọn lăn tăn Tây Hồ mặt hồ, phản xạ ra ánh sáng màu bạc, diệu được (phải) mắt người hoa mắt.

Liễu Nhất Bạch nhìn không khỏi nhập thần . .

Đội Liễu Nhất Bạch chạy tới Ngưng Hương Các Diễn Võ Tràng lúc, Thanh Thanh cùng Niệm Si kịch đầu say sưa.

Hiện trường rối loạn tung bừng, rồi rít cho Liễu Nhất Bạch nhường ra một con đường để cho hắn có thể đủ đi tới phía trước nhất.

"Huynh đệ, chớ nhìn hắn một bộ người hiền lành đáng vẻ, vị này chính là đại sát tinh, xuất thủ tàn nhẫn." Một người đàn ông trung niên vội vàng kéo kéo bên cạnh một vị tâm bất cam tình bất nguyện nhường đường tiểu tử.

"Có như vậy quá tà dị . . Không phải là với ta cũng như thế một người trẻ tuổi mà "

"Hừ hừ ngươi có thể nhỏ tiếng một chút, ngươi không thấy tất cả mọi người đều chủ động cho hắn nhường ra đạo nhi tới sao? Trong đó không thiếu có chút võ công cao cường người trong võ lâm, ngươi tự hỏi có thể mạnh hơn bọn họ sao?"

Tiểu tử bị dọa sợ đến không khỏi co rút rụt cổ, vội vàng hướng trong đám người tiếp cận tiếp cận, rất sợ vừa mới câu nói kia bị Liễu Nhất Bạch nghe mà bị hắn tìm phiền toái.

Tiểu Lâm Tự hơi có chút danh tiếng kiếm pháp chính là 'Đạt Ma kiếm pháp' . 'La Hán kiếm pháp' . Đi đều là cương mãnh con đường. Niệm Si ngón tay

nhập lại làm kiếm, thế công nhưng là vô cùng nhu hòa, kia lau nộ cười từ đầu đến cuối đọng trên mặt, toàn bộ giống như một cái hạ phẩm mặt cười Phật.

'Bi Dực Song Phi kiếm' chẳng những kiếm chiêu ác liệt, hơn nữa chú trọng phong thần thoát tục, tư thức nhàn nhã, mọi người nhưng là chưa từng thấy.

Kia "Bi Dực Song Phi kiếm" kiếm pháp tuyệt tích giang hồ, bản chất cùng Tiểu Lâm Tự Chư lộ kiếm thuật lại hoàn toàn ngược lại, thật ra thì lấy kiếm pháp mà nói, cũng chưa chắc thật thắng Thiếu Lâm các lộ kiếm thuật, chỉ một cái liếc mắt nhìn tới, quả thực đẹp tuyệt lệ tuyệt.

Niệm Si không khỏi khen: "Dung nghi uyển mị, trang nghiêm hòa nhã, ngay ngắn vui vẻ, người xem không chán. Quả thật hảo kiếm pháp!"

Hai người chiến đấu đúng là cảnh đẹp ý vui, khiến cho người không đành lòng dời đi dù là một hơi thở thời gian, rất sợ bỏ qua xuất sắc trong nháy mắt.

Người trong nghề có lẽ đã nhìn ra, Niệm Si hiển nhiên là thành thạo, dễ dàng liền từng cái đem Thanh Thanh thế công hóa giải đi tới.

Này từ đầu đến cuối treo ở Niệm Si sắc mặt nộ cười nhìn quả thực có chút có thể nào, Thanh Thanh không khỏi tức giận, muốn không phải là không thể sử dụng ra bốn môn công pháp chiêu thức, nếu không nhất định phải đưa cái này con lừa ngựa nhỏ đánh cũng không cười nổi nữa.

Chợt, Thanh Thanh đen lúng liếng nhãn châu xoay động, lại buông tha dùng kiếm. Giơ tay trái một cái, cùng thân đối trên, vươn tay phải ra, đi liền ký thác Niệm Si cầm.

Niệm Si cùng bên cạnh xem Tiểu Lâm Tự chúng tăng nhân không kim lòng được đều là thét một tiếng kinh hãi. Một chiêu này "Bê khổ quay đầu", chính là Tiểu Lâm Tự chính tông quyền nghệ La Hán Quyền trung một chiêu, nhưng là phải khác không có.

Một chiêu này dụng ý là tay trái ấn ở địch nhân đỉnh đầu, tay trái nâng địch nhân cằm, đưa hán Cổ lắc một cái, nặng thì vận gậy địch nhân Cổ, nhẹ thì xoay côi khớp xương, chính là một chiêu vô cùng lợi hại sát thủ.

Niệm Si thấy nàng lại sử đến một chiêu này La Hán Quyền, thật là trước mặt Không phụ từ đọc Hiếu Kinh, cửa Lỗ Ban làm lớn phù, không khỏi vừa tức giận, vừa buồn cười. Đường này quyền pháp hán đã sớm hủy đi được (phải) thuộc lâu, vừa đứng bên trên chính là không lường lự, tiện tay thì ứng, cho dù là ngủ, gặp phải chiêu thức này chỉ sợ cũng có thể đối sách, lập tức nghiêng người dậm chân, tay phải đường ngang Thanh Thanh trước người, lật tay một cái, đã bầu vào nàng vai phải, tay trái nhanh như thiểm điện, đưa tay đến nàng sau cổ. Chiêu này kêu là làm "Hiệp núi siêu hải", nguyên là hóa giải chiêu đó "Bê khổ quay đầu" không có con đường thứ hai, hay tay nâng lên, liền có thể tương địch người thân thể nói được (phải) cách mặt đất nhấc ngang.

Thanh Thanh tiếp theo vốn có thể dùng "Bàn trư" thức đè lại tay hán cùi chỏ, vừa có thể thoát khỏi, lại có thể phản chế địch nhân, chỉ Niệm Si một chiêu này quả thực tới quá nhanh, con mắt một cái chớp mắt, thân thể liền đã nhấc lên, nàng hai chân cách mặt đất, còn có thể thi triển công phu gì, dĩ nhiên là thua.

Niệm Si lại mạnh mẽ rút tay về, cuống quýt đưa tay từ Thanh Thanh trắng như tuyết cổ ra lỏng ra. Chắp hai tay, áy náy nói: "A đi đà phạt, bản tăng nhiều có đắc tội, mong rằng Nữ Thích Chủ thứ tội!"

Bị người ở trước công chúng nói ở trên tay, Thanh Thanh vừa tức vừa náo, Niệm Si vừa mới buông tay, nàng trắng nõn bàn tay liền hóa thành một đạo hình cung điện, đột nhiên hướng Niệm Si đầu vai bổ tới.

Niệm Si thần sắc động một cái, nhưng là trực lăng lăng đứng bất động, cứ như vậy nhìn Thanh Thanh một chưởng đem chính mình đánh bay trên đất.

Rồi sau đó nhanh chóng từ dưới đất lật lên, chắp hai tay, mỉm cười nói: "Nữ Thích Chủ, bản tăng thua!"

Rồi sau đó lại không để ý Thanh Thanh kinh dị ánh mắt, tự cố hướng dưới đài đi tới.

"Uy uy uy, Niệm Si hòa thượng, là ta thua. Người đừng đi xuống, nên đi xuống là ta." Thanh Thanh không khỏi khản trương, mới vừa rồi nàng chỉ là muốn cho hạ giận làm bộ đánh ra một chưởng kia, rõ ràng hán có thể dễ dàng tránh thoát, lại đứng bất động kết kết thật thật ai nàng một chưởng này, cuối cùng hoàn(còn) trực tiếp nhận thua.

Như vậy lộ ra nàng biết bao không chịu nổi, người khác sẽ thấy thế nào nàng a, thật là tức chết người.

Hết thấy đều phát sinh ở trong điện quang hóa thạch, mọi người thấy Niệm Si đã chế ngự Thanh Thanh, cuối cùng chợt bị phách lật trên đất, trực tiếp nhận thua. Không khỏi hướng về phía Tiểu Lâm Tự Niệm Si hòa thượng lặng lẽ dựng thẳng cái ngón tay cái.

Này rõ ràng cho thấy nhường a, cũng bởi vì vừa mới hủy đi chiêu thời điểm theo bản năng chạm được Thanh Thanh trắng như tuyết cổ.

"Niệm Si hòa thượng tốt lắm, là người đàn ông!"

"Tốt lắm."

"Thật nam nhân!"

.

Niệm Si lại như là đối với mấy cái này lời nói chưa bao giờ nghe, tự cố đi tới Niệm Nhân bên người, Tĩnh Tĩnh đứng, sắc mặt mang theo kia lau quen

thuộc nụ cười.

Kìa 'Vô lâm tân tinh' danh xưng hấn nhưng là giống như hoàn toàn không thèm để ý một dạng trong mắt chỉ có chính mình Phật, chính mình nói.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Tình loạn ngử hương

"Này cục người thẳng, Tán Tu Thanh Thanh."

Mặc dù đều biết Niệm Si thực lực sâu không lường được, chỉ hấn tự nhận thua, Tần Nhực Vũ cũng không tiện nói gì nữa.

Thanh Thanh giống như sương đánh quả cà, ủ rũ cúi đầu đi tới Liễu Nhất Bạch bên người, thấp giọng nói: "Bạch bí đao, ta vừa mới có phải hay không thật không có phong độ?"

Ngạch .

Liễu Nhất Bạch ho nhẹ một tiếng: "Không việc gì, cô nương mỗi nhà không cần phong độ vật này."

..

"Ngươi đây là đang an ủi ta sao?"

"Coi là vậy đi."

"Tiếp đó, do Băng Thần Cốc đệ tử Lỗ Dao Y đối trận Tán Tu Mộ Tu Hàn!" Ngung Hương Các trưởng lão vừa mới dứt lời, bên dưới liền vang lên từng trận xôn xao.

"Mộ Tu Hàn, ngươi giỏi nhất!"

"Mộ Tu Hàn, đánh bại cái đó xú nữ nhân."

"Ta muốn gả cho ngươi, Mộ Tu Hàn!"

..

Mộ Tu Hàn một bộ Thanh Sam, mặt mỉm cười chậm rãi từ trong đám người đi qua, hưởng thụ đông đảo tuổi trẻ thanh xuân không xuất giá nữ tử ủng hộ.

"Hắn vừa mới đối với ta cười. . . Hắn nhìn ta cười." Một 16 tuổi thiếu nữ vội vàng giật nhẹ bên người nữ tử, lời nói không có mạch lạc nói.

"Rõ ràng là đối với ta cười, ngươi cũng không nhìn một chút ngươi dài cái gì đập đầu sạn (trong thức ăn) dạng."

"Ngươi nói ai đập đầu sạn (trong thức ăn)? Cha ngươi lấy lại 30 xâu tiền cách vách Vương mặt rỗ cũng không muốn cưới ngươi, thật là người xấu nhiều tác quái!"

"Cần rồi. . . Bản cung là Tiểu Tiên Nữ." Đàn bà kia lay động sắc mặt thịt béo, nhưng cũng là. . . Có một phen đặc biệt 'Khí thế'.

Hai người không ai phục ai, ngay trước mọi người xoay đánh lờ xé đứng lên.

Chu vi xem nam ** người rồi rít khen ngợi, hai người nhìn thấy lại có nhiều người như vậy nhìn các nàng, lờ xé lại càng tàn bạo nhiều chút.

Tần Nhực Vũ đôi mi thanh tú hơi nhăn, nhẹ nhàng gõ gõ thủ hạ Thanh Hoa Từ ly trà. Bên cạnh đệ tử lập tức hiểu ý, lập tức phân phó hai vị đệ tử trẻ tuổi đi đem hai người kia tách ra.

Đội hai vị đệ tử trẻ tuổi chạy tới, hai người dần dần đánh ra hỏa khí, kéo tóc, cào mặt, xé quần áo, giang hồ đủ loại chiêu thức mấy có lẽ đã dùng khắp.

Hai vị đệ tử trẻ tuổi hai mắt nhìn nhau một cái, phân biệt cúi người hướng một người trong tay trừ đi.

"Cần rồi, người dám động vốn Tiểu Tiên Nữ?"

"Khác (đừng) kéo ta ta còn muốn xem ta nhà Mộ Tu Hàn tỷ vô."

"Các người không thể như vậy."

"Ta Tướng công sẽ báo thù cho ta..."

Thanh âm càng lúc càng xa, hai người mười hơi thở không tới liền bị hai vị Ngưng Hương Các chiếc ra Diễm Võ Tràng đi.

Lỗ Dao Y mặt lạnh, lạnh lùng nhìn cười yếu ớt Mộ Tu Hàn.

Băng Thần Cốc Lỗ Dao Y, Mộ Tu Hàn Tự Nhiên cũng là nghe nói qua. Chưa từng nghĩ nhưng cũng là tuyệt mỹ, cùng kia Tô Ánh Tuyết không kém bao nhiêu, không khỏi hai mắt tỏa sáng, trong lòng âm thầm thề nhất định phải đưa nàng thu nhập hậu cung.

Yêu kiều thi lễ, Mộ Tu Hàn nhếch miệng lên một vết mê người độ cong, nói: "Băng Thần Cốc mỹ nữ cũng là như thế lạnh như băng sao?"

Lỗ Dao Y từ nhỏ ở băng thiên tuyết địa Băng Thần Cốc lớn lên, không rành thế sự, đối với (đúng) nam tử cho tới bây giờ đều là xa lánh. Thấy hán lên tiếng trêu chọc, không khỏi mặt đẹp ửng đỏ, buồn bực nói: "Lại hồ ngôn loạn ngữ ta liền đem người đồng thành tượng đá."

"Lỗ cô nương nếu là chịu, sửa chữa hàn cho dù chết lại ngại gì?" Mộ Tu Hàn thấy nàng một khi trêu đùa mà thẹn thùng đáng vẽ, không khỏi âm thầm buồn cười. Trong lòng suy nghĩ nhất định phải dạy người mình bạch cái gì gọi là thế gian này tình yêu nam nữ.

"Nói năng tùy tiện!" Lỗ Dao Y mặt như băng sương, dưới chân khinh động, phi thân hướng Mộ Tu Hàn ngực vỗ tới một chưởng.

Mộ Tu Hàn nhìn lần người tiến lên Lỗ Dao Y, cười nhạt cười. Quạt giấy nhẹ lay động, khó khăn lắm ngăn trở nàng một con kia trắng nõn bàn tay, tay trái lạng lẽ phát lực, đưa nàng dùng sức kéo xuống trước người, tay trái thật chặt bóp chặt nàng tinh tế hông.

"Dao y theo, người thật đẹp"

Lỗ Dao Y bất ngờ không kịp đề phòng bị người ôm eo nhỏ nhắn, theo bản năng muốn tránh thoát. Mộ Tu Hàn bàn tay không lồ lại thật chặt bóp chặt eo ếch nàng, khiến nàng không thể động đậy.

Tuy nói xấu hổ vô cùng, nhưng cũng là thâm kinh hãi. Đây Mộ Tu Hàn thực lực sợ rằng cao hơn nàng, tự mình ở không phát giác xuống cũng đã bị hán khóa lại, phản ứng, tốc độ cũng nhanh đến mức khó mà tin nổi.

Hùng hậu nam tử khí tức đập vào mặt, Lỗ Dao Y tâm chột nhảy lên thật nhanh, mũi quỳnh hơi nhú, nhỏ nhẹ ngửi ngửi, từ trên người Mộ Tu Hàn tựa hồ phát ra một cỗ Kỳ Dị thom dịu, khiến nàng theo bản năng muốn dựa vào gần. Muốn dựa vào gần. Đến gần người đàn ông này lồng ngực, nghe trên người hán mùi vị...

Mộ Tu Hàn thấy Lỗ Dao Y sắc mặt mê ly, âm thầm bật cười. Ôn nhu nói: "Dao y theo, đến ta trong ngực..."

Lỗ Dao Y không tự chủ nhìn về phía ánh mắt hán, vậy đối với đôi mắt là ôn nhu như vậy, nhiều như vậy tình. Như là có ma lực như vậy, thân thể nàng không bị không chế chậm rãi hướng Mộ Tu Hàn ngực tới gần.

"Ho khan một cái." Ngồi ngay ngắn ở bên trên Băng Thần Cốc trường lão Diệp Lăng Phong làm bộ uống trà, nhẹ ho nhẹ một tiếng.

Thanh âm không lớn, lại có như tiếng nổ như vậy ở Lỗ Dao Y đáy lòng vang lên. Mộ thức tỉnh, toàn thân nội lực dừng động, mặt ngoài thân thể như là kết lên từng đạo Hàn Băng.

Mộ Tu Hàn bất giác đưa tay thu hồi, Lỗ Dao Y thừa dịp lui trở về ba thước ra ngoài, cảnh giác nhìn chăm chăm đối diện Mộ Tu Hàn.

Vừa mới thức sự quá quái dị, chẳng qua là thoáng ngửi một cái Mộ Tu Hàn trên người mùi vị, lại giống như mê muội như vậy thân thể không bị không chế, cả người mơ mơ màng màng, vô tri vô giác.

Nếu không phải Sư Thúc dùng Băng Thần Cốc độc nhất truyền âm công pháp nhắc nhở chính mình, sợ là đã hán đạo. Băng Thần Cốc mặt mũi cũng sắp bị nàng mất hết, ý niệm tới đây, không khỏi hú dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Mộ Tu Hàn nhàn nhạt nhìn đã bị một lớp băng mỏng bọc bàn tay, âm thầm nói tiếng đáng tiếc, chỉ thiếu chút nữa, vừa mới chỉ kém như vậy một bước, này Băng Thần Cốc tuyệt mỹ Nữ Đế Từ liền đem sẽ bị hán tận tình đùa bỡn.

Chẳng biết tại sao nàng lại đột nhiên có thể chạy thoát chính mình 'Mị Hoặc Chi Thuật'. Trên người mình phát ra Kỳ Dị thom dịu chính là 'Văn Hương Cốc' độc nhất bí chế 'Đa tình hương'. Cô gái tâm thường chỉ cần thoáng ngửi này hương, sẽ gặp kích thích đáy lòng chỗ sâu nhất dục vọng, không ngừng giống như nam tử đòi hỏi, biến thành một cái hành vi phóng dăng Dục Nữ.

Lại phối hợp chính mình 'Mất híp' mị hoặc, coi như là lại cương liệt nữ tử cũng sắp trầm luân.

Xem ra ở những cái được gọi là võ lâm người chính đạo trước mặt đùa bốn các nàng đệ tử là không có khả năng, chỉ có thể lần sau tìm cơ hội.

Mộ Tu Hàn hướng về phía Lỗ Dao Y buông tay một cái, cười khổ nói: "Dao y theo, người chẳng lẽ là thật muốn đem ta đông thành tượng đá hay sao?"

Lỗ Dao Y cau mày một cái, chẳng lẽ là mình hiểu lầm hắn? Vừa mới cái loại này Kỳ Dị thorn dụ cũng không phải là cái gì thuốc mê Xuân Dược loại, mà là mình Nhập Ma? Điều này sao có thể, mình tại sao sẽ như vậy không tự ái chủ động hướng nam tử xa lạ tiếp cận đi.

Nhưng là, nhìn Mộ Tu Hàn vẻ mặt, nhưng lại không giống giả bộ. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thân tại khán đài xuống Thanh Thanh lặng lẽ giặt nhẹ Liễu Nhất Bạch tay áo, nhỏ giọng nói: "Cái đó Băng Thần Cốc nữ tử xong."

"Hừ?"

"Văn Hương Cốc 'Đa tình hương' vô cùng quý dị, nếu là tầm thường chỉ hít một hơi ngược lại vẫn được, kia Lỗ Dao Y ngửi nhiều như vậy, hương đã trôi vào nàng Kỳ Kinh Bát Mạch trung. Chỉ sợ là khó thoát Mộ Tu Hàn này Dâm Tặc độc thủ."

"Liên không có gì phương pháp phá giải sao?"

"Không có, trừ phi là nàng không gặp lại Mộ Tu Hàn."

Liễu Nhất Bạch sắc mặt biến thành hàn, này Văn Hương Cốc thật là một cái hôi thối môn phái, đệ tử trong môn chỉ có thể nguy hại võ lâm, họa loạn giang hồ. Này Mộ Tu Hàn càng là trong đó người xuất sắc, vô số nữ tử trở thành hân hậu cung đồ chơi, mặc hắn lăng nhục đùa bỡn. Trong đó, không thiếu võ lâm chính đạo, Danh Môn Đại Phái Nữ Đệ Tử.

"Hoà từ trong nội bộ! Ta nhất định phải để cho 'Văn Hương Cốc' loại môn phái này vĩnh viễn biến mất!" Liễu Nhất Bạch nhìn một chút ở quyết đấu trên đài phong độ nhẹ nhàng Mộ Tu Hàn, âm thầm thề nói.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Vạn Kiếm Quy Tông

Lỗ Dao Y nhất thời trong lòng dẫn đo không chừng, cả người tâm tư phảng phất đều bị Mộ Tu Hàn vững vàng cầm ở lòng bàn tay, lại không sinh được đối địch với hắn ý nghĩ.

Mộ Tu Hàn nhưng cũng là bất động, mỉm cười nhìn nàng, trong miệng như cũ dùng ngôn ngữ không ngừng tê dại. Trêu đùa nàng.

"Dao Y, không bằng hai người chúng ta đừng đánh, coi như là ta thua."

"Chúng ta cùng đi Tây Hồ chơi thuyền du hồ, ngâm thơ đối câu, chẳng phải đẹp thay?"

"Mười dặm bình hồ sương đầy trời, từng khúc tóc đen buồn Hoa năm. Nhìn trăng hình đơn ngắm hồ trợ, chỉ nguyện yên ương không nguyện tiên. Dao Y, chém chém giết giết kia có thể thắng được trong cuộc sống tình yêu nam nữ, cùng ta rời đi!"

Mộ Tu Hàn một câu tiếp tục một câu, không ngừng đánh thẳng vào Lỗ Dao Y trong lòng phòng tuyến.

"Nhìn trăng hình đơn ngắm hồ trợ, chỉ nguyện yên ương không nguyện tiên . ." Lỗ Dao Y lâm bầm lập lại một lần, sắc mặt kịch biến, đáy lòng tựa như dâng lên kinh đảo hải lãng.

Biết bao mỹ thơ! Biết bao ý tốt cảnh! Đây nên là dạng gì người mới có thể làm ra như vậy hay thơ?

Lỗ Dao Y lần đầu tiên dùng mắt nhìn thẳng nhìn đối diện cười yếu ớt Mộ Tu Hàn, hắn như là tràn đầy khuyết điểm, thiên về lại khiến người ta cảm thấy hắn là hoàn mỹ không một tí vết, cái này không một ngón tay hắn đỉnh tú cao kỳ thể trạng, bắt chước từ trong suốt bóng loáng cảm thạch tình điều đi ra đường ranh, càng chỉ hắn như là bẩm sinh tự nhiên khí chất. Mặc dù cảm thấy hắn có thể là một cái nói năng tùy tiện lăng đảnh từ Đệ, lại vẫn không tự chủ được bị hắn thật sâu hấp dẫn.

"Ngữ lời nói hiên ngang, nhả ngàn trọng Lăng Vân cái đó chí khí. Tâm hùng gan lớn, tựa như Hám Thiên sư tử xuống đám mây. Xương kiện gân mạnh, như rung đất Tỳ Hưu trước khi chỗ ngồi." Ta nghĩ chỉ có những lời này mới phối hợp hắn đi, Lỗ Dao Y đáy lòng âm thầm nói.

Xem vô đài bên trên Diệp Lăng Phong thấy nàng một bộ phương tâm ám hứa đáng vẻ, giận không chỗ phát tiết. Lúc nào Băng Thần Cốc đệ tử dễ dàng như vậy là có thể bị người bắt cóc bán đi? Hẳn quý vị Băng Thần Cốc trưởng lão tự hỏi còn cũng không mị lực lớn như vậy, nắm giữ cô gái tuyệt sắc phần lớn đều là nịnh hót người khác biểu hân. Hân đi ngâm (cưa) một cái nữ, tổn sức tâm tư còn không thể đắc thủ. Chính mình một mực mơ ước Nữ Đệ Tử giờ phút này lại khinh địch như vậy sẽ bị lừa chạy, chẳng phải tức chết người cũng?

Âm thầm trách móc Lỗ Dao Y không có ý chí tiến thủ, Diệp Lăng Phong lại cũng không thể lấy mắt nhìn nàng cứ như vậy cùng người xuống đài hiện lên cái quý gì Thuyền đi, nhưng lại là nâng chung trà lên làm bộ uống trà, làm bộ như bị sắc nước đến, nhẹ nhàng tăng hắng một cái.

Tần Nhược Vũ lông mày nhướn lên, sắc mặt quái dị liếc hân một cái, thàn nói: "Tốt người một cái Lão Bát Tử, lặp đi lặp lại nhiều lần ở trước mặt ta đùa bỡn hoa thương, thật là trường bối mặt đều bị người ném tấn."

Băng Thần Cốc độc môn truyền âm Bí Kỹ mặc dù bí mật, Tần Nhược Vũ Niệm Nhân lại đã sớm biết rõ bên tai.

Niệm Nhân lại như lão tăng ngồi vào chỗ của mình như vậy, không giống Tần Nhược Vũ, sắc mặt ngay cả một tia biểu tình cũng không có.

"Lỗ Dao Y, nhớ, người là Băng Thần Cốc đệ tử. Thiết mặc cho môn phái mất thể diện, còn không mau đem tên mặt trắng nhỏ này cho ta đánh hạ?"

Lại vừa là một đạo tiếng nổ, vang bên ở Lỗ Dao Y trong đầu, thật là trong môn uy vọng rất cao Diệp Lăng Phong trưởng lão.

Bị hân quát một tiếng như vậy, Lỗ Dao Y nhất thời thanh tĩnh không ít, môn phái cùng ái tình thực khinh thực trọng?

Nội tâm không ngừng giãy giụa quẩn quít, như có hai âm thanh không ngừng ở bên tai nàng khuyến khích, dụ dỗ nàng.

"Lỗ Dao Y, nhân gian kia được (phải) mấy lần chân tình ở? Mau mau theo hân đi thôi. ."

"Không được. Người quên sinh người nuôi người Băng Thần Cốc sao? Người không phụ lòng thụ người võ nghệ ân sư sao?"

"Môn phái tính là gì? Tìm tới một cái thật lòng yêu người người song túc song tề mới là người bây giờ nên làm."

"Tích thủy chi ân, làm Dừng Tuyên tương báo."

. .

Lỗ Dao Y sắc mặt sáng tối chớp chòn, cuối cùng rút cuộc để ý Trí chiến thắng dục vọng, nhất thời lại ngăn chặn trong cơ thể còn sót lại 'Đa tình hương' Dược Tính.

Phải đánh nhanh thắng nhanh, bất kể cuối cùng thắng bại như thế nào, lại cũng không thể mất Băng Thần Cốc đệ tử khí thế.

Lỗ Dao Y tiến lên một bước, Hữu Chương thẳng hướng Mộ Tu Hàn mặt đi. Lãng liệt khí lạnh để cho dưới đài người xem đều không khỏi lạnh run.

Mộ Tu Hàn dĩ nhiên là cảm thụ sâu nhất, thàn nói tệ hại, đàn bà này chỉ sợ là tạm thời ngăn chặn trong cơ thể Dược Tính, thực lực bây giờ so với vừa mới tăng lên không dưới mấy cấp bậc.

Ngược lại không phải là nói Lỗ Dao Y ngạnh thực lực tăng lên, mà là nàng tinh lực bây giờ toàn bộ thả đang luận bàn bên trên, về mặt chuyên chú, cho nên làm cho người ta cảm giác so với mới vừa rồi cường quá nhiều.

Lỗ Dao Y một chương tiếp tục một chương, như như sóng to gió lớn, một sóng mạnh hơn một sóng. Thật là trước kia Băng Thần Cốc đại tiểu thư Tô Ánh Tuyết sử dụng qua 'Hàn băng chương' trùng chiêu thức.

Mộ Tu Hàn nhất thời cảm giác áp lực đại tăng, cả người da thịt phảng phất cũng bị đóng kết, có lực không sử dụng ra được, lấy bây giờ trạng thái chỉ sợ là rất khó chiến thắng nghiêm túc Lỗ Dao Y.

Thuận thế tiếp tục nàng một chương, Mộ Tu Hàn mượn Chương Lực bay lên trời, rơi vào quyết đấu bên đài góc trên.

Cười nhạt cười, cất cao giọng nói: "Kiếm ở nơi nào?"

Cuộn cuộn Âm Công truyền khắp toàn bộ Diễn Võ Tràng, nhất thời, hơn ngàn thanh trường kiếm từ toàn bộ người trong võ kiếm ra khỏi vỏ, bay lên trời, trôi lơ lửng ở giữa không trung, không ngừng tán phát ra trận trận kiếm minh.

Cảnh tượng như vậy, quả thực rộng lớn mạnh mẽ, người bình thường kia gặp qua như vậy chiến trận? Nhất thời sợ con người đều phải rơi ra đến, nhìn trôi lơ lửng trên không trung ngàn thanh trường kiếm, dưới đài người xem thở mạnh cũng không dám một cái, rất sợ một hơi thổi đi lên trường kiếm chợt rớt xuống, đem đầu mình đâm thấu mình Khô Lâu.

Ngay cả Tần Nhược Vũ cũng không khỏi thất thố vỗ án, không che giấu được nội tâm kích động, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là. ."

"A di đà phật! Thiện tai, thiện tai! Hơn một trăm năm, không nghĩ tới còn có thể gặp được 'Vạn kiếm Tông' truyền nhân."

Niệm Nhân hòa thượng lời nói không khỏi là đang ở bình tĩnh trên mặt hồ ném một mảnh ngói vụn, đung đưa từng mảnh gọn sóng. Lời này như là ở khẳng định Tàn Nhục Vũ nghi vấn, vừa tựa như là đối với (đúng) trên đài mọi người nói.

"Điều này sao có thể? Niệm Nhân Đại Sư người xem sai đi."

"Đúng vậy. Đây 'Vạn kiếm Tông' đã sớm ở trăm năm trước liền. Cũng đã bị. Diệt phái a."

"Vạn kiếm Tông kiếm pháp sớm đã thất truyền trăm năm, không nghĩ tới còn có thể này thấy, thật sự là hiếm thấy a." Diệp Lăng Phong an ủi săn sóc an ủi săn sóc dưới cảm hơi râu ngắn, thờ dài nói.

Khi lấy được ba vị đức cao vọng trọng nhân vật khẳng định sau, mọi người đều không che giấu được đáy lòng rung động.

Từ xưa có một lấy kiếm truyền thế môn phái, kêu là "Vạn kiếm Tông", ra vô số kiếm thuật cao thủ.

Vạn kiếm Tông là vô số Kiếm Sĩ muốn bá nhập môn phái, mà kỳ chi cao vô thượng kiếm pháp: Vạn Kiếm Quy Tông, càng là vô số Kiếm Sĩ mục tiêu cuối cùng.

Lúc đó được xưng Kiếm Thần chương môn —— Vô Kiếm càng là dựa vào Vạn Kiếm Quy Tông không ngừng ở kiếm đạo bên trên đánh vỡ cực hạn, trăm yêu trừ ma, bảo vệ Thần Châu đại địa, lưu lại vô tận truyền thuyết.

Nhưng là cường đại như vậy một cái môn phái, nhưng ở hơn một trăm năm trước trong một đêm bụi bay nghiền sụp. Trong phái từ chương môn, cho tới thành thiên thượng vạn đệ tử, không ai sống sót.

Kỳ chi cao vô thượng kiếm pháp —— Vạn Kiếm Quy Tông cũng từ đó thất truyền, lưu lại vô tận tiếc nuối, khiến cho người thổn thức không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Vạn Lý Bằng Phong tỷ thí Vạn Kiếm Quy Tông (yêu cầu cất giữ đề cử)

Hơn ngàn thanh trường kiếm chớp động khác thường sáng bóng trôi lơ lửng ở giữa không trung, như vậy tình cảnh quả thực có chút kinh người.

Dù là Thanh Thanh kiến thức rộng, cũng không khỏi cái to nhỏ miệng, tròn mắt há mồm nhìn chăm chăm trong diễn võ trường phương không rời mắt. Tiếp theo như là nghĩ đến cái gì đó, giật dử dậm chân một cái, tức giận nói: "Đây Mộ Tu Hân thật là tên bại hoại cận bã, lại dùng chính đạo kiếm pháp đối địch, hay lại là Vạn Kiếm Tông tuyệt thế kiếm pháp Vạn Kiếm Quy Tông. Lần này xong. ."

Liễu Nhất Bạch kỳ quái nói: "Làm sao lại xong?"

Thanh Thanh giống như liếc ngốc một loại liếc hần một cái, nói: "Người có ngu hay không a, Vạn Kiếm Tông hơn một trăm năm trước chính là vô lâm chính đạo lãnh tụ, bây giờ Mộ Tu Hân được (phái) Vạn Kiếm Tông truyền thừa, hần dĩ nhiên chính là Vạn Kiếm Tông người. Như vậy không phải là che giấu hần Văn Hương Cốc đệ tử thân phận sao?"

Liễu Nhất Bạch ánh mắt không khỏi đông lại một cái, nói: "Nói như vậy. . Đây chẳng phải là càng nhiều Chính Đạo Nhân Sĩ rơi vào hần Ma Trào?"

"Hình như là như vậy. ."

Mộ Tu Hân thấy xem võ đài bên trên các vị chính đạo lãnh tụ cũng vì thế mà choáng váng, không khỏi rất là đắc ý. Đây Vạn Kiếm Tông kiếm pháp phải đến thật đúng là không dễ dàng, có một nửa là cơ duyên, một nửa kia là bởi vì hần không sợ chết.

Có bộ này đã từng chính đạo dẫn quân môn phái kiếm pháp, sau khi hần liền có thể rất tốt ở trong chính đạo ẩn núp.

"Khai tông lập phái, xây lại Vạn Kiếm Tông, khôi phục ngày xưa cái đó thịnh hưởng!" Mộ Tu Hân trong mắt không khỏi hiện lên một màn điên cuồng vẻ, cái ý nghĩ này trước không phải là không có qua, nhưng ở hôm nay không khí nhuộm đậm xuống không khỏi sâu hơn.

"Suy nghĩ một chút liền sẽ cảm thấy rất thú vị đây."

Chợt!

Hon ngàn đem trôi lơ lửng ở giữa không trung trường kiếm trung đột nhiên lao ra một cái toàn thân thon dài, nước son đen như mực kiếm gãy. Nó trên không trung lưu lại một đạo đen nhánh bóng kiếm, trực lăng lăng xuất hiện ở Mộ Tu Hàn trước mặt, không ngừng phát ra 'Leng keng' 'Leng keng' tiếng vang, như là hung phấn không thôi.

Mộ Tu Hàn nhiều hứng thú đánh giá cái thanh này 'Mao toại tự tiến' kiếm gãy, cười nói: "Ngươi vẫn là rất lớn mật."

"Bất quá, ta còn liên là ưa thích loại tính cách này lớn mật."

Nói xong, kiếm gãy như là Thông Linh như vậy, chậm rãi rơi vào hân bàn tay phải trước.

Mộ Tu Hàn cầm chuôi kiếm, nhất thời cảm giác Kiếm Thể nặng dị thường, so với tầm thường trường kiếm lại sợ là không dưới mười mấy lần. Thân sắc quái dị nhìn chăm chăm nước son đen như mực thân kiếm một hồi lâu, kinh ngạc nói: "Nguyên lai là một thanh do ô tình thép luyện chế kiếm gãy, khó trách tự tin như vậy dám tự bay tới."

Mộ Tu Hàn cầm kiếm gãy sau, trôi lơ lửng ở giữa không trung hơn ngàn thanh trường kiếm nhất thời điên cuồng chấn động đến, phát ra trợn trợn kêu gào, như là từng cái được ủy khuất hài tử như vậy, quả thực Kỳ Dị vô cùng.

Lỗ Dao Y tuy khiếp sợ trước mắt cảnh tượng kỳ dị, lại là rất nhanh trấn định lại. Băng Thần Cốc đệ tử tâm lý tư chất quả thật không giống bình thường, so sánh với còn lại tầm thường môn phái cao hơn không chỉ một nấc thang.

"Vạn Kiếm Tông thì như thế nào? Bây giờ thống lĩnh võ lâm chính đạo có thể là chúng ta Băng Thần Cốc." Lỗ Dao Y tâm lý không khỏi sinh ra một tia chiến ý, cũng không dám lấn người tiền lên.

'Da người bóng cây'. Coi như như thế nào đi nữa khinh thị Vạn Kiếm Tông kiếm pháp, cũng không dám khinh thường. Trong lòng bàn tay lặng lẽ tích tụ nội lực, trong nháy mắt giữa không trung ngưng kết ra ba đạo Băng Nhận, lấy thể nhanh như chớp không kịp bật tai tấn công về phía Mộ Tu Hàn nhân trung, Bách Hội, thiên trung mấy chỗ đại huyết.

Nhân trung, Bách Hội đều vì tử huyết, ngược lại không phải là nói Lỗ Dao Y run sợ ác độc, mà là nàng đoán chừng này mấy đạo Băng Nhận căn bản thương không Mộ Tu Hàn, chỉ là muốn trước dò xét xuống, thăm dò Vạn Kiếm Tông kiếm pháp bộ sách võ thuật.

Không đợi Mộ Tu Hàn xuất thủ, không trung sớm có ba thanh trường kiếm đáp xuống, đem ba đạo Băng Nhận từng cái chặt đứt, rồi sau đó lại lần nữa trở lại giữa không trung, cũng không nhúc nhích.

"Dao Y, ngươi xuất thủ ngược lại rất là tàn nhẫn a."

Lỗ Dao Y nghe được không khỏi mặt đẹp nóng lên, cũng không dám mở miệng hồi kích, rất sợ lại như mới vừa rồi như vậy đến hân đạo.

Vừa mới kia ba đạo Băng Nhận tùy tiện liền bị Mộ Tu Hàn hóa giải, trong nội tâm nàng hơi nắm chắc. Xem ra dựa vào Viễn Công chiến thắng Mộ Tu Hàn tỷ lệ quả thực cực kỳ nhỏ, chỉ có thể cận chiến thiếp thân đã bàn tay tương bác.

Băng Thần Cốc xưa nay lấy Chương Pháp nổi tiếng, kỳ môn xuống tuyệt học 'Hàn băng chương' càng là tối cao tuyệt học.

Tin đồn Băng Thần Cốc tổ sư chế này Chương Pháp thời điểm đã từng nói: "Bàn tay so quyền hảo sử, chương chỉ so quyền công kích khoảng cách xa, chương dễ không dễ dàng thương cô tay, bàn tay dọc theo tiếp xúc diện tích tiêu, lực sát thương mạnh hơn."

Cho nên dụng chương so với dụng quyền lợi hại nhiều chút, cho nên 'Hàn băng chương' cứ như vậy truyền xuống, mà không phải Hàn Băng quyền cái gì loại.

Lỗ Dao Y chân khí trong cơ thể hùng hồn, cuộn cuộn không lường được, thổ khí như kiếm. Hai người cách nhau mười trượng, theo như nàng tốc độ, ước hai mươi lăm hai mươi sáu bước sau là được đi tới Mộ Tu Hàn trước mặt. Nàng mới đầu bước chân vô cùng chậm, sau đó từ từ tăng nhanh, nhìn thể nói, các loại (chờ) xông đến Mộ Tu Hàn trước người lúc, chính là thân thể nàng cơ năng theo bước chân di động dần dần gần như đỉnh phong lúc.

Mộ Tu Hàn hiển nhiên cũng không ngờ được Lỗ Dao Y không nói lời nào, thẳng xuất thủ. Hân vẫn duy trì khí định thần nhàn, hồn du Ngoại Vật đáng vẻ, chỉ thân thể lại bỗng nhiên trầm xuống phân nửa, tựa như muốn tùy thời hồ nhảy dựng lên.

Giữa không trung đã sớm lao ra chín thanh trường kiếm phong tỏa ngăn cản lỗ xạ y theo đường đi, nàng không khỏi hơi giận, mấy cái này phá kiếm nhưng cũng thật là đáng ghét, có này hơn ngàn thanh kiếm che chở Mộ Tu Hàn, mình coi như không bị phiền chết cũng được (phải) mệt chết.

Trong mắt hàn quang lóe lên, không khí đột nhiên ngưng kết, chín thanh trường kiếm miễn cưỡng bị đông cứng ở giữa không trung, tư thế khác nhau.

Mộ Tu Hàn sắc mặt hơi biến hóa, cuồng quát giờ kiếm chào đón.

Kiếm gãy nặng tựa vạn cân, miễn cưỡng đem Lỗ Dao Y đẩy lui đến mấy trượng ra ngoài.

Hiệp này nhìn như là Mộ Tu Hàn chiếm thượng phong, chỉ trong lòng của hân lại thật là không dễ chịu. Đây Băng Thần Cốc Hàn băng chương không chỉ có riêng có giống như mặt ngoài như vậy thấu xương giá rét, trong lòng bàn tay cũng mang theo ám kinh.

Cái này ám kinh từ kiếm gây thân kiếm một mực chui vào trong tay hấn, lại từ trong tay hấn chui vào Kỳ Kinh Bát Mạch bên trong. Toàn thân hấn chân khí phảng phất cũng bị đóng kết, vận hành chân khí giống như vũng bùn.

Lỗ Dao Y thấy Mộ Tu Hấn ăn thiệt thòi, không khỏi mừng rỡ.

Xem ra đánh cận chiến quả nhiên có hiệu quả "hấn kiếm pháp coi như là mạnh hơn nữa, chỉ cần với chính mình Hấn bằng chiêu tiếp xúc được, cũng khó mà thoát khỏi ám kinh đối với (đúng) thân thể của hấn tầm thực, chỉ cần lại được chính mình mấy bàn tay, đến lúc đó hấn chính là muốn dùng nội lực chỉ sợ cũng là không được, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua.

Đang định thừa thắng truy kích, Mộ Tu Hấn lại chợt mất nhìn trời xanh mây trắng, giống như ngắm phong cảnh như vậy ung dung thờ dài: "Gặp nhau không vui, cạnh tranh như không thấy!

Lỗ Dao Y vốn là súc thể đãi phát, làm xong cứng rắn đựng một cái chuẩn bị, lại không lý do cảm giác khí tức nguy hiểm. Đây là cao thủ độc nhất Linh Giác, hoặc giả nói là nữ nhân giác quan thứ sáu cường đi.

"Vạn Kiếm Quy Tông!" Mộ Tu Hấn tóc dài Loạn Vũ, lẳng không bay đến giữa không trung, ngửa mặt lên trời thét dài nói.

Nhất thời, nổi bông bên giữa không trung hơn ngàn thanh trường kiếm như là đánh như máu gà, coong coong coong coong tròn động, đồng loạt toàn bộ hướng Lỗ Dao Y đâm tới.

Đây nếu là bị đâm trúng, coi như là con nhím trên lưng cũng vác không tới hàng ngàn cây đâm đi.

Lỗ Dao Y ánh mắt tan rã, thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống đất.

Dù là nàng tâm trí hơn người, lại cũng chưa từng thấy qua như vậy chiến trận. Hơn ngàn thanh trường kiếm, mỗi một thanh đều mang lẳng liệt kiếm khí, tương đương với hơn ngàn cái kiếm khí xuất thế sơ kỳ cao thủ đồng loạt hướng trên mặt nàng tát bạt tai như vậy.

Hung hăng cắn một chút mềm mại đầu lưỡi, nhàn nhạt mùi máu tanh không ngừng kích thích nàng vị lợi, nhất thời để cho nàng ít mấy phần sợ hãi.

"Vạn Lý Băng Phong!"

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Khai tông lập phái (bốn ngàn chữ phút hai chương, buổi tối còn có hai chương)

Theo Lỗ Dao Y một tiếng khê kêu, toàn bộ Diễn Võ Tràng trong nháy mắt biến hóa khô ráo, trình độ cùng trong sa mạc không khí không phân cao thấp. Gió rét lạnh liệt thật tốt tựa như trường mẫn châm đâm, ghim vào da thịt, trực thấu xương trung, để cho mọi người rung mình liên tục.

Liễu Nhất Bạch thầm nói không ổn, này 'Vạn Lý Băng Phong' uy lực hấn là như vậy lãnh giá qua, lần trước Tô Ánh Tuyết sẽ dùng qua chiêu này, là Băng Thần Cốc cực kỳ lợi hại một cái sát chiêu. Lúc ấy ở Thanh Châu trong núi sâu, chu vi hơn mười dặm hoa cỏ cây cối, thủy thảo Tầu Thú toàn bộ bị đông thành tượng đá.

Diệt tuyệt hết thủy sinh cơ, quả thực vô cùng kinh khủng.

"Nàng có phải hay không điên? Nhanh lên một chút ngăn cản nàng" Liễu Nhất Bạch vội la lên.

Nếu như bị nàng thi triển ra 'Vạn Lý Băng Phong'. Toàn bộ Diễn Võ Tràng người há chẳng phải là toàn bộ đều muốn bỏ mạng?

Thanh Thanh hai tay khoen ngực, tà nghệ Liễu Nhất Bạch, hãy cùng đang nhìn một người ngu ngốc một dạng nói: "Thật là Hoàng Đế không gấp thái giám gấp? Người xem một chút xem võ đài bên trên mấy vị kia cái nào không phải là bất động thanh sắc. Người ta không có ngăn cản dĩ nhiên là không sợ sẽ tổn thương người vô tội."

"Người cảm thấy người tu vi có thể so với cái kia người cao sao? Muốn ngăn cản cũng không tới phiên người, ngu si." Còn không đợi Liễu Nhất Bạch mở miệng, Thanh Thanh sau đó lại bổ một đao.

Suy nghĩ một chút cũng phải, nếu thật là sẽ xuất hiện nguy hiểm gì tình huống, Tần Nhược Vũ khẳng định sớm đã xuất thủ ngăn cản. Liễu Nhất Bạch lúng túng cười cười, lộ ra một cái khiết răng trắng.

Cũng không có giống như Liễu Nhất Bạch dự đoán như vậy, Lỗ Dao Y vội vã dưới sự bắt buộc đi thi triển Vạn Lý Băng Phong cũng là cưỡng bức Vạn Kiếm Tông mang cho nàng áp lực, chỉ là phòng ngự ở Mộ Tu Hàn kinh khủng này một đòn. Cho nên Băng Phong phạm vi bị nàng khống chế ở quyết đấu đài bên trong.

Phi Vân nhiều thái, lạnh suu nhỏ độ, cũng đến rượu bên bài hát nơi. Băng cơ ngọc cốt chiếu nhân hàn, càng làm làm, một liềm mưa gió.

Trên đất lầy có thể thấy tốc độ nhanh chóng ngưng kết ra từng đạo Hàn Băng, từ quyết đấu đài bốn cái góc từ từ thu hẹp, cuối cùng đem lỗ x y theo cả người bao phủ đi vào, toàn bộ quyết đấu đài nhìn giống như một tòa băng thể đáng sợ to phần mộ.

Hon ngàn thanh trường kiếm từ giữa không trung nổi đuôi mà xuống, không ngừng đánh vào băng mộ phần trên, văng lên trận trận óng ánh trong suốt băng tiết.

Một trăm đạo trường kiếm, băng mộ phần vẫn không nhúc nhích.

Năm trăm đạo trường kiếm, băng mộ phần bắt đầu xuất hiện từng tia vết nứt.

800 đạo trường kiếm sau, băng mộ phần đã khối lớn nứt ra.

. .

Mặc dù có hơn mười thước dày Hàn Băng bảo vệ, Lỗ Dao Y vẫn bị kiếm khí đánh toàn thân khí huyết dâng trào.

Khi cuối cùng một đạo trường kiếm chém xuống thời điểm, băng mộ phần đã rậm rạp chằng chịt trải rộng vết nứt. Tự hồ chỉ muốn gió nhẹ nhàng thổi một cái, nó sẽ âm ỉ sụp đổ.

Mộ Tu Hàn mang theo kiếm gãy từ không trung đáp xuống, đen nhánh thép kiếm gãy thế đại lực trầm, bổ vào Băng Phong đỉnh cao nhất.

"Oành!"

Một tiếng vang thật lớn sau, băng mộ phần âm ỉ sụp đổ.

Chỉ thấy Mộ Tu Hàn kiếm gãy đã gác ở Lỗ Dao Y thon dài trắng nõn trên cổ, chỉ cần thoáng dùng sức, nàng sẽ gặp đầu người chia lìa hương tiêu ngọc vẫn.

"Ta bại . ." Lỗ Dao Y sắc mặt xám xịt, khổ sở nói.

Mặc dù nàng thiên phú không tệ, nhưng ở Băng Thần Cốc một mực sống ở Tô Ánh Tuyết dưới bóng mờ. Thế nhân chỉ biết Băng Thần Cốc có một cây xương kỳ giai, thiên phú dị bẩm mỹ nữ tuyệt sắc —— Tô Ánh Tuyết, cũng không biết có một người sắc đẹp không thua gì với nàng, thậm chí so với nàng càng cố gắng.

Vốn muốn mượn giúp Tô Ánh Tuyết không tham gia lần so tài này cơ hội, đoạt được 'Vô lâm tân tinh' danh xưng chứng minh chính mình, nhưng chưa từng nghĩ, ở chỗ này cũng đã dừng bước.

Mộ Tu Hàn như là nhìn ra trong nội tâm nàng không dễ chịu, lại thái độ khác thường không có bắt được cơ hội thừa lúc vắng mà vào.

Không để ý Lỗ Dao Y, Mộ Tu Hàn thu kiếm, xoay người hướng về phía dưới đài người xem, không che giấu được đáy lòng kích động, nói: "Tại hạ Mộ Tu Hàn, Thừa Thiên bất khí, được (phải) Vạn Kiếm Tông bất thể truyền thừa. Nhỏ nước Ừ, Dũng Tuyên báo cáo. Sửa chữa hàn thương nhỏ cô khổ linh đình, Du Lịch tứ hải, tập được mấy tay quyền cước, nay may mắn được Vạn Kiếm Tông truyền thừa, không đành lòng tuyệt kỹ chôn vùi ."

Bỗng nhiên dừng lại, Mộ Tu Hàn ho nhẹ một tiếng: "Cố sửa chữa hàn bất tài, muốn lại lập Vạn Kiếm Tông sơn môn, quảng thu môn đồ, xây lại Vạn Kiếm Tông ngày xưa cái đó Huy Hoàng!"

Yên lặng, yên lặng! Tĩnh mịch một loại yên lặng! Tiếp theo toàn bộ Diễn Võ Tràng đều sôi trào, huyền não tiếng huyền não bất giác bên tai.

"Ta muốn gia nhập."

"Ta cũng phải!"

"Ta nói trước, ta là đại sư huynh."

"Ngươi vẫn còn so sánh ta trước sinh ra được đâu rồi, ngươi thế nào không phải là Hoàng Đế. Cút sang một bên ."

Thậm chí trực tiếp quỳ xuống, nằm rạp trên mặt đất, trong miệng hô to sư tôn.

Mộ Tu Hân đối với (đúng) mọi người phản ứng rất hài lòng, hơi mỉm cười nói: "Mọi người không nên gấp, chờ lát nữa sau khi cuộc tranh tài kết thúc ta đem thu nhóm đầu tiên đệ tử, các người sẽ là ta Vạn Kiếm Tông khai phái nguyên lão."

"Thật là lẽ nào lại như vậy, lại ta trong Ngưng Hương Các thu học trò." Ngưng Hương Các một vị trưởng lão cả giận nói.

"Không sai, ngay trước chúng ta nhiều như vậy võ lâm đồng đạo mặt nói muốn khai tông lập phái, ngay cả cũng chưa mọc đủ lông, không khỏi cũng quá cuồng vọng."

Những người này tâm lý đều có chính mình tiểu cửu cửu, Vạn Kiếm Tông uy danh, bọn họ Tự Nhiên biết. Mặc dù này Mộ Tu Hân bây giờ mới vừa kiếm khí xuất thế trung kỳ thực lực, vốn lấy hãn thiên phú, cộng thêm Vạn Kiếm Tông Kiếm Quyết, đợi một thời gian, nói không chừng sẽ uy hiếp được bọn họ môn phái địa vị.

Diệp Lăng Phong vuốt râu khinh thường cười nói: "Như vậy một tiểu tử chưa ráo máu đầu có thể thành tức giận cái gì sau khi, ta một cái tay liền có thể bóp chết hắn."

Những lời này có thâm ý khác, nhìn như lơ đãng, lại đang ám chỉ mọi người thừa dịp hắn không có thành tựu thời điểm đem hắn lau giết từ trong trứng nước, đến lúc đó không chỉ có thể tiêu trừ tai họa ngầm, còn có thể nhìn trộm 'Vạn Kiếm Quy Tông' Kiếm Quyết.

"A di đà phật, vị tiểu thi chủ này có thể được Vạn Kiếm Tông truyền thừa tất nhiên hắn cơ duyên, cũng nhất định Vạn Kiếm Tông muốn tái hiện nhân thế, không cường cầu được."

Mọi người thấy Niệm Nhân hòa thượng nói như vậy, dĩ nhiên là phải cho hắn chút mặt mũi, rồi rít tán thưởng.

Thật ra thì tâm lý đã thăm hỏi sức khỏe hắn tổ tông mười tám đời, con lừa già gốc người bây giờ đứng ở võ lâm đỉnh cao nhất, có thể một bộ chỉ điểm giang sơn xú thí đáng về. Chúng ta trả lại hắn mẹ vẫn còn ở bùn trong mạt ba còn đã đầu rồi, đợi tập được Vạn Kiếm Quy Tông sau thứ nhất liền đem người đầu hồi cắt đi làm cá gỗ gỗ.

Mộ Tu Hân khóe mắt quét qua, đem xem võ đài bên trên chúng người thần sắc thu hết vào mắt. Âm thầm cười lạnh: "Đến lúc đó các người phải những thứ này đối trá cái gọi là người trong chính đạo biết ta Mộ Tu Hân người thủ đoạn!"

Tần Nhược Vũ mặt vô biểu tình, nhẹ nhàng gõ gõ ghế ngồi tay vịn.

Ngưng Hương Các trưởng lão lập tức sẽ ý, cất cao giọng nói: "Hôm nay cuối cùng một trận do ta Ngưng Hương Các đệ tử Sở Huỳnh Huyền đối trận Tấn Tu Phó Lăng Thiên."

Mọi người bất giác có chút ý tế nhạt, nhìn liền cuối cùng một trận hứng thú cũng không có, chỉ cường bức Ngưng Hương Các uy danh, cũng không dám ồn ào lỗ mãng, chỉ đành phải trông chờ hai người mau mau đánh xong kết thúc công việc, chính mình xong đi Mộ Tu Hân nơi này bái nhập Vạn Kiếm Tông, tập được chí cao vô thượng 'Vạn Kiếm Quy Tông'. Sau này lại trên giang hồ đi ngang, ăn miếng thịt bự, uống tô rượu, đại buổi tối thanh lâu chơi gái.

Thanh Thanh đôi mi thanh tú khóa chặt, lo lắng nói: "Mộ Tu Hân ngón này quả thực chơi đùa đẹp đẽ, sau này trong chốn võ lâm sợ rằng phải không bình tĩnh."

Liễu Nhất Bạch nhìn Thanh Thanh tuyệt mỹ gương mặt, không khỏi nhẹ nhàng sờ một cái đầu nàng. Nhân nhạt nói: "Yên tâm đi, ngày mai hắn không sẽ sống mà đi ra Ngưng Hương Các!"

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hồ Đầu Tàng Ngao làm dữ (còn có hai ngày đề cử phá cái ba trăm được rồi)

Sở Huỳnh Huyền ổn định từ xem võ đài bay thẳng rơi quyết đấu đài, Tĩnh Tĩnh chờ đợi nàng lần này đối thủ.

Trận này thịnh hội thật xuất hiện quá nhiều cao thủ thanh niên, Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch; với ở bên cạnh hắn cái đó kêu Thanh Thanh tựa hồ cũng ẩn núp cực sâu, bây giờ lại xuất hiện một cái lấy được Vạn Kiếm Tông truyền thừa Mộ Tu Hân.

"Xem ra tiếp đó sẽ rất có ý tứ a ."

Phó Lăng Thiên từ từ từ trên bậc thang đi lên quyết đầu đài, nói là chậm, không phải là cái loại này nhìn rất chậm mà thực tế tốc độ đặc biệt nhanh 'Chậm'. Cái này chậm, là thật thật tại tại chậm, chậm với Ốc Sên tựa như.

Hắn mỗi đi một bước đều phải dừng lại nhìn bầu trời, như là có vật gì sẽ phải rớt xuống.

Dưới đài người xem cũng không khỏi bị hấn phen này kỳ quái cử động câu khôi lòng hiếu kỳ, cũng tựa như hấn như vậy ngược nhìn bầu trời. Đó là một cái đám trong suốt gần như thấy đáy trời xanh, kia xanh thăm bên trong, nhàn nhàn bơi từng mảnh đám mây, không khỏi giờ ngón tay lên, phảng phất đầu ngón tay Mộ Nhiên đang lúc cũng bị nhuộm thành màu xanh da trời.

Không trung là màu chàm hồ, vì ba lên rung động.

"Mẹ hấn, không có gì cả a."

"Đúng vậy, trừ mấy đóa mây trở ra còn có cái gì nhìn?"

"Hấn rốt cuộc đang nhìn cái gì a, bị điên rồi! Còn không mau đánh, đánh xong ta còn muốn đuổi đi báỉ sư đây." Một mập mập đưa mắt nhìn không trung hồi lâu phát hiện bị trêu đùa sau, hùng hùng hồ hồ nói.

Mới vừa nói xong, từ không trung bay qua một con chim sẻ, sau đó một đồng không biết tên uế vật ba rớt tại trên mặt hấn, chính giữa hấn hùng hùng hồ hồ miệng rộng.

. .

"ĐxxCM người đại gia!" Mập mập vội vàng đem trong miệng cút chim cho phun ra, sau đó ngồi chồm hỏm dưới đất không ngừng nôn ọe đến . .

"Ha ha ha ha ha ."

Phó Lăng Thiên tựa hồ đã sớm ngờ tới sẽ phát sinh tình cảnh như vậy, nửa ngồi chồm hỏm dưới đất cười gập cả người. Rồi sau đó càng là trực tiếp nằm sát xuống đất, không ngừng lấy tay nện mặt đất.

"Người này . . Điên sao?" Ngay cả bình thường thích làm trách làm loạn Thanh Thanh cũng cảm giác mình thế giới quan cũng loạn.

Liễu Nhất Bạch lông mày khẽ nhíu một cái, sắc mặt cũng là có chút quái dị. Cái này Phó Lăng Thiên cho hấn cảm giác chính là cái loại này khiêm tốn, trầm ổn, hơn nữa ẩn núp đặc biệt thâm người, thế nào bỗng nhiên họa phong thi trở nên, trở nên với người bị bệnh thần kinh tựa như, chẳng lẽ là mình nhìn lầm?

Phó Lăng Thiên cười đủ, chợt từ dưới đất nhảy lên, trong nháy mắt liền xuất hiện ở Sở Huỳnh Huyền trước mặt.

Sở Huỳnh Huyền đã sớm các loại (chò) không nhịn được, thấy hấn rốt cuộc đi lên. Tay phải do quyền đổi thành chưởng, từ từ về phía trước đưa ra. Nàng xuất thủ chậm chạp, nhưng lại mang theo một luồng kinh phong, thế như long xà bản đi, tựa như bên trái mà bên phải, tựa như trên xuống, tựa như thẳng mà khúc, như chậm mà nhanh, bình bình đạm đạm một quyền, lại ẩn chứa vô cùng biến hóa, đủ để khắc chế trong thiên hạ bất kỳ võ công gì, đối thủ vô luận như thế nào ứng đối, Sở Huỳnh Huyền cũng có thể cướp trước một bước, đem vũng vàng khắc chế.

Nhưng là Phó Lăng Thiên không nhúc nhích, một không né tránh, hai không ra tay, chẳng qua là neho cặp mắt lại, dựng thẳng bàn tay với ngực, Quyền Phong cùng thân, trường sam theo gió lên xuống, lúc nở lúc co, thế như sóng. Quyền Phong gặp hấn thân thể, phảng phất nước chảy xiết thấu thạch, cuộn cuộn lưu lưu lơ trôi qua. Phó Lăng Thiên thần sắc không thay đổi, cười nói: "Sở cô nương này Chương Pháp thật giống như không giống Ngưng Hương Các công pháp a. Mạnh mới gì?"

"Tự nghĩ ra, 'Đồ Cầu Chương' !"

" cô nương nhưng là thật là không có ái tâm, chớ là người trung thành bằng hữu, làm sao có thể qua loa tàn sát đây?" Phó Lăng Thiên nghiêm trang nói.

"Ta yêu tàn sát cái gì liền tàn sát. ." Lời còn chưa dứt, Phó Lăng Thiên đôi lông mày nhíu lại, thân trên tuôn ra một cỗ sát khí, trời long đất lở một loại hướng hấn chèn ép tới.

Trong phút chốc, Sở Oánh Huyền giống như là lâm vào một cái vô hình kén lớn, miệng mũi hít thở không thông, hô hấp chặt vật, nhưng cảm giác kia một cỗ khí thế không dừng được leo lên, từ bốn phương tám hướng hướng vào phía trong đè ép. Sở Oánh Huyền không tự kìm hãm được từng bước lui về phía sau, dựa lưng vào vách tường, mồ hôi như mưa rơi, nàng nhìn Phó Lăng Thiên, trong lòng không khỏi sợ hãi, cho nên sinh ra ảo giác, người đàn ông này hóa thân làm một tòa núi cao, đồ sộ cao vút, bên trên tiếp tục Nhật Nguyệt, chính mình ở trước mặt hấn, giống như con kiến hôi.

"Người không là ưa thích giết chó sao? Hôm nay ta sẽ để cho người nếm thử một chút bị Cầu Đồ mùi vị." Phó Lăng Thiên hét lớn một tiếng, từ Diễn Võ Tràng bốn cái trong môn không ngừng thoát ra từng cái hung thần ác sát chó, rất nhanh toàn bộ Diễn Võ Tràng liền chen đầy rậm rạp chằng chịt hình thái không giống nhau chó, đem trong sân người xem vây chung chỗ, tạo thành một cái vòng vây cực lớn.

Thỏ Cầu, Dã Cầu, Tăng Ngao; biết phẩm loại, không biết phẩm loại; lai giống; cùng một loại; muốn cái gì dạng có cái gì dạng.

Từ chó trong đồng chậm rãi đi ra một con Tăng Ngao, nhìn như là đám này đầu chó dẫn.

Điều này Tăng Ngao là một con cạp đầu Ngao, so với tầm thường đầu sư tử Ngao đầu còn muốn lớn hơn một vòng. Miệng rộng mũi ngắn, hành động đi nằm như hổ bộ dáng. Nó cường tráng có lực, hình thể to lớn, so với thường gặp Tăng Ngao còn muốn lớn hơn gấp đôi, xương cốt, bắp thịt trở mã rất tốt đẹp.

Nó biểu tình bình tĩnh, nhưng lại không mất uy nghiêm túc mục. Chậm rãi quét nhìn liếc mắt chúng chó, bọn họ lập tức tựa như thần phục như vậy trong miệng phát ra ô nghen ngào tiếng kêu.

Trong diễn võ trường người xem giờ phút này đã sớm dọa sợ, nhất gan người đại tiểu tiện cũng thất cảm, chỉ chốc lát sau, đi tiểu mùi khai, phân tiện mùi hôi thối liền truyền khắp toàn bộ Diễn Võ Trường.

Hổ Đầu Tăng Ngao tựa hồ rất hài lòng mọi người phản ứng, nhàn nhạt liếc mắt nhìn để ngang trước mặt nó một người đàn ông tuổi trung niên.

Đàn ông kia lập tức bị dọa sợ đến cả người phát run, ngược lại cuống quýt hướng sau lưng thối lui. Người phía sau lẫn nhau thôi táng, coi như là bị người đập phải chân cũng hồn nhiên không cảm giác.

Không tới mười hơi thở, trung gian đã thanh ra một đạo rộng hơn mười thước con đường.

Hổ Đầu Tăng Ngao nhếch mép, thật giống như đang cười cười đám này nhất gan nhân loại.

Bỗng nhiên, nó Mãnh ngẩng đầu, hô lên một tiếng diệc tai như ọc tiếng kêu. Ác liệt ánh mắt trực lăng lăng nhìn chăm chăm quyết đấu trên đài Sở Oánh Huyền.

"Không được, là hấn . Là hấn . Nhất định là hấn ." Diệp Lăng Phong cả kinh thất sắc, cả người thất hồn lạc phách như vậy, lẩm bẩm nói.

Tiếp theo lập tức hồi tỉnh lại, giận dữ hét: " mau ngăn cản cái điều Hổ Đầu Tăng Ngao, nhanh!"

Ở hấn nói chuyện đang lúc, Hổ Đầu Tăng Ngao đã một người một ngựa, ngách, phải nói là một con chó trước mới đúng. Nó một con chó trước lấy cực nhanh tốc độ chạy về phía quyết đấu đài, phía sau các phẩm loại chó theo sát phía sau cũng hướng quyết đấu trên đài chạy đi, tốc độ mặc dù so ra kém cái điều Hổ Đầu Tăng Ngao, lại điều điều cũng phun đầy chày nước miếng, cặp mắt trừng giống như chuông đồng, hiển nhiên là một bộ muốn nuốt sống Sở Oánh Huyền dáng vẻ.

Cách quyết đấu đài còn có hơn mười trượng xa, Hổ Đầu Tăng Ngao liền lăng không nhảy lên thật cao, thân hình khổng lồ đem một phần tư quyết đấu đài cũng ngăn trở. Che khuất bầu trời như vậy hướng sắc mặt hơi kinh hoàng Sở Oánh Huyền nhào tới.

Hổ Đầu Tăng Ngao kia cường tráng có lực đuôi phải thẳng hướng nòng mặt quét tới, mang theo trận trận mùi tanh gió mạnh.

Trong lúc vội vàng, Sở Oánh Huyền chỉ có thể xuất chương ngăn cản, thật sự là bởi vì nó thân thể thức sự quá khổng lồ, nòng coi như là muốn tránh né giờ phút này đã là không kịp.

" ầm!"

Sở Oánh Huyền chật vật té bay ra quyết đấu đài té xuống đất, cánh tay phải bên trên lưu lại năm đạo sâu đủ thấy xương dẫu móng tay.

Một tên kiếm khí xuất thế cao thủ lại bị một con chó tảo bay ra ngoài, quần chúng vây xem môn sợ con người đều phải rớt xuống. Đây nói ra, ai sẽ thư?

Này nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai mẹ hấn nói với ta chuyện này ta cũng không tin.

Con chó này là muốn nghịch thiên sao?

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 70: Hấn là ai (canh ba không chịu nổi)

Hổ Đầu Tăng Ngao Uy phượng lẫm lẫm đứng ở quyết đấu đài ngay chính giữa, liếc một cái Sở Huỳnh Huyền, như là khinh thường lại ra tay với nòng. Thấp giọng gào thét một tiếng, phía sau đã sớm súc thế đài phát bảy chó như rời cung mũi tên nhọn hướng Sở Huỳnh Huyền kích bắn đi.

Sở Huỳnh Huyền mặt đẹp hiện lên vẻ tức giận, hôm nay lại còn có thể bị chó khi dễ?

Cổ nén tay trái kịch liệt cảm giác đau, giằng giằng hướng sau lưng chuyển chuyển, tay phải nhẹ nhàng về phía trước đẩy một cái, một đạo lấy nội lực ngưng kết mà thành ánh sáng bàn tay chậm rãi hướng điện cuồng xông tới chó bấy ần đi.

Một chương này hơi có chút Phật môn tuyệt học 'Như Lai Thần Chương' mùi vị, chính trước dẫn đầu hơn mười con chó trực tiếp bị ánh sáng bàn tay oanh huyết nhục văng tung tóe, chỉ phía sau chó như cũ không muốn sống hướng nằng nhào tới.

Sở Huỳnh Huyền cười lạnh một tiếng: "Hôm nay liền tàn sát hết người những thứ này chó."

Từng đạo ánh sáng bàn tay không ngừng từ trên người nằng đánh ra, liên tục oanh Thập Chương, Sở Huỳnh Huyền dần dần có lực hết cảm giác.

Trên trăm đầu chó tàn chi tán lạc tại trước mặt nằng, chất lên một tòa chó thi tạo thành Tiểu Thổ sườn núi.

"Rống . ."

Hổ Đầu Tàng Ngao thấy nhiều như vậy tộc loại toàn bộ chết thảm ở nữ nhân này thủ hạ, không khỏi ngửa đầu nổi giận gầm lên một tiếng. Dưới chân hổ hổ sinh phong, trong nháy mắt, cũng đã vượt qua còn lại chó xuất hiện ở Sở Huỳnh Huyền phía trên. Lại là đồng dạng chiêu thức, từ giữa không trung phách hạ một đạo bên chắc nhục chương.

Sở Huỳnh Huyền giờ phút này đã là thể lực chống đỡ hết nổi, cuồng quật đi phía trái lăn qua một bên biển, tránh thoát này nguy hiểm lại càng nguy hiểm một đòn.

Hổ Đầu Tàng Ngao một đòn không được, một cái Hổ Dực, trực tiếp nhảy đến nằng phía trên đỉnh đầu. Một móng đem Sở Huỳnh Huyền đè xuống đất, mở ra miệng to như chậu máu, tức giận nhìn nằng.

Sở Huỳnh Huyền bị Hổ Đầu Tàng Ngao cưỡng ép đè xuống đất, chỉ cảm thấy toàn thân khung xương đều phải tán loạn, phát ra 'Kéo kẹt' 'Kéo kẹt' tiếng động lạ. Muốn vận công đem con súc sinh này đánh văng ra, lại phát hiện cả người không thể động dậy chút nào.

Nhìn cách mình gần trong gang tấc miệng to như chậu máu, Sở Huỳnh Huyền không khỏi cảm thấy một chút tuyệt vọng.

Nằng đường đường Ngưng Hương Các tối đệ tử kiệt xuất, hôm nay lại . . Phải bị một cái . Chó . Cho ăn, thật sự là đủ châm chọc.

Như là cảm thấy trời cột đủ nằng, Hổ Đầu Tàng Ngao quay đầu nhìn một cái sau lưng mặt vô biểu tình Phó Lăng Thiên, thấy người sau khẽ gạt đầu gạt đầu đồng ý, nó trong mắt không khỏi hung quang chột lóe, cái miệng liền hướng Sở Huỳnh Huyền trắng nõn trên cổ tấp tới.

"Lớn mặt súc sinh, chó có ở ta Ngưng Hương Các giường oai."

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh. Một đạo thân ảnh tuyệt mỹ lạng lẽ ngăn ở Sở Huỳnh Huyền trước người, chính là Ngưng Hương Các Các Chủ —— Tần Nhưộc Vũ.

Tần Nhưộc Vũ đôi mắt - xinh đẹp phát rét, thon thon tay ngọc nhẹ nhàng đè ở Hổ Đầu Tàng Ngao trên trán, chỉ thấy kia to lớn Hổ Đầu Tàng Ngao liền bị đánh bay, rơi ầm ầm Phó Lăng Thiên trước người, toàn bộ Diễn Võ Tràng cũng vì vậy có chút đầu đầu.

Hổ Đầu Tàng Ngao nhìn về Tần Nhưộc Vũ ánh mắt có chút sợ hãi, nghẹn ngào gào thét bị thương hai tiếng, nhờ giúp đỡ tựa như nhìn phía sau Phó Lăng Thiên.

"Điều Gia tiền bối cần gì phải bởi vì là một tên tiểu bối nhất thời lỡ lời mà đại động can qua đây? Không khỏi quá có thất mặt mũi đi." Tần Nhưộc Vũ nhìn mặt vô biểu tình Phó Lăng Thiên, trong lòng cũng không khỏi e ngại, hay lại là uyển chuyển chất vấn.

"Điều Gia?" Liễu Nhất Bạch khẽ cau mày, hẳn chưa từng nghe sư phụ nhắc qua trên giang hồ còn có như vậy một vị cao thủ khủng bố, ngay cả thi thư điển tịch, nhân vật Dị Chí cũng không có người này ghi lại, ngay cả Tần Nhưộc Vũ đều phải tiếng kêu tiền bối nhân vật, theo đạo lý không hẳn không có liên quan ghi lại a.

Thanh Thanh sắc mặt nghiêm túc, giải thích: "Cái này Điều Gia xuất quỷ nhập thần, lúc Chính lúc Tả. Không chỉ có tự thân tu vi công tham tạo hóa, ở cả người trong chốn võ lâm cũng tìm không được mấy cái đối thủ. Kinh khủng hơn là hẳn có thể cùng chim bay thú chạy câu thông."

"Cùng chim bay thú chạy câu thông . . ?"

"Không sai, nhất là loài chim, hẳn là một cái đặc biệt yêu Điều Nhân, cho nên người giang hồ cũng gọi hẳn một tiếng 'Điều Gia' ."

Liễu Nhất Bạch bưng bình: "Khó trách hẳn nghe Sở Huỳnh Huyền nói muốn giết chó, hẳn sẽ tức giận như vậy."

Điều Gia hi hi cười cười, cả người Khớp Xương phách ba vang dội, đang lúc mọi người ánh mắt kinh dị trung, hẳn khung xương miễn cưỡng thu nhỏ lại một tấc, gương mặt bấp thịt không ngừng lay động.

Nhất thời, một cái lông mày chòm râu cũng tổn trắng. Chỉ mặt rỗ vẫn là màu đỏ tím, lộ ra thần thái sáng láng tuổi đã hơn thất tuần ông già xuất hiện ở

trước mắt mọi người.

Cặp kia đã từng bị năm tháng tang thương chôn giấu thật sâu trong đôi mắt, tựa hồ có một tia ánh sáng thoáng qua, kia hào quang lưu chuyển, tựa hồ trở lại một cái thuần chân ngây thơ tuổi thơ.

"Tiểu Nữ Oa, ta với người sư phụ nói chuyện yêu đương thời điểm người cũng còn nằm ở người khác trong ngực bú sữa mẹ đâu rồi, lại còn trách móc lên Điều Gia ta." Mặc dù hần nhìn đã lão thái long chung, thanh âm già nua lại có một tí ngây thơ đồng thú.

Tần Nhược Vũ thân là Ngưng Hương Các Các Chủ, năm đã gần đến bốn mươi, lại bị người ngay trước mọi người gọi là Tiểu Nữ Oa, hoàn(còn) nói tới đứa bé lúc cái gì bú sữa mẹ xấu hổ chuyện. Không khỏi hơi buồn bực, nhưng lại không dám thật kể tội vị này lão tiền bối, ứng thanh nói: "Vãn bối không dám. Ngài lấy một cái lão tiền bối thân phận làm khó một tên tiểu bối chúng ta tạm dừng không nói. Nay 'Võ lâm tân tinh' đại hội ngài tuổi đã cao còn tới xem nào nhiệt gì."

"Hắc hắc, thú vị. Bây giờ ngược lại nhiều rất nhiều có ý tứ hậu bối." Điều Gia hồn nhiên không cảm giác khi dễ một tên tiểu bối có mặt mặt gì, tự mình cười nói, nói xong còn dùng ánh mắt liếc một cái Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch bị hần như vậy nhìn một cái, không khỏi lông tơ đảo thụ: 'Xong, chọc phải một cái lão yêu quái. Hần sẽ không có cái gì đặc thù thích chứ? Không, ta là tuyệt sẽ không bán ra ta thể xác, coi như là hần là trên võ lâm cao thủ tuyệt đỉnh cũng không được.'

Nếu là Điều Gia biết giờ phút này Liễu Nhất Bạch trong lòng hoạt động, phỏng chừng sẽ dựng râu trợn mắt, nhảy cồm lên liền cho Liễu Nhất Bạch một nhĩ quất tử. Hần này rõ ràng là thường thức ánh mắt, thể nào đến hần nơi này thì trở thành . . . Thô bỉ

"Tiền bối, ngài cũng không cần quấy nhiễu đại hội bình thường trật tự. Xin ngài đến xem võ đài ngồi trên, để cho những người tuổi trẻ này đi luận bàn tranh đoạt một phen a." Tần Nhược Vũ dần dần ổn định tâm thần, Ngưng Hương Các chi chủ cái loại này tự tin khí thế lại từ trên người nàng nổi lên, đúng mực nói.

"Nhé, nếu là Điều Gia ta không thì sao?" Điều Gia hồn nhiên không đem Tần Nhược Vũ lời nói coi ra gì, cười hi hi hỏi.

"Như vậy, vãn bối thì không cần điều không cả gan phải hướng Điều Gia lãnh giáo mấy chiêu tuyệt kỹ."

"Thú vị, thật là thú vị. Người này Tiểu Nữ Oa ngược lại gan lớn, thật đúng là không có mấy người dám nói chuyện với ta như vậy đâu rồi, thật là càng ngày càng có ý tứ. Thật lâu không chơi đùa vui vẻ như vậy, ha ha. Người mau tới, trong tay ta chính ngứa ngáy đây."

Tần Nhược Vũ sắc mặt nghiêm túc, dưới chân có chút di động một bước nhỏ, bày ra một cái tấn công tư thế, như lâm đại địch như vậy nhìn trước mắt Điều Gia.

"Người nói Tần Các Chủ có phần thắng sao?" Dung Vân Hạc thấp giọng hướng Diệp Lăng Phong dò hỏi.

"Sợ rằng rất mong manh, con chim này gia lai lịch nhưng là kinh hãi người. Truyền thuyết đã nửa chân đạp đến nhập thánh cảnh, bắt quá đây chẳng qua là truyền thuyết, cụ thể thật đúng là không ai thấy qua."

Dung Vân Hạc ngạc nhiên nói: "Lai lịch kinh người? Con chim này gia là lai lịch gì, mong rằng Diệp huynh cận kề báo cho biết."

"Đúng đúng đúng, Diệp trưởng lão, người liền theo chúng ta nói một chút."

"Con chim này gia ta cũng là lần đầu tiên nghe đâu rồi, Diệp trưởng lão, người cũng đừng giấu giếm, nhanh nói một chút."

Diệp Lăng Phong rất hưởng thụ loại này người khác muốn cầu cạnh hần cảm giác, chậm rãi cầm lên trên bàn ly trà, từ từ phẩm hớp trà, đợi tất cả mọi người nhanh vội và không nhin nổi thời điểm, lúc này mới lên tiếng nói: " các người nghe nói qua 'Sói đối truyền thuyết' sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Huyết Nguyệt Ngọc Sư Tử (cảm tạ một đại mỹ nữ bao tiền lì xì kéo đề cử)

"Huyết Nguyệt Ngọc Sư Tử? Chúng ta cũng coi là sống hơn nửa đời người, nhưng là chưa từng nghe qua như vậy dị thú."

Diệp Lăng Phong cười nhạt cười, nói: 'Các ngươi chưa từng nghe qua rất bình thường, biết chuyện này bởi vì số không nhiều, lại đều là truyền miệng, cũng không điển tịch ghi lại.'

Bỗng nhiên dừng lại, Diệp Lăng Phong tiếp tục nói: 'Tin đồn, ở đó vô tận Thiên Sơn trong dãy núi, Kỳ Thú dị thú chiếm cứ, thậm chí danh hiệu thấy qua Kỳ Lân Thần Thú. Ở nơi nào có một con thống lĩnh toàn bộ Thiên Sơn dãy núi bảy sói Thương Lang, người ta gọi là 'Huyết Nguyệt Ngọc Sư Tử' !'

Đầu này 'Huyết Nguyệt Ngọc Sư Tử' toàn thân trắng như tuyết, nó cổ, trước ngực cùng bụng mông lớn trong suốt như ngọc Bạch Mao, phát ra Bạch Kim như vậy ánh sáng, chói lóa mắt, bắn tã ra một cỗ hung Ngạo Hồ Lang oai. Mỗi khi đêm trăng tròn nó liền ở trên trời núi đỉnh hướng về phía trắng sáng thổ nạp, hấp thu Nguyệt Chi Tinh Hoa tu luyện, kỳ năng đã gần đến yêu.

Vừa gặp trước một đời Hoàng Đế buông xuống tuổi thọ, mặt trời lặn cuối chân núi, ngày giờ không nhiều. Sợ hãi Tử Vong hấn liền khắp nơi triệu tập vân du bốn phương thuật sĩ, Tầm Tiên hỏi thuốc. Sau tin vào thuật sĩ sấm ngôn, nói ngày đó núi trong dãy núi 'Huyết Nguyệt Ngọc Sư Tử' chính là trên chín tầng trời Thần Thú, chỉ cần được (phải) kỳ nội đan ăn vào, tất có thể trường sinh bất lão, vĩnh viễn tồn tại ở trong trời đất này.

Hoàng Đế tin là thật, như vậy sự tình giao cho người khác hấn cũng không yên tâm đối với, liền phái hấn tối tin chịu Tam Hoàng Tử mang 5000 Ngự Lâm Quân đi Thiên Sơn dãy núi hỏi thăm tìm kìa 'Huyết Nguyệt Ngọc Sư Tử' tung tích.

Tam Hoàng Tử mang theo 5000 Ngự Lâm Quân bao la liền hướng ngày đó núi dãy núi lên đường, hoàn(còn) mang theo hấn sủng ái nhất Phi Tử. Kìa Phi Tử đã mang thai gần tháng mười, này chuyến hỏi thăm tìm kìa hung thú phải là nguy hiểm nặng nề, hấn vốn không muốn đem nàng cùng mang đi.

Chỉ có thể nại năng không yên lòng Tam Hoàng Tử đi nguy hiểm như vậy địa phương, khô khô cầu khẩn bên dưới, Tam Hoàng Tử chỉ gật đầu đáp ứng.

Vừa tới Thiên Sơn dãy núi chân núi, hấn sủng ái nhất Phi Tử lại nước ối đã phá, đã là lập tức đem muốn chuyển dạ. Tam Hoàng Tử chỉ có thể lặc lệnh Ngự Lâm Quân ở dưới chân núi hạ trại, ở một phen lo âu chờ đợi sau, một tiếng nhon tiếng khóc từ trong doanh trường truyền ra —— lại cho hấn sinh cái Tiểu Hoàng Tử.

Tam Hoàng Tử mừng rỡ, cho là đây là trời ban điềm lành. Lần này hành động nhất định có thể có chút thu hoạch.

Làm toàn quân sửa chữa, phái mấy trăm tên thám báo vào núi dò rõ tình huống, chỉ chờ Nguyệt Viên lúc thừa dịp đầu kia Lang Vương nhìn trăng thổ nạp đang lúc tập kích bất ngờ.

Ngự Lâm Quân nghiêm chỉnh huấn luyện, so với tầm thường binh lính thân thể tổ chất cao hơn quá nhiều. Đêm đó, thừa dịp ánh trăng Tam Hoàng Tử mang theo 5000 Ngự Lâm Quân đánh thẳng Thiên Sơn đỉnh núi.

Quả nhiên, đầu kia Lang Vương "Huyết Nguyệt Ngọc Sư Tử" đứng trước vách đá, lấy một cái quý dị tư thế hướng về phía ánh trăng trong ngàn chính hồ hấp thổ nạp đến.

Tam Hoàng Tử mừng thầm, cơ hội không thể mất, vội truyền làm bắn tên. Núp ở trong rừng 5000 Ngự Lâm Quân cung tên đã sớm lên giây cung, sức thế đại phát.

Tinh Cương chế tạo mũi tên nhọn trong nháy mắt phô thiên cái địa như vậy hướng Lang Vương bắn tới, rậm rạp chằng chịt, bao trùm toàn bộ đỉnh núi.

Lang Vương nhất thời sinh lòng cảnh giác, hướng bên người lăn một vòng, nhảy lên thật cao, nhảy đến một tảng đá lớn sau lưng, tránh thoát này đầy trời mưa tên.

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~

Một đạo uy nghiêm sói tru giống như tiếng nổ như vậy vang bên cả cái sơn cốc.

"Không được, bọn ngươi mau tiến lên, đem Khoái Dao chém chết. Nó đây là đang kêu bảy sói tới. Phải đánh nhanh thắng nhanh!" Tam Hoàng Tử thần sắc đại biến, cuống quýt hạ lệnh.

Chúng quân sĩ cũng là sắc mặt nghiêm túc, nếu như bị bảy sói vây khốn ở đỉnh núi này, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Không dám thờ ơ, rồi rút rút đao bước nhanh hướng Lang Vương né tránh đá lớn phóng tới.

Lang Vương thấy bọn họ cũng không có lại bắn tên, mà là người người giơ đao xông lên, không khỏi nhếch mép, như là đang chê cười đám người này không biết sống chết.

Hoàn cảnh chung quanh trung, sương mù dày đặc tràn ngập, trong không khí tựa hồ tràn đầy một loại làm người ta hít thở không thông mùi. Ngự Lâm Quân ở trong sương mù dày đặc như ẩn như hiện, hướng Lang Vương phương hướng di chuyển nhanh chóng đến.

Lang Vương loé lên một cái, từ đá lớn sau chui ra ngoài, một móng đem phía trước nhất một người lính lật. Rồi sau đó lấy cực nhanh tốc độ biến mất ở trong sương mù dày đặc.

Đỉnh núi sương mù dày đặc quá lớn, tầm nhìn rất thấp. 'Huyết Nguyệt Ngọc Sư Tử' toàn thân trắng như tuyết, nhất thời lại tìm không được nó tung tích.

Nó che giấu ở trong bóng tối, không ngừng có tiếng kêu thảm thiết từ trong sương mù truyền tới.

Tam Hoàng Tử trong mắt thần quang chợt lóe, quát lên: "Không muốn phân tán, khép lại."

Ngự Lâm Quân rối rít hiểu ý, nhanh chóng tụ lại chung một chỗ tạo thành một cái to vòng tròn lớn.

Lang Vương như là đặc biệt đang chờ bọn hắn làm như vậy, đưa cột liếc mắt nhìn Tam Hoàng Tử bên này phương hướng, mở ra miệng to như chậu máu, một tia chớp từ trong miệng bắn ra.

Ngự Lâm Quân người trong đồng lập tức bị tạc ra một cái đen thùi lõm hình hồ sâu, mấy trăm tên người trong nháy mắt bị điện hoàn toàn thay đổi, tán phát ra trận trận vô cùng sốt ruột mùi thối.

"Súc sinh, thật đúng là thành tinh."

Tam Hoàng Tử giờ thương lẳng không lên, một phát súng hướng Lang Vương mắt phải đâm tới.

Hắn làm hết thấy các thứ này tốc độ thật nhanh, cơ hồ là trong chớp mắt chính là đã hoàn thành động tác, Lang Vương không kịp phản ứng, chính là tro mắt nhìn kia hàn thương đâm hướng nó, Lang Vương bị đâm trúng một phát súng, chính giữa trước ngực. Tức giận gào lên một tiếng, chính là nhanh chóng hành động. Một móng quét ra, Tam Hoàng Tử bị tảo vừa vụn. Giờ thương tay trái hơi hơi run rẩy, mà một cánh tay khác bên trên máu tươi chảy đầm đìa chảy. Nhìn qua vô cùng kinh khủng.

Tam Hoàng Tử cố nhịn đau Sờ, điều chỉnh xong trạng thái, chuẩn bị phản kích thời điểm, nhưng là phát hiện kia Lang Vương đã cách hắn rất xa.

Kia Lang Vương ý vào tốc độ, mỗi quét ra một móng chính là nhanh chóng cách xa, để cho Tam Hoàng Tử không có nửa điểm phản kích cơ hội.

"Quét!"

Lại vừa là một móng, Tam Hoàng Tử bị quét bay mà ra, chỉ thấy hiện tại hắn, trên người áo quần đã sớm bề tan tành, trên nhục thể khắp nơi đều là vết thương, cũng mang theo kia bị một móng móng lấy ra vết tích.

Lang Vương lại vừa là há mồm phun ra một tia chớp, chạy tới cứu giá mấy trăm tên gọi Ngự Lâm Quân trong nháy mắt tan tành mây khói, ngay cả khối mảnh xương vụn đều không thừa.

"Không được, tiếp tục như vậy nhất định sẽ bị nó tươi sống đùa chơi chết. Không thể tiếp tục như thế, ta muốn dùng một cái!" Tam Hoàng Tử thầm nghĩ đến, trong ánh mắt lộ ra một loại kiên định quyết tuyệt ánh mắt. "Các ngươi không nên khinh cử vọng động, chờ ta mệnh lệnh làm việc."

Ngắm nhìn bốn phía, bỗng nhiên, hắn ánh mắt sáng lên, bóng người nhanh chóng di động, Lang Vương ánh mắt lộ ra nồng nặc khinh miệt thần sắc. Sau đó cũng là nhắc lên tốc độ, hướng hắn đuổi theo.

Hắn đi tới một cái bốn bề đều là cây địa phương, mà từng cái cây bốn phía đều là quấn vòng quanh một ít cây có gai, hắn cẩn thận từng li từng tí đi vào, trong này rất nhỏ, chỉ có thể chứa ước chừng ba người không gian. Hắn nhanh chóng đi tới một xó xỉnh, nắm trường thương thủ cũng là dùng sức rất nhiều. Kia Lang Vương cũng không có ý thức được nguy cơ đến, nó đi theo Tam Hoàng Tử cũng là đến đến Tam Hoàng Tử trong phạm bẫy.

Ngay tại nó đi vào trong nháy mắt đó, Tam Hoàng Tử chính là một thương đâm tới, ngại vì bản năng, Lang Vương xoay người né tránh.

Tam Hoàng Tử cười, hắn một thương này cũng không phải là là đâm trúng Lang Vương, mà là là buộc nó đến vị trí này. Tam Hoàng Tử nhanh chóng chuyển tay một cái, hàn thương hướng Lang Vương bụng phương hướng đâm tới, Lang Vương nghĩ (muốn) xoay người, nhưng là hoảng sợ phát hiện đầu hắn lại hướng cây có gai phương hướng, nếu là né tránh, nó đầu tất nhiên là bị cây có gai xuyên thủng.

Lang Vương hung hăng đập một thương, mà Tam Hoàng Tử cũng là trường thương chuyển một cái, hướng Lang Nhân đầu ác lực đâm tới. Tiếp theo một cái chớp mắt, Lang Vương sinh lòng cảnh giác, đầu có chút nghiêng một cái, hàn thương đưa nó mắt phải miễn cưỡng xuyên thủng, máu tươi chảy ròng.

Tam Hoàng Tử cánh tay phải lại tăng thêm mấy phần lực đạo, lại phát hiện trường thương lại vẫn không nhúc nhích.

Lang Vương bị hắn hoàn toàn chọc giận, trong miệng một tia chớp trực tiếp đem Tam Hoàng Tử phách toàn thân nám đen, tê liệt ngã xuống đất, bốc hơi nóng, mắt thấy là không sống được.

Lúc này, hơn mười ngàn đầu Thương Lang từ trong rừng thoát ra, thấy Lang Vương người bị thương nặng, người người lộ hung quang, không muốn sống hướng Ngự Lâm Quân đồng người nhào tới.

Ngự Lâm Quân mặc dù gắng sức chống cự, mỗi một đao ra tất có một con Thương Lang ngã xuống đất, lại không ngăn được bầy sói đông đảo, dần dần bị xông tới bầy sói xé nuốt sống.

Thiên Sơn đỉnh núi hải cốt khắp nơi, tươi mới máu nhuộm đỏ khắp đỉnh núi.

"Ngao ô ngao ô" Lang Vương phát ra từng trận bị thương kêu gào.

Nó như là nghĩ đến cái gì, lấy nhanh như tia chớp tốc độ chạy thẳng tới chân núi đi. Ngừng tay ở chân núi hơn 100 Ngự Lâm Quân hoàn toàn không phải

là đầu này hung tàn dị thú đối thủ, chốc lát liền đã bị cắn xé hầu như không còn. Ngay cả Tam Hoàng Tử sủng phi cũng khó trốn tai ách, bị Lang Vương cắn một cái đoạn cổ, hương tiêu ngọc vẫn.

Không biết tại sao, kia còn ở tả trẻ sơ sinh, Lang Vương nhưng là không có đưa hân một cái nuốt, hân mù mắt phải trống trơn, lóe quỷ dị u quang. Có chút thở gấp câu chữ thê, ngậm lên trẻ sơ sinh liền hướng dãy núi sâu bên trong nhảy tới.

Trẻ sơ sinh này, ngay tại lúc này —— Điều Gia!

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hàng điều

Diệp Lăng Phong trong lúc nói chuyện, Tần Nhược Vũ đã sớm cùng Điều Gia qua không dưới trên trăm chiêu, lại không hề rơi xuống hạ phong một chút nào.

"Thống khoái, thật là trò giỏi hơn thầy a!" Điều Gia cười ha ha nói.

Dung Vân Hạc khẽ cau mày, nhìn Diệp Lăng Phong, nghi ngờ nói: 'Này Điều Gia cũng không giống Diệp huynh nói kinh khủng như vậy a, trên trăm chiêu đi qua lại không làm gì được Tần Các Chủ.'

"Không sai, ta xem cũng không gì hơn cái này. Theo Diệp trưởng lão từng nói, này Điều Gia bị kia 'Huyết Nguyệt Ngọc Sư Tử' bắt đi, phía sau lại vừa là phát sinh cái gì đó?"

"Chỉ thường thôi."

Mọi người rồi rít phụ họa.

Diệp Lăng Phong thấy mọi người bộ dáng khinh thường, không khỏi giễu cợt, giải thích: 'Này Điều Gia cùng kia trước một đời Ngưng Hương Các Các Chủ phá có tư giao, hân chẳng qua là không muốn thương Tần Nhược Vũ, điểm này các người cũng không nhìn ra được sao?'

"Các người cho là một vị trong tin đồn chỉ nửa bước đã bước vào Bán Thánh cảnh giới người sẽ không chịu được như vậy? Đáng sợ nhất địa phương vừa vặn không phải là hân tu vi võ học, mà là hân có thể —— Ngự Thú!"

"Ngự Thú?" Dung Vân Hạc bừng tỉnh. "Thể gian lại còn có như thể sự tình kỳ dị?"

Diệp Lăng Phong một mực nhìn Dung Vân Hạc tương đối thuận mắt, mặc dù đáy lòng thật phiền hân lái nhái không ngừng đặt câu hỏi. Lại vẫn kiên nhẫn giải thích: 'Kỳ Dị không phải là sự tình, mà là công pháp. Kia Lang Vương đem Điều Gia bắt đi sau, một mực coi là mình ra, cẩn thận chiếu cố. Kia Điều Gia nhưng cũng quả như là chó sói ăn tươi nuốt sống sinh hoạt, thoáng một cái mười mấy năm qua đi, ban đầu còn ở trong tả trẻ sơ sinh đã trưởng thành rồi.'

"Lang Vương Thông Linh, biết hân không thuộc về mảnh núi rừng này, mà là thuộc về bên ngoài kia mảnh nhỏ thế giới rộng lớn. Một ngày, nó từ dãy núi sâu bên trong hàm trở về một quyển ó vàng bí tịch, thượng thư —— Ngự Thú Quyết! Sau đó liền đem hân đuổi ra Thiên Sơn dãy núi, từ nay không bao giờ nữa để cho hân đi vào."

Diệp Lăng Phong uống miếng trà làm tròn hầu, tiếp tục nói: 'Cho nên, này Điều Gia tới làm người ta kiêng kỵ phương chính là hân có thể khống chế chim bay thú chạy. Từ đủ loại Kỳ Thú dị thú Thú Vương, cho tới nhà người nuôi một con mẹ già heo. Có đôi lời gọi là 'Ninh chiêu Hoạt Diêm Vương, không chọc Thiên Sơn chim' có thể tưởng tượng được, này Điều Gia chỗ kinh khủng."

Mọi người nghe xong không khỏi co rút rụt cổ, cổ ra bốc lên tí ti khí lạnh. Nếu là này Điều Gia khống chế một đồng lớn phân Giời nặng tới, vậy không được (phải) bị chán ghét chết à?

"Giới nặng là hân mẹ cầm hay lại là thú? Các người mẹ nó đều là ngu si?" Diệp Lăng Phong nếu là biết giờ phút này mọi người trong lòng, phỏng chừng sẽ chỉ của bọn hân mũi chửi cho sướng miệng.

Điều Gia có lẽ là chơi chán, cười khan khách nói: "Nữ Oa từ Thiên Ti Thủ đùa bốn không tệ, để cho Điều Gia dạy dỗ người rần là thể nào quán quít."

Nói xong, lần người tiến lên, tốc độ so sánh với mới vừa rồi nhanh không chỉ gấp đôi, cánh tay lấy quỷ dị tư thế tiến lên đón Tần Nhược Vũ bàn tay. Rồi

sau đó lại giống như rắn hổ mang như vậy quấn quanh ở cánh tay nàng bên trên, bàn tay hơi cong, một chưởng vỗ ở nàng trên ngực.

Tần Nhược Vũ lui về phía sau quay ngược lại hơn mười bước mới dừng lại xu thế suy sụp, sắc mặt trở nên hồng, thẳm mẳg: 'Già mà không kính!'

Điều Gia sắc cũng không khỏi có chút lúng túng, mới vừa rồi hẳn là như vậy nhất thời ham chơi, không nghĩ tới đụng phải không nên đụng phượng. Không dám sẽ cùng Tần Nhược Vũ mất đối mắt, cười ha hả, hướng về phía không trung tự cổ nói: "Hôm nay khí trời hoàn(còn) thực là không tồi a!"

"Chửi thề một tiếng. Còn muốn mẹ hẳn lừa gạt mập gia ta, ta mới không mắc lừa." Vừa mới bị chim phân tập kích mập mập mới vừa đem trong miệng ứ vật dọn dẹp sạch sẽ, lại thấy lão già chết tiệt kia trướng ở bốn mươi lăm độ ngựa mặt nhìn lên bầu trời, không khỏi mẳg.

"Huỳnh đệ, nhanh nhìn bầu trời. Cẩn thận ." Một thước ra ngoài có người lòng tốt nhắc nhở.

"Nhìn gờì a . . Mập gia ta" lời còn chưa nói hết, lại vừa là một đồng chim phân rớt tại hẳn béo ị trên mặt.

"A . . Lão gia hòa, ta không để yên cho ngươi." Mập mập ngay cả trên mặt chim phân đều không dọn dẹp, vén tay áo lên liền muốn xông lên ném chim gia.

Bên người mấy cái người hảo tâm vội vàng tiến lên kéo hẳn, rất sợ hẳn một cái không lý trí chọc giận kia trách lão đầu, coi như là kia trách lão đầu không ra tay, chỉ là cái điều Hồ Đầu Tàng Ngao hẳn cũng không chịu nổi a, đừng nói Hồ Đầu Tàng Ngao đi, liền nói trong sân những thứ kia con chó hoang Thổ Cầu cũng có thể đưa hẳn này một thân thịt béo cho quả đi xuống.

"Đặng!"

Một tiếng vang thật lớn truyền tới, toàn bộ Diễn Võ Trảng cũng run ba run.

Mọi người thoáng ổn định thân hình, định thần nhìn lại. Chỉ thấy Điều Gia đối diện đứng lẳng lẳng một từ mi thiện mục lão hòa thượng, tay cầm một thanh kim lóa mắt Hàng Ma Xử. Kia Hàng Ma Xử để đoạn đã xen vào xuống lòng đất mấy trượng có thừa.

Chính là kia Tiểu Lâm Tự Cao Tăng —— Niệm Nhân hòa thượng.

Niệm Nhân chấp hai tay, nói: "A di đà phật, chim thí chủ chơi đùa đủ không?"

"Con lừa già ngốc, ngươi mẹ hẳn mới là chim thí chủ, cả nhà ngươi đều là. Ngươi Điều Gia họ Phó." Điều Gia sắc mặt phồng tựa như trư can sắc, tức giận chỉ Niệm Nhân nẳg.

"Ha ha ha ha. Ô kìa không được . . Ha ha ha." Thanh Thanh đáp Liễu Nhất Bạch bả vai cười gập cả người."Này con lừa già ngốc thể nào cũng có như vậy hài hước một mặt, thật là cười chết người ."

Liễu Nhất Bạch bữu môi một cái, không khỏi mỉm cười."Tôn trọng một chút cao nhân tiền bối được rồi."

Niệm Nhân như là lơ đãng, sửa lời nói: "Phó thí chủ, xin ngươi hãy dời bước."

Nhìn cười híp mắt Niệm Nhân hòa thượng, Thanh Thanh không khỏi oán thẳm. Cảm tình này Niệm Sĩ và trên là được này Niệm Nhân lão hòa thượng lây a, đều thích bệnh thần kinh tựa như bật cười.

"Tên mõ già, Điều Gia ta yêu ở nơi nào liền ở nơi nào. Không mượn ngươi xen vào." Điều Gia hàm hừ nói, chòm râu theo hẳn nói chuyện phẩy một cái phẩy một cái.

Lão hòa thượng Niệm Nhân dưới chân nhẹ nhõm, ở quyết đầu trên đài lưu lại mấy đạo hình thái không đồng nhất âm thanh ảnh. Hoặc Long Đăng, hoặc Hồ Dược, Vô Tướng vô hình. Chẳng qua là trong nháy mắt liền xuất hiện ở Điều Gia trước người, một chưởng liền đem phản ứng nhanh chóng Điều Gia miễn cưỡng bức lui mấy chục bước.

"Vô Tướng cướp bàn tay!" Điều Gia sắc mặt nghiêm túc, cắn răng nói."Con lừa già ngốc, hôm nay không phải là phải thật tốt giáo huấn ngươi một chút."

"Hur . Ô. ." Điều Gia tay phải ngón cái ngón trỏ tạo thành một cái quỷ dị hình dáng, chọt thả vào trong miệng. Hướng về phía không trung thối ra một cái vang dội âm phù.

Không trung dần dần hiển hiện ra một cái mảnh nhỏ điểm đen nhỏ, từ từ, từ từ càng ngày càng lớn.

Đó là cái gì?

Trên mặt mọi người hiện lên khó tả vẻ kinh sợ, một con kim sắc Ác Điều, phe cánh rất sáng, mở rộng ra tới đạt tới năm sáu thước. Từ không trung đáp xuống, mang theo trận trận gió mạnh.

Nó chọt đối hướng, một Sĩ hướng xem võ đài bên trên một góc ngàn năm cổ thụ lột bỏ, cây kia lại bị chặn ngang chặt đứt.

Đồng thời, nó sắc bén móng vuốt lớn, cọ trướng trên đất gạch xanh, tiếng va chạm chói tai , khiến cho người cảm thấy phát sợ. Nó bay lên trời, phong thanh vù vù. Ở giữa không trung chọt quay đầu, lần này chạy thẳng tới Niệm Nhân hòa thượng đi.

Niệm Nhân nhìn đáp xuống kim điêu, hơi cười cợt, tay trái chậm rãi nâng lên, quát lên: "Phục Ma! ! !"

Một đạo to lớn 'Vạn' chữ ánh sáng đối diện khắc ở kim điêu trên đầu, cuối cùng từ từ thu nhỏ lại, cho đến trở nên như tầm thường kiểu chữ kích cỡ tương đương.

Hung ác kim điêu thần sắc lại trong khoảnh khắc trở nên nhu hòa, nhẹ nhàng vỗ cánh, rơi vào Niệm Nhân bên người, ngẩng đầu nhìn tròn mắt hốc mồm. Điều Gia, kia to lớn điêu trên đầu hoàn(còn) lóe một vệt kim quang lập lóe 'Vạn' chữ Phật Ấn.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đánh toi bồi

Niệm Nhân hòa thượng ngón này chơi đùa thật sự là đẹp đẽ, kỳ kinh tứ tọa. Ngay cả Liễu Nhất Bạch cũng không khỏi có chút khiếp sợ, nghi ngờ nói: "Vậy làm sao có điểm giống Phật môn thần thông? Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái, ta lại là có chút không tin những thứ này."

Thanh Thanh nhẹ rên một tiếng, nhìn nằm rạp trên mặt đất thần phục với Niệm Nhân lão hòa thượng Kim Điều cười nói: "Ngẩng đầu ba thước có thần minh, Bạch bí đao ngươi sẽ không sợ ngày nào đi trên đường bị nhóm thần tiên nào gỡ ám còn?" Chỉ chỉ cười híp mắt Niệm Nhân, giải thích: "Ngươi nói không sai, vừa mới một ngón kia xác thực không tính là thần thông. Chẳng qua là con lừa già ngốc dùng tối cao Phật Môn Âm Công cưỡng ép nhiều loạn Kim Điều tâm trí thôi, đạo kia Kim Ấn cũng bắt quá là do Tiểu Lâm Tự độc nhất kim sắc nội lực ngưng tụ mà thành, cũng không chỗ khác thường gì."

Như là nhận ra được Thanh Thanh nói chuyện, Niệm Nhân hòa thượng bỗng nhiên quay đầu nhìn về bên này liếc mắt.

"Lão hòa thượng này thật đúng là kinh khủng!" Liễu Nhất Bạch nói nhỏ.

Hai người bị hấn như vậy nhìn một cái, nhất thời liền không dám lại nghị luận âm i bình phẩm lung tung.

Kia bức tượng vàng coi như là Tông Sư Cảnh Giới sơ kỳ cao thủ sợ là cũng có thể một cánh gạt chết, lại bị Niệm Nhân hòa thượng khinh địch như vậy liền chế ngự. Điều Gia về mặt ngược lại không có quá mức khiếp sợ, như là sớm đoán được kết quả.

"Con lừa già ngốc, nhanh ta đem tay mơ trả lại cho ta. Nếu không ta sẽ không đi." Nói xong, để cho người mờ rộng tầm mắt là, hấn lại ngồi dưới đất gào khóc đứng lên, chẳng qua là kia rõ ràng mang theo nụ cười khóe mắt làm người ta liếc mắt là có thể nhìn ra hấn là ở làm bộ làm tịch.

Niệm Nhân hiển nhiên là với hấn từng có đồng thời xuất hiện, biết hấn tính khí. Thấy Điều Gia đùa bỡn lên vô lại đến, hấn cũng bất đắc dĩ, thấp giọng tung một tiếng niệm phật: "A di đà phật!"

Kia Kim Điều trên đầu Kim Ấn lại chậm rãi biến mất không thấy gì nữa, trong mắt lệ khí đại thịnh, hai cánh rung lên, cuốn lên một đạo cuồng phong. Chợt từ dưới đất bay lên, ở Điều Gia phía trên đỉnh đầu không ngừng quanh quẩn, nhưng cũng không dám lại hành động thiếu suy nghĩ.

Điều Gia trong mắt giao hoạt thần sắc chợt lóe lên, cười thầm này con lừa già ngốc thức thời. Đứng dậy cười ha ha nói: "Tên mõ già. Ngươi đã như vậy cho ta mặt mũi. Kia Điều Gia ta cũng cho ngươi lưu mấy phần mặt mỏng, lần sau lại tìm ngươi chơi đùa."

Nói xong tung người một cái nhảy lên Kim Điều sống lưng, Kim Điều lệ tiếu một tiếng, vác hấn cầm thẳng vào Vân Tiêu, dần dần hóa thành một điểm đen, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Vậy ở Diên Vô Trạng thành thiên thượng vạn Dã Cầu, Thổ Cầu cũng không biết lúc nào đã lặng lẽ thoái lui, mọi người rút cuộc thờ phào một cái. Kinh khủng này Lão Quỷ Vật đi, ngay cả không khí đều cảm giác càng thanh tân nhiều chút, ngửi vào làm người ta thần thanh khí爽.

Nhưng vào lúc này, dị biến run sinh. Một vệt bóng đen nhanh chóng hướng Mộ Tu Hàn bay đi.

Mộ Tu Hàn đồng tử phóng đại, lại phát hiện mình giống như là bị người định tại chỗ, không thể động đậy một phần, chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo hắc ảnh kia càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Bóng đen hướng Mộ Tu Hàn ngực nặng nề phách một chưởng, vừa hướng hấn mặt ngay cả phiến ba bốn cái bạt tai, cuối cùng tựa hồ cảm thấy còn không qua ngứa, một cước đá vào hấn trên bụng, đem Mộ Tu Hàn nặng nề đập lộn mào trên đất.

Rồi sau đó, cả người lại trên không trung lơ lửng, cứ thế biến mất không thấy. Chỉ còn lại một đạo hồi âm vang bên ở toàn bộ Diễn Võ Trảng, quanh quần không dứt: "Năm đó Vạn Kiếm Tông Vô Kiếm là lấy Yêu Đan vào Thiên Sơn đây núi đã thương một con đang có mang trắng như tuyết Thương Lang, đưa đến cuối cùng nó khó sinh tới chết. Người đã e rằng kiếm truyền thừa, như vậy người liền thay người tử quý kia sự phụ hoàn(còn) nhiều chút trái đi."

Thanh âm già nua mang theo tức giận, lại có vài tia tiêu chọc. Chính là kia già mà không đứng đắn Điều Gia, hẳn lại đi mà trở lại, chỉ vì báo cáo năm đó Vô Kiếm gián tiếp giết chó sói thù.

Mộ Tu Hàn giận dữ phun ra một cái máu bầm, thậm chí nói xui. Được (phải) Vạn Kiếm Tông truyền thừa, không nghĩ tới lại chọc một cái như vậy già mà không đứng đắn cao thủ. Thật là —— Tái ông mất ngựa họa phúc khôn lường a!

Sờ một cái sưng lên gò má, cái mặt này là ném đại.

"Vương Bát Đan, một ngày nào đó muốn đích thân đem người dầm bể dứt người những Thổ Cầu đó."

Mộ Tu Hàn giãy giụa muốn đứng dậy, lão đảo một cái lại lần nữa mới ngã xuống đất. Giờ phút này, hẳn đã là được cực kỳ nội thương nghiêm trọng, vừa mới Điều Gia một chương kia không thể bảo là không ác, nhưng cũng đã là hạ thủ lưu tình.

"Khanh khách" Thanh Thanh che miệng cười khẽ. "Thật là ác nhân tự có ác nhân trị, lần này chỉ sợ hẳn là khó chịu."

Liễu Nhất Bạch cũng là dở khóc dở cười, một đời trước người thù lại tìm khắp khi đến đồng lúa trên người, này Điều Gia cũng là đủ kỳ lạ.

Bất quá cái này cũng rất tốt, tài này cái tệ ngã cũng có thể sát sát cái kia không ai bị nổi uy phong, hạ xuống một ít hẳn ở phổ thông quần chúng uy vọng.

Trải qua Điều Gia như vậy nháo trò, tiếp theo đối cục nhưng là không biết nên thế nào tiến hành tiếp mới phải.

Sờ Huỳnh Huyền bị Hồ Đầu Tăng Ngao đánh thương, đoạn mấy chiếc xương sườn; Mộ Tu Hàn thảm hại hơn, bị Điều Gia một chương đi xuống, bị thương thật nặng, không có mười ngày nửa tháng sợ là đừng mơ tưởng khỏi hẳn.

Vậy dạng này đi xuống, cũng chỉ còn dư lại Thanh Thanh cùng Liễu Nhất Bạch hai người 'Hoàn hảo không chút tổn hại'.

Xem võ đài bên trên, Tần Nhược Vũ nhất thời cũng không quyết định chắc chắn được, liền hỏi Các Đại Môn Phái khách quý, nhìn một chút ứng nên xử trí như thế nào hơi thỏa đáng.

"Ta cho là ứng lựa ngày tái chiến, đợi Quý Các đệ tử cùng Mộ Tu Hàn sau khi khỏi hẳn, bốn người lại chia cái cao thấp." Một nhân mã bên trên đề nghị.

"Hành động này không ổn, đợi hẳn hai người khỏi hẳn, kia cũng là lúc nào sự tình. Chúng ta cũng không thể ở nơi này chờ đi." Một nhân mã bên trên phản bác.

"Ứng lựa ngày tái chiến, hơi công bình."

"Không ổn không ổn, thua thì thua, thắng thì thắng."

Hai người cãi lộn không ngừng, thắng cạnh tranh mặt đỏ tới mang tai, thiếu chút nữa thì muốn dựng râu trợn mắt đánh.

Diệp Lăng Phong ho nhẹ một tiếng, cất cao giọng nói: "Nhị vị đồng đạo đừng tranh cãi nữa! Không bằng nghe tại hạ nói hai câu."

Thấy là Băng Thần Cốc Diệp Lăng Phong lên tiếng, hai nhân mã bên trên an tĩnh lại, không dám phát hấn mặt mũi. Diệp Lăng Phong đặt hộp trà, cười nhạt nói: "Mọi thứ đau khổ, đều có Mệnh Số. Gặp như vậy một đương tử chuyện, cũng chỉ có thể trách hai người bọn họ thời vận không đủ. Có lúc, vận khí cũng là một phần thực lực. Ta cho là, Mộ Tu Hàn làm xếp ở vị trí thứ ba, hẳn thực lực mọi người cũng là quá rõ ràng, tin tưởng không có dị nghị. Về phần hạng nhất hạng nhì, ta xem ngay tại Liễu Nhất Bạch hòa thanh thanh trên người của hai người quyết ra, các người thấy thế nào?"

Nói xong, con mắt góc phụ lên lên liếc mắt nhìn Lạc Hà Môn Dung Vân Hạc.

Dung Vân Hạc lão tới thành tình, sao có thể không hiểu Diệp Lăng Phong ý tứ, lập tức tiếp lời phụ họa nói: "Diệp trưởng lão lời này đề ý tới, theo lý như thế."

Nịnh nọt đối với (đúng) Dung Vân Hạc tới không nói lại là trẻ con đùa nghịch một dạng đều bị hẳn chơi đùa khắp. Huống chi Diệp Lăng Phong đề nghị này với hẳn mà nói, chỉ mới có lợi, không có chỗ xấu. Ít nhất đối với (đúng) Lạc Hà Môn mà nói là như vậy, mặc dù hẳn thấy ngựa mất Liễu Nhất Bạch, nhưng ít ra Liễu Nhất Bạch cũng là hẳn Lạc Hà Môn đệ tử. Nếu là may mắn đoạt cái hạng nhất, đối với (đúng) Lạc Hà Môn danh vọng cũng là rất nhiều giúp ích.

Cần gì phải không làm cái thuận nước giong thuyền đây? Ở Diệp Lăng Phong nơi này lưu lại ấn tượng tốt, trở lại trong môn cũng có thể bị chương môn khen ngợi. Nhất cử đôi điều, có sao mà không làm đây?

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Oscar nữ đế Thanh Thanh (yêu cầu đề cử cất giữ)

Ngay cả Băng Thần Cốc, Lạc Hà Môn hai cái lão đại đều lên tiếng, còn lại cho dù có bất đồng ý kiến cũng chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Tần Nhược Vũ khẽ vuốt cằm: "Nếu các vị đồng đạo ý kiến nhất trí, như vậy cứ làm như vậy đi." Toàn mà dùng ánh mắt tỏ ý bên người đứng sừng sững Nữ Đế Từ truyền lời, khiến cho Liễu Nhất Bạch Thanh Thanh hai người lập tức bên trên quyết đấu đài quyết ra thắng bại.

Này đột nhiên tới tin tức là đang ở làm Liễu Nhất Bạch có chút ứng phó không kịp, hắn còn nghĩ mượn cơ hội này xem có thể hay không đem Mộ Tu Hân cho làm thịt đây. Bây giờ trực tiếp phán định Mộ Tu Hân là hạng ba, nói cách khác hắn không cần so với. Ủ, cũng chính là không cần chết.

Đây rốt cuộc là nên cao hứng hay là khổ sở đây? --.

Thanh Thanh nghe được cũng là vì cái đó sững sờ, sau đó lại vui vẻ giống như nhặt cái gì bí tịch vô lâm tựa như. Nàng tựa như một cái nhẹ nhàng bách linh điều như vậy nhẹ nhàng rơi vào quyết đấu trên đài, hướng về phía phía dưới Liễu Nhất Bạch làm cái mặt quỷ, cười nói: "Bạch bí đao, mau lên đây, ta chờ cơ hội này thật lâu. Bây giờ rốt cuộc có thể thật tốt đánh ngươi một hồi!"

Liễu Nhất Bạch cười khanh khách, vô cùng không tình nguyện hướng trên đài từ từ đi tới.

"Ồ kia, ngươi nhanh lên một chút. Không phải là sợ chứ? Sợ câu nói âm thanh tỷ tỷ sẽ không đánh ngươi." Thanh Thanh thúc giục.

"Được, tới. Đừng nóng, chờ lát nữa để cho ngươi biết ca ca lợi hại." Liễu Nhất Bạch không khỏi oán thầm, tiểu ma nữ này thật là, trước mặt mọi người gọi mình Bạch bí đao, có thể hay không chừa cho ta chút mặt mũi a. Cứ thế mãi đi xuống, nếu là ngoại hiệu này truyền đi, đây chẳng phải là ảnh hưởng đến anh mình thân vũ hình tượng sao?

Suy nghĩ một chút làm người khác nhìn thấy hắn thời điểm nói —— các ngươi nhìn, cái đó chính là danh chấn Hàng Châu 'Bạch bí đao' Liễu Nhất Bạch Thiếu Hiệp lúc loại tràng cảnh đó cũng không khỏi buồn nôn, cái này cùng sư phụ Quân Tử Kiếm Tông Nhất Phi; Bất Lão Tiên Mộ Dung Trúc so với, vậy đơn giản là yếu bạo nổ a. Dầu gì kêu cái Dâm Tặc Liễu Nhất Bạch cũng so với Bạch bí đao Liễu Nhất Bạch mạnh hơn đi.

Liễu Nhất Bạch nhất thời có chút khóc không ra nước mắt, không khỏi dùng một loại cực kỳ u oán ánh mắt nhìn một chút Thanh Thanh.

Thanh Thanh bị hắn tránh đến lông tơ dựng ngược, hoảng nói: "Ngươi. Ngươi ngươi muốn làm gì? Ta cho ngươi biết, ngươi không cần suy nghĩ, ta sẽ không cho ngươi được như ý."

Liễu Nhất Bạch: "Ngu ngốc."

Thanh Thanh: "Ngươi Bạch bí đao, ngươi không biết xấu hổ, đồ lưu manh."

Liễu Nhất Bạch: "Biết mình là ngực phẳng đi bộ liền điểm ả núp, khác (đừng) ngẩng đầu ưỡn ngực rất sợ người khác không biết tựa như."

Thanh Thanh: "Nhìn ngang nhìn dọc ngươi đều là cái Vương Bất dạng."

Liễu Nhất Bạch: "Ngươi xem ta thời điểm có thể hay không đứng cao hơn, luôn là mắt nhìn xuống ta ngươi cổ cũng là sẽ chua."

Thanh Thanh: "Bất kể như vậy hay lại là như vậy, ngươi đều vẫn là một cái dạng quái gì."

Thấy trên đài hai người với phụ nữ đánh đá chửi đồng tựa như ở đó mắng không ngừng, mọi người có loại đi tới chợ rau cảm giác. Trong nơi này còn có một tia Vô Lâm Cao Thủ phong độ? Này Quan á quân tranh không phải là khí thế bàng bạc, Khí Thôn Sơn Hà, hạo hạo đặng đặng, Vạn Mã Bôn Đãng rộng lớn mạnh mẽ, bài sơn hải đảo, thanh thế thật lớn, khí thế như cầu vồng, đất rung núi chuyển, Phong Vân Biến Sắc, phát triển mạnh mẽ. Như vậy cảnh tượng mới đúng hả? Thế nào hai người đùa bỡn bên trên mệnh lưỡi.

Ho khan một cái! Ngay cả Tần Nhược Vũ loại này ổn định người cũng không nhìn nổi, này mới vừa thu nghĩa từ thế nào cùng một trẻ nít tựa như, không có chút nào biết để cho điểm cô gái.

"Hai người nghỉ lại đấu khẩu, đánh nhanh thắng nhanh."

Liễu Nhất Bạch bắt đắc dĩ, chỉ đành phải chậm rãi rút kiếm. Nói: "Tiểu ma nữ, cẩn thận."

Nói xong, trong tay vén lên một đóa kiếm hoa, đi phía trước đạp nhẹ một bước, bước nhanh hướng Thanh Thanh công tới.

Kiểm còn chưa tới, mùi kiếm cách nàng còn có chừng một thước khoảng cách thời điểm, chỉ thấy nàng chớp nhoáng nhưng ngã xuống đất, tay ôm bụng đau khổ không chịu nổi hình, trong miệng hoàn(còn) lâm bẩm "Liễu Nhất Bạch . . Ngươi xuống hạ thủ thật là ác độc a. Ta thua "

Sợ!

Ngây ngô!

Này tính là gì? Hắn đây mẹ rớt cuộc tính là gì? Diễn quá giả đi. Nhờ cậy, đại tỷ, coi như là diễn người cũng diễn nghiêm túc một chút được rồi, không muốn như vậy qua loa lấy lệ có được hay không?

"Kháng nghị."

"Đánh giá cuộc so tài."

"Đây là đang ô nhục chúng ta."

"Nghiêm trọng kháng nghị."

..

Toàn bộ Diễn Võ Trảng nhất thời sôi trào, không ngừng có người đứng dậy chửi mắng đến. Liên tiếp, bắt giác bên tai.

Liễu Nhất Bạch miệng há hầy cùng trướng gà kích cỡ tương đương, lộ ra một cái khiết răng trắng. Hắn cũng đại khái đoán được Thanh Thanh sẽ không thật với hắn động thủ, lại không nghĩ rằng nàng sẽ . . Chơi như vậy. Tiểu ma nữ quả nhiên . Để cho người . Không đoán ra a.

Nhìn Liễu Nhất Bạch trợn mắt hốc mồm ngốc đáng vẽ, Thanh Thanh không khỏi chớp chớp nàng đen nhánh xinh đẹp mắt to, chớp chớp, thoáng là động lòng người.

Nghe dưới đài huyền não tiếng mắng chửi, nàng lại chợt đứng dậy, một tay chống nạnh, lộ ra một cái tự cho là rất hung thần ác sát biểu tình, một đạo Nội Kính từ trong lòng bàn tay phát ra, đem quyết đấu đài một góc tận gốc chặt đứt. Bất mãn nói: "Có ý kiến gì không? Có ý kiến cất giữ."

Cách lân cận vài người thiếu chút nữa không có bị chém xuống quyết đấu đài một góc dọa cho chết, co rút rút cổ lui về phía sau chuyển chuyển. Chợt 'Phốc thử' một chút không nhịn được bật cười, rồi sau đó toàn bộ Diễn Võ Trảng vang lên không đồng nhất vui sướng tiếng cười.

Liễu Nhất Bạch khoe miệng cũng không khỏi QQ bên trên Dương: "Cái bộ dáng này thật đúng là rất khả ái đây . ."

"Các ngươi cười cái gì a!" Thanh Thanh không khỏi tức giận."Các ngươi không sợ sao?"

Ha ha ha ha. Lại vừa là liên tiếp tiếng cười lớn.

"Cô nương này không chỉ có người dài đẹp dễ, còn có thể yêu rất đây."

"Vô công cũng không tệ, ta muốn là tuổi trẻ hai mươi tuổi, chỉ định đem nàng gánh về nhà."

"Kéo xuống đi người Cầu Đan."

"Cút con bê đi người Lừa còn dư lại!" Lúc trước bị thành thiên chó dữ hù được người xem lập tức cảm giác dễ dàng hơn, lại biến thành đủ loại trêu chọc bát quái mặt hàng.

Coi như là cố ý nhường, Tàn Nhục Vũ cũng không có biện pháp cưỡng ép làm cho nhân gia liều mạng tới đánh đi, đã là nhận thua. Nàng không thể làm gì khác hơn là sai người tuyên bố lần này vô lâm tâm tình đại hội kết quả tranh tài.

Ngưng Hương Các trưởng lão Từ bước lên trước, dùng Âm Công truyền âm nói: "Này giới võ lâm tâm tình đại hội kết thúc mỹ mãn, ta vô lâm chính đạo hiện lên một nhóm lớn thanh niên kiệt xuất cao thủ, quả thật giang hồ may mắn, thiên hạ may mắn. Tin tưởng không lâu đem tới, các ngươi sẽ là các môn các phái nhân vật thủ lĩnh, ngày sau thành tựu bất khả hạn lượng."

Nói một trận lời khách sáo sau, Ngưng Hương Các trưởng lão bỗng nhiên dừng lại, nói: "Trong đó, lấy được lần này vô lâm tâm tình đại hội top 3 theo thứ tự là —— hạng ba, Vạn Kiếm Tông Mộ Tu Hân. Lấy được 'Phong Nguyên Đan' một quả. Hạng nhì, Tán Tu Thanh Thanh, lấy được Ngưng Hương Các Tàng Kinh Các bí tịch một quyển. Hạng nhất, Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch, lấy được ta Ngưng Hương Các chí bảo 'Phi Tinh Đài Nguyệt' ."

Đứt lòi, dưới đài vang lên như sấm tiếng vỗ tay. Mặc dù cuối cùng một, hai tranh không khiến người ta như vậy tận hứng, Liễu Nhất Bạch đệ nhất thực lực mọi người nhưng là công nhận, dù sao hắn chính là với Tông Sư Cảnh Giới Dung Vân Hạc liều mạng qua một cái kẻ tàn nhẫn a.

"Liễu Nhất Bạch!"

"Liễu Nhất Bạch!"

"Vô lâm tân tinh! Hoàn toàn xứng đáng!"

..

Mọi người chút nào không tiếc rẻ bọn họ khen ngợi, rồi rít kêu kêu Liễu Nhất Bạch tên.

"Hừ! Cái gì vô lâm tân tinh, ta xem là vô lâm thứ bại hoại đi!" Đang lúc này, một đạo không hòa hài thanh âm vang bên toàn bộ Diễn Võ Tràng, miễn cưỡng đem trong sân gần mười ngàn người xem thanh âm cho che xướng.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Độc kế (ký hợp đồng mọi người yên tâm cất giữ đề cử khen thưởng)

Chỉ thấy một thân thể lấm lấm, tướng mạo đường đường nam tử mặc áo hồng từ trong đám người xuyên ra, đi suốt đến liễu một bên phương trước mặt mới dừng lại.

"Ta tưởng là ai, nguyên lai là 'Đại danh đỉnh đỉnh' Ôn Hồng Ôn đại hiệp." Liễu Nhất Bạch đem đại danh đỉnh đỉnh bốn chữ cắn rất nặng. "Ôn đại hiệp không có bị chủ nhân xuyên tốt tại sao lại chạy đến cần bậy người?"

Ôn Hồng khí xanh cả mặt, ngón tay bóp trắng bệch, vừa muốn phát tác, xem vô đài bên trên Dung Vân Hạc lại vào thời khắc này đứng lên, cảm tức nhìn hấn, quát lên: "Ôn Hồng, ngươi cũng đã biết người đang nói gì? Khi ta Lạc Hà Môn dễ khi dễ sao?"

Ôn Hồng nhưng cũng không kinh hoảng, Dung Vân Hạc phản ứng đúng với lòng hấn mong muốn. Ôm quyền xá, cung kính nói: "Cho trường lão bớt giận! Tại hạ cũng không phải là không thói tha, ta nói Liễu Nhất Bạch là vô lâm thứ bại hoại tự nhiên là có bằng chứng."

Dung Vân Hạc lạnh rên một tiếng, phát tay áo nói: "Ngươi hãy nói. Nếu là ác ý vu khống hãm hại ta đệ tử trong môn ta nhất định không buông tha ngươi."

Thanh Thanh không khỏi có chút hốt hoảng, đi nhanh đến Liễu Nhất Bạch bên người nói ra hấn tay áo lo âu nhìn hấn.

Liễu Nhất Bạch nhẹ nhàng an ủi săn sóc an ủi săn sóc cánh tay nàng, tỏ ý nàng không cần phải lo lắng.

"Tại hạ nói Liễu Nhất Bạch không xứng vô lâm tân tinh cái danh hiệu này, kỳ bởi vì có ba. Số một, mấy tháng trước, Liễu Nhất Bạch ở trong thành Kim Lăng tàn nhẫn tru diệt mấy trăm người, trong đó bao gồm Kim Lăng Tri Phủ Lý Thiên Nhất; kỳ từ Lý Tuân; dưới quyền Đại tướng La Thành cùng binh sĩ mấy trăm. Hối dò một cái hung tàn như vậy vô đạo, lạm sát kẻ vô tội người có tư cách gì làm ta vô lâm chính đạo vô lâm tân tinh?"

Ôn Hồng những lời này không thể nghi ngờ ở bình tĩnh mặt hồ đầu xuống một tảng đá lớn, giặt mình tầng tầng Diệp Lăng.

Mọi người nghị luận âm ỉ, tựa hồ đang thảo luận Ôn Hồng lời này độ tin cậy có vài phần.

Một người vỗ đùi, như là nhớ tới cái gì đó, chợt nói: "Ta nói Liễu Nhất Bạch danh tự này thể nào quen thuộc như vậy đây. Đoạn thời gian trước quan phủ treo giải thưởng tập nã Bàng cáo thị trung ta đã thấy, Bàng cáo thị trung nhưng là đề cập tới chuyện này, cùng Ôn Hồng lời muốn nói chênh lệch không bao nhiêu."

Một thạch giặt mình thiên tàng lãng! Thấy có người nhắc lên chuyện này, thật là nhiều người ríu rít la ầm lên: "Ta cũng nhớ tới, đúng là Kim Lăng Liễu Nhất Bạch."

"Ác Ma a! Lại tàn sát nhiều như vậy người vô tội."

"Khó trách vừa mới ngay cả mình đồng môn sư huynh cũng có thể lần sau độc thủ, ngay cả trong môn trường lão cũng không coi vào đâu."

"Nghiêm trị hấn, hấn không xứng làm cái này 'Vô lâm tân tinh' vị trí."

Nhìn dưới đài quần tình phấn chấn người xem, Ôn Hồng rất hài lòng, khoát khoát tay, tỏ ý bọn họ an tĩnh lại. Tiếp tục nói: "Hai, Liễu Nhất Bạch vốn là

Lạc Hà Môn một đệ tử bình thường, không thể tập được nội lực. Ở trong môn vẫn là một cái phế vật như vậy tồn tại, ở sau khi xuống núi lại không khỏi tu vi tăng vọt. Ta hoài nghi, hẳn là tập Ma Giáo nào đó tà ác công pháp. Mọi người đều biết, Ma Giáo có nhiều người khác nội lực lớn mạnh chính mình tàn nhẫn công pháp, Liễu Nhất Bạch tình huống vừa vặn nơi này tương xứng, đều là trong vòng thời gian ngắn tu vi tăng vọt. Dĩ nhiên, mọi người có thể sẽ nói đây đều là ta đoán, chỉ ta sau đó phải nói một điều cuối cùng, hoàn toàn có thể chứng minh một điểm này."

Có chút bỗng nhiên dừng lại, thuận tiện liếc mắt nhìn Liễu Nhất Bạch, phát hiện hắn vẫn như cũ là bộ kia tinh táo hoàn(còn) Ân có một tí đùa cợt biểu tình. Đây lòng thầm nói: "Một hồi người liền không cười nổi."

"Thứ ba, cũng là trọng yếu nhất một chút. Các người nhìn Liễu Nhất Bạch bên người cô gái tuyệt đẹp. Nàng cùng Liễu Nhất Bạch quan hệ thân mật."

Dung Vân Hạc đã sớm là nghe mất đầu về giận dữ, mặt buồn rầu xen vào nói: "Hắn cùng với cô gái này quan hệ thân mật thì như thế nào? Chẳng lẽ cái này cũng có thể trở thành người gán tội ta Lạc Hà Môn đệ tử lý do?"

Ôn Hồng hơi mỉm cười nói: "Nếu như là cô gái tầm thường, tại hạ Tự Nhiên không dám nhiều lời. Nhưng là, nếu như bên cạnh hắn đàn bà kia là ma dạy Vạn Ma Tông Tông Chủ con gái —— Mộc Uyển Thanh đầu rồi, thân là chính đạo tứ đại phái Lạc Hà Môn đệ tử, lại cấu kết Ma Giáo. Như vậy phải làm như thế nào?"

Thanh Thanh thần sắc đại biến, không biết Ôn Hồng là thế nào đoán được thân phận nàng. Thấy trong đám người bị người đỡ Mộ Tu Hàn, lúc này mới hiểu, nhất định là hắn sai sử kia Ôn Hồng đi lên vạch trần, thật là thật là ác độc.

Như là cảm giác Thanh Thanh ánh mắt, Mộ Tu Hàn quay đầu cùng nàng đối mặt, thật giống như đang nói: "Các người bây giờ mình bạch quá muộn."

Sớm lúc trước hắn cũng đã nghĩ xong, nếu là Liễu Nhất Bạch may mắn thắng hắn, hắn liền để cho Ôn Hồng đứng ra bôi xấu hắn. Không nghĩ tới không đợi được với Liễu Nhất Bạch chung cục tỷ thí, lại chiết ở Điều Gia lão bát tử kia trên người. Kế hoạch cũng chỉ có thể trước thời hạn, hôm nay hắn chính là muốn Liễu Nhất Bạch thân bại danh liệt.

Dung Vân Hạc tức giận vô cùng mà cười, đầu ngón tay khẽ run, chỉ Ôn Hồng phẫn nộ quát: "Người có thể biết người đang nói gì, cấu kết Ma Giáo có thể là từ tội. Người nói thế nào nữ tử là ma dạy Vạn Ma Tông Tông Chủ con gái Mộc Uyển Thanh, người có chứng cứ gì?"

Mặc dù nhìn Liễu Nhất Bạch không vừa mắt, chỉ ở đây sao thời khắc mấu chốt, có liên quan Lạc Hà Môn danh dự, hắn thế nào cũng không thể cho người bên cạnh như thế gán tội Liễu Nhất Bạch.

Ôn Hồng bị hỏi ngẩn ra, tính thực chất chứng có hắn hoàn(còn) thật không có, cũng không thể đi bắt một cái Vạn Ma Tông người đến xác nhận nàng đi. Ngay tại tiền thối lương nan lúc, trong đầu hắn bỗng nhiên nhận được Mộ Tu Hàn truyền âm. Nhất thời hồn hờ ra mặt, cười nói: "Chúng có thật sao? Mọi người còn nhớ cho nàng cùng Liễu Hề Sanh đôi trận thời điểm, chỉ lát nữa là phải bị Liễu Hề Sanh 'Lục mạng tinh trận' công kích bị thua lúc, kia kiếm quang chợt đổi lại phương hướng hướng Liễu Hề Sanh công tới, cho nên hắn cuối cùng tích bại."

Dung Vân Hạc vội la lên: "Vậy thì như thế nào?"

"Bởi vì Mộc Uyển Thanh dùng là Vạn Ma Tông tà pháp —— tâm thuật."

"Tâm thuật. Làm sao có thể." Dung Vân Hạc sắc mặt tái nhợt, lắp bắp nói. Mặc dù trong miệng vừa nói không thể nào, tâm lý cũng đã thư bảy tám phần. Khi đó bọn họ cũng tham khảo qua nàng rốt cuộc là dùng bí thuật gì thay đổi càn khôn, bây giờ bị Ôn Hồng vừa nhắc, này mới phản ứng được, thật sự có tình huống kết hợp lại, đúng là Vạn Ma Tông tâm thuật không thể nghi ngờ.

Ôn Hồng khẽ mỉm cười, nhìn thẳng Tần Nhược Vũ cùng Niệm Nhân hòa thượng, nói: "Cho trường lão nếu không tin, đại có thể hỏi một chút Tần Các Chủ cùng Niệm Nhân Cao Tăng, tin tưởng bọn họ trường bối hẳn là sẽ không gạt người đi."

Tần Nhược Vũ thần sắc hơi có chút mất tự nhiên, yên lặng không nói. Niệm Nhân hòa thượng cũng là nhắm chặt hai mắt, cũng không nói lời nào.

Dung Vân Hạc thấy hai người như thế, tâm lý đã hoàn toàn công nhận Ôn Hồng lời nói. Xác thực, Liễu Nhất Bạch xuống núi trước hay lại là không có một người nội lực người bình thường, sau khi xuống núi lại tu vi tăng vọt, thủ đoạn tàn nhẫn. Các loại hành vi, đều chỉ hướng Liễu Nhất Bạch cấu kết Ma Giáo, người cũng vào nhìn Ma Chứng.

Không khỏi thở dài một hơi, đặt mộng ngồi ở trên ghế, gơ tay lên nói: "Chuyện này việc này lớn, Vân Hạc không dám tiện làm chủ trương, mong rằng chư vị đang ngồi đồng đạo nhìn một chút nên xử trí như thế nào, ta Lạc Hà Môn tuyệt không hai lời."

Xem ra Dung Vân Hạc là chuẩn bị buông tha hắn a, Liễu Nhất Bạch cũng không có cảm giác quá lo là bên ngoài, hết thấy đều tại hắn dự liệu bên trong. Nhìn sắc mặt hơi tái nhợt Thanh Thanh, ôn nhu nói: "Có sợ hay không?"

Thanh Thanh cười yếu ớt: "Có người đang ở đây, không sợ." Trong tay lại nắm chặt Liễu Nhất Bạch cánh tay, mặc dù nhìn hắn sáng ngời hai tròng mắt trong lòng đẹp yên không ít, chỉ ở một cái như vậy trong hoàn cảnh, nàng không ngừng được có chút hốt hoảng. Chính đạo từ xưa hận xuyên thấu qua Ma Giáo, hiện tại khi biết nàng hay lại là Vạn Ma Tông Tông Chủ con gái, sợ rằng nàng hôm nay là rất khó đi ra nơi này.

Nhận ra được Thanh Thanh trong lòng sợ hãi, Liễu Nhất Bạch lần đầu tiên chủ động dặt Thanh Thanh tay nhỏ nắm thật chặt ở lòng bàn tay, an ủi: "Yên tâm đi, coi như là ta hôm nay chết ở chỗ này. Ta cũng không cho người được may mắn tồn thương! !"

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Phế nhân cũng điên cuồng

Ôn Hồng thấy vậy, cười lạnh nói: "Liễu Nhất Bạch, dưới con mắt mọi người ngươi hoàn(còn) với này Ma Giáo Yêu Nữ như thể thân mật, ngươi đem thiên hạ võ lâm chính đạo để vào mắt sao? Ngươi đem các vị đang ngồi ở đây tiền bối để vào mắt sao? Ngươi đem dưới đài trên vạn người để vào mắt sao?" Hắn càng nói càng kích động, thanh âm không khỏi đề cao mấy phần: "Chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn có cái gì muốn nói sao?"

Như vậy cảm giác chưa bao giờ có, chỉ điểm giang sơn, chỉ trích phương tù. Đây vẫn là Ôn Hồng thật sự theo đuổi, hôm nay rốt cuộc đến làm được, hắn mới là hôm nay nhân vật chính, hôm nay đi qua, hắn Ôn Hồng tên nhất định sẽ truyền khắp võ lâm, ha ha.

Nghĩ đến đây, Ôn Hồng trong lòng liền không che giấu được kích động.

Liễu Nhất Bạch cường ép nhìn được đáy lòng lửa giận, xoay người nhìn về phía xem võ đài bên trên mọi người, ôm quyền nói: "Các vị tiền bối, người này nói điểm thứ nhất tại hạ không phủ nhận. Ở Kim Lăng, ta đúng là giết không ít người. Nhưng trong đó có nội tình khác, thị phi khúc trực ngày sau tự có định luận."

"Về phần Ôn Hồng nói sau hai điểm, thứ cho tại hạ không dám gạt bừa. Số một, mỗi người cũng mỗi người cơ duyên, ta tập công pháp ta dám cam đoan là ta Lạc Hà Môn võ công, thấy không giống như hắn lời muốn nói là ma dạy tà pháp. Thứ hai, hắn nói bằng hữu của ta là ma dạy Yêu Nữ, cũng không cái gì tính thực chất chứng có. Chỉ bởi vì cuối cùng nàng thay đổi thể cục liên giáo định đó là Vạn Ma Tông tâm thuật quả thực có chút gượng gạo, dù sao thiên hạ võ công cuối cùng trăm sông đổ về một bể, chưa đủ tin. Mong rằng các vị tiền bối minh giám."

"Ngươi" Ôn Hồng không khỏi nổi dóa. "Thật là sinh một tâm tốt miệng, vô cùng dẻo miệng."

Liễu Nhất Bạch quay đầu cười nhạt nói: "Một loại đi."

Một mực hai mắt nhắm chặt Niệm Nhân hòa thượng chợt nổi lên thân, đảo mắt nhìn mọi người, thờ dài nói: "Liễu thí chủ nói không sai, hết thấy chỉ là vô căn cứ suy đoán mà thôi, cũng không phân nửa tính thực chất chứng có."

Tần Nhược Vũ gật đầu, cười nói: "Niệm Nhân Đại Sư nói thật phải, về phần Liễu Nhất Bạch ở Kim Lăng chuyện, nếu bây giờ quan phủ cũng không truy cứu nữa, chúng ta cũng không lý tới do nữa nghiên cứu. Mọi người tán đi, Liễu Nhất Bạch, Thanh Thanh, Mộ Tu Hân ba người lưu lại."

"Các ngươi không phân tốt xấu, đem một cái Ma Giáo yêu nhân coi là chính đạo hy vọng, thật là buồn cười." Ôn Hồng cả người run rẩy, hiển nhiên không thể tin được cái kết quả này.

"Cần rồi!" Tần Nhược Vũ quát nhẹ, Ôn Hồng chỉ cảm thấy trong lồng ngực một cỗ uất khí dâng trào, trong miệng ho ra một ngụm máu tươi. Đây mới phản ứng được, không khỏi người đổ mồ hôi lạnh. Vừa mới hắn là thế nào, lại dám với Niệm Nhân, Tần Nhược Vũ gọi nhíp.

Cuống quít quỳ sụp xuống đất, rung giọng nói: "Văn bối không dám, văn bối không dám!"

Liễu Nhất Bạch chậm rãi đi đến Ôn Hồng bên người, cúi đầu gần sát hắn bên tai, thấp giọng nói: "Mau trở lại đến người chủ nhân bên người, lần kế, ta không dám hứa chắc ngươi là có hay không còn có mệnh ở trước mặt ta lớn tiếng kêu."

Nói xong lời cuối cùng, đã là thấu xương sát ý. Hắn không thể lại để cho loại này thổ kê ngỗ cầu nhảy ra thương tổn tới bên cạnh hắn người, hắn không cho phép!

Ôn Hồng cổ thẳng tóa khí lạnh, ngẩng đầu oán độc nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, lão đảo hướng dưới đài trong đám người chen tới, cứ thế biến mất không thấy.

'Vô lâm tân tinh' đại hội lấy Liễu Nhất Bạch 'Ngoài ý muốn' đoạt được danh hiệu đệ nhất mà lúc đó tầm màn rơi xuống, từ đó, Liễu Nhất Bạch bị nhiều chuyện người coi là "Liễu Ma", toàn bộ giang hồ không có cái nào không đang thảo luận Liễu Nhất Bạch cái này tân tân vô lâm tân tinh, nhất thời danh tiếng vô lượng.

Liễu Nhất Bạch nhưng là không biết ngoại giới những tin đồn này, hắn đang theo theo Dung Vân Hạc trở về Lạc Hà Môn trên đường.

Dọc theo đường đi, Dung Vân Hạc cũng không đã cho hắn sắc mặt tốt. Liễu Nhất Bạch chỉ có thể tự sướng thường thức dọc đường phong cảnh, trò chuyện lấy ** ** không trung không có một đám mây, không có một chút gió, trên đỉnh đầu một vầng mặt trời chói chang, toàn bộ cây cối cũng mọc

tính dả đãi đất, lười biếng đứng ở nơi đó. Bởi vì mang theo Cổ Uẩn Phi cái này bị phê tu vi phê nhân, đoàn người không thể không thả chậm xuống tốc độ.

Hôm đó ở trong Ngưng Hương Các, Liễu Nhất Bạch nhận lấy Tàn Nhục Vũ trong tay chỉ bảo 'Phi Tinh Đái Nguyệt '. Không khỏi sùng sốt một chút. Bảo Giáp toàn thân ngân lóa mắt, độ mềm mại không tẻ, thân súc tính cũng rất tốt. Dùng Phá Thần Chỉ Chỉ Lực thử một chút, lại xuyên cái đó không ra. Xác thực là một kiện hiếm thấy bảo bối. Chẳng qua là đáng về trách nhiều chút, rõ ràng là cái cô gái mặc yếm đáng về.

Liễu Nhất Bạch âm thầm oán thầm: "Đây nếu là bị người ta biết chính mình xuyên cái cái yếm đi đánh nhau, phỏng chừng không phải động thủ người ta cũng đã chết cười."

Bất đắc dĩ, chỉ đành phải tiện tay ném cho Thanh Thanh.

Thanh Thanh hành động cũng là làm hấn tức giận, ở Ngưng Hương Các trong tàng kinh các đi loanh quanh nửa ngày, cuối cùng lại chọn một vốn tên gì « Trú Nhan thuật » gần gà bí tịch. Hoàn(còn) ôm quyển bí tịch này ở Liễu Nhất Bạch bên người cười ngây ngô mấy giờ, hấn thật không biết Thanh Thanh đầu kia gán dựng sai.

Nghĩ xong những thứ này, Liễu Nhất Bạch không khỏi cảm thấy càng không thú vị, với Thanh Thanh ở Hàng Châu sau khi chia tay nhất thời cảm thấy sinh hoạt giảm rất nhiều thú vui. Nhìn một chút trước người chán nản cất bước Cổ Uẩn Phi, ánh mắt không khỏi sáng lên.

"Sur huynh, mặt trời này quá độc a. Quả thực đủ nóng, nếu không chúng ta dùng Khinh Công đi, không chỉ có nhanh hoàn(còn) mát mẻ nhiều chút." Liễu Nhất Bạch tiện hễ hễ tiến tới Cổ Uẩn Phi bên người, cười nói.

Cổ Uẩn Phi mím chặt đôi môi.

"Sur huynh, có phải hay không miệng khát? Nếu không sur đệ dùng Khinh Công đi bên dòng suối lấy cho người nhiều chút nước đến đây đi."

Cổ Uẩn Phi có chút liếm liếm khô nứt đôi môi.

"Sur huynh, Vô Ảnh Kiếm quả thực là một cái thượng cổ danh kiếm, nếu là dùng Khinh Công trên không trung luyện kiếm, nhất định đặc biệt tiêu sái."

Cổ Uẩn Phi dứt khoát nhắm hai mắt lại, không nữa nghe Liễu Nhất Bạch nói chuyện. Trong lòng của hấn mười ngàn cái Thảo Nê Mã phiêu động qua, luôn ở Lão Tử trước mặt nhân mạnh Khinh Công, Khinh Công. Ta đặc biệt sao không biết.

Liễu Nhất Bạch chơi chán, đáy lòng mơ hồ có một tia không kiên nhẫn. Mặc dù hấn làm nhiều như vậy chuyện xấu, nhưng mình đem hấn tu vi phê cũng coi là huê nhau.

"Coi là, sau này mọi người nước giếng không phạm nước sông đi." Liễu Nhất Bạch lăm bắm, từ một tên khác đệ tử trẻ tuổi trung cầm lấy túi rượu, mở ra một nút, một cổ đậm đà mùi rượu liền tràn lan mở, thấm vào ruột gan.

Liễu Nhất Bạch không nhìn được 'Xi xào' 'Xi xào' uống quá mấy hớp. Ngược lại mấy bước tiến lên, cầm trong tay túi rượu nhét mạnh vào Cổ Uẩn Phi trong tay, mà sau đó xoay người một người trở lại đội ngũ cuối cùng, lần nữa thường thức lên dọc đường phong cảnh tới.

Cổ Uẩn Phi hai tay hơi hơi run rẩy, trong hốc mắt mơ hồ có nước mắt hiện ra. Chợt nghĩ (muốn) từ bản thân như vậy hậu quả không đều là bái hấn ban tặng sao? Hoàn(còn) có hảo cảm gì động.

Từ đó, vinh hoa phú quý, công danh Lợi Lộc cũng không có quan hệ gì với hấn, hấn triệt để trở thành một phê nhân.

Cổ Uẩn Phi bóng lưng nhìn hơi tiêu điều, tay phải ổng tay áo lạng lẽ chảy xuống một cái chai thuốc. Trong mắt của hấn vẻ điên cuồng chợt lóe, đem trong bình chất lỏng toàn bộ rưới vào túi rượu trung, cuối cùng thừa dịp người không chú ý lạng lẽ đem chai ném vào một cái trong bụi cỏ.

Đợi đến gần một dặm sau, Cổ Uẩn Phi vặn ra một nút, từng ngụm từng ngụm đem rượu trong túi rượu rót vào trong bụng, rượu tràn ra theo khóe miệng của hấn chảy xuống, làm ướt trường sam màu xanh.

"Ha ha ha ha ha Haaaa...!" Cổ Uẩn Phi chợt ngửa mặt lên trời điên cuồng cười lớn. Xoay người nhìn vòng quanh dừng lại mọi người, cuối cùng ngừng ở Liễu Nhất Bạch trên người. "Phốc!" Phun ra một cái đen nhánh Độc Huyết, biểu tình dữ tợn chỉ hấn, nói: "Liễu Nhất Bạch người thật là ác độc ."

Vừa mới dứt lời, cả người liền ồm một tiếng mới ngã xuống đất, khí tuyệt bỏ mình.

"Ta . ." Liễu Nhất Bạch không rõ vì sao, chợt giống như là nghĩ đến cái gì. Tức miệng mắng to: "Người đại gia, không mang theo chơi như vậy. Quá vô lại đi!"

Chương 77: Vấn trách (phiếu đề cử bên trên vừa lên)

Dung Vân Hạc nghe phía sau động tĩnh, quay đầu nhìn lại thấy Cổ Uẩn Phi ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự, cuống quýt phi thân lên kiểm tra trước thương thế hắn, nhưng thấy trong hơi thở chỉ có qua lại có vào khí, đã là được thạch không linh, hết cách xoay chuyển.

"Liễu Nhất Bạch, ngươi làm gì?" Dung Vân Hạc trở mắt cảm tức nhìn.

Liễu Nhất Bạch buông tay một cái, ngượng ngừng nói: "Sur huynh đoán chừng là không nghĩ ra, sợ trở lại trong môn bị các sư huynh đệ cười nhạo cho nên trong lòng ứ động, cuối cùng tức giận công tâm học máu bỏ mình đi."

Nhìn kỹ một chút trên đất vết máu, Dung Vân Hạc trong mắt hàn quang lóe lên, hỏi "Vậy vì sao trên đất vết máu toàn thân đen nhánh, đem trên mặt đất cỏ cây cũng ăn mòn? Hiện nhiên là trúng kịch độc, ngươi đây lại giải thích như thế nào?"

"Vừa mới có ai đến gần qua Cổ Uẩn Phi?"

Thấy Dung Vân Hạc câu hỏi, một đệ tử bước nhanh về phía trước, kính cẩn nói: "Bẩm sư tôn, mới vừa rồi Liễu sư huynh đem rượu túi cho Cổ sư huynh, Cổ sư huynh uống qua sau liền té đất bỏ mình, trước khi chết còn từng chỉ Liễu sư huynh nói một phen."

Dung Vân Hạc lông mày nhướn lên, lãnh sắc hỏi "Hắn nói cái gì?"

Kia em trai len lén ngẩng đầu nhìn liếc mắt Liễu Nhất Bạch, thấy trong mắt đối phương sáng lấp lánh, hù dọa nhất thời ngừng: "Hắn hắn "

"Nói, thầy ở chỗ này, ngươi sợ cái gì."

"Là là hắn chỉ Liễu sư huynh nói —— Liễu Nhất Bạch, ngươi thật là ác độc."

Dung Vân Hạc trong mắt hàn quang tăng vọt, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch quát lên: "Ngươi còn có cái gì được rồi?"

Liễu Nhất Bạch sắc mặt đông lại một cái, thầm nói lần này sợ là phải bị làm thật tội danh, đều nói người sắp chết, kỳ ngôn cũng thiện. Nay Cổ Uẩn Phi ngay cả chết đều không quên gài tang vật hắn một cái, thật là ác độc vô cùng. Ném là bắt từ tâm hỏi "Không sai, rượu là ta cho hắn. Nhưng là có thể là chính hắn uống thuốc độc tự vận, ngươi đại khả ở trên người hắn lục soát một chút, nhìn một chút có hay không độc được loại đồ vật."

"Hừ." Dung Vân Hạc thấy Liễu Nhất Bạch vẫn không nhận trưởng, ngược lại phân phó vừa mới tên đệ tử kia: "Ngươi đi xem một chút."

Đệ tử lĩnh mệnh ở Cổ Uẩn Phi trên thi thể này mò một trận, sau đó hướng về phía mọi người lắc đầu một cái.

"Ôi chao. Làm sao lại không để cho ta thật tốt trở về cái nhà đây." Liễu Nhất Bạch bắt đầu nói: "Kia Dung sư thúc muốn làm thế nào?"

"Đem Liễu Nhất Bạch buộc lại, mang về sơn môn giao cho chương môn xử lý."

"Không cần trời, chính ta sẽ đi. Chẳng lẽ lấy Dung sư thúc tu vi còn sợ ta chạy hay sao?" Liễu Nhất Bạch lạnh rên một tiếng, tự cố đi về phía trước. Đây lòng lại tính toán đây rốt cuộc có muốn hay không chạy. Trở lại Lạc Hà Môn không nói trước còn lại, chỉ là độc này giết sư huynh tội danh đã đủ để cho hắn ăn một bình.

Hiện nhiên là nhìn ra Liễu Nhất Bạch trong lòng tiểu cửu cửu, Dung Vân Hạc thoáng qua phi thân nói sau lưng của hắn, điểm trụ toàn thân hắn mấy cái đại huyệt, lúc này mới thoáng yên tâm. Không để ý Liễu Nhất Bạch tức giận ánh mắt, phân phó nói: "Các người khỏe sinh trông coi hắn, như bị hắn chạy trốn, ta chỉ các người là hỏi."

Thoáng một cái ba ngày trôi qua, trong lúc Dung Vân Hạc ngược lại lại không đi tìm Liễu Nhất Bạch phiên toái, chẳng qua là tự cố đi.

Liễu Nhất Bạch cũng là Nhạ Thanh rảnh rồi, càng tiếp cận Lạc Hà Sơn trong lòng của hắn càng kích động. Lập tức có thể thấy sư phụ sư nương, xa cách hơn nửa năm, thật đúng là rất tưởng niệm bọn họ. Vì vậy ngược lại thì không một chút nào lo âu chuyện mình.

Trở về Lạc Hà Môn trên đường núi, xanh ngắt cao ngất Tùng Thụ vẫn là như vậy sinh cơ dồi dào, nhìn từ xa nó giống như một cái Tiểu Lục ô dù, gần nhìn lá cây giống như từng cái bàn tay nhỏ bé, thật là tốt chơi đùa. Cây tùng điệp tử bốn mùa thường thanh, mùa thu cũng là nó đẹp nhất mùa.

Quái thất lưng Đinh nhĩ, lửa đốt cây củi, nổ Lộc đuôi mà, muộn đầu cá, trộn da cặn bã mà, thốn ruột già mà sư nương nếu là biết rõ mình muốn trở về, nhất định sẽ làm xong hắn thích nhất thức ăn chờ hắn đi.

Liễu Nhất Bạch đẩy lòng kích động vạn phần, không khỏi bước nhanh hơn. Lại vượt qua dẫn đầu Dung Vân Hạc, một người bước nhanh hướng đỉnh núi

đi tới.

Đoàn người toàn bộ sững sờ, chưa thấy qua như vậy phạm tội phải về môn thẩm vấn người tích cực như vậy, đây là chạy về nhận lấy cái chết sao?

Không cho Liễu Nhất Bạch về trước Lạc Nhạn Phong thẩm Tống Nhất Phi, Dung Vân Hạc liền đã Lệnh Đệ tử đi trước bẩm báo chương môn cùng chư vị trưởng lão đi 'Trừ ma điện' nghị sự.

'Trừ ma điện' là Lạc Hà Môn tối một cái lớn đại điện, ngày thường chương môn chính là cùng chư vị trưởng lão ở chỗ này thương nghị trong môn lớn nhỏ các hạng công việc.

Liễu Nhất Bạch bị Dung Vân Hạc áp giải cánh tay, thẳng vào trong điện. Đập vào mắt nơi, chỉ thấy trong điện vân đỉnh Đàn Mộc làm lương, thủy tinh Ngọc Bích là đèn, Pearl là màn che, phong phạm kim là Trụ sở. Trong điện bảo trên đỉnh treo một viên to lớn Minh Nguyệt châu, lấp lánh phát quang, tựa như Minh Nguyệt. Chấn đệm nằm dưới đất Bạch Ngọc, bên trong khám Kim Châu, đục đất là Liên, nhiều đóa thành rười rinh hoa sen bộ dáng, cánh hoa sinh động lung linh, ngay cả Hoa Nhị cũng nhẩn nhai khả biện, chân trần bước lên cũng cảm thấy dịu dàng, đúng là lấy Lam Điền Noãn Ngọc tạc thành, đơn giản là như từng bước sinh Ngọc Liên. Ngay chính giữa chỗ ngồi cạnh đứng sừng sững hai tòa tròn mắt Minh Vương giống như, bình tăng thêm mấy phần nghiêm túc khí.

Liễu Nhất Bạch vẫn là lần đầu tiên đi tới nơi này 'Trừ ma điện'. Đệ tử tầm thường căn bản không có tư cách vào bên trong, huống chi trước không có nội lực hẳn.

Hiếu kỳ đánh giá khắp nơi hoàn cảnh đang lúc, từ trong môn ra chậm rãi đi ra một khí độ bất phàm người đàn ông trung niên, chính là Lạc Hà Môn chương môn Lâm Văn Trùng, bốn vị trưởng lão vây quanh hắn nhập tọa. Rồi sau đó phân biệt theo thứ tự nhập tọa, Tống Nhất Phi lúc này mới bình tĩnh nhìn bị Dung Vân Hạc áp giải Liễu Nhất Bạch, trong ánh mắt tràn đầy ân cần.

Lâm Văn Trùng ngồi ngay ngắn ở bên trên, tự có một phen khí độ. Dậm thanh hỏi "Dung sư đệ thật sự đặt người nào? Gấp kêu chúng ta tới nghị sự cũng là bởi vì người này?"

Bốn vị khác trưởng lão cũng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, tất cả nhìn Dung Vân Hạc, suy nghĩ ra rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Dung Vân Hạc có chút chấp tay, đáp: "Chương môn sư huynh, các vị sư đệ. Người này chính là Tống sư đệ nhỏ nhất một tên đệ tử, hẳn chính là ở đó trong thành Hằng Châu đoạt được 'Võ lâm tân tinh' danh xưng Liễu Nhất Bạch."

"Ồ?" Lâm Văn Trùng nghi ngờ nói. "Ta Lạc Hà Môn đệ tử rất nhiều cao thủ thanh niên trung bộc lộ tài năng, coi là chuyện may mắn. Người đây cũng là vì sao?" Nói xong chỉ chỉ áp giải Liễu Nhất Bạch cánh tay.

"Chương môn sư huynh, nếu là như vậy, sư đệ sao dám làm khó hắn. Có thể nài người này ở khi luận võ vừa gặp đồng môn đệ tử —— chính là ta kia vô dụng đệ tử Cổ Uẩn Phi. Tỷ võ luận bàn, tài nghệ không bằng người, tự mình chịu phục. Nay Liễu Nhất Bạch lại quả thực là lòng dạ ác độc, không để ý tình đồng môn, phé hắn tu vi."

Dung Vân Hạc bỗng nhiên dừng lại, tiếp tục nói: "Ta thấy hắn đoạt được số một, đúng là cho ta Lạc Hà Môn làm vẻ vang không ít. Liên muốn công quá tương đắc, lượn quanh hắn lần này. Nhưng chưa từng nghĩ chưa từng nghĩ ác đồ kia tệ hại hơn, trên đường trở về lại đem ta vậy cũng thương đệ tử cho độc sát."

Lâm Văn Trùng mạnh mẽ chụp ghế ngồi, cả giận nói: "Lại có chuyện này?"

"Chương môn sư huynh bớt giận, cụ thể nguyên do chúng ta đều không biết. Đối đãi với ta hỏi qua đồ đệ của ta, sẽ đi thương nghị." Tống Nhất Phi đứng dậy chậm rãi nói, nhưng là như cũ như vậy sừng nhục bất kính, khí độ bất phàm.

Xoay người nhìn Liễu Nhất Bạch, Tống Nhất Phi khóe miệng dâng lên một tia ý cười. Ban đầu tự quyết định xem ra là đúng tên này thương yêu nhất tiểu đệ tử quả nhiên phúc duyên thâm hậu. Không chỉ tu nội lực, vẫn còn ở rất nhiều thanh niên kiệt xuất cao thủ trong tay đoạt được số một, thật là làm hắn lão ngực vui vẻ yên tâm.

Ôn nhu nói: "Nhất Bạch, người có từng giết hại đồng môn, phé kia Cổ Uẩn Phi tu vi?"

Liễu Nhất Bạch bình tĩnh theo dõi hắn hai tròng mắt, đáp: "Xác thực."

Chư trưởng lão đều là cả kinh. Tống Nhất Phi lại hỏi: "Cho sư huynh nói người trở lại trên đường độc sát đồng môn, có từng có?"

Liễu Nhất Bạch lại đáp: "Chưa từng, mong rằng sư phụ minh xét."

Chương 78: Lui khỏi vị trí giang hồ là Hiệp (Đông Chí ăn sủi cảo chơi đùa chị dâu)

Lạc Nhạn Phong đỉnh núi

Ánh nắng chiều đem một đạo ngòi ngay ngắn ở bên cạnh vách núi bóng người ánh chiều vàng óng, hùng hồn nội lực ở trong cơ thể hần trải qua chuyển không ngừng, cho đến vận hành mười sáu cái Chu Thiên sau, mới chậm rãi đứng dậy.

Chính là Liễu Nhất Bạch, cách lần trước ở 'Trừ Ma Điện' xét xử công khai hần sau khi đã qua một tháng có thừa. Một tháng này hần bị cấm chân ở Lạc Nhạn Phong sau núi, không được rời nửa bước. Mỗi ngày chính là dốc lòng điều nghiên võ học, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Hôm đó sự tình hoàn(còn) rõ mồn một trước mắt, Tổng Nhất Phi thấy hần chối độc sát đồng môn sư huynh sự tình, sức đẹp nghị luận của mọi người, cường ép đưa hần bảo vệ tới. Chi bắt quả lại bị phạt tại hậu sơn diện bích hồi lỗi, không có trải qua cho phép, không được rời nửa bước.

Thời gian qua ngược lại cũng coi là thích ý, mệt liền vào sơn động ngủ, đối sư nương sẽ gấp đem thức ăn làm xong đưa ra, buồn chán liền đánh một chút quyền, luyện một chút kiếm. Một tháng này, cũng có thu hoạch không nhỏ. Tu vì mặc dù như ao tù nước đọng như vậy không nổi một tia gợn sóng, không có bất kỳ đột phá dấu hiệu. Chi bắt luận là đối với (đúng) võ đạo hiểu, kinh nghiệm đối địch cũng so với năm xưa cao không xuống một cấp bậc.

"Nhất Bạch, ngươi lại tới." Một đạo trầm ôn thanh âm từ sau lưng của hần truyền tới.

Thấy là Tổng Nhất Phi đến, Liễu Nhất Bạch bận rộn ứng tiếng cùng đi.

Đi suốt đến lần trước hần xuống núi lúc, thầy trò hai người nói chuyện phiếm chỗ đó. Tổng Nhất Phi như có điều suy nghĩ, nhân nhạ hỏi "Ngươi cảm thấy cái gì là 'Hiệp' ?"

Liễu Nhất Bạch không rõ ý nghĩa, lắng một hồi, dò xét tính đáp: "Hiệp Chi Đại Già, vì dân vì nước. Đây là Hiệp."

"Cái gì là Hiệp?"

"Thân tại Triều Đình là Thánh, lui khỏi vị trí giang hồ tức là Hiệp."

"Cái này ngược lại mới giống như là ngươi phải có trả lời. Tổng Nhất Phi hơi gật đầu, thở dài nói: "Ta tin tưởng, ngươi trong xương là thiện lương. Mọi người gặp được bất đồng, thật sự làm việc cũng sẽ khác nhau. Ngươi lớn lên, có ý nghĩ của mình."

Ho nhẹ hai tiếng, hần tiếp tục nói: "Sư tỷ của ngươi xuống núi tìm ngươi đã có mấy tháng, đến nay không có tin tức. Hôm nay ngươi liền đi xuống núi đi, nhất định phải đem sư tỷ của ngươi tìm về, đứa nhỏ này đã rất, có lẽ là ham chơi không muốn trở về núi."

Liễu Nhất Bạch chau mày, trước kia cũng hỏi qua sư nương Sư Tỷ vì sao không đến xem hần. Sư nương nhưng vẫn hàm hồ kỳ từ, không đem thật tình nói cho hần biết, chỉ nói là bệ quan tu luyện. Nhưng chưa từng nghĩ rằng không ngờ xuống núi tới tìm chính mình.

"Yên tâm đi, sư phụ. Ta nhất định đem Sư Tỷ mang về."

.

Hai người tương đối không lời.

Đơn giản thu thập một phen hành trang, Liễu Nhất Bạch liền vội vã đi xuống núi, một đường cũng không người ngăn trở. Nghĩ đến hần là Tổng Nhất Phi chào hỏi. Gần đến giờ Lạc Hà Sơn chân núi đang lúc, liễu một bên bỗng nhiên vô kế khả thi, phương mới nhớ tới chính mình cũng không biết nên đi nơi nào tìm Sư Tỷ.

Khó tư không có kết quả, chỉ đành phải vào trong thành Kim Lăng lại tính toán sau. Muốn đánh dò tin tức tới một nơi tốt đẹp đáng để đến không ai bằng tửu lầu, nơi đó người đến người đi, lên tới đạt quan quý nhân, xuống đến người buôn bán nhỏ. Thời gian nhàn hạ thích nhất mời ba uống năm ở trên bàn com bát quái.

Ở trong thành đi lang thang hồi lâu, bất tri bất giác đi tới lần đầu tiên xuống núi vào thành Kim Lăng lúc khách sạn.

Chấn nhiếp quan sai, vô tình gặp gỡ Thanh Thanh, lực bính Tân Vô Cực, đại náo Kim Lăng Tri Phủ, huyết chiến La Thành, tình cờ gặp gỡ Dương Tổ Tiên, đầu giết Lý Thiên Nhất . . Từng cảnh tượng ấy giống như Yesterday Once More như vậy, không ngừng ở Liễu Nhất Bạch trong óc lật lại, vượt qua đi.

"Khách quan, nghỉ trọ mà hay lại là ở trọ?" Một đạo cực kỳ nịnh hót thanh âm từ Liễu Nhất Bạch bên tai vang lên, đưa hần từ trong trầm tư giật mình tỉnh lại.

Liễu Nhất Bạch mắt sáng như sao hơi nhúu, bị người cưỡng ép cắt đứt nhớ lại, thật sự là có chút làm người ta mất hứng. Mắt lạnh nhìn lại, thấy là trước kia ở trọ hào ý nhắc nhở chính mình cơ trí Điểm Tiểu Nhị, khoe miệng không khỏi hơi có tia tiểu ý.

"Tê" Điểm Tiểu Nhị mở cả kinh, chợt lấy tay gãi đầu một cái. "Vị công tử này khí độ bất phàm, nhìn ngược lại có vài phần nhìn quen mắt a."

Liễu Nhất Bạch từ trong tay áo móc ra một thỏi bạc ném qua, từ tốn nói: "Tạ tạ tiểu ca nhắc nhở." Sau đó không để ý điểm tiểu nhị kia phản ứng ra sao, tự cổ hướng bên trong khách sạn đi tới.

"Tạ tạ tiểu ca nhắc nhở . . Cám ơn" Điểm Tiểu Nhị chân mày nhúu chặt, không ngừng suy nghĩ Liễu Nhất Bạch câu này không giải thích được lời nói. Bỗng nhiên, cả người giống như là nổi điên tựa như bật lên cao hơn một trượng, nặng nề vỗ xuống bập đui, kích động chỉ Liễu Nhất Bạch, nói: "Người là . . Liễu ."

"Hừ!" Liễu Nhất Bạch thấy hấn muốn hô ra tên mình, vội vàng xoay người cắt đứt hấn cũng làm một cái im miệng động tác.

Điểm Tiểu Nhị thần sắc chợt hoảng hốt, hai tay thật chặt che miệng lại, không dám nhiều lời nữa một chữ.

Hấn biểu tình thật có thể nói là xuất sắc tuyệt luân, rất khó tưởng tượng một người lại có thể trong nháy mắt từ nghi ngờ đến kinh hãi, cuối cùng đến khủng hoảng. Từng cái biểu tình đều bị hấn diễn dịch tinh tế, làm người ta nhìn mà than thở.

Điểm Tiểu Nhị cẩn thận từng li từng tí dẫn Liễu Nhất Bạch đến lầu thượng gần cửa sổ cái vị trí kia, cười theo nói: 'Công tử vẫn là như cũ sao?'

"Hừ ?" Liễu Nhất Bạch không hiểu.

"Chính là bên trên ẩm rượu ngon, lại thêm mấy món thức ăn."

Liễu Nhất Bạch ngửi vào không khỏi bật cười, điểm tiểu nhị này trí nhớ có thể thực là không tồi. Những lời này chính là lần đầu tiên lúc tới sau khi hỏi mình ăn cái gì hấn bồi thường đáp.

Cười nói: "Liên theo lời người nói lên cho ta là được."

"Đặc lực, công tử ngài chờ một chút, trước uống ngụm trà, đồ vật lập tức cho ngài thượng tề."

Nước trà trong ly hơi có chút khô sò, cũng không ở Hàng Châu Kinh Tiên Lâu trung uống Tây Hồ Long Tỉnh khẩu vị thơm như vậy thuần. Bất quá cũng vậy, khách sạn này làm sao có thể với Kinh Tiên Lâu so sánh đây? Đào là mình có chút hồ đồ.

Miền cưỡng uống mấy hớp trà, Liễu Nhất Bạch liền mảnh nhỏ lắng nghe bên trong lầu mọi người nói chuyện, nhìn xem có thể hay không tìm tới nhiều chút có Quan sự tỷ tỉn tức.

Nghe đại khái một thời gian uống cạn chun trà, hấn liền cảm giác mất hứng. Những người này nói tất cả đều là một ít gì nhà cách vách lão Vương con trai cưới vợ rồi; nhà nào tiểu thư nhà nào dài là biết bao biết bao thủy linh rồi; Túy Xuân Lâu lại tâm tới mấy cái ca kỹ á. Mọi việc như thế, hoàn toàn không có một chút có giá trị đồ vật.

"Mộ Tông chủ thật là rỗng phượng trong loài người a, tuổi tác với người ta chênh lệch không bao nhiêu. Một thân tu vi cũng đã trực bức nhân vật thế hệ trước."

Đang lúc này, một súc chữ bát râu ngắn bệnh hoạn nam tử cùng một công tử áo gấm từ dưới lầu đi tới, đang khi nói chuyện, hai người đã ngồi sau lưng Liễu Nhất Bạch.

"Mộ Tông chủ . . Chẳng lẽ là Mộ Tu Hân?" Liễu Nhất Bạch hai mắt tỏa sáng, bận rộn vểnh tai lắng nghe hai người nói chuyện.

Bệnh hoạn nam tử trước đảo hớp trà, uống một hơi cạn sạch. Xoa một chút miệng, tiếp tục nói: "Tháng này mười lăm, này Vạn Kiếm Tông liền ở đó Lạc Dương mở lại sơn môn. Mộ Tông chủ rộng rãi phát anh hùng thiếp, tại hạ may mắn, cũng nhận được mời."

Nói đến anh hùng thiếp thời điểm, bệnh hoạn nam tử sắc mặt không khỏi đặc ý.

Công tử áo gấm khinh thường nói: "Mộ Tu Hân tính là gì. Còn chưa phải là cái ngàn năm lão Tam"

"Theo ta thấy, cái kia Vạn Kiếm Tông cũng bất quá là tiếng sấm đại, hạt mưa tiểu. Chỉ sợ là rất khó lật được (phải) thân rồi."

Bệnh hoạn nam tử hỏi "Vậy theo huynh đệ thấy, hoàn(còn) có người nào có thể có thể so với này Vạn Kiếm Tông Mộ Tông chủ?"

"Hừ." Công tử áo gấm nhìn một chút chung quanh, thấp giọng nói: "Còn có thể là ai, đương nhiên là gần đây danh tiếng chính thịnh 'Liễu Ma' ."

Chương 79: Linh câu

Mặc dù công tử áo gấm đã đem thanh âm đề thấp 3 phần, lại như cũ không tránh được chung quanh hai bàn ăn đưa quần chúng bén nhảy bát quái trực giác.

Nghe một chút 'Liễu Ma' hai chữ, rồi rít xúm lại ở công tử áo gấm bàn này, thúc giục hắn vội vàng nói một chút. Đây liễu Ma rốt cuộc là như thế nào như thế nào.

Thấy nhiều người như vậy xông tới, công tử áo gấm có chút không thích, đang muốn phát tác. Bệnh hoạn nam tử lại cướp mở miệng trước nói: "Huynh đệ nói nhưng là ở trong thành Hàng Châu đoạt được tân tinh danh xưng Liễu Nhất Bạch?"

Công tử áo gấm gật đầu, trả lời: "Chính vậy."

"Có người khác truyền như vậy quá tà dị sao? Ta ngược lại thật ra nghe nói này Liễu Nhất Bạch đệ nhất có thể là có chút lượng nước. Nếu là thật với Mộ Tu Hàn đánh, thắng bại cũng chưa biết chừng a."

"Ta nhưng là nghe nói kia Liễu Nhất Bạch nhưng là với Tông Sư Cảnh Giới cao thủ cứng rắn đụng một cái, thực lực của hắn sẽ ở Mộ Tu Hàn trên đi." Bên cạnh ăn một lần đưa quần chúng chen miệng nói.

"Hừ." Bệnh hoạn nam tử khinh thường nói: "Vạn Kiếm Tông truyền thừa há là Tiểu Tiểu Lạc Hà Môn có thể so sánh. Đợi một thời gian, Mộ Tông chủ định có thể áp đảo tứ đại phái trên."

Mọi người âm thầm khinh bỉ người này sợ là đã thành Mộ Tu Hàn thành chó, là đánh vỡ không khí lúng túng, một người thần thần bí bí nói: "Nghe nói, kia Băng Thần Cốc mỹ nữ Lỗ Dao Y phản bội Tông đi theo Mộ Tu Hàn."

"Ồ? Lại có chuyện này?" Công tử áo gấm đối với lần này tựa hồ cảm thấy hứng thú vô cùng, bận rộn hỏi tới: "Người tin tức này tin được không?"

"Thiên chân vạn xác, có người tận mắt thấy nàng đi theo Mộ Tu Hàn bên người."

"Không nghĩ tới, nàng vẫn không thể nào tránh được Mộ Tu Hàn Ma Trảo." Liễu Nhất Bạch thờ dãi.

Không tâm tình ăn nữa cơm, đứng dậy liền đi xuống lầu dưới. Đi tới bệnh hoạn nam tử bên cạnh bàn lúc bỗng nhiên dừng lại, Phá Thần Chỉ ra. Bệnh hoạn nam tử ly trà kê cả bên dưới bàn trong nháy mắt bị xuyên thủng, nước trà theo cửa hang chảy nhỏ giọt chảy xuống, đưa hắn hạ thân làm ướt một mảnh.

"Tiểu Tiểu Lạc Hà Môn cũng không phải Tiểu Tiểu người có thể làm nhục, quân tốt người miệng, tiểu tử." Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt tảo bệnh hoạn nam tử liếc mắt, chậm rãi bước đi về phía trước.

"Người." Bệnh hoạn nam tử sắc mặt tái xanh, rút đao định đuổi theo Liễu Nhất Bạch đi.

Công tử áo gấm hoảng bận rộn kéo tay hắn cưỡng ép đưa hắn đè ở trên ghế, sắc mặt nghiêm túc nói: "Huynh đệ, người có thể biết hắn là ai?"

"Ta quản hắn là ai, hắn lại dám làm nhục như vậy cho ta. Người lại không buông tay, đừng trách ta không nhận người người huynh đệ này." Bệnh hoạn nam tử ngực không ngừng lên xuống, sắc mặt đỏ ửng. Hiển nhiên là bị tức không nhẹ.

Công tử áo gấm thấy hắn như thế, không thích nói: "Hắn chính là đại náo Kim Lăng, đoạt võ lâm tân tinh 'Liễu Ma' Liễu Nhất Bạch, người nếu là tự nhận có thể là hắn hợp lại địch, ta quyết không can người."

Nói xong giận dữ đưa bồn mở để xuống bệnh hoạn nam tử tay, ngửa đầu đem nước trà trong ly uống một hớp tẫn, nhưng cũng là nghiêng đầu không nhìn hắn.

Bệnh hoạn nam tử ngẩn ngơ, chợt sắc mặt biến hóa trắng bệch, thanh âm hơi hơi run rẩy, hỏi "Huynh đệ người có thể tin chắc vừa mới người kia chính là Liễu Nhất Bạch?"

"Hừ. Tin đồn ở trong Ngưng Hương Các hắn sẽ dùng loại này Chỉ Lực chỉ một cái đem một vị kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ phế."

Nhìn ly trà cùng trên bàn trống trơn miệng, bệnh hoạn nam tử không khỏi sợ. Vừa mới đạo gia Chỉ Lực nếu là lui về phía sau nửa thiên về mấy phút, trên người hắn sẽ phải nhiều động.

"Vừa mới là huynh đệ không đúng, không biết phải trái. Ta lấy trà thay rượu, huynh đệ thiết mạc trách tội." Bệnh hoạn nam từ cười theo nói, vừa định giơ lên ly trà, lại phát hiện ly kia đã sớm không thể dùng. Cười mỉa mai tiếng, cuống quýt lại đem cái ly ngược lại tốt trà, lúc này mới đứng dậy hướng công tử áo gấm theo cái lễ, đem nước trà trong ly uống một hơi cạn sạch.

Liễu Nhất Bạch bước từ từ ở Kim Lăng trên đường phố, nhất thời không biết bước kế tiếp làm như thế nào đi. Mộ Tu Hàn tháng này mười lăm muốn ở Lạc Dương cử hành khai phái đại điển, đáy lòng của hắn phi thường muốn đi tham gia náo nhiệt thuận tiện đảo làm loạn.

Nhưng là, giờ phút này tối chuyện trọng yếu hay lại là trước phải tìm được Sur Tỷ. Một ngày không tìm được, hắn liền một ngày không yên tâm.

Dọc theo đường đi cũng không thám thính được có Quan sư tỷ tin tức, theo đạo lý nói Vạn Kiếm Tông mở lại sơn môn hắn sẽ phi thường náo nhiệt, y theo Sur Tỷ tính tình ngược lại có thể sẽ đi Lạc Dương.

Nhất thời cũng không càng làm dễ pháp, cũng chỉ có thể đi trước Lạc Dương lại tính toán sau.

Liễu Nhất Bạch nhếch miệng lên một vết mê người độ cong, Lạc Dương —— ta tới.

Xa cách mấy tháng không thấy, rốt cuộc có thể gặp lại Dương Tổ Tiên. Liễu Nhất Bạch đáy lòng gọn sóng nhỏ lên, hận không được một ngày liền có thể chạy tới Lạc Dương.

Một hỏa hồng tuần mã chạy băng băng ở rộng lớn trên quan đạo, bốn vó sôi trào, bờm dài tung bay, trắng lệt tệt thể giống như trải qua gian khổ xuyên Dương vượt biên bộ cầu đưa thư, uyển như trong bão táp thốt nhiên xoè cánh bay Hải Yến. Ngựa mặt lên trời thét dài, kia động lòng người phé phũ ngựa hí vang dội bầu trời mênh mông.

Liễu Nhất Bạch nhìn dưới người tuần mã, dâng lên một nụ cười.

Ở thành Kim Lăng tới một cái lớn ngựa phượng trung, ông chủ không ngừng giới thiệu với hắn đến từng con từng con thần tuần Hồ Mã. Thôi phòng thể nào thể nào không phải, thể nào thể nào ngày đi vài trăm dặm.

Hồ Mã Đại Uyển tên gọi, phong cảnh gầy trơ xương thành. Trục miệng lưỡi công kích hai lỗ tai tuần, gió vào bốn vó nhẹ.

Liễu Nhất Bạch nhìn này từng con từng con tuần mã không khỏi cảm thán nói.

"Vị huynh đệ kia, hảo văn thái. Nhìn một cái người chính là biết hàng người, như vậy đi, coi như kết giao bằng hữu. Trong này người tùy ý chọn một, ca ca hãy thu người năm trăm lượng." Ông chủ làm nhiều năm như vậy mua bán, Tự Nhiên nhìn ra Liễu Nhất Bạch là chân chính người mua. Hai tay không ngừng xoa xoa, thử thăm dò.

Liễu Nhất Bạch khẽ ừ một tiếng, chỉ co rút trong góc một hỏa hồng ngựa, cười nói: "Liền nó đi."

Ông chủ sắc mặt chợt đông lại một cái, khổ sở nói: "Ta nói huynh đệ, ta khuyên người chính là khác (đừng) mua này thất. Ta sẽ cho người tiện nghi năm mươi lượng, này Mã ca ca không thể bán cho người."

Liễu Nhất Bạch hỏi "Này là vì sao?"

Ông chủ thở dài, trả lời: "Ca ca cũng là vì người tốt. Con ngựa này cùng các không giống nhau, nó không phải là Hồ Mã. Là ta kia thương đội từ một thâm sơn trong rừng hoang bắt lấy tới ngựa hoang."

"Ồ?" Liễu Nhất Bạch lượn quanh có hứng thú, hỏi tới: "Kia lại là vì sao không bán? Là cái giá tiền này quá thấp sao?"

"Nói thật với người đi, huynh đệ. Con ngựa hoang này kiêu căng khó thuần, bị bắt trở lại đã sắp bảy ngày, cương quyết không ăn không uống một cái. Nó cũng thật có kỳ chỗ bất phàm, tầm thường ngựa bảy ngày không ăn không uống đã sớm chết. Bất quá tiếp tục như vậy nữa, không ra hai ngày nó chỉ sợ cũng không chịu đựng nổi."

"Được. Con ngựa này ta muốn, lão bản người nói giá tiền đi."

Ông chủ kinh ngạc nói: "Huynh đệ người không đang nói đùa chứ ? Người mua về nó cũng sợ là tuyệt thực, lập tức là muốn không sống được a."

Liễu Nhất Bạch cười nói: 'Ông chủ, ra giá đi.'

"Ồi chào, được." Ông chủ thấy không khuyên nổi Liễu Nhất Bạch, đành phải thôi. "Huynh đệ, ca ca cũng không gạt người. Con ngựa này sẽ chết, vốn là tặng cho người cũng không có gì đáng ngại. Nhưng là là bắt con ngựa hoang này, ta những thương đội đó huynh đệ tiêu phí không nhỏ công phu. Người liền cho một trăm lượng ta cũng tốt cho bọn hắn một câu trả lời."

Liễu Nhất Bạch mừng rỡ, cái giá tiền này mua được quả thực không thua thiệt. Nói: "Đồng ý."

Đem bạc cho ông chủ, Liễu Nhất Bạch liền hướng kia màu lửa đỏ tuần mã đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thuần phục Hỏa Phượng Hoàng (Hỏa Phượng Hoàng yêu cầu khen thưởng mua bình an quả)

Kia màu lửa đỏ ngựa hoang co rúc ở ngựa lan tận cùng bên trong, như là khinh thường cùng những thứ kia phì mập Hồ Mã đợi tại một cái.

Nó có chút giương mắt nhìn một chút đi tới Liễu Nhất Bạch, thở gấp câu chữ thề, liền lại rũ xuống mắt, không nhìn hấn nữa.

Liễu Nhất Bạch xít lại gần nhìn một cái, bất giác càng hoan hỉ. Cười nói: 'Quả nhiên là thất ngựa tốt!'

Kia ngựa hoang tựa hồ giống như là nghe hiểu được tiếng người, liếc hấn liếc mắt sau, chuyển phương hướng hướng về phía vách tường. Nó hóa lỏng bờm màu đỏ một run một cái, lông lánh diêm dúa sáng bóng.

Này ngựa hoang vẫn là rất có tính khí a. Liễu Nhất Bạch không khỏi âm thầm buồn cười, xoay người đối với ngựa phượng ông chủ nói: "Phiền toái đem trên người nó giấy cương cởi ra."

"À?" Ngựa phượng ông chủ đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch cái yêu cầu này cảm thấy có gắng hết sức ngoài ý muốn. "Ta nói huynh đệ, người nhất định phải cởi ra? Con ngựa này nhưng là đã tính không thuần a, vạn nhất đụng đến ca ca người nhưng là đảm đương không nổi a."

"Không sao, chỉ để ý cởi ra."

Ngựa phượng thấy Liễu Nhất Bạch giữ vững, không thể làm gì khác hơn là phân phó nuôi ngựa người phu xe tiến lên đem bó ở sạp lan thượng giấy cương từng cái cởi ra.

Màu lửa đỏ ngựa hoang lộ tai khẽ động, cả thân thể chợt đứng lên. Ngựa đầu hí dài một tiếng, chân sau nặng nề hướng người phu xe dặng đi, người phu xe bị một cước này đá vào trên bụng nặng nề té ngã trên đất, gào thét bị thương không thôi.

Khiêu khích liếc mắt nhìn Liễu Nhất Bạch, nó bỗng nhiên bắt đầu gia tăng tốc độ, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, cuối cùng lại trực tiếp phóng qua kia từng con từng con Hồ Mã nhảy ra ngựa lan, đi ra ngoài chạy như bay.

Hết thảy các thứ này liền phát sinh ở đá lửa điện quang giữa. Ngựa phượng ông chủ trợn to cặp mắt, trợn mắt hốc mồm nhìn chăm chăm ngựa hoang phương hướng rồi đi, tựa như vẫn còn ở trở về chỗ vừa mới nó nhảy lên trong nháy mắt. Rồi sau đó vỗ vỗ Liễu Nhất Bạch bả vai, lầm bầm nói: "Huynh đệ . . Ta vừa mới không nhìn lầm chứ. Ngựa này là thành tinh sao? Này nhảy một cái lại cao đạt đến hơn mười trượng."

"Đúng, con ngựa này chạy bạc nhưng là lui à không."

Liễu Nhất Bạch nhìn ngựa bên ngoài lan can, trong mắt lóe khác thường thần thái, cười nói: "Không sao. Nó chạy không." Một lời một lời trung hàm chứa cực lớn tự tin.

Còn không chờ ngựa phượng ông chủ kịp phản ứng, Liễu Nhất Bạch đã lăng không lên. Chớp mắt biến mất ở trước mặt hấn.

"Mẹ hấn, gặp quý. Bây giờ người không bình thường, con ngựa cũng không bình thường."

Ngựa lan bên trong chỉ còn lại người phu xe thống khổ tiếng kêu thảm thiết cùng Hồ Mã tiếng hí, trợn lẫn, như là trở về ứng ngựa phượng ông chủ lời nói.

Kia màu lửa đỏ ngựa hoang hình như gió, nhanh như sấm. Dù là Liễu Nhất Bạch không khỏi cảm thấy kinh dị, lấy hấn bây giờ công lực lại cũng phí nửa nén hương mới gắng sức đuổi theo.

Liễu Nhất Bạch lăng không rơi vào trên lưng ngựa, đôi tay nắm lấy nó hóa lỏng bờm màu đỏ, cúi người ở nó bên tai nói nhỏ: "Người không chạy lại ta, ngoan ngoan nhận ta làm chủ nhân. Mỗi ngày ngon lành đồ ăn thức uống chiều đãi người."

Màu lửa đỏ ngựa hoang hiển nhiên đối với (đúng) cười ở trên lưng mình gia hỏa không có phân nửa hảo cảm, không ngừng giùng giàng muốn đem Liễu Nhất Bạch bỏ rơi tới.

Liễu Nhất Bạch ở trên lưng ngựa không ngừng lắc lư lên xuống, bắt tổng mao tay không khỏi nhiều mấy phần khí lực, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, không để cho nó đem chính mình bỏ rơi xuống đất đi.

Thấy vậy không có hiệu quả, ngựa hoang ngựa đầu phát ra một đạo liệu lượng hí. Chợt nhảy lên, sau đó rơi ầm ầm trên đất. Như thế lặp lại hơn mười này, nó dần dần dừng lại, vó ngựa nặng nề đập lên mặt đất, kích thích trận trận bụi đất, trong miệng không ngừng thở hổn hển.

Thấy nó biết điều đi xuống, Liễu Nhất Bạch mừng rỡ. Nhẹ vồ lưng ngựa, từ phía trên nhảy xuống, đi tới trước mặt nó, cười nói: "Chịu phục sao?"

Màu lửa đỏ ngựa hoang khinh thường tảo Liễu Nhất Bạch liếc mắt, dứt khoát nằm trên đất bất động. Bảy ngày không ăn uống, nó đã sớm là đói sức cùng lực kiệt, bây giờ lại kịch liệt như vậy vận động một phen, trong bụng rỗng tuếch, đã sớm không nhúc nhích.

"Hắc. Được. Không phục đúng không? Kia ngươi chờ ở đây, ta đi cấp ngươi làm một ít ăn đến, ăn no hai anh em ta tái hảo hảo tỷ đấu, tình ngươi nói ta không công bình." Liễu Nhất Bạch vừa nói vừa hướng bên trong thành đi tới. Trong miệng hoàn(còn) lâu bầu: "Ngươi cũng đừng chạy, nếu ai chạy người đó chính là Ô Quy Vương Bát Đản."

Dùng Kinh Công vội vã trở lại trong thành mua xong thượng đẳng rom cỏ, Liễu Nhất Bạch liền hỏa tốc chạy trở về.

Quả nhiên, kia màu lửa đỏ ngựa hoang như cũ nằm úp sấp tại chỗ, chưa từng một mình đi trước.

"Lão đầu, không tệ lắm. Thật giữ uy tín." Liễu Nhất Bạch vừa nói vừa cầm trong tay rom cỏ còi ra, ném tới trước mặt nó. "Ăn nhanh đi, ăn no quyết cái thắng bại, cũng tốt cho ngươi chịu phục."

Màu lửa đỏ ngựa hoang thần sắc sáng lên, ngửi một cái trước mặt rom cỏ, vừa muốn ngoạm ăn, chợt lại dùng cánh giác ánh mắt nhìn một chút Liễu Nhất Bạch. Hơi bỗng nhiên dừng lại, nó lại lần nữa nằm trên đất, không nhìn nữa những thứ kia 'Mỹ thực' liếc mắt.

"Hắc. Tiểu tử ngươi, hoàn(còn) hoài nghi ta hạ độc đúng không? Ta giống như là người như vậy sao ta?" Liễu Nhất Bạch tức tối nói.

Màu lửa đỏ đã ngựa trong mắt lóe lên vẻ hồ nghi, nhìn một chút Liễu Nhất Bạch, lại nhìn một chút trên đất mê người rom cỏ. Cuối cùng rốt cuộc chậm rãi tiến lên, một hộp nhỏ một hộp nhỏ thương thức trước mắt mỹ vị.

"Ăn một bữa cơm vẫn như thế lịch sự? Ta thật hoài nghi ngươi có phải hay không cô nương mỗi nhà biến hóa tới." Liễu Nhất Bạch tròn to cặp mắt, một bộ không tương tượng nổi đáng vẻ.

Màu lửa đỏ ngựa hoang liếc hần liếc mắt, đi theo nhìn một người ngu ngốc như thế. Tự hồ muốn nói: "Lão nương vốn chính là thất con ngựa mẹ."

Ước chừng ăn nửa giờ, nó mới khó khăn lắm đem này một bó rom cỏ ăn xong. Biền biền miệng, khiêu khích nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, sau đó Dương Dương nó khỏe mạnh vó trước.

"Ngươi được đấy, muốn so một chút đúng không?" Liễu Nhất Bạch vân vân tay áo, chỉ mấy dặm ra ngoài chân núi nói: "Ta đếm một hai ba, ai trước đến nơi đó coi như người nào thắng. Ta muốn là thắng ngươi sau này hãy cùng ta, thua ngươi nhẹ. Muốn là đồng ý ngươi liền nhắc vừa nhắc ngươi kia móng."

Màu lửa đỏ ngựa hoang quả thật là Thần Di phi phạm, lập tức nhắc nhắc vó trước tỏ vẻ đồng ý.

"Tốt lắm, ta bắt đầu cân nhắc a."

"Một!"

"Hai!"

"Này, ngươi lại bì. Tại sao có thể bứt phá." Liễu Nhất Bạch vừa chạy vừa mắng.

Ăn no dưỡng tức tinh lực, màu lửa đỏ ngựa hoang so sánh với vừa mới tốc độ đơn giản là một cái trên trời, nhất cá dưới đất. Bốn cái móng xuống thật giống như đi lên nhanh như tia chớp, một cái chớp mắt sẽ không thấy.

Liễu Nhất Bạch bắt đắc dĩ, chỉ đành phải buông tha chạy đi qua ý tưởng, toàn lực thi triển Kinh Công hướng dưới chân núi chạy đi.

Một thời gian uống cạn chun trà đi qua, Liễu Nhất Bạch đã trước một bước đến điểm cuối. Hai chân đang đưa trong miệng ngậm một cây khô héo cầu vĩ ba thảo đang chờ màu lửa đỏ ngựa hoang đến.

Không tới mười hơi thở, một trận đá lẹp xep đập thế như sấm đánh tiếng vó ngựa liền từ đằng xa truyền tới, một đạo hỏa cái bóng màu đỏ liền đã dừng ở trước mặt hần.

Nó kinh ngạc nhìn chằm chằm nhàn nhả ngồi ở trên đá Liễu Nhất Bạch, trong miệng không ngừng thở hổn hển.

"Chịu phục sao? Chịu phục liền nhắc nhắc ngươi Tiểu Đề Từ."

Nó ngựa đầu nhìn xanh thắm không trung suy nghĩ một chút, cuối cùng vô cùng không tình nguyện nhắc nhắc vó trước.

Liễu Nhất Bạch cười ha ha một tiếng, nói: "Luôn gọi người ngựa hoang cũng không dễ nghe. Tên ta đều giúp người nghĩ xong, liền kêu 'Hỏa Phụng Hoàng' đi."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Hận (đêm Giáng sinh vui vẻ)

Một người một con ngựa ở tám đá xanh cửa hàng dân mà thành trên quan đạo bay nhanh, đi tới buổi trưa, người kiệt sức, ngựa hết hơi. Liễu Nhất Bạch không thể làm gì khác hơn là ghim ngựa ngừng ở bên đường một sạp trà cạnh nghỉ ngơi, đợi đường túc tinh thần sau đó mới đi ra phát.

Phân phó chủ quán đem 'Hỏa Phụng Hoàng' dắt đến chuồng ngựa đút đồ ăn rơm cỏ sau, Liễu Nhất Bạch lúc này mới tìm cái chỗ ngồi xuống.

Giữa trưa, khí trời quả thực có chút oi bức, trà than thượng người cũng không ít. Khoảng cách trước mặt dịch trạm còn cần bay qua yên tĩnh linh, đường núi khó đi, lại nhiều nạn thổ phỉ. Một loại khách qua đường cũng sẽ chọn đến cái này trà than nghỉ ngơi chốc lát.

"Đi đi đi, khác (đừng) đến gia nơi này ăn uống miễn phí."

Liễu Nhất Bạch ngược lại tốt nước trà, thấy có người huyền ảo. Không khỏi khẽ nhíu mày, tìm theo tiếng nhìn lại. Chỉ thấy cách vách bàn một đến hắc bạch đạo bào người, tay cầm một mảnh nhỏ hoàng trúc can, can bên trên treo một khối rách nát vải buồm, phía trên loáng thoáng có thể thấy 'Tiên Nhân Chi Lộ' bốn chữ. Đối diện mấy vị đang uống trà Đại Hán nói đem đến cái gì đó, đại hán kia sắc mặt không kiên nhẫn, vẫy tay gấp đem đạo nhân kia đuổi đi.

"Vị này trắng sì, nhìn người vàng trán cao, đất Các chu vi, nhìn một cái chính là đại phú đại quý giống như, chính là ấn đường có chút biến thành màu đen, gần đây hẳn là có họa sát thân a!" Đạo nhân bị xô đẩy lại cũng không giận, hơi mỉm cười nói.

Hán tử vừa mới bắt đầu còn bị khen rất vui vẻ, rồi sau đó sắc mặt đỏ lên, vỗ bàn lên, xách đạo nhân cổ áo, cả giận nói: "Gia gia ta chính là không tin các người những thứ này đường ngang ngõ tắt. Người như vậy biết coi bói chẳng lẽ người sẽ không tính ra người bây giờ thì có họa sát thân sao?"

Nói xong, đề quyền liền hướng đạo nhân kia trên mặt đập tới.

"A." Hán tử kia hú lên quái dị, thu hồi quả đấm cúi đầu cảm tức nhìn rớt tại trên bàn một cái bánh bao không nhân. "Ai? Ai mẹ hán ném bánh bao?"

"Mẹ người ta ném."

Hán tử tìm theo tiếng nhìn lại, thấy Liễu Nhất Bạch chính không lo lắng 'Phẩm' đến trong chén một tiền đồng ba lượng bẻ trà vụn. Quát lên: "Người chiếm ai tiện nghi đây? Người hán "

Liễu Nhất Bạch mặt mày khê nâng, tay trái khê vẫy, một chiếc đĩa trắng tắp cắm ở hán tử trước bàn, miễn cưỡng đem phía sau mấy chữ nuốt trở về trong bụng.

Người bên cạnh thấy vậy, biết gặp kẻ khó chơi. Bận rộn thấp giọng với hán tử kia rỉ tai mấy câu, kéo hán tử vội vã rời đi.

"Tiểu huynh đệ, hảo võ nghệ." Đạo nhân kia trong mắt tinh quang chợt lóe, cười tìm tìm hướng Liễu Nhất Bạch trước bàn đi tới. Cũng không khách sáo, đặt mông ngồi đối diện hán, rót ly trà. "Tiểu huynh đệ, nhìn người vàng trán cao, đất Các chu vi, nhìn một cái chính là đại phú đại quý giống như, chính là ấn đường có chút biến thành màu đen, gần đây hẳn là có họa sát thân a!"

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, lời này làm sao nghe được quen thuộc như vậy chứ? Nghề này lừa gạt cũng chuẩn bị thêm điểm lời kịch có được hay không chuyên nghiệp một chút được rồi. Không lời nói: "Đạo trưởng lời này mới vừa rồi đã với một người khác nói qua."

Đạo nhân kia vỗ ót một cái, chợt nói: "Nhìn Bản Đạo trí nhớ này." Tiếp lấy lại thần thần bí bí thấp giọng nói: "Bất quá tiểu huynh đệ, người gần đây đúng là có họa sát thân a, may gặp Bản Đạo, lại cùng người như thế hữu duyên. Ta truyền cho người nhất pháp môn, bảo đảm là đón may mắn tránh không may a."

Đây cũng quá không đáng tin cậy đi, nói dối đều không làm bản nháp. Liễu Nhất Bạch suy nghĩ một chút, trong lòng đã có đối sách. Uống một ngụm nước trà làm tròn tròn cổ, giọng the thé nói: "Đạo trưởng quả nhiên Thần Toán a. Ta đã nhiều ngày sợ là kinh nguyệt muốn tới. ." Nói xong hoàn(còn) làm làm ra một bộ then thùng bộ dáng.

"Nôn . ." Đạo nhân kia sắc mặt đông lại một cái, trong lòng đã là nắng Liễu Nhất Bạch một vạn lần. Gặp qua nói bừa, chỉ chưa từng thấy qua không chớp mắt há mồm là có thể tới.

"Ho khan một cái . Tiểu huynh đệ, ngươi thật đúng là hài hước a."

"Đạo trưởng hài hước tại hạ nhưng là không cùng một phần vạn a, bất quá ngươi bộ này với cô nương nhà nói thích hợp hơn, ta lẫn nhau tin các nàng nhất định sẽ thư."

Người đạo trưởng kia nghe xong, cười lớn một tiếng. Nghiêm mặt nói: "Bản Đạo Cửu Linh, Liễu công tử nhưng là hướng kia Lạc Dương đi?"

Liễu Nhất Bạch sắc mặt mộ đông lại một cái, cái này đạo nhân chẳng lẽ là vị cao nhân, thâm tàng bất lộ? Lại liếc mắt liền nói phá hấn họ Thi, phải đi nơi nào. Cúi đầu suy nghĩ một phen, cười nói: "Cửu Linh đạo trưởng thật là bản lãnh."

Cửu Linh đạo nhân vuốt râu cười nói: "Đâu có đâu có . . Điều trù . ."

"Chút tài mọn a. Liễu mỗ người mặc dù không là mọi người đều biết, chỉ đạo trưởng chỉ cần là xem qua ta bức họa, biết danh hiệu ta nhưng là không khó. Điều này quan đạo từ Kim Lăng thẳng tới Lạc Dương, không phải đi Lạc Dương lại vừa là đi đâu!"

Bị Liễu Nhất Bạch chặn cướp, Cửu Linh đạo nhân cũng là không buồn, trong lòng cân nhắc nhất định phải gọi hấn coi trộm một chút hấn bản lĩnh.

"Liễu công tử xem ra vẫn là không tin Bản Đạo a." Hấn ngẩng đầu nhìn phía ngoài một chút Viêm Nhật, như là tự nói: "Ngày này mà ngược lại oi bức rất, nếu là có trận gió mát, kết quả mưa nhỏ vậy thì tốt rồi."

Cửu Linh đạo trưởng chợt đứng dậy, hai chân nặng nề đạp lên mặt đất, trong tay phát trần Kinh Vũ, trong miệng nói lảm bảm: "Mưa gió nhanh tới, Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!"

Thong thả ngồi xuống uống miếng trà, đối với (đứng) Liễu Nhất Bạch cười nói: "Liễu công tử, cơn mưa gió này chắc lát gần tới."

Này Cửu Linh đạo nhân cùng một nhảy đại thần như vậy ở đó tự mình biểu diễn, Liễu Nhất Bạch thiếu chút nữa không đem trong ly bẻ trà vụn nuốt vào trong bụng, cố nín cười ý, khen: "Đạo trưởng thật là thật là bản lãnh, tại hạ tâm phục khẩu phục."

Nhìn ra Liễu Nhất Bạch thần sắc qua loa lấy lệ, Cửu Linh đạo nhân an ủi săn sóc vuốt râu, hỏi "Bản Đạo tinh thông Chu Dịch bát quái thuật, gương mặt, tay lẫn nhau, đoán chữ cũng hiểu sơ một, hai. Hôm nay cùng công tử hữu duyên, liền miễn phí là công tử coi là tính toán."

"Đoán chữ?" Liễu Nhất Bạch có chút hiếu kỳ, thấy hấn không giống tới bầy gạt tiền tài, ngược lại trong lúc rảnh rỗi. Cười nói: "Vậy thì làm phiền đạo trưởng là tại hạ trắc chữ đi."

Cửu Linh đạo nhân nghiêm trang gập đầu một cái, vô căn cứ xuất ra giấy mực, đưa tới Liễu Nhất Bạch bên cạnh, làm một mời thủ thế.

Liễu Nhất Bạch không chút nghĩ ngợi, cử bút liền trên giấy viết người kẻ tiếp rồng bay phượng múa chữ to.

"Hận?" Cửu Linh đạo nhân nhận lấy giấy lớn, thật sâu nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt. "Rõ ràng nhìn hận chữ, có chuyện kết thúc. Lấy sinh bất mãn, ảnh hưởng tình chí. Bên trái là "Tâm" bên phải là "Cần", "Cần" mới thôi, cửu hận lòng đến đây chấm dứt đi."

Liễu Nhất Bạch cúi đầu suy nghĩ Cửu Linh đạo nhân lời nói này, ngẩng đầu đang lúc, kia Cửu Linh đạo nhân không ngờ hư không tiêu thất không thấy.

"Tiểu huynh đệ, chúng ta hữu duyên tạm biệt."

Giữa không trung truyền tới một đạo tiếng cười cợt mỉa, bảy khoen tám lượn quanh, lại tìm không được nguồn thanh âm.

Liễu Nhất Bạch vẻ mặt nghiêm túc, cũng không biết vừa mới vì sao phải viết người kẻ tiếp 'Hận' chữ, tại sao viết không phải là những chữ khác? Chẳng lẽ trong chỗ u minh tự có định số?

Ngày, bỗng nhiên âm trầm xuống, đêm không trung mặt trời chói chan nhanh chóng che đi, từng trận nhu hòa lạnh gió đập vào mặt, thổi loạn Liễu Nhất Bạch dài thác như vậy hắc phát.

Mưa, tích tí tách xuống lên. Xuống là như vậy đột nhiên . .

"Quý thiên khí này, thế nào bỗng nhiên mưa xuống."

"Hắc. Tiểu tử ngươi hoàn(còn) không biết điều? Nhiều mắt mẹ a."

"Chờ một hồi vào núi đường không tốt đẹp như vậy. Gặp quý một khác trước hoàn(còn) lớn như vậy độc ngày đây."

Một nhóm đội ngũ hùng hùng hổ hổ từ trên quan đạo đi tới, cắt đứt Liễu Nhất Bạch suy nghĩ.

Giương mắt nhìn lên, kinh ngạc nói: "Là ngươi . ."

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Hộ Tiêu: Tình Nhân Hoa

Hàng Châu Chấn Phong Tiêu Cục Liễu Hề Sanh.

Người này bên bờ ả nhân, võ học thiên phú cực cao, cho Liễu Nhất Bạch lưu lại ấn tượng sâu sắc. Một cái không phải là Danh Môn Đại Phái xuất thân, lại dựa vào tự thân cố gắng đạt tới cái này dạng độ cao người, thật sự là không dễ dàng.

Liễu Hề Sanh thấy Liễu Nhất Bạch cũng là lảng một chút, ngay sau đó lại khôi phục lạnh như băng mặt tê liệt bộ dáng, phân phó đều tự tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi sau, hần bình tĩnh ngồi ở Cửu Linh đạo nhân vừa mới ngồi vị trí, hỏi "Uống rượu không?"

Liễu Nhất Bạch trả lời: "Ta sợ người rượu không đủ."

Liễu Hề Sanh không lên tiếng, từ mang theo người trong bọc lấy ra một cái túi rượu, đem Liễu Nhất Bạch nước trà trong ly bát tẩn, rót đầy. Lại cho mình rót đầy, hơi ngưỡng cạn sạch. Lại hỏi: "Kia Vạn Ma Tông cô nương vì sao không với người đồng thời?"

Liễu Nhất Bạch thần sắc cứng lại, đem trong ly thuần hương rượu ngon ực một cái cạn, lạnh lùng trả lời: "Người như thế nào biết được nàng là Vạn Ma Tông người?"

"Không cần khẩn trương, ta không có ác ý. Hôm đó cùng nàng tỷ thí thời điểm ta liền đã biết. Ở này trên giang hồ, ta lăn lộn bò trườn nhiều năm như vậy, cũng là có may mắn được gặp Vạn Ma Tông người sử dụng chiêu này."

Liễu Nhất Bạch thờ phào, đem mỗi người rượu rót đầy, cười nói: "Cũng vậy, nếu là người lại nói người nói sớm."

"Ừ."

..

Liễu Hề Sanh vốn là không yêu nói chuyện, hỏi xong mấy câu nói sau liền ngậm miệng không nói, chỉ lo uống rượu, Liễu Nhất Bạch mỗi rót một ly hần chính là ực một cái cạn.

Đến cuối cùng, Liễu Nhất Bạch ngại rót rượu quá mệt mỏi, liền trực tiếp đem rượu túi ném cho hần.

Rượu qua tam tuần, Liễu Hề Sanh đã là có ba phần say, hơi híp cặp mắt, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

"Áp tiêu hoàn(còn) uống nhiều rượu như vậy? Chẳng lẽ người không sợ người khác cướp tiêu sao?" Liễu Nhất Bạch dùng ngón tay nhẹ gõ nhẹ bàn, như là lơ đãng hỏi.

"Không sợ."

"Vì sao?"

"Ta uống rượu sau khi lợi hại hơn, dọc theo đường này lại đi 1 2 dặm ven đường đến kia Tịch Tĩnh Linh, nơi đó thường xuyên có cường đạo tích tụ, bắt người tiền tài. Ta uống chút rượu cũng coi là lấy phòng ngừa vạn nhất."

Không biết có phải hay không là bởi vì uống rượu nguyên nhân, Liễu Hề Sanh lời nói cũng thay đổi nhiều lên, lại chủ động với Liễu Nhất Bạch tán gẫu.

Nguyên lai, Liễu Hề Sanh này chuyển Tiêu mục đích là Lạc Dương một võ học thế gia. Người ủy thác muốn bọn họ Chấn Phong Tiêu Cục áp tải cũng không phải là cái gì vàng bạc tài bạch, mà là do thượng cổ Luyện Khí thế gia luyện chế một món trang sức.

Tiêu cục này vận Tiêu, không thể tiết lộ thật sự vận vật tin tức vốn là cái nghề này quy củ. Cũng không biết Liễu Hề Sanh vì sao đem tin tức này báo cho biết cho hần, Liễu Nhất Bạch đại khái đoán được Liễu Hề Sanh ý tứ, lại không dám xác định. Thử dò xét nói: "Ra sao đồ trang sức? Lại muốn vận dụng người ra tay?"

Liễu Hề Sanh sắc mặt trở nên hồng, thật sâu nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, đáp: "Là một cái vòng tay, gọi là 'Tình Nhân Hoa' . Tục truyền đây là kia thượng cổ Luyện Khí trong thế gia một vị không xuất thế cao nhân tiền bối trải qua ba năm, tìm khắp Trung Nguyên các nơi tài liệu trân quý, cuối cùng lại hao phí hai năm số không sáu tháng luyện chế mà thành."

Hắn cho mình rót ly trà, khẽ hớp một cái nhuận xuống giọng, tiếp tục nói: "Này 'Tình Nhân Hoa' nghe nói có bất thể cái đó kỳ hiệu, chín Lục Lạc Chuông đủ vang có thể Cổ tâm trí người. Là một kiện phi thường lợi hại Âm Công vũ khí."

Liễu Nhất Bạch thần sắc động một cái, thầm nghĩ này 'Tình Nhân Hoa' ngược lại cùng Thanh Thanh rất xứng đôi a, lúc nào đưa nó đoạt lấy liền có thể. Toàn thêm bật cười, mình tại sao bỗng nhiên sẽ sinh ra loại ý nghĩ này.

Lắc đầu một cái, hỏi "Vừa là quý trọng như vậy bảo vật, kia người ủy thác vì sao không tự mình dẫn đi? Ngược lại yên tâm cho các người Tiêu Cực ."

Ngạch Liễu Nhất Bạch tự biết lỡ lời, lúng túng cười cười.

Liễu Hề Sanh lại lơ đãng, khoát khoát tay, thờ dãi nói: "Này đúng là cái khổ sai chuyện, mặc dù thù lao phong phú, lại nghe nói đã có rất nhiều Tặc Tử để mắt tới chúng ta, chuyển tiêu này sợ là không dễ dàng vận."

"Kia người ủy thác cũng không phải là cái gì võ công cao cường hạng người, hắn có thể được này 'Tình Nhân Hoa' cũng tất cả đều là ý vào hắn tổ tiên cùng kia Luyện Khí thế gia cao nhân từng có ân tình, lúc này mới dùng trong nhà truyền gia chi bảo đổi lấy bảo vật này. Này 'Tình Nhân Hoa' chính là hắn đưa cho Lạc Dương kia võ học thế gia sinh lễ. Là bảo đảm bảo vật này có thể an toàn đưa tới Lạc Dương, lúc này mới ủy thác cho chúng ta Chấn Phong Tiêu Cực."

Liễu Nhất Bạch bừng tỉnh, hơi suy tư một phen, nhàn nhạt nói: "Huynh đệ ý tứ nhưng là phải ta với người đồng hành, hộ chuyển tiêu này chu toàn?"

Liễu Hề Sanh bị nhìn xuyên tâm tư, cũng không xấu hổ. Nói: "Đúng là như vậy."

"Huynh đệ tu vi cao thâm, ở Tông Sư Cảnh Giới cao thủ trước mặt cũng có thể không rơi xuống hạ phong, nếu như huynh đệ đồng ý giúp đỡ, như vậy này chuyển Tiêu liền nhiều mấy phần an toàn, ta Chấn Phong Tiêu Cực danh tiếng cũng có thể được đề bảo đảm lưu."

"Huynh đệ nâng đỡ, chẳng qua là này . ." Liễu Nhất Bạch mặt lộ vẻ khó khăn, muốn nói lại thôi.

"Nhưng là lo lắng thù lao vấn đề, huynh đệ cái này không cần lo lắng, sau khi chuyện thành công, ta cho người số này." Nói xong, Liễu Hề Sanh đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch so với cái một tay thế.

Liễu Nhất Bạch thấy cái đó, không khỏi bật cười: "Huynh đệ nói đây là đâu như vậy lời nói, ta uống người rượu đầu còn có thể thu người tiền. Ta chỉ là lo lắng "

Nói xong mắt nhìn hướng trà than bên ngoài kia mười mấy xe ngựa kéo lớn rương rương lớn hàng hóa.

Liễu Hề Sanh trong nháy mắt nhưng, biết hắn là lo lắng mục tiêu quá lớn. Giải thích: "Chúng ta đi là quan đạo, nếu như là một người đi lời nói không khỏi làm người ta nghi ngờ. Này hơn mười xe hàng hóa đều là tề đại Tặc Tử làm nguy trang, kia 'Tình Nhân Hoa' đặt ở trên người của ta, do ta tùy thân bảo quản. Chỉ cần không phải gặp Tông Sư Cảnh Giới trở lên tặc nhân, chắc hẳn ứng là có thể an toàn đưa tới."

"Thì ra là như vậy." Liễu Nhất Bạch gật đầu một cái. "Đã như vậy, vậy thì bởi huynh đệ đi này một lần. Vừa vận ta cũng phải đi Lạc Dương."

Nghe được hắn đáp ứng, Liễu Hề Sanh trên mặt rốt cuộc có một tí biểu tình, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch ôm quyền xá, cười nói: "Sau khi chuyện thành công, ta thiếu huynh đệ một cái ân huệ, sau này bất kể núi đao biển lửa, chỉ cần người có phiền toái, ta nhất định tới tương trợ."

"Chỉ cần người đến Lạc Dương mời ta uống ngừng rượu ngon là được."

Nói xong hai người nhìn nhau cười một tiếng, rồi sau đó lại cười lên ha ha. Thẳng nhìn đến Liễu Hề Sanh bọn thủ hạ đầu óc mơ hồ.

Mưa tích tí tách chỉ xuống thời gian một nén nhang, thật đúng là một trận gió một trận mưa. Mưa mới vừa dừng, mây đen kia lại vẫn đi tản ra, lộ ra vạt đậm không Vân Thiên Không, không trung như cũ treo cao đến kia một vầng mặt trời chói chang, hôm đó đầu tựa như cái hỏa bàn, tản ra nóng bỏng ngọn lửa.

"Này, thật đúng là là gặp quý." Một mặt lẫn nhau ngắm đen thanh niên từ trà than nhảy lên, nhìn một chút bên ngoài mặt trời chói chan, kỳ quái nói.

"Trong núi phần nhiều là như vậy khí trời, Tam ca, ngài cũng đừng hiếm thấy trách lầm ha."

Kia ngắm đen thanh niên nguyên lai là kêu Lâm Tam, là Liễu Hề Sanh thủ hạ một tên võ nghệ không tệ cao thủ, ở Chấn Phong Tiêu Cực trong bởi vì ở Liễu Hề Sanh trước mặt có thể nói lên lời nói, cho nên cũng là rất có uy vọng.

Lâm Tam nghe một chút, nhất thời không vui. Cười mắng: "Các người đám này thẳng nhóc, còn dám cười nhạo các người Tam ca không có kiến thức, xem ra các người là da vừa nhọt ngứa."

Nói xong vén xắn tay áo, làm bộ muốn đánh.

Lâm Tam trong ngày thường bình dị gần gũi, theo chân bọn họ cũng là mở ra đùa giỡn. Cho nên mọi người cũng không hoảng hốt, chẳng qua là biệt trụ cười, ý vị nhìn hần.

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thập Hương Nhuyễn Cân Tán

Liễu Hề Sanh dùng ánh mắt tỏ ý Liễu Nhất Bạch có thể lên đường, ngược lại đối với (đúng) Lâm Tam khề quát lên: "Lâm Tam, khác (đừng) nghịch ngợm. Mang theo các anh em sửa sang lại hành trang đi trước một bước, ta đoạn hậu."

"Tam ca, Thiếu Đương Gia nổi dóa. Chúng ta hay là đi mau đi." Một người thấp giọng cười nói.

"Tam ca, bữa này đánh hay lại là lưu đến lần sau đi." Một người khác nháy nháy mắt.

Lâm Tam giờ nhẹ tay nhẹ nhàng ở hai người trên đầu vỗ vỗ, khề cười một tiếng, dẫn đầu hướng trà than đi ra ngoài.

Liễu Nhất Bạch đem tùy tính Liễu Hề Sanh kéo, thấp giọng rỉ tai nói: "Huynh đệ có thể tin qua ta?"

Liễu Hề Sanh không rõ ý nghĩa, trả lời: "Dĩ nhiên là tin được."

"Nếu tin được liền đem Tinh Nhân Hoa đặt ở huynh đệ nơi này."

Liễu Hề Sanh nhưng mây một cái, trong mắt sáng tối chớp chớp. Đây chuyện Tiểu sự quan trọng đại, mặc dù công nhận Liễu Nhất Bạch thực lực, chỉ hai người này chỉ là lần thứ hai gặp mặt, phải đem trân quý như vậy bảo vật giao cho hần bảo quản nói thật vẫn là có chút không yên lòng.

Khề cắn răng, nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người. Không bằng đánh cược một lần, hần tu vi hơn xa chính mình, nếu là gặp phải phiền toái cũng dễ dàng hơn thoát thân nhiều chút.

Quyết định chủ ý, Liễu Hề Sanh từ trong lòng ngực móc ra nhất phương hình hộp gấm, chậm rãi đưa tới.

Liễu Nhất Bạch cũng không khách khí, nhận lấy cái hộp trực tiếp mở ra. Một đạo ánh sáng mạnh chợt lóe lên, trong nháy mắt đó thăng diệu hai mắt người cũng không mở ra được. Ánh sáng mạnh đi qua, nó lại khôi phục bình thường như vậy bộ dáng, yên lặng nằm ở trong hộp gấm.

Này 'Tinh Nhân Hoa' là một cái vòng tay, tỏa ra ánh sáng lung linh, không nhìn ra cụ thể dùng tài liệu gì luyện chế mà thành. Liên đầu tới cuối dây cộng khảm nam chín viên Ngân Linh, trung gian treo một viên trứng chim cút kích cỡ tương đương Lam Bảo Thạch.

Nhìn không hình dáng, liền biết là chuyên vì nữ tử thiết kế chế tạo.

Liễu Nhất Bạch đưa tay đem Tinh Nhân Hoa lấy đi trên tay, nó liền phát ra một trận thanh thúy 'Chuông chuông' 'Chuông chuông' Ngân Linh âm thanh, thanh âm như có ma lực, khiến cho người nghe cái đó buồn ngủ.

Dùng tay nắm chặt Tinh Nhân Hoa để cho thanh âm cường ép ngừng, Liễu Nhất Bạch từ trong tay áo xuất ra một khối khăn tay đưa nó nhẹ nhàng gói kỹ thu vào túi lý, lúc này mới ngẩng đầu đối với (đúng) lẳng ở nơi nào Liễu Hề Sanh cười nói: "Người có thể mang hộp gấm lần nữa thu cất."

Liễu Hề Sanh hơi giật mình, ngược lại cười cười, minh bạch ý hần. Dem hộp gấm lần nữa để tốt sau, dẫn đầu đuổi theo Lâm Tam bọn họ đi.

Liễu Nhất Bạch từ trong chuồng ngựa đem Hỏa Phượng Hoàng dắt ra, nhẹ nhàng an ủi săn sóc an ủi săn sóc nó hóa hồng tông mao, cười nói: "Người anh em, liền nhìn người."

.

Đoàn người bao la lên đường, rất nhanh liền đến Tịch Tĩnh Lĩnh địa giới. Dọc theo đường đi cũng không con đường bùn lầy tình trạng, ngay cả một tia ướt ý cũng không có, trên đất khô ráo rất, liền xuống mưa dấu hiệu đều chưa từng nhìn thấy.

Tịch Tĩnh Linh một mực chính là đạo phi ngang ngược nơi, lĩnh trung u lâm giăng đầy, ánh mặt trời trải qua nhiều năm soi không vào, bên trong sâu thẳm kinh khủng.

Đi đến Lạc Dương đây là phải qua đất, quan phủ không có cách nào chỉ có thể đem Tịch Tĩnh Linh trung quan đạo sửa chữa sửa chữa rộng, hai bên cây cối toàn bộ chém sạch, dùng cái này để cho những thứ kia cướp bóc cường đạo không dễ dàng như vậy ẩn thân.

Mặc dù như vậy, như cũ có thật nhiều thương nhân ở chỗ này hàng hóa bị cướp, tánh mạng bị hại. Ngay cả quan phủ vận chuyển muối quan cũng ở nơi đây bị cướp chừng mấy gấp, triều đình đã từng phái binh tới vây quét, cuối cùng lại không công mà về.

Yên tĩnh này lĩnh bên trong không chỉ một tốp cường phi, lại phân tán ở trong núi các nơi.

Đến nay mới thôi, quan phủ ngay cả bọn họ ở cũng không biết ở vị trí nào, đến bây giờ, cũng liền bỏ mặc không quan tâm.

Lâm Tam đi ở đội ngũ phía trước nhất, hần là trừ Thiếu Đường Gia Liễu Hề Sanh, 'Người ngoài' Liễu Nhất Bạch trở ra tu vi cao nhất một người, một thân tu vi đã trực bức kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ.

Lâm Tam bỗng nhiên khoát khoát tay, tỏ ý đội ngũ dừng lại. Xoay người thật nhanh hướng đội ngũ phía sau chạy tới.

"Thiếu Đường Gia, trước mặt thật giống như có cái gì không đúng." Hần hơi thờ không gấp một cái, sắc mặt nghiêm túc nói.

Liễu Hề Sanh vuốt vuốt trong tay Giới Dao, sắc mặt lạnh dần, lạnh lùng nói: "Thông báo các huynh đệ tăng cường phòng bị, tùy thời chuẩn bị nghênh địch."

Lâm Tam lĩnh mệnh, đem Liễu Hề Sanh mệnh lệnh truyền đạt ra sau,

Trở về lại đội ngũ phía trước nhất.

Liễu Hề Sanh quay đầu liếc mắt nhìn Liễu Nhất Bạch, thấy người sau vẫn như cũ là một bộ tính trước kỹ càng đáng vẻ, trong lòng thêm chút dẹp yên.

Chúng ta liễu lớn nhỏ Hiệp cũng không phải là giống như hần nói như vậy tính trước kỹ càng, mà là hần đang suy nghĩ thấy Dương Tổ Tiên tình hình đặc biệt lúc ấy là một phen cái dạng gì cảnh tượng, nàng có thể hay không cao hứng đến nhào tới trên người mình? Vẫn sẽ chủ động đi lên tác hôn?

Còn có chính là chỗ này 'Tĩnh Nhân Hoa' thật là thật thích hợp Thanh Thanh tiểu ma nữ này, nếu có thể đưa nó danh chính ngôn thuận đoạt lại liền có thể.

Liễu Hề Sanh hoàn toàn không nghĩ tới trong lòng của hần những thứ ngổn ngang kia tâm tư, tự cố vuốt vuốt trong tay Giới Dao, rượu hơi chút tỉnh nhiều chút liền lại rớt mấy hợp rượu.

Đội ngũ bỗng nhiên dừng lại bất động, Liễu Hề Sanh trong mắt run lên, nhẹ vỗ một cái Liễu Nhất Bạch bả vai. Tỏ ý hần với hần đồng thời đi lên xem một chút chuyện gì xảy ra.

Ở quan đạo ngay chính giữa Hắc nhưng đứng nhất vị diện mục đích chàng trai tuần tú, hần người mặc xanh lét áo lưới, tóc lấy trúc trâm buộc lên, trên người một cỗ không giống với Lan Xạ hương gỗ mùi thơm. Xanh lét thiếu niên sắc mặt như đào Hạnh, tư thái thanh tao lịch sự, còn hơn Cô gầy tuyết sương tư, thiếu niên con người linh động, thủy tính châu như thể hấp dẫn người.

Lâm Tam chính đỏ mặt cùng hần nói đem đến cái gì đó, thấy Thiếu Đường Gia đến, liền thấp giọng nói: "Người này chẳng biết tại sao cản đường bọn ta, nhìn không giống như là Tịch Tĩnh Linh cường đạo, chỉ có một mình hần, không thấy còn lại đồng đảng."

Xanh lét thiếu niên ánh mắt sáng lên, thấy chính chủ đến, trong mắt hiện lên không che giấu được nụ cười.

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười! Hành tẩu giang hồ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đặc biệt giống như là bọn hần Tiêu Cục cái này kinh doanh. Liễu Hề Sanh cảm trong tay Giới Dao thu hồi, ôm quyền xá, hỏi "Vị công tử này, có thể có chỗ đắc tội?"

Xanh lét thiếu niên lắc đầu một cái, khẽ cười nói: "Tại hạ cùng với các người cũng không thù oán."

"Đã là ngày xưa không oán, ngày nay không thù, công tử vì sao ngăn ta lại các loại."

"Bởi vì ta thích."

Liễu Hề Sanh thanh âm dần dần lạnh xuống, lời nói cơ hồ là cắn môi nói ra: "Nói như vậy, ngươi là muốn tìm chuyện?"

Xanh lét thiếu niên mặt đầy hài hước: "Vậy thì như thế nào?"

Lâm Tam đỏ lên mặt, hét: "Vớ hần phé nhiều lời như vậy làm gì, xem ta chém sống người này." Hần rút ra trường đao trong tay định hướng xanh lét trên người thiếu niên chém tới, lại chợt đem trường đao vút trên đất, che vùng đan điền, quay đầu hốt hoảng nhìn Liễu Hề Sanh, sâu thẳm nói: "Thiếu Đường Gia, không tốt. Ta cả người không có một chút khí lực, một tia nội lực cũng không sử ra được."

Liễu Hề Sanh trong mắt hàn quang điểm một cái, bận rộn vận công đổi lại chân khí, lại phát hiện vùng đan điền mơ hồ đau, cả người mềm yếu.

"Ta thế nào cả người không có khí lực, ngay cả đao cũng bắt không được."

"Ta chân thật là mềm, một chút khí lực cũng không có."

"Chuyện gì xảy ra?"

Sau lưng truyền tới tràn ngập sợ hãi thanh âm, triệu chứng với Lâm Tam, Liễu Hề Sanh hai người như thế, đều là cả người không sử dụng ra được một phần khí lực.

Liễu Nhất Bạch thậm chí nói không được, âm thầm kiểm tra xuống tình trạng cơ thể. Phát hiện mình lại cũng là trúng độc, theo chân bọn họ không khác nhiều.

Xanh lét thiếu niên chợt cười ha ha, đùa cợt như vậy nhìn mọi người, nói: "Các người cũng đừng uống phí tâm tư, trúng ta Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, các người liền liền giống như người bình thường. Không có ba canh giờ, các người là không có khả năng dùng võ công."

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hỏa Phượng Hoàng sinh uy

"Chỉ sợ hôm nay là muốn ngỏm tại đây." Liễu Hề Sanh sắc mặt đại biến, hỏi "Người chừng nào thì cho chúng ta hạ độc?"

Xanh lét thiếu niên biết Liễu Hề Sanh chỉ là muốn kéo dài thời gian, lại không chút phật lòng, hết thầy đều ở hần nắm trong bàn tay, hần không sợ những người này còn có thể nhảy ra cái gì sống tới. Cười nói: "Còn nhớ mấy dặm bên ngoài trà than sao?"

Lâm Tam trong mắt sáng tối chớp chớp, cướp hỏi trước: "Người ở đó trong hạ độc, lại thì như thế nào có thể được biết chúng ta khi nào lên đường? Độc Tinh khi nào phát tác?"

Xanh lét thiếu niên dùng tán thương nhãn quang nhìn một chút Lâm Tam, trả lời: "Cái vấn đề này vẫn an! Các người ở trà than uống độc được sau cũng sẽ không phát tác, này 'Thập Hương Nhuyễn Cân Tán' bản thân nhưng là không độc vật. Nó chỉ yêu cầu một ít đặc thù vật liệu phụ tác dụng sau khi mới có thể huy phát Độc Tinh."

Xanh lét thiếu niên tựa hồ đối với bản thân thủ đoạn cảm thấy vô cùng hài lòng, mặt mày hớn hở tiếp tục nói: "Trà than nơi này mục tiêu quá lớn, không thích hợp động thủ. Mà ta, chỉ cần phải ở chỗ này yên lặng chờ vị, đối đãi các người tới ta cầm trong tay thuốc bột rơi vãi trên không trung, các người dĩ nhiên là sẽ tùy tiện rơi vào trong tay ta."

Đoàn người yên lặng nghe xong hần nói chuyện, sắc mặt cũng có trình độ không đồng nhất nào sắc. Người này thật có lòng tốt máy, đem hết thầy đều đã coi là tốt, chỉ chờ bọn hần hướng trong bẫy chui.

"Được, cố sự kể xong. Các người cũng đừng uống phí sức lực kéo dài thời gian." Xanh lét thiếu niên vỗ vỗ tay, cất cao giọng nói: "Các anh em, đi ra làm việc."

Thủ hạ của hần người đã sớm ở trong rừng mai phục hồi lâu, bị văn trùng đốt đã sớm không kiên nhẫn. Thấy đương gia truyền tới tín hiệu, từng cái lăm le sát khí từ trong rừng chui ra ngoài.

Định thần nhìn lại, bọn họ ước chừng mười lăm mười sáu người, người người thân thể cường tráng, Long Hành Hồ Bộ, hiển nhiên là tu vi không tệ người có luyện võ.

Liễu Hề Sanh thấy vậy, sắc mặt biến hóa hồi bại. Chán nản nói: "Chúng ta chẳng qua là tầm thường áp tiêu kiếm miếng cơm ăn, hàng hóa người toàn bộ lấy đi, mong rằng người có thể tha cho ta những huynh đệ này tánh mạng, bọn họ cũng không dễ dàng."

Xanh lét thiếu niên nói với hần pháp lợ đễnh, gõ nhịp thở dài nói: "Chấn Phong Tiêu Cục Thiếu Đương Gia cũng là tầm thường áp tiêu tiếng người, như vậy Trung Nguyên có thể thật đúng là không tìm ra nhà thứ hai như vậy 'Tầm thường' Tiêu Cục."

Đối phương hiển nhiên đến có chuẩn bị, một lời liền nói phá thân phận của mình. Liễu Hề Sanh mặt không chút máu, hần ngược lại không sợ chết, chẳng qua là khổ những huynh đệ này, còn phải liên lụy vô tội Liễu Nhất Bạch.

Hơi trầm mặc một hồi, xanh lét thiếu niên có lẽ là trêu đùa đủ hần, nhàn nhạt nói: "Yên tâm đi, chúng ta chẳng qua là 'Tình Nhân Hoa' tôi, không tổn thương người tánh mạng."

Chuyển mà mệnh lệnh nói: 'Đưa bọn họ toàn bộ đánh ngất xỉu, đem hàng hóa toàn bộ kéo về đi, trên người bọn họ cũng kiểm tra cẩn thận, đừng rò bất luận một món đồ gì.'

Hon mười người đã sớm không kèm chế được, ủa lên.

Đứng ở phía trước nhất Lâm Tam dẫn đầu bị đánh ngã, tiếp lấy lại chạy thẳng tới phía sau Liễu Nhất Bạch hai người, còn lại hon mười người phân biệt hướng những người còn lại đi.

Liễu Nhất Bạch vỗ nhè nhẹ chụp Liễu Hề Sanh bả vai tỏ vẻ an ủi.

"Hur —— hur ."

Đồng thời, một đạo liệu lượng tiếng huyết gió từ Liễu Nhất Bạch trong miệng vang lên, Hỏa Phượng Hoàng từ đám người cuối cùng chạy như điên mà ra, trong khoảnh khắc liền đã chạy tới, vô trước Mãnh hướng kia muốn đánh ngất xỉu Liễu Nhất Bạch hai người Đại Hán đạp đi.

Một cước này thế đại lực trầm, mang theo lôi đình oai. Trực tiếp đưa hần đạp ngã lật đất, trong miệng không ngừng ho ra máu.

Hon mười người kia đều bị trong sân biến cố đột nhiên kinh động đến, không nghĩ tới một con ngựa lại lợi hại như vậy, thoáng hơi giật mình, liền rút đao xông lại.

Hỏa Phượng Hoàng nhỏ nhẹ thờ gấp câu chữ thề, nó đứng thẳng lên chân sau, nửa trước thân đứng ở giữa không trung, phát ra một tiếng sấm như vậy tiếng hí, chấn động người hai lỗ tai rung động ầm ầm.

Sau đó lại thẳng tắp hướng hon mười người đánh tới, tốc độ nó quả thực quá nhanh. Bọn họ hoàn(còn) phản ứng không kịp nữa, năm người liền đã bị đụng ngã lăn trên đất, nằm trên đất gào thét bị thương không dứt, hiển nhiên là xương bị đụng gãy.

Còn lại mấy người nhìn ngạo ngễ mà đứng Hỏa Phượng Hoàng, trong mắt lóe vẻ hoảng sợ, nhất thời không dám tiến lên nữa.

"Đều là phế vật." Xanh lét thiếu niên trong mắt lộ hung quang.

"Một con súc sinh còn muốn nhảy ra cái gì sóng?"

Hần chợt rút kiếm, lẳng không lên, vung ra ba đạo kiếm khí.

Ba đạo kiếm khí du nếu Kinh Long, phân biệt đi lên, trung, xuống ba phương hướng hướng Hỏa Phượng Hoàng chém tới.

Hỏa Phượng Hoàng tựa như cũng là biết lợi hại, bốn vó tề phát lực, từ tại chỗ nhảy lên ba, bốn thước, đem ba đạo kiếm khí toàn bộ tránh thoát.

"Tốt một con súc sinh." Xanh lét thiếu niên then quá thành giận, hần đường đường một cái đương gia, nếu là ngay cả một con ngựa cũng không đánh chết, sau này làm sao còn phục chúng.

Hần ngửa mặt lên trời thét dài, quát to: "Kiếm Vũ giang hồ!"

Mười đạo kiếm khí từ hiện lên hàn quang mũi kiếm trung bắn ra, ở giữa không trung mỗi một đạo kiếm khí không ngờ chia ra làm mười đạo nhỏ hơn kiếm khí, như thế lập đi lập lại, cuối cùng một đạo lại biến hóa với Tú Hoa Châm kích cỡ tương đương.

Trong nháy mắt, hàng ngàn hàng vạn tia kiếm khí hướng Hỏa Phượng Hoàng ra phá không đi.

Đây nếu là bị đánh trúng, cả người thế nào cũng phải đâm ra từng hàng trong suốt lỗ thủng.

Liễu Nhất Bạch thần sắc đại biến, không nghĩ tới này xanh lét thiếu niên lại có như thế sát chiêu. Trong lòng âm thầm hối hận để cho Hỏa Phượng Hoàng cuốn vào trường tranh đấu này.

Hỏa Phượng Hoàng lại tê kêu một tiếng, làm bộ muốn xông về phía trước, chợt đổi lại phương hướng, xuất ra móng hướng trong rừng rậm chạy đi, trong nháy mắt sẽ không ánh. Hàng ngàn hàng vạn tia kiếm khí rậm rạp chằng chịt đánh vào trống trải trên quan đạo, lưu lại vô số mảnh nhỏ lỗ nhỏ.

Liễu Nhất Bạch thấy vậy, thở phào. May Hỏa Phượng Hoàng 'Không nói nghĩa khí' chạy, nếu không kết quả này thật đúng là sẽ cùng này thiên sang bách không quan đạo như thế.

"Ta huynh đệ người quá mẹ hần trâu, ngay cả người con ngựa đều là cái quái thai, hoàn toàn không nói phải trái a." Liễu Hề Sanh mờ to hai mắt, biểu tình cực kỳ khen nói."Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ không có thốt kia ngựa . . Không đúng, người nào có như vậy phong cách qua."

"Một loại một dạng đều là ta dạy tốt."

Thấy hai người hoàn(còn) có tâm tình ở nơi này thối phồng, xanh lét thiếu niên giận không chỗ phát tiết. Vốn là mười phần chắc chín sự tình, không nghĩ tới lại nhảy ra một quái mã, để cho hắn dưới tay mấy cái người bị trọng thương.

"Huynh đệ . Ngươi . ." Liễu Hề Sanh lời nói còn chưa lên tiếng, liền cảm giác mắt tối sầm lại, mất đi ý thức.

Sau đó Liễu Nhất Bạch cũng bị đánh ngã.

Xanh lét thiếu niên nhẹ nhàng vỗ tay, thấp giọng nói: "Để cho hai người các ngươi ở trước mặt ta nhảy. Đánh không chết các ngươi ."

"Uy uy uy, các ngươi trước không cần phải để ý đến mấy cái phế vật, trước đem những hàng hóa này toàn bộ chở đi, đem trên người bọn họ toàn bộ đáng tiền đồ vật toàn bộ lấy đi."

Nói xong, như là cảm thấy không thể nào đã ghiền, chỉ chỉ nằm trên đất Liễu Nhất Bạch hai người nói: "Hai người kia, liên y phục cũng cho bọn hắn thuận đi, trên người không thể nhìn thấy giữ lại bất kỳ vật gì, nếu không ta liền đem bọn ngươi lấy hết ném trên đường chính đi."

Ha ha ha ha, thật là thống khoái. Xanh lét thiếu niên suốt vật áo, đối với (đúng) chính hắn một anh minh quyết định cảm thấy rất hài lòng, ngay sau đó nghênh ngang mà đi.

Hon mười người kia trở mắt nhìn nhau, một người thấy hắn đi xa, thấp giọng nói: "Thật là tên biến thái nếu ai . ."

"Àm!" Lời vừa nói ra được phân nửa, xanh lét thiếu niên từ không trung đáp xuống, đưa hắn một cước đạp lộn mào trên đất, một bên đạp vừa nói: "Cho ngươi biến thái, cho ngươi biến thái . Ta tối ghét người khác ở sau lưng nói ta nói xấu."

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thúc thúc nhẫn thím không thể nhẫn nhịn

Thái dương rốt cuộc cuối cùng nhảy lên mấy cái, sau đó liền một đầu đâm vào trong núi, đem trên núi cây xanh ánh thành hồng thụ, giống như một mảng lớn cây phong lâm. Thái dương đem mấy bó buộc nhân nhạt ánh sáng rơi rải trên bầu trời, để cho thế giới biến hóa kim.

Nhưng mà, vàng óng cũng rất nhanh thu nhỏ lại. Núi đen, lầu đen. Trên lầu, phát sáng thứ một cánh cửa sổ, ngay sau đó đệ nhị phiến cũng phát sáng, sau đó chính là thứ ba phiến, thứ tư phiến trên trời, phát sáng viên thứ nhất sao, ngay sau đó, viên thứ hai, viên thứ ba. Văn thấy đèn đỏ tắt, liền lại bắt đầu phiêu động, nhẹ nhàng phiêu động, đem thái dương ngay cả ánh sáng đồng thời, toàn bộ mà ép vào núi cốc. Chỉ một thoáng, hết thấy thành màu xám đen.

Bên trong lầu đèn được sáng choang, truyền tới xanh lét thiếu niên thở hổn hển tiếng mắng chửi.

"Phế vật, đều là phế vật."

Một đám người ngồi quanh ở hai bên, không dám thở mạnh một tiếng. Đem toàn bộ hàng hóa cùng từ Liễu Nhất Bạch, Lâm Tam bọn người trên thân lục soát đồ vật toàn bộ kiểm tra một lần, không nhìn thấy 'Tình Nhân Hoa' tung tích. Hơi có chút giá trị chính là một ít bạc vụn, ngân phiếu loại đồ vật.

"Đương gia, chúng ta kiểm tra rất cẩn thận, chắc chắn toàn bộ địa phương cũng điều tra. Khả nghi đồ vật chúng ta toàn bộ mang về, có lẽ . . Bọn họ không đem mấy thứ mang trên người." Một người đứng dậy cẩn thận từng li từng tí nói.

"Thúi lắm. Đầu óc người lớn lên ở trên mông sao? Bọn họ vận Tiêu 'Tiêu' không mang theo trên người hoàn(còn) vận cái rắm a." Xanh lét thiếu niên giận dữ, đem ly rượu trong tay hung hăng nện ở trên đầu người kia.

Người kia đột ngột bị ly rượu đập ở trên trán, nhất thời rên lên một tiếng, quỵ sụp xuống đất không ngừng cầu xin tha thứ.

Nhìn thấy cái kia không có ý chí tiến thủ đáng vẻ, xanh lét thiếu niên trong lòng Vô Danh giận lên, từ chỗ ngồi nhảy xuống, hướng về phía hắn chính là một hồi đạp mạnh.

"Người mẹ hần thông minh . . Có cốt khí khác (dùng) cầu xin tha thứ a . . Người vẫn như thế uất ức . Tức chết đại gia."

Đạp một hồi, kia người đã là miệng tức giận ra mũi không tức giận vào.

Nhận lấy bên cạnh một cô gái xinh đẹp đưa tới khăn tay xoa một chút mồ hôi, xanh lét thiếu niên lạnh lùng liếc một cái mọi người: 'Hoàn(còn) cạnh đến làm gì? Đem phế vật này cho ta lôi ra cho chó ăn.'

"Chậm, các người điểm tề nhân ngựa đi xem một chút những người đó còn ở đó hay không, đem đầu lĩnh kia mấy cái bắt lại cho ta."

Mọi người nom nớp lo sợ lĩnh mệnh, đem trên mặt đất Từ Thi cho chiếc đi ra ngoài.

"Đại vương, làm gì nổi giận như vậy a." Thấy mọi người đều đi ra ngoài, nữ tử yêu điểm này uốn éo người đi tới xanh lét thiếu niên sau lưng, đầy đặn thân thể mềm mại áp sát vào phía sau hắn, thở khí như lan nói.

Xanh lét thiếu niên đang cười một tiếng, đem cô gái xinh đẹp kéo đến trước người, tay trái ở nàng trên cặp mông không ngừng rong ruổi. Xít lại gần nàng bên tai nhẹ giọng nói: "Ta bây giờ hỏa khí rất lớn, người cảm thấy nên làm cái gì bây giờ."

Cô gái xinh đẹp sắc mặt đỏ ửng, mặt đầy thẹn thùng. Dịu dàng nói: "Ta theo Đại vương xử trí."

Ha ha ha ha. Xanh lét thiếu niên cười to, đưa nàng chặn ngang ôm lấy, chạy thẳng tới trên đại sảnh bảo tọa. .

Tịch Tĩnh Linh trên quan đạo

Hỏa Phượng Hoàng không biết lúc nào đã vòng trở lại, nằm rạp trên mặt đất không ngừng dùng đầu cọ đến Liễu Nhất Bạch mặt.

Có thể là cảm thấy có chút ngứa, hay là Dược Tính đã tán, Liễu Nhất Bạch sâu kín tỉnh dậy, mở mắt liền thấy Hỏa Phượng Hoàng hỏa hồng đầu, con mắt ân cần nhìn hắn, tâm lý âm áp, thầm nói hay lại là động vật càng có tình có nghĩa a.

Vẫy vẫy đầu, gáy ra mơ hồ đau.

"Vương Bát Đản, người đại gia . Đánh cướp đánh liền cướp, liên y phục cũng không để lại một món, quả không có nhân tính đi." Liễu Nhất Bạch đứng dậy mới cảm giác được toàn thân lạnh lẽo, cả người y không mảnh vải.

Bên cạnh (trái phải) quét tới, thấy Liễu Hề Sanh với chính mình như thế, tâm lý hơi chút thẳng băng một ít.

Thấy chung quanh không người, cuống quýt cái mông trần chạy đến phía sau, tìm tới một cái với hần vóc người xê xích không nhiều người, đem hần quần áo lột xuống mặc vào, lúc này mới thở phào một cái.

Chậm rãi đi đến Liễu Hề Sanh bên cạnh ngồi xuống, dùng sức vỗ vỗ hần mặt, lớn tiếng nói: "Đừng ngủ, thái dương cũng xuống núi. Nên lên tới dùng cơm."

Liễu Hề Sanh vốn là tu vi so với người khác cao hơn không ít,

Dược Tính cũng phải so với thường nhân tiêu tan mau mau. Bị người vừa đụng, liền chột mồ hai mắt ra, thấy là Liễu Nhất Bạch, vội vàng hỏi "Đồ vật vẫn còn chứ?"

Liễu Nhất Bạch yên lặng hồi lâu, chỉ chỉ trên người mình, lại chỉ chỉ hắn.

Liễu Hề Sanh lúc này mới lên người nhìn, biểu tình với trước Liễu Nhất Bạch. Xấu hổ nói: "Này Quy Nhi Tử nếu là rơi vào trong tay ta định không để cho hắn tốt hơn."

Ngay sau đó thậm chí nói âm thanh xin lỗi, cũng học Liễu Nhất Bạch tìm người phá y phục mặc lên.

Thấy hần mặc quần áo từ tế, Liễu Nhất Bạch đi tới trước người hắn, cười nói: "Chúng ta nhất định là phải đi tìm hắn để gây sự, cũng không phải là 'Tình Nhân Hoa' . Mà là bởi vì ta Can Tương kiếm ném"

Câu có lời nói hần không nói ra miệng, quan trọng hơn là muốn báo cáo này cõi quần áo thù.

"Ồ? Huynh đệ ý là . . 'Tình Nhân Hoa' không ném?" Liễu Hề Sanh mừng rỡ.

"Hỏa Phượng Hoàng, tới." Liễu Nhất Bạch vẫy tay đem Hỏa Phượng Hoàng kêu trước người, từ yên ngựa bên trong ra lấy ra một khối bao quanh thứ gì khăn tay. Xoay người cười nói: "Tình Nhân Hoa" ở chỗ này, huynh đệ chờ vội.

Mở ra khăn tay, một đạo ánh sáng mạnh sáng lên, quả nhiên là 'Tình Nhân Hoa. ' Liễu Hề Sanh thở phào."May mắn Tiêu không ném, nhờ có huynh đệ nghĩ ra như vậy tốt phương pháp."

"Việc cần kíp trước mắt, chúng ta trước phải xác nhận người kia thân phận, sau đó sẽ thảo luận kỹ hơn." Liễu Nhất Bạch sắc mặt nghiêm túc, từ đầu đến

cười, bọn họ cũng không biết cái đó là người nào, cái nào đỉnh núi lẫn lộn, Hữu Vô hôn phối . Phi phi . Dù sao cũng cái gì cũng không biết, trừ hấn là người đàn ông, còn lại hoàn toàn không biết.

Liễu Hề Sanh gật đầu đồng ý, từng cái đám đông đánh thức sau, một nhóm mười tám cái bị đoạt nam nhân, trong đó còn có hai cái mặt đầy ủy khuất cái mông trần nam nhân ngồi quây quần một chỗ, thương thảo kế hoạch bước kế tiếp.

Yên tĩnh này linh thể lực hỗn loạn, mỗi người chiếm cứ địa bàn. Nếu là kia xanh lét thiếu niên là yên tĩnh này linh cường đạo vậy còn dễ làm, từng bước từng bước từ từ tra, chung quy có thể tìm được. Nếu là hấn là từ địa phương khác người theo gió mà đến, vậy thì như mò kim đáy biển như vậy, rất khó tìm.

Lâm Tam đồng tình mắt nhìn sau lưng hai cái tron bóng huynh đệ, cười nói: "Chúng ta hay lại là vội vàng cho hai vị này huynh đệ tìm thân quần áo sạch mặc vào trước đi, sau đó mới vào núi điều tra tin tức."

"Cũng tốt. Chúng ta toàn bộ tài vật đều bị đoạt hết, tới trước bên trong thành tìm tới Phân Bộ liên lạc huynh đệ, ăn uống no đủ, ngày mai lại vào núi." Liễu Hề Sanh gật đầu một cái, đồng ý Lâm Tam đề nghị. Ngược lại nhìn về phía Liễu Nhất Bạch, hỏi "Huynh đệ, người xem như vậy có thể được?"

"Ta không ý kiến."

"Tốt lắm, các anh em, chúng ta bây giờ liền vào thành."

"Đương gia . . Người xem chúng ta này" người trần truồng hai người nhún nhún nhó nhó, núp ở Lâm Tam phía sau thấp giọng nói.

Ho khan một cái, Liễu Nhất Bạch lúng túng sờ mũi một cái.

Liễu Hề Sanh cười mắng: "Các người thì tùy tìm một chút lá cây che một chút, tạm thời nhịn một chút. Ta cho các người trước ghi lại một công, đến bên trong thành Tự Nhiên ít không các người khỏe nơi."

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Thánh Nữ cùng chim non

Qua Tĩnh Tĩnh Linh, cách Lạc Dương cũng sẽ không xa.

Bởi vì chỗ này trên đường phần nhiều là thôn, cho nên dưới chân núi thành trấn nhỏ cũng liền tương đối phồn hoa, đi ngang qua thương đội nhiều ở chỗ này nghỉ chân vui đùa.

Nói là vui đùa, là bởi vì thanh lâu chiếm cứ hơn nửa trấn nhỏ, còn lại chính là kia sông bạc loại tiêu khiển nơi.

Liễu Hề Sanh trong miệng nói Chấn Phong Tiêu Cục Phân Bộ, thật ra thì chỉ là một bán bị thương đan dược hiệu thuốc nhỏ. Cửa hàng nhỏ hẹp, tọa lạc tại đường phố, chẳng qua là bên cạnh cửa hàng lớn cách ra viên đạn như vậy góc nhỏ.

Cửa hàng bên trong linh linh tán tán để nhiều chút dược liệu, Hồ Cốt loại đồ vật, bên trong chuông quỹ tiểu nhị cộng lại chỉ có một người, Ủ, bởi vì chỉ có một người.

Nói là Phân Bộ, nơi này nhưng là không tiếp nối áp tiêu bảo vệ hàng hóa kinh doanh, bởi vì nơi này qua lại thương đội rất nhiều, xử lý này cửa hàng huynh đệ phụ trách ở chỗ này hỏi dò đủ loại tin tức, gom tình báo.

Theo Liễu Hề Sanh ở Dược Phô huynh đệ kia lấy nhiều chút ngân phiếu, hỏi một chút gần đây trấn trên chuyện. Quản sự huynh đệ cực kỳ nhiệt tình, bình thường nhưng là rất khó thấy Thiếu Đường Gia, một ực liền đem gần đây phát sinh mấy chuyện đại sự lựa ra nói.

"Mấy ngày trước đây, kia Bạch Liên Giáo Thánh Nữ ở bên trong trấn bị từ kinh thành đuổi theo Thần Bộ cho giết. Lúc ấy nhưng là đưa tới vô cùng nào động lớn, tình cảnh kia, thật là chiêng trống tiếng động vang trời, dây pháo trời lên, Hồng Kỳ phát phối, người ta tấp nập "

"Bạch Liên Giáo?" Liễu Nhất Bạch không hiểu, cắt đứt hấn thao thao bất tuyệt diễn giảng.

Thấy là với Thiếu Đương Gia cùng đi, lại quan hệ không tầm thường. Quân sự huynh đệ không dám nổi nóng, kiên nhẫn giải thích: "Này Bạch Liên Giáo cũng là gần đây mới vừa nở ra Giáo Phái, công tử chưa từng nghe qua đúng là bình thường."

"Nói đến này Bạch Liên Giáo, trước đó vài ngày ở trong trấn cổ động tuyên dương bọn họ giáo nghĩa, lôi kéo người khác nhập giáo. Bọn họ tự xưng là Ngọc Hoàng Đại Đế phát Phàm Thiên Binh Thần Tướng, có cất giấy thành Binh, khả năng hô phong hoán vũ. Dĩ nhiên, cụ thể ta cũng chưa có xem qua. Chẳng qua là hôm đó may mắn ở trên đường thám thính tin tức thời điểm thấy Bạch Liên Giáo Thánh Nữ, đó thật là một cái quốc sắc thiên hương a . . ."

Nói đến chỗ này, hần hai mắt sáng lên, nuốt hớp nước miếng sau tiếp tục nói: "Chẳng qua là còn không không chờ ta nhìn đủ cô ấy là dịu dàng đáng người, tuyệt sắc dung nhan. Từ trong đám người giết ra một cái điều luyện người đàn ông trung niên, sau đó biết được hần chính là đại danh鼎鼎 người ta gọi là 'Thiết Huyết Thần Bộ' kinh thành đệ nhất Bộ Đầu. Một mình hần độc chiến kìa Bạch Liên Giáo Thánh Nữ và mấy chục cái Giáo Chúng mà không rơi xuống hạ phong, cuối cùng càng là đem các loại người toàn bộ tiêu diệt, cả kìa Bạch Liên Giáo Thánh Nữ cũng không thể chạy thoát."

Quân sự huynh đệ mặt đầy tiếc cho, thờ dài.

"Thiết Huyết Thần Bộ?" Liễu Nhất Bạch lại vừa là mặt đầy mộng ép.

"Đại ca người . Đến cùng phải hay không lẫn lộn giang hồ." Tiểu huynh đệ mặt đầy nghi ngờ, trả lời: "Thiết Huyết Thần Bộ cái danh hiệu này từ xưa đến nay, hần độc lai độc vãng, thiết diện vô tư. Đặc biệt lòng bất những thứ kia nếu phạm, trọng phạm. Nghe nói lần này hay lại là Hoàng Đế tự mình chỉ đích danh muốn hần đi đem kìa Bạch Liên Giáo đầu não cho tóm lại thẩm vấn."

"Vậy sau đó thì sao?"

"Sau đó tình cảnh kìa thật là chiêng trống tiếng động vang trời, dây pháo trời lên, Hồng Kỳ phát phối, người ta tấp nập "

"Nói điểm chính."

"Ngạch, thói quen." Quân sự tiểu huynh đệ ho nhẹ hai tiếng, tiếp tục nói: "Lúc ấy a, máu kia lưu đầy đất, kìa Bạch Liên Giáo Thánh Nữ càng là chết không nhắm mắt. Thần Bộ không một chút nào thương hương tiếc ngọc, đưa nàng đầu trực tiếp cho chặt xuống xách ở trên tay. Hét lớn một tiếng 'Bạch Liên Giáo xúi giục không biết gì trăm họ, tuyên dương Dị Thần bàn về, ý đồ mưu phản. Ta phụng Thánh Thượng chỉ ý phân phát Bạch Liên Giáo, nếu có người lại vào Bạch Liên Giáo, kết quả hãy cùng trong tay của ta người như thế.' "

Nói xong hần liền đi, không biết có phải hay không là trở lại kinh thành phục mệnh. Này Bạch Liên Giáo Thánh Nữ cũng coi là bọn họ nhân vật trọng yếu, nghe nói Bạch Liên Giáo phía trên nhất vị kìa đại phát lời đình, phái người tìm khắp nơi Thiết Huyết Thần Bộ báo thù đây.

"Này Thần Bộ đảo là một cái nhân vật, có cơ hội nhất định phải quen biết một chút." Liễu Nhất Bạch nghe xong không khỏi cảm thán.

"Từ chuyện này đây? Còn có cái gì có giá trị tin tức?" Liễu Hề Sanh mở miệng hỏi.

Quân sự tiểu huynh đệ hơi suy tư một hồi,

Chần chờ nói: "Phải nói có giá trị tin tức. Không biết tối nay 'Khoái Hoạt Lâu' có một đứa con nít muốn đầu giá có tính hay không?"

"Cút đi." Liễu Hề Sanh cười mắng, chỉ nói là người này tinh trùng lên óc, nói: 'Tối nay dẫn người đi chính là. Hôm nay các anh em đi theo ta cũng được ỳ khuất, là nên hảo hảo buông lỏng một chút.'

Tiểu huynh đệ mặt đầy ủy khuất, thấp giọng nói: "Thiếu Đương Gia hiểu lầm ta, ta cũng còn là một chim non."

Mọi người ồn ào cười to.

"Bất quá, huynh đệ thật đúng là không lừa gạt Thiếu Đương Gia. Trấn trên mặc dù thanh lâu nhiều không kể xiết, này 'Khoái Hoạt Lâu' nhưng là danh tiếng tối một cái lớn. Cộng thêm tối nay có chim non đầu giá, khẳng định rất nhiều người đi, đến lúc đó nhất định có thể thám thính được rất nhiều tin tức."

"Có lẽ thì có biết kìa xanh lét người thiếu niên." Quân sự tiểu huynh đệ lại thêm một câu.

Liễu Hề Sanh gật đầu một cái, để cho tiểu huynh đệ đóng cửa hàng, dẫn bọn họ tìm nhà thợ may cửa hàng mua nhiều chút quần áo. Trừ kia treo lá cây hai cái huynh đệ, hần với Liễu Nhất Bạch cũng phải lẫn nữa lại đặt mua một thân, luôn xuyên của bọn hần cũng không thích hợp.

Trong trấn bán cửa hàng quần áo đa số bán nữ trang, bởi vì gái lầu xanh quả thực quá nhiều, làm đều là các nàng làm ăn. Hơn nữa những thứ kia trắng hoa nữ từ phần nhiều là xuất thủ rộng rãi, chưa bao giờ sẽ trả giá.

Thật vất vả tìm nhà, quần áo kiểu, chất lượng cũng thiên về Trung Hạ Đẳng, chương quỹ cũng là một bộ người có thích mua hay không đáng về.

Dựa theo Liễu Hề Sanh tính khí không đập hần cửa hàng thế là tốt rồi, xoay người muốn đi. Bị quân sự tiểu huynh đệ vội vàng kéo lại, khuyên đến: "Thiếu Đương Gia, ngài hay lại là tạm thì cũng được. Trấn trên nhưng là lại cũng không tìm ra nhà thứ hai như vậy."

"Huynh đệ, nói chuyện cũng tốt. Chúng ta hay lại là khiêm tốn một chút được!" Liễu Nhất Bạch tiến lên cười nói.

Cũng vậy, việc cần kíp trước mắt vẫn phải là đánh trước tra rõ ràng xanh lét thiếu niên con đường. Mấy người qua loa chọn bộ quần áo đã trả tiền sau,

chạy thẳng tới gần đây từ lâu đi.

"Bạch Liên Hoa mở, Di Lặc Phật giáng thế!"

"Bạch Liên Hoa mở, Di Lặc Phật giáng thế."

"Bạch Liên Hoa mở, Di Lặc Phật giáng thế."

..

Mới ra đường phố, liền truyền tới một trận tê chỉnh tiếng reo hò. Trên đường phố không còn một mống khoáng mặt đất chen đầy người, thật đang quan sát cái gì, thỉnh thoảng phát ra trận trệ tiếng ủng hộ.

Liễu Nhất Bạch khẽ nhủ mảy, cùng Liễu Hề Sanh liếc mắt nhìn nhau, tỏ ý tiến lên nhìn một chút chuyện gì xảy ra.

"Vào ta Bạch Liên, thần công Hộ Thế." Vệt ra đóng người, chỉ thấy một hòa thượng ăn mặc nhà sư chỉnh nghiêm trang đang nói chuyện.

Sau đó châm cái Mã Bộ, phía sau một cái Giáo Chúng xách cây đại đao liền hướng về thân thể hấn chém tới.

Vây xem người hù dọa không khỏi nhắm mắt lại, tưởng tượng huyết dịch tung tóe cảnh tượng cũng không phát sinh. Chỉ nghe "Keng" một tiếng, đại đao chém vào tầng nhân kia trên người phát ra một tiếng đao kiếm tiếng va chạm vang, trên người hấn lại không tổn thương chút nào.

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Bạch Liên Tiên Tử

"Tà thuật a ." Quân sự tiểu huynh đệ trọn to cặp mắt, run rẩy nói.

Liễu Nhất Bạch bật cười, nói: "Này rõ ràng là Kim Chung Tráo công pháp, thế nào đến ngươi này thì trở thành tà thuật."

"Tin đồn những thứ này thuật pháp thừa tự Bạch Liên Giáo, hơn nữa kỳ con đường vốn là quá dã, cho nên bị Phật Đạo trung người coi là "Tà thuật" "

Liễu Hề Sanh lạnh rên một tiếng, nói: " thuật cái đó Chính Tà, quan tâm kỳ dụng; nhóm người Chính Tà, quan tâm kỳ hành." Này chính thông võ công bị gian nịnh người sử dụng dĩ nhiên là bị bọn họ những thứ kia nguy quân tử nói thành là tà thuật."

Liễu Nhất Bạch đồng ý gật đầu một cái. Xác thực, giống vậy võ công không cùng người dùng, cách nói cũng là không giống nhau lắm.

"Khuyến khích quần chúng, ngu muội trăm họ."

Không Có tiểu huynh đệ ngăn trở, Liễu Nhất Bạch cười hướng tầng nhân kia đi tới.

"Ngươi là người nào? Muốn nhập giáo xếp hàng đi." Giơ đao Giáo Chúng rầy đến.

Liễu Nhất Bạch sờ mũi một cái, nếu là biết người khác chắc chắn biết hấn đây là muốn làm chuyện xấu. Nịnh cười quỵến rũ nói: "Vừa mới nhìn các đại sư biểu diễn Thần Kỹ, tiểu nhân nhất thời kích động, liền không nhịn được lao ra."

Nhà sư mặt mang vẻ đắc ý, khoát khoát tay tỏ ý giơ đao Giáo Chúng lui về phía sau. Cười híp mắt nói: "Vị thí chủ này cùng ta dạy hữu duyên, Bốn thiên vương đặc biệt cho phép ngươi không cần xếp hàng, trực tiếp có thể gia nhập ta Bạch Liên Giáo."

Liễu Nhất Bạch làm bộ như một bộ kinh hi bộ đáng, tung tăng nói: "Thật sao? Thật có thể . Sao?"

"Chỉ bất quá ."

Nhân lúc nóng muốn đánh thiết. Nhà sư thấy Liễu Nhất Bạch có chút do dự, hỏi vội: "Chỉ tuy nhiên làm sao?"

Liễu Nhất Bạch vòng quanh kia giờ đao Giáo Chúng đi hai vòng, nghi ngờ nói: "Ngươi đao này không phải là . Giả chứ ?"

"Này, thí chủ nói đùa. Đây chính là tốt sắt chế tạo, không tin ngươi cầm đao chém ta hai đao thử một chút."

"Đại Sư, như vậy không tốt đâu" Liễu Nhất Bạch do dự nói.

"Ngươi này thí chủ cực kỳ vết mực, cho ngươi chém ngươi chém chính là . . Nhanh lên một chút." Nói xong bày cái tư thế, tỏ ý Liễu Nhất Bạch nhanh lên một chút cầm đao chém hẳn.

"Đừng vậy, cho ngươi chém ngươi chém liền. Đại Sư chẳng lẽ còn có thể bị ngươi này cái tay trời gà không chặt tiểu tử thương tổn đến hay sao?" Lâm Tam đứng ở trong đám người ồn ào lên.

"Đại Sư thần công Hộ Thể, cẩn thận khác (đừng) thương tổn đến ngươi mình mới là." Liễu Hề Sanh cũng ở một bên cười đều nói.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt 'Đồ Ừng '. Một bộ được không người khác khích tướng bộ dáng. Nhả hộp nước miếng xoa một chút tay, 'Phí lực' đem trường đao nâng lên, hốt hoảng nói: "Đại Sư, ta thật là muốn chém?"

Nhà sư đã sớm mặt đầy không kiên nhẫn, không ngừng kêu để cho hắn nhanh lên một chút.

Liễu Nhất Bạch ánh mắt đông lại một cái, trường đao thẳng tắp hướng tăng nhân kia trên cổ chém tới.

Mọi người lần này học ngoan ngoãn, không lại nhắm mắt, cũng nghĩ nhìn một chút Thiên Thần hạ phạm Thần Tích. Chỉ không như mong muốn, nhà sư đầu lập tức bị trường đao chặt xuống, rơi trên mặt đất, mặt đầy kinh hoàng, máu tươi từ trên cổ hắn chèn lẫn chảy ra. Tiếp cận tương đối gần người bị bắn mặt đầy máu, đứng ngơ ngác tại chỗ, tựa như là không thể tin được phát sinh trước mắt sự tình.

Toàn trường tĩnh lặng.

"Gạt người, cái gì Di Lạc Phật giáng thế, cái gì Bạch Liên Giáo, cắt." Lâm Tam trong lòng biết Liễu Nhất Bạch ý đồ, dẫn đầu mở miệng trước châm chọc nói.

"Đừng vậy, không chịu nổi một kích a. Mọi người tán đi, ai về nhà nấy, tìm mẹ của mình." Liễu Hề Sanh khuyến khích vây xem người đi nhanh lên.

Mọi người vây xem thất vọng, cảm thấy là bị lừa gạt, từng cái tức giận không dứt, xoay người định rời đi.

"Ngươi . . Ngươi ngươi thật lớn mật." Giờ đao Giáo Chúng mặt đầy kinh hoàng."Ngươi lại dám giết chúng ta Bạch Liên Giáo Thiên Vương Hộ Pháp?"

Liễu Nhất Bạch mặt đầy vô tội, buông tay một cái, nói: "Là vị đại sư này để cho ta chém, ta cũng không có biện pháp."

"Không có chuyện gì ta liền đi trước, lần sau ngàn vạn lần chớ để cho ta chém." Liễu Nhất Bạch cười cười, hướng Lâm Tam bọn họ đi tới.

Bỗng nhiên, không trung hạ xuống vô số Bạch Liên Hoa cánh hoa, giống như là xuống lên một trận hoa sen mưa, tất cả mọi người không khỏi nghi chân nhìn đây tuyệt mỹ một màn.

Một điệu dàng dàng người cô gái quần áo trắng từ không trung chậm rãi hạ xuống, Mạn Thiên Hoa Vũ vây quanh nàng không ngừng phiêu vũ, phảng phất như xuống phạm thể nhân gian Tiên Tử. Trên đầu nàng vẫn cái đạo kệ, phía trên nghiêng cắm mấy cây hiện lên hàn Ngân Châm, sắc mặt che một màn lụa mỏng, không thấy rõ bộ dáng. Chỉ nhìn một cách đơn thuần kia lóe lên như sao hai tròng mắt cùng kia điệu dàng thân thể là được đại khái suy đoán ra nàng định là một vị Tuyệt Thế Giai Nhân.

Chẳng qua là giờ phút này, nàng cặp mắt lạnh giá, lạnh lùng nói: "Giết ta Bạch Liên Giáo hộ pháp liền muốn như vậy rồi đi?"

Kia giờ đao Giáo Chúng ánh mắt sáng lên, dẫn đầu quỳ sụp xuống đất, hô: "Cung nghênh Bạch Liên Tiên Tử, Tiên Tử cùng trời đồng tề, Vạn Thọ Vô Cương."

"Cung nghênh Bạch Liên Tiên Tử!" Còn lại Giáo Chúng thấy vậy cũng rồi rít quỳ sụp xuống đất.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt quái dị, thanh âm này mặc dù lạnh liệt, nghe nhưng là quen thuộc như vậy . . Tựa hồ là . .

Thấy hắn sùng sờ, Liễu Hề Sanh tiến lên vỗ vỗ bả vai hắn, ân cần nói: "Huynh đệ, ngươi không sao chứ."

Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái, chỉ nói là mình nghe lầm. Cười nói: "Không việc gì." Một xoay người, nhìn về phía sau lưng, cả người như bị sét đánh, hai mắt thất thần, đờ đẫn tại chỗ, lắp bắp nói: "Tiên nhi . ."

Kia con ngươi lạnh giá, thật là không mang theo mây may khỏi lửa nhân gian vị. Nhưng là hắn làm sao có thể sẽ nhận sai, nhất định là . Cái này nhất định là Dương Tổ Tiên.

Bạch Liên Tiên Tử mặt vô biểu tình, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch kêu tiếng kia 'Tiên nhi' không hề bị lay động. Lạnh lùng nói: "Ngươi đã xúc phạm Bạch Liên Giáo Thiên Điều, mau mau thúc thủ chịu trời."

Liễu Nhất Bạch phảng phất mất hồn như vậy, từ từ đi về phía nàng.

"Liễu đại ca, mau trở lại, nguy hiểm." Lâm Tam khẩn trương, đi phía trước định đem Liễu Nhất Bạch kéo trở về, lại bị một cái thực lực mạnh mẽ tay kéo ở, quay đầu nhìn lại nhưng là Liễu Hề Sanh.

"Đề cho hắn đi đi."

"Nhưng là ." Lâm Tam thấy Liễu Hề Sanh hơi có chút ngưng trọng biểu tình, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

Bạch Liên Giáo Giáo Chúng không có ngăn trở Liễu Nhất Bạch, tựa hồ là đối với bọn họ trong miệng Bạch Liên Tiên Tử có cực lớn lòng tin. Cái loại này ánh mắt sùng bái, không không biểu hiện bọn họ đối với (đúng) đàn bà này sùng bái.

Bạch Liên Tiên Tử không động, lạnh lùng nhìn Liễu Nhất Bạch.

"Là người sao?"

"Ta là ai?"

"Đương Tổ Tiên!"

"Ta là Bạch Liên Tiên Tử, cũng không phải là trong miệng người người kia." Bạch Liên Tiên Tử mặt đẹp phát rét, chột làm khó dễ. Một chương hướng Liễu Nhất Bạch ngực vỗ tới.

Liễu Nhất Bạch không tránh, cứ như vậy nhìn kia tinh tế trắng nõn bàn tay đưa hắn một chương đánh bay ra ngoài.

Hắn ngã ngồi trên đất, trong miệng ho ra một ngụm máu tươi, sầm trầm nói: "Đúng, người không phải là nàng. Nàng không biết võ công . ."

Bạch Liên Tiên Tử lạnh rên một tiếng, đối với (đúng) bên người Giáo Chúng nói: "Đem hắn trói lại, mang về Tế Thiên."

Thấy Liễu Nhất Bạch không hề bị lay động, Lâm Tam hét lớn một tiếng: "Ai dám động đến hắn?" Một cái cất bước xông lên, một đao chém nhào tiến lên bổ hắn Bạch Liên Giáo Giáo Chúng.

"Người tìm chết!" Bạch Liên Tiên Tử trong mắt hàn quang điểm một cái, thất ở bên hông một đoạn lụa trắng nếu một cái Ngân Xà như vậy ở nàng đầu ngón tay quấn quanh.

Nàng Kinh Vũ cánh tay, lụa trắng chột hướng Lâm Tam dây đưa đi.

Lâm Tam gào to một tiếng: "Tối tốt." Trường đao hoành ở trong tay, chân phải nhẹ lùi một bước, vận khí một đao bổ vào lụa trắng bên trên . .

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Thần Bộ Diệp Vũ Phồn

Kia đoạn lụa trắng bị Bạch Liên Tiên Tử quán chú nội lực, đúng là so với Tinh Thiết còn cứng hơn bên trên 3 phần, sau mấy hiệp, Lâm Tam trường đao trong tay đã nhiều hơn chừng mấy nói quyền miệng.

"Yêu Nữ, chớ có ngông cuồng!" Liễu Hề Sanh hét lớn một tiếng, xách Giới Đao liền hướng xông lên.

Sáng loáng sáng loáng sáng loáng sáng loáng liên tiếp dày đặc kiếm khí tiếng xé gió liên miên vang lên, mười vài đạo kiếm khí mang theo một đi không trở lại khí thế quyết tâm, kèm theo Liễu Hề Sanh đất thờ khê trọc khí âm thanh, từng đao từng đao hướng trước người của nàng chém tới, xoạt xoạt xoạt!

Mỗi một vết ánh đao đều là như vậy ác liệt mạnh mẽ, cắt vỡ không khí, chặt đứt ý tưởng Trung Sơn khâu, bày thành công một đạo mật đàn dẹt đao vòng, nắm tay bùng bít lụa trắng Bạch Liên Tiên Tử thật chặt vây ở trong đó.

Bạch Liên Tiên Tử cười lạnh một tiếng, tốc độ cao qua lại ở Đạo Trận trước, mắt thấy phải bị những thứ kia ác liệt Đạo Thể chém xuống, lại đột nhiên ở giữa không trung làm một cái quỹ dị dừng lại, sau đó hướng bên khê quán, kỳ diệu đất tránh Đạo Trận tập phong hướng tới, xuy một tiếng bay khỏi.

Liễu Hề Sanh trước người tiếng xé gió đại tác, kia Bạch Liên Tiên Tử đã mang theo Lôi Đình Chi Thế, cuốn lên cuộn cuộn khí lưu lao thẳng tới hấn mà tới. Kia lau lụa trắng ở giữa không trung tiếng ông ông đại tác, chọt ư với trước chọt ư ở phía sau, quỹ thần khó lường kỳ vị, trong nháy mắt xé không khí tựa như tia chớp đâm thẳng Liễu Hề Sanh ngực!

Liễu Hề Sanh trong mắt vạch qua một đạo ngoạn sắc, không lùi mà tiến tới. Đúng là một bức lấy mạng đổi mạng, lưỡng bại câu thương tư thế.

Bạch Liên Tiên Tử trong mắt tất cả đều là đùa cợt, kia lau lụa trắng chọt đổi lại phương hướng, thẳng đến Liễu Hề Sanh sau lưng.

Liễu Hề Sanh hoảng hốt, vừa mới hấn chỉ là muốn đến này lụa trắng cứng rắn như sắt, không thể cứng rắn phun. Nhưng là quên lụa trắng vốn là mềm mại vật, có thể tùy ý điều chỉnh phương hướng.

"Phải chết cùng chết." Nguy cấp dưới tình huống, toàn thân hấn tiềm lực bị kích thích, cả người bắn ra, tốc độ so sánh với mới vừa rồi sắp một lần, kia lau lụa trắng cũng theo đuôi phía sau, không ngừng theo sát.

Trong nháy mắt, Liễu Hề Sanh bả vai bị lụa trắng xuyên thủng, cùng lúc đó hấn Giới Đạo cũng bỏ đi ra, mang trên mặt thỏa mãn nụ cười.

Bạch Liên Tiên Tử một cái Thiết Bán Kiều khó khăn lắm tránh qua một đạo này, đứng dậy lúc sắc mặt lộ ra một vẻ kinh ngạc. Nàng cũng không nghĩ tới hề Khèn lại quyết tuyệt như vậy, liễu mạng bị thương cũng phải cấp nàng tạo thành phiền toái.

Nhìn bàn tay vác một đạo nhỏ dài vết máu, nàng ánh mắt dần dần chuyển lạnh. Khê vẩy lụa trắng, đem Liễu Hề Sanh tát lăn trên mặt đất.

"Đem mấy người bọn hấn toàn bộ mạng về Tề Thiên."

"Yêu Nữ, hôm nay ta không ngại nhiều hơn nữa giết một cái Thánh Nữ." Một đạo sát khí mùi phần thanh âm từ giữa không trung truyền tới. Đợi mọi người vây xem chính tìm kiếm thanh âm xuất xứ lúc, một người đã ngạo nghễ ngẩng ở Liễu Hề Sanh trước mặt.

Hấn thân thể lấm lấm, tướng mạo đường đường. Một đôi mắt ánh sáng bắn Hấn Tinh, hai lông mi cong hoàn toàn giống quét nước sơn. Ngực hoành rộng rãi, có vạn phu khó địch oai gió. Ngực lồi nói hiên ngang, nhà ngàn trượng Lăng Vân cái đó chí khí. Tâm hùng gan lớn, tựa như Hám Thiên sư tử xuống đám mây. Xương kiện gân mạnh, như rung đất Tỳ Hưu trước khi chỗ ngồi.

Giống như trên trời Hằng Ma chủ, thật là nhân gian Thái Tuế thân.

"Là . . . Người . ." Bạch Liên Tiên Tử sắc mặt run lên. "Tiền một nhiệm Thánh Nữ chính là bị người giết?"

"Người cũng phải chết!" Loạn đạo trong tay của hấn chọt xuất khiếu, tựa như một vòng Hàn Nguyệt. "Hôm nay ta muốn chấp pháp!"

"Khinh người quá đáng!" Bạch Liên Tiên Tử bước nhảy nhẹ nhàng uyển chuyển, giờ lại trò cũ, lụa trắng hỏa tốc hướng hấn bắn tới.

Trong mắt của hấn tất cả đều là sát khí, trong tay chân khí tràn ngập, Loạn Đạo lấy một cái quỹ độ cong hướng lụa trắng chém tới, Liễu Hề Sanh khó chém không phá, cứng rắn như sắt lụa trắng trong nháy mắt gãy làm hai khúc.

Thấy hấn xuất đạo, Bạch Liên Tiên Tử đã chọt cảm thấy không ổn, "Thiết Huyết Thần Bộ" thật không phải là thôi, một đạo này uy lực vượt quá tưởng tượng.

"Rút lui!" Bạch Liên Tiên Tử kêu quát một tiếng, dẫn đầu lảng không tới. Những Giáo Chúng đó nhìn vô địch Thánh Nữ cũng đi, từng cái hoảng hốt chạy bừa, xoay người muốn trốn.

"Ta nói rồi, lại vào Bạch Liên Giáo người —— chết!" Toàn bộ thiên địa tựa như đều tại hấn nắm trong bàn tay, những thứ kia trốn chết Giáo Chúng nhất thời cảm giác bước chân chậm chạp. Bị đuổi theo trên người trước Thần Bộ một đạo một cái, toàn bộ chặt đầu Đầu lâu.

Toàn bộ đường phố tràn đầy mùi máu tanh, vây xem đám người người người nhiếp nhiếp phát run, trợn mắt há mồm nhìn hấn thiết huyết chấp pháp.

Sờ một cái vẫn còn sống cổ, âm thầm vui mừng vừa mới không đi gia nhập Bạch Liên Giáo.

Thần Bộ dùng thường thức ánh mắt nhìn liếc mắt Liễu Hề Sanh, đi tới Liễu Nhất Bạch trước mặt, đem hấn nhắc tới, quát lên: "Đổi mặt Bạch Liên yêu nhân người sao có thể nhân từ nương tay, uống người một thần trác tuyệt như vậy tu vi."

Liễu Nhất Bạch ánh mắt dờ dẩn, cứ mặc hấn như vậy xách, không nói câu nào.

"Tiền bối, huynh đệ của ta khả năng nhận biết vừa mới kia Yêu Nữ, có lẽ có cái gì khác nổi khổ, người liền lượn quanh hấn lúc này đi." Liễu Hề Sanh che vết thương, tiến lên khuyên giải nói.

"Hừ." Thần Bộ đem Liễu Nhất Bạch ném xuống đất. "Gỗ mục không điều khắc được vậy!"

Ngược lại ôn nhu nói: "Người rất không tồi, đáng tiếc võ công thiếu chút nữa."

Liễu Hề Sanh không nói, khen người liền khen, nhất định phải phía sau lại tổn hại một câu. Hắn cũng không dám than phiền, này Thần Bộ thực lực sợ rằng cùng Ngưng Hương Các Tân Nhược Vũ cũng là không phân cao thấp, cười khổ nói: "Tiểu tử bất tài, chưa từng tu tập qua hệ thống công pháp. Cho nên "

"Ồ?" Thần Bộ ánh mắt sáng lên. "Rất tốt, ta bây giờ muốn đi công chuyện, muốn tìm ta lấy đến cái này đi trấn trên huyện nha, bọn họ sẽ mang người tìm tới ta." Nói xong từ bên hông lấy ra một khối đen nhánh lệnh bài ném qua.

Lệnh bài toàn thân lạnh như băng, cầm trong tay nặng chịch, phía trên có khắc ba cái vàng óng chữ to —— Diệp Vũ Phồn

"Tiền bối!" Liễu Hề Sanh Mãnh ngẩng đầu, trước mặt nào có Thần Bộ bóng dáng.

Thở dài, nhân vật bậc này thần long kiến thủ bất kiến vĩ, muốn gặp được sợ là rất khó. Thật chặt bóp bóp trong tay lệnh bài: "Bất quá có cái này, lần gặp mặt sau cũng sẽ không quá xa."

Đây là một ngàn năm một thuở cơ hội, tin đồn Diệp Vũ Phồn độc lai độc vãng, cả đời đều không thu qua Đồ. Nếu như lần này có thể bị hắn thu làm đồ đệ, vậy bọn họ Chấn Phong Tiêu Cục lại cũng không ai dám tùy ý dẫn đến.

Vẫn cười cười, vẩy vẩy đầu, không để cho mình lại quán quít chuyện này. Liễu Hề Sanh đi tới Liễu Nhất Bạch trước người, an ủi: "Mặc dù ta không biết xảy ra chuyện gì, chỉ bất kể là cái gì, ta cùng người đồng thời."

Liễu Nhất Bạch ánh mắt sáng lên.

"Huynh đệ, tỉnh lại. Tối nay chúng ta đi 'Khoái Hoạt Lâu' hỏi thăm xuống tin tức, xem có thể hay không thám thính được Bạch Liên Giáo hang ổ ở nơi nào. Ngày mai ta lại đi tìm Thần Bộ, nhất cử đem Bạch Liên Giáo diệt. Đến lúc đó kia Bạch Liên Tiên Tử đến cùng là đúng hay không người biết người, hết thầy liền cũng mình."

Nghe xong, Liễu Nhất Bạch trong mắt lần nữa dâng lên thần thái. Hắn vẫn lắc đầu một cái, tự giễu nói: "Để cho các anh em lo lắng, ta "

Lâm Tam nghe rằng trợn mắt đất từ bên cạnh đi tới, đem Liễu Nhất Bạch kéo, cười nói: "Tam ca nhưng là thay người ai cô nương kia một hồi đánh no đòn, tối nay người nếu là không có gì biểu thị, người người huynh đệ này ta nhưng là không nhận a."

"Ta chỉ sợ Tam ca không chịu nổi a." Liễu Nhất Bạch cười nói.

Ha ha ha ha. "Tam ca đánh chết cho hắn kêu hai cái cô nương, hai cái trở lên hắn liền "

"Đúng vậy, Liễu đại ca. Tam ca hắn không được . . "

Lâm Tam giận dữ, đối với (đúng) vậy lên trước huynh đệ khác cười mắng: "Các người đám này Quy Nhi Từ, trở về cũng tốt tốt tu luyện. Mẹ, từng cái liền sợ ở nơi nào nhìn Tam ca bị đánh."

"Tam ca, người hiểu lầm chúng ta. Thuật nghiệp có chuyên về một phía, đánh nhau người đang ở đây đi, người nhất định là muốn xông lên phía trước nhất. Chúng ta sở trường là đang ở cô nương trong ngực bộ điểm tin tức, thật sự bằng vào chúng ta được (phải) gìn giữ thể lực lưu đến tối."

Liễu Nhất Bạch không khỏi bị chọc cười, Lâm Tam nhóm người này tiểu đệ thật đúng là có ý tứ.

Lâm Tam phun một cái, cười nói: "Các người rút cho lão từ con bê."

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Lâm 3 công tử ngâm (cư) Tú bà (chỗ bình luận truyện sống động nhiều chút a, phu

Hai bên đường phố đều là thanh lâu, trên đường là một cái rộn rịp dòng người. Rất nhiều người dừng bước nghỉ chân, hoặc chỉ chỉ trò trò, hoặc đang

nhìn trên lầu không ngừng vẫy tay các cô nương.

Đường phố hướng đông tây hai bên dọc theo, một mực kéo dài đến ngoài trấn so với yên lặng ngoại ô, nhưng là trên đường hay lại là người đi đường không ngừng, có thể thấy bên trong trấn nhỏ kỹ nữ cái này kinh doanh là biết bao phần vinh hưng thịnh.

Liễu Nhất Bạch đoàn người đỏ mặt, mang theo mấy phần men say đi ở chật chội trên đường phố. Có một vấn đề hần một mực không nghĩ ra, tại sao Dương Tổ Tiên bỗng nhiên có võ công? Người thường khổ luyện mười mấy hơn hai mươi năm có lẽ cũng không đạt tới nàng bây giờ độ cao. Thật chẳng lẽ là mình nhận sai?

Không thể nào, thân hình, thanh âm cũng nhất trí, cho dù có người có thể lấy giả đánh thật, ánh mắt lại sẽ không gạt người. Ánh mắt của nàng đã thật sâu khắc trong đầu, không thể nào biết quên.

"Đại đạo thanh lâu ngấm không che, thâm niên nút thắt viết say lưu Hà." Tới nơi này hương thương khách nói liền không dứt, nghĩ đến định có thể thám thính được một ít có liên quan Bạch Liên Giáo tin tức, đợi diệt kia Bạch Liên Giáo, cứu ra Bạch Liên Tiên Tử, đến lúc đó hết thấy đều đem mình.

Lòng không bình tĩnh đang lúc, quân sự tiểu huynh đệ đã đem bọn họ mang tới 'Khoái Hoạt Lâu' cửa.

Khoái Hoạt Lâu đúng là không giống bình thường, ở toàn bộ trong đường phố hạc đứng trong bầy gà. Trên đường phố nhà ở đều là hai tầng, duy chỉ có nó nhiều hơn một tầng lầu các. Trên lầu phô trương phong thái nữ tử mỗi người không giống nhau, nhỏ như ước chừng bảy tám tuổi ấu nữ, lớn đến chừng bốn mươi phụ nhân. Đầy đặn, gầy nhỏ, lẳng lơ, tri tính, uyển ước . . Cái gì cần có đều có. Cực lớn thỏa mãn các sắc nhân bầy nhu cầu, khó trách làm ăn như thế hòa bạo.

Cửa tiếp đãi nữ tử thấy Liễu Nhất Bạch đoàn người cũng là ngọt cả kinh, gặp qua tụ năm tụ ba tới tìm thú vui, thật đúng là chưa thấy qua mười mấy hai mươi thành đoàn tới.

Trong lòng không quyết định chắc chắn được, cuống quýt chạy vào bên trong lầu đem Tú bà gọi ra tới.

Nói là Tú bà, người vừa tới nhưng là một năm phương Nhị Cửu cô gái trẻ tuổi. Đôi mi thanh tú mắt phượng, má ngọc môi anh đào, đúng là một cái xinh đẹp giai nhân.

Lâm Tam ánh mắt sáng lên, không nghĩ tới hoàn(còn) chưa vào cửa, liền đã thấy như thế tuyệt sắc. Cười phóng dăng nói: "Xem ra hôm nay không cần lại tìm, không bằng liền muội muội người theo ta đi."

Quân sự tiểu huynh đệ sắc mặt đại biến, mau mau xông đi qua che Lâm Tam miệng, cười theo nói: "Phụ nhân chớ nên trách tội, ta đây huynh đệ lần đầu tiên tới, không biết thân phận ngài, xin hãy tha thứ tắc cá."

Tú bà sắc mặt không thay đổi, hiển nhiên là thường gặp phải như vậy sự tình. Tự nhiên cười nói, nói: "Nguyên lai là Quách chương quỹ bằng hữu, không sao. Mau mau mời vào, ta an bài cho các người cái vị trí tốt."

Quân sự tiểu huynh đệ họ Quách, tên gọi đức. Trong nhà xếp hàng Hành lão nhị, trong tiêu cục huynh đệ cũng gọi hần Nhị Đức Tử.

Nhị Đức Tử theo cái cười, khách sáo một phen. Nói ra Lâm Tam đi theo Tú bà liền đi vào bên trong.

Lâm Tam lặng lẽ giật nhẹ hần tay áo, thấp giọng nói: "Nhị Đức Tử, người đây là làm chi? Tam ca không khó khăn lắm vừa ý một cái, người lại làm rồi lên ta chuyện tốt."

"Nàng là nơi này Tú bà a, bên trong cô nương phần nhiều là, Tam ca người cần gì phải níu lấy cái này không thả."

"Tú bà thế nào, cùng lắm trả hơn nàng nhiều chút ngân lượng." Lâm Tam mặt coi thường.

Nhị Đức Tử nhìn trước mặt một cái Tú bà, đề thấp mấy phần thanh âm: "Người đừng nhìn nàng là nơi này Tú bà, nàng nhưng là cùng tầm thường không giống nhau lắm."

"Bởi vì nàng là một cao thủ nguyên nhân sao?" Liễu Nhất Bạch chen vào nói hỏi.

Nhị Đức Tử hơi có chút kinh ngạc liếc hần một cái, nói: "Trừ nàng là một cái kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ bên ngoài, nàng hay lại là nhà này thanh lâu ông chủ con gái nuôi, gọi là Hoa Nhan. ."

"Lai lịch cũng không nhỏ mà . Như vậy sửa chữa làm bối cảnh nhưng lại vì sao ở thanh lâu làm Tú bà, thật là kỳ quái." Lâm Tam mặt đầy bất đắc dĩ, toàn mà quay đầu nhìn về phía Liễu Nhất Bạch, hỏi "Người là làm thế nào biết nàng là một vị cao thủ? Vừa mới ta ở trên người nàng cũng không có cảm ứng được bất kỳ khí tức gì a."

Liễu Nhất Bạch cười nhạt nói: "Thế gian có rất nhiều che giấu khí tức công pháp, nàng sẽ cũng chẳng có gì lạ. Người vừa mới có lẽ không chú ý nhìn, nàng bước chân nói năng tùy tiện, đi bộ lặng yên không một tiếng động, nhất cử nhất động đang lúc đều không lộ ra nửa sơ hở."

Ta dám nói, nếu là người vừa mới hơi có gây rối cử động, tay người lập tức sẽ bị nàng tháo xuống."

Lâm Tam co rút rụt cổ, như cũ không phục: "Đội Tam ca trước nàng một bước bước vào Tông Sư Cảnh Giới, nhất định đưa nàng thu vào tay."

Liễu Hề Sanh tiến lên vỗ vỗ bả vai hắn, đã kích nói: "Tam ca người chính là đảng hoàng trước cùng cố tu vi, đột phá đến kiếm khí xuất thể rồi hãy nói."

Hoa Nhan đem đoàn người lãnh được nhả gian lầu hai, cười yếu ớt nói: "Quách chương quỹ cùng chư vị khách quý ở chỗ này ngồi một chút, ta lập tức an bài các chị em qua tới hầu hạ."

"Phu nhân chậm đã!" Nhị Đức Từ kêu ở xoay người muốn đi Hoa Nhan, nghi ngờ nói: "Thế nào không phải là lầu các?"

Trong lầu các không khỏi là trong chôn giăng hồ hời có nhiều chút địa vị người trong võ lâm, nếu không phải là có tiền thương nhân, thám thính tin tức khẳng định đi vậy tốt nhất. Hơn nữa nghe nói kia một đứa con nít đêm đầu cũng sẽ ở trong lầu các bán đấu giá ra.

Về công về tư, bọn họ đều là muốn lên lầu các.

Hoa Nhan như có nhiều chút ngoài ý muốn, hỏi "Quách lão bản muốn lên lầu các?" Trong giọng nói mang theo chút nghi ngờ.

Ngược lại không phải là nàng khinh thị Nhị Đức Từ, mà là Liễu Nhất Bạch một nhóm đạt tới mười tám người. Bên trên lầu các này còn có một trước ra điều kiện, chính là muốn giao nạp một trăm lượng bạch ngân coi như vào sân phí.

Lấy Nhị Đức Từ tài lực, một mình hắn tới ngược lại không thành vấn đề, mà lần này mang nhiều người như vậy, nàng sợ hắn không chịu trách nhiệm nổi, cho nên theo bản năng liền đưa bọn họ lãnh được nhả gian lầu hai.

"Tự Nhiên, nếu không chúng ta tới người này Khoái Hoạt Lâu làm chi." Lâm Tam hiển nhiên đối với (đúng) Hoa Nhan rất có cái nhìn, giành trước sắc.

Hoa Nhan cau mày một cái, nhẹ giọng nói: "Bên trên lầu các cần được đóng một trăm lượng bạch ngân vào sân phí, các người mười chín người, một người một trăm, cũng chính là 1900 hai. Các vị khách quý nhất định phải đi lên sao?"

Lâm Tam sắc mặt đỏ bừng, tức giận nói: "Người người tú bà này chẳng lẽ là xem thường chúng ta?" Tựa như là cố ý trêu tức nàng, Lâm Tam đem Tú bà hai chữ cắn rất nặng.

Hoa Nhan giống như là nghe không hiểu hắn nói bên ngoài chi âm như vậy, khách khí nói: "Sao dám, nếu như thế, các quý khách rồi mời trước đem tiền nộp hết đi."

Lâm Tam nhìn hắn một bộ lợ đĩnh dáng vẻ trong lòng càng tức giận, từ trong ngực mảy mò một hồi lâu, sắc mặt từ từ đông đặc, lúc này mới nhớ tới chính mình không có nhiều tiền như vậy.

Liễu Hề Sanh âm thầm buồn cười, làm bộ như một bộ người hầu người bộ dáng, đem trong ngực một đại giấy gấp ngân phiếu đưa tới, nói: "Công tử, ngài ngân phiếu đặt ở tiểu trên người đây."

Lâm Tam chợt sững sờ, ngược lại cảm kích liếc hắn một cái. Cầm trong tay thật dày một chồng ngân phiếu, rất là đắc ý. Rút ra hai tờ một ngàn lượng ngân phiếu đưa tới, được nước nói: "Không cần tìm, còn lại liền mua cho người mua son phấn cái gì đi."

Hoa Nhan trong mắt lướt qua một vết vẽ chán ghét, cũng không khách khí, nhận lấy ngân phiếu. Xin lỗi tiếng nói: "Lạnh nhạt các vị khách quý, xin hãy tha lỗi. Xin các vị dời bước, theo ta thượng quý Tân lầu đi."

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Đô Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Đấu giá

Chỉ thấy trong lầu các vẫn dính Đàn Mộc làm xà nhà, thủy tinh Ngọc Bích là đèn, Trần Châu là màn che, phong phạm kim là Trụ sở. Chấn dệm nằm dưới đất Bạch Ngọc, bên trong khảm Kim Châu, đục đất là Liên, nhiều đá thành rười hành hoa sen bộ dáng, cánh hoa sinh động lung linh, ngay cả Hoa Nhị cũng nhẩn nhụi khả biện, chân trần bước lên cũng cảm thấy dịu dàng, đúng là lấy Lam Điền Noãn Ngọc tạc thành, đơn giản là như bước bước sinh Ngọc Liên một dạng có thể so với năm đó Hoàng Hậu xây Ngọa Vân Điện bước bước Kim Liên cái đó xa hoa lãng phí.

Trong lầu không giống phía dưới hai tầng như vậy huyền ảo, mỗi bàn cũng đang nhỏ giọng bàn luận đến cái gì đó, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch đoàn người đến cũng không quá quan tâm kỹ càng.

Mười chín người tổng cộng chia làm năm bàn mới khó khăn lắm ngồi xuống. Hoa Nhan vỗ vỗ tay, từ trong môn thành thực đi ra một nhóm nữ tử, hoặc mịn, hoặc mềm.

Lâm Tam mấy người cũng không làm khó Hoa Nhan, mỗi người chọn hơi trúng ý nữ tử.

Lâm Tam hiển nhiên cũng là buổi hoa lão luyện, đem một khế cười duyên nữ tử kéo đến ngồi trên đùi xuống, liền giờ trò, thẳng gây xích mích nàng sắc mặt đỏ ửng, trong miệng thở gấp không ngừng.

"Công tử chó có nóng lòng, Họa Nhi trước cùng người uống mấy ly rượu trước đi."

Lâm Tam ở nàng to thẳng trên cặp mông hung hăng bóp một cái, như ý mới mở miệng: "Họa Nhi cô nương, người cũng chó có ăn say."

.

Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh hai người lại như lão tăng ngồi vào chỗ của mình như vậy, không chút nào là bên người tuyệt vời thể xác lay động. Ngược lại không phải là bọn họ giả vờ chính đáng, mà là Liễu Nhất Bạch trong lòng vướng vít Dương Tố Tiên sự tình, cho nên cũng không hứng thú.

Liễu Hề Sanh bình thường vốn là trầm mặc ít nói, lạnh nhạt cái mặt, cô nương kia tự đòi không vui sau cũng không chưa tới nhiều dây dưa. Trong nội tâm nàng Tự Nhiên cũng là chán ghét loại này cười theo thời gian, thấy Liễu Hề Sanh như vậy nàng ngược lại thì rơi vào cái thanh tịnh, ngược lại cuối cùng cũng có thể kiếm được bạc.

Trước khi tới bọn họ đã thỏa thuận được, do huynh đệ khác phụ trách từ nơi này nhiều chút trắng hoa nữ tử trong miệng thám thính điểm tin tức, hai người bọn họ chỉ phụ trách . Nhìn . Uống rượu .

Ba chén rượu vào bụng, Lâm Tam đã hoàn toàn dung nhập vào hân nhân viên tình báo thân phận, như là lơ đãng nhắc lên: "Này Bạch Liên Giáo Thánh Nữ dài là thật không tệ a, đáng về kia mà, không nghĩ tới lại bị Thần Bộ lão già đáng chết kia cho giết, quá đáng tiếc. Nếu có thể theo ta ôn tồn một phen, hắc hắc "

"Công tử ôi ta, tâm lý lại suy nghĩ khác nữ nhân, thật là cực kỳ làm cho người ta chán ghét" Họa Nhi mặt mũi kêu một cái, không thuận theo nói.

Lâm Tam cười thầm, người nữ nhân này hoàn(còn) với Tam ca chơi đùa lên bộ này trò lừa bịp đến, nhìn người chờ lát nữa thế nào hướng ta cầu xin tha thứ. Mặt trung lại làm làm ra một bộ áy náy đáng về, dán vào Họa Nhi lỗ tai cạnh quần quít nhau, trong tay cầm thật chặt trước ngực nàng đầy đặn, ôn nhu nói: "Ồ trong lòng ta dĩ nhiên là Họa Nhi đẹp nhất ."

Họa Nhi nhẹ rên một tiếng, hiển nhiên là không tin hân lời nói, chỉ sắc mặt nhưng là cười tươi như hoa. Nữ nhân đều là thích nghe được người khác ca ngợi, coi như biết kia không phải thật tâm lời nói, nhưng vẫn là sẽ rất vui về.

"Ta bực này hạng người tâm thường cũng không dám với kia Bạch Liên Giáo Thánh Nữ như nhau . Công tử hay lại là uống rượu đi, có thể chó lại nói Bạch Liên Giáo lời ông tiếng về "

"Ồ? Đây là vì sao?" Lâm Tam thần sắc động một cái, thấy nàng tựa hồ biết chút ít cái gì, bận rộn hỏi tới.

"Này . . "

Lâm Tam lặng lẽ từ trong ngực móc ra trương một trăm lượng ngân phiếu, xuyên thấu qua vạt áo nhét vào nàng trong đồ lót, trong tay vết chai không ngừng đánh bóng đến viên kia nhô ra, cười nói: "Họa Nhi muội muội, người hãy cùng Tam ca nói một chút đi."

Họa Nhi bị Lâm Tam trêu chọc, thân thể không ngừng được gây dựa, nũng nịu thở gấp nói: "Nghe nói . Kia Bạch Liên Giáo thế lực a . . Lớn đây . Ừ . Tục truyền . Ông chủ chúng ta . Ừ . Cũng là phía sau màn . Kim chủ một trong đây . . "

Lâm Tam mừng rỡ, trên mặt lại không biểu hiện ra. Cười phóng đãng nói: "Họa Nhi muội muội, thân thể người thế nào nóng như vậy đây ."

Họa Nhi xoay uốn người từ, tựa vào Lâm Tam rắn chắc trên ngực, nhẹ giọng nói: "Công tử . Đi ta . . Căn phòng đi."

Lâm Tam cố nén thân thể sợ hãi, nói: "Họa Nhi muội muội đừng nóng, đợi đấu giá kết thúc Tam ca sẽ làm cho người dục tiên dục tử.

" nói xong hướng Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh hai người dùng mắt ra hiệu, ý là dò thăm có giá trị tin tức.

Hai người hiểu ý, yên lặng uống trong ly rượu nguyên chất.

"Được, để cho các vị khách quý chờ lâu, tối nay buổi đấu giá lập tức bắt đầu."

Liễu Nhất Bạch tìm theo tiếng nhìn lại, thấy đúng là Tú bà Hoa Nhan tự mình chủ trì, đúng mực đang lúc mơ hồ cho thấy đại gia phong phạm.

"Tối nay gặp nhau có ba người đàn bà 'Lược làm' bị đấu giá, người trả giá cao được." Trắng hoa nữ tử lần đầu tiên người đi theo kêu lược làm, hoặc là kêu lược khép. Nguyên ý là dùng cây lược gỡ chải tóc. Lấy mái tóc lược long chung một chỗ, lên đỉnh đầu đánh kết, biểu thị Thiếu Nữ Thời Đại kết thúc.

Liễu Nhất Bạch mắt sáng như sao hơi nhú, nghi ngờ nói: "Nhị Đức Từ, ngươi không phải nói chỉ có một sao?"

"Có thể là Khoái Hoạt Lâu tạm thời thêm tiết mục, ta đây cũng không rõ lắm."

Hoa Nhan nhìn một chút bên trong lầu mọi người, xoay người đối với (đứng) bên người nữ tử rí tai một phen. Rất nhanh, đàn bà kia từ phía sau đài đi mà trở lại, trong tay hoàn(còn) dắt một cái buộc tóc đuôi ngựa biện bảy, tám tuổi tiểu cô nương.

"Đây chính là tối nay thứ nhất bị đầu giá, cô gái này nguyên là một đại hộ nhân gia thiên kim, bởi vì gia đạo sa sút, bị bán được ta Khoái Hoạt Lâu trung." Hoa Nhan bỗng nhiên dừng lại, cười nói: "Giá quy định ba trăm lượng, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một trăm lượng. Bắt đầu đi!"

Tiểu cô nương hai cái đen nhánh mắt to hiểu kỳ nhìn bên trong lầu khách nhân, hồn nhiên không biết nàng đem đổi mất là cái gì.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt có chút không đành lòng, thật chặt nắm được ly rượu trong tay, nhưng là hấn lại không có biện pháp xuất thủ. Đây là một loại bầu không khí, coi như cái này hấn cứu được, có thể thiên hạ to lớn như vậy, hấn làm sao cứu được tới đây chứ.

Rất nhanh, tiểu cô nương liền bị một cái tri mệnh chi niên nam tử lấy tám trăm lượng giá cả mua đi.

Tám trăm lượng, đã quá con nhà nghèo ăn mấy đời, người kia nhưng là vui vẻ trong đó, hấn chủ yếu nhìn trúng chính là cô bé này ban đầu là đại hộ nhân gia thiên kim, người như vậy nhưng là cực kỳ hiếm thấy.

Hoa Nhan khoát khoát tay, bên người thị nữ lại mang một cái hơn 40 tuổi nữ tử đi ra.

"Cô gái này, năm nay bốn mươi hai. Như cũ chưa trải qua nhân sự, đúng là hiếm thấy. Tối làm người ta khen ngợi là thân thể năng." Hoa Nhan dùng mắt ra hiệu, bên người thị nữ hiểu ý, tiến lên đem đàn bà kia bao lấy thân thể quần áo một cái kéo xuống.

Hiện trường khách nhân phát ra trợn trợn tiếng kinh hô, chỉ thấy đàn bà kia trước ngực chiến chiến nguy nguy, dường như như dưa hấu lớn nhỏ.

"Ta ra năm trăm lượng." Một người hưng phấn không thôi, hét lớn.

"Cắt, năm trăm lượng ngươi hảo ý nghĩ. Ta ra tám trăm lượng."

Hoa Nhan ép đề tay tỏ ý mọi người im lặng, cất cao giọng nói: "Cô gái này cực kỳ khó được, giá quy định một ngàn lượng."

Mọi người ngược lại hít một hơi lạnh, không nghĩ tới ngay cả giá quy định cũng cao như vậy. Trong sân cũng không phap giàu có người, một năm mới hai Thất công tử khinh thường nhìn một chút những thứ kia kinh ngạc khách nhân, nói: "Ta ra 2 nghìn lượng."

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thu Mạt là một đứa chim non

2 nghìn lượng, vị công tử này xuất thủ thật là rộng rãi, đi lên liền trực tiếp đem giá quy định lật một phen.

Ngay cả Liễu Nhất Bạch đều không khỏi trở nên chất lưỡi, âm thầm lưu ý một chút bên kia tình huống, phát hiện kia thiếu niên cảm y lại là một người ngồi một bàn, đứng phía sau một cái sắc mặt trầm ổn người trung niên, khí tức Ân mà không phát, hiển nhiên là một cái không phải cao thủ.

Thấy hấn kêu như vậy phap, rất nhiều có hứng thú người cũng không muốn vào thời khắc này cạnh tranh bẻ đầu chảy máu, dù sao người cuối cùng còn chưa lên đài rồi, có thể lưu đến cuối cùng kháng định đều là cực kỳ hiếm thấy Tuyệt Phẩm.

"Vừa không người lại kêu giá, cô gái này do vị công tử kia chụp." Hoa Nhan chỉ chỉ thiếu niên cảm y, toàn mà cười nói: "Tối nay người cuối cùng, cũng là trân quý nhất một vị nữ tử, tin tưởng mọi người cũng sẽ cảm thấy hứng thú vô cùng."

"Hoa lão bản, ngươi cũng đừng vòng vo. Mau mau đưa nàng mời lên đi."

"Chính là a, chúng ta bây giờ nhưng là lòng ngựa ngáy chặt a."

Hoa Nhan tỏ ý mọi người an tĩnh, nói: "Chư vị chớ vội, tin tưởng mọi người cũng đối với (đúng) chinh phục hung hăng hơn chính mình nữ nhân cảm thấy rất hứng thú, mà chúng ta vị cuối cùng. Là cha nuôi ta hoa giá thật lớn mới thu vào tay, giá quy định một vạn lượng bạch ngân."

"Một vạn lượng? Hoa lão bản ngươi không đang nói đùa chứ?" Có người bắt mẫn nói.

"Đây một vạn lượng ta có thể mua nhiều thiếu nữ từ, ngươi này một cái liền dám nếu như vậy giới, hay lại là giá quy định. Cái này quá điểm đen chứ?"

"Mọi người bình tĩnh chớ nóng." Hoa Nhan khoát khoát tay. Tiếp tục nói: "Cô gái này không chỉ có sắc đẹp thượng đẳng, hơn nữa nàng còn là một vị mới vừa bước vào kiếm khí xuất thế cảnh giới Vô Lâm Cao Thủ."

"Nghe xong cái này, chư vị hoàn(còn) sẽ cảm thấy nàng không đáng cái giá này sao?"

Toàn trường xôn xao, không nghĩ tới người cuối cùng lại là lợi hại như vậy Vô Lâm Cao Thủ. Kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ trẻ tuổi vốn là khó gặp, còn là một nữ, bình thường chính là nghĩ (muốn) đến gần cũng là rất có độ khó, hôm nay lại có cơ hội một hôn hương thơm, mọi người không khỏi hưng phấn.

Tại chỗ đại đa số đều vì bất nhập lưu người trong võ lâm, đạt tới kiếm khí xuất thế lác đác không có mấy. Những thương nhân kia cũng chưa từng hưởng thụ qua lợi hại như vậy mỹ nhân, lúc trước cũng thử chơi đùa nhiều chút thủ đoạn bịp bợm mới mẻ, bắt quá những cô gái kia phần nhiều là chỉ luyện qua một ít khoa tay múa chân, làm không đáp số.

Trải qua Hoa Nhan như vậy vừa coi Thích, mọi người trong nháy mắt liền không cảm thấy này một vạn lượng đất bao nhiêu. Có người mặc dù kinh hi, cũng rất nhanh tỉnh táo lại, hỏi "Hoa lão bản, lợi hại như vậy một vị tiểu nương tử, coi như chúng ta mua đi vậy còn không thể chế ngự a."

Hoa Nhan sắc mặt có chút xem thường, đàn bà kia cùng nàng đều là người trong võ lâm, giờ phút này lại muốn bị những người này cặn bã làm nhục, trong lòng cũng là cực kỳ không đành lòng, nhưng nàng không thể không làm như vậy, nàng . Không thể cãi lại Kiền Đa mệnh lệnh.

"Cái này chư vị cứ việc yên tâm, ta Khoái Hoạt Lâu cố ý mời hai vị tiền bối tới trấn tràng." Đang khi nói chuyện, hai vị mặc áo vải, tướng mạo như thế lão giả từ trong môn chậm rãi đi ra, khí thế phóng ra ngoài, nhiếp nhân tâm phách. "Vì chứng minh cô gái này thực lực, chờ lát nữa hai vị tiền bối gặp nhau coi ra nàng huyết đạo trên người, đến lúc đó mọi người có thể thấy là nhanh."

"Về phần có chút không biết võ công hoặc võ công thấp hơn cô gái này khách quý, nếu sau này chụp, ta Khoái Hoạt Lâu đem phụ tặng một chai từ Văn Hương Cốc trung giao dịch tới Kỳ Dược 'Kỳ Dâm Hợp Hoan Tán'. Ấn thuốc này người, thần chí không rõ, chỉ sẽ không ngừng đòi hỏi. Hơn nữa, thuốc này có Tính ý lại, chỉ cần dùng qua một lần người, gặp nhau muốn ngừng cũng không được. Đến lúc đó, nàng tự nhiên sẽ quỳ cầu các ngươi."

"Nha công tử . Ngươi đem ta làm đau." Họa Nhi dịu dàng nói.

Nguyên lai là Lâm Tam nghe đến đó, không nén được trong lòng tức giận, đặt ở Họa Nhi trước ngực tay bắt giắc dùng tới mấy phần khí lực. Nghe Họa Nhi bị đau, Lâm Tam biểu tình lạnh lùng, giờ phút này, hẳn đúng là thông hận lên này Khoái Hoạt Lâu tới. Mặc dù chưa từng gặp mặt, chỉ mọi người đều là nữ giới giang hồ, giờ phút này gặp nạn, làm sao có thể không bang.

Đem Họa Nhi đẩy ra, hướng về phía Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh hai người dùng mắt ra hiệu, ý là phải đại náo một trận.

Liễu Hề Sanh hiểu ý, dùng ánh mắt cảnh cáo hấn tạm thời không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Chúng vị khách nhân nghe Hoa Nhan lời nói vui vẻ ra mặt,

Liên tục danh hiệu hay. Theo thị nữ đem đàn bà kia mang ra ngoài, trực tiếp để cho bọn họ tâm tình hưng phấn tới cực điểm. Đàn bà kia mười bảy mười tám tuổi, chính là hoa như thế tuổi tác. Chỉ thấy nàng một gương mặt trái soan, hai hàng lông mày thon dài, màu da mặc dù hơi đen, lại che không tư đi xinh đẹp, dung quang chiếu nhân.

"Thu Mạt ." Liễu Nhất Bạch nhìn một cái người vừa tới, nhất thời cả kinh. Trắng nõn trên mặt phủ đầy sương lạnh, nhất thời liền muốn đứng dậy. Hấn không nghĩ tới này Khoái Hoạt Lâu muốn đầu giá người cuối cùng nữ tử đúng là Dương Tổ Tiên nha hoàn Thu Mạt, hấn nhất định phải đưa nàng mang đi, nếu không sau này có mặt mũi nào gặp lại sau Dương Tổ Tiên.

Liễu Hề Sanh thấy vậy, vội vàng đem Liễu Nhất Bạch cưỡng ép theo như tại chỗ ngồi bên trên, vội la lên: "Huynh đệ, không nên vọng động. Kia hai vị lão nhân thực lực không cho suy đoán, chúng ta mười mấy huynh đệ chính là cùng tiến lên chỉ sợ cũng khó khăn lấy lòng a."

Liễu Nhất Bạch tức giận chùy xuống hấn bắp đùi, hấn tự nhiên cũng là nhìn ra hai người kia kinh khủng tu vi, nhưng là hấn cũng không thể không hề làm gì a. Thở dài nói: "Vậy phải làm thế nào?"

"Đầu giá mà, dĩ nhiên là dùng cái này." Liễu Hề Sanh ngón tay bốp bốp, làm một tiền thủ thế.

..

Thu Mạt đứng ở trong sân, không nói lời nào. Lạnh lùng nhìn chằm chằm phía dưới sắc mặt nhìn nàng mọi người.

Hoa Nhan đối với (đúng) hai vị lão giả gật đầu một cái, một người trong đó tiến lên ở Thu Mạt trên lưng nhẹ một chút mảy cái, coi ra phong bế nàng

Huyệt Đạo.

Thu Mạt như là biết bọn họ ý đồ, giải khai huyệt đạo sau cũng không có bất kỳ động tác, tùy ý lão giả như thế nào uy bức lợi dụ, chính là không chịu ra tay.

Mọi người quá mức dám không thú vị đang lúc, kia thiếu niên cảm y nhãn châu xoay động, nảy ra ý hay. Đăng âm thanh ngâm: "Đổi lấy lợi lên Chiến Qua, hai thân hợp nhất thâm xoa đây. Bông cải vai diễn điệp nút hoa tùy, yêu mật Cuồng Phong Ân mật khoa. Bọt mồ hôi ở bên trong thân thể liên quan (khô) vừa ướt, đi hoàn trên gối lên còn làm. Duyên này này vui thật vô cùng, độc bộ phong lưu đệ nhất khoa."

Thu Mạt đi theo Dương Tổ Tiên từ nhỏ cũng là học qua nhiều chút thi thư, nghe xong hơi đỏ mặt, thầm nghĩ: 'Dâm Tặc!'

Mọi người không rõ vì sao, mặc dù này đầu dám thơ làm là khéo léo phi thường, chọc người hà tư. Chỉ ngâm như vậy một bài thơ với cô nương kia xuất thủ có quan hệ gì a!

Thiếu niên cảm y thấy Thu Mạt có phản ứng, càng khẳng định ý nghĩ trong lòng, chỉ cần xuống lần nữa mấy được tề thuốc mạnh, cũng không do người không ra tay.

Thầm suy nghĩ nghĩ, hần chợt đứng dậy hướng Thu Mạt đi tới, vừa đi vừa nói chuyện: "Cô nương trước ngực mềm mại còn chưa bị người ném qua đi, không bằng liền do công tử ta làm này đệ nhất nhân, cho người cũng ném thử một chút chuyện nam nữ mùi vị."

Nói xong bước chân chợt tăng nhanh, trong lòng bàn tay nhưng là hướng Thu Mạt ngực đánh tới.

Thu Mạt ánh mắt lạnh lẽo, bản năng bỏ ra một chương, toàn thân chân khí sôi trào mãnh liệt, thế đại lực trầm, lại mang theo một trận cuồng phong.

Công tử áo gấm tựa hồ sớm đoán được nàng phản ứng, thấy nàng xuất thủ liền đứng bất động đứng nguyên tại chỗ, không một chút nào lo lắng cho mình an nguy. Quả nhiên, một tên trong đó lão giả trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt hần, dễ như trở bàn tay đem một chương này hóa giải. Hai bước cũng làm một bước, lần người tiến lên, trực tiếp phong bế Thu Mạt mấy chỗ đại huyệt.

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Bạc không đủ, giết người tới tiếp cận

"Được, tiểu nương tử này đủ sức."

"Đời này còn không có chơi qua võ công cao như vậy cô nàng đâu rồi, tối nay ai cũng chó cùng ta cạnh tranh."

Hoa Nhan thấy đã đạt tới nàng hiệu quả dự trù, cười nói: "Nếu chư vị đều như vậy có hứng thú, như vậy bắt đầu ra giá đi."

"Mười một ngàn lưỡng!"

"15,000 lưỡng!"

..

Tiếng gọi giá liên tiếp, chỉ chốc lát sau liền bị lên vùn vụt đến hai chục ngàn lưỡng.

"Ba chục ngàn lưỡng!" Vừa mới nói ai cũng chó cùng hần cạnh tranh mập mập không nói làm cho người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không thôi, trực tiếp đem giá tiền đề cao một vạn lưỡng.

Thiếu niên cảm y vẫn đạm phong khinh, phẩm miệng hương mình sau, nhàn nhạt nói: "Năm chục ngàn lưỡng!"

"Trời ạ người đại gia, Giang Dật, chỉ các người Giang gia có tiền đúng không? Với người mập gia cướp?" Mập mập mặt trung thịt béo đầu đầu, đem ly trà trong tay trực tiếp ngã xuống đất, phần nộ quát.

Vậy kêu là Giang Dật thiếu niên võ án, đối chơi gay gắt nói: "Người đầu này con lợn béo đáng chết, người chơi đùa động sao người? Có bản lĩnh liền

thắng ta."

"Tốt tốt người có dũng khí!" Mập mập béo ị tay run không ngừng. "Sáu chục ngàn lưỡng!"

"Mười vạn lưỡng!" Một đạo nhân nhặt tiếng gọi giá truyền tới, cũng không phải Giang Dật kêu. Mọi người tìm theo tiếng nhìn lại, lại phát hiện là từ đi vào đến bây giờ đều không phát qua âm thanh Liễu Nhất Bạch đoàn người.

Mười vạn lưỡng? Vừa gọi liền kêu cao như vậy? Đám người này lại lịch gì a. Có tiền cũng không phải chơi như vậy đi.

Nửa đường giết ra cái Trình Giao Kim, còn nghĩ giá cả cần chết như vậy, hiển nhiên là nhất định phải được. Giang Dật trên mặt không khỏi có chút ngưng trọng, nhìn một chút mập mập, phát hiện hắn là như vậy mặt đầy mộng ếp. Đối với hắn dùng mắt ra hiệu, dẫn đầu mở miệng trước nói: "Một trăm hai chục ngàn lưỡng!"

Mập mập trong mắt sáng tới chớp chớp, vừa mới Giang Dật kia ánh mắt ý tứ hắn xem hiểu, ý là không thể ném người này. Con người vòng vo một chút, cần rằng nói: "Vậy thì . 121,000 lưỡng đi!"

Một trăm hai chục ngàn lưỡng mua một người trở về, cha của hắn nhất định phải đánh chết hắn, mập mập giờ phút này đã nảy sinh một tia thói ý, nhưng lại không nghĩ cứ như vậy bỏ qua cho Giang Dật.

Mười vạn lưỡng đã là Liễu Hề Sanh có thể điều dụng cực hạn, nghe được bọn họ hoàn(còn) đang không ngừng đi lên giá tiền, sắc mặt hiện lên một vết áy náy, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch nói: "Huynh đệ ta "

Liễu Nhất Bạch cười cười, để cho hắn không cần quá mức lưu tâm, có thể xuất ra mười vạn lưỡng đến giúp hắn đã rất cảm kích, chung quy không có thể khiến người ta trông nom việc nhà đầy toàn bộ móc ra đi.

"Không có chuyện gì, bạc không đủ, chúng ta liền cướp." Liễu Nhất Bạch nhìn về phía trước Giang Dật, trong mắt hàn quang điểm một cái.

Lâm Tam hơi suy nghĩ, tiến tới hai người trước người thấp giọng rỉ tai một phen, không biết nói gì. Hai người đều là vỗ tay danh hiệu thiện.

Ba người trong lúc nói chuyện, Giang Dật. Mập mập đã đem giá cả lên vùn vụt đến 150.000 lưỡng, hiện trường Hắc nhưng đã thành hai người bọn họ chiến trường, những người khác không dám lại cầm tay.

"Hai trăm ngàn lưỡng!" Lúc này Lâm Tam bỗng nhiên đứng dậy hô lớn.

Tĩnh!

Ngay cả mập mập, Giang Dật hai cái này Nhị Thế Tổ cũng sùng sờ, đây đều là những người nào a, thế nào một cái so với một người gọi cao hơn, vẫn như thế không dễ ló thoát.

Lâm Tam thấy hắn hai cạnh ở nơi nào không động tĩnh gì, nhất thời gấp. Đây nếu là hù dọa bọn họ không đi lên nữa kêu giá làm sao bây giờ, này hai trăm ngàn coi như là đem hắn bán ở nơi này Khoái Hoạt Lâu làm 'Ngư Lang' cả đời hắn cũng không trả nổi a.

"Cắt, hoàn(còn) tưởng là ai vật, còn dám với Bản Công Tử cướp nữ nhân, không thực lực này liền rút sang một bên đi." Lâm Tam đối với (đúng) của bọn hắn khinh thường nói.

Hai người nghe vậy đều là hơi đỏ mặt, Giang Dật vừa nói liền muốn đi lên nữa kêu giá, sau lưng người đàn ông trung niên vội vàng kéo kéo hắn, khuyên nhủ: "Thiếu chủ . . Không thể đi lên nữa tăng giá, nếu không người trở về chủ nhân nhất định sẽ trách phạt người."

Giang Dật sắc mặt khó coi, hắn từ nhỏ là muốn cái gì sẽ có cái đó, nhìn cười nữ nhân còn không có một cái không có thể lấy được tay. Cái này khí hắn thế nào bị, giận dữ hất ra người đàn ông trung niên đáp trên người tay.

"Hai trăm năm chục ngàn lưỡng." Nói xong khiêu khích nhìn Lâm Tam.

Lâm Tam thiếu chút nữa không cười ra tiếng, không nghĩ tới tiểu tử này như vậy không kiên nhẫn, cái này thì mắc câu. Chán nản nói: "Người là người."

"Hừ." Giang Dật đắc ý ngồi xuống, đùa cợt như vậy nhìn Lâm Tam, đã kích nói: "Không thực lực cũng không cần học người đi ra cậy mạnh."

"Ngốc lão mạo, bị người hăm hại hoàn(còn) vui ở trong đó. Thật là cái vô dụng Nhị Thế Tổ, xem ra Giang gia không người nối nghiệp." Mập mập dùng đồng tình ánh mắt nhìn Giang Dật liếc mắt, lôi kéo thân thể mập mập liền đi xuống lầu dưới, chuyện này mặc dù không có gì thu hoạch, lại phát hiện công tử nhà họ Giang phế vật một mặt, cũng coi là tới giá trị.

Thu Mạt tuy bị chế ngự, lại vẫn ở lưu ý tình huống hiện trường, thấy Lâm Tam nhảy ra phá rối thời điểm, nàng đồng tử không khỏi phóng đại —— Liễu Nhất Bạch! Ngồi ở Lâm Tam bên cạnh người kia đúng là Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch nhận ra được Thu Mạt ánh mắt, đối với (đúng) người sau khẽ mỉm cười, cho một cái đẹp yên ánh mắt.

Thu Mạt hoàn toàn yên tâm, trên mặt lần nữa khôi phục mặt vô biểu tình thần sắc, cứ như vậy tùy thị nữ đưa nàng mang tới Giang Dật bên người.

"Ha ha, tiểu nữ Hiệp, chờ lát nữa sẽ để cho ngươi biết Công Tử Lệ hại." Giang Dật nhẹ nhàng sờ một cái Thu Mạt gò má, cười nói.

Thu Mạt cố nén trong lòng chán ghét, nghiêng đầu không nhìn tới hắn, trong mắt tất cả đều là khinh thường.

Giang Dật cặp mắt có chút nheo lại, lạnh lùng nói: "Ngươi cứ tiếp tục giả bộ lạnh lẽo cô quạnh đi, chờ lát nữa ta muốn ngươi quỳ yêu cầu ta. Bàn về trên đất võ công ta không bằng ngươi, có thể đến trên giường . Hừ hừ ."

"Mang đi!"

Sau lưng người trung niên thật sâu liếc mắt nhìn Liễu Nhất Bạch đoàn người, đỡ Thu Mạt cùng kia sóng mãnh liệt trung niên nữ tử đi xuống lầu.

"Chúng ta theo sau." Liễu Nhất Bạch ưu nhã uống xong nước trà trong ly, nhàn nhạt nói.

"Toàn bộ các ngươi lưu lại, buổi tối làm như thế nào chơi đùa liên chơi thế nào. Ta cùng Tam ca cùng hắn đi, nhiều người ngược lại dễ dàng bại lộ." Liễu Hề Sanh phân phó xong, đem hoàn(còn) đang uống rượu Lâm Tam từ chỗ ngồi kéo.

Một nhóm ba người xuống lầu, dần dần dung nhập vào trong đám người.

Sắc trời còn không phải là rất khuya, trên đường du khách như cũ không ít. Giang Dật mang theo trung niên nam tử kia tu vi không yếu, bọn họ cũng không dám với thật chặt, sợ bị hắn phát hiện. Không thể làm gì khác hơn là không ngừng mượn đám người che chở, từ từ với sau lưng bọn họ.

Đi ở phía trước Giang Dật hiển nhiên không ý thức được gần sắp đến nguy hiểm, ôm bộ ngực kia to lớn trung niên nữ tử chính trên chọc đến. Đàn bà kia ngược lại không tựa như Thu Mạt như vậy, một mực ngênh hợp vị này có Tiền công tử, chỉ là muốn muốn chiếm được này xuất thủ rộng rãi công tử vui vẻ, sau này liền là có thể quả thần tiên ngày thường một dạng.

Người đàn ông trung niên hơi cảm giác bất an, nói với Giang Dật: "Thiếu chủ, không bằng chúng ta đi suốt đêm trở về phủ trung, ta luôn cảm giác chờ chút sẽ có chuyện gì phát sinh."

Giang Dật liếc hắn liếc mắt, mắng: "Cảm giác? Vậy ngươi có cảm giác hay không đến ta sẽ chết? Hoàn(còn) cảm giác . Ngươi có thể hay không có chút nhân lực độc đáo, không thấy gia ta đều dục hòa đốt người sao? Đừng nói nhảm, ta chạy về khách sạn."

Người đàn ông trung niên liên tục cười xòa, nhưng trong lòng đã là vỡ tổ. Mẹ, nếu không phải xem ở nhĩ lão tử phân thượng, ta về sớm đi, hoàn(còn) đi theo ngươi được con chim này khí. Chờ lát nữa xảy ra chuyện, đừng trách gia gia không nhắc nhở ngươi.

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Che mặt siêu nhân 123

Gió đêm xuân hoa nở ngàn cây, càng thổi rơi, ngôi sao như mưa. Bảo mã khắc xe hương đầy đường. Tiếng phượng tiêu động, bình ngọc ánh sáng chuyển, một đêm Ngự Long mưa.

Xuyên qua qua lại không dứt đám người, Giang Dật đám người quẹo vào một cái ngõ hẻm biến mất không thấy gì nữa.

Liễu Nhất Bạch ba người chờ chốc lát, đợi bọn hắn đi xa, lúc này mới theo sau.

Hẻm nhỏ hai bên là cũ nát mà phong cách cổ xưa trường mẫn rêu xanh tới gần bình dân sân tường viện, có chút tường viện bên trên hoàn(còn) phô trần rậm rạp chẳng chặt xanh mon môn Ba Sơn Hổ cây mây và giấy leo, ở hẹp dài dưới bóng tối, tựa hồ đêm này mùa hè Lạc Dương oi bức quét sạch đi một ít, có một chút mát lạnh cảm giác.

Ngõ nhỏ lại sâu nơi bị bốn cái đèn lồng màu đỏ tắm ánh đỏ bùng, đèn lồng bên trên loáng thoáng có thể thấy 'Duyệt Lai Khách Sạn' bốn chữ.

Ba người hai mắt nhìn nhau một cái, Lâm Tam dẫn đầu mở miệng trước nói: "Tiểu tử kia nhất định là vào cái này khách sạn, chúng ta là không phải là bây giờ sát tiến đi?"

"Tam ca chóe vội, bọn chúng ta nửa nén hương thời gian lại vào đi không trì." Liễu Hề Sanh cuống quýt giơ tay lên ngăn lại hắn.

"Đây là vì sao?" Lâm Tam không hiểu.

Liễu Nhất Bạch cùng Liễu Hề Sanh nhìn nhau cười một tiếng, nói: "Một trong số đó, hẳn vào khách sạn sau nhất định trước sẽ tắm thay quần áo, chúng ta không cần phải như thế nóng lòng. Đợi trung niên nam tử kia trở về phòng với hắn sau khi tách ra chúng ta sẽ hành động lại. Hai, chúng ta còn phải chuẩn bị bất lĩnh theo danh sách đầu . . "

"Hoàn(còn) phải chuẩn bị cái gì trang phục và đạo cụ?" Lâm Tam gãi đầu một cái, chỉ chỉ bên hông trường đao, hỏi "Vũ khí không phải là mạng chứ sao."

"Đây thiếu niên cảm y xuất thủ rộng rãi, chắc hẳn trong nhà không phải là phú giáp một phương (giàu có nổi tiếng một vùng) chính là quyền thế khá lớn. Vì tránh cho cho Tiểu Cục mang đến không cần thiết phiền toái, chúng ta còn phải tìm nhiều chút cải trang trang phục và đạo cụ tới."

Lâm Tam bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai bọn họ là lo lắng cái này. Nhìn chung quanh một chút, thấp giọng nói: 'Chuyện này có khó khăn gì, các người chờ chốc lát, Tam ca lập tức cho các người làm tới.'

Nói xong như một làn khói dần bóng đêm ra ngõ hẻm.

Liễu Nhất Bạch không khỏi bật cười, này Lâm Tam tính tình cũng quá gấp nhiều chút, hẳn lời còn chưa nói hết đây.

Quả nhiên, không để cho Liễu Nhất Bạch hai người các loại (chờ) quá lâu. Lâm Tam liền từ đầu hẻm chạy tới, trong tay loáng thoáng nắm cái gì đó.

"Tam ca, tốc độ rất nhanh a. Nhanh lấy ra, chúng ta không sai biệt lắm đi vào." Liễu Hề Sanh đưa tay đưa đến trước mặt hắn, vội la lên.

Lâm Tam nhăn nhó nhíu nhíu, như là không nghe được Liễu Hề Sanh nói chuyện. Đợi Liễu Nhất Bạch cũng nhìn không được, cùng Liễu Hề Sanh cùng thu hồi xuống, hắn mới chậm rãi từ trong tay xuất ra vật kia cái, lúng túng cười nói: "Nhị vị lão đại, này đại buổi tối . . Cũng không lấy được y phục dạ hành. Chỉ . . Đào được mấy cái này ngoạn ý nhĩ."

Liễu Hề Sanh định thần nhìn lại, không khỏi sùng sốt một chút. Đây Lâm Tam trong tay để ba cái màu khác nhau khăn lụa, đỏ, xanh, lam, hiển nhiên đều là đàn bà dùng cái gì, loáng thoáng còn có thể nghe đến trên người nữ nhân độc nhất mùi vị, cũng không biết hắn là từ đâu mấy người nữ nhân trên người sờ tới.

Liễu Nhất Bạch sờ mũi một cái, che giấu đi trên mặt mấy phần vẻ lúng túng. Đối với hai người nói: "Tạm đến dùng đi. Thời gian ko chờ ta, chờ một hồi ba người chúng ta trước thăm dò rõ ràng kia thiếu niên cảm y ở ở phòng nào, sau đó sẽ đồng thời hội hợp cứu người."

Quyết định chủ ý, ba người đem khăn lụa che kín xuống nửa bên mặt, chỉ lộ ra hai con mắt. Nhìn nhau liếc mắt sau, liền hướng trên nóc nhà nhảy tới, Lâm Tam Khinh Công lại cũng là không tệ, giẫm ở trên mái ngói cũng không phát ra chút nào âm thanh.

Lâm Tam dẫn đầu hướng khách sạn phía tây nhất phòng khách nhảy tới, nhẹ nhàng vạch trần hai mảnh ngói xanh sau, lộ ra một bó yếu ớt Hoàng Quang.

"Ừ . Công tử a nhanh lên một chút "

Mấy đạo khó nghe nữ tử tiếng thờ gấp từ phía dưới truyền tới, Lâm Tam sắc mặt nhất thời đại biến, chẳng lẽ tên khốn kiếp kia nhanh như vậy liền bắt đầu? Kia Thu Mạt cô nương không phải là . .

Nhẹ giọng đem bên hông trường đao rút ra, cuống quýt đối với (đứng) xa xa Liễu Nhất Bạch hai người nháy mắt, có thể nài hai người cũng đang cẩn thận kiểm soát đến mỗi căn phòng, căn bản liền không thấy hắn những thứ này động tác nhỏ. Lâm Tam không khỏi khẩn trương, bóp sắc nhọn giọng, hướng về phía không trung "Miêu ô" "Miêu ô" đất kêu hai tiếng, này hai tiếng tiếng mèo kêu học giống như đúc, lại để cho người không phân rõ thật giả.

Liễu Nhất Bạch hai người nghe tiếng, thấy Lâm Tam chính đứng ở phòng trên ngói đối với (đứng) của bọn hắn ra dấu cái gì.

"Nhìn tới vẫn là Tam ca hiệu suất cao a, nhanh như vậy tìm được." Liễu Nhất Bạch mừng thầm trong lòng, cùng Liễu Hề Sanh dần bóng đêm bay người lên trước.

Vừa mới hạ xuống, liền nghe được nữ tử âm thanh rên rỉ cùng nam tử tiếng thờ.

Liễu Nhất Bạch bắt đầu sắc mặt cũng có chút mất tự nhiên, phía sau cẩn thận nghe một chút, phát hiện không giống như là Thu Mạt thanh âm. Không thể làm gì khác hơn là mò xuống dưới người, nhìn về vạch trần ngói xanh sau cửa hàng.

Đập vào mắt nơi là hai cái trần trường người quần quít chung một chỗ, toàn bộ giường nhỏ không ngừng lay động, phát ra 'Kèo kẹt' 'Kèo kẹt' tiếng vang.

Liễu Nhất Bạch định thần một chút, cưỡng ép đè nén xuống trong cơ thể xao động, bây giờ cũng không phải là hân Hoát Xuân cung Cung thời điểm. Kia đề ở phía trên nam tử đưa lưng về phía hắn, không thấy được mặt; nữ tử cũng là lệch đầu. Nhất thời lại không nhìn ra hai người thân phận.

Nín thở chờ một hồi, đàn ông kia tựa hồ đến thời khắc mấu chốt nhất, một tiếng kêu đau đi qua liền nằm ở đó trên người cô gái thờ hồn hồn. Nữ tử tựa hồ không được thỏa mãn, hưng hăng đẩy một chút hắn vác, quay đầu nhìn giường xà nhà.

"Đậu xanh mắt, mũi tẹt, tai chiêu phong. Ta đi!" Liễu Nhất Bạch dọa cho giật mình, ngẩng đầu bắt đầu nhìn Lâm Tam, nhẹ giọng nói: "Tam ca, phía dưới nữ tử không phải là Thu Mạt cũng không phải kia ngực to trung niên nữ tử, phỏng chừng đàn ông kia cũng không phải chúng ta muốn tìm. Lần sau thấy rõ ràng là ai lại bảo chúng ta tới!"

"À?" Lâm Tam gãi đầu một cái, ngại nói nói: "Ta nghe một chút có người ở làm chuyện kia, còn tưởng rằng là ta cũng vậy nhất thời nóng lòng, mới vội vàng đem các người kêu đến, chờ lát nữa nhất định chú ý, ha ha."

Liễu Nhất Bạch cùng Liễu Hề Sanh hai mắt nhìn nhau một cái, tất cả từ trong mắt đối phương nhìn ra thật sâu bắt đầu đi. Ngày Lâm Tam cái gì cũng tốt, chính là tánh tình nóng nảy nhiều chút.

Bắt đầu đi, ba người lại lần nữa chia nhau đi tìm.

Liễu Nhất Bạch trường sam màu trắng ở đen nhánh trong bóng đêm lộ ra phá lệ nhức mắt, để lộ nửa sợ rằng sẽ bị người phát hiện. Chính lo lắng đang lúc, lại có luồng đạo tựa như mèo hoang tiếng khóc vang lên, tìm theo tiếng nhìn lại, lại vừa là Lâm Tam.

Không phải là lại làm trò quỷ gì chứ? Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh nghe cũng ngốc tại chỗ không động, trực câu câu nhìn Lâm Tam phương hướng.

"Này, thế nào không tới đầu rồi, hai người bọn họ chẳng lẽ là nghe không hiểu ta gọi tín hiệu?" Lâm Tam không khỏi hơi nghi hoặc một chút, chính mình vừa mới học hai tiếng mèo hoang kêu cũng là phi thường giống như a, tự hỏi chính là bắt chỉ hoạt đã mèo tới tiếng kêu cũng giống nhau như đúc đi.

Thấy bọn họ vẫn là không có động tác, Lâm Tam lại kêu hai tiếng: "Miêu ô ô ô" "Miêu ô ô ô".

Thanh âm nghe tựa hồ có chút nóng nảy, bất an mùi vị. Liễu Nhất Bạch hai người lúc này mới chắc chắn Lâm Tam là thực sự tìm tới, vội hướng về cái kia bên nhảy tới.

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Thật xin lỗi, ta ngất xỉu

Lạc Dương

Một nhánh ba bách nhân đội ngũ bước nhanh hướng ngoài thành đi, bọn họ toàn bộ người khoác một bộ Thiết Diệp toàn thành khô giáp; eo buộc một cái kim thú mặt đai lưng, từ đầu đến cuối hai mặt Thanh Đồng Hộ Tâm Kính; bên trên che đầy một dẫn đồ ứng một dạng hoa bào, phía trên thùy hai cái xanh nhưng sợi cà vạt; xuống xuyên một nhánh nghiêng da khí vọt giầy.

Bọn họ người người sắc mặt nghiêm túc, toàn bộ đội ngũ tràn đầy xơ xác tiêu điều khí tức. Ngay mới vừa rồi, Tiêu Diêu Vương từ bên ngoài Du Lịch trở về nhưng không thấy ái nữ Dương Tố Tiên, hỏi kỹ xuống mới biết được nàng đã mấy tháng không về, nhất thời đại phát lời đanh, trách làm bọn họ lập tức ra khỏi thành tìm.

Trừ ba trăm tinh binh, còn có hai vị kinh khủng Lão Quái Vật rời đi Vương phủ, chạy thẳng tới Kim Lăng Lạc Hà Sơn.

Gió thổi báo giông tố sắp đến, một trận gió bão rất mau đem muốn cuốn Lạc Hà Môn.

Duyệt Lai Khách Sạn nóc phòng, ba cái che nữ tính khăn lụa 'Thô b' nam tử chính xuyên thấu qua ánh sáng nhạt đi đến nhìn coi chuyện.

Tí ti hơi nóng từ dưới đất căn phòng bốc lên, còn kèm theo 'Ào ào' 'Ào ào' tiếng nước chảy. Một nam tử ngâm ở vũng đầy cánh hoa trong thùng gỗ, trắng nõn cánh tay không ngừng bắt lộn trong thùng nước nóng.

"Là hần." Liễu Nhất Bạch dè dặt di động hạ thân tử, ngẩng đầu đối với (đúng) Lâm Tam hai người gật đầu một cái.

Tiểu tử này cũng quá cô nàng đi, tắm ước chừng giặt rửa thời gian một nén nhang, hay lại là cánh hoa tắm, thế nào không nữa thêm chút sữa bò đây?

Đang khi nói chuyện, phía dưới đã không có động tĩnh. Liễu Nhất Bạch bận rộn thò đầu nhìn, thấy Giang Dật đã từ trong thùng gỗ đi ra, cả người không được mảnh vải, cứ như vậy quang hường trước giường đi tới. Bởi vì đưa lưng về phía, hẳn chỉ có thể nhìn được Giang Dật hai khối trắng nõn cái mông Mông dít một dạng.

Giang Dật chậm rãi vạch trần trước giường rèm, trên giường Hác nhưng ngồi Thu Mạt cùng kia bò sữa như vậy nữ tử.

"Hai vị mỹ nhân, Bản Công Tử muốn tới."

Bò sữa như vậy nữ tử ngược lại thần sắc tự nhiên, nàng đã sớm làm xong hết thảy chuẩn bị, chỉ chờ Giang Dật tới may mắn. Thu Mạt chưa trải qua nhân sự, kia trải qua như vậy chiến trận, thẹn thùng đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nhìn sờ sờ động lòng người Thu Mạt, Giang Dật không khỏi thêm ăn nhỏ dãi, tay không nhịn được hướng trên mặt nàng mò đi, nhưng không ngờ Thu Mạt chợt há mồm, hung tợn đưa hẳn một ngón tay ngấm ở miệng.

Giang Dật bị đau, qua tay một cái tát đánh vào Thu Mạt trên mặt, cười gằn nói: "Gái điểm thú, chờ lát nữa Dục Tĩnh phát tác ta muốn cho ngươi quý yêu cầu ta làm ngươi."

Nghe đến chỗ này, Lâm Tam trong lòng thầm gấp, không nghĩ tới Giang Dật này khôn kiếp đã cho Thu Mạt Uy 'Kỳ Dâm Hợp Hoan Tán'.

"Tam ca đừng nóng, chờ một chút. Hẳn võ công không yếu, chúng ta tìm một cơ hội lại." Liễu Hề Sanh nói xong ở trên cổ khoa tay múa chân một cái xoay xoay thủ thế.

Bò sữa như vậy nữ tử đã sớm chính mình lấy hết quần áo, lộ ra hai luồng to lớn đầy đặn, cặp mắt Mị Hoặc như tơ, liếm liếm đỏ thắm cái lưỡi thom tho, chỉ thiếu chút nữa là nói ra "Ngươi mau tới bên trên ta, ta được không." Những lời này.

Giang Dật thấy vậy hương diễm cảnh tượng, kia có thể nhìn được, đẩy ra cổ giả bộ trấn định Thu Mạt liền như là dã thú đặt lên đi, hai tay lau nàng hai ngọn núi không ngừng nắn bóp.

Kèm theo một tiếng u oán tiếng kêu rên sau, nàng rơi vào giai cảnh, lại xoay ngược lại dạng chân ở Giang Dật trên người, không ngừng giãy dụa, trong miệng không ngừng phát ra nhiều chút phóng dăng âm thanh rên rỉ.

Thu Mạt đã sớm nhắm hai mắt lại, lại như cũ không không chế được chính mình nghe những thứ kia tao tiếng người thanh âm, cả người trên dưới đột nhiên biến hóa khô nóng, giữa hai chân lại hơi có chút ướt ý.

Giang Dật đang không ngừng vận động sau, đã là mồ hôi đầm đìa. Kèm theo một tiếng gào thét, cả người hẳn vô lực xụi lơ đi xuống.

"Tiểu nữ Hiệp, muốn không?" Giang Dật hơi chút nghỉ ngơi chốc lát, nhìn thấy sắc mặt toát ra nhiều chút đỏ mồ hôi Thu Mạt, cười dâm dăng nói.

Bò sữa như vậy nữ tử thức thời lui sang một bên, hẳn đứng lên, đỉnh dưới quần vật, trong mắt lóe điên cuồng thần sắc. Trong lòng của hẳn hiện ra mãnh liệt chinh phục khoái cảm, hỏi tới: "Bản Công Tử lợi hại không?"

"Àm!" Vô số ngôi xanh từ trên nóc nhà rơi xuống, đỉnh tai nhức óc tiếng vang thông suốt cả gian khách sạn. Ba cái che nữ tính khăn lụa Kỳ Nam Từ như thiên thần hạ xuống như vậy đứng ở đã bị sợ trợn mắt há mồm Giang Dật trước mặt.

Lâm Tam theo dõi hẳn toàn thân nhìn một chút,

Trong mắt tất cả đều là khinh thường, nói: "Xin lỗi, ta ngắt xiu."

"Ngươi. Là ngươi." Giang Dật xanh mặt, tức giận chỉ Lâm Tam, bên ngoài mạnh bên trong yếu nói: "Các ngươi dám trêu Giang gia, thật là ăn hùng tâm báo tử đảm. Không quản các ngươi phía sau có thể lực gì, hôm nay các ngươi nếu là đụng đến ta một cọng tóc gáy, ta Giang gia định kêu các ngươi gia tộc tan tành mây khói."

"Phi Phi Phi cái đầu mẹ ngươi." Lâm Tam bước ra một bước, trong tay Giới Dao hướng về phía hẳn ngay đầu chém xuống. Giang Dật hai mắt thất thần, hẳn và Lâm Tam tu vi không sai biệt lắm, vốn phải là dễ như trở bàn tay liền có thể tránh thoát, lại bị hù dọa quên chính mình biết võ công, cứ như vậy nhìn kia sắc bén lưỡi đao cách hẳn mặt càng ngày càng gần.

"Àm!" Lại vừa là một tiếng vang thật lớn. Giường nhỏ phía sau kia bức tường trong nháy mắt bị đánh chia năm xẻ bảy, một cán hàn thương từ từ tán vỡ nát trung xuyên ra, trực tiếp đem Lâm Tam trong tay Giới Dao đánh rơi.

Hàn thương uy thế không giảm, xa xa thùng gỗ trực tiếp nổ tung mở ra, cánh hoa cùng đã lạnh xuống nước rơi rải đầy đất, chất đông ở bên trong phòng.

Lâm Tam miệng hùm không ngừng chảy máu, thủ mục đích sắp nứt, phần hận nhìn chăm chăm ngay phía trước.

Vậy cùng theo Giang Dật người đàn ông trung niên không biết lúc nào đã ngăn ở trước mặt hẳn, sắc mặt nghiêm túc nhìn che mặt ba người. Bên cạnh hẳn kia bò sữa như vậy nữ tử thân thể trần truồng, run lẩy bẩy trên ngực một cái trứng gà kích cỡ tương đương lỗ máu, chính chảy nhỏ giọt không ngừng chảy Tĩnh Hồng máu tươi.

Đàn bà kia hai mắt vô thần, cũng không nhúc nhích, lộ vẻ nhưng đã là chết.

"Ngươi tới, quá tốt. Nhanh mau giúp ta ngăn trở bọn họ" Giang Dật giờ phút này đã là lời nói không có mạch lạc, loại này từ thiên đường tới địa ngục, lại từ Địa Ngục đến thiên đường cảm giác để cho hắn cũng nhanh muốn điên. "Ngươi ngươi làm sao có thể đem nàng cũng giết đây? Tính một chút, xem ở ngươi họ chủ có công phân thượng liền đem công để qua đi."

Giang Dật nói xong, một ực từ trên giường lăn xuống, qua loa cầm mấy bộ quần áo liền hướng cửa hang bên kia chui vào.

"Ngươi đại gia! Lão Tử tới cứu ngươi ngươi mẹ hắn còn ngờ Lão Tử giết nữ nhân ngươi. Sớm biết sẽ để cho ngươi bị bọn họ đùa chơi chết." Người đàn ông trung niên không khỏi oán thán, sắc mặt cũng biến thành khó coi. Chỉ những thứ này hắn cũng chỉ dám ở thâm nghĩ trong lòng mà thôi, nếu như hắn thật khí chủ chạy trốn, hắn phải đối mặt đúng là so với chết thống khổ gấp mười ngàn lần sự tình.

Hắn ho nhẹ hai tiếng, nói: "Ba vị làm khó Thiếu chủ nhà ta, chẳng qua chỉ là cầu tài mà thôi. Các ngươi nói con số, ta thay công tử nhà ta đáp ứng trước các ngươi, lại thấy thế nào?"

Ba người nhưng là không để ý tới hắn, liếc mắt nhìn nhau. Liễu Nhất Bạch cười nói: "Cái này giao cho ta, Liễu huynh đi giải quyết vị kia Giang gia thiếu chủ, Tam ca ngươi chăm sóc kỹ Thu Mạt."

Lâm Tam mặc dù không hài lòng lắm cái này phân phối, vẫn như cũ gật đầu một cái. Hắn cũng minh bạch, bây giờ Giang Dật chậm qua thân, lấy sau khi hắn bị thương thân thù là vạn vạn đánh không lại.

Bất quá, hắn thật sự cho là đơn giản nhất sự tình nhưng bây giờ cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Bởi vì, Thu Mạt —— Được Tính phát tác!

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Cướp nữ nhân đại tác chiến

Thu Mạt cặp mắt mê ly, đôi môi hé mở, ngọc thủ không bị khống chế vuốt ve thân thể của mình, trong miệng không ngừng phát ra làm người ta ý nghĩ kỳ quái tiếng rên rỉ.

Tình thế cấp bách, Liễu Hề Sanh một người một ngựa, phóng qua người đàn ông trung niên chạy thẳng tới cửa hang chỗ kia căn phòng.

Hắn sao có thể làm Liễu Hề Sanh khinh địch như vậy thuận lợi, đưa tay thành chộp, khiến cho một cái Hắc Hồ Đào Tâm, hướng hắn cũng không phòng bị sau lưng móng đi.

"Trước lo cho chính ngươi đi." Một đạo đen nhánh Chi Lực bắn tới để cho hắn miễn cưỡng thu bàn tay về. Xoay người nhìn lại, lại thấy Liễu Nhất Bạch chính nhân nhật nhìn hắn, sắc mặt không có một tí biểu tình, thật giống như nhìn một người chết như vậy.

Người đàn ông trung niên hiển nhiên cũng là biết lợi hại, ôm quyền xá, đạo thanh khổ cực. Hỏi "Các ngài trong mấy ca à?"

Vũ Sư gặp mặt trước phải ôm quyền nói khổ cực, cái gọi là "Gặp mặt nói khổ cực, nhất định là giang hồ". Ôm quyền nói khổ cực, đối phương bình thường sẽ hỏi một câu: "Các ngài trong mấy ca nhỉ?" Đây thật ra là câu hắc thoại, ý là hỏi thăm đối phương làm vậy một được. Đi qua trong chôn vùi lâm phút có ba chính hành. Mở quán thu đồ đệ ăn học trò biểu, cái này gọi là "Điểm tựa", là "Lão đại". Nếu như ngài là dạy thành khẩn sư, thì phải nói "Trong nhà lão đại, tòa sơn thủ biến". Trong tiêu cực Tiêu Sư, tranh từ thủ, nhà người có tiền giáo sư gia, hộ viện trông nhà, cái này gọi là "Kéo điểm", cũng gọi "Lão Nhì", làm cái này phải nói "Xếp hạng thứ hai, nhìn trạch thủ viện, bên ngoài ăn một đường". Đi giang hồ đánh kỹ năng mài võ, kêu "Đâm điểm", cũng gọi "Lão Tam". Làm cái này phải nói "Lão Tam vô dụng, đi mới quân tử đất". Lục Lâm bọn cướp đường không vào này mấy hàng, kêu "Nhìn núi giữ vững sự nghiệp, ăn trong nhà com"

Liễu Nhất Bạch bị hỏi sững sờ, đáp: "Tạm thời chỉ có một."

"Xem ra là một cái gì quy củ cũng không biết người lỗ mãng." Hoi trầm ngâm một phen, người đàn ông trung niên quyết định chủ ý, nói: "Tại hạ kinh thành Giang gia cung phụng Trầm Tương Ngôn, tiểu huynh đệ ngươi có lẽ chưa từng nghe qua Giang gia chứ? Giang gia ở kinh thành tay mắt thông thiên, ta khuyên ngươi cũng không cần dẫn đến thì tốt hơn. Chuyện hôm nay, ta có thể với Thiếu chủ nhà ta thương lượng, tạm thời chuyện này chưa có phát sinh qua. Sau này ngươi đi ngươi cầu độc mộc, chúng ta qua chúng ta ánh mặt trời nói, mọi người nước giếng không phạm nước sông, ngươi xem

coi thế nào?"

"Ngạch . Giang gia? Ngượng ngùng, ta chưa từng nghe qua. Bất quá ngươi vừa nói Giang gia lợi hại như vậy, vậy hôm nay các ngươi càng là phải chết ."

Trầm Tương Ngôn vốn là muốn dọn ra Giang gia gạt hô gạt hô hấn, để cho hấn biết khó mà lui, lại không nghĩ rằng Liễu Nhất Bạch như thế khó chơi. Giọng tức tối nói: "Ngươi cho rằng là hôm nay giết chúng ta là có thể tránh được Giang gia trả thù sao? Trên đời không có không lọt gió tường, trừ phi ngươi có thể đưa cái này khách sạn người cũng giết sạch."

Nói xong chỉ chỉ ngoài cửa.

Ngoài cửa bóng người nhốn nháo, chính hướng nơi này tụ tập, hiển nhiên là bị vừa mới tiếng vang cực lớn kinh động.

"Huynh đệ ngươi vội vàng động thủ a, với hấn phí nhiều lời như vậy làm gì! Thu Mạt cô nương đã" Lâm Tam vội la lên.

Liễu Nhất Bạch liếc một cái trên đất Thu Mạt, Lâm Tam chính luống cuống tay chân ở đề lại nằng không ngừng lời xé quần áo trên người tay.

"Tiền ngươi lên đường!" Liễu Nhất Bạch Can Tương kiếm bị xanh lét thiếu niên đoạt đi, giờ phút này chỉ có thể lấy nhục chương tương bác.

Đáng tiếc hấn cũng không học qua Chương Pháp loại công pháp, xuất thủ không có chương pháp gì, chẳng qua là dùng một thân nội lực thâm hậu liều mạng.

Trầm Tương Ngôn tuy bị hấn ác liệt bản tay thế công cả người khí huyết dâng trào, lại bằng vào khéo léo Chương Pháp khổ khổ chống đỡ, Liễu Nhất Bạch nhất thời lại bất hấn không dưới.

Cơ hội tốt như vậy Trầm Tương Ngôn làm sao có thể không bắt được, thấy Liễu Nhất Bạch tay không tác sát cũng không giới Cận Thân Nhục Bác. Gào to một tiếng, lui về phía sau bước nhanh lui hai bước, xen vào tại đối diện vách tường hàn thương bị hấn cách không nhiếp vào trong tay, cả người khí thế thay đổi thêm trầm ổn.

"Thú vị a, tiểu tử. Xem ra hôm nay ngươi là không để lại chúng ta."

"Thật sao?" Một đạo đùa cợt như vậy thanh âm từ phía sau lưng lỗ tường truyền tới, ngay sau đó một viên máu chảy đầm đìa đầu người rớt tại Thẩm lẫn nhau mắt dưới chân, hai khóa con ngươi cứ như vậy nộ tình nhìn hấn.

Liễu Hề Sanh từ sau tường chui ra, nắm trong tay đến đem nhỏ máu Giới Dao, chặn lại hấn đi đường.

"Ngươi . Các ngươi ." Trầm Tương Ngôn nhìn dưới chân Giang Dật đầu người,

Mặt đầy không thể tin. Đây Giang Dật mặc dù bình thường hào sảng nhiều chút, tu vi võ công lại là không tệ, ở mười bốn tuổi liền lập tức sẽ phá vỡ mà vào kiếm khí xuất thế cảnh giới, ở toàn bộ Giang gia trung đều là hiếm thấy thiên phú. Gia chủ một mực rất thích đứa con trai này, coi hấn là làm nhiệm kỳ kế gia chủ tới bồi dưỡng. Chưa từng nghĩ hôm nay lại mất mạng với lần, xem ra coi như hôm nay có thể may mắn tránh được đi, sau này cũng không tránh khỏi Giang gia đuổi giết.

"Ha ha ha ha. Ta đảo thật là có chút bội phục các ngươi . . Với Giang gia như vậy một cái vật khổng lồ đối nghịch, không biết nên nói các ngươi là gan lớn hay lại là . Ngu xuẩn" Trầm Tương Ngôn chột điên cuồng cười to. "Văn Long Thương pháp, không nghĩ tới đời ta thật là có dùng đến quyền này tàn phổ thời điểm."

"Không được, hấn đang thiêu đốt cả người tinh huyết." Liễu Hề Sanh sắc mặt đại biến, quát lên.

"Phốc!" Trầm Tương Ngôn trong tay hàn thương bá đạo vô cùng, trở tay một phát thương liền đem xuyên thủng Liễu Hề Sanh bả vai, đưa hấn dính ở trên vách tường. Mà chính hấn cũng ho ra một ngụm máu tươi, một thương này đã là Tông Sư Cấp lực lượng, nhanh đến cực hạn, Liễu Hề Sanh căn bản không phản ứng kịp.

Bộ này 'Văn Long Thương pháp' chính là Giang gia xin hấn làm cung phụng thời điểm tặng cho hấn, uy lực cực lớn, chỉ lại cần toàn thân tinh huyết thúc giục. Nói cách khác, một khi dùng tới bộ này thương pháp, như vậy người cũng sẽ chết.

Bắt đầu Trầm Tương Ngôn hoàn(còn) đối với (đúng) Giang gia có lời oán thán, như vậy một bộ thương pháp không hãy cùng gần gĩa như thế mà, hấn dùng như thế nào được cho.

Nhưng là giờ phút này, trong lòng của hấn vô cùng sung sướng, chỉ muốn đem trước mắt mấy người tuổi trẻ toàn bộ sát quang, coi như là . Chính mình sẽ chết.

Dụng binh khí chú trọng là: "Dài một tắc, một tắc cường, một tắc ngắn, một tắc hiểm" Liễu Nhất Bạch lại bất chấp nhiều như vậy, cứng rắn xông lên mong muốn Liễu Hề Sanh cứu được.

"Tối tốt." Trầm Tương Ngôn hét lớn một tiếng, đem đầu thương từ Liễu Hề Sanh đầu vai rút ra. Thương thế bá đạo vô cùng, có Đồ Long thế. Văn Long Thương pháp chú trọng chính là chưa từng có từ trước đến nay khí thế, cộng thêm toàn thân tinh huyết thiêu đốt Gia Trì, lực lượng có thể cao hơn Tông Sư Cảnh Giới tay.

Kích động nội lực bắn ra bốn phía, Liễu Nhất Bạch cường công mấy lần, lại gần không phải Trầm Tương Ngôn thân, hấn vốn là thiện ở dùng thương cao thủ, hơn nữa bộ này Vãn Long Thương pháp, bức bách Liễu Nhất Bạch chỉ có chống đỡ phần.

Mấy chiêu đi qua, Trầm Tương Ngôn một phát thương quát vào Liễu Nhất Bạch bên hông, đưa hấn tạt lẩn trên mặt đất. Mà chính hấn càng là ngay cả nhả mấy ngụm máu tươi, tinh khí thần cũng uể oải không không ít.

Hấn tự thân cũng sợ hãi vô cùng, bộ này Vãn Long Thương Pháp Quả nhưng bá đạo, toàn thân hấn tinh huyết đã thiêu đốt hơn phân nửa, sợ rằng còn nữa nửa nên hương thời gian hấn sẽ tinh huyết khô kiệt mà chết.

"Nên đưa các ngươi lên đường, ta đối đãi các ngươi cũng không mỏng, ít nhất trên hoàng tuyền lộ có thể có một bạn." Trầm Tương Ngôn mặt không chút máu, khóe mắt cũng bắt đầu chảy máu, cả người nhìn giống như một cụ chết đi đã lâu Từ Thi.

"Vãn Long!"

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Dao kiếm điên đảo

Trầm Tương Ngôn cũng không có qua nhiều theo đuổi chiêu thức hoa lệ, chẳng qua là bình bình đạm đạm đâm ra một thương, đầu thương bên trên chùm tua (thương) đỏ ở giữa không trung chia năm xẻ bảy, hóa thành phần vụn.

Một thương này đã quán chú toàn thân hấn chân khí, chỉ cầu nhất kích tất sát.

"Huynh đệ, tiếp tục đao." Lâm Tam một cái tay bên đề lại không ngừng giãy dựa Thu Mạt, dành ra một cái tay khác đem trên mặt đất trường đao ném qua.

Liễu Nhất Bạch nhận lấy trường đao, chợt đứng dậy, bên hông truyền tới một trận toàn tâm như vậy đau đớn, sắc mặt to bằng hạt đậu mồ hôi hột không ngừng chảy xuống, rơi vào hiện lên hàn quang trên lưỡi đao.

"Hồng бет!" Liễu Nhất Bạch tay trái cầm đao, đề phòng Trầm Tương Ngôn công kích, tay phải hướng bên phải xuống xuong sườn xóa đi. Đến gần nơi bụng cái kia xuong sườn miễn cưỡng đi vào trong lỗ xuống mấy phần, kịch liệt cảm giác đau làm hấn không đề được phân nửa khí lực.

Làm sao bây giờ? Sự tình phát triển vượt qua hấn dự trù, Trầm Tương Ngôn trước khi chết phản công quả thực kinh khủng, hoặc giả nói là bộ này cần thiêu đốt tinh huyết thúc giục thương pháp quá mức bá đạo, uy lực tuyệt luân, miễn cưỡng đem công lực của hấn đề cao đến Tông Sư Cảnh Giới sơ kỳ trở lên.

Ở Liễu Nhất Bạch âm thầm đang cân nhắc, cửa phòng bị người lấy cự lực đánh vỡ, mấy cái Điểm Tiểu Nhị cầm trong tay xéng com xông vào, phía sau đi theo một đám xem náo nhiệt khách trọ.

"Ngươi ngươi các ngươi đây là đang làm gì? Nhanh nhanh đem trong tay các ngươi vũ khí buông xuống! Nếu không ta muốn phải không khách khi" một người trong đó diện mục trẻ trung Điểm Tiểu Nhị xông lên, trong tay hoàn(còn) nắm một khối tí tích loang lỗ lau khăn trải bàn, hiển nhiên là vừa mới đang thu thập bàn ghế nghe được động tĩnh sau lập tức chạy tới.

Bên cạnh một vị hơi chút so với kỳ lớn tuổi Điểm Tiểu Nhị sắc mặt biến hóa biến hóa, này mới ra tới tiểu tử làm việc chính là không thông qua đầu não, huyết khí phurong cương, cũng không nhìn một chút tình huống hiện trường trước. Một viên máu chảy đầm đìa đầu cứ như vậy lập trên đất, hơn nữa xó xinh bên trên bộ kia trần truồng, chết không nhắm mắt nữ thi, chỉ cần không mù đều có thể nhìn ra đám người này không phải là hạng người tốt, hoàn(còn) ngây ngốc xông lên, đây cũng không phải là nổi tiếng thời điểm.

Hoàng vội vàng tiến lên gạt nhẹ ống tay áo của hấn.

Trẻ trung Điểm Tiểu Nhị bị người quấy rầy, trong lòng rất là khó chịu. Quay đầu lại thấy là dẫn chính mình nhập môn, ngày thường phi thường chiếu cố mình Lưu ca, biết hấn nhất định là sợ chính mình sẽ gặp nguy hiểm, lúc này mới kéo lấy hấn.

Nhẹ nhàng xoa bóp cái này bị hấn gọi là Lưu ca Điểm Tiểu Nhị, tỏ ý hấn không cần phải lo lắng.

Thời khắc máu chốt này hẳn là nhất định phải lên, cơ hội này nhưng là hiếm thấy a, ngày thường nào có như vậy xảy ra chuyện lớn, nếu như bị chương quỹ nhìn thấy hẳn như vậy phần đầu quên mình trước tiên xông lên tiền tuyến, nhất định sẽ đối với hắn nhìn với con mắt khác, sau này ở trong tiệm kia có thể chính là có thể đi ngang chủ á.

Không che giấu được nội tâm kích động, thấy Thẩm Tương Như, Liễu Nhất Bạch đám người không nhúc nhích, cho là bọn họ là bị chính mình hù dọa, trong lòng càng hưng phấn, từ bên cạnh một cái Điểm Tiểu Nhị trung đoạt lấy một cái nồi sắt, chỉ mặt vô biểu tình Trầm Tương Ngôn, quát lên: "Nói người đó, nhanh món vũ khí buông xuống. Đừng cho là ta không nhận biết người, người không phải là ở căn phòng cách vách sao? Người xem một chút phía sau người kia bức tường, có phải là người hay không liên quan (khô)? Còn nữa, trên mặt đất thùng gỗ chuyện gì xảy ra? Người không biết hư mất khách sạn công cộng vật kiện là phải bị nghiêm nghị xử phạt sao? Còn có trên đất hai người có phải là người hay không giết, người không biết giết người là muốn bị chặt đầu sao?"

Trẻ trung Điểm Tiểu Nhị dùng dùng một hồi câu hỏi phô thiên cái địa nện xuống đến, đem Thẩm Tương Như đều có chút hơi mệt.

"Trong nơi này tới người lỗ năng? Mẹ hắn, Lão Tử thật là xui xẻo, gặp phải đều là những người nào a. Một cái không sợ chết, tại hắn dọn ra Giang gia ngọn núi lớn này còn phải không thuận theo không ngăn Liễu Nhất Bạch, bây giờ lại tới một không sợ chết, đi lên liền không phân tốt xấu chỉ hắn vấn trách Điểm Tiểu Nhị."

Trầm Tương Ngôn có chút không nói gì, nơi này ba cái che mặt nhìn một cái chính là tặc nhân người người không hỏi, không phải là bắt được hắn cái này 'Người tốt' không tha, đây đều là nhiều chút thể đạo gì? Chẳng lẽ liền bởi vì giờ khắc này hắn đáng về tương đối kinh khủng?

"Không muốn chết chút ngay" mấy chữ này cơ hồ là từ Thẩm Tương Như trong kẻ rằng nặn đi ra, nếu không phải sợ hao phí tinh huyết, hắn thật muốn một thương đâm chết hắn rơi cái bên tai thanh tịnh.

Rét lạnh lời nói lại hợp với hắn bây giờ khuôn mặt tái nhợt để cho trẻ trung Điểm Tiểu Nhị cổ sau thẳng bốc lên khí lạnh,

Âm thầm cho mình đánh giọng, nhắm mắt nói: "Ta sinh là cái này khách sạn người, chết là cái này khách sạn quý, ta quyết không cho phép người đang ở đây khách sạn chúng ta tùy ý hành hung, mau đem tay người . ."

"Người như vậy thích thành quý ta thành toàn cho người." Trầm Tương Ngôn sắc mặt khôi phục một tia huyết sắc, đó là bị hắn cho khí. Lôi kéo hàn thương liền hướng trẻ trung Điểm Tiểu Nhị chạy đi, đầu thương đem dưới chân sàn gỗ vạch ra rách một đường thật dài.

Trẻ trung Điểm Tiểu Nhị chỉ thấy một vệt bóng đen chợt lóe, Trầm Tương Ngôn liền từ biến mất tại chỗ không thấy. Hắn bản năng giơ lên trong tay nồi sắt ngăn cản ở trước ngực.

"Coong!"

Một đạo chói tai kim loại tiếng va chạm vang lên, hai tay của hắn dùng không ngừng run rẩy, sợ hãi nhìn trong tay đã bị một cái hiện lên hàn quang trường thương xuyên thấu nồi sắt. Hàn thương xuyên qua nồi sắt, cách hắn lửa nóng lồng ngực cũng chỉ thiếu kém khoảng ba tấc khoảng cách.

Dán hắn lồng ngực, nằm ngang một cái lóe sáng Giới Dao, kia hàn mỗi một thương đầu vừa vận đâm vào Giới Dao trên sống đao.

Trẻ trung Điểm Tiểu Nhị sợ hãi khôn cùng, hai chân run rẩy, đặt mông ngã ngồi ở trên sàn nhà. Một cỗ mùi tanh tươi mùi vị từ hắn giữa hai đùi truyền ra, ó vàng nước tiểu theo hắn đáy quần rỉ ra lưu lạc trên đất, tích tụ thành một bãi nhỏ hồ nhỏ màu vàng bạc.

Lại bị hù dọa đại tiểu tiện không giữ được?

Liễu Nhất Bạch ho ra búng máu tươi lớn, hơi cau mày một cái, cường ép ngăn trở Trầm Tương Ngôn một kích này, thương thế hắn lại tăng thêm mấy phần.

"Một cái sắp chết người phải cứu một cái khác phải chết người, thật đúng là có thú đây." Trầm Tương Ngôn hơi hít cặp mắt, cắn răng giữu cọt nói. Giờ phút này, hắn đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch hận ý đã đạt tới điểm giới hạn, để lại cho hắn thời gian không nhiều, trước hết đem Liễu Nhất Bạch giết chết, nếu không hắn chết cũng không nhắm mắt.

Trầm Tương Ngôn ánh mắt đông lại một cái, đầu thương đổi lại một cái Hồi Mã Thương hướng sau lưng đâm tới.

"Đinh!" Một đạo nhân ảnh bị hắn miễn cưỡng đẩy lui mấy trượng.

Liễu Nhất Bạch nhìn lại, thấy là không biết lúc nào đã ngừng thương thế xông lên Liễu Hề Sanh. Người sau thấy hắn xem ra, cười một tiếng, chẳng qua là này cười hơi có chút cứng ngắt, có chút khó coi.

Bây giờ tình thế quả thực không cần lạc quan, hắn với Liễu Nhất Bạch, Lâm Tam cũng bị thương nặng. Lâm Tam giờ phút này phải chiếu cố Dược Tinh phát tác Thu Mạt, đã là tự lo không xong. Hắn với Liễu Nhất Bạch giờ phút này không có một tí phần thắng.

Dưới tình thế cấp bách, Liễu Nhất Bạch tâm thần động một cái. Nghĩ đến một cái vấn đề máu chốt, hắn từ nhỏ đều là sử kiếm, sử dụng đao tới cực kỳ không thuận tay. Vừa mới hắn nhận lấy Lâm Tam trường đao trong tay, một đường đều là mù quáng chém ngăn cản, chỉ khó khăn lắm phát huy ra kiếm pháp năm, sáu tầng uy lực.

Đon bên khai nhận xưng là đao, hai bên khai nhận xưng là kiếm; đao dùng cho chặt chém làm chủ, kiếm là lấy đâm làm chủ. Liễu Nhất Bạch dùng đao

tự nhiên làm theo lâm vào tiềm thức dùng đao phương pháp trung.

Từ trên bản chất mà nói, đây là phương pháp sử dụng bên trên khác nhau, hình chế bên trên khác nhau ngược lại là thứ yếu.

Suy nghĩ ra điểm này, Liễu Nhất Bạch chợt cười to, vẫn cái 'Kiếm hoa ". Cổ nén đau nhức, lần nữa khôi phục tự tin bộ dáng.

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Thua

Đao và kiếm chủ yếu là lấy phương pháp sử dụng làm chuẩn, nếu như người cầm đem bề ngoài là kiếm đồ vật đi chém người, hay kia là đao, mà không phải kiếm. Ngược lại cũng vậy, Liễu Nhất Bạch trường đao cũng có thể làm kiếm đối xử, chỉ cần người coi nó là làm kiếm, hẳn chính là kiếm.

Trầm Tương Ngôn thấy Liễu Nhất Bạch quái dị này dùng đao phương thức, khóe miệng cũng không khỏi câu hỏi một nụ cười, xoa một chút phía trên máu tươi, hỏi "Người phải chết thời điểm có phải hay không suy nghĩ cũng sẽ không dễ xài à?"

"Xác thực, phải chết não người một dạng sẽ thật không tốt dùng."

Liễu Nhất Bạch thân hình chợt biến hóa linh động quỷ dị, lại chủ động tấn công về phía Trầm Tương Ngôn.

"Ta không tìm người người lại trước đối với ta làm khó dễ, ta thành toàn cho người." Trầm Tương Ngôn đưa ra năm ngón tay, cảm thật chặt thân thương, nhẹ nhàng vung về phía trước một cái, đưa ra một cổ bá đạo kinh lực.

Liễu Nhất Bạch trước đã lãnh hội được 'Vấn Long Thương pháp' bá đạo, không dám khinh thường, thu hồi 'Kiếm Thế ". Ngăn trở đập vào mặt kinh lực. Hai cổ kinh lực gặp nhau, Liễu Nhất Bạch chợt cảm thấy không ổn, Trầm Tương Ngôn kinh lực nhìn như bá đạo, kì thực miên mật vô cùng, mới đầu tựa hồ dễ dàng, nhưng là một khi về phía trước ép tới gần, liền sẽ sinh ra cực lớn trở lực, thế như căng thẳng Cường Cung, sức mãnh lực lượng cực lớn, một khi buông tay, lập tức bắn ngược trở về.

Liễu Nhất Bạch tuy nói không phải là thân kinh bách chiến, sau khi xuống núi nhưng cũng gặp gỡ qua không ít cao thủ, những người này một quyền một chưởng, thường thường chứa mấy tầng kinh lực, Nhất Trọng theo sát Nhất Trọng, thế như Giang Đào Điệp Lăng, khiến người ứng tiếp không nổi, chỉ như vậy kinh lực khó mà kéo dài, sáu bảy lại đã là cực hạn, vừa qua này cân nhắc, ắt phải suy kiệt. Duy nhất thấy một lần đột phá đến hơn mười lại hay lại là Băng Thân Cốc Hàn băng chưởng.

Trầm Tương Ngôn kinh lực lại không giống nhau lắm, đâu chỉ Lực Trọng Thất Trọng Thập Trọng, thật là thiên trọng vạn tầng, vô cùng vô tận. Trừ Đề Nhất Trọng dị thường bá đạo, phía sau mỗi một trọng kinh lực đều rất nhu hòa, từ đầu đến cuối lẫn nhau tiếp theo, liên miên không dứt, Liễu Nhất Bạch giải khai một tầng, lại tới một tầng, giống như nước chảy đá mòn, trực tiếp trực trích (dạng) đất tiêu phí hẳn 'Kiếm khí ". Lại như thủy ngân chảy, không ngừng tìm sơ hở, rót vào nội lực của hắn giữa.

Liễu Nhất Bạch bên hông đau nhức làm thân hình hắn lại chậm lại, không bao lâu Nội Kinh thoáng suy giảm. Trầm Tương Ngôn thấy tình thế nhất thời phản kích, lại vừa là một đạo kinh khí hướng bên hông hắn đánh tới.

Liễu Nhất Bạch chìm quát một tiếng, đạo thứ hai 'Kiếm khí' hô đưa ra. Trầm Tương Ngôn trở tay hoành thương đón đỡ, hai cổ kinh lực lẫm không giáp nhau, trong phòng tiến phát ra một trận cuồng phong. Hai người thân hình không lên, song song về phía sau trượt ra, ngay tại trong nháy mắt, 'Kiếm khí ". Kinh lực mật như mưa nặng hạt, trao đổi hơn một trăm chiêu, xuất thủ nhanh, vượt quá tưởng tượng.

Như thế cách không giao thủ, hai người càng lùi càng xa, một người chiếm cứ căn phòng một cái biên giới.

Giờ phút này, bên trong căn phòng không có một vật là hoàn hảo, toàn bộ xóc xếch không chịu nổi rớt xuống đất, ngay cả trên đất sàn gỗ cũng có vài chỗ phá mấy cái lỗ lớn.

Hai người bỗng dừng lại, song song đề mi thủy mục, ngồi ở đằng kia trầm tư mặc tưởng. Chợt đồng thời ngẩng đầu nhìn đối phương, trong miệng tất cả ho ra 'Một ngụm máu tươi' .

Hơi chút bất đồng là Trầm Tương Ngôn chẳng qua là tượng trưng nôn ọe mấy cái, trong miệng cũng không huyết dịch chảy ra.

"Người thắng ." Trầm Tương Ngôn lộ vẻ bí hiểm cười nói.

Toàn thân hần tinh huyết vào thời khắc này đã cháy hết, toàn dựa vào trong tay hàn thương cường ép chống đỡ không để cho thân thể ngã xuống, hần sợ ngã xuống liền cũng không đứng lên nổi nữa .

Tươi mới máu nhuộm đỏ ngu dốt ở trong miệng nữ tính khăn lụa, phía trên sền sệt. Liễu Nhất Bạch cảm thấy cố gắng hết sức khó chịu, đem kỳ kéo xuống, cũng cười cười, nói: "Không, là ta thua." Tuấn tú trắng nõn trên mặt tắn là chân thành.

Giờ phút này, trong lòng của hần bình tĩnh vô cùng, hơi cảm thấy có một tia bí ai, là Trầm Tương Ngôn .

Bọn họ nhắc tới cũng không có thâm cừu đại hận, chẳng qua là hần là cứu người phải làm như thế, Thẩm Tương Như là cứu người cũng phải làm như thế.

Như vậy một vị võ giả, bất kể hần làm việc cho người nào, nhân phẩm làm sao không bàn về, đến cuối cùng hần phải chết khắc này, đều là giá trị làm cho người khác tôn kính.

"Người sẽ không cùng các người nhà thiếu chủ như thế, ta sẽ tìm một Phong Thủy địa phương tốt đưa người chôn."

"Chỗ đó tốt nhất có nước, ta từ nhỏ là đang ở bờ sông lớn lên.

"

"Được."

"Ừ." Nói xong một chữ cuối cùng, Trầm Tương Ngôn thỏa mãn nhắm hai mắt lại, cả người như cũ ngao ngễ đứng ở góc tường, chẳng qua là trong lỗ mũi đã không có khí tức.

"Coong!" Trường đao từ Liễu Nhất Bạch trong tay chảy xuống, trong miệng lại ho ra một ngụm máu tươi, hần cảm giác hần bụng dưới một cái khí quan phảng phất bị đâm xuyên, ở bên trong không ngừng chảy máu dịch. Đây kịch liệt cảm giác đau suýt nữa làm hần một con ngựa quy.

"Huynh đệ, người không sao chứ?" Liễu Hề Sanh bận rộn tới đưa hần đỡ.

"Không việc gì . Nghỉ ngơi một hồi cho giỏi . . "

"Các anh, các người này không việc gì. Ta nơi này chính là xảy ra đại sự." Xa xa Lâm Tam âm dương quái khí hét lớn.

Hát kiểu Nhị Nhân Chuyển đầu nhìn lại, chỉ thấy Thu Mạt tuy bị Lâm Tam ngăn chặn hai tay, hai chân lại không ngừng được qua lại va chạm, trong miệng phát ra làm người ta ngửi vào mặt tao tai đồ tiếng rên rĩ.

Bởi vì không ngừng giãy giụa giãy dụa, Thu Mạt quần đã bị nàng cởi ra hơn nửa điểm, lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

"Làm sao bây giờ à? Các người đừng chỉ nhìn a, nhanh nghĩ cách." Thấy bọn họ không hề bị lay động, Lâm Tam vội la lên.

Liễu Nhất Bạch chưa bao giờ từng gặp phải như vậy tình huống đặc biệt, nhất thời cũng không nghĩ ra cái gì tốt phương pháp, cũng không thể cho nàng tìm người đàn ông Giải Độc chứ ? Bị Dương Tổ Tiên biết vẫn không thể phá hần da?

"Nước lạnh." Liễu Hề Sanh bất thành linh toát ra hai chữ.

"À?" Lâm Tam không rõ ý nghĩa.

"Dùng nước lạnh, dùng lạnh nước tát ở trên người nàng." Liễu Hề Sanh chỉ chỉ tê liệt ngã xuống đất trẻ trung Điểm Tiểu Nhị, quát lên: "Người! Đi nhanh đánh hai thùng nước lạnh đi lên, càng lạnh càng tốt, đi nhanh."

Trẻ trung Điểm Tiểu Nhị hai mắt thất thần, một lúc lâu mới trở lại vị, vâng dạ ứng tiếng, cuống quýt từ dưới đất bò dậy.

"Không thể."

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ đồng kia xem nào nhiệt trong đám người truyền ra. Trước mắt mọi người đột nhiên sáng lên, một cái cô gái quần áo trắng từ trong đó đi ra. Chỉ thấy đàn bà kia ước chừng mười bảy mười tám chín tuổi, nhưng thấy nàng hai hàng lông mày cong cong, tiểu cái mũi nhỏ hơi nhếch lên, sắc mặt như Bạch Ngọc, dung mạo không phải là biết bao xuất chúng, chẳng qua là phổ thông bình thường gia đình nữ tử bộ dáng. Nàng quần áo trang sức ăn mặc cũng không bằng cần gì phải đắt tiền, chỉ cần cổ trung treo một viên minh châu, phát ra nhàn nhạt vàng sáng.

Nàng cả người phát ra một loại không khí Tiên Đạo ý nhị, gương mặt mặc dù phổ thông, loại khí chất này vẫn như cũ làm người ta không nhìn được nhìn nàng chăm chăm không ngừng, không nỡ bỏ dời đi phần nửa ánh mắt.

"Cô nương thể nào nói ra lời này?" Liễu Nhất Bạch mắt sáng như sao khê nhúc nhích, cổ nén đau đớn, hỏi.

"Các người nếu như nếu là muốn lấy sau vị cô nương này không thể mang thai sinh con lời nói, như vậy liền mặc dù gọi nước lạnh đi."

"Giới nước lạnh thế nào? Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, cũng không thiếu huynh đệ bị người xuống Xuân Dục loại độc, chỉ cần ở trong nước lạnh ngâm (cưa) mấy giờ dĩ nhiên là không việc gì." Liễu Hề Sanh bị người hủy bỏ biện pháp, trong lòng rất là không thích, nghi ngờ nói.

Nữ tử lại cũng không giận, nhàn nhạt giải thích: "Nam tử cùng nữ tử thân thể cấu tạo không giống nhau, các người không việc gì, không có nghĩa là nàng không việc gì."

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Tiểu Y Tiên (cảm tạ Thái Huyền không lo khen thưởng)

"Mạo muội hỏi một câu, cô nương người có biện pháp cứu nàng?" Liễu Nhất Bạch ho khan kịch liệt hai tiếng, hỏi.

Cô gái quần áo trắng Nga Mi run run, nghiêng quét Liễu Nhất Bạch bên phải xuống sườn liếc mắt, đáp phi sớ vẫn nói: "Người bên phải hạ tối hậu một cây xương sườn đã sai vị, ngăn chặn người gan, nếu như người không muốn chết mau mau bây giờ tốt nhất không nên nói chuyện không nên động."

"Người đi chuẩn bị nhiều chút nước ấm đưa ra." Cô gái quần áo trắng chỉ chỉ sớ ở nơi nào Điểm Tiểu Nhị, phân phó nói. Sau đó không để ý Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh hai người ánh mắt kinh dị, đi đến Thu Mạt bên người, tỏ ý Lâm Tam buông tay ra lui qua một bên.

Lâm Tam ngày thường cũng là một ai cũng không phục chủ, nếu là có người đối với hắn vênh mặt hất hàm sai khiến nhất định sẽ bị đối khốc. Giờ phút này lại hiếm thấy cái gì cũng chưa nói, ngoan ngoãn lui sang một bên, im lặng không lên tiếng, chẳng qua là sử dụng tốt kỹ nhãn quang nhìn chăm chăm cô gái quần áo trắng không rời mắt.

Nàng loại này đặc biệt có khí chất để cho Lâm Tam sinh không nổi cự tuyệt ý nghĩ, hơn nữa càng xem nàng, Lâm Tam càng thấy được nàng đẹp mắt, nói không rõ là tại sao.

Cô gái quần áo trắng đưa tay sờ một cái Thu Mạt cái trán, sau đó nắm lên nàng không ngừng lôi kéo quần áo tay trái, nhắm lại hai tròng mắt, cho Thu Mạt số hiệu lên Mạch. Mười hơi thở không tới, nàng lại cắt theo như Thu Mạt Cổ, chân các loại (chờ) nhiều chỗ vị trí mạch động.

Tay trái tay phải tắc, đóng, thước vị trí phân thuộc bất đồng tạng phủ, có thể phản ánh tương ứng tạng phủ bệnh biến. Trong đó bên phải tắc phản ánh phổi tình huống, bên phải đóng phản ánh tỷ vị, bên phải thước phản ánh thận (cũng chính là mệnh môn); bên trái tắc phản ánh tâm, bên trái đóng phản ánh gan, bên trái thước phản ánh thận cùng Bàng Quang.

Nàng đây là đang cho Thu Mạt làm một cái toàn thân chẩn đoán.

Lâm Tam hiếu kỳ nhìn chăm chăm cô gái quần áo trắng bắt mạch tay, cô gái tầm thường tay coi như bảo vệ lại không được, làm nhiều hơn nữa làm ruộng việc nhà, tối đa chỉ là ngắm đen lên kén. Tay nàng nhưng là hơi vàng, liên tục xuất chi Giáp cũng bao trùm lên một tầng vàng ý.

"Nghĩ đến là thường xuyên hái thuốc, chế được, thấm nhuần ở trong dược liệu đưa đến đi." Lâm Tam nghĩ như vậy đến.

Cô gái quần áo trắng thay Thu Mạt số hiệu xong Mạch sau, sắc mặt hơi có chút nặng nề. Nói với Lâm Tam: "Mau đi xem một chút nước ấm tại sao còn không lấy tới!"

"Ồ tốt tốt."

"Không cần, các vị khách quan phiền toái nhường một chút, nước ấm tới lạc~." Trẻ trung Điểm Tiểu Nhị bưng một cái bồn lớn nước ấm từ trong đám người chui ra ngoài, bước nhanh vọt tới cô gái quần áo trắng trước người. Nghe kỳ ngữ điệu tựa như có lẽ đã quên vừa mới kia lúng túng thời khắc, lại lần nữa khôi phục lúc bắt đầu có trùng kính bộ dáng.

Tỏ ý Điểm Tiểu Nhị đem nước sau khi để xuống, cô gái quần áo trắng từ trong tay áo lấy ra một cái tinh xảo tiểu chùy thủ liên muốn hướng Thu Mạt chỗ cổ tay cắt đi.

"Người. Người làm gì." Lâm Tam sắc mặt đại biến, cuống quýt đứng lên, tay tới eo lưng đang lúc mò đi lại phát hiện trường đao mới vừa rồi đã cho Liễu

Nhất Bạch, bắt đắc dĩ chỉ có thể đưa tay ngăn ở Thu Mạt trước mặt.

Cô gái quần áo trắng mặt vô biểu tình nhìn Lâm Tam, nhàn nhạt nói: "Người là Đại Phu ta là Đại Phu? Nếu không người tới? Trẻ nãi bệnh nặng tình, sau này hạ xuống không thể sinh dục gốc bệnh, có phải là người hay không tới phụ trách?"

"Ngạch" Lâm Tam bị nàng hỏi lên như vậy, tâm lý có chút lỏng động. Vừa mới nhìn thấy cô gái quần áo trắng lấy chủy thủ ra theo bản năng liền bởi vì nàng là ý đồ bất chính.

"Tam ca, tránh ra đi." Liễu Nhất Bạch thật sâu nhìn cô gái quần áo trắng liếc mắt sau, yếu ớt nói.

Cô gái quần áo trắng không để ý Lâm Tam, quay đầu hung hãn trừng Liễu Nhất Bạch liếc mắt, tựa như trách cứ hần mở miệng nói chuyện. Đợi lại không người khô nhiều sau, nàng hơi tỉnh khí, trong tay hiện lên lạnh chủy thủ liền hướng Thu Mạt cổ tay quạt đi.

Chủy thủ vô cùng sắc bén, chẳng qua là nhẹ nhàng như vậy rạch một cái, Thu Mạt chỗ cổ tay nhất thời máu chảy ồ ạt, máu từ từ chảy đầy đất, Tinh Hồng huyết dịch lại mơ hồ mang theo tí ti bột ý, tản ra Kỳ Dị mùi thơm.

Huyết dịch nhanh chóng chạy mất, Thu Mạt sắc mặt dần dần biến hóa tái nhợt, nóng chuyển động thân thể nhất thời an tĩnh lại, tay cũng sẽ không lộn xộn.

Qua chốc lát, cô gái quần áo trắng trong mắt ánh sao thoáng qua, đối với (đúng) Lâm Tam gấp uống được: "Trên người của ta không mang thuốc cảm máu, người nhanh lên một chút ở cổ tay nàng nơi Thần Môn, Thái Uyên, Đại Lăng ba cái Huyết Đạo."

Lâm Tam nhìn thần sắc biết tình huống khẩn cấp, không chậm trễ chút nào tiến lên điểm trụ ba chỗ Huyết Đạo,

Thu Mạt trên cổ tay máu nhất thời ngừng.

Còn không đợi Lâm Tam thở phào, cô gái quần áo trắng thanh âm lại truyền tới: "Đi nhanh cầm cái ly, đem trong chậu nước ấm rưới vào trong miệng nàng, chờ ta nói dừng thì điểm người lại dừng."

Lâm Tam không thể làm gì khác hơn là ứng tiếng làm theo, cho đến Thu Mạt trên mặt dần dần khôi phục một tia huyết sắc sau, nàng mới hô ngừng.

Cường ép rút người uống nước cũng không phải là tốt công việc, Lâm Tam mệt mỏi quá sức, nghe được có thể sau khi đặt mông ngồi dưới đất, thở gấp mấy hơi thở hồng hộc, nghi ngờ nói: "Người biện pháp này sao quái dị như vậy, ta còn chưa từng thấy qua như vậy chữa bệnh."

Tiến lên cho Thu Mạt lại gọi bắt mạch, cô gái quần áo trắng lúc này mới quay đầu đáp: "Kỳ Dâm Hợp Hoan Tán' chính là Văn Hương Cốc Kỳ Dược, Dược Tính so với bình thường Xuân Dược mạnh hơn quá nhiều. Mới vừa rồi các người trẻ nãi quá lâu, Dược Tính đã tiến vào nàng huyết dịch toàn thân trung. Nếu như không lấy máu làm loãng, vậy chỉ có thể cho người cưới nàng, đi một đêm chuyện phòng the mới có thể không đáng ngại."

"Người đại phu này thật là, cũng không nói sớm. Sớm biết đơn giản như vậy Tam ca cưới Thu Mạt muối muối chính là, bao lớn chuyện a, không phải là đi một đêm chuyện phòng the chứ sao. " Lâm Tam nghe xong cô gái quần áo trắng sau khi giải thích, biết Thu Mạt không việc gì, liền mở ra đùa giỡn tới.

Không để ý Lâm Tam hồ ngôn loạn ngữ, lờ mờ hần một cái sau nàng liền hướng cách đó không xa bị đỡ Liễu Nhất Bạch đi tới.

"Đa tạ xuất thủ cứu giúp, không biết cô nương tục danh?" Liễu Nhất Bạch thấy nàng đi tới, cười cười, hỏi.

"Người không cần biết tên ta, người trong giang hồ cũng gọi ta Tiểu Y Tiên, người cũng như vậy kêu a."

"Tiểu Y Tiên "

Mang một chữ tiên ngoại hiệu, một loại đều là vô cùng được người trong giang hồ sùng bái người, chắc hẳn y thuật cũng là đạt tới đỉnh cao mức độ.

"Đem quần áo cởi." Tiểu Y Tiên chợt nói.

"À?" Liễu Nhất Bạch sững sờ, chỉ chỉ mình."Người là nói ta sao?"

"Không phải là người chẳng lẽ là ta sao?"

"Ngạch này" Liễu Nhất Bạch nhìn chung quanh một chút chính âm thầm cười trộm đám người, do dự bất quyết.

"Ta là Đại Phu, người một người đàn ông có cái gì ngại ngần, nhanh cởi." Tiểu Y Tiên từ tốn nói. Nói xong chỉ chỉ cửa tích tụ khán giả, quát lên: "Xem bệnh có cái gì tốt nhìn, nhanh đi ra ngoài, khép cửa lại."

Thấy Liễu Nhất Bạch ở nữ nhân này trong tay cật biết, Lâm Tam, Liễu Hề Sanh trong bụng cười thầm: "Không nghĩ tới người sẽ có ngày này."

Lâm Tam cười ha ha, cười quái dị nói: "Cái này . Sắc trời không còn sớm. Ta về phòng trước ."

Này Tam ca . Nói dối đều không đái dầm cái bản nháp, người sáng suốt nhìn một cái người mang một mặt nạ cũng biết người không phải là ở đây người tốt đi. Liễu Hề Sanh tay trái che bụng, hô khan hai tiếng: "Ai nhè này bụng . Không được ta tiêu chảy, ta đi trước chuyển nhà vệ sinh, Tiểu Y Tiên cô

nuong làm phiền người giúp ta đỡ Nhất Bạch huynh đệ."

Nói xong đem Liễu Nhất Bạch đẩy tới Tiểu Y Tiên trước mặt, như một làn khói chạy .

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Cáo mượn oai hùm

Một cái nói là trở về phòng ngủ, một cái nói là đau bụng bên trên nhà vệ sinh, thật ra thì hai người sau khi ra cửa nơi đó cũng không đi, liền đứng ở ngoài cửa đường đi bên trên. Những thứ kia đám khách ở lại cũng là không có tân đi, bị vang lớn hấp dẫn sau thấy một môn xuất sắc như vậy sự tình, bây giờ đã không có phần nữa buồn ngủ, từng cái châu đầu ghé tai thấp giọng nghị luận.

Bên trong căn phòng đầu tiên là yên lặng một hồi, ngay sau đó truyền tới một đạo nam nhân kêu thê lương thâm thiết âm thanh .

"Thiếu Đương Gia, trong này 'Tình hình chiến đấu' rất kịch liệt a ." Lâm Tam đối với (đúng) đứng bên cạnh Liễu Hề Sanh chen chúc lòng mi nói.

Liễu Hề Sanh mặt vô biểu tình, gật đầu một cái, đối với (đúng) Lâm Tam lời nói rất là tán thành.

Kể tiếng kia kêu thê lương thâm thiết sau, bên trong lục tục truyền tới Liễu Nhất Bạch nói không rõ là thống khổ, hay lại là hưng phấn hô khan âm thanh.

Nửa nén hương sau, Tiểu Y Tiên đẩy cửa ra, sợi tóc hơi có chút xóc xếch, hung hăng trừng liếc mắt không kịp chuẩn bị không kịp lui về phía sau nghe lên khách trọ. Đi tới Lâm Tam, Liễu Hề Sanh hai người trước mặt, nhân nhạ nói: "Hắn bây giờ đã không việc gì, ta chờ một hồi viết cái toa thuốc, các người theo như toa thuốc viết cho hắn hốt thuốc."

Liếc một cái trên người của hai người vết thương sau, lại nói: "Cũng cho hai người các người viết cái toa thuốc, một ngày rán tài công bạc ba ăn vào, hai ngày sau có thể tự khỏi hẳn, cắt không thể cắt đứt."

Đại phu này thế nào thấy ai cũng phải cho xem bệnh đầu rồi, chúng ta người trong giang hồ chém chém giết giết, bị thương loại sự thật này ở không thể tránh khỏi, ai còn uống gì thuốc à? Lâm Tam cúi thấp xuống mặt mày, tâm lý không ngừng lăm lăm, trong miệng nhưng ngay cả âm thanh ứng hảo.

"Thiếu Đương Gia, chúng ta vào xem một chút Liễu huynh đệ đi." Lâm Tam đối với (đúng) Liễu Hề Sanh dùng mắt ra hiệu."Thật là, Liễu huynh đệ đây cũng quá nhanh xong chuyện, ta còn tưởng rằng phải chờ thêm cái một cái nửa giờ đây."

"Là có chút nhanh."

Tiểu Y Tiên trên mặt hiếm thấy lộ ra một vết mắc cỡ đỏ bừng, nghĩ đến vừa mới trong phòng chuyện phát sinh nàng liền khí thẳng cắn răng. Chính là ngay ngắn một chút xương vị, Liễu Nhất Bạch lại không có hảo ý một mực ở nơi đó quý khóc sói tru, thật giống như nàng đem hắn thế nào tựa như.

"Nha môn phá án, những người không có nhiệm vụ tan đi." Một đạo tiếng hét phần nộ đem tiểu thầy thuốc từ tinh thần trung kéo về.

Cũng không biết là ai báo quan, chỉ thấy Đội một Bộ Khoái trong tay cầm đã ra khỏi vỏ bỏ đao, từ hành lang cuối bước nhanh chạy tới.

Một đội người ước chừng hơn mười, dẫn đầu là một cái mặt đầy râu quai nón người trung niên, nghĩ đến hẳn là huyện nha Bộ Đầu. Hắn một người một ngựa vượt môn mà vào, đập vào mặt mùi máu tanh làm hắn không khỏi che bụng mũi. Nhận được báo án thời điểm chẳng qua là nghe cái này khách sạn người chết, nhưng chưa từng nghĩ hiện trường là thảm trạng như vậy. Một viên máu chảy đầm đìa chàng thanh niên đầu, một cụ trung niên nữ trần thi, góc tường bên trên hoàn(còn) đứng thẳng một cụ nam thi, trên đất nằm một người tuổi còn trẻ nữ tử, còn không biết sống chết.

Nhanh chóng liếc một cái hiện trường tình trạng, hẩn ý nghĩ thật nhanh xoay tròn, hướng về phía ngồi dưới đất chính cười khổ Liễu Nhất Bạch ba người gặm dừ hết: "Tốt ba người các người tặc nhân, thủ đoạn hung tàn như vậy . Thật là lẽ nào lại như vậy, đem bọn họ dùng thiết tác khóa, mang về do đại nhân thẩm vấn."

Ngay sau đó, tựa hồ là không yên tâm. Đối với (đúng) chen nhau lên Bộ Khoái nói: "Cho hắn thêm môn nhiều hơn một bức cùm, này ba cái tặc nhân cực kỳ nguy hiểm."

"Chậm, vị đại nhân này, chúng ta nhưng thật ra là người bị hại, người không thấy chúng ta cũng bị thương nặng sao?" Lâm Tam thấy vậy vội vàng nói sạo.

Tay phải lại lạng lẽ bóp bóp bên người Liễu Hề Sanh, để cho hắn vội vàng nghĩ một chút biện pháp. Này bị người bắt cái vững vàng, nếu như bị mang về nha môn này tội giết người tên gọi nhất định sẽ bị ngồi vững, đến lúc đó trên cổ này cái đầu coi như với Giang Dật như thế không gánh nổi.

"Tặc tử chó có tranh cãi, tấm ảnh người nói như vậy thế nào ba người các người người bị hại chẳng qua là được nhiều chút thương, những thứ kia tới hại các người người ngược lại toàn bộ chết, người làm vốn Bộ Đầu là người ngu sao?" Hắn râu quai nón bởi vì kích động, không ngừng lay động.

"Đại nhân, bọn họ nghĩ đến cướp chúng ta tài vật, nhưng chưa từng nghĩ lẫn nhau lên lục đục, lẫn nhau cạnh tranh đấu cho nên đồng quy vu tận." Lâm Tam nói xong, trên mặt không khỏi có chút nóng lên, cái này nói mò biên ngay cả chính hắn cũng nghe không vô.

"Cần rồi,

Người nếu có oan trở về nha môn tự đi theo đại nhân nói, chó có ở vốn Bộ Đầu trước mặt cần quấy." Râu quai nón Bộ Đầu không nghĩ lại theo Lâm Tam nói nhảm, tỏ ý Bộ Khoái tiến lên đưa bọn họ vội vàng khóa lại.

"Chậm!" Liễu Hề Sanh khoát khoát tay."Đại nhân có thể hay không tiến lên mượn một bước nói chuyện?" Nói xong từ trong lòng ngực móc ra một khối ngăm đen lệnh bài.

Râu quai nón Bộ Đầu mắt hồ đông lại một cái, trong mắt lóe lên vẻ nghi ngờ, không biết Liễu Hề Sanh trong tay lệnh bài kia là lai lịch thế nào."Quản hắn khi gió, nhìn một chút lại ngại gì, không thể yếu ta danh tiếng."

Nghĩ điểm nơi, hắn liền đi nhanh đến Liễu Hề Sanh trước mặt ngồi xuống, nhắc mắt nhìn đi, không khỏi cả kinh. Khắp khuôn mặt là khiếp sợ:"Người là Thần Bộ . . ."

"Hur!" Liễu Hề Sanh giờ tay lên tỏ ý hắn không muốn lộ ra, thấp giọng nói:"Ba người chúng ta chính là phụng Thần Bộ cái đó mệnh trước tới bắt triều đình trọng phạm, phương pháp có chút cứng rắn, bị chút thương, trở về nha môn nói tỉ mỉ nữa."

Râu quai nón Bộ Đầu gật đầu một cái, nói với Liễu Hề Sanh lời nói rất tin không nghi ngờ. Thần Bộ vẫn là các nơi nha môn người hầu trong tâm khảm thần, tấm lệnh bài này là đương kim hoàng thượng ngự tứ, phía trên hoàn(còn) nắp có Ngọc Tỷ con dấu, không làm được ngụy.

Đây chính là tối cao vinh dự, có thể được Thần Bộ tấm lệnh bài này, nghĩ đến nhất định là cùng hắn quan hệ không tầm thường người.

"Mấy người các người mau đưa ba vị đại nhân đỡ dậy, cẩn thận hầu hạ."Râu quai nón Bộ Đầu đang khi nói chuyện bất tri bất giác đã là biến hóa cung kính, chợt chỉ chỉ còn lại Bộ Khoái, phân phó nói:"Các người đem này mấy cỗ thi thể mang về nha môn, lại tìm kiếm xuống bên trong căn phòng có còn hay không còn lại đầu mối."

Liễu Nhất Bạch, Lâm Tam âm thầm thở phào, không nghĩ tới ngày đó Diệp Vũ Phồn cho Liễu Hề Sanh lệnh bài như vậy tác dụng.

"Thứ tốt a, sau này có lệnh bài kia đây chẳng phải là ở các đại quan phủ đi ngang." Lâm Tam không khỏi cười ra tiếng, hạnh phúc tới quả thực quá đột ngột, suy nghĩ một chút sau này vận Tiêu thời điểm điều động mấy ngàn quân lính đi cùng, kia trường cảnh . . Thật là thoải mái lật.

"Đại nhân có gì bật cười?" Râu quai nón Bộ Đầu thấy Lâm Tam bỗng nhiên ở đó cúi đầu cười ngây ngô, nghi ngờ nói.

Lâm Tam bị người cắt đứt ý dâm, nhất thời cảm thấy có chút lúng túng, ho nhẹ hai tiếng, đáp:"Há, không việc gì. Cái đó . Bên cạnh nằm trên đất vị nữ tử kia phiền toái Bộ Đầu đại nhân cũng phái người mang về cực kỳ chiều cổ đến."

"Dạ, cái này không thành vấn đề." Râu quai nón Bộ Đầu ôm quyền xá, dẫn đầu đi ra ngoài cửa, đi theo phía sau nâng Liễu Nhất Bạch bốn người mấy cái Bộ Khoái.

Đi tới cửa lúc, Liễu Nhất Bạch tỏ ý bắt lấy mau dừng lại, nhìn như cũ đứng ở cửa Tiểu Y Tiên, cười nói:"Tại hạ Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch, đa tạ cô nương ân cứu mạng, ngày sau gặp nhau nhất định hậu báo."

Tiểu Y Tiên khẽ vuốt cằm, không có trả lời. Đưa mắt nhìn Liễu Nhất Bạch đám người rời đi, khóe miệng nàng lại làm đầy lên một vết mê người độ cong, thấp giọng nói:"Nhất định sẽ gặp lại sau, Liễu Ma!"

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Truy nã

Huyện nha

Ngân ánh trăng sáng rơi vãi trên đất, khắp nơi đều có con dế mèn thê thiết tiếng kêu. Dạ Hương khí tràn ngập trên không trung, đan thành một cái mềm mại lưới, đem toàn bộ cảnh vật cũng bao phủ ở bên trong. Con mắt tiếp xúc đến đều là phủ lên cái này mềm mại lưới đồ vật, dù là từng ngọn cây cọng cỏ, cũng không giống là đang ở ban ngày như vậy thực tế, bọn họ đều có mơ hồ, trống rỗng màu sắc, mỗi một dạng cũng ẩn núp nó tí mĩ cái đó điểm, bảo hiểm tất cả trông coi nó bí mật .

Huyện lệnh, râu quai nón Bộ Đầu, Liễu Nhất Bạch ba người ngồi quanh ở trên cái bàn tròn, đứng sự thật giảng thuật toàn bộ sự tình trải qua, hơn nữa đặc biệt nói rõ Thu Mạt là Lạc Dương Vương phủ người.

Huyện lệnh là một cái hai mươi tuổi người tuổi trẻ, nghĩ đến là vừa vào quan trường không bao lâu. Nghe Thu Mạt là Quận chúa thị nữ, mà Quận chúa lại có thể là bị Bạch Liên Giáo yêu nhân bắt đi làm Thánh Nữ sau, sắc mặt nhất thời đại biến, chuyện này phát sinh ở hần bên trong phạm vi quản hạt, xử lý xong thẳng quan tiền chức nhanh chóng trong tầm tay, vạn nhất một cái không xử lý xong khó bảo toàn hần trên cổ đầu người khó giữ được.

"Chúng ta đã dò thăm một cái vô cùng trọng yếu đầu mối, này 'Khoái Hoạt Lâu' ông chủ có thể là Bạch Liên Giáo phía sau màn kim chủ."

Thanh niên huyện lệnh hơi trầm ngâm, nói: "Sự quan trọng đại, chuyện này còn cần thảo luận kỹ hơn, ba vị đại nhân tối nay trước cực kỳ nghỉ ngơi, đợi ngày mai Thần Bộ đại nhân trở lại, hạ quan bẩm rõ tình huống sau, đợi thêm Thần Bộ đại nhân định đoạt."

Liễu Nhất Bạch gật đầu một cái, xác thực, bọn hần bây giờ ba người cũng được nặng nhẹ không đồng nhất thương, còn cần tĩnh dưỡng một phen mới thích hợp động thủ.

Thanh niên huyện lệnh lại cùng ba người tán gẫu chốc lát, liền trở về phòng.

Thăng tấp các loại (chờ) ba ngày, Diệp Vũ Phồn mới phong trần phó phó trở lại huyện nha, hần mặt đầy mệt mỏi, cặp mắt vân vân tia máu, hiển nhiên là nhiều ngày chưa từng nghỉ ngơi tốt.

Sự tình khẩn cấp, thanh niên huyện lệnh không dám trì hoãn, ngăn lại muốn trở về phòng nghỉ ngơi Diệp Vũ Phồn, đem ba ngày trước Liễu Nhất Bạch nói cho hần biết sự tình lại thuật lại một lần.

"Ồ? Lại có chuyện này, nếu Quận chúa thật ở Bạch Liên Giáo yêu nhân trong tay, chúng ta còn cần mau sớm lên đường, đem Quận chúa doanh cứu ra, nếu không Vương gia trách tội xuống sẽ có chút phiền phức." Diệp Vũ Phồn nghe xong thanh niên huyện lệnh báo cáo, sắc mặt nghiêm túc."Ta nghỉ ngơi trước mấy giờ, tối nay giờ Tý chúng ta đi liền đem Khoái Hoạt Lâu ông chủ bắt trở lại thẩm vấn, đến lúc đó có thể sẽ gặp phải tặc nhân phản công, huyện nha không đủ nhân viên, ngươi để cho kia ba người tuổi trẻ tối nay ở công đường chờ ta."

Tuổi trẻ huyện lệnh không dám trì hoãn, sau khi hành lễ cuồng quát cáo lui đi an bài.

Vào đêm, mọi người thật sớm liền đã ở dưới công đường chờ. Các loại (chờ) hơn một canh giờ sau, Diệp Vũ Phồn mới lững thững tới chậm.

"Các vị chờ lâu!" Diệp Vũ Phồn thần thái sáng láng, hiển nhiên là đã điều chỉnh xong trạng thái.

Tuổi trẻ huyện lệnh nhắc gío tay lên, kính cẩn nói: "Thần Bộ đại nhân, hạ quan đã đánh tra rõ ràng, kia Khoái Hoạt Lâu ông chủ kêu Hoa Trần Dương, ở ngoại ô dưới chân núi có một nơi tòa nhà lớn, ngày thường đều là ở đó nơi trạch viện nghỉ ngơi. Ta đã chuẩn bị tốt ngựa chiến, chờ ngài hạ lệnh."

"Hành động này không ổn!" Liễu Hề Sanh tiến lên một bước, đối với (đúng) tuổi trẻ huyện lệnh nói.

"Nơi nào không ổn?"

"Chúng ta nếu ngồi cỡi ngựa chiến đi trước, sợ rằng sẽ kinh động hần trạch viện nơi thám tử, ta cảm thấy chúng ta hay lại là khinh trang thượng trận, thừa dịp bóng đêm vọt thẳng đi vào."

Diệp Vũ Phồn gật đầu một cái, thường thức đất liếc mắt nhìn Liễu Hề Sanh. Đối với (đúng) tuổi trẻ huyện lệnh nói: "Người đang tỉnh không ở số nhiều, từ dưới tay ngươi chọn mấy cái thông minh cơ linh một chút tốt tay đưa ta."

Diệp Vũ Phồn càng xem Liễu Hề Sanh càng thấy được hài lòng, lần này bọn họ mặc dù giết Giang gia tiểu công tử cùng cung phụng, xông ra đại họa. Lại dò thăm trọng yếu như vậy một cái đầu mối, trừ cứu Quận chúa ra, chính dễ dàng đem Bạch Liên Giáo tận diệt. Về phần Giang gia chuyện, hần ngược lại là có thể hồ trợ đề.

Giờ Tý, trấn trên đã là một mảnh đen nhánh, một nhóm bảy người mượn yếu ớt ánh trăng tập kích bất ngờ xuất hiện ở trấn trên đường phố. Dẫn đầu là râu quai nón Bộ Đầu phùng Ngọc Đường, hần ở trấn trên làm Bộ Đầu đã có mười năm, đối với (đúng) địa phương địa hình như lòng bàn tay. Sau đó chính là Thần Bộ Diệp Vũ Phồn, Liễu Nhất Bạch, Lâm Tam, Liễu Hề Sanh. Cuối cùng là hai vị võ công tương đối không tệ Bộ Khoái .

Trấn trên hơn mười Bộ Khoái phần lớn chẳng qua là thân thể hần tử khỏe mạnh,

Hai cái này đúng là tốt nhất, sẽ khiến cho một ít quyền cước.

Hoa Trần Dương ở ngoại ô chỗ này trạch viện cũng không phải là rất lớn, ở vào chân núi nơi một mảnh u tĩnh trong rừng trúc.

Nửa nén hương sau, bảy người đứng ở trạch cửa viện, ánh trăng đem bảy bóng dáng kéo dài.

"Khoái Hoạt Cư!" Lâm Tam ngược mắt nhìn treo ở trên cửa bằng hiệu, thấp giọng đọc nói "Đoán chừng là cái lão đi, mở thanh lâu kêu Khoái Hoạt Lâu, ngay cả chỗ ở mới cũng tên gì Khoái Hoạt Cư, chờ lát nữa Tam ca không phải là rất tốt để cho hấn sung sướng một chút."

Ở trên đường, mấy người đã sớm lẫn nhau quen thuộc, thấy hấn sái bảo, đều là cười mở cười to lên.

"Hai người các người một cái thủ ở nơi này, một cái khác đi xem một chút có hay không cửa sau, muôn ngàn lần không thể để cho Hoa Trần Dương chạy." Diệp Vũ Phồn chỉ chỉ hai cái Bộ Khoái, an bài nói.

An bài như vậy cũng tương đối hợp lý, hai cái này Bộ Khoái huynh đệ chẳng qua là biết chút quyền cước, sau khi tiến vào chi sự cũng không giúp được gì.

Hai người cũng là biết nguy hiểm, vui vẻ lĩnh mệnh.

Diệp Vũ Phồn nhìn còn lại bốn người liếc mắt, tỏ ý có thể động thủ.

"Ta tới!" Liễu Nhất Bạch tiến lên một bước, cả người giống như đầu khỏe mạnh báo săn mỗi chạy thẳng tới đại môn phóng tới. Một cước đá vào rãnh chắc son đỏ trên cửa, phanh một tiếng môn ứng tiếng sụp đổ.

Trong núi vốn là u tĩnh, môn tiếng ngã xuống đất thanh âm tuyên truyền giác ngộ. Rất nhanh, bên trong căn phòng đèn một chiếc tiếp tục một chiếc sáng lên.

Ba mươi mấy người tỷ số cảm trước vũ khí lao ra, phía sau lục tục có vài người mặc xong quần áo chạy tới.

"Các người là người nào? Dám xông vào Hoa lão gia trụ sở."

Trả lời bọn họ chỉ có một chữ: "Giết!"

Trong khoảnh khắc, tiếng la giết vang bên ở toàn bộ trạch viện, trừ phùng Ngọc Đường bị vài người vây quanh, bốn người khác đều là giết rất nhanh, mỗi một lần vẩy tay liền có một cái đầu lâu lăn dưới đất.

Diệp Vũ Phồn càng là không ai có thể ngăn cản, chỗ đi qua, máu thịt tung bay, đao đao trí mạng, thẳng giết bọn hấn kinh hồn bạt vía.

"Lão gia, có muốn hay không đi đi ra xem một chút xảy ra chuyện gì?" Một cô gái quyến rũ nằm úp sấp ở một người đàn ông trung niên trên ngực, nũng nịu hỏi.

Người đàn ông trung niên không thèm để ý chút nào ngoài cửa sổ tiếng đánh nhau, rắn chắc bàn tay ở nàng trên hai vú không ngừng rong ruổi, nhàn nhạt nói: "Không phải ai cũng có thể từ ta đây Khoái Hoạt Cư còn sống đi ra ngoài. . ."

Lâm Tam giết chính tính lên, không ngờ tiếng gió sau lưng nhốn nháo, sắc mặt hấn chợt biến đổi, cuồng quát giờ đao ngăn cản, miễn cưỡng bị đẩy lui mấy bước sau, giương mắt nhìn lên, đứng là Khoái Hoạt Lâu Tú bà Hoa Nhan.

"Vị công tử này, không biết Khoái Hoạt Lâu nơi nào đắc tội người?" Hoa Nhan mặt lạnh, trường kiếm tà tà chỉ Lâm Tam.

"Các người Khoái Hoạt Lâu đem ta đắc tội thảm, thật vất vả đi một chuyến một nữ nhân cũng không mua được. Tối nay đặc biệt là vì bất người trở về động phòng, người liền từ Tam ca đi." Lâm Tam hú lên quái dị, lẳng không lên, một đao hướng Hoa Nhan trên đầu chém tới.

Chỉ 1s click bình chọn 9->10 điểm, mình sẽ rất cảm ơn các bạn cũng càng thêm cố gắng convert

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Đao nơi tay, hỏi ai là anh hùng

Hoa Nhan mất phương phát lạnh, toàn thân chân khí quán chú ở trên trường kiếm, thân kiếm nhất thời ánh sáng phát ra rực rỡ, ở nước son trong đêm tối lộ ra phá lệ nhức mắt.

"Keng"! Lâm Tam trường đao trong tay ứng tiếng cắt thành hai khúc, hấn cũng bị này to lớn lực phản chấn dao động ngã xuống đất, một cái cá chép nhảy hướng sau lưng rút lui mấy bước, vầy vầy bị dao động tê dại tay, cười quái dị nói: "Người Kiền Đa thật đúng là chịu ở người 'Trên người' bỏ tiền vốn a."

"Người biết nói sao đây."

Lâm Tam cầm trong tay nửa đoạn trường đao ném xuống đất, buông tay một cái, nhìn chăm chăm Hoa Nhan đường cong lá lướt cười nói: "Ta nói kiếm là hảo kiếm, người cũng cái người đẹp."

"Đồ háo sắc, nhận lấy cái chết!" Hoa Nhan như là nghĩ đến cái gì, sắc mặt biến hóa khó coi dị thường, trong lúc xuất thủ đã là loạn phân tặc.

Lâm Tam mượn thân pháp ưu thế không ngừng tránh trái tránh phải, né tránh đang lúc không ngừng hướng nàng trên hai vú công tới. Một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, Hoa Nhan không ngừng phải phòng bị hấn bàn tay heo ăn mặn, hơn mười hiệp sau đã là dần dần rơi vào hạ phong.

"Ta muốn bắt người ngực trái."

"Ta muốn bắt người ngực phải."

Đáng hận hơn là Lâm Tam mỗi lần xuất thủ đều phải làm hào một giọng, rất sợ Hoa Nhan không biết hấn bước kế tiếp chiều hướng như vậy, hấn dần dần chuyển thủ thành công, bức bách Hoa Nhan liên tục bại lui.

"Ta lại phải bắt người ngực trái."

Hoa Nhan nghe vậy theo bản năng đem trường kiếm hoành ở trước ngực, không ngờ Lâm Tam lại chợt gia tốc, từ dưới háng nàng chui qua, một cái bóp chặt nàng eo nhỏ nhắn, một nguồn sức mạnh đưa nàng cưỡng ép kéo rơi vào đất.

Lâm Tam cười quái dị một tiếng, lập tức nhào tới tương hoa mặt ép dưới thân thể, một cái Chưởng Đao bỏ vào cổ tay nàng thượng tướng trường kiếm đánh rơi, hai chân thật chặt bóp chặt nàng bắp đùi không để cho nàng nhúc nhích.

"Không biết xấu hổ!" Hoa Nhan xấu hổ dị thường, bị một người nam nhân lấy mặc cỡ như vậy tư thế ép trên đất, dù là nàng thường xuyên ở thanh lâu xuất nhập, cũng không cảm giác hai gò má phát khô. Thân thể không ngừng giãy giụa, lại phát hiện Lâm Tam hai chân có như kim sắt như vậy vững vàng đưa nàng cố định trụ.

"Này, người đừng . Lộn xộn" Lâm Tam trong lời nói có chút bối rối, Hoa Nhan thân thể không ngừng giãy giụa, lại để cho hấn có phản ứng.

Hoa Nhan nghe ra lời hấn trung dị thường, cho là hấn đã không có lực lượng, không khỏi giãy giụa càng thêm lợi hại.

"Ta dựa vào Xú Bà Nương, ta cho người động." Giữa hai đùi kịch liệt phản ứng làm Lâm Tam cũng có chút không biết làm sao, thầm trách huynh đệ mình không có ý chí tiến thủ, đánh nhau đánh liền chiếc, người không việc gì mà động cái gì a. Lâm Tam bắt đắc dĩ, cắn răng một cái hung hăng hướng Hoa Nhan rai tai tát tới.

"A . Vương Bát Đản." Hoa Nhan sắc mặt đỏ ửng, một là bị đau, hai là nàng đã cảm giác chính mình phong đồn đang lúc có một cứng rắn vật kiện đỡ lấy nàng, làm một thâm niên thanh lâu Tú bà, nàng tự nhiên rõ ràng kia là thứ gì.

"Ta đều gọi người chó lộn xộn." Lâm Tam dán vào Hoa Nhan bên tai, trong lời nói cũng là rất là bắt đắc dĩ

.

Ở Lâm Tam cùng Hoa Nhan 'Kịch liệt' đánh nhau trong lúc, Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh đám người đã sớm hóa thành Sát Tinh, đem đầy sân người giết sạch sành sinh.

"Tam ca đây?" Mấy người hội họp đến một nơi, có gặp hay không Lâm Tam, không khỏi có chút kỳ quái. Khắp nơi nhìn lại, khắp nơi đều có thi thể, nơi nào còn có Lâm Tam bóng dáng? Liễu Hề Sanh không khỏi có chút nóng nảy, cho là hấn là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, rống to: "Tam ca, người đang ở đâu?"

Liễu Nhất Bạch cũng có chút kỳ quái, theo đạo lý nơi này còn đồ Lâm Tam đối phó hấn không có vấn đề a, không thể nào gặp phải cái gì ngoài ý muốn đi, cũng hỗ trợ kéo lường giọng.

"Các anh em, ta ở chỗ này . Mau tới đây phụ một tay."

Lâm Tam thanh âm truyền tới, lại không thấy bóng dáng. Qua một lúc lâu mới thấy một cái tay ở phía xa không ngừng lay động, mấy người cho là hấn bị thương, bèn rộn lên kiểm tra trước.

Cảnh tượng trước mắt lại làm mọi người cười khổ không phải, ngay cả Diệp Vũ Phồn như vậy gặp qua đủ loại cảnh tượng hoành tráng người đều không khỏi sờ mũi một cái, sắc mặt tất cả đều là vẻ lúng túng.

Chỉ thấy Lâm Tam với chỉ con cóc như vậy nằm úp sấp ở một người đàn bà trên người, động cũng không dám động đàn.

"Tam ca . Người đây là" Liễu Nhất Bạch không khỏi tức cười,

Cười nói.

"Các người không thấy ta chế ngự một cái cực kỳ trọng yếu nhân vật mà, mau tới phụ một tay. Ta nhanh phải một chết" Lâm Tam hữu khí vô lực nói.

"Ha ha ha ha" giữa không trung truyền tới hai tiếng ngông cuồng tiếng cười lớn, chấn động cả tòa sân run ba run.

Mấy người nghe mà biến sắc, vèn vèn là kinh khủng này Âm Công liền hiện ra người kinh khủng tu vi. Bốn mắt nhìn lại, cả viện vắng vẻ, tĩnh lặng, nhưng là không thấy người có trách nhiệm ảnh.

"Người xấu phương nào, rút ra đây." Diệp Vũ Phồn tóc dài Loạn Vũ, hướng về phía trong bóng đêm hư không đánh ra một chuông.

"Thiết Huyết Thần Bộ quả nhiên danh bất hư truyền, ha ha ." Vừa dứt lời, hai cái mặc Hôi bào lão giả không biết từ nơi nào xuất hiện, ngạo nghễ đứng ở Diệp Vũ Phồn trước mặt.

Liễu Nhất Bạch cùng Liễu Hề Sanh hai mắt nhìn nhau một cái, tất cả từ trong mắt đối phương thấy kinh ngạc, hai người kia không phải là Khoái Hoạt Lâu trung cuối cùng trắng trẻo một dạng kia hai lão giả sao?

"Nguyên lai là tiếng xấu lan xa 'Bất Lão' 'Bất Tử' hai cái Lão Dân Côn, vừa vặn, hôm nay liền giết các người vì dân trừ hại." Không chờ bọn họ đáp lời, Diệp Vũ Phồn đã giơ đao xông lên, một người độc chiến 'Bất Lão '. 'Bất Tử' hai cái Tổng Sư Cảnh Giới cao thủ tuyệt đỉnh.

Ba người chiến đấu làm một một dạng, Nội Kính ngang dọc, mảng lớn mảng lớn lá trúc bị cuồng phong quuyến roi. Diệp Vũ Phồn độc chiến hai người không roi xuống hạ phong , vừa đánh bên đối với (đứng) Liễu Nhất Bạch mấy người quát lên: "Các người đi đem Hoa Trần Dương bắt được, đối đãi với ta giết hai người này liền cùng các người hội hợp."

"Quá bá đạo thật nam nhân a" Phùng Ngọc Đường nhìn trong lòng thần tượng tự lẩm bầm

Một lời không hợp liền độc chiến hai cái cùng cảnh giới cao thủ, hoàn(còn) tuyên bố muốn tru diệt hai người. Liễu Nhất Bạch phía sau không khỏi có chút lạnh cả người, sau này chọc ai cũng muốn ngàn lần không thể chọc như vậy Ma Vương a.

Ba người chậm rãi thân, thật nhanh hướng trong sân căn phòng chạy đi, trong lúc cũng không người mới đi ra ngăn trở.

" A lô huynh đệ mấy cái trước giúp ta một chút a chớ đi a ." Lâm Tam ở phía sau thống khổ hô khan đến, hần bây giờ động cũng không phải, bất động cũng không phải. Chỉ có thể cứ như vậy tương hoa mặt ép dưới thân thể, sợ ý một chút buông tay, sợ là mình thắng nhỏ khó bảo toàn a

Bên này, Diệp Vũ Phồn đã chiếm thượng phong, cái kia liễu mạng đầu pháp làm Bất Lão Bất Tử hai lão cũng thâm kinh hãi.

Diệp Vũ Phồn Đao Pháp đi cũng là cương mãnh con đường, mỗi một đao cũng thế đại lực trầm, đao đao đều tới hai người chỗ yếu hại chém tới. Bộ này Đao Pháp được đặt tên là 'Bá Đao '. Không có quá nhiều xinh đẹp chiêu thức, chỉ nói cứu Dĩ Lực Phá Xảo, lấy thế đè người.

Không lâu lắm, Diệp Vũ Phồn trên người đã bị hai người đánh trúng mấy bàn tay, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi. Bất Lão, Bất Tử trên người hai người lại nhiều mấy đạo sâu đủ thấy xương vết thương.

"Một đao nơi tay, vẫn thiên hạ ai là anh hùng?" Diệp Vũ Phồn càng chiến càng hăng, tóc dài đầy đầu Loạn Vũ, hung dữ cười như điên nói.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Đau giết

"Người điên đây chính là một người điên ." 'Bất tử' điểm trụ trên cánh tay mấy chỗ đại huyệt, hoảng sợ nói.

Bên cạnh 'Bất lão' cũng tràn đầy đồng cảm, đối mặt Diệp Vũ Phồn như thế Bá Tuyệt đầu pháp, trên mặt hần cũng lộ ra mấy phần khiếp ý.

"Đi." Hai người hai mắt nhìn nhau một cái, cố gắng hết sức ấn ý lắng không lên.

"Lăn xuống thôi!" Diệp Vũ Phồn hét lớn một tiếng, cũng lắng không đuổi theo, miễn cưỡng đem roi ở phía cuối bắt tử cho kéo xuống tới. Bắt tử nặng nề ngã xuống đất, ho ra lưỡng búng máu tươi, sợ hãi nhìn chằm chằm đứng ở trước mặt như Chiến Thần như vậy Diệp Vũ Phồn.

Đây là cái gì dạng lực lượng? Vừa mới bị Diệp Vũ Phồn bắt trong nháy mắt đó, hắn cảm giác mình trong tay hắn giống như một cái mới vừa ấp trứng không bao lâu con gà con như vậy, không có một điểm nửa điểm năng lực phản kháng.

"Bắt tử, ngươi không sao chứ." Bất lão từ giữa không trung lại lộn trở lại, nhìn ngã xuống đất không nổi bắt tử, hắn thử mục đích sắp nứt, đối với (đúng) Diệp Vũ Phồn lạnh lùng nói: "Hôm nay chúng ta nhận tội, ngươi không muốn khinh người quá đáng."

"Chấp pháp!" Diệp Vũ Phồn không có quá nhiều ngôn ngữ, chẳng qua là lạnh lùng toát ra hai chữ này. Sau đó hắn liền hướng về phía Bất Lão Bất Tử bỏ ra một đạo.

Trên đạo Đạo Khí cùng sát khí đều rất lại, giống như đầy trời đảo Vân giăng đầy. Một đạo này bỏ ra, đột nhiên liền đem đầy trời mây đen cũng vệt ra, hiện ra ánh trắng trong ngần.

Bắt tử trong mắt lóe lên một tia oán độc, chợt từ dưới đất bò dậy, song chưởng dán vào bất lão phía sau, bất lão lập tức giờ chưởng chào đón, trong hai người tinh thần sức lực lại chông lên nhau, Diệp Vũ Phồn trong tay đạo lại chém không đi xuống.

Bất Lão Bất Tử vốn là Tông Sư Cảnh Giới cao thủ tuyệt đỉnh, trong hai người lực chông chung một chỗ nhưng lại Hám Thiên Động Địa.

Diệp Vũ Phồn không ngờ hai người còn có một chiêu như thế, lực phủ ngũ tạng bị Nội Kính dao động làm đau, trong miệng ho ra búng máu tươi lớn sau, vẫn như cũ không lui về phía sau.

"A ." Hắn ngửa đầu thét dài, trường đạo trong tay cũng đi theo rung rung, trước mặt không tay già đòi bàn tay chậm rãi tuôn ra mấy cái Huyết Văn, sau đó bắt tử lại bay ngược ra hơn mười trượng xa, máu rơi vài đầy đất, thấm ướt trên đất lá trúc. Trên mặt hắn hơi bại, cặp mắt không ánh sáng, không ngờ khí tuyệt bỏ mình.

Bất lão thần sắc động lại, mở to hai mắt gắt gao nhìn Diệp Vũ Phồn, mặt đầy khó tin.

Nhìn ngã xuống đất không nổi bắt tử, lại nhìn sang Diệp Vũ Phồn: "Ngươi . Ngươi . ."

Diệp Vũ Phồn sắc mặt không thay đổi, trường đạo lại đi xuống ép ép.

Bất lão thu chưởng liền hướng cạnh lăn xuống, trong lòng của hắn đau buồn vạn phần, trong mắt sáng tối chập chờn. Liếc một cái Lâm Tam phương hướng, âm trầm trầm cười hai tiếng, từ bên cạnh bên cạnh thi thể cách không hấp thu vào một thanh trường kiếm, mãnh lực hút một cái.

Trường kiếm nhất thời phá không hướng nằm trên đất Lâm Tam, Hoa Nhan đi."Mối thù hôm nay, ngày sau nhất định thập bội trả lại." Nói xong lại hướng không trung bỏ chạy.

"Ta đi . Ngươi đại gia ." Lâm Tam Mãnh ngừng đầu, không nghĩ tới chính mình nằm trên đất cũng có thể bị vạ lây. Tông Sư Cảnh Giới cao thủ gắng sức một đòn, Lâm Tam bây giờ không có phân nửa ngăn trở khả năng, hắn bản năng đem dưới người Hoa Nhan đẩy ra, yên lặng nhắm hai mắt lại."Đại gia . . Không nghĩ tới Tam ca cứ như vậy treo ở chỗ này ."

"Giết." Diệp Vũ Phồn thân pháp thật nhanh, vừa sải bước ra liền đã ngăn ở Lâm Tam trước mặt, đem xông tới mặt trường kiếm đập bay trên đất. Rồi sau đó cũng không thêm nhìn tới, trường đạo trong tay Mãnh quăng về phía không trung.

"Phốc." Trường đạo hoa phá trường không, từ hốt hoảng chạy trốn bất lão ngực xuyên qua mà qua .

Lâm Tam nhìn từ không trung hung hăng té rớt bất lão, lại nhìn một chút lập ở trước người Bá Tuyệt Thiên Địa Diệp Vũ Phồn, lẩm bẩm nói: "Này mới là nam nhân a ." Chợt như là nghĩ đến cái gì, lửa thiêu mông như vậy trốn Diệp Vũ Phồn sau lưng, nhìn cách đó không xa cầm kiếm Hoa Nhan, hét lớn: "Thần Bộ cứu ta ."

Diệp Vũ Phồn nặng nề ở Lâm Tam đầu vai chụp hai cái, thành khẩn nói: "Nam nhân, muốn dừng cảm gánh vác, ngươi cũng đem con gái người ta như vậy, chính mình từ từ giải quyết đi ."

"Ba người bọn hắn đi lâu như vậy còn chưa có trở lại, ta đi qua nhìn một chút, đề tránh ra chuyện rắc rối gì."

Nói xong không đợi Lâm Tam đáp lời,

Người khác cũng đã không thấy.

"Ta ." Lâm Tam khóc không ra nước mắt, nhìn mặt vô biểu tình Hoa Nhan, cười khổ nói: "Tiểu Nhan Nhan không, Tiểu Hoa Hoa, vừa mới Tam ca đau gì cũng cứu ngươi một mạng, ngươi sẽ không muốn là ân đền oán trả chứ ?"

Hoa Nhan sắc mặt lạnh hơn, không nói gì, chẳng qua là nắm kiếm một bước, một bước, chậm rãi hướng Lâm Tam ép tới gần.

"Uy uy uy . Ngươi đừng tới đây a tới nữa ta ước chừng phải sờ ngươi ngực ."

Hoa Nhan hướng tiến tới mấy bước lại ngoài ý muốn dừng lại, cầm trong tay trường kiếm vút trên đất, ngồi xuống ôm đầu khóc rống lên

Tình huống gì? Vừa mới hoàn(còn) một bộ muốn giết người hung ác bộ dáng, thế nào trong nháy mắt hóa phong biến thành như vậy, đây là muốn ồn ào dạng nào? Lâm Tam nhất thời sửng sốt, sợ tại chỗ không biết làm sao.

"A lô . Có chuyện gì ngươi nói ra, mọi người thương lượng một chút. Bất quá ngươi Kiên Đa chuyện kia ta cũng không có cách nào vừa mới Thần Bộ kia chết đáng về ngươi cũng thấy đi, ngươi cha nuôi và Bạch Liên Giáo cấu kết hẳn là không có khả năng bỏ qua cho hẳn."

.

Trả lời hẳn chỉ có tiếng khóc lóc.

Lâm Tam bất đắc dĩ, cẩn thận ngồi vào Hoa Nhan bên người, tĩnh tĩnh nghe nàng ở đó không ngừng khóc sục sùi.

Đại khái là phát tiết xong, Hoa Nhan ngẩng đầu nhìn một chút bên người Lâm Tam, như là ở nói với hẳn, vừa tựa như là đang ở với nàng mình nói chuyện: "Tám tuổi năm ấy hẳn đem ta từ đầu đường nhặt về nhà, đối đãi với ta như nữ nhi ruột thịt như vậy cẩn thận chiều cố, nhiều năm sau ta cũng dần dần coi hẳn là thành cha ruột. Không ngờ ta mười tám tuổi năm ấy, hẳn bỗng nhiên biến hóa, biến hóa tánh khí nóng nảy, biến hóa Hoang Dâm không đàng "

"Một đêm kia, hẳn uống say không còn biết gì trở lại, ta vốn định đưa hẳn đỡ lên giường, nhưng không ngờ hẳn lại đem ta" Hoa Nhan một lần ngửa ngẹn, khóc không thành tiếng.

Lâm Tam nghe xong trên mặt có vẻ lúng túng, không nghĩ tới thật đúng là bị hẳn nói càn cho nói trúng.

Hoa Nhan không nói gì thêm, chẳng qua là ôm đầu, lẳng lặng nhìn không trung trăng khuyết.

Hai người yên lặng một lúc lâu, Lâm Tam như là xuống quyết tâm rất lớn, ngẩng đầu lên nói: "Cùng ta rời đi rồi đi rồi đi nơi này ."

Hoa Nhan có chút kinh ngạc, cho là Lâm Tam lại bắt đầu không đứng đắn, lại thấy hẳn hai mắt thanh minh, trên mặt lại không một tia bất cần đời, yên lặng nhìn nàng.

"Nhưng là ta ."

"Ta không quan tâm." Lâm Tam ngắt lời nói."Cùng ta rời đi, Tam ca cũng đánh nửa đời độc thân, mặc dù bây giờ còn đang quá vết đao liếm máu thời gian, chỉ ta bảo đảm sau này nhất định sẽ cho một mình ngươi đẹp yên sinh hoạt."

Hoa Nhan sắc mặt trở nên hồng, rũ xuống mặt mày, cái này còn là lần đầu tiên có nam nhân nói với nàng nói đến đây đây.

Lâm Tam ngày thường mặc dù tùy tiện, một bộ du hí hoa tung lão phiêu khách dạng, giờ phút này lại là có chút cục xúc bất an, thấy Hoa Nhan không đáp lời, trong lòng bàn tay dần dần bị hẳn nặn ra chút mồ hôi.

Hoa Nhan chợt đứng dậy, vẫn mặt cười một tiếng, nói: "Đánh ta ta liền đi theo ngươi ."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Quy án

Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh, Phùng Ngọc Đường ba người giờ phút này nhưng là gặp phải nhiều chút phiền toái, ba người vào đại sảnh, thấy bên trong căn phòng đông đảo, liền chia ra ba đường đi tìm kia Hoa Trần Dương căn phòng.

Không lâu lắm, liền truyền tới Phùng Ngọc Đường hét thảm một tiếng.

Đội hai người chạy tới, Phùng Ngọc Đường đã nằm trên đất, không phân nửa khí tức. Một cái sắc mặt hơi hơi tái nhợt người đàn ông trung niên hảo chỉnh đi hạ chính đang lau chùi trong tay máu tươi, trong căn phòng một cái cô gái quyến rũ dùng chăn che thân thể đang tò mò đánh giá xông vào Liễu Nhất Bạch hai người.

Người đàn ông này hẳn là Hoa Trấn Dương, bất quá trong tình báo lại nói hắn là một cái không biết võ công người bình thường, chưa từng nghĩ không phí bao lớn tay chân liền đem Phùng Ngọc Đường cho kết quả.

"Ân núp đủ sâu a" Liễu Nhất Bạch hai mắt vằn vện tia máu, tuy chỉ sống chung mấy ngày, nhưng cũng cùng Phùng Ngọc Đường đâm người thành lập thâm hậu hữu nghị, giờ phút này thấy hắn chết thảm, lửa giận trong lòng cháy bùng rực, nhưng cũng âm thầm hối hận mới vừa rồi không nên để cho hắn lạc đàn đi tìm người.

"Chỉ mấy người các ngươi tiêu diệt hàng hắn không dám đến ta Khoái Hoạt Cư tới làm âm ỉ đi" Hoa Trấn Dương ưu nhã đem lau xong tay khăn tay ném ở một bên, nhàn nhạt hỏi.

Liễu Nhất Bạch thấy hắn này tám lăm bộ dáng vẻ giận không chỗ phát tiết, khẽ gạt một bãi nước miếng, vừa vịn nhả tại hắn trường sam bên trên, đáp: "Gia gia của ngươi hai người là có thể đem ngươi này cái quý gì phá nhà bùng."

Hoa Trấn Dương nghe xong Liễu Nhất Bạch nói chuyện cũng không có phản ứng gì, chẳng qua là bình tĩnh nhìn trường sam bên trên kia hộp nước miếng, thanh âm khàn khàn nói: "Đòi ta tới ghét người khác không thích sạch sẽ."

"Cẩn thận." Liễu Hề Sanh cuống quýt đem Liễu Nhất Bạch đẩy tới một bên.

Hoa Trấn Dương cách bọn họ không tới một trượng khoảng cách, lời nói không lên tiếng lại đột nhiên làm khó dễ, một chương đem đẩy ra Liễu Nhất Bạch Liễu Hề Sanh đập bay trên đất.

Liễu Hề Sanh thâm kinh hãi, trực giác nơi bả vai như phụ cốt chi thụ, đau đớn khó nhịn. Mở ra áo nhìn một cái, chỉ thấy nơi bả vai một cái đen nhánh dấu bàn tay.

"Huyền Minh Chương?"

Hoa Trấn Dương liếc một cái Liễu Hề Sanh, có chút ngoài ý muốn: "Không nghĩ tới ngươi còn có chút kiến thức, lại nhận biết ta đây Chương Pháp."

Gặp phải kẻ khó chơi, Liễu Hề Sanh từ dưới đất bò dậy, sắc mặt nghiêm túc nhìn một chút Liễu Nhất Bạch. Chợt lạnh lùng nói: "Huyền Minh Chương đại danh như sấm bên tai, ta nghe qua chẳng có gì lạ. Bất quá lấy ngươi kiếm khí xuất thế cảnh giới hậu kỳ thực lực nhưng là không phát huy ra bộ chương pháp này uy lực lớn nhất, muốn đối phó hai người chúng ta sợ là có chút khó khăn."

"Ha ha ha ha . Có ý tứ, người tuổi trẻ bây giờ cũng là ngông cuồng như vậy sao?" Hoa Trấn Dương bị người nghĩ vẩn, bực bội cười ra tiếng.

Liễu Nhất Bạch nghe xong Liễu Hề Sanh giải thích, hoàn toàn yên tâm. Chỉ cần không phải gặp Tông Sư Cảnh Giới cao thủ, hắn vẫn có niềm tin đem chế ngự.

Đem từ trên mua một thanh phổ thông Thiết Kiếm hoành ở trước ngực, cùng Liễu Hề Sanh thành kỷ góc thế phong bế hắn đi đường, cười cười, tỏ ý Hoa Trấn Dương có thể xuất thủ.

"Tìm chết." Hoa Trấn Dương liếc mắt liền nhìn ra hai người chỉ là kiếm khí xuất thế trung kỳ cảnh giới, nhưng chưa từng nghĩ bọn họ dám khinh thường như vậy, nanh cười một cái, lại hướng hai người đồng thời công tới.

Hoa Trấn Dương bàn tay rộng lớn rắn chắc, không sợ chút nào hai người trong tay binh khí.

Ba người chiến đấu làm một một dạng, Hoa Trấn Dương bàn tay thế đại khai đại hợp, một người độc chiến hai người không rơi xuống hạ phong. Nhưng trong lòng thì âm thầm kêu khổ, hắn mỗi gánh Liễu Nhất Bạch một kiếm liền bị dao động cả người khí huyết dâng trào.

Không lâu lắm, liền cảm giác trong cổ ngồn ngọt, một ngụm máu tươi không nhịn được tràn ra khoe miệng.

Liễu Nhất Bạch hai người vui mừng, nhưng không ngờ giờ phút này trong tay bọn họ binh khí toàn bộ cắt thành hai khúc, chỉ còn lại cái chuôi kiếm. Kia đứt rồi thân kiếm biến hóa nước sơn đen như mực, hóa thành một bãi Ô Thủy.

"Này Huyền Minh Chương thật đúng là kinh khủng." Liễu Nhất Bạch không khỏi lo lắng nhìn một chút Liễu Hề Sanh bả vai.

"Không việc gì, ta đã dùng nội lực bảo vệ Tâm Mạch." Như là biết Liễu Nhất Bạch suy nghĩ, Liễu Hề Sanh nói.

"Không binh khí, ta xem các ngươi thế nào phách lối." Hoa Trấn Dương tái nhợt mặt hiện lên một tia huyết sắc, chiêu thức biến hóa càng thêm quý dị, trong lòng bàn tay hiện lên rét lạnh quý khí.

Liễu Nhất Bạch hai người không dám sẽ cùng hắn đối kháng chính diện,

Chỉ đành phải không ngừng biến đổi thân hình, nói xa nói gần, cầu nguyện Hoa Trấn Dương có thể lộ ra cái sơ hở.

Hoa Trấn Dương lại cũng không như bọn họ sở ý, càng chiến càng hăng, chiêu thức hàm tiếp cũng càng thêm khéo léo.

Đang cảm giác không đáng kể lúc, một đạo ngang ngược tiếng gào to từ phía sau vang lên."Chấp pháp."

Diệp Vũ Phồn đứng lúc vượt qua, rẽ ra Liễu Nhất Bạch hai người cùng Hoa Trần Dương chính diện đối với (đứng) một chường.

Hoa Trần Dương nhất thời như thả giầy phong tranh, rơi xuống ở cô gái quyền rũ bên người, trong miệng không ngừng ho ra máu. Diệp Vũ Phồn trong lòng bàn tay một đoàn hắc khí trong nháy mắt khuếch tán, lại lập tức thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một cái điểm đen nhỏ biến mất không thấy gì nữa.

Sợ!

Đây mới là thật nam nhân, khó có hợp lại địch.

Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh ngưng ngưng co rút rút tay về, có chút ngưng ngưng, hai người lực chiến Hoa Trần Dương lại đánh lâu không xong, Diệp Vũ Phồn đi lên lại một chường đem hắc khí đập bay, cái này tương phản lộ về bọn họ rất vô năng a.

Diệp Vũ Phồn sau lưng phẳng phát mọc ra mắt như vậy, nhàn nhạt nói: "Chỉ cần các ngươi chăm chỉ tu luyện, đạt tới ta cảnh giới này trong tầm tay."

Nhìn ngã xuống giường mặt xám như tro tàn Hoa Trần Dương cùng cái đó lộ ra hơn nửa da thịt trắng như tuyết cô gái quyền rũ, hắc nhệ nhàng ho khan hai tiếng, nói: "Các ngươi đem hai người bọn họ mang ra ngoài, ta đi ra bên ngoài chờ các ngươi."

Hắc, nguyên lai Thần Bộ cũng có lúng túng thời điểm, ngay cả một không mặc quần áo nữ nhân cũng không dám nhìn. Nếu là ở đuôi bắt nữ khâm phạm trên đường, nữ khâm phạm tự biết không địch lại, cởi hết quần áo chạy đường, hắc còn có thể hay không thể đuổi tiếp à?

Liễu Nhất Bạch bản thủ suy nghĩ một chút, bất giác cười ra tiếng.

"Huynh đệ, ngươi cười ngây ngô gì đó, đi nhanh tìm chút sợi dây đến, ta trước tiên đem hắc Huyết Đạo điểm trụ, lấy phòng ngừa vạn nhất."

"Há, không có gì. Ta lập tức đi." Liễu Nhất Bạch khoe miệng chứa đựng cười, ra khỏi cửa phòng đem sợi dây mang về.

Hai người làm cô gái quyền rũ tự đi đem quần áo mặc xong sau, đem nàng cùng Giang Trần Dương trói, mang đi ra ngoài.

Trở về trên đường, trên mặt mọi người đều có chút nặng nề, lần hành động này tuy nói đại hoạch thành công, Phùng Ngọc Đường nhưng bất hạnh bị Hoa Trần Dương cho sát hại.

Đến huyện nha, Liễu Nhất Bạch liền không kịp chờ đợi muốn hỏi Hoa Trần Dương có liên quan Bạch Liên Giáo sự tình, trong lòng của hắc vội vàng, Dương Tổ Tiên vẫn còn ở Bạch Liên Giáo trong tay, không biết là mất trí nhớ hay lại là trung cái gì Yêu Pháp. Hắc phải nhanh lên một chút hỏi ra Bạch Liên Giáo chỗ ẩn thân.

Vì tránh cho lúng túng, Lâm Tam trước hết để cho Hoa Nhan trở về huyện nha trong phòng khách.

Lâm Tam đưa đi Hoa Nhan sau, đem Hoa Trần Dương nhấc lên khỏi mặt đất đến, giúp hắc vỗ vỗ trên người bụi đất, cười nói: "Nhạc Phụ đại nhân, ngươi chịu khổ. Đến đến, tiểu tử cho ngài đào ly trà nóng."

Hoa Trần Dương đem Lâm Tam đưa tới ly trà vẩy lật trên đất, tức giận nói: "Ngươi nói cái gì? Ngươi đem nữ nhi của ta như thế nào đây?"

Lâm Tam vừa mới hoàn(còn) cười đùa mặt nhất thời biến hóa rét lạnh vô cùng, một cước đá vào hắc trên bụng, đưa hắc đập lộn mào trên đất. Lạnh lùng nói: "Ngươi còn biết nàng là con gái của ngươi? Ngươi tên cầm thú này, ta hiện ngay thế nào cũng phải đánh chết ngươi không thể."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Lại khải vị Hình Phạt

"Nhạc Phụ? Con rể?" Mọi người trở mắt nhìn nhau, Lâm Tam lúc nào thành Hoa Trần Dương con rể?

Hoa Trần Dương bị đập lộn mào trên đất cương quyết hừ đều không rên một tiếng, như cũ hỏi tới: "Nữ nhi của ta thế nào?"

"Không có gì, ta sẽ cưới nàng" Lâm Tam hơn chưa người giận, lại tiến lên hai bước, một cước đá vào hân trên bụng. Hoa Trần Dương lần này không lên tiếng, chẳng qua là căm tức nhìn Lâm Tam.

Trên người hân tuy bị điểm trụ mấy chỗ đại huyết, không thể động đậy, nhưng đối với một cái da dày thịt tháo cao thủ mà nói, Lâm Tam này hai chân thật sự là không thể mang đến cho hân quá lớn tổn thương.

"Tam ca xin bớt giận, người trước tạm lui sang một bên, tha cho ta tới hỏi hỏi hân." Liễu Nhất Bạch thấy Lâm Tam chỉ lo phát tiết lửa giận trong lòng, hơi có chút cuồng cuồng, tiến lên cười vỗ vỗ bả vai hân, tỏ ý hân trước lui về phía sau đứng đứng.

"Phùng Ngọc Đường huynh đệ sự tình còn không có tính với người đi, người chờ đó, chờ lát nữa có người hảo hảo mà chịu đựng." Lâm Tam giận dữ chỉ chỉ trên đất Hoa Trần Dương, thờ phỉ phò ngời về ghế ngời, buồn bực uống nước trà.

Liễu Nhất Bạch tiến tới Hoa Trần Dương bên cạnh, cười híp mắt nói: "Người với Bạch Liên Giáo quan hệ thế nào?"

Hoa Trần Dương mặt hiện lên một tia mắt tự nhiên thần sắc chỉ rất nhanh lại bị hân che giấu đi: "Ta không biết người đang nói gì."

"Ồ "

Liễu Nhất Bạch chân phải bỗng nhiên động, hung hân hướng Hoa Trần Dương trên mặt giẫm đạp đi, vừa giẫm đạp bên máng: "Bây giờ biết muốn nói gì sao? . . . Biết muốn nói có gì không? Ta cho người không biết . . . Cho người không biết ."

Lâm Tam phốc một chút đem trong miệng nước trà cho phun ra ngoài, không nghĩ tới còn có một so với hân càng bạo tính khí.

Mọi người liền vội vàng tiến lên đem Liễu Nhất Bạch cho kéo ra, rất sợ hân đem Hoa Trần Dương cho đánh chết .

"Ho khan một cái." Tuổi trẻ huyện lệnh ho nhẹ hai tiếng, nói: "Đại nhân người lại ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, chớ có mệt chết đi." Trong lòng của hân lên lút tự nhủ, mấy cái này đi theo Thần Bộ đại nhân thế nào một cái so với một cái xung động, này thăm vấn phạm nhân thủ pháp rõ ràng không đúng mà, quá không chuyên nghiệp, nhất định là chưa đi đến Đại Lý Tự hệ thống học bỏ tù.

Xoay người nhìn ngời ngay gần ở bên trên nhắm mắt dưỡng thần Diệp Vũ Phồn, giờ tay lên nói: "Thần Bộ đại nhân, nếu không từ dưới quan làm dùm thăm vấn này câu kết Bạch Liên Giáo Tặc Từ?"

Diệp Vũ Phồn mặt mày đều không nhắc phân nửa, chẳng qua là nhàn nhạt ừ một tiếng, coi như là ngầm cho phép, hân hôm nay ngược lại muốn nhìn một chút đám nhóc con này môn có thể dùng cách gì từ Hoa Trần Dương trong miệng cho hỏi ra lời.

"Người đâu, gia hình tra tấn cụ." Tuổi trẻ huyện lệnh tay áo bào hất một cái, lớn tiếng phân phó nói.

Nơi này mặc dù là trấn trên huyện nhỏ Nha, hình cụ dụng cụ nhưng là đầy đủ mọi thứ. Bên cạnh (trái phải) đầu tiên là mỗi người rút ra Hoa Trần Dương một trăm roi sau, lúc này mới bung lên một cái băng dài, băng dài một con dọc theo cái đặt một cây cọc gỗ hoặc là cột gỗ, cột gỗ cùng băng dài góc có thẳng đứng. Một cái khác Bộ Khoái trong tay cầm mấy khối gạch xanh, đệm ở một đầu khác.

Đội công tác chuẩn bị cũng làm đủ, hai người lúc này mới đem Hoa Trần Dương từ dưới đất xoa lấy, đưa hân quần áo lột sạch sành sinh, cột vào trên cái băng.

Này băng dài chính là mọi người tương đối quen biết ghế hùm, coi như là ngày thường thăm vấn phạm nhân thường xuyên thấy một loại hình cụ.

Bên trên ghế hùm thành hiện nay quan phủ trong tay một lá bài chủ chốt. Chuẩn bị bên trên ghế hùm trước, phạm nhân trên người nhất định phải bị vạch trần, ánh sáng thân cột vào ghế hùm bên trên, để với tiếp tục quát, mà phạm nhân vớ cũng phải cúi xuống, như vậy là vì dễ dàng cho tiếp theo giới hạn hai chân. Vì vậy, quang bàng tử Xích Cước bên trên ghế hùm trở thành một loại thông lệ, nhất là đối với (đúng) phạm tội nữ Từ Phạm mà nói, này gia tăng các nàng thể xác cùng tinh thần đồng thời thống khổ.

Người bình thường ở cửa ải này cũng đã là không chịu đựng được, bất kể là có oan không oan, hết thầy đảng hoàng ngoan ngoãn đồng ý nhận tội.

Dù là Hoa Trần Giang lực ý chí kinh người, cũng là bị hành hạ thống khổ không chịu nổi.

Tò ý bên cạnh (trái phải) dừng lại, tuổi trẻ huyện lệnh tiến lên, quát lên: "Hoa Trần Dương, bản quan hỏi người, Bạch Liên Giáo ổ kết quả ở vị trí nào?"

Hoa Trần Dương tự biết hôm nay hân phải chết, toét miệng cười cười, lộ ra một cái chứa đựng vết máu răng: "Ta đường đường một cái kiếm khí xuất thế hậu kỳ Vô Lâm Cao Thủ,

Lại bị các người mấy cái này tay trời gà không chặt phế vật làm nhục, ha ha ha ha . . ."

"Cần rõ, trên công đường há cho người bắt kinh." Tuổi trẻ huyện lệnh bị hân ngay trước mấy vị cấp trên mặt máng là phế vật, trên mặt có nhiều chút không nén giận được. "Tiếp tục dùng Hình, cho đến hân mời làm dừng."

Kẹp ngón tay, rút ra móng tay, cuối cùng ngay cả 'Lau mặt chải tóc' cũng qua một lần, Hoa Trần Dương dám cắn răng, không nói lời nào.

Nơi này nói lau mặt chải tóc cũng không phải là nữ tử trang điểm ăn mặc, mà là một loại cực kỳ tàn khốc Hình Phạt, nó là dùng thiết bàn chải đem trên

người thịt một chút một cái bắt lược đi xuống, thẳng đến thịt tăn xương lộ, cuối cùng yết khí.

Bắt đầu hai cái Bộ Khoái còn sợ hạ thủ quá nặng đem Hoa Trần Dương sợ ý một chút giết chết, đến cuối cùng mới phát hiện nguyên lai là bọn họ nghĩ quá nhiều. Cho đến Hoa Trần Dương toàn bộ sau lưng lộ ra hơn nửa bạch cốt âm u, hân cũng bất tỉnh đều không bất tỉnh đi một chuyến.

"Ha ha ha ha . Còn có cái gì chiêu số sử hết ra đi, gia gia cũng tiếp lấy." Hoa Trần Dương trên lưng chảy xuống máu đã đem hân toàn bộ hạ thân cho thấm ướt, lại vẫn là một người cười to không dứt.

Một người ngay cả chết còn không sợ? Hân còn có cái gì thật là sợ đây?

Đối mặt người như vậy, mọi người cảm thấy nhức đầu, nhất thời lại cũng nghĩ không ra cái gì tốt phương pháp làm hân mở miệng.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt cũng có nhiều chút ngưng trọng, này Hoa Trần Dương nếu là không mở miệng, cái đầu mới này liền muốn đoạn, Bạch Liên Giáo người gần đây có lẽ là bị Thần Bộ Diệp Vũ Phồn sợ mất mặt, đã nhiều ngày chưa thấy qua bọn họ qua lại.

Ngẩng đầu nhìn một chút đối diện Liễu Hề Sanh, trong đầu hân bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nhất thời mặt mày hớn hờ, đứng dậy để cho một cái tiểu Bộ Khoái tiến lên, tiến tới hân bên tai thấp giọng rỉ tai mấy câu.

Tiểu Bộ Khoái gật đầu liên tục, mang theo mặt đầy nghi ngờ thật nhanh chạy ra ngoài.

Nửa nén hương thời gian sau, tiểu Bộ Khoái che mũi xách một thùng xú khí huân thiên đồ vật trở lại công đường, mọi người gần trước nhìn một cái, đứng là một thùng phân tiện, từ kỳ màu sắc kết luận, hân là hai ngày này sản vật.

Mọi người đều là trượng nhị hòa thượng —— không tìm được manh mối, hoàn toàn không biết Liễu Nhất Bạch hồ lô này trong bán là thuốc gì.

Diệp Vũ Phồn nhăn nhăn mũi, không nói gì.

"Đại nhân, người này nói thùng phân tiện đi lên là nghĩ . . ?" Tuổi trẻ huyện lệnh bị mùi hôi thúi huân muốn nôn mửa, bận rộn dùng tay áo che mũi, úng thanh hỏi.

Liễu Nhất Bạch liếc một cái trong thùng vật, mắt sáng như sao cũng là hơi nhíu: "Ai mẹ hân ăn xấu bụng?"

Chợt cười cười, đáp: 'Dĩ nhiên là dụng hình.' lại xoay người đối với (đứng) sợ ở thùng hai vị trí đầu Bộ Khoái nói: "Làm phiền hai vị đại ca khổ cực một chút, cho này Tặc Tử gia hình tra tấn."

Hai người lĩnh mệnh, cố nén hôi thối đem thùng nhắc tới Hoa Trần Dương trước mặt, một người đưa hân miệng cưỡng ép đẩy ra, một người khác lập tức từ trong thùng móc ra một muống phân tiện định hướng Hoa Trần Dương trong miệng rót vào

"Chậm." Liễu Nhất Bạch ngay cả vội vàng khoát tay, ngăn lại hai người bọn họ, giải thích: "Ho khan một cái, hai vị đại ca hiểu lầm ta ý tứ, ta là nói đem thùng này phân tiện đều đều lau ở vị nhân huynh này trên người."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Cung khai

Hoa Trần Dương nghe được Liễu Nhất Bạch lời nói, sắc mặt đại biến, tay trái ngón tay khẽ run.

Liễu Nhất Bạch đem hết thấy các thứ này nhìn ở trong mắt, trong lòng càng cố định trước ý tưởng. Trước đây không lâu ở Khoái Hoạt Cư thời điểm, hân hướng Hoa Trần Dương trên người phun một bãi nước miếng, chọc giận hân giận dữ, hoàn(còn) nói cái gì ghét nhất không thích sạch sẽ người cái gì .

Này phân tiện chất lượng hoàn(còn) thật mới mẻ, nghĩ đến Hoa Trần Dương cũng sẽ không cự tuyệt.

Kia nắm cái muống bắt lấy mau nhìn xem trong thùng, mặt lộ vẻ khó xử, bữu môi nói: "Đại nhân, cái này có phải hay không có chút không ổn?"

"Vị đại ca kia làm theo chính là, sau chuyện này nặng nề có phần thưởng."

Hân cũng không dám thật không vâng lời Liễu Nhất Bạch lời nói, ai bảo hân là Thần Bộ người đâu. Khẽ cắn răng, ngoan hạ tâm đưa tay ở trong thùng

móc ra một cái phấn tiện liền hướng Hoa Trần Dương ngực vẩy đi, e sợ cho ở trong tay ở lâu một khắc liền nhiều dính một phần mùi thú.

"Lau, lau đều đều đi."

Liễu Nhất Bạch thanh âm đúng lúc vang lên, móc phấn Bộ Khoái tâm lý thét lên khổ, Liễu Nhất Bạch bây giờ trong lòng hẳn chính là biến thái như vậy tồn tại. Ninja chán ghét hẳn lại đem vẩy rơi vào Hoa Trần Dương ngực phấn tiện qua lại lau mấy lần, cho đến phấn tiện lau đều đều mới ương ương thu tay lại.

Hoa Trần Dương ở Bộ Khoái hướng về thân thể hẳn vẩy phấn tiện thời điểm, thân thể liền chợt run lên, đợi chờ đến Bộ Khoái đem đồng kia phấn tiện ở bộ ngực hẳn qua lại lau thời điểm, thân thể của hẳn đột nhiên như si khang như vậy run rẩy.

"Tiếp tục, đừng dừng, toàn thân cũng lau đều, đừng rò bất kỳ một nơi." Liễu Nhất Bạch sâu xa nói.

"Biến thái, không phải là người." Móc phấn Bộ Khoái tâm lý âm thầm mắng hai tiếng, lại lần nữa hướng trong thùng móc đi.

"Dừng . Dừng . Dừng nữa làm ." Hoa Trần Dương toàn thân run lợi hại, trong thanh âm tràn đầy kinh hoàng.

Liễu Nhất Bạch khoát khoát tay, tỏ ý móc phấn Bộ Khoái trước dừng một chút, hơi híp cặp mắt, cười nói: "Chịu nói sao?"

"Người điên rồi." Hoa Trần Dương thờ dài một tiếng, dần dần khôi phục lại bình tĩnh: "Có thể trước hết để cho ta tắm sao?"

Liễu Nhất Bạch: ". ."

Chịu phục, bị thương thành như vậy còn nghĩ tắm. Liễu Nhất Bạch thật sâu liếc hẳn một cái, đối diện trước móc phấn Bộ Khoái nói: "Người dẫn hẳn xuống đi tắm đổi thân quần áo sạch."

"Ngạch, đúng thuận tiện chính người cũng tắm một cái, mùi vị có chút lại a." Nói xong Liễu Nhất Bạch từ trong tay áo móc ra năm mươi lượng bạc trắng ném qua

Móc phấn Bộ Khoái vốn đang có lời oán thán, cầm trong tay nặng chịch bạc, lập tức vui vẻ ra mặt, này năm mươi lượng chính là hẳn một năm bổng lộc cũng không nhiều như vậy a, lần sau còn có như vậy sự tình nhất định phải ra sức điểm, không phải là móc cái phấn mà, bao lớn chút chuyện a . .

Hoa Trần Dương bị dẫn đi sau, Lâm Tam không kịp chờ đợi liền xông lại, cười nói: "Huynh đệ, người cái này thật là đủ tổn hại a, người là làm sao biết dùng cái biện pháp này hẳn sẽ cung khai a ."

Trừ Liễu Hề Sanh đại khái đoán được nguyên nhân, những người còn lại tất cả giống vậy ôm như vậy nghi ngờ nhìn Liễu Nhất Bạch, chờ hẳn trả lời.

Liễu Nhất Bạch không trả lời Lâm Tam vấn đề, hỏi ngược lại: "Tam ca người chừng nào thì thành Hoa Trần Dương con rể? Tốc độ khá nhanh a."

Mọi người vừa nghe, lại quay đầu nhìn ở đó không ngừng gãi đầu Lâm Tam

"Này, một lời khó nói hết a . Chính là" Lâm Tam đem vừa mới hẳn và Hoa Nhan ở Khoái Hoạt Cư sự tình từ đầu tới cuối nói một lần, chẳng qua là tương hoa mặt bị Hoa Trần Dương sự tình đổi thành Hoa Trần Dương thường thường đánh nằng.

"Kia cuối cùng Hoa Nhan cho người cùng với nàng đánh một trận, các người kết quả ai thắng?"

Lâm Tam hiếm thấy lộ ra một tia ngượng ngùng thần sắc, cười cười: "Ta vô dụng những thứ kia thấp hèn chiêu số, cuối cùng bị nàng đánh một trận toi bời . Bất quá, nàng cuối cùng vẫn là theo ta đi."

Mọi người nghe xong tất cả phình bụng cười to, ngay cả Diệp Vũ Phồn cũng nhịn không được, này Lâm Tam quả thực không biết để cho người nói cái gì cho phải.

"Ồi chào, ôi chào, huynh đệ người đừng gọi ta à, vừa mới rồi cuộc là chuyện gì xảy ra a." Lâm Tam kịp phản ứng, nói ra Liễu Nhất Bạch bả vai hỏi tới.

Liễu Nhất Bạch liếc một cái trước mặt thùng gỗ,

Tỏ ý Bộ Khoái trước đem hẳn xách xuống đi, bỗng nhiên dừng lại, nói: "Mỗi người đều có hẳn nhược điểm, mà Hoa Trần Giang nhược điểm vừa vặn chính là —— hẳn thích sạch sẽ. Mà cái vừa vặn bị ta biết, cho nên ta mới có biện pháp buộc hẳn cung khai."

Mọi người như có sở ngộ, Lâm Tam con người vòng vo một chút, cười hỏi: "Huynh đệ, vậy nếu như đổi lại là ta, người có thể có biện pháp gì để cho ta cung khai à? Ta không thích sạch sẽ ."

Liễu Nhất Bạch khoe miệng chứa đựng cười, liếc hẳn liếc mắt, nhân nhạ nói: "Ta sẽ nhượng cho người ăn ."

.

Lâm Tam trên mặt cười nhất thời cứng đờ, như là ở nhớ lại cảnh tượng đó, sau đó lại ngồi chồm hóm dưới đất nôn ọc: "Ta đi . Huynh đệ người quá ác tâm . ."

Lập tức phải đến giờ Dần, đêm sâu hơn, mọi người ở đây đều có chút mệt rã rời thời điểm, móc phân Bộ Khoái rút cuộc mang theo Hoa Trần Dương trở lại.

Hoa Trần Dương trên người đổi cái quần áo sạch, cả người nhìn qua cũng tinh thần nhiều chút, trên mặt khôi phục chút huyết sắc.

Xin hân sau khi ngồi xuống, tuổi trẻ huyện lệnh không kịp chờ đợi hỏi "Bây giờ có thể nói ra Bạch Liên Giáo cứ điểm sao?"

Hoa Trần Dương mười ngón tay móng tay toàn bộ bị nhổ ra, hai tay không thể động đậy, tỏ ý Lâm Tam rót ly trà dứt cho hân uống. Lâm tron hầu, thanh âm khàn khàn nói: "Lấy huyện các người Nha mấy cái này thùng com Bộ Khoái đi vậy là chịu chết."

Dưới công đường Bộ Khoái nghe vậy nhất thời giận dữ, vừa nói liền muốn đi lên nắm chặt hân.

Tuổi trẻ huyện lệnh cau mày một cái, tỏ ý bọn họ lui ra: "Nói tiếp."

"Bằng vào ta tài lực cũng chẳng qua là là Bạch Liên Giáo Phân Đà cung cấp vốn thôi, bọn họ Tổng Đà vị trí ngay cả ta cũng không biết. Bất quá coi như là Phân Đà, cũng không phải là các người có thể chọc được. Theo ta hiện nay đang biết, nơi đó chỉ là Giáo Chúng thì có hơn ngàn người, cao thủ càng là đếm không hết, máu chốt nhất là thậm chí có hai cái Tông Sư Cảnh Giới 'Tinh Túc' ở đó."

Nói đến hai cái Tông Sư Cảnh Giới cao thủ lúc, hân ngừng đầu nhìn mắt ngồi ngay ngắn ở bên trên nhắm mắt dưỡng thần Diệp Vũ Phồn, tựa như là cố ý nói cho hân nghe.

"Tinh Túc?" Lâm Tam kinh ngạc nói: "Là thứ quý gì?"

Hoa Trần Dương nguyệt hân một cái, không biết mình con gái nuôi làm sao biết vừa ý như vậy tiểu tử ngốc, muốn võ công võ công yếu không được; phải học thương thức trong bụng không mấy giọt Mắc Thủy; lắc đầu một cái, nhàn nhạt nói: "Tinh Túc là Đạo Giáo tín ngưỡng Tinh Thần, chỉ "Tứ Tượng" cùng "Nhị Thập Bát Túc". Nó lại trung bình chia làm bốn tổ, mỗi tổ Thất Túc, cùng đông, tây, nam, bắc bốn cái phương vị cùng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ Tứ Thần Thú phù hợp."

"Người không cần quản chúng ta có hay không thực lực này, người chỉ cần nói cho chúng ta biết Bạch Liên Giáo Phân Bộ ở nơi nào" Diệp Vũ Phồn mặt mày vừa nhấc, trong mắt lóe lên một vệt thần quang, cắt đứt Hoa Trần Giang nói chuyện.

Hoa Trần Dương len lén liếc mắt Diệp Vũ Phồn, như là rất sợ hân, thấp giọng nói: "Ngay tại ngoài trấn Tịch Tĩnh Lĩnh sâu bên trong."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Tinh Túc Cung

Đêm đó, không có sáng chói đầy sao chỉ có nồng nặc Chi sắc về buồn rầu, thăm ánh trắng sáng mờ mịt ở vô tận hạt mưa sau khi, tích tí tách mưa, ở trên không tịch mưa đêm tấu đến một bài tràn đầy sầu tư dạ khúc.

Bảy đạo người mặc áo toại người cấp tốc qua lại ở rậm rạp bấy rập chông gai trong rừng rậm, trên đất bùn mẫm lớn rơi xuống nước đến trên người, bọn họ lại không hề bị lay động, chỉ là theo chân một cái nhịp bước hơi có chút quái dị người, không dám hạ xuống phân nửa.

Người đầu lĩnh chính là Hoa Trần Dương, tối hôm qua Diệp Vũ Phồn làm một cái làm người ta thất kinh sự tình, chính là nhận lời chỉ cần Hoa Trần Dương mạng của bọn hân lẫn vào Bạch Liên Giáo trong phân đà, liền thả hân một con đường sống.

Có thể sống ai sẽ nhất định phải lựa chọn đi chết đây? Cho nên mặc dù Hoa Trần Dương tối hôm qua được nặng như vậy thương, hôm nay như cũ bước đi như bay. Chỉ vì dẫn bọn hân đến Bạch Liên Giáo Phân Đà sau, Diệp Vũ Phồn có thể tuân thủ cam kết thả hân rồi đi.

Trừ hân ra, còn lại sáu người theo thứ tự là Thần Bộ Diệp Vũ Phồn, Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh, Lâm Tam, Hoa Nhan, còn có Thu Mạt.

Thu Mạt mất máu quá nhiều, vốn là chỉ ứng ở nhà tĩnh dưỡng. Liễu Nhất Bạch lại không chịu được nằng một mực khổ khổ cầu khẩn, liền để cho nàng theo tới, dù sao nàng cũng là một kiếm khí xuất thế cảnh giới cao thủ, liều thắng vu vô đi.

Thật sự là không có cách nào huyện nha lợi hại nhất mấy cái sinh lực quân là thuộc bọn họ, nhiều cũng chỉ là đi đưa ầm ập.

"Thì ở phía trước, các người theo sát ta, chờ lát nữa các người chờ nói bảy bọ, xem ta ánh mắt làm việc." Đi tuốt đằng trước Hoa Trần Dương chợt dừng bước lại, quay đầu nhìn của bọn hán khăn khăn nói.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, đối với hán gật đầu một cái.

Bạch Liên Giáo Phân Đà vị trí thật đúng là đủ ẩn núp, nếu để cho chính bọn hán đến tìm phòng chừng ở trong núi chuyển cái hơn nửa đời người phòng chừng cũng tìm không thấy.

Hoa Trần Dương dẫn của bọn hán xuyên qua một mảnh rừng rậm, ở một cái Tiểu Thổ sườn núi nơi hẻo lánh, hán vệt ra nửa người cao có hoang, bên trong lộ ra một cái đen nhánh cửa hang, hoàn(còn) chưa tiến vào, liền truyền tới luồng đạo cảnh giác tiếng người.

"Đứng lại, lại tiến lên một bước giết chết không bị tội." Hai cái vóc người hán từ khỏe mạnh từ cửa hang nơi chui ra ngoài, trong mắt tràn đầy phòng bị, nắm đao kiếm chỉ Liễu Nhất Bạch đám người hỏi.

"Ha ha, hai vị Tiểu Ca không nhận biết tại hạ?" Hoa Trần Dương cười khan một tiếng, mang trên đầu thoa lapis hái xuống, lộ ra một tấm tái nhợt mặt.

Hai cái hán từ khỏe mạnh mượn yếu ớt ánh trắng nhìn một chút, nhất thời cả kinh, hoảng vội khom lưng bồi tội trong miệng liền nói là bọn hán không có mắt, không nhận ra quý nhân, nhìn hán chớ trách tội loại vân vân.

"Mấy vị này là?" Một người trong đó ngẩng đầu lên chỉ chỉ Hoa Trần Dương sau lưng.

Hoa Trần Dương tỏ ý bọn họ đem thoa lapis hái, nhàn nhạt đáp: "Những thứ này đều là chúng ta khách, tối nay trời mưa quá lớn, chỉ sinh vấn đề, để cho bọn họ theo ta cùng tới hộ ta chu toàn."

"Hoa gia, ngài đây không phải là theo chúng ta khách khí đây mà, chúng ta Bạch Liên Giáo nhiều người như vậy ở nơi này, cái nào người xấu còn dám tới hại ngài tánh mạng a." Hai người len lén liếc mắt đồng người trung Hoa Nhan cùng Thu Mạt, cười nói: "Bên ngoài khí ẩm lại, Hoa gia ngài vội vàng mời vào trong."

"Được, tốt, hai vị kia Tiểu Ca khổ cực, chờ lát nữa ta để cho người đưa nhiều chút rượu và thức ăn tới." Hoa Trần Dương chấp tay một cái, liền dẫn Liễu Nhất Bạch mấy người hướng trong động đi tới.

Một người trong đó hán từ khỏe mạnh nhìn eo nhỏ nhắn phong đồn Hoa Nhan, Thu Mạt, không khỏi nuốt ngụm nước bọt, thấp giọng nói: "Hoa này gia bên người tình nhân nhỏ hoàn(còn) thực là không tồi a, muốn là lúc nào để cho ta . . Hắc hắc."

"Người liền kéo đến đi, bị Hoa gia nghe được còn không đem người thẳng nhỏ cho xoay xoay, còn muốn chơi đùa Hoa gia nữ nhân, người không xuất ra tán gái nhìn một chút người kia đức hạnh, chúng ta liền dàng hoàng tuần tra đi, đây mới là chúng ta mệnh."

. .

Trong động bắt đầu hay lại là dị thường ẩm ướt, theo không ngừng đi sâu vào, dần dần biến hóa khô ráo.

"Cái này có phải hay không Bạch Liên Giáo ở a, là một cái như vậy phá động nơi nào dung hạ nhiều người như vậy a." Lâm Tam đi một đường, đã sớm là sức cùng lực kiệt, bều bệu nói.

"Đến nơi cũng biết, đừng nói chuyện ." Hoa Trần Dương cau mày một cái, thấp giọng xích đến.

"Ha, người hoàn(còn) . ." Lâm Tam vừa muốn thật tốt nói một chút hán cái này "Tiện nghi Nhạc Phụ ". Bên người Hoa Nhan vội vàng kéo hán, đối với hán dùng mắt ra hiệu, tỏ ý hán không muốn với Hoa Trần Dương làm ồn.

Lâm Tam ngưng ngừng khoát khoát tay, hán cũng không muốn làm Hoa Nhan khó chịu, không thể làm gì khác hơn là im lặng không lên tiếng đi theo hán đi.

Liên tiếp quẹo qua chín cửa hang sau, người cuối cùng cửa hang cách đúng là một cái xuống phía dưới thang đá. Theo càng lúc càng thâm nhập, thang đá càng ngày càng rộng, cho đến cấp bậc cuối cùng, mọi người thấy cảnh tượng trước mắt tất cả giật mình, ở nơi này là cái gì sơn động a, này rõ ràng chính là một cái dưới đất trần nhỏ a.

Một cái hơn mười trượng đường phố Hắc nhưng lập ở trước mắt, hai bên đường phố phòng Tứ mọc như rừng, mỗi một gian phòng ốc cửa cũng treo vài chiếc trắng đèn lồng. Sấm Bạch ánh đèn vậy vào gạch xanh xanh miêng ngói hoặc là kia bên trên, cho trước mắt này đầy đất tiếp theo cất tăng thêm mấy phần Âm U cùng kinh khủng.

Hoa Nhan không khỏi có chút khản trương, thật chặt bắt Lâm Tam tay không buông ra, lúc trước Hoa Trần Dương chưa từng đề cập với nàng một cái địa phương như vậy, chớ nói chi là mang nàng tới

Hai bên đường phố cách mỗi ba bước liền có cả người áo dài trắng Giáo Chúng, tay cầm đao kiếm, mắt nhìn thẳng, phảng phất không nhìn thấy Liễu Nhất Bạch cả đám người đi vào tựa như.

Hoa Trần Dương cũng không ở ý, dẫn của bọn hán đi vòng vo đi tới một cái rất là khí phái đèn trước, cửa chính để một cái to lớn hương Đình, phía trên cắm đầy không cháy hết Đèn Hương. Trên cửa lớn một bảng hiệu, phía trên bút tàu long xà viết —— Tinh Túc Cung.

"Ta đi . Đám này Bạch Liên Giáo thật đúng là coi mình là thần tiên?" Lâm Tam thấy không nhịn được thấp giọng nhỏ nước bọt nói.

Hoa Trần Dương sắc mặt run lên, quay đầu hung hãn nguyền hấn một cái, chợt hướng về phía tiến lên đón hai vị đạo sĩ ăn mặc nam tử cười nói: "Hoa mỡ người đến tri, mong rằng hai vị Tiên Đồng dẫn đường."

Hai vị Đạo Đồng làm cái áp, đạo thanh không sao, ở trước mặt dẫn đường đám đông dẫn vào.

Bên trong đơn diêm bốn góc toàn đỉnh nhọn, màu đồng mạ vàng bảo đỉnh, vàng ngôi lưu ly, đôi ngang năm giẫm đạp đầu cùng, xà nhà phượng đồ trang sức long phượng cùng Tỳ màu vẽ. Bốn bề Minh Gian mở cửa, ba đóng sáu oản Lăng Hoa, long phượng vấy bản tâm bình phong môn các 4 phiến, phía nam lần đang lúc là hạm cửa sổ, còn lại ba mặt lần đang lúc đều là tường. Trong điện nóc là Bàn Long hạm châu khung trang trí, mặt đất cửa hàng mạn Bạch Ngọc gạch. Trong điện Minh Gian thiết hai cái bảo tọa.

Chỗ ngồi phân biệt ngồi một cái lão thái già yếu lão đạo, chính đang nhắm mắt ánh mắt, giữa lông mày nhìn ngược lại giống nhau không dính khói bụi trần gian người trong tiên đạo.

Chẳng qua là còn không chờ mọi người hảo hảo ở tại tâm lý khen ngợi một phen bọn họ, hai người nghe động tĩnh, thấy là Hoa Trần Dương đến, vô cùng vui vẻ, từ chỗ ngồi một cái ực liền nhảy cồm lên, cười hắc hắc nói: "Hoa lão đệ, ngươi xem như tới. Gần đây giáo trung chính là gặp phải nhiều chút khó xử đây . . Hai anh em chúng ta là ngày cũng phán, đêm cũng phán phán đến ngươi tới a. Ngươi nếu là không tới nữa lời nói, chúng ta hai lão nhưng là phải mặt dày tự mình đến cửa thỉnh cầu ."

Một giây phá công!

Đoàn người đều bị hai người bọn họ từ đầu đến cuối to lớn tương phản cho làm mộng, âm thầm trách mắng mình vừa mới là mất mủ.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Trong ứng ngoài hợp

"Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao hai vị Tinh Quân nói đùa, Hoa mỡ người hôm nay không phải là tới mà, còn là đặc biệt cho các ngươi chuẩn bị một món lễ lớn đây." Hoa Trần Dương cười vỗ vỗ tay.

Sau lưng Hoa Nhan cùng Thu Mạt song song tiến lên một bước, hướng về phía ngồi ngay ngắn ở bên trên hai cái lão già khom quẹo rũ cười một tiếng, dịu dàng nói: "Tiểu nữ gặp qua Tinh Quân đại nhân ." Dứt lời cúi thấp xuống mặt mày, nhìn như vô hạn thẹn thùng.

Hai người hôm nay đều là nhẹ tênh ngồng lông mi, trang phục lộng lẫy, kinh bạc quần dài không che giấu được các nàng đường cong là lướt.

Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao nhất thời thần sắc sáng lên, sắc mặt nhìn chăm chăm phía dưới hai người lửa nóng thân thể không rời mắt.

"Ồ, này . . Đây không phải là đoạn thời gian trước bị ngươi muốn qua đi nữ nhân mà, hôm nay tại sao lại trả lại cho" Giác Mộc Giao nhìn Thu Mạt rũ thấp mặt mày, nghi ngờ nói.

"Ha ha ha ha ha." Hoa Trần Dương cười to ba tiếng, chợt Âm xốt xa nghiêm mặt, chậm rãi nói: "Không sai, này chính là các ngươi Bạch Liên Giáo Bạch Liên Tiên Tử thiếp thân thị nữ."

"Hoàn(còn) có chuyện quên nói cho các ngươi biết, các ngươi bắt tới Bạch Liên Tiên Tử còn có một thân phận khác —— Lạc Dương Vương phủ Quận chúa. Ta hiện ngày cho các ngươi tặng quà tới không giả, bất quá phần đại lễ này là đưa các ngươi bên trên Tây Thiên."

Vừa dứt lời, Thu Mạt, Hoa Nhan hai người hướng hai bên trái phải né người một cái, từ trung gian đi ra một người vóc dáng cao ráo, mặt đầy sát khí giữ lại tinh râu ngắn người đàn ông trung niên, hần chỉ chỉ Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao hai người, nhàn nhạt nói: "Các ngươi có thể nhận ra Diệp Vũ người là ai ?"

Hai người thấy hần dáng vẻ, nhất thời cả kinh, Tâm Nguyệt Hồ lẩm bẩm nói: "Lá . . Lá ." Chợt vỗ án, hơi híp cặp mắt, quát lên: "Ngươi chính là giết ta dạy Thánh Nữ chó má Thần Bộ Diệp Vũ Phồn?"

Diệp Vũ Phồn mặt vô biểu tình, nhẹ nhàng trả lời: "Các ngươi cũng một cái lão già khom, cần gì phải còn phải sống tạm trên đời làm xương làm bột đâu rồi, hôm nay sẽ để cho ta đưa các ngươi đoạn đường ."

Tâm Nguyệt Hồ ngửi vào tức giận vô cùng, ngược lại cầm tức nhìn Hoa Trần Dương, cả giận nói: "Hoa Trần Dương, ngươi đây là ý gì? Ngươi sẽ không sợ phía trên vị kia cho ngươi chết không được từ tề?"

"Dù sao dù sao cũng cái chết, có sợ gì quá? Phản ngược lại là các ngươi hai lão sợ là sẽ phải chết ở trước mặt ta."

"Ngươi." Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao hai người khí hoành mũi thụ nhãn. "Tốt tốt ta nhìn mấy người các ngươi rốt cuộc là bao lớn sức lực, còn dám tới ta Bạch Liên Giáo gây chuyện."

Dứt lời, vô số mặc quần áo trắng Giáo Chúng từ ngoài điện tràn vào, trong tay cổ chấp đao kiếm, đem bảy người bao bọc vây quanh, hiện trường nhất thời kiếm bạt nổ tung.

"Này. Thân Bộ thật đúng là đủ có thể, chúng ta bảy người thể nào với này hơn ngàn Giáo Chúng đánh a, một người một bãi nước miếng cũng có thể đem chúng ta cho chết chìm a. Hơn nữa Hoa Trần Dương cái này không chân tâm xuất lực, xong, chúng ta hôm nay phải chết ở chỗ này." Lâm Tam bị chung quanh sáng loáng đao kiếm hù dọa co rút rụt cổ, ôm Hoa Nhan eo nhỏ nhắn, hoảng nói.

Liễu Nhất Bạch chặt ngưng hai hàng lông mày, nhìn trước mắt đám này đáng dừng mảnh Bạch Liên Giáo chúng, nhanh chóng đưa mắt phong tỏa ở đầu tới Cao hơn một cấp Giáo Chúng trên người, trong phút chốc thúc giục chính mình nhịp bước, sắp tới đem đến vóc dáng cao Giáo Chúng trước người thời điểm, đột nhiên nhảy lên, đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng lúc, một cái trọng quyền cũng đã vững vững vàng vàng nện ở hãn huyết Thái dương nơi.

Vóc dáng cao Giáo Chúng ứng đất ngã xuống, đầu nghiêng qua một bên, não tương bán đầy đất.

Máu tanh! Đáng sợ! Vây tụ ở phía trước người không tự bản thân lui về phía sau co rút mấy bước, nhìn Ma Vương như vậy Liễu Nhất Bạch đám người, từ từ không tiến lên.

"Các ngươi cùng tiến lên, bọn họ mới bảy người. Ai lui thêm bước nữa ta sẽ đưa hắn đi Tế Thiên!" Theo Tâm Nguyệt Hồ quát to một tiếng, đám này Giáo Chúng cũng có sức lực, liền một tia ý thức hướng bảy người vọt tới, người người ánh mắt dữ tợn, thật giống như phải đem bảy người cho miễn cưỡng xé nát.

"Mấy người các ngươi cẩn thận một chút, ta trước tiên đem này hai lão làm thịt lại giúp các ngươi." Diệp Vũ Phồn quay đầu thấp giọng phân phó một câu, người đã hướng Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao hai người nhảy tới.

"Nhận lấy cái chết!" Giữa không trung,

Diệp Vũ Phồn trường đao đã xuất vò, lăng liệt ánh đao đem phía trên hai cái bảo tọa phách làm bốn nửa, Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao hai người nhưng là hướng hai bên bay rớt ra ngoài, tránh thoát bị giết ý lẫn nhiên một đao.

"Tiểu tử, ngươi trường bối đã không dạy ngươi cái gì gọi là kính già yêu trẻ sao? Đánh nhau thời điểm có thể hay không trước thông báo một tiếng, ta bộ xương già này cũng không Cầm tề." Tâm Nguyệt Hồ lui sang một bên, trợn mắt nói.

"Để cho chúng ta dạy dỗ ngươi cái gì gọi là biết lễ phép." Giác Mộc Giao hét lớn một tiếng, dẫn đầu hướng Diệp Vũ Phồn công tới, Tâm Nguyệt Hồ theo sát phía sau, thẳng đến sau lưng hắn.

Hai người mặc dù lão không còn hình dáng, trong lòng bàn tay nhưng là lôi đình vạn quân, hổ hổ sinh phong, tự có một phen tông sư phải có uy thế.

Ba người chiến đấu làm một một dạng, nhất thời khó phân thắng bại.

Khác xem bên trong phòng khách, đã sớm là cây phơi khắp nơi, huyết thủy rơi vải đầy đất.

Đối mặt khí thế hung hung Giáo Chúng, Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh, Thu Mạt ba người không ngừng vung ra kiếm khí, mỗi một đạo kiếm khí ra đều có một đám người lớn bị xoắn nát, trên người gan, ruột phơi bày bên ngoài, máu chảy đầm đìa, làm người ta nhìn tới nôn mửa.

Những Bạch Liên Giáo đó Giáo Chúng như là Nhập Ma như vậy, toàn bộ không sợ chết xông lên, không sợ chút nào những thứ kia ác liệt kiếm khí.

Lâu ngày, mấy người cũng là không ngăn được nội lực hao tổn, rồi rít gằn người tiến lên, huy kiếm sát lá cà.

.

Dần dần, Liễu Nhất Bạch giết đỏ mắt, đối diện với mấy cái này hoàn toàn không biết Tử Vong là người nào, hắn cũng có chút bất đắc dĩ. Kiếm trong tay biến hóa vô tình, biến hóa tàn nhẫn, mỗi một kiếm ra đều có mấy cái đầu hạ xuống.

"Đại gia, Tam ca không được, lưỡi đao cũng chém quyền. Các anh em cứu mạng a, không còn khí lực." Lâm Tam đặt mông ngồi liệt trên đất, đem trường đao trong tay tiện tay ném xuống đất, không ngừng thở hổn hển.

Mọi người giờ phút này đều là cảm thấy có chút kiệt lực, công phu này cao hơn nữa, cũng sợ dao bầu a. Huống chi là đếm không hết người nắm dao bầu tới bằm người thì sao. .

Liễu Nhất Bạch lại cất lấy toàn là đầu người sau, ánh mắt sáng lên, thấp giọng lắm bầm: "Tới!"

Vừa mới dứt lời, từ điện ngoài truyền tới một trận rung trời tiếng la giết, hai cái Đạo Đồng đầu từ bên ngoài chọt rơi xuống ở Bạch Ngọc cửa hàng dán đất gạch bên trên.

"Ký Châu thủ quân phụng Thần Bộ đại nhân cái đó mệnh tới diệt kẻ gian."

Kèm theo một đạo trung khí mùi phần thanh âm, cao một trượng tám thước, mục đích như chuông đồng tướng quân mang theo một đám binh lính hướng đem đi vào.

Hắn một bộ quân trang thốt nhiên anh tuấn, như Quỳnh chỉ một cây, tài với Hắc Sơn Bạch Thủy đang lúc, suốt đời lộ ra như lưu ly hào quang, đen nhánh không thấy đay đỏi mắt, như một đầm nước sâu thẳm bao phủ biết chừng người không chỗ thờ dõc.

Bất kể là Bạch Liên Giáo người, hay lại là Hoa Nhan đám người, giờ phút này toàn bộ giết đỏ mắt, hoàn toàn không có có chú ý tới quân lính đến.

Tướng quân kia trong mắt Tinh Thần Huyền Diệt, phát tay một cái, nói: "Giết! Không chừa một mống. Mười người đầu Tấn thẳng một cặp! Bách Nhân Trảm người trực tiếp trở thành Bồn tướng quân Bách Phu Trường!"

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Tiêu diệt

Ký Châu thủ quân thân kinh bách chiến, xuất thủ vô tình, một đường thế như chẻ tre, từ Tinh Túc cửa cung quét ngang đến trong cung điện. Thẳng giết bên trong Bạch Liên Giáo chúng kêu cha gọi mẹ, chạy trốn tứ phía, có thể nại cửa điện đã bị Ký Châu thủ quân vững vàng đem ở, bọn họ không chỗ có thể đi, chỉ có thể đi lên thì thế đầy đất liễu mạng ngăn cản.

"Trong nơi này giết ra tới cứu tinh, xem như cứu Tam ca một cái mạng chó rồi." Lâm Tam thở phào, hoảng hốt vội lên kiểm tra trước Hoa Nhan thương thế trên người. "Cái gì Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao Tinh Quân, ta xem nha, này 'Cứu tinh' mới là Nhị Thập Bát Tinh Tú trong xếp số một Tinh Quân."

Phản chiến đến bây giờ, mấy người cũng được nghiêm trọng không đồng nhất một ít vết đao, giờ phút này thấy Bạch Liên Giáo chúng đã là tự lo không xong, rồi rít Học Lâm ba tên liệt ngồi dưới đất, nhìn của bọn hắn từng cái bị Ký Châu thủ quân một đao đao chém xuống trên đất.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra à? Cũng làm Tam ca dọa cho xấu rồi." Lâm Tam lấy ra mang theo người Kim Sang Dược cho Hoa Nhan đắp được, quay đầu nhìn Liễu Hề Sanh, lại nhìn một chút Liễu Nhất Bạch, hỏi.

Liễu Hề Sanh buông tay một cái, biểu thị chính mình cũng không rõ.

"Người không nghe được người tướng quân kia nói mà, hắn là phụng Thần Bộ điều làm tới diệt kẻ gian." Liễu Nhất Bạch bắt đầu đi sờ mũi một cái, hiển nhiên là đối với (đúng) Lâm Tam rất không nói gì. "Hôm nay ta nhìn thấy Thần Bộ sáng sớm liền vội vã đi ra ngoài, cho đến buổi trưa mới trở về. Khi đó ta liền đại khái đoán được hắn hẳn là đi gần đây Ký Châu điều binh. Về phần cụ thể Ký Châu thủ quân là thế nào đi theo chúng ta tìm tới Bạch Liên Giáo Phân Đà, vậy sẽ phải hỏi hắn" nói xong nhìn một chút sau lưng kịch chiến Diệp Vũ Phồn.

Bên này chiến đấu đã chuẩn bị kết thúc, Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao hai vị Tinh Túc tuy là Tông Sư Cảnh Giới quyết định cao thủ, đáng tiếc lại tuổi già sức yếu, khí huyết khô héo, căn bản không ngăn được Diệp Vũ Phồn loại này Liễu Mạng Tam Lang tựa như đầu pháp.

Bị buộc liên tục bại lui Tâm Nguyệt Hồ đột nhiên nhảy lên, la lên: "Ta hai người tay không chiến đấu người, người lại sinh đao binh sắc bén, thật là thật không biết xấu hổ, có dám theo hay không chúng ta so một chút quyền cước?"

Diệp Vũ Phồn sắc mặt đông lại một cái, lưng không lên, hướng âm i Tâm Nguyệt Hồ đáp xuống, ngày đó một đao chém về phía hắn mặt.

Tâm Nguyệt Hồ mặc dù đã sớm sinh lòng cảnh giác ý vào kinh nghiệm tránh thoát này hiểm hiểm một đao, dưới cảm tuyết chòm râu bạc phơ lại bị chém xuống một đoạn, nhẹ nhõm rơi trên mặt đất.

Tâm Nguyệt Hồ nhìn trên mặt đất râu bạc trắng tâm thương yêu không dứt, tức giận nói: "Không biết xấu hổ tiểu nhi."

"Oanh. Hai người các người Lão Bất Từ, không biết xấu hổ vậy công người khác còn không thấy ngại muốn người khác không cho phép dụng binh khí.

Thần Bộ đại nhân, không cần để ý tới bọn họ, dùng đao chém chết bọn họ." Lâm Tam gân giọng đối với (đứng) Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao gọi tới.

"Đối phó các ngươi, cần gì phải dùng đao. Xem ta dụng quyền miễn cưỡng nỏ các ngươi bộ xương già này." Diệp Vũ Phồn đem trường đao gắng sức nghiêng cắm ở đất, một quyền hướng Tâm Nguyệt Hồ đánh ra, tựa như Lưu Tinh Truy Nguyệt. Hù dọa phía sau Giác Mộc Giao cuống quýt tới cứu

Diệp Vũ Phồn không để ý sau lưng Giác Mộc Giao, một quyền đánh vào Tâm Nguyệt Hồ vội vàng đang lúc ngăn cản trên bàn tay."Xoạt xoạt", chỉ nghe từng đoạn từng đoạn Khớp Xương tiếng vỡ vụn thanh âm, Tâm Nguyệt Hồ liền mặt đầy thống khổ đập ngã xuống đất, trong miệng ho ra một ngụm máu tươi, mặt đầy kinh hoàng tránh lên trước mắt Chiến Thần như vậy Diệp Vũ Phồn.

Mà giờ khắc này, phía sau Giác Mộc Giao đã sớm vận chuyển oanh đến, Diệp Vũ Phồn miễn cưỡng được hấn này mấy đem hết toàn lực một chuyển, trong miệng rên lên một tiếng, xoay người đem Giác Mộc Giao cánh tay nắm trong tay, gắng sức kéo một cái, cánh tay hấn lại bị tận gốc kéo đứt, máu tươi vẩy xuống bầu trời mênh mông, rơi vào Diệp Vũ Phồn trên mặt.

Diệp Vũ Phồn giờ Giác Mộc Giao một cái cụt tay, ngửa mặt lên trời thét dài, phiêu tán hắc phát bị chiếu xuống máu tươi nhuộm máu đỏ, để cho hấn nhìn giống như một người Ma Thần như vậy, khiến cho người không dám nhìn thẳng.

"Giác Mộc Giao . ." Tâm Nguyệt Hồ che Khớp Xương đứt từng khúc cánh tay, giận dữ hét: "Diệp Vũ Phồn, chúng ta Bạch Liên Giáo với ngươi thế bất lưỡng lập. Sau này, có ngươi không Bạch Liên Giáo, có Bạch Liên không có ngươi!"

Nói xong vòng vo một chút tay cạnh một cái đôn đá nhỏ, bảo tọa trung gian lại lộ ra một cái trống rỗng, hấn cường ép thúc giục nội lực, chợt nhảy vào đi, biến mất không thấy gì nữa.

Giác Mộc Giao cười thầm một tiếng, sau đó cũng lập tức nhảy xuống.

"Thần tiên này cũng có chạy trốn thời điểm? Nay hai đầu là Tinh Quân Tam ca ta lần này tin thật,

Này chạy so với sao còn nhanh a này ." Lâm Tam trừng hai mắt, nhìn bảo tọa cạnh kia đen nhánh cửa hang, lẩm bẩm nói.

"Các ngươi ở lại chỗ này thu thập tàn cuộc, ta đi lấy bọn họ thủ cấp." Diệp Vũ Phồn khóa chặt chân mày, quay đầu quét như thế mọi người, thấp giọng phân phó nói. Rồi sau đó một cái cất bước, cũng nhảy xuống cửa hang.

"Đúng vậy, này từng cái, chạy còn nhanh hơn thỏ . ."

Thấy Lâm Tam vẫn còn ở miệng đầy đồ liệt liệt, Hoa Nhan đưa ra đầu ngón tay liền hướng lỗ tai hấn bên trên dùng sức thoát đi: "Ngươi ở đây rêu rao bậy bạ gì đây, ngươi muốn là lúc nào có nhân gia Thần Bộ một nửa bản lĩnh, ta coi như là đốt nhang."

"Ai yêu đau . Đau quá đau . . Phu nhân buông tay, lại kéo xuống đi lỗ tai ta liền muốn biến thành Trư Bát Giới lỗ tai luôn." Lâm Tam đau nhe răng trợn mắt, cuống quýt khoát tay hướng Hoa Nhan cầu xin tha thứ.

"Ai là . . của ngươi phu nhân a, chúng ta hoàn(còn) không kết hôn đây ." Hoa Nhan kiều mắt ửng đỏ, vội buông ra kéo lấy Lâm Tam lỗ tai tay.

"Chư vị ở chỗ này trò chuyện với nhau thật vui, nghĩ đến hấn là không có bị thương chứ."

Một đạo trung khí mùi phân âm thanh âm vang lên, mọi người giương mắt nhìn lên, nguyên lai là Ký Châu thủ quân tướng quân.

"Tiểu tướng Tuân Ân, chính là Ký Châu từ Tử Phẩm Du Kỵ tướng quân. Thấy chư vị anh hùng thật là thật là vui." Tuân Ân nhìn mọi người liếc mắt, ôm quyền cười nói.

"Nhờ có Tuân tướng quân kịp thời chạy tới, lúc này mới cứu chúng ta một cái mạng nhỏ, đa tạ." Liễu Nhất Bạch nhìn vị này mặt trắng không có râu Du Kỵ tướng quân, trong lòng là từ trong thâm tâm cảm tạ, nếu như không phải là hấn mang binh kịp thời chạy tới, hấn còn còn có thể ngăn cản một trận, chỉ Lâm Tam đám người chỉ sợ cũng nguy hiểm.

Mọi người nghe Liễu Nhất Bạch nói xong, cũng vội vàng đứng dậy nói cảm ơn.

"Chư vị khách khí, tại hạ cũng là dọc theo đường đi theo Thần Bộ đại nhân lưu lại ký hiệu đuổi theo, cụ thể ta cũng không làm gì. Bất quá chư vị lại thật là khiến tại hạ kính nể, sáu người độc chiến hơn ngàn Tặc Tử, này truyền rao ra ngoài, phải là một đoạn trong quân giai thoại a." Tuân Ân trong mắt tắn là chân thành.

"Ta nói các vị, các ngươi cũng đừng thôi phòng nhau có được hay không, dọn dẹp hạ chiến trận, nhìn một chút có còn hay không tàn dư, không lời nói chúng ta vội vàng xuống núi đi ăn cơm đi, đánh một đêm bụng cũng đói quá . ." Lâm Tam nhìn thi thể đầy đất, oán giận nói.

"Đừng, từ đi vào đến bây giờ một mực không thấy Tiên nhi, Tuân tướng quân, ngươi có thể hay không làm dưới tay ngươi Binh hổ trợ chia nhau tìm một chút." Liễu Nhất Bạch nghe Lâm Tam nói muốn dọn dẹp chiến trường, lúc này mới nhớ tới hoàn(còn) không thấy Dương Tổ Tiên.

"ừ, Thiếu Hiệp yên tâm, Quân chúa an nguy chúng ta Ký Châu thủ quân cũng là không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Giao cho chúng ta đi, ngoài động đã đều bị ta Binh phong tỏa, nghĩ đến dưới đất này hấn là không có chia ra đường. Ta đây liền để cho bọn họ đi tìm một chút nhìn. ."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Ma Huyết (cảm tạ đen chất mơ khen thưởng)

Liễu Nhất Bạch, Thu Mạt hai người lòng như lửa đốt, đi theo Đội một tinh binh liền ra Tinh Túc Cung, hướng đường phố bên ngoài tìm kiếm đi qua.

Sau một nén nhang, bọn họ như cũ không có bất kỳ đầu mối, này hai bên đường phố phòng xá phần nhiều là Bạch Liên Giáo phổ thông Giáo Chúng ngày thường trụ sở, căn bản liền không có thấy Dương Tổ Tiên phân nửa bóng dáng.

"Liễu công tử, người nói tiểu thư rốt cuộc sẽ ở nơi nào chứ? Thật là gấp chết người." Thu Mạt tại chỗ dậm chân một cái, vội la lên.

"Tìm một chút xem đi." Liễu Nhất Bạch mắt sáng như sao hơi nhú, hỏi "Lại nói Tiên nhi với người là thế nào bị bắt Bạch Liên Giáo?"

"Cái này nói rất dài dòng. Đều tại người đi tham gia cái gì võ lâm tân tinh đại hội, tiểu thư nhà ta lo lắng người, liền theo ta trốn lên chạy ra ngoài, không nghĩ tới ở trên đường ngân lượng bị người đánh cắp, sau đó chúng ta ở một cái hòa thượng miếu trong rừng trai, tiếp lấy liền ngất đi. Chờ ta khi tỉnh dậy ta đã ở Khoái Hoạt Lâu trung, mà tiểu thư cũng không biết tung tích."

Thu Mạt con mắt chứa đựng lệ, thanh âm nghẹn ngào, thiếu chút nữa thì muốn ở Liễu Nhất Bạch trước mặt khóc lên.

"Người yên tâm, Thu Mạt, ta nhất định sẽ đem tiểu thư nhà người hoàn hảo vô khuyết trả lại cho người."

"Đại nhân, trước mặt phát hiện một cái khả nghi mật thất." Một cái ngăm đen tiểu binh bước nhanh chạy đến Liễu Nhất Bạch trước mặt, cất cao giọng nói.

"Ồ?" Liễu Nhất Bạch, Thu Mạt mừng rỡ."Nhanh dẫn chúng ta đi xem một chút."

Đi vào một gian phòng ở bên trong, trên mặt tường kệ sách đã hai bên tản ra, lộ ra một cái tối tăm rậm rạp cửa hang, bên trong tràn đầy ra kỳ dị thom đượ. Báo tin tiểu binh dẫn đường, một đường cẩn thận từng li từng tí đi phía trước lục lọi, dần dần đi dần dần sâu.

"Thu Mạt, người ngửi được trong không khí tràn ngập mùi máu tanh sao?" Liễu Nhất Bạch chợt dừng lại, hít thật sâu một cái, cau mày nói.

"ừ, chỗ này không đơn giản, chúng ta cẩn thận một chút."

"Đại người. Các người mau tới đây." Báo tin tiểu binh chợt dừng lại bất động, chờ dẫn nhìn chăm chăm phía trước, âm thanh run rẩy nói.

Đội hai người chạy tới, cũng không khỏi là cảnh tượng trước mắt cảm thấy khiếp sợ, đập vào mắt là một cái rộng năm, sáu trượng Bạch Ngọc xây thành ao, trong ao chất đầy trần trụi trẻ thơ thi thể, đỏ tươi huyết thủy tụ mãn toàn bộ ao, tản ra yêu dị sáng bóng.

Một y không mảnh vải cô gái xinh đẹp chỉ lộ ra bả vai trở lên, ở trước người của nó lơ lửng ba giọt sáng chói đỏ tươi Huyết Châu.

"Tiểu thư." Thu Mạt chặt lui hai bước, hai mắt thất thần ngấm lên trước mắt quý dị một màn.

Đang khi nói chuyện, Dương Tổ Tiên dốc mở ra Tinh Hồng hai mắt, đôi môi hé mở, kia ba giọt Huyết Châu sẽ bị nàng hút vào trong miệng.

Liễu Nhất Bạch ngó sao lông mi run lên, tung người liền nhảy xuống Huyết Trì, đem Dương Tổ Tiên cưỡng ép đụng văng ra khỏi vị trí ký định, kia ba giọt Huyết Châu mất đi sự khống chế, nhưng vẫn chủ hướng hần trong lỗ mũi chui vào.

Kia ba giọt Huyết Châu vào Liễu Nhất Bạch trong cơ thể, trong khoảnh khắc dung nhập vào hần trong huyết mạch.

Còn chưa tỉnh tã kiểm tra thân thể biến hóa, Dương Tổ Tiên liền từ trong ao đứng lên, lời nói rét lạnh: "Lại là người. . Ta tốn sức tâm lực tinh luyện ba giọt Chân Ma tinh huyết, cứ như vậy bị người hủy."

"Ta muốn người chết." Dương Tổ Tiên cả người huyết khí tung tóe, huy chương liền hướng Liễu Nhất Bạch công tới.

Liễu Nhất Bạch nghiêng bước lên trước " ổng tay áo phát một cái, đã xem bàn tay nàng cuộn lên, hai tay nâng lên cánh tay, quát lên: "Tiên nhi, mau tỉnh lại."

Dương Tổ Tiên rét lạnh cười lạnh nói: "Ai là. . của người Tiên nhi. . Cũng tốt, ta hiện ngay liền đem người toàn thân máu cũng hút sạch, đền bù ta tổn thất." Lập tức đưa tay, nhắc tới bên dưới, không khỏi cả kinh. Nguyên lai đối phương lòng bàn tay sinh ra một cổ hấp lực, nàng mặc dù hết sức phản

kháng, lại không thể rút ra bị trời buộc cánh tay. Ngay cả vận ba cái tinh thần sức lực, vẫn như cũ không tránh thoát, cả giận nói: "Buông ta ra."

"Không thả."

"Mau buông ta ra, ngươi làm đau ta." Dương Tổ Tiên sắc mặt biến hóa bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói.

Nhìn quen thuộc kia lau dung nhan, Liễu Nhất Bạch không tự chủ buông ra bắt đến nàng hai tay. Nhưng không ngờ, Dương Tổ Tiên Tà Mị cười cười, xoay người dùng hai cái có lực rõ ràng chân vững vàng bóp chặt hán hông, nằm rạp người tiến lên, cắn một cái tại hán trong cổ họng.

Không kịp lãnh hội sau lưng bóng loáng da thịt hòa phong trần đầy, Liễu Nhất Bạch chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân đang nhanh chóng chạy mất.

"Liễu công tử, mau đem tiểu thư trên đầu Ngân Châm rút ra." Trì bên ngoài Thu Mạt thấy vậy, cuống quýt đối với (đứng) Liễu Nhất Bạch hét.

Đúng vậy, thế nào không nghĩ tới đây? Lần trước thấy Dương Tổ Tiên trên đầu Ngân Châm liền cảm giác có chút kỳ quái, nhất định là bị cái gì tà pháp khống chế được, lúc này mới mất ý thức tự chủ. Liễu Nhất Bạch toàn thân nội lực Bành Bái xông ra, miễn cưỡng đem Dương Tổ Tiên đánh rơi xuống Huyết Trì.

Còn không đợi Dương Tổ Tiên kịp phản ứng, hán liền như quỷ mị lấn người tiến lên, đè ở Dương Tổ Tiên đầy đặn trên thân thể mềm mại, tay trái thật nhanh từ trên đầu nàng đem ba cây ngân châm cho rút ra.

"Ngươi." Dương Tổ Tiên Ngân Châm bị rút ra, trong mắt huyết sắc dần dần rút đi, hai mắt khôi phục thanh minh, lẩm bẩm nói: "Liễu đại ca, là ngươi sao? Tiên nhi không phải là đang nằm mơ chứ."

Không đợi Liễu Nhất Bạch trả lời, nàng đã là bất tỉnh đi.

Liễu Nhất Bạch thấy nàng trả lời bình thường, lúc này mới thở phào. Đem trên người trường bào cởi ra bao lấy Dương Tổ Tiên Linh Lung Kiều thân thể, đưa nàng ôm ngang ở trước người, xoay người nói với Thu Mạt: "Chúng ta đi ra ngoài đi."

"Được, đi ra ngoài theo chân bọn họ hội họp, trước xuống núi lại nói." Thu Mạt xoay người nhìn đứng ở góc tường điện bích báo tin tiểu binh, nghi ngờ nói: "Tiểu Ca, ngươi đây là đang làm gì vậy."

Báo tin tiểu binh nghe tiếng lúc này mới quay đầu, ngượng ngùng cười nói: "Tiểu không dám mạo hiểm phạm Quận chúa phượng mặt . ."

Thu Mạt: "

"Khác (đừng) phí . Lời nói . . Đi mau . ." Liễu Nhất Bạch thở hắt hắt nặng nề hơi thở, chặt vật nói.

"Liễu công tử, ngươi không sao chứ?" Thu Mạt thấy Liễu Nhất Bạch thần sắc khác thường, ân cần nói.

"Không việc gì, không cần lo lắng."

Mặc dù trong miệng vừa nói không việc gì, Liễu Nhất Bạch thân thể lại không bị khống chế run rẩy, kia ba giọt dung vào bên trong cơ thể Huyết Châu mới bắt đầu còn không có dị động, ngay vừa mới rời hán vận công đánh rơi Dương Tổ Tiên thời điểm, bọn họ bỗng nhiên biến hóa sinh động.

Ba giọt Huyết Châu ở trong cơ thể hán không ngừng lên lút, từ huyết dịch trong kinh mạch lưu chuyển chín cái chu thiên sau, trực tiếp tan vào trái tim của hán bên trong.

Thân thể của hán biến hóa nóng ran, cặp mắt dần dần biến hóa Tinh Hồng, trong lòng xông ra mãnh liệt Sát Niệm, giờ phút này, hán chỉ muốn giết người .

Ra mật thất, Du Kỳ tướng quân Tuân Ân đã kiểm điểm hảo binh ngựa, cùng Lâm Tam, Hoa Nhan đám người đang đứng ở giữa đường các loại (chờ) của bọn hán.

"Này, tìm. Này có thể quá tốt, người hữu tình cuối cùng thành duyên thuộc." Lâm Tam xa xa liền nhìn thấy Liễu Nhất Bạch ôm một người, đi theo phía sau Thu Mạt còn có một tiểu binh. Chột bật lên gần cao một trượng, gân giọng hô: "Huynh đệ, mau tới đây, đem vợ ngươi ôm tới cho các anh em nhìn một chút."

Liễu Nhất Bạch thấy sái báo Lâm Tam, nhếch miệng lên một vệt Tà Mị nụ cười. Giữa đường bóng người đột nhiên biến hóa mơ hồ không rõ, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, liền mới ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự

Chương 110: Điên?

Huyện nha

Liễu Nhất Bạch hôn mê đã ba ngày ba đêm, đến nay vẫn không có tỉnh dậy. Dương Tổ Tiên ngồi ngay ngắn ở giường nhỏ cạnh, từng muổng từng muổng đút mồi vừa thổi lạnh cháo loãng, đút đút lại bất giác lệ rơi đầy mặt.

"Liễu đại ca, chúng ta rốt cuộc gặp mặt, tại sao nhưng là lấy phương thức như vậy."

"Tiểu thư, người cũng đừng quá lo lắng, Lâm Tam đại ca đã đi mời giang hồ tiếng tốt Tiểu Y Tiên, tin tưởng sẽ nhanh liền có kết quả." Thu Mạt ở bên thấy Dương Tổ Tiên đáng vẻ rất là thương tiếc. "Người bị Bạch Liên Giáo yêu nhân khống chế được tâm thần sau, Liễu công tử không biết biết bao cuồng cuồng đầu rồi, hẳn cũng không muốn gặp lại người bộ đáng bây giờ."

"Ồ trần trên đã mời nhiều cái Đại Phu, cũng bó tay toàn tập, người để cho ta thế nào không lo lắng? Liễu đại ca là vì ta mới biến thành như bây giờ, ta thật cảm giác mình thật vô dụng a."

"Cái gì hữu dụng vô dụng, đệ muội, nhìn một chút ai tới." Lâm Tam mới vừa vào cửa gân giọng hô.

Dương Tổ Tiên ngay cả trong mắt nước mắt đều không lau sạch, bận rộn nhắc mắt nhìn đi, chỉ thấy một nữ tử tóc dài xõa vai, toàn thân quần áo trắng, trên tóc bó buộc cái kim mang, ngoài cửa ánh mặt trời một ánh, càng là sáng sủa phát quang, nàng thấy thiếu nữ này một thân trang trí giống như tiên nữ như vậy, không khỏi nhìn đến ngây ngô.

Đội nàng từ từ đến gần, Dương Tổ Tiên mới nhìn rõ đàn bà kia chính đang thiếu linh, bất quá mười lăm mười sáu tuổi, phổ thông dung mạo khó nén nàng xuất chúng khí chất.

Người tới chính là Tiểu Y Tiên, hai ngày trước ở Ký Châu cho một cái bị thương nặng người xem bệnh, liền bị Lâm Tam gấp liệt liệt kéo trở về.

Đối với (đúng) Dương Tổ Tiên khê vuốt cảm, tỏ ý nâng trước hết để cho mờ. Tiểu Y Tiên chậm rãi tiến lên, nhìn mặt không chút máu Liễu Nhất Bạch, mũi quỳnh hơi nhủ, phục hạ thân tử xem hẳn trông trắng mắt, chợt ngồi ở trên giường cho hẳn đem xuống Mạch, đứng dậy hướng mọi người nói: 'Hắn mạch tương rất loạn, trong cơ thể tựa hồ có lưỡng Đạo Bất Đồng chân khí ở tàn phá.'

"Vậy làm sao bây giờ, người nhanh nghĩ một chút biện pháp a." Lâm Tam nghe một chút, so với Dương Tổ Tiên hoàn(còn) gấp, vội nói.

Tiểu Y Tiên lờm hẳn một cái, nhìn Dương Tổ Tiên, nhẹ giọng nói: "Ta trước cho hẳn châm cứu xuống, nhìn một chút trong cơ thể hẳn phản ứng làm tiếp lý luận."

Dù sao Dương Tổ Tiên nhìn mới là chính chủ, nàng chỉ cần nói với nàng rõ ràng liền có thể, về phần Lâm Tam.. Sẽ để cho hẳn đi sang một bên đi.

Tiểu Y Tiên từ trên người lấy ra một khối cần hơn mười cây ngân châm da trâu, đem Ngân Châm xếp thành một hàng. Hướng Liễu Nhất Bạch ấn đường, Bách Hội hai nơi đại huyết phân biệt châm một cây ngân châm, sắc mặt hẳn dần dần biến đỏ nhuận.

Dương Tổ Tiên, Lâm Tam thấy lớn vui, thầm nói Tiểu Y Tiên tên quả nhiên không phải là giả.

Tiểu Y Tiên sắc mặt như thường, lại từ da trâu bên trên lấy ra lưỡng cây ngân châm, hướng Liễu Nhất Bạch cổ sau phượng trì Huyệt đâm vào. Ngân Châm vừa mới châm rơi, Liễu Nhất Bạch chợt thẳng băng thân thể, hai tròng mắt đột nhiên mở ra, một đạo máu đỏ điều qua

Còn không đợi bọn hẳn kịp phản ứng, Liễu Nhất Bạch liền giống như là con sói đói hướng Tiểu Y Tiên nhào tới, trong miệng không ngừng phát ra như dã thú gào thét. Hẳn lưỡng bàn tay không biết lúc nào dài ra vừa đại vừa nhọn đỏ như màu máu móng tay, song chường dùng sức chộp vào Tiểu Y Tiên trên ngực, hẳn liền hướng bà vai nàng nơi tập tới.

Hết thấy các thứ này liền phát sinh ở trong điện quang hóa thạch, Lâm Tam phản ứng đầu tiên, một cước đem Liễu Nhất Bạch đạp lộn mào trên đất.

Đem Tiểu Y Tiên kéo thời điểm, nàng bên phải bà vai quần áo đã bể tan tành, lộ ra đã bị cắn thối nát da thịt.

Liễu Nhất Bạch nằm trên đất, như một con sói đói như vậy khom lưng, trong miệng không ngừng chảy chảy nước miếng, hai mắt Tinh Hồng tràn lên trước mặt mấy người.

"Liễu đại ca, người thế nào? Người đừng hù dọa Tiên nhi..." Dương Tổ Tiên thấy hẳn giờ phút này đáng vẻ, trong lòng đau buồn vạn phần, lã chã - chực khóc.

Liễu Nhất Bạch giương mắt liếc mắt nhìn Dương Tổ Tiên, tựa như là hơi nghi hoặc một chút, lại dừng tại chỗ tĩnh tĩnh nhìn chăm chăm nàng.

"Liễu đại ca, người hoàn(còn) nhận biết Tiên nhi đúng không? Người khẳng định còn nhớ Tiên nhi." Dương Tổ Tiên trên mặt mang lệ, một bước, một

bước chậm rãi đi về phía Liễu Nhất Bạch, đưa tay muốn vuốt ve hán mặt.

Ngay tại sắp đụng phải hán mặt thời điểm, Liễu Nhất Bạch trong con ngươi huyết quang tiem thịnh, mãnh tướng Dương Tổ Tiên ngã nhào xuống đất.

"Đệ muội, nguy hiểm a." Lâm Tam khẩn trương, một bước tiến lên thì đi đập Liễu Nhất Bạch.

"Đừng tới đây, Tam ca." Dương Tổ Tiên vội vàng hét, ngược lại chậm rãi giơ tay lên, nhẹ khê đặt ở liễu một bên trên mặt, ôn nhu nói: "Liễu đại ca, ngươi sẽ không làm thương tổn Tiên nhi đúng không?"

Liễu Nhất Bạch tránh lên trước mắt người, hai tay run không ngừng, nhiều lần không nhìn được nghĩ muốn há mồm hướng cô ấy là trắng như tuyết nơi cổ tấp tới, nhưng mỗi lần đều bị đáy lòng một cái thanh âm ngăn lại. Cứ như vậy, hai người cứ như vậy giằng co ở nơi nào, trong miệng hán chảy nước miếng không ngừng từ khe miệng tràn ra, rơi vào Dương Tổ Tiên trên y phục, đưa nàng ngực làm ướt một mảng lớn.

"Đại Phu, ngươi không sao chứ." Lâm Tam thấy Liễu Nhất Bạch tạm thời không có dị động, nhìn Tiểu Y Tiên trên bả vai thối nát da thịt, ân cần hỏi.

Tiểu Y Tiên nhìn một chút đầu vai vết thương, khẽ cau mày, đáy lòng mắng: "Tốt ngươi một cái Liễu Ma, ta lòng tốt tới xem bệnh cho ngươi, ngươi lại ân đền oán trả. Ghê tởm hơn là ngươi tại sao ánh sáng cần ta, ngay tại dưới người của ngươi Dương Tổ Tiên lại không bỏ được ngoạn ăm. . Trờ lại Hàng Châu ta nhất định phải nói cho gia gia, còn có Tần di, để cho bọn họ thật tốt giáo huấn ngươi một chút. "

Trong miệng lại đối với (đúng) Lâm Tam cười nói: "Không có gì đáng ngại, đập nhiều chút được thảo liên có thể. Chẳng qua là Liễu công tử này. . "

"Huynh đệ của ta thế nào? Hán rốt cuộc làm sao sẽ biến thành cái bộ dáng này."

"Là đang ở Bạch Liên Giáo Phân Đà trong mật thất, công tử là cứu tiểu thư nhà ta, không cần thận ăn ba giọt Tà Dị Huyết Châu, lúc này mới biến thành như bây giờ." Bên cạnh Thu Mạt hoảng vội vàng giải thích.

Tiểu Y Tiên nhăn nhau mũi quỳnh, lại hỏi cận kề máu kia châu đặc thù cùng lúc ấy tình huống hiện trường, đợi nghe Thu Mạt kể xong, nàng như có điều suy nghĩ gật đầu một cái: "Khó trách. "

"Khó trách cái gì? Ôi chao nha, ta nói Đại Phu, ngươi nói chuyện có thể hay không không muốn chỉ nói một nửa, ngươi để cho ta nghe cho kỹ bận tâm a." Lâm Tam tỏ oán nói.

"Như ta đoán không sai, tiến vào trong cơ thể hán ba giọt Huyết Châu chính là vậy thật Ma Tinh máu, này Chân Ma tinh huyết có thể nói là cực kỳ tà ác vật, muốn tinh luyện thành này tinh huyết, phải đem trên trăm trẻ sơ sinh ở trong bụng thời điểm liên mô xẻ lấy ra. "

"Trong truyền thuyết những thứ kia còn chưa ra đời liền chết trẻ sơ sinh hồn phách sẽ sinh ra vô hạn oán niệm, chỉ cần đưa bọn họ máu thịt, hồn phách trấn áp tại đồng thời luyện chế, luyện chế ra tinh huyết người ăn sau liền vì công lực đại tiến, chỉ bất quá người sẽ dần dần biến hóa đánh mất lý trí, tàn nhẫn thị sát."

Nghe Tiểu Y Tiên kể xong, Lâm Tam thật sâu liếc mắt nhìn nằm trên đất Liễu Nhất Bạch, hỏi "Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? Có cách gì có thể cứu hán sao?"

"Trước tiên đem hán khóa đi."

'Nha.' Lâm Tam vừa nói liền muốn tiến lên.

"Đừng động." Tiểu Y Tiên hoảng vội vàng kéo Lâm Tam, quát lên: "Ngươi không muốn sống, vốn là hán tu vi liền cao hơn ngươi, bây giờ ăn ba giọt Chân Ma tinh huyết, hán một cái là có thể đem ngươi nuốt sống."

Lâm Tam ngưng ngưng cười cười, xoay người như một làn khói hướng ngoài cửa chạy đi."Ta đi thỉnh Thần bắt lấy đại nhân tới chữa hán."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 111: Thần Bộ truyền pháp

Lâm Tam đem Diệp Vũ Phồn mời đi theo sau, lúc này mới đem Dương Tổ Tiên, Liễu Nhất Bạch hai người tách ra.

Dương Tổ Tiên nhìn ở trên giường không ngừng gầy giữa Liễu Nhất Bạch, trong mắt dâng lên vô hạn nhu tình, ngược lại nhìn về phía Tiểu Y Tiên, hỏi "Đại Phu, có thể có cái gì phương pháp mau cứu Liễu đại ca?"

"Tỷ tỷ nếu không phải chê, kêu muội muội ta chính là, kêu Đại Phu khó trách nghe." Tiểu Y Tiên cười cười, đáp: "Liễu công tử ăn vào ba giọt Chân Ma tinh huyết chính là Chí Tà vật, bây giờ đã dung nhập vào trong cơ thể hẳn khó phân với nhau, chỉ sợ đã không phải là dược vật có thể . ."

"Muội muội, vậy có biện pháp gì ngược lại nói a, ngược lại cái thanh này Tam ca của ngược lại cho gấp . ." Lâm Tam gần trước một bước, toét miệng nói.

Tiểu Y Tiên hung hăng lườm hắn một cái, sáng giọng: "Ngược lại việc gì mà xem náo nhiệt gì, muội muội là ngược lại có thể gọi sao? Kêu Đại Phu ."

"Muội muội, Tam ca nói cũng chính là ta muốn hỏi, mong rằng muội muội chỉ điểm bên mê. Nếu có thể trị hết Liễu đại ca, tỷ tỷ chính là cho ngược lại làm nô tỳ cũng sẽ không tiếc . ." Dương Tổ Tiên nhìn Lâm Tam liếc mắt, tỏ ý hẳn đừng đánh xỏ.

"Tỷ tỷ nói là nơi nào lời nói, chăm sóc người bị thương chính là chúng ta chức trách, bất quá chuyện này, muội muội đúng là không giúp được gì."

Dương Tổ Tiên thần sắc buồn bã, trong lòng cuối cùng một đạo hy vọng lúc đó bẽ tan tành, tâm lý chỉ tựa như vạn con kiến gặm nhấm, hai hàng thanh lệ nhất thời từ trong mắt rơi xuống.

"Tỷ tỷ ngược lại đừng vội a, ta mặc dù nói chuyện này ta không giúp được gì, nhưng ngược lại có thể a. Liễu công tử trong cơ thể Chí Tà vật tuy nói không phải là dược vật có thể hóa giải, chỉ theo ta phân tích, Tiểu Lâm Tự trung có một thánh vật, chính là thượng cổ Hoạt Phật Tọa Hóa lưu lại Xá Lợi Tử, viên kia Xá Lợi Tử tới chính Thuần Dương, tập hợp Hoạt Phật tất thân Phật có thể, nếu có thể mượn được viên này Xá Lợi, Liễu công tử trong cơ thể Ma Huyết hẳn là có thể chế trụ. Chẳng qua là . . Hoạt Phật Xá Lợi chính là Tiểu Lâm Tự thánh vật, ngược lại muốn mượn, chỉ sợ cũng cố gắng hết sức mong manh . ."

"Này kêu biện pháp gì? Đi mượn người ta Tiểu Lâm Tự thánh vật, ngược lại cảm thấy Tiểu Lâm Tự những thứ kia con lừa trọc môn cũng là người ngu mà, này cho mượn đi đồ vật giống như bát đĩa ra ngoài nước, này kia có thể thu hồi a. Muội muội, ngược lại thật là khác (đừng) mù nghĩ kè." Lâm Tam nghe một chút, tỏ khó nói.

"Tam ca, đây cũng là bây giờ biện pháp duy nhất, ta tin tưởng muội muội y thuật, nếu có thể dựa vào dược vật chữa khỏi, nàng nhất định sẽ tận tâm tận lực." Dương Tổ Tiên vội vàng kéo Lâm Tam, không để cho hắn nói nữa. "Đã như vậy, Thu Mạt, chỉnh đốn hành trang, chúng ta cái này thì chạy tới Tiểu Lâm Tự mượn Hoạt Phật Xá Lợi."

"Cũng tốt, Tam ca, ngược lại và Hoa Nhan liền theo Quận chúa đi một chuyến, dọc theo đường phối hợp một phen, tránh cho lại sinh vấn đề." Một mực đứng ở một bên không lên tiếng Diệp Vũ Phồn đột nhiên mở miệng, đối với (đứng) Lâm Tam cười nói.

"Ai né, Thần Bộ đại nhân, tiểu ngã tiểu tam mà liền có thể, ngài kêu Tam ca của ta đây không phải là chiết sát ta chứ sao." Lâm Tam mặc dù trong miệng vừa nói không muốn, tâm lý nhưng là vui nở hoa, Diệp Vũ Phồn là ai? Đây chính là nổi tiếng Trung Nguyên Thiết Huyết Thần Bộ a, có thể bị hắn kêu một tiếng Tam ca, kia nói ra nhưng là lần có mặt con a.

"Thần Bộ đại nhân, ngài tuyệt đối yên tâm, Quận chúa giao cho Tam nhi, trở lại nếu là ít một cọng tóc gáy, ngài liền trực tiếp đem ta cho rắc rắc."

"Như thế tốt lắm, chờ một hồi theo ta đến trong sân, ta dạy cho ngược lại một bộ Đạo Pháp, liền ngược lại bây giờ thân thủ ta sợ ngược lại người không bảo vệ tốt, chính mình mệnh ngược lại trước ném." Diệp Vũ Phồn gật đầu một cái, đối với (đứng) Tiểu Y Tiên, Dương Tổ Tiên ôm quyền xá, cáo từ trước hướng trong sân đi tới.

"Các vị muội muội, Tam ca đi trước một bước, các ngược lại sẽ chờ Tam ca Vương Giả trở về đi, ha ha!" Lâm Tam cười hợp bất long chú, hôm nay thật là coi như là hán ngày may mắn, này Thần Bộ không phải là muốn truyền hắn Bá Đạo cho hắn à? Hạnh phúc thật là tới quá đột ngột . .

"Đệ muội, các ngược lại trước tiên đem hành trang thu thập xong, chờ lát nữa ta tới tìm các ngược lại."

Lâm Tam nói xong, như một làn khói tự ra môn không còn bóng.

Đi tới huyện nha trong sân, không vào vườn môn liền thấy một trì nước biếc lượn quanh với viên ngoại, lâm thủy Sơn Thạch lờ mờ, phục hành lang quanh co như mang, hành lang trung cửa sổ để trống đem trong viên lâm bên ngoài Sơn Sơn Thủy Thủy hòa làm một thể. Bên trong vườn lấy Sơn Thạch làm chủ cảnh,

Trên núi Cỏ Mộc chọc trời, dưới núi tạc có ao nước, sơn thủy giữa lấy một cái khúc chiết phục hành lang liên kết.

"Tiểu Tiểu huyện nha bên trong, hoàn(còn) thật là số tiền không lồ a." Lâm Tam thấy cảnh này sắc, không khỏi thờ dài nói.

Diệp Vũ Phồn đã sớm ở trong vườn chờ, hắn chấp tay đưa lưng về phía Lâm Tam, nhàn nhạt nói: "Truyền cho ngược lại một bộ 'Thập Tam Đạo'. Ta chỉ biểu diễn một lần, ngược lại có thể muốn thấy rõ."

"Ồi chào, Thần Bộ đại nhân, không phải là ngài Bá Đạo sao?" Lâm Tam nghe một chút, nhất thời sùng sờ.

Diệp Vũ Phồn mặt mày vừa nhấc, xoay người nhìn Lâm Tam, cười nói: "ngược lại tính tình không thích hợp học bá đạo, bộ này 'Thập Tam Đạo' Đạo Pháp luyện giỏi, cũng đủ ngược lại Tiểu Ngạo Giang Hồ."

"kiếm có kiếm quyết, đạo có Đạo Pháp. Lâm Tam, coi trọng!"

Diệp Vũ Phồn gào to một tiếng, đao đã xuất vỏ, một bên diễn luyện Đao Pháp, một bên truyền thụ Lâm Tam Đao Quyết.

Thất Tinh vượt hồ ý khí Dương, Bạch Hạc Lượng Sí thâm chân giấu. Gió cuốn lá sen Ấn lá đáy, thời song vọng nguyệt thiên về thân dài.

Nhìn chung quanh hai phần trương, Ngọc Nữ qua lại ứng Bát Phương. Sư từ bàn cầu về phía trước biển, khai sơn cự mãng xoay người được.

Bên cạnh (trái phải) cao thấp Diệp Luyện Hoa, xoay người như liễu như máy xay gió. Hai nhấc chân tới đã hồ thế, uyên ương chân phát nửa người nghiêng.

Thuận tay đẩy thuyền rơi làm cao, xoay mình chia tay Long Môn nhảy. Lực Phách Hoa Sơn ôm đao thế, Biện Hòa mang theo thạch phượng về tổ.

Theo Diệp Vũ Phồn một thức sau cùng đùa bốn xong, trong sân lại cuốn lên trận trận yêu phong, trong ao nhỏ sóng biếc rạo rực, hơn mười đầu màu sắc khác nhau cá chép từ bên trong ao sôi trào, không ngừng nhảy ra mặt nước, lại nặng nặng hạ xuống, văng lên từng mảnh nước.

Diệp Vũ Phồn thu đao đứng ở phía sau, nhìn tròn mắt hốc mồm Lâm Tam, cười nói: "bộ này Đao Pháp Đao Thức không nhiều, chỉ thức thức đều có thể áo lột, biến hóa người công người rất là Thần Diệu, có chém, băm, đâm, hoa, quất, liêu, châm, vuốt, phách, dây dưa, phiến, cần, tron nhấc các loại (chờ) mười ba chữ khối cùng chém băm, đâm châm, đâm thông suốt, liêu cổ tay tám loại Đao Quyết. Người sau này có thể phải chăm chỉ luyện tập, chớ có cô phụ ta đối với người kỳ vọng."

"Thần Bộ, vừa mới là tiểu tam mà trách lầm ngài, còn tưởng rằng người chẳng qua là qua loa truyền cho ta bộ bất nhập lưu Đao Pháp đâu rồi, không nghĩ tới." Lâm Tam chột quỳ sụp xuống đất, hướng về phía Diệp Vũ Phồn dập đầu ba cái.

"người làm cái gì vậy, mau dậy đi." Diệp Vũ Phồn tay ở giữa không trung hơi hơi bên trên nhấc, Lâm Tam chỉ cảm thấy có một cỗ cự lực nói chính mình miễn cưỡng nhấc tới.

"người mặc dù không bằng nhà người Thiếu Đương Gia thiên phú cao như vậy, nhưng là cái khó khăn phải hiểu người, huống chi người cũng là một yêu đạo người, cũng coi là cùng ta có duyên. Bộ này Đao Pháp truyền cho người cũng coi là không bôi nhọ năm đó thụ ta đây bộ Đao Pháp tiền bối."

Diệp Vũ Phồn bỗng nhiên dừng lại, hỏi "người tập đao vài năm?"

"đến nay tập đao đã có mười năm."

"rất tốt." Diệp Vũ Phồn cười cười. "Kiếm lại nhẹ nhàng, đao cầu ổn lại", "Đao như mãnh hổ, kiếm tựa như Phi Phượng", đem người làm linh ngộ này mười sáu chữ châm ngôn chân ý sau, người cách dùng đao Tông Sư Cảnh Giới cũng chênh lệch không xa."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Tiểu Lâm Tự yêu cầu thánh vật

Thiên Âm núi đỉnh núi quanh năm Phật quang không tiêu tan, mộ danh tới khách hành hương nói liền không dứt.

Dương Tổ Tiên đoàn người theo lên núi thấp hương khách hành hương đi tiếp ở gập ghềnh trên sơn đạo, từ Ký Châu chọn tuyến đường đi đến Thiên Âm núi đến nay đã qua năm ngày, nhìn xa trên đỉnh núi rõ mồn một trước mắt Tiểu Lâm Tự, Lâm Tam không khỏi thở phào.

Hắn cùng với Hoa Nhan, Thu Mạt ba người nếu dùng Kinh Công đi đường lồi nói cũng chính là hai ngày chặng đường, đáng tiếc Dương Tổ Tiên trên đầu Ngân Châm bị Liễu Nhất Bạch rút ra sau, không chỉ có toàn thân mất hết tu vi lẫn nữa biến thành một người bình thường, thân thể và gân cốt cũng so với trước kia kém rất nhiều, lúc này mới ở trên đường trễ nãi nhiều ngày.

"Đệ muội a, liên tục đuổi năm ngày đường này Tiểu Lâm Tự đang ở trước mắt, trước nghỉ một lát đi, chờ lát nữa lên núi đám kia con lừa trọc còn không biết thế nào làm khó chúng ta đây." Lâm Tam nhìn Dương Tổ Tiên mặt đầy đỏ mồ hôi, đặt mông ngồi ở bên đường trên một tảng đá lớn không đi.

"Ta nói tiểu tử, người làm sao có thể ở nơi này nói lung tung, khinh nhờn thần linh đâu rồi, như người vậy Phật Tổ sẽ giáng tội người." Còn không đợi Dương Tổ Tiên trả lời, bên đường một lão đại gia không nhìn nổi, chỉ Lâm Tam dựng râu tròn mắt nói: "Này Tiểu Lâm Tự trong cũng đều là Thánh Tăng, Phật Pháp Vô Biên a, chúng ta dưới chân núi những thôn dân này toàn bộ là chỗ dựa vững chắc bên trên Thánh Tăng phù hộ, lúc này mới có thể qua an cư lạc nghiệp sinh hoạt, người làm sao có thể kêu Thánh Tăng là . Con lừa trọc . Đây. ."

"Này, ta nói lão nhân gia, ta làm sao lại khinh nhờn thần linh? Kia Tiểu Lâm Tự bên trên hòa thượng không đều là người mà, hoàn(còn) Thánh Tăng đâu rồi, ta xem ngươi là vàng đầu bị bọn họ Mê Hồn đi." Lâm Tam giương mắt, phản bác.

"Ngươi." Lão đại gia sắc mặt đỏ lên, hiển nhiên là bị Lâm Tam khí không nhẹ, cầm lên trong tay đòn gánh định hướng về thân thể hắn đánh.

Lâm Tam cuống quýt lần đến một bên, quát lên: "Ngươi lão đầu này thế nào vô lý đầu rồi, đây chính là Phật Môn thanh tịnh đất, ngươi động thủ nhưng là khinh nhờn thần linh a."

Lão đại gia cuống quýt buông xuống đòn gánh quỳ sụp xuống đất, trong miệng không tuyệt vọng lắm bả đến mời Phật Tổ thứ tội, mời Thánh Tăng khoan thứ loại lời nói.

Hoa Nhan hung hăng trừng Lâm Tam liếc mắt, tiến lên đem lão đại gia đỡ dậy, ôn nhu nói: "Lão nhân gia, hắn không hiểu chuyện ngài khác (đừng) chấp nhặt với hắn, ta thay hắn hướng ngài nhận lỗi."

"Hay lại là tiểu cô nương hiểu chuyện, Phật Tổ sẽ phù hộ ngươi." Lão đại gia khoe miệng dâng lên một nụ cười, lộ ra lác đác mấy viên răng vàng khè. Chợt liếc Lâm Tam liếc mắt, nhặt lên đòn gánh tập tễnh nhip bước kiên định hướng đỉnh núi đi tới.

Hoa Nhan dọc theo đường đi nhìn chăm chăm Lâm Tam, rất sợ hắn sinh thêm sự cố. Không lâu lắm, bốn người đã leo lên Thiên Âm núi đỉnh núi.

Tiểu Lâm Tự ở sơn lam sâu nồng trên đỉnh núi, khí phách khoáng đạt đền miếu cái đặc cổ kính, trang trọng nghiêm túc.

Làm người ta kỳ quái là đang ở Tiểu Lâm Tự cạnh lại có một tòa cũ nát cổ miếu, Miếu sau một cây cổ thụ, cùng toàn bộ rộng lớn Tiểu Lâm Tự lộ ra hoàn toàn xa lạ.

Lâm Tam vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nói: "Này Tiểu Lâm Tự lưu này ngôi miếu đổ nát không hủy đi làm gì?"

"Theo văn bia ghi lại cây cổ thụ này đã có ít nhất có hơn một nghìn năm, cổ thụ bên trong không trung, bất quá vẫn sinh cơ bùng bùng. Tin đồn đây là Tiểu Lâm Tự tổ sư chứng đạo chỗ tọa hóa, gốc cây này phổ thông Bồ Đề Thụ dính Tiểu Lâm Tự tổ sư Phật quang, lúc này mới sinh cơ không dứt."

Dương Tổ Tiên đến Tiểu Lâm Tự, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, kiên nhẫn giải thích: "Tổ sư Tọa Hóa đang lúc, từng lưu lại Di Ngôn —— không cho phép chém gốc cây này Bồ Đề cổ thụ, hắn dự ngôn cuối cùng có một ngày cây cổ thụ này có thể được Ngộ đại đạo, Vĩnh Sinh với thế gian. Cổ Tiểu Lâm Tự nhiều lần đảm nhiệm Phương Trượng cũng không dám làm trái bột tổ sư di mệnh, không chỉ là gốc cây này Bồ Đề cổ thụ, ngay cả tổ sư năm đó nương thân miếu nhỏ cũng cất giữ tới."

"Đệ muội, ngươi này nói cũng quá mơ hồ." Lâm Tam há miệng, mặt đầy không thể tin."Một gốc cây nó cũng có thể ngộ đạo? Coi như là thành tinh nó cũng không thể trâu như vậy đi."

Dương Tổ Tiên từ chối cho ý kiến, cười nói: "Ta cũng chỉ là ở một quyển thần Cổ Dịch Chí tinh cò thấy, nghe một chút liền có thể, không coi là thật cũng được."

"Nguyên lai là trong sách thấy, nói không chừng là cái nào người rảnh rồi không việc gì chế."

Lâm Tam bĩu môi một cái, nói: "Đi thôi, chúng ta tìm Niệm Nhân hòa thượng đi."

..

Đi theo một cái Tiểu Sa Di đi ở lớn như vậy trong chùa,

Các nơi đều là kim bích huy hoàng ngôi lưu ly, màu đỏ loét tường, sừng sững cửa lầu trang nghiêm lại nghiêm túc. Rất nhiều vách tường cùng bia đá bên trên hoàn(còn) cất giữ các đời danh nhân thi từ. Mỗi gian phòng Phật Điện môn mị chính giữa treo cao kim biển, trên cửa chạm trổ tinh mỹ thần tiên, hoa cỏ đồ án, nguy nga lộng lẫy. Đi vào Đại Hùng Bảo Điện, ánh mắt người liêm là ba tượng Phật lớn giống như, loà loà lồng ngực, hai đầu gối ngồi xếp bằng, chấp hai tay mặt hiện lên nụ cười, giống như đức, cái thú trên đời dồi dào. Đi qua Đại Hùng Bảo Điện chính là Đại Sĩ điện, nơi này cung phụng thiên thủ thiên nhãn Quan Thế Âm. Quan Thế Âm đối diện là một người kim giáp Kim Cương, toàn thân giáp trụ, uy phong凛凛.

Nghe nói, vị này Quan Âm Đại Sĩ thần tượng cố gắng hết sức linh nghiệm, rất nhiều dưới gối không con nữ tử tới yêu cầu một dạng, về đến nhà sau đó không lâu liền có thể có bầu hài tử.

Đi vòng vo sau, đi theo Tiểu Sa Di nhập hội khách đường.

"Các vị thí chủ ngồi một chút, ta đi mời Phương Trượng đi ra." Tiểu Sa Di cho mọi người ngâm nước trà ngon, chấp hai tay cáo âm thanh lui.

Tinh tế thương thức trong ly Thiết Quan Âm, Dương Tổ Tiên không khỏi lâm vào trầm tư.

Chờ một hồi nhưng là không biết phải làm như thế nào mở miệng, vừa lên môn liền hướng người thỉnh cầu thánh vật, chắc hắn coi như mình quý vì Quận chúa, những người xuất gia này chỉ sợ cũng sẽ không bán triều đình mặt mũi.

"Nếu là không mượn được Hoạt Phật Xá Lợi, Liễu đại ca sợ là nguy hiểm."

Trầm ngâm đang lúc, một mặt lẫn nhau hiền hòa lão hòa thượng theo Tiểu Sa Di đã chậm rãi bước vào nội đường, sau lưng theo sát bốn cái không gian tự uy trường lão.

Dương Tổ Tiên hoảng vội vàng đứng dậy, nhìn phía trước nhất lão hòa thượng, hành cá lễ, nói: "Chắc hẳn ngài chính là Niệm Nhân Đại Sư đi."

Niệm Nhân nhắc giờ tay lên, tỏ ý Dương Tổ Tiên không cần đa lễ. Cười nói: "Quận chúa đến Tệ Tự, không biết có gì sai khiến?"

"Này . . "

"Quận chúa cứ nói đừng ngại."

"Cũng không có chuyện gì lớn, chính là hỏi các người mượn cái gì đó Hoạt Phật Xá Lợi dùng một chút." Lâm Tam thấy Dương Tổ Tiên trầm mặt không biết như thế nào mở miệng, tiến lên một bước nói.

Niệm Nhân hòa thượng sau lưng bốn vị trường lão nghe vậy biến sắc, phần nộ quát: "Hoạt Phật Xá Lợi chính là ta Tự thánh vật, làm sao có thể cho người khác mượn?"

Lâm Tam không cam lòng yếu thế, đành đầu trả lời: "Cũng không phải là không trả lại cho các người, các người đặt ở trong chùa chờ nó lên mốc sao? Còn không bằng cho chúng ta mượn đi cứu người."

"Người . Lê nào lại như vậy "

"Các sư đệ bình tĩnh chớ nóng." Niệm Nhân hòa thượng khoát khoát tay, ngược lại nhìn Lâm Tam, trầm ngâm nói: "Các người tới ý ta đã sớm rõ ràng, Liễu thí chủ cùng ta Phật hữu duyên, về tình về lý ta đều hẳn là muốn mượn, chỉ bất quá . "

Lâm Tam mặt đầy không tương tượng nổi, không biết Niệm Nhân và trên là làm sao biết bọn họ tới mượn Hoạt Phật Xá Lợi là vì cứu Liễu Nhất Bạch.

"Chẳng lẽ lão hòa thượng này còn có biết trước năng lực?"

Lâm Tam sợ, thầm tự trách mình lỗ mãng, giống như Tiểu Lâm Tự như vậy vật khổng lồ bên trong quả nhiên là năng nhân bối xuất. Xem ra trên sườn núi lão nhân kia nhà nói Thánh Tăng hoàn(còn) thật không phải là dọa người.

"Đại Sư cứ nói đừng ngại." Dương Tổ Tiên không để ý Niệm Nhân và trên là làm sao biết, thấy hẳn như có hiểu ý mượn, vội vàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: 18 Đồng Nhân

Niệm Nhân hòa thượng cười híp mắt nói: "Mấy tháng trước, bản tăng cùng Liễu thí chủ ở Hàng Châu cũng có vài lần gặp mặt. Chỉ bản tăng mặc dù quý vì một chùa Phương Trượng, lại cũng không thể chuyên hành độc đoán . "

...

Sau đó thì sao?

"Ha, này con lừa già ngốc, lời nói lại không thể một lần nói xong sao?" Lâm Tam nhìn hẳn nói xong câu này sau lại không nói tiếp, không khỏi gấp, nói: "Đại Sư, vậy người rốt cuộc muốn như thế nào mới cho mượn người ngược lại nói a."

Niệm Nhân hòa thượng vuốt râu cười nói: "Thí chủ người đừng vội."

Ngược lại nhìn về phía Dương Tổ Tiên, nói: "Quận chúa, Hoạt Phật Xá Lợi việc này lớn, chỉ cần người thông qua bản tăng ba khảo nghiệm, Tiểu Lâm Tự thánh vật liền mượn dư người."

Dương Tổ Tiên ánh mắt sáng lên: "Ba khảo nghiệm? Đại Sư người nói mau, ta nhất định hết sức hoàn thành."

"Số một, xông qua Tiểu Lâm Tự Thập Bát Đồng Nhân trận; thứ hai, lấy được ta Tự hộ pháp công nhận; thứ ba, Hoạt Phật Xá Lợi không thể mượn dư bên ngoài chùa người."

"Này không phải làm khó người sao?" Lâm Tam nghe một chút, gấp, giành nói: "Người một cái hòa thượng, không mượn thì không mượn, hoàn(còn) biên ra ba khảo nghiệm như vậy chuyện hoang đường. Quận chúa nàng một cái cô gái yếu đuối thế nào xông qua các người Tự cái gì đó quý Thập Bát Đồng Nhân trận. Còn có người cuối cùng, cái gì gọi là không thể cấp cho bên ngoài chùa người, ý người là muốn để cho Quận chúa quy y đến các người trong chùa làm ni cô sao?"

Dương Tổ Tiên mặt lộ vẻ khó khăn, Lâm Tam nói cũng chính là nàng suy nghĩ.

Niệm Nhân hòa thượng khoát khoát tay, cười nói: "Bản tăng cũng không nói xông Thập Bát Đồng Nhân trận khác (đừng) người không thể bang." Nói xong quay đầu nhìn một chút Lâm Tam.

Lâm Tam sao có thể không hiểu ý hẩn, từ Thần Bộ truyền thụ cho hẩn Đạo Pháp sau, hẩn đang rầu không người thử đạo đầu rồi, nhận lời nói: "Được, này Thập Bát Đồng Nhân trận ta liền thay Quận chúa xông, về phần như lời người nói thứ hai, thứ ba người cho lời giải thích đi."

"Ta Tự hộ pháp chính là tổ sư thu phục một cái Kim Sí Đại Bằng Đầu, thủ hộ Tiểu Lâm Tự đã du hơn ngàn năm, chỉ cần Quận chúa có thể có được nó công nhận, kia Đề Nhị Quan coi như là qua."

Nghe thấy lời ấy, Dương Tổ Tiên sắc mặt lại ngưng trọng một phần.

Niệm Nhân hòa thượng tiếp tục nói: "Về phần một điểm cuối cùng, ngược lại không phải là bản tăng làm khó Quận chúa, người chỉ cần trở thành ta Tự Tục Gia Đề Tử, làm một đầu khai ngộ kệ bài hát, lấy được bản tăng cùng tất cả trưởng lão công nhận liền có thể."

"Được, ta đáp ứng."

"A đi đà phật, như thế, vậy liền mời Quận chúa cùng người khác thí chủ dời bước theo ta đi cửa trước."

... ..

Tin đồn, "Thập Bát Đồng Nhân" là vì phòng ngừa công phu chưa thành Tiểu Lâm Tự đệ tử xuống núi bị người đánh bại, làm nhục Tiểu Lâm Tự thanh danh. Cố thiết Thập Bát Đồng Nhân với cửa chùa trước, Tiểu Lâm Tự đệ tử có thể đánh lui Đồng Nhân gần biểu thị công phu tinh xảo.

Mười tám Tôn màu đồng hình dạng người không đồng nhất, hoặc ý, hoặc đứng, hoặc phục . . Không nhúc nhích đứng ở cửa chùa trước.

Lâm Tam giờ đạo tiến lên, chấp tay nói: "Đạo động Uy Tiêu Cục Lâm Tam, xin chỉ giáo."

Thập Bát Đồng Nhân như cũ vẫn không nhúc nhích.

Lâm Tam đồng tử hơi co lại, gào to một tiếng, thân hình bay lên, trường đao ngăn lại, hướng trước nhất một cái Đồng Nhân dập đầu xuống, kia Đồng Nhân thật cánh tay khều một cái, Tả Chưởng giương kích, Lâm Tam trường đao để đến Đồng Nhân trong lòng bàn tay, hẩn thân thể tựa như cùng treo ở giữa không trung tựa như, Tả Chưởng hoa cái vòng, cũng chụp đem đi xuống, nhìn song chưởng chỉ kém nửa tấc liền muốn tương giao, Lâm Tam đột nhiên ở giữa không trung lật một cái lộn nhào, buông ngược ra ba trượng ra ngoài, kia Đồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, chỉ thân hình cũng tựa như trong sóng gió kinh hoàng thuyền nhỏ như thế, đứng đưa chưa đủ .

Một đòn oai, kinh khủng như vậy!

"Thần Bộ rốt cuộc truyền công pháp gì cho Tam ca a, cả người hẩn cũng không giống nhau. Hoa Nhan tỷ tỷ, người xem như chịu đựng đến đầu hắc hắc." Thu Mạt nhìn trong sân một chiêu đánh bại một cái Đồng Nhân Lâm Tam, liếc trộm Hoa Nhan, cười nói.

"Hẩn cuối cùng là thành trong lòng ta người nam nhân kia . ." Hoa Nhan đôi mắt đẹp kiều phán, tia sáng kỳ dị liên liên.

Lâm Tam khoe miệng có chút câu khôi, tâm lý không ngừng kêu thoải mái, bộ này 'Thập TamĐạo' Đạo Pháp mặc dù so ra kém Thần Bộ Bá Đạo, nhưng cũng là hiếm thấy thượng thừa Đạo Pháp. Lần đầu dùng để đối địch,

Liên lộ về cao ngất.

Còn lại mười bảy cái Đồng Nhân giận dữ, hướng Lâm Tam đánh đem đi lên đưa hẩn bao bọc vây quanh.

Lâm Tam sắc mặt đông lại một cái, không lùi mà tiến tới. Dem trường đao trong tay ngăn lại, một chiêu "Lực Phách Hoa Sơn", hướng ra phía ngoài đẩy ra, nặng nề chém ở một cái màu đồng nhân cánh tay bên trên, nhưng nghe được tiếng như mình chung đánh anh, màu đồng tiết bay tán loạn, một luồng cực kỳ Âm Hồn Chi Khí, trong thời gian ngắn liền truyền tới hẩn lòng bàn tay, xuyên thấu qua hẩn Thủ Thiếu Dương kinh mạch.

Kia Đồng Nhân khẽ mỉm cười, "Hô" một tiếng, một hơi thở phun sắp xuất hiện đến, Lâm Tam nhưng cảm giác đập vào mặt Băng Hàn, chỉ này cổ hàn lưu trong nháy mắt đi qua, tiếp lấy chính là gió xuân hiu hiu, thật giống như thoáng cái từ xơ xác tiêu điều rét đậm đến dương xuân ba tháng, không khí chung quanh cũng biến thành ôn hòa ẩm ướt đứng lên. Lâm Tam chấn động trong lòng, không nghĩ tới những thứ này Đồng Nhân nội công thâm hậu, quả là như vậy!

Phải đánh nhanh thắng nhanh, này mười tám cái màu đồng mọi người cũng người mang bát đồng tuyệt kỹ, mang xuống nói đúng hẩn cố gắng hết sức bắt lợi.

Lâm Tam đem trường đao múa bát gió cũng tựa như, nhưng nghe được một mảnh tiếng sắt thép va chạm đinh tai nhức óc. Lâm Tam chuôi này trường đao tuy không đoạn kim kiết ngọc khả năng, lưỡi đao rạch một cái, Đồng Nhân bên trên nhưng là một vết nứt, vừa qua chốc lát, màu đồng trên người đã là vết thương sặc sỡ, màu đồng tiết bay tán loạn.

Lâm Tam niềm vui tràn trề diễn dịch 'Thập Tam Đao' trúng đao pháp, dần dần dòm lối đi, càng chiến càng hăng.

Trong kịch chiến, Lâm Tam một chiêu 'Gió cuốn Hà Diệp'. Hướng sau lưng Đồng Nhân vót ngang đi qua. Tuy nói là Đồng Nhân, cánh tay lại linh hoạt phi thường, hai tay chọt mở ra, đâm về Lâm Tam trước ngực đại huyết. Cao thủ tỷ đấu, chỉ kém chút xíu, lần này các loại (chò) như màu đồng nhân cánh tay đột nhiên đưa dài vài thước, chỉ nghe "Bối" một tiếng, Lâm Tam bị Đồng Nhân đâm xuống.

Hoa Nhan, Dương Tổ Tiên, Thu Mạt cả kinh thất sắc.

Chỉ ngay sau đó một đạo hàn quang vạch qua, đem kia Đồng Nhân miễn cưỡng đánh rơi trên đất.

Dương Tổ Tiên không khỏi hu giọng, thấp giọng nói: "Tam ca không có bị thương."

Lâm Tam thay nàng xuất chiến, nếu là bị thương gì, nàng cũng không tiện với Hoa Nhan giao phó.

Lâm Tam vòng quanh Đồng Nhân nhanh chóng rong ruổi, thỉnh thoảng phát ra một tiếng rống to, hơn hai mươi chiêu đi qua, mười tám cái Đồng Nhân toàn bộ bị thả ngã xuống đất. Mà hắn là như vậy lão đảo muốn ngã, chỉ trong miệng vẫn như cũ đang cười —— vừa mới đang chiến đấu hắn lại đột phá đến kiếm khí xuất thế cảnh giới, từ nay cũng bước vào Siêu Nhất Lưu Cao Thủ hàng ngũ.

Hoa Nhan nhìn đạo kia bắt khuất bóng người, vẫn mặt cười một tiếng.

Lâm Tam cảm nhận được sau lưng đạo kia lửa nóng ánh mắt, xoay người thấy hoa mặt tuyệt mỹ nụ cười, không khỏi ngốc .

"Rất tốt." Niệm Nhân hòa thượng gật đầu một cái, cười nói: "Lâm thí chủ bộ này Đao Pháp là 'Thập Tam Đao' đi, hơn 50 năm trước, ta có may mắn thấy ta một vị lão hữu dùng qua, không nghĩ tới hôm nay hoàn(còn) có thể may mắn thấy hắn Đao Pháp truyền xuống, thật là làm người ta thần thức không dứt."

Chẳng lẽ là Thần Bộ? Có thể lão hòa thượng này nói là hơn 50 năm trước a, Thần Bộ không lớn như vậy số tuổi đi.

Lâm Tam ôm quyền xá, thử thăm dò: "Nhưng là Thiết Huyết Thần Bộ Diệp Vũ Phôn?"

Niệm Nhân hòa thượng lắc đầu một cái, nói: "Ta người lão hữu này đã sớm tây khứ, cả đời không lưu lại cái tên, chỉ người giang hồ cũng gọi hắn là —— Đao Vương!"

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Nghiệt Duyên

"Đao Vương?"

Hai chữ này như có phi phàm ma lực, chẳng qua là nhẹ giọng đọc lên hai chữ này, huyết khí liền vì một trong ngưng.

"Đều nói này Tiểu Lâm Tự Niệm Nhân và trên là cái Lão Bất Từ, có thể bị hắn như thế sùng bái người nghĩ đến thân phận kinh người."

Thật chặt trường đao trong tay, Lâm Tam cười nói: "Niệm Nhân Đại Sư yên tâm, Lâm Tam nhất định sẽ đem đao Vương tiền bối bộ này Đao Pháp phát huy, xin Đại Sư dẫn chúng ta đi thông qua cái thứ 2 khảo nghiệm."

Niệm Nhân hòa thượng gật đầu một cái, nhìn về phía Dương Tổ Tiên, nói: "Quận chúa, người có thể hay không chuẩn bị xong?"

Sau lưng bốn vị trưởng lão cũng không khỏi quăng tới lo âu ánh mắt, Tiểu Lâm Tự hộ pháp Kim Sí Đại Bàng bị tổ sư hàng phục sau thủ hộ Tự Viện đã du ngàn năm, tính tình tuy có thu liễm, nhưng cũng là dữ dần dị thường, ngày thường ngay cả bọn họ cũng không dám tùy ý xuất hiện ở nó trước mặt.

Dương Tổ Tiên quý vì Quận chúa, nếu là có sơ xuất gì, triều đình truy cứu đi xuống sợ là sẽ phải cho Tiểu Lâm Tự mang đến không phiền toái nhỏ.

Kim Sí Đại Bằng Điều lại kêu Garuda chim. Vói trong nhà Phật, là Bát Bộ chúng một trong, Sí cách kim sắc, hai cánh rộng rãi ba ba sáu vạn dặm, ở với Tu Di Sơn tầng dưới. Theo dài A Hàm Kinh quyền mười chín năm, này chim có đẻ trứng, thai sinh, ướm sinh, hóa sinh bốn loại, thường lấy trứng thai ướm hóa thành ăn.

Theo Như Lai Phật Tổ lời muốn nói: "Từ cái này Hỗn Độn tiến hành cùng lúc, thiên khai với một dạng, Địa Ích với xấu xí, nhân sinh với Dàn, thiên địa lại giao hợp, vạn vật tất cả đều sinh. Vạn vật có Tầu Thú Phi Cầm, Tầu Thú lấy Kỳ Lân làm trưởng, Phi Cầm lấy Phượng Hoàng làm trưởng. Kia Phượng Hoàng lại được Giao Hợp Chi Khí, dục sinh Không Tước, đại bàng. Không Tước xuất thế lúc tối ác, có thể ăn thịt người, bốn mươi lăm dặm đường đem người hút một cái. Ta ở đỉnh tuyết sơn bên trên, tu thành Trọng Lục Kim Thân, sớm bị hấn cũng đem ta hút xuống bụng đi. Ta muốn từ hấn cửa phụ mà ra, chỉ dơ chân thân; là ta mổ xẻ hấn sống lưng, nhảy lên Linh Sơn. Muốn thương mạng hấn, khi bị Chư Phật khuyên giải, thương Không Tước như làm tôn thương ta mẫu, cho nên lưu hấn ở Linh Sơn trong buổi họp, Phong hấn làm Phật Mẫu Không Tước Đại Minh Vương Bồ Tát. Đại bàng cùng hấn là một mẹ sinh, cho nên có chút hôn nơi.

"Kim Sí Đại Bằng thân thể xưa nay bị Thần Hóa, không biết Tiểu Lâm Tự cái này cùng trong nhà Phật Bát Bộ chúng một trong Kim Sí Đại Bằng Vương có quan hệ gì?"

Dương Tổ Tiên suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng chỉ, cường ép ném nhưng trong lòng nghĩ bậy, ánh mắt kiên định nhìn Niệm Nhân, nói: "Xin Đại Sư dẫn đường."

"Ha ha ha ha ha." Niệm Nhân bỗng nhiên vuốt râu cười to, mọi người đều không rõ vì sao.

"Chư vị sư đệ cùng các vị thí chủ tới trước hương đường phẩm minh yên lặng, bản tăng mang Quận chúa đi gặp hộ pháp."

"Đại Sư, để cho Quận chúa một người đi chúng ta làm sao có thể yên tâm? Lâm Tam trước khi tới nhưng là đáp ứng Thần Bộ nhất định phải hộ Quận chúa chu toàn, nếu là Quận chúa sinh cái gì ngoài ý muốn trở về ta như thế nào với Thần Bộ giao phó." Lâm Tam tiến lên, đem Dương Tổ Tiên ngăn ở phía sau, khóa lỏng mi nói.

"Đúng vậy, Niệm Nhân Đại Sư, tiểu thư nhà ta thân thể yếu đuối, chúng ta chẳng qua là đi cùng đi, cũng sẽ không quấy nhiễu hộ pháp đối với nàng khảo nghiệm, người liền để cho chúng ta cùng nhau đi trước đi."

Thu Mạt trong lòng vội vàng, kéo lấy Dương Tổ Tiên cánh tay tỏ ý nàng không nên vọng động.

"Các vị thí chủ yên tâm, Ngã Phật Từ Bi, Quận chúa lần đi nhất định sẽ bình yên trở lại. Chẳng qua là hộ pháp tính tình dở hơi, không thích nhiều người quấy rầy, các người nếu cùng nhau đi tới sợ là sẽ phải chọc giận nó."

"Tam ca, Thu Mạt, các người yên tâm, có Đại Sư ở, ta không có việc gì, các người theo tất cả trường lão tinh hậu giai âm ba." Dương Tổ Tiên đem Thu Mạt chộp vào trên cánh tay nhẹ tay khẽ vuốt roi, cười yếu ớt nói.

Thấy nàng kiên trì như vậy, mọi người cũng không tiện nói thêm cái gì, giao phó nàng chú ý sau khi an toàn, liền mặc nàng với Niệm Nhân hòa thượng đi.

..

Đi ở đi thông sau núi đường hẹp quanh co bên trên, Dương Tổ Tiên tâm sự nặng nề, một đường không nói một lời.

Kim Sí Đại Bằng khảo nghiệm rốt cuộc sẽ là gì chứ? Nếu như không thông qua hộ pháp khảo nghiệm như vậy Hoại Phật Xá Lợi Tiểu Lâm Tự là thành thật sẽ không mượn dư nàng.

Nàng kia lại nên đi nơi nào?

"Quận chúa, người có thể biết duyên phận?"

"À?" Niệm Nhân hòa thượng đột nhiên đặt câu hỏi, đem Dương Tổ Tiên từ suy nghĩ đang lúc thức tỉnh, đáp: "Duyên phận, nó là Phật Môn đặc biệt cách nói, Nho Gia cùng đạo gia cũng không nói duyên phận, cũng không nói người cùng ta có duyên nói đến.

"

Niệm Nhân gật đầu một cái, cười nói: "Quận chúa bác học thức quảng, lão nạp bội phục."

Dương Tổ Tiên nhìn hấn không lên tiếng, biết hấn tất nhiên còn có sau văn.

"Duyên phận là một ly nước sạch

Người ngoài mặt là lơ đãng bùng lên uống vào

Thật ra thì, trong cuộc đời người phải có như vậy một ly nước

Có lẽ người có thể nói không có ly nước này ta vận mệnh cũng là như vậy

Nhưng là may mắn là

Nói xong câu đó lúc

Ly kia nước người đã uống qua "

Dương Tổ Tiên đôi mi thanh tú khẽ tức, tinh tế suy nghĩ Niệm Nhân hòa thượng lời nói này, không hiểu nói: "Tiểu nữ ngu độn, không biết Đại Sư chân ý."

Niệm Nhân nhìn xanh thắm không trung thờ dài, sâu xa nói: "Duyên ở trên trời định, phần dựa vào người làm. Chỉ thế gian là quá nhiều duyên phận nhất định chẳng qua là Nghiệt Duyên . ."

Dương Tổ Tiên thấy hần có ý riêng, trong lòng hơi động: "Đại Sư nói nhưng là tiểu nữ cùng liễu . ."

"Thiện tai, thiện tai." Niệm Nhân nhắm mắt không nói, chỉ bằng thần giác đi ở cái hồ trên đường, đảm nhiệm Dương Tổ Tiên thế nào truy hỏi, hần cũng hoảng như không nghe thấy.

Niệm Nhân không chỉ có trong giang hồ danh vọng rất cao, tại Triều Đình bên trên cũng là bội thụ đạt quan hiển quý sùng bái, hôm nay hần một tịch kỳ kỳ quái quái lời nói làm Dương Tổ Tiên tâm lý lo lắng.

"Nghiệt Duyên?"

Tại sao Niệm Nhân sẽ vô cớ nói với nàng lên cái này, nghĩ đến nhất định là cùng nàng có liên quan, nhưng nàng nhất thời lại không nghĩ ra Niệm Nhân lời nói này chỉ rốt cuộc là cái gì.

Trong lúc suy tư, hai người đã đi tới một khối to vách đá lớn trước, trên vách đá có khắc một người nắm lấy tay cười yếu ớt Thích Ca Ma Ni giống như, bên cạnh xa ba trượng có một hang đá, bên trong kim lóa mắt, Phật quang bắn ra bốn phía.

"Quận chúa, hộ pháp đang ở bên trong, xin mời đi theo ta."

Dương Tổ Tiên nhìn một chút trên vách đá Phật Tượng, thầm nghĩ: "Phật Tổ, nếu người có linh, liền hữu ta thông qua hộ pháp khảo nghiệm."

Trong thạch động kim quang như nước mắt, Dương Tổ Tiên y theo rập khuôn, thật chặt với sau lưng Niệm Nhân.

Toàn thân đắm chìm trong Phật quang trung , khiến cho Dương Tổ Tiên cả người như mọc xuân phong, tâm cảnh cũng trong sáng mở.

Niệm Nhân chợt dừng lại, hướng phía trước kính cẩn thi lễ một cái, nhẹ giọng nói: "Văn bói Niệm Nhân, gặp qua hộ pháp."

Ngay cả Niệm Nhân cũng tự xưng văn bói lại không dám chút nào buông lỏng Kim Sí Đại Bằng rốt cuộc là tình hình gì? Dương Tổ Tiên từ phía sau hần xóa qua, đập vào mắt là một cái toàn thân hiện lên kim quang chỉ có tầm thường Ban Cưu lớn nhỏ một cái 'Tay mơ' .

"Đây chính là Kim Sí Đại Bằng? Cũng quá nhỏ đi, cùng Tu Di Sơn xuống mở ra hai cánh rộng rãi ba ba sáu vạn dặm đại bằng cũng cách biệt quá xa đi." Dương Tổ Tiên thần sắc quái dị, cũng không dám đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

Bởi vì kia Kim Sí Đại Bằng trong mắt ánh vàng rùng rục, như là biết nàng ý nghĩ trong lòng, sắc bén mắt vàng lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng .

"Hộ pháp Tu Phật ngàn năm, đã cụ Phật Môn Đại Thần Thông, có thể tự tùy ý biến ảo thân hình." Niệm Nhân tựa như là đang nói đến một món nhỏ nhặt không đáng kể sự tình.

Dương Tổ Tiên tâm lý càng sợ hãi, không chỉ là bởi vì Niệm Nhân nói lời nói này, mà là hần và Kim Sí Đại Bằng tựa hồ cũng có thể biết nàng ý nghĩ trong lòng, hết thảy các thứ này cũng quá mức mơ giữa ban ngày chứ ? Lật đổ nàng với cái thế giới này nhận thức.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Trở về

"Hộ pháp, cô gái này cùng ta Phật hữu duyên, văn bói kính xin hộ pháp đáp lời khảo cứu một phen, lấy Chứng Phật tâm."

Kim Sí Đại Bằng liếc Dương Tổ Tiên liếc mắt, trong mắt lóe lên một vẻ kinh dị, chột đối với (đúng) Niệm Nhân gật đầu một cái.

Thấy tính khí quái dị Kim Sí Đại Bằng gật đầu đồng ý, Niệm Nhân hòa thượng cũng thờ phào, Thần Niệm chuyển một cái, người đã biến mất ở trong thạch động.

Trong động vắng vẻ, chỉ còn Dương Tổ Tiên cùng Kim Sí Đại Bằng mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Yên lặng một hồi, Kim Sí Đại Bằng như cũ vẫn không có động tác, chẳng qua là nhìn chăm chăm Dương Tổ Tiên không thả.

"Ngạch" Dương Tổ Tiên thốt chon lòi, đáy lòng đánh tốt nghĩ sẵn trong đầu. Nhẹ giọng nói: "Kim Sí Côn đầu, ngôi sao con người Báo Nhân. Chấn bắc đồ nam, cương cường dũng cảm. Biến hóa sinh bay lượn, yền cười Long thám. Đoàn gió cách Bách Điều giấu đầu, thư móng nhọn chur cầm táng đâm. Văn trình chín chục ngàn đại bằng Kim Sí Điều quả nhiên không giống vật thường."

Kim Sí Đại Bằng nháy mắt mấy cái, trong mắt hiện lên nụ cười. Không sai, nó đang cười

Ở nơi này là đối mặt một cái Kim Sí Đại Bằng, rõ ràng là một cái muôn đời không tan lão yêu Ma a.

Bữa tiệc này vô mộng ngựa đi lên, Kim Sí Đại Bằng như cũ không hề bị lay động.

Dương Tổ Tiên gấp, về mặt đưa đám: "Hộ pháp Minh Vương, rốt cuộc muốn ta làm gì mới xem như thông qua khảo nghiệm, xin người hãy công khai."

Kim Sí Đại Bằng khẽ vuốt cằm, nhẹ chấn hai cánh, trong thạch động ánh vàng rùng rục, một cái chớp mắt liền đã bay ra trong động.

Dương Tổ Tiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo chạy ra ngoài, đi tới cửa động miệng, Kim Sí Đại Bằng đã sớm ở vách đá chờ nàng.

Nó liếc một cái Dương Tổ Tiên, hướng về phía đáy vực gật đầu một cái.

"Người là . . . Để cho ta nhảy xuống?"

Dương Tổ Tiên hơi có chút chần chờ, ngược lại không phải là nàng sợ chết. Mà là này Kim Sí Đại Bằng nhìn cũng quá không đáng tin cậy, chỉ có chim sẻ kích cỡ tương đương, quý mới biết Niệm Nhân hòa thượng nói nó có thể tùy ý biến ảo thân hình là thật hay là giả.

Đây nếu là nhảy xuống, coi như là nó có lòng cứu nàng, chỉ sợ cũng Đà bất động đi.

Kim Sí Đại Bằng như là lòng có cảm giác, xoay người muốn hướng trong động bay đi.

"Chậm." Dương Tổ Tiên quyết tâm liều mạng, ba bước hóa thành một bước, nhắm mắt lại liền hướng đáy vực nhảy tới.

Gió ở bên tai vù vù quất, thân thể cấp tốc rũ xuống đi.

"Liền muốn chết như vậy sao?"

"Phanh." Dương Tổ Tiên nặng nề ngã tại một nơi kim quang trung, cũng không cảm thấy một tia đau đớn. Nàng mở hai mắt ra, lại thấy mình đã là bay lượn ở trên trời thanh âm trên núi Không, dưới người là một cái kim sắc Đại Bằng Điều, mở ra hai cánh đạt tới hơn mười trượng rộng.

Kim Sí Đại Bằng vác nàng vòng quanh Thiên Âm núi bay lượn mấy vòng, liền một cái lao xuống trong nháy mắt rơi vào hang đá cửa hang, đợi Dương Tổ Tiên từ trên người nó leo xuống, nó lại biến thành một cái kim sắc Tiểu Ma Tước.

"Hộ pháp, ta đây là thông qua người khảo nghiệm sao?" Dương Tổ Tiên chưa tỉnh hồn, cẩn thận hỏi.

Kim Sí Đại Bằng run run cánh, hóa thành một vệt kim quang trở lại trong động.

Dương Tổ Tiên không rõ vì sao, cuống quýt muốn vào hang tìm nó, cửa hang lại trống rỗng xuất hiện một cái từ mi thiện mục lão hòa thượng ngăn trở nàng đường đi, Không Phải Niệm Nhân lại là ai?

Niệm Nhân híp cặp mắt, cười nói: "Quận chúa, người đã thông qua hộ pháp khảo nghiệm."

"À?" Dương Tổ Tiên không hiểu. Thế nào khinh địch như vậy liền thông qua?

"Ngã Phật Từ Bi, hộ pháp nói người bị tà pháp khống chế quá thân thể, toàn thân tinh khí đã qua kỳ nửa, bất tiện tiếp tục nữa." Niệm Nhân hòa thượng trong tay kim quang chột lóe, một viên kim quang sáng chói Xả Lợi Tử liền lăng không bay lên, chậm rãi rơi vào Dương Tổ Tiên đưa tay ra bên trên.

"Quận chúa, các người có thể xuống núi."

"Đại Sư, Không Phải còn có cuối cùng hạng nhất khảo nghiệm sao?"

"A di đà phật, hộ pháp lòng từ bi, đặc biệt để cho ta miễn đi này người cuối cùng khảo nghiệm." Niệm Nhân hòa thượng an ủi săn sóc an ủi săn sóc dưới cằm râu bạc trắng, cười nói: "Hộ pháp có đôi lời để cho ta kể lại cho người, nó nói làm có một ngày người cảm giác thân thể suy nhược, lực bất tòng tâm

lúc có thể lên Thiên Âm núi tìm nó."

Trong tay Hoạt Phật Xá Lợi ôn nhuận như ngọc, Dương Tổ Tiên trong lòng rất là làm rung động, cuồng quít hướng về phía bên trong động thật sâu thì lễ một cái.

..

Bái biệt Niệm Nhân hòa thượng cùng Kim Sí Đại Bằng, Dương Tổ Tiên cùng Lâm Tam đoàn người hòa tốc chạy về trấn nhỏ, có thể là quy tâm tựa như mũi tên, hay là trên người Hoạt Phật Xá Lợi duyên có, Dương Tổ Tiên thân thể khỏe mạnh rất nhiều.

Dọc theo đường đi, Dương Tổ Tiên đem Kim Sí Đại Bằng như thế nào khảo nghiệm cuối cùng như thế nào kêu Niệm Nhân đem Xá Lợi Tử cho nàng chuyển từ đầu đến cuối nói một lần, chẳng qua là bỏ bớt đi Niệm Nhân hòa thượng cùng với nàng nói Nghiệt Duyên đoạn này.

Mọi người ngửi vào tất cả lấy làm kỳ, này Kim Sí Đại Bằng thức sự quá Thần Di, lại cách nay không ngờ sống ngàn năm, trời mới biết nó bây giờ là tu vi gì, phỏng chừng một cánh có thể đem toàn bộ Trung Nguyên hoa thành hai nửa đi.

Đi lúc Phế Ngũ ngày, trở lại chỉ dùng ba ngày.

Đội đến trong trấn nhỏ, Dương Tổ Tiên thế nào cũng không nén được nội tâm nóng nảy tâm tình, mặc dù đã thành công đem Hoạt Phật Xá Lợi mượn trở lại, chỉ nhiều ngày như vậy đi qua, khó tránh khỏi Liễu Nhất Bạch sẽ không gặp biến cố gì.

Mọi người đã sớm nhận được Lâm Tam truyền tới thư, thật sớm liền ở huyện nha môn miệng chờ.

Dương Tổ Tiên tùy bọn hắn vào huyện nha, Liễu Nhất Bạch như cũ ý thức không rõ, giống như điên cuồng, cả người bị nặng nề thiết tác khóa vững vàng thực thực.

"Liễu đại ca . ." Dương Tổ Tiên thấy hắn đáng vẻ, trong lòng không khỏi đau xót, nước mắt đại giọt lớn từ trong mắt chảy xuống.

"Tỷ tỷ không cần thương tâm, Hoạt Phật bỏ đã vào tay, chúng ta hay lại là nhanh lên thử một chút, nhìn có tác dụng hay không đi." Tiểu Y Tiên vội vàng tiến lên an ủi.

Dương Tổ Tiên gạt đầu một cái, bình phục tâm tình. Mở ra thiếp thân thêu khăn, một đạo kim quang óng ánh đem trọn căn nhà tắm ánh sáng trưng.

"Thật là mạnh mẽ Phật Lực." Thần Bộ Diệp Vũ Phồn hơi thất thố, tự lẩm bẩm: "Hoạt Phật còn để lại Xá Lợi Tử quả nhiên ngưng tụ hắn khi còn sống trọn đời Phật Lực."

Tiểu Y Tiên từ Dương Tổ Tiên trong tay nhận lấy Xá Lợi Tử, cảm ở lòng bàn tay, một luồng dịu dàng cảm giác trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Nàng trên mặt lộ ra một tia ý cười, biết Liễu Nhất Bạch có thể cứu chữa.

Đem Xá Lợi Tử nhẹ khế đặt ở Liễu Nhất Bạch ngực, hắn điên cuồng thân thể chậm chậm bắt đầu biến hóa an tĩnh lại, hô hấp cũng thay đổi đều đặn.

Nửa nén hương thời gian trôi qua, Liễu Nhất Bạch chậm rãi mở ra con ngươi, cặp mắt lại hiện lên nói đạo kim quang, hắn thật giống như làm một giấc mộng, giấc mộng này thật lâu thật lâu . . Hắn nghĩ (muốn) tỉnh lại vẫn chưa tỉnh lại.

Nhìn mọi người ân cần ánh mắt, Liễu Nhất Bạch mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, lại cảm nhận được bọn họ tình chân ý thiết quan tâm.

Toét miệng cười cười, nói: "Bản Công Tử có như vậy anh tuấn sao?"

Mọi người xấu hổ, chột đều sẽ bị tâm cười một tiếng, đây là Liễu Nhất Bạch . . Là hắn, hắn trở lại.

"Huynh đệ, ngươi có thể có hôm nay tất cả đều là dựa vào Quận chúa lấy mạng đổi lại, ngươi cũng chớ có cô phụ nàng." Lâm Tam nửa trêu ghẹo nửa nghiêm túc nói.

Liễu Nhất Bạch nghe vậy, nhìn nước mắt như mưa Dương Tổ Tiên, trong lòng hơi động, liền muốn đứng lên, lúc này mới phát hiện toàn thân mình trên dưới bị thiết tác khóa chặt chẽ vững vàng. Không khỏi sùng sờ.

"Ngươi trước đem Xá Lợi Tử cảm ở lòng bàn tay, chúng ta sẽ giúp ngươi cởi ra." Tiểu Y Tiên đi tiến lên đem bộ ngực hắn Xá Lợi Tử lấy xuống thả vào lòng bàn tay hắn. Lâm Tam đám người lúc này mới luống cuống tay chân cởi thiết tác, bởi vì trời thời điểm quá mờ mờ, kết quả giải thời điểm quả thực hoa tốn nhiều sức lực.

Chương 116: Lại vào Tịch Tĩnh Lĩnh

"Chân Ma tinh huyết "

Liễu Nhất Bạch lông mày kiếm hơi cau lại, nghe xong Lâm Tam đem từ Bạch Liên Giáo Phân Đà sau khi trở lại chuyện từ đầu đến cuối nói một lần sau, hẳn mới kiểm tra cẩn thận thân thể của mình.

Trừ cảm giác chân khí trong cơ thể ngưng luyện không ít, còn nhiều hơn loại không nói được, không nói rõ cảm giác quái dị, hẳn vận chỉ làm kiếm, một đạo đen, Hồng, kim hỗn hợp cương khí từ kỳ đầu ngón tay bắn ra, bên ngoài phòng trong sân chặn một cái tường viện ầm ầm sụp đổ.

"Chúc mừng tiểu hữu nhân họa đắc phúc, bước vào Kiếm Khí Xuất Thể Hậu kỳ." Đang lúc mọi người ánh mắt kinh dị trung, Diệp Vũ Phồn tách mọi người đi ra, cười tủm tỉm nói.

Liễu Nhất Bạch nhìn đầu ngón tay, cười khổ một tiếng. Hiện tại ở trong cơ thể hẳn lại có ba cỗ bất đồng chân khí, chân khí màu đen quỷ dị; chân khí màu đỏ tà ác; chân khí màu vàng óng ờn hòa, này ba cỗ chân khí ở trong cơ thể hẳn tạm thời đạt tới một loại thăng bằng, còn không biết sau này sẽ như thế nào đây.

"Người không cần phải lo lắng, chỉ cần Hoạt Phạt Xá Lợi ở trên thân thể người, nghĩ đến bên trong cơ thể người còn lại hai luồng chân khí sẽ không có dị động." Diệp Vũ Phồn như là biết hẳn giờ phút này trạng thái tâm lý, an ủi.

"Đa tạ tiên bói." Liễu Nhất Bạch ôm quyền cảm ơn.

Suy nghĩ nhiều vô ích, tạm thời cứ như vậy đi, dù sao tăng lên một cái cảnh giới nhỏ, thực lực đại tăng, đợi ngày sau đến Tông Sư Cảnh Giới có lẽ có biện pháp hóa giải cũng khó nói.

Thấy Liễu Nhất Bạch không việc gì, tất cả mọi người thức thời cáo lui, chỉ lưu lại xuống Dương Tổ Tiên một người.

Dương Tổ Tiên khỏe mắt ửng đỏ, sắc mặt tái nhợt, Hoạt Phạt Xá Lợi không tại người bên trên thân thể nàng tựa hồ lại trở nên tệ hại. Bạch Liên Giáo tà thuật thức sự quá kinh người, đem không có một người một chút võ học cơ sở nhân sinh sinh tăng lên tới Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới.

Mức tiêu hao này thân thể con người máu thịt tinh khí tà thuật, đối với (đúng) thân thể người tôn thương cực lớn.

Liễu Nhất Bạch đem Dương Tổ Tiên kéo tới trong ngực, nhẹ khẽ vuốt ve nàng duyên dáng lưng thon.

Dương Tổ Tiên không có giấy giũa, mặc hẳn ôm vào trong ngực, hai người cứ như vậy ôm, không nói gì.

Có lúc cái gì cũng không phải nói, toàn bộ đều không nói cái gì trung .

Hôm sau, Liễu Nhất Bạch thần thái sáng láng xuất hiện ở trước mặt mọi người. Dương Tổ Tiên tối hôm qua cả đêm cho hẳn may một chiếc thắt lưng, đem Hoạt Phạt Xá Lợi cũng khảm ở phía trên, để cho cả người hẳn nhìn ung dung hoa quý, chẳng qua là máu me đầy đầu Hồng tóc dài hơi chút cùng này sợi giây lưng không dưng.

Không biết có phải hay không là được ba giọt Chân Ma tinh huyết ảnh hưởng, tóc hẳn trong một đêm biến thành đỏ như màu máu, cả người khí chất biến hóa có chút Tà Mị . .

"Huynh đệ, người bây giờ ra ngoài sợ là thu hút sự chú ý của người khác, quá lộ liễu, ha ha." Lâm Tam tiến lên dùng sức vỗ vỗ bả vai hẳn, trêu ghẹo nói: "Sau này người sợ là không muốn người khác nhận ra người tới cũng không được rồi."

Liễu Nhất Bạch sờ mũi một cái, cười khổ không thôi.

Lâm Tam nói không sai, hẳn sau này ra ngoài sợ là phải cẩn thận một chút. Coi như hẳn sẽ Dịch Dung Thuật, chỉ cũng chỉ có thể Súc Cốt hoá hình, tóc đến lúc đó chỉ có thể lau điểm than đen che giấu xuống.

"Liễu huynh, chúng ta bây giờ đã trễ nải không ít ngày giờ, là thời điểm bên trên Tịch Tĩnh Lĩnh thu chút lợi tức." Liễu Nhất Bạch nhìn xéo đối diện Liễu Hề Sanh, cười nói.

"Hắn quần áo là ta, người cũng không nên cướp."

Ha ha ha ha. Nói xong hai người nhìn nhau cười một tiếng, còn lại người không biết chuyện đều cảm giác không giải thích được. Không biết hai người đánh là cái gì bí mật.

Lâm Tam dưới tay đám này tiểu đệ đã nhiều ngày trà trộn ở các đại thanh lâu, đã sớm đem xanh lét thiếu niên thân phận dò nghe rõ. Nguyên lai Tịch Tĩnh Lĩnh bên trên tổng cộng có tứ đại cường đạo, kia xanh lét thiếu niên là Thanh Phong Trại đương gia, tính cách hi nộ vô thường, cho nên cũng chỉ có hắn này một cái đỉnh núi chỉ có một đương gia.

Lúc trước cũng có qua Nhị Đương Gia, Tam Đương Gia, toàn bộ bị hắn tàn nhẫn sát hại.

Trên đỉnh có nhiều cái dân trồng rau mỗi ngày đều yêu cầu cho trên núi khắp nơi cường đạo đưa nhiều chút rau cải dưa và trái cây, những tin tức này cũng là mấy cái dân trồng rau ở thanh lâu sau khi say rượu vô tình thổ lộ.

Lâm Tam đem một người trong đó thường thường đi Thanh Phong Trại đưa đồ ăn dân trồng rau bắt trở lại, để cho hắn dẫn đường.

Bắt đầu hắn vẫn mặt đầy không tình nguyện, dù sao Thanh Phong Trại số người không ít,

Này nhưng đều là hắn Thần Tài a, nếu là đám người này đi Thanh Phong Trại gây chuyện đem Thanh Phong Trại cho diệt vậy hắn sau này đi nơi nào bán nhiều món ăn như vậy.

Nhưng mà cuối cùng ở Lâm Tam uy bức lợi dụ xuống, dĩ nhiên, trọng yếu nhất là dụ dỗ, Lâm Tam đáp ứng sau khi chuyện thành cho hắn một trăm lượng, dân trồng rau mới mặt đầy không tình nguyện 'Miễn cưỡng' đáp ứng.

Liễu Nhất Bạch, Lâm Tam, Liễu Hề Sanh ba người đi theo dân trồng rau gánh thức ăn qua lại ở Tịch Tĩnh Lĩnh bên trên.

Bởi vì ba người cũng công lực đại tiến, cho nên liền không nhiều dẫn người đi ra.

"Lão ca, đường núi khó như vậy đi, ngươi mỗi ngày được (phải) chọn bao nhiêu cái qua lại thức ăn a" Liễu Nhất Bạch nhìn bước đi như bay dân trồng rau, nghi ngờ nói.

"Này, tiểu huynh đệ, nếu không phải là bởi vì những thứ kia là cướp bóc cường đạo, ta là thành thật sẽ không mang bọn ngươi đi Thanh Phong Trại đoạn ta tài lộ. Ta mỗi ngày bên trên này Tịch Tĩnh Lĩnh không dưới mười chuyến, mặc dù khổ cực, nhưng là tiền nhưng là kiếm không ít. Mặc dù các ngươi đáp ứng cho ta một trăm lượng, nhưng là đoạn lão hán sau này sinh kế a."

"Yên tâm đi, lão ca. Chờ lát nữa diệt Thanh Phong Trại, ít không ngươi tốt nơi." Lâm Tam cũng là xuất thân từ con nhà nghèo, dĩ nhiên là giải dân trồng rau gian khổ, bận rộn mở lời an ủi.

"Vậy thì tốt." Dân trồng rau nghe vậy tinh thần rung một cái, bước chân cũng so với mới vừa rồi mau mau.

Thanh Phong Trại tọa lạc ở Tịch Tĩnh Lĩnh góc tây bắc một cái sơn cốc, trong cốc cỏ thụ che trời, mười phần ẩn nấp.

Đi theo dân trồng rau thẳng tắp đi một giờ, lúc này mới đến Thanh Phong Trại Trại trước. Trong trại thủ môn lâu la với dân trồng rau tựa hồ rất quen, cách thật xa liền thét: "Tới đủ chào buổi sáng a hôm nay."

Dân trồng rau nghe được nhưng là kìm nén không đáp lời.

Kia lưỡng lâu la nhất thời sinh lòng cảnh giác, dĩ vãng đều là dân trồng rau một người tới, hôm nay thế nào phía sau hoàn(còn) đi theo ba người

Liếc mắt nhìn nhau, đem bên hông trường đao chậm rãi rút ra, đợi bốn người đến gần, bận rộn giơ đao chỉ của bọn hắn quát lên: "Các ngươi là người nào đi về trước nữa . ."

"Quét" 'Quét'

Lưỡng đao Dao Khí nhanh như thiểm điện, từ hai tên lâu la nói nhiều trong cổ họng vạch qua, bọn họ chỉ cùng phát ra rên lên một tiếng, liền đã trọn từng hai mất té xuống đất.

"Không được, địch tấn công! Địch tấn công!" Xa xa trên ban công thấy đến chỗ này tình cảnh một cái lâu la sợ thử mục đích sắp nứt , vừa chạy xuống bên hét.

Thanh Phong Trại người nghiêm chỉnh huấn luyện, mười hơi thở không tới, bốn người trước mặt liền đứng đầy tay cầm đao binh lâu la.

"Gọi các ngươi đương gia ra mà nói chuyện, liền nói hắn Tam ca tới thăm người thân." Lâm Tam tùy tiện tiến lên một bước, liếc bọn họ liếc mắt, cười nói.

Đương gia Tam ca chưa nghe nói qua a, này lừa gạt ai đó, thăm người thân hoàn(còn) mang giết người .

"Tên cháu trai nào tới thăm gia gia" trong đám người tự động tránh ra một lối, xanh lét thiếu niên từ trong chậm rãi đi mà ra, trên mặt hiện lên cười lạnh.

Tiến lên nhìn một cái, đây không phải là trước đây không lâu bị hắn cướp dao động Uy Tiêu Cục người sao thật là đập phá thiết hại vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu a.

"Nguyên lai là các ngươi . Lần trước giáo huấn liền quên sao bắt quá các ngươi tới chính là thời điểm, đem 'Tĩnh Nhân Hoa' giao ra, ta có thể tha các ngươi một con đường sống."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Lấy hết

"Phốc thử". Ba người bèn nhìn nhau cười. Đây Thanh Phong Trại đương gia cũng là quá nói khoác mà không biết ngượng, bọn họ còn không có tìm hấn tính sổ, hấn ngược lại tiên phát khó khăn.

"Tiểu đệ đệ a, ngươi chính là tuổi quá trẻ. Với đại nhân nói chuyện phải chú ý phương thức, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng." Liễu Nhất Bạch thờ dài, đi tới phía trước nhất, lộ ra một cái tự cho là rất nụ cười ấm áp.

Chẳng qua là hấn này tự cho là rất nụ cười ấm áp ở Thanh Phong Trại mắt người trung chính là tà ác, lại hợp với đầu đầy khác với người thường tóc đỏ, càng là tà ác đến không bên.

Xanh lét thiếu niên buông tay một cái, giễu cợt nói: "Ba cái Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới cao thủ, khó trách lớn lối như vậy, chỗ này của ta này chút tiểu đệ thật đúng là không đủ các ngươi đánh. Bất quá . . "

"Các ngươi cho là chỉ bằng vào cái này là có thể tới ta Thanh Phong Trại điều võ đương oai lời nói, không khỏi cũng quá buồn cười."

Xanh lét thiếu niên không có sợ hãi, vây quanh Liễu Nhất Bạch ba người đi một vòng, quan sát tỉ mỉ đến Liễu Nhất Bạch trên đầu tóc đỏ, tựa hồ cảm thấy phi thường thú vị.

"Nếu như ngươi cảm thấy 'Thập Hương Nhuyễn Cân Tán' là ngươi cậy vào lời nói. Như vậy ta nghĩ rằng nói cho ngươi biết —— ngươi không khỏi cũng quá buồn cười."

Tương tự một câu nói, khiến cho xanh lét thiếu niên sắc mặt biến hóa cực kém.

"Ngươi là như thế nào biết được ta trên không trung tán Thập Hương Nhuyễn Cân Tán "

"Ngươi cảm thấy giống vậy khi chúng ta trong buổi họp lần thứ hai sao ở vào trại thời điểm ba người chúng ta cũng đã ngừng lại nội tức, Thập Hương Nhuyễn Cân Tán mặc dù vô sắc vô vị, lại không thể tự bản thân từ chúng ta trong lỗ mũi chui vào." Liễu Nhất Bạch giống như liếc mắt nhìn như vậy liếc hấn một cái, nhàn nhạt nói: "Được rồi, trò chơi kết thúc."

Liễu Nhất Bạch tiên phát chế nhạo, hoàn toàn bằng vào lực lượng thân thể hướng xanh lét thiếu niên vung ra một quyền, một quyền này nhanh đến cực hạn, cẩn thận lắng nghe có thể nghe được hấn thể xác cùng không khí va chạm vù vù tiếng xé gió.

Xanh lét thiếu niên đồng tử tan rã, theo bản năng đem sau lưng một lâu la tóm vào trong tay ngăn cản ở trước ngực.

"Phốc."

Một quyền.

Kia lâu la thân thể bị đánh chia năm xẻ bảy, thịt vụn, nội tạng cùng máu tươi rơi vãi đầy đất, sau lưng xanh lét thiếu niên cũng bị uy lực còn lại dao động bay ngược ra sáu, xa bảy trượng, hấn mộ ho ra mấy ngụm máu tươi, không tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm trước ngực lõm xuống xuống mấy phần xương ngực.

Liễu Nhất Bạch liếm liếm trên nắm tay máu tươi, trong mắt lóe lên một vệt khát máu. Nhìn bị dọa đến sắp nứt cả tim gan mọi người, hơi mỉm cười nói: "Bây giờ có ai có thể nói cho ta biết, ta kiếm ở nơi nào không "

. .

"Được rồi, các ngươi đã không nói, vậy cũng lấy đi "

Chúng tiểu lâu la người nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không biết là ai trước dẫn đầu, ném xuống binh khí liền hướng Trại bên ngoài chạy đi, còn lại người thấy vậy rồi rút đi theo chạy, đây đương gia đều bị người một quyền bắn cho nằm xuống, bọn họ lưu lại không cũng là tìm chết chứ sao.

"Hừ." Một đạo sắc sở hỗn loạn màu đen Chỉ Lực phá không bắn vào chạy ở trước nhất một cái lâu la dưới chân đưa hấn miễn cưỡng ép dừng.

Kia tiểu lâu la về mặt đưa đám, mặt đầy vô tội quay đầu nhìn Liễu Nhất Bạch. Tâm lý âm thầm oán thầm: "Đại ca, Không Phải ngươi để cho chúng ta đi chứ sao. Tại sao lại đến như vậy một tay, đây không phải là khi dễ người chứ sao."

"Ta là nói cho các ngươi đi, nhưng là, không thể mang đi bất luận một món đồ gì." Liễu Nhất Bạch tựa như cười mà không phải cười nhìn hấn quần tiếp theo đại đoàn nước động. Tà Mị cười nói: "Nhớ, là bất kỳ, trên người ngay cả một tấm vải đầu đều không thể còn dư lại."

"Huynh đệ, ngươi cái này quá ác. Bất quá, thống khoái, ta thích, ha ha." Liễu Hề Sanh hiềm thấy lộ ra một nụ cười, mau tới trước thúc giục: "Các ngươi cỡi nhanh một chút, cái nào chậm nhất hãy cùng hấn kết quả như thế." Nói xong chỉ chỉ trên đất thịt vụn mạt.

Chúng lâu la nghe một chút, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Đây đánh nhau chém người bọn họ không thông thạo, nhưng là nói đến cỡi quần áo, người người đều là trong này hảo thủ a. Bên trong có cái nào không đi thanh lâu đi tìm chuyện vui, này cỡi quần áo võ công đã sớm luyện đến lô hỏa thuần thanh mức độ.

Thật nhanh đem trên người vải vóc trừ đi, chúng lâu la quang Mông đất một dạng như một làn khói liền chạy mất tăm, ngay cả quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ gia chủ cũng không có, nghĩ đến cũng đứng được đủ xanh lét thiếu niên hung tàn vô đạo thù đoạn.

Cuối cùng là ra trong lòng một cái ứ động khí, ba người không khỏi cỡi mở cười to.

Cười đủ, Lâm Tam đi tới xanh lét trước mặt thiếu niên, nhẹ nhàng tại hấn Tuấn Mỹ trên mặt vỗ vỗ, giễu giễu nói: "Bây giờ tiểu hài tử thế nào luôn là không học giỏi đâu rồi, hết lần này tới lần khác phải đi làm chút cướp bóc thù đoạn."

Xanh lét thiếu niên mặt đầy oán độc nhìn chằm chằm Lâm Tam, từ trong miệng thốt ra một búng máu một dạng phun đến trên mặt hấn, sầm sầm nói: "Các ngươi không nên đắc ý, một ngày nào đó ta sẽ báo cáo này thù một mùi tên."

"Phải không "

Liễu Nhất Bạch một chỉ điểm ra, Phá Thần Chi lực trong nháy mắt kích phá xanh lét thiếu niên khí hải.

Nhìn vẻ oai không dao động xanh lét thiếu niên, Liễu Nhất Bạch hướng về phía dân trồng rau ngoắc ngoắc tay, tỏ ý hấn tới, cười nói: "Lão ca, chờ lát nữa ngươi đem người này quần áo lấy hết, cống về trấn trên ném tới tới trên đường phố phồn hoa đi."

Dân trồng rau xoa xoa tay, do dự nói: "Như vậy không tốt lắm đâu, quá có thương tích phong hóa."

"Đây Thanh Phong trong trại nghĩ đến có không ít tài vật, trên người của ngươi có thể chứa bao nhiêu liền chứa bao nhiêu."

Dân trồng rau cặp mắt sáng lên, cuống quýt nhận lời. Coi như thân thượng không gian thì lớn như vậy, cứng rắn nhét mấy món đáng tiền cũng đủ hấn nhất gia tử hoa cả đời, cái gì có thương tích phong hóa, đi hấn đi.

..

Liễu Nhất Bạch chậm rãi nhắm lại hai tròng mắt, cẩn thận cảm ứng chung quanh trong thiên địa ba động.

Chợt, thần sắc hấn động một cái, cặp mắt toát ra một đạo tinh quang, thẳng hướng trong trại một chỗ đi tới. .

Lần nữa đem Can Tương kiếm nắm trong tay, một luồng cảm giác thân thiết thấy tự nhiên nảy sinh. Can Tương kiếm Thông Linh, giờ phút này trở lại chủ nhân trong tay, thân kiếm không ngừng phát ra 'Leng keng' 'Leng keng' hưng phấn chiến mình.

Liễu Nhất Bạch cùng Can Tương kiếm có loại đặc thù cảm ứng, vừa mới ở một gian ẩm áp Suyai căn phòng trên giường nhỏ đem kiếm tùy tiện tìm về tới.

Trở lại Thanh Phong Trại trước cửa trại, còn lại ba người đã sớm chờ đã lâu, trong trại nhiều năm cướp bóc tài vật toàn bộ chất đống trên đất, phần nhiều là một ít đáng tiền châu báu đồ trang sức.

Lâm Tam để cho dân trồng rau nhảy đủ sau, đem các loại châu báu đồ trang sức toàn bộ bỏ vào dân trồng rau chọn thức ăn trong cái sọt, xoay người đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch, Liễu Hề Sanh hai người cười nói: "Chúng ta này có tính hay không cũng là cướp bóc a ha ha."

Liễu Nhất Bạch sờ mũi một cái, từ chối cho ý kiến.

"Chúng ta a, nhiều nhất coi như là đen ăn đen. Ha ha, này kiếm tiền phương pháp nhưng là so với vận Tiêu có tiền đồ nhiều." Liễu Hề Sanh cười ha ha nói.

Cũng không biết đầu hấn trong đang suy nghĩ gì, nào có tự mình nói mình là đen, Liễu Nhất Bạch cũng là không nói.

Sáng sớm vệt ánh nắng đầu tiên chiếu qua đầu xuống, khúc chiết đường mòn, từng cái Cổ Tùng cái bóng ngược, ánh trên đất, theo gió nhẹ động đưa. Cao vút cao ngất Cổ Tùng, Đình Thiên Lập Địa, buồn bực bạc phơ, chồng chất, trông không đến đâu, ở từng miếng từng hương trung hiện ra đậm nhả phong thái.

Dân trồng rau trên người nhét đầy châu báu đồ trang sức, công lấy sau lưng một cái hôn mê bất tỉnh trần truồng thiếu niên, tốc độ lại cùng lúc tới không

phân cao thấp, hần suy nghĩ trở về sau cuộc sống hạnh phúc, dưới chân như có thần giúp, đi theo Liễu Nhất Bạch ba người nhíp bước, dần dần không nhìn thấy ở biên rừng sâu bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Đánh chó nhìn chủ nhân

Mỗi tăng lên một cái cảnh giới nhỏ, Liễu Nhất Bạch liền cảm giác thực lực bản thân có long trời lở đất biến hóa.

"Lần sau nếu là gặp lại giống như Bất Lão Tiên Mộ Dung Trúc như vậy Tông Sư Sơ Giai cao thủ, rốt cuộc không cần chặt vật như thế."

Liễu Nhất Bạch nhìn mênh mông không trung, yên lặng cảm thụ trong thiên địa nguyên khí biến hóa. Càng tiếp cận Tông Sư Cảnh Giới, hần càng phát ra cảm nhận được Tông Sư lúc giờ tay giờ chân điều động thiên địa nguyên khí Hủy Thiên Diệt Địa cái loại này uy năng.

Rời đi trấn nhỏ đã ba ngày, đi qua đỉnh núi này lập tức tới ngay Lạc Dương địa giới.

Thần Bộ phải tiếp tục truy tìm Bạch Liên Giáo Tổng Đà tin tức, Liễu Hề Sanh, Lâm Tam đuổi đem 'Tĩnh Nhân Hoa' đưa đến Lạc Dương, mấy người đang ngày hôm trước cũng đã trước một bước rời đi.

"Liễu đại ca, lập tức phải đến Lạc Dương, người có tính toán gì" Dương Tổ Tiên nhìn dưới chân cục đá, tựa như lơ đãng hỏi.

"Trước tiên đem Sư Tỷ tìm được, sau khi sự tình còn chưa nghĩ ra."

"Ồ "

. .

Thu Mạt ở bên nhìn gương mặt nhìn, tiểu thư nhà ta đều nói như vậy mình bạch, cho người đi tìm nàng a, thật đúng là đủ dần.

Dương Tổ Tiên tâm lý rõ ràng, lần này trở lại Vương phủ sợ là rất khó có cơ hội lên chạy ra ngoài, về đến nhà trước còn phải phải nghĩ thế nào đối phó cha như lời đình lửa giận đây.

Liễu Nhất Bạch nhìn nàng mặt đầy cô đơn, khẽ mỉm cười: "Tìm tới Sư Tỷ sau, ta nhất định sẽ tới thăm viếng ta tương lai Nhạc Phụ đại nhân, Tiên nhi yên tâm."

"Người nói những gì đấy."

Dương Tổ Tiên sắc mặt trở nên hồng, cúi thấp xuống mặt mày không dám nhìn Liễu Nhất Bạch.

Trong nội tâm nàng đã là hoan hi lại vừa là lo lắng, hoan hi dĩ nhiên là Liễu Nhất Bạch nói như vậy dĩ nhiên là muốn cầu hôn ý tứ, mà lo lắng . . Từ xưa triều đình cùng người trong giang hồ thế như nước với lửa

Người trong giang hồ kéo bè kết phái, võ công cao cường, đối với (đúng) triều đình mà nói vẫn là một không nhỏ tai họa ngầm.

Cho nên, Liễu Nhất Bạch lấy Lạc Hà Môn đệ tử thân phận trước đến cầu thân, nói không chừng sẽ bị Tiêu Diêu Vương đuổi ra ngoài.

Này nên làm thế nào cho phải .

Liễu Nhất Bạch dĩ nhiên là không biết Dương Tổ Tiên giờ phút này tiểu tâm tư, thấy nàng cúi đầu, hoàn(còn) nói là nàng nghe hần những thứ này lời vô vị xấu hổ đây.

Đội đi tới thành Lạc Dương trước cửa, ba người đều là thở phào, đã nhiều ngày lương khô ăn thật đang khó chịu, rốt cuộc có thể vào thành ăn một bữa thỏa thích.

Thủ thành một cái quân lính thật xa liền chứng kiến Dương Tổ Tiên, đối với (đúng) bên người quân lính dùng mắt ra hiệu, đội hần đi xa, lúc này mới nghênh đón, cười nói: "Quận chúa, người xem như trở lại, Vương gia mấy ngày nay là tìm người nhưng là đem Lạc Dương bay lên lộn chổng vó lên trời."

"Ta bây giờ muốn đi ăn cơm, sau khi tự nhiên sẽ trở về xin tội."

"Quận chúa, không nên để cho tiểu làm khó, hoàn(còn) xin theo ta trở về phủ, nếu không Vương gia trách tội xuống ta chịu trách nhiệm không tưởng."

"Chẳng lẽ người liền không sợ đắc tội ta tránh ra" Dương Tổ Tiên hung hăng trừng đưa tay ngăn lại nàng quân lính, nổi giận nói.

Bị Dương Tổ Tiên trừng một cái như vậy, thủ thành quân lính hù dọa sắp nứt cả tim gan, bận rộn rút tay về dịch ra thân thể để cho ba cái rời đi, hẳn một cái thủ thành tiểu binh nào dám kể tội Lạc Dương Vương phủ Quận chúa, may đã vừa mới để cho người thông báo Vương phủ người chạy tới, khỏi ngại tay khoai lang hay lại là ném cho bọn hắn đi.

Tùy ý ở nhộn nhịp trên đường chính rong chơi đến, dưới chân một mảnh nhẹ nhàng. Sáng lạng ánh mặt trời phỏ vẩy vào này biến mất đều là xanh miêng ngói tường đỏ giữa, kia đột ngột hoành ra mái cong, kia thật cao tung bay cửa hàng bằng hiệu cờ xí, kia lần lần tới xe ngựa, kia qua lại không dứt người đi đường, kia từng tở một điểm đậm thích ý mặt mày vui vẻ, không một không làm nổi bật ra Lạc Dương dân chúng đối với rộng lớn thịnh thế tự sướng.

"Xem ra Tiêu Diêu Vương đem thành Lạc Dương thống trị thật tốt a, này có thể so với Kim Lăng phồn hoa nhiều." Liễu Nhất Bạch ở trên đường nhìn chung quanh, đối với (đúng) chưa từng gặp mặt 'Nhạc Phụ đại nhân' bộc phát hiếu kỳ.

Một trận dồn dập tiếng vó ngựa cắt đứt hẳn suy nghĩ chủ quan, cả người Trọng Giáp anh tuấn nam tử từ từ trên lưng ngựa chạy xuống, sau lưng hoàn(còn) đi theo Đội một tràn đầy xơ xác tiêu điều khí tức quân lính.

"Phiêu Kỵ thống lĩnh Dương Đình Thiên tham kiến Quận chúa!

Dương Tổ Tiên lông mày kẻ đen hơi nhăn,

Không nghĩ tới người đến như vậy nhanh. "Nguyên lai là Dương thống lĩnh, không cần đa lễ."

Dương Đình Thiên nhìn lên trước mặt thiên thu vô tuyệt sắc Dương Tổ Tiên, trong mắt tất cả đều là nồng nặc về ái mộ, ôn nhu nói: "Vương gia ở trong phủ chờ người, xin Quận chúa theo ta trở về."

Dương Tổ Tiên chứng kiến hẳn trực câu câu ánh mắt, trong mắt lóe lên một vết về chán ghét, lạnh lùng nói: "Ta một sẽ tự nhiên sẽ trở về, người mau mang người Binh tránh ra."

"Quận chúa, ta phụng Vương gia cái đó mệnh, bây giờ phải mang người trở về. Đắc tội." Nói xong, Dương Đình Thiên liền muốn đi lên kéo Dương Tổ Tiên. Cơ hội này hẳn chính là các loại (chờ) thật lâu, ngày thường Quận chúa ngay cả chính mắt cũng không nhìn hẳn liếc mắt, hôm nay rốt cuộc có thể mượn Vương gia mệnh lệnh cùng với năng tiếp xúc thân mật một phen, suy nghĩ một chút đã cảm thấy —— quá thoải mái.

"Ta bắt kẻ người là Đình Thiên hay lại là đình đất, người yêu đình cái gì phải đi đình, không nghe thấy Quận chúa nói một hồi mới trở về sao người là điếc vẫn có bệnh "

Một đạo tàn mạn âm thanh âm vang lên, Liễu Nhất Bạch đã ngăn ở Dương Tổ Tiên trước người, tà nghệ tiến lên Dương Đình Thiên.

Dương Đình Thiên nghe vậy sắc mặt run lên, ở nơi này trong thành Lạc Dương vẫn chưa có người nào dám như vậy trêu chọc hắn. Lạnh lùng tránh lên trước mặt Liễu Nhất Bạch, nổi giận quát nói: "Lấy ở đâu tới Ma Giáo yêu nhân, dám quân Lạc Dương Vương phủ chuyện."

"Cần rồi!" Dương Tổ Tiên trộm liếc một cái Liễu Nhất Bạch, thấy hắn cũng không tức giận. Ngược lại đối với (đúng) Dương Đình Thiên phần nộ quát: "Liễu công tử là Bản Quận Chúa bằng hữu, người nói hắn là Ma Giáo yêu nhân, ý kia Không Phải Bản Quận Chúa cũng là Ma Giáo yêu nhân sao "

Này một con yêu dị tóc đỏ, giống như là người bình thường

Dương Đình Thiên liên tục nói không dám, nhắc gờ tay lên, cười nói: "Nguyên lai là Quận chúa bằng hữu, tại hạ nhiều có đắc tội, xin hãy tha lỗi."

"Tại hạ phụng Vương gia cái đó mệnh đưa Quận chúa trở về phủ, mong rằng công tử không nên nhúng tay."

Trời đất bao la, Vương gia lớn nhất. Quân người có đúng hay không Quận chúa bằng hữu, hôm nay thật đúng là không thể bỏ qua cùng Quận chúa tiếp xúc thân mật cơ hội.

Dương Đình Thiên nói xong, cũng không để ý Liễu Nhất Bạch như thế nào, tiến lên định đem Dương Tổ Tiên lôi đi.

"Ba "

"Cút." Liễu Nhất Bạch thấy hắn luôn muốn tiến lên kéo Dương Tổ Tiên tay, trong mắt lóe lên một tia khát máu. Tiến lên hung hăng một cái tát quát vào hẳn anh tuấn trên mặt.

.

"Ta bị đánh "

Còn có người dám đánh Lạc Dương Vương phủ người có câu nói đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân a . A Phi, Không Phải .

Dương Đình Thiên trong đầu suy nghĩ rối loạn, mặt đầy không thể tin sờ trên mặt sưng lên Chưởng Ấn.

"Người." Dương Đình Thiên nhìn mặt vô biểu tình Liễu Nhất Bạch, lạnh lùng nói: "Người đâu, đưa cái này tặc nhân bắt lại cho ta."

"Ba "

Lại một cái tát quất vào trên mặt hắn, giống vậy vị trí, giống vậy không thể tránh né.

Dương Đình Thiên lúc này mới có chút bối rối, lấy hấn Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới thực lực lại không có chút nào năng lực phản kháng, trước mặt cái này yêu dị nam tử rốt cuộc đạt tới cái dạng gì cảnh giới Tông Sư

Không thể nào, Dương Đình Thiên lắc đầu một cái, hắn 15 tuổi cũng đã bước vào Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới, ở toàn bộ Lạc Dương Vương phủ cũng là hiếm thấy thiên tài, không đúng vậy không thể ngồi đến Phiêu Kỵ thống lĩnh vị trí này.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Tô Ánh Tuyết đến cửa

Đối diện yêu dị nam tử nhìn qua bất quá mười sáu bảy tuổi, làm sao có thể liền chạm được Tông Sư ngưỡng cửa cái này nhất định là ảo giác, chính là mấy ngày trước đây danh tiếng chính thịnh Mộ Tu Hàn, cũng bất quá là đang ở hai mươi lăm tuổi tác bước vào Tông Sư Cảnh Giới, đây đã là cực kỳ hiếm thấy thiên tài.

"Nhất định là hấn thân pháp quá nhanh. . "

Dương Đình Thiên sắc mặt đỏ lên, ngay trước nhiều như vậy thủ hạ mặt bị người ngay cả rút ra hai cái bạt tai, thật sự là có chút mất thể diện.

"Tặc Tử thân thủ khá lắm, bất quá nơi này là Lạc Dương, Không Phải người có thể tùy tiện giương oai địa phương "

"Làm người muốn phút tôn ti, ở Quận chúa trước mặt người cũng dám như vậy giương oai, người còn biết nơi này là Lạc Dương sao "

Dương Đình Thiên bị Liễu Nhất Bạch một hồi phản bác, có chút bận tâm nhìn Dương Tổ Tiên liếc mắt, tuy có Vương gia mệnh lệnh này căn (cái) lệnh tiền, nhưng hắn cũng không dám thật quá ở Quận chúa trước mặt càn rỡ. Dù sao lấy sau vẫn là phải ở Vương phủ lẫn lộn.

Khẽ cắn răng, Dương Đình Thiên đối với (đúng) Dương Tổ Tiên ôm quyền xá, nói: "Quận chúa, vừa mới là tại hạ lỗ mãng, mong rằng Quận chúa thứ tội. Bất quá Vương gia cho tại hạ xuống từ mệnh lệnh, nếu là không có thể đem Quận chúa mang về, tại hạ sợ là. . "

"Tại hạ chịu phạt ngược lại không liên quan, chẳng qua là ta thủ hạ dám kia huynh đệ. . "

Dương Đình Thiên lại vội vàng bỏ một câu, sau đó cẩn thận từng li từng tí nhìn Dương Tổ Tiên sắc mặt.

Mặc dù trong lòng cực độ chán ghét Dương Đình Thiên, nhưng hắn dưới tay những lính kia đúng là vô tội, dựa theo cha tính khí, nàng nếu là không với Dương Đình Thiên trở về, chỉ sợ bọn họ cũng phải gặp nạn .

Dương Tổ Tiên trong mắt sáng tối chớp chớp, xoay người nhìn Liễu Nhất Bạch, áy náy nói: "Liễu đại ca, ta. . "

"Không cần phải nói, ta biết. Tiên nhi, người theo chân bọn họ trở về đi thôi, ta rất nhanh liền sẽ đến tìm người." Liễu Nhất Bạch bận rộn giơ tay lên ngăn lại Dương Tổ Tiên tiếp theo phải nói, ôn nhu nói.

Dương Tổ Tiên trong mắt tất cả đều là không bỏ, rồi sau đó khẽ cắn răng, với Thu Mạt hướng đầu đường đi tới.

Trên đường phố quân lính tự động vì các nàng tránh ra một lối, kính cẩn đưa mắt nhìn Dương Tổ Tiên rời đi.

"Tiểu tử, không nên quá phách lối, lần sau gặp được này lưỡng bàn tay ta nhất định trả lại gấp đôi." Dương Đình Thiên hung hăng trừng Liễu Nhất Bạch liếc mắt, phóng người lên ngựa, Phi mau đuổi theo Dương Tổ Tiên với ở sau lưng nàng, rất nhanh liền dần dần không nhìn thấy ở đầu đường.

'Xuy'

"Ta rất phách lối sao "

Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái, tự cố đi về phía trước. Là thời điểm tìm nhà tửu lâu ăn cơm, thuận tiện thám thính dưới có Quan sự tỷ tin tức.

"Phanh."

"A, xin lỗi, ta . ." Một mực cúi đầu trầm tư Liễu Nhất Bạch bỗng nhiên cảm giác đụng vào một đạo mềm mại trên thân thể, vội vàng ngẩng đầu chuẩn bị nhận lỗi."Là nguoi . ."

"Là ta."

"Tô Ánh Tuyết, nguoi tại sao lại ở chỗ này" Liễu Nhất Bạch mặt đầy kinh ngạc nhìn trước mắt 'Khả ái' nữ tử, hơi có chút lúng túng.

Đã từng những thứ kia khó coi chuyện cũ như cũ rõ mồn một trước mắt, mặc dù ra tay đánh nhau nhiều lần, trong lòng của hắn vẫn như cũ là có chút áy náy, dù sao cũng là một người đàn bà thuần khiết . .

"Xung động là ma quỷ a ."

Tô Ánh Tuyết vẫn là một bộ nga hoàng quần dài, trứng ngỗng trên mặt linh động hai tròng mắt có . . khác một luồng động lòng người khí vận.

Thấy Liễu Nhất Bạch kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng, Tô Ánh Tuyết hơi buồn bực, lạnh lùng nói: "Ta tại sao không thể ở chỗ này."

"Đi qua sự tình . ."

"Nguoi còn dám nói ." Tô Ánh Tuyết trên mặt lạnh cũng sắp kết thành băng sương.

"Được, không đề cập tới." Liễu Nhất Bạch ngượng ngừng cười nói: "Thật ra thì . Nguoi cười lên sẽ đẹp mắt hơn ."

"Nguoi chính là như vậy đem Lạc Dương Vương phủ Quận chúa lừa gạt tới tay sao "

"Nếu như nguoi tới chẳng qua là chế giễu, tổ khổ ta, như vậy . . Nói xong sao nói xong ta đi." Liễu Nhất Bạch không muốn cùng nàng phí nhiều như vậy miệng lưỡi, mặc dù không biết nàng mục đích, chỉ bắt kẻ nàng đây.

Làm đéo gì có cùng ta dính tí quan hệ nào

Xóa qua Tô Ánh Tuyết, Liễu Nhất Bạch thẳng đi về phía trước.

Sau lưng bỗng nhiên truyền tới một đạo hơi thở lạnh như băng,

Liễu Nhất Bạch mặt mày khêu một cái, lấy quỹ dị tư thế hướng bên phải chuyển vị ba tấc, một đạo Băng Nhận từ bên cạnh hắn sượt qua người đem đường phố cạnh một cái bán sạp trái cây một dạng đông thành tượng đá.

Liễu Nhất Bạch liếc một cái trợn mắt hốc mồm sạp trái cây hàng rong, quay đầu nhìn về phía Tô Ánh Tuyết, lạnh lùng nói: "Nguoi muốn làm gì "

"Giết nguoi."

"Ta sẽ không cùng nguoi động thủ."

"Cũng không do nguoi."

Tô Ánh Tuyết song chưởng liên động, không ngừng có Băng Nhận từ không trung ngưng kết hướng hắn bay tới.

Nàng tu vi tựa hồ nâng cao một bước, phát ra Băng Nhận giống như vạn niên hàn băng như vậy lạnh giá , khiến cho toàn bộ đường phố từ ẩm áp mùa xuân trong nháy mắt đến rét lạnh run sợ Đông.

Liễu Nhất Bạch tùy tiện tránh qua mấy đạo Băng Nhận sau, thấy bên người mấy cái gian hàng toàn bộ bị đông thành tượng đá, trong mắt lạnh lẽo, chân khí trong cơ thể cuộn cuộn đem sau Băng Nhận toàn bộ quét xuống trên đất.

Hắn bước ra một bước, thân hình như điện xuất hiện ở Tô Ánh Tuyết trước mặt, một chưởng hướng nàng đầu vai vỗ tới.

Đối với cái này Tô Ánh Tuyết, trong lòng của hắn thật sự là chán ghét tới cực điểm, quá thô bạo, quá không nói phải trái trong tay một chưởng này cũng không cảm giác dùng 7-8 thành lực đạo.

Tô Ánh Tuyết đối mặt này lời dính vận quân một chưởng, cười, cười không giải thích được.

Nàng bỗng nhiên lẳng không lên, yên lặng nhắm lại hai tròng mắt.

'Phanh.'

Liễu Nhất Bạch một chương này vừa vắn chụp đang lửng không lên Tô Ánh Tuyết trên bụng, trực tiếp đưa nàng đánh bay ra hơn mười trượng xa.

Liễu Nhất Bạch có chút ngoài ý muốn, theo đạo lý hẳn một chương này Tô Ánh Tuyết hẳn là có thể dễ như trở bàn tay tránh qua, tại sao nàng lại từ bỏ chống lại

Tô Ánh Tuyết té xuống đất, ho ra một ngụm máu tươi, khỏe miệng mang theo không khỏi nụ cười, như là giải thoát. Lung la lung lay đứng lên, nhìn một chút bụng cùng nhuộm máu nửa người dưới làn váy, lẩm bầm nói: "Thật xin lỗi."

Rồi sau đó nàng lại tung người một cái, biến mất ở rợn rợn trên đường phố.

Nàng vừa mới nói cái gì thật xin lỗi

Liễu Nhất Bạch hai mắt như điện, trong đầu tựa hồ chạm được một cây dây, cái kia dây ứng tiếng mà đứt.

"Chẳng lẽ là . . "

Không thể nào. Không biết.

Vừa mới Tô Ánh Tuyết từ dưới đất đứng lên thời điểm, Liễu Nhất Bạch mới quan sát được nàng có chút nhô lên bụng, kết hợp với eo ếch nàng dưới đây huyết kế . .

Không thể nào. Sẽ không. Nàng tại sao có thể có có bầu . . Không thể nào.

Liễu Nhất Bạch giống như điên cuồng, cặp mắt dần dần biến hóa khát máu, trên người Hoạt Phật Xả Lợi tựa hồ cũng không áp chế được vẻ này tà khí, khát máu huyết quang ở trên người hắn như ẩn như hiện, hắn thống khổ quỳ sụp xuống đất, không ngừng lặp lại đến 'Không thể nào' 'Không Phải thật' . .

"Người nào lớn mật như thế, dám ở trong thành Lạc Dương tư chuyện."

Dương Đình trời vừa đưa về Dương Tổ Tiên trở về phủ, thân là Phiêu Kỵ Đô Thống, hắn người mang Tuần Phòng đường phố chức trách, mới vừa tuần tra đến khu vực này, liền nhìn thấy phía trước huyền ảo tiếng nghị luận, hắn bên hét lớn bên chạy về đằng này.

Đối đãi người bày nhường ra một con đường, thấy quỳ sụp xuống đất điên cuồng không chỉ Liễu Nhất Bạch cùng chung quanh bị Tô Ánh Tuyết phá hư đủ loại gian hàng, khỏe miệng của hắn dâng lên một vết cười gằn.

"Lại là ngươi, ta nói rồi kia lưỡng bàn tay ta nhất định sẽ trả lại gấp đôi, không nghĩ tới đến như vậy nhanh, ha ha ha ha."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Nữ nhân điên

Tô Ánh Tuyết chân không dừng bước, phi nước đại ba, bốn dặm. Người cuối cùng lên xuống, thân thể đã như một chi như mũi tên xuyên thấu đi trong một khu rừng rậm rạp.

Nàng thoát ra hơn mười trượng sau, thân hình lay động một cái liền mới ngã xuống đất.

Tô Ánh Tuyết giằng giằng từ dưới đất bò dậy, dựa vào ở sau lưng một gốc cành lá đan chen, rễ sâu lá tốt Cổ Tùng bên trên. Mồ hôi lớn chừng hạt đậu từ nàng tái nhợt trên mặt chảy xuống, nàng lại vẫn là đang cười đến . .

Tô Ánh Tuyết không nhận được đau đớn, đỡ thân cây ngã xuống. Đỏ tươi tia máu nhuộm đỏ nàng làn váy. Nàng không ngừng rên rỉ.

.

Ngắm trên mặt đất cuồng rốn, Tô Ánh Tuyết trong mắt lóe lên một tia không kiên nhẫn, trong lòng bàn tay nội lực dừng động, trên đất chưa thành hình trẻ sơ sinh trong nháy mắt bị đông cứng thành một khối Băng Điều .

"A."

Tô Ánh Tuyết đau đến không muốn sống, ngửa mặt lên trời hét dài, giống như điên tựa như điên cuồng phát tiết trong lòng chỗ đau, rét lạnh Nội Kinh bắn ra bốn phía, chung quanh nhất thời biến thành băng thiên tuyết địa.

Trong miệng nàng không ngừng ho ra máu tươi, lại như cũ không dừng lại, cho đến kiệt lực sau nàng mới ngồi xuống nhìn chết Anh suy nghĩ xuất thần: "Thật xin lỗi, hải tử, phụ thân ngươi chỉ có thể là một cái Đình Thiên Lập Địa, Tiểu Ngao Giang Hồ Chân Anh Hùng."

Tô Ánh Tuyết một churòng đem sau lưng Cổ Tùng xuyên thủng, đem trên mặt đất biến thành khối băng chết Anh nhẹ nhàng bỏ vào . .

"Liễu Nhất Bạch, nếu không phải là bởi vì trong bụng hải tử, ngay từ lúc ba tháng trước ta liền có thể bước vào Tông Sư Cảnh Giới. Các loại (chờ) ta lần bề quan này đi ra, chính là người Từ Kỳ . ."

.

Trong thành Lạc Dương

Dương Đình Thiên thấy Liễu Nhất Bạch không đáp lời, trong lòng hơi buồn bực, cũng không dám tự mình tiến lên, khoát khoát tay, tỏ ý sau lưng quân lính đi lên đưa hấn bắt được.

"Không nên chọc ta." Liễu Nhất Bạch bỗng nhiên ngừng điên cuồng thân hình, âm lãnh thanh âm tựa như từ Địa Ngục sâu bên trong truyền ra.

Lạc Dương Vương phủ quân lính nghiêm chỉnh huấn luyện, khiến cho ra lập tức thi hành, mặc dù Liễu Nhất Bạch âm lãnh thanh âm làm người ta e ngại, bọn họ như cũ kiên định xông tới.

"Cút."

Liễu Nhất Bạch không áp chế được đáy lòng Sát Niệm, giờ phút này hấn khỏe mắt chảy máu, tóc tung bay, trong cơ thể sắc sở chân khí tuôn trào ra, phảng phất cháy hừng hực Minh Hỏa, hấn giống như một cái Ma Vương một dạng đem xông tới quân lính toàn bộ dao động lật trên đất.

Rồi sau đó, hấn ngẩng đầu nhìn một cái, rồi sau đó đột nhiên phát lực hướng Dương Đình Thiên Trùng đi.

Còn sót lại quân lính thấy vậy hoảng vội vàng tiến lên ngăn trở, Liễu Nhất Bạch thân hình lại quỷ dị từ bọn họ bên người đi xuyên qua, mọi người chỉ thấy một vệt ánh sáng màu máu chọt lóe, Liễu Nhất Bạch đã chạy thẳng tới Dương Đình Thiên đi.

Dương Đình Thiên mặc dù thực lực không yếu, lại đã sớm sợ mất mặt, giờ phút này thấy Liễu Nhất Bạch khí mọi người hướng hấn vọt tới, hù dọa vội vàng nhanh chân chạy trốn. Liễu Nhất Bạch không ngừng theo sát, Dương Đình thiên thủ hạ quan Bình kinh hãi, vội vàng ở phía sau đuổi theo.

Ở đuổi theo ba trượng khoảng cách sau, hấn chạy tới Dương Đình Thiên sau lưng, Hữu Churòng tự lực thành chớp, đem Dương Đình Thiên xách ngược lên hung hăng kén trên đất, huyết lãng cùng não tương phun ra, người khác đầu lại bị miễn cưỡng đập gãy lăn dưới đất.

Huyết thủy không ngừng từ Dương Đình Thiên thi thể không đầu bên trên cuồn mãnh hướng ra phía ngoài phọt ra đến, đem Liễu Nhất Bạch nhuộm thành một người toàn máu, hấn từ dưới đất đem thi thể không đầu nắm lên, hướng đuổi theo quân lính phát đi.

Dương Đình Thiên có thể nói là chết oan uổng, tuổi còn trẻ liền phá vỡ mà vào Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới, hoàn(còn) làm Lạc Dương Vương phủ Phiêu Kỳ thống lĩnh, vốn là tiền đồ bất khả hạn lượng. Lại bởi vì trong lòng sợ hãi không thi triển một chiêu liền bị kết quả tánh mạng. Giờ phút này, trên đường phố đã chen đầy người, trong thành Lạc Dương quá lâu chưa có phát sinh qua máu tanh như vậy tàn nhẫn sự tình . .

Dương Đình thiên thủ hạ quan Bình nhìn lên trước mặt thi thể không đầu, sắc mặt đại biến, bọn họ không nghĩ tới bọn họ thống lĩnh lại bị người một chiêu liền kết quả, Vương phủ Phiêu Kỳ thống lĩnh bị người ngoài đường phố tàn sát, thành Lạc Dương chỉ sợ là sắp trở trời

Liễu Nhất Bạch nghe trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, miễn cưỡng đem Dương Đình Thiên kén đoạn cổ, hấn cũng không cảm thấy tàn nhẫn, ngược lại trong lòng âm thầm tỏ vẻ khoái trá.

Liễu Nhất Bạch mày kiếm hơi nhíu, nhìn bên hông âm đậm vô quang Xá Lợi Tử, không nghĩ tới trong cơ thể Ma Huyết bá đạo như vậy, thượng cổ Hoạt Phật Xá Lợi lại cũng không có chế trụ nó.

Nhìn đối diện tức giận quân lính, trong mắt của hấn lóe mang chọt lóe, hấn giờ phút này đã không cách nào ức chế trong lòng về này sát hại xung động, hấn hướng về phía vây trong người mấy chục người đứng đầu quân lính lạnh lùng nói: "Toàn bộ các người mau tránh ra."

Này mấy chục người nhìn như Ma Vương như vậy Liễu Nhất Bạch, mặc dù trong lòng sợ hãi, lại cũng không có thể bởi vì hấn câu nói đầu tiên mau tránh ra để mặc cho hấn rời đi.

"Ta hỏi lần nữa, các người mau tránh ra."

Đang lúc ấy thì, không trung truyền tới một đạo thanh âm già nua."Lớn mặt cuồng đồ, lại dám ở trong thành Lạc Dương hành hung."

Một cái ông lão áo xám trống rỗng xuất hiện ngăn ở chúng quân lính trước mặt, căm tức nhìn trước mặt Liễu Nhất Bạch.

Tông Sư! Đây ông lão áo xám đứng là một cái bước vào Tông Sư Cảnh Giới nhiều năm Lão Bất Tử, một thân tu vi đã đạt tới Tông Sư trung kỳ kinh khủng cảnh giới.

Liễu Nhất Bạch trong mắt huyết sắc chợt lóe, thân huyết dịch trong cơ thể nhất thời sôi sùng sục, hần liếm liếm thân giác máu tươi, tự cổ hướng đường phố người bên cạnh bay đi tới .

Ông lão áo xám thần sắc biến đổi, mới vừa phải ra tay lại nhìn thấy Liễu Nhất Bạch từ trong tay áo móc ra một tấm ngân phiếu đưa cho một vị thức ăn than bị đông cứng bề lão giả, thanh âm khàn khàn nói: "Lão nhân gia, này tấm ngân phiếu các ngươi mấy vị có tổn thất người phút một chút, ta thay mặt bằng hữu của ta cho các ngươi nhận lỗi."

"Đây . Vốn là cùng tiểu huynh đệ không liên quan, không có gì đáng ngại . Không có gì đáng ngại ." Lão giả hai tay run run nhận lấy ngân phiếu, trong mắt tất cả đều là vẻ cảm kích.

Liễu Nhất Bạch xoay người nhìn chăm chăm ông lão áo xám, lạnh lùng nói: "Ngươi đãi như cần gì phải "

Ông lão áo xám liếc một cái bị đông thành tượng đá mấy chỗ gian hàng, biết công pháp này cùng Liễu Nhất Bạch công pháp khác xa nhau, hiển nhiên Không Phải hần nên làm. Vẫn như cũ cầm tức nhìn hần, nói: "Coi như những thứ này gian hàng Không Phải ngươi hư hại, ngươi cũng theo giá bồi thường, nhưng ngươi ngoài đường phố tàn sát Vương phủ Phiêu Kỵ thống lĩnh, ta nhưng là lượn quanh ngươi không được."

"Đem ác đồ kia bắt lại cho ta."

Theo hần gầm lên một tiếng, đầu đường lại xông lại ba trăm vẻ mặt nghiêm túc quân lính cùng sau lưng mấy chục quân lính đem Liễu Nhất Bạch bao bọc vây quanh.

"Hần vốn đáng chết . . Hôm nay ta muốn đại khai sát giới ." Liễu Nhất Bạch mái tóc dài màu đỏ ngòm Loạn Vũ, dài kiếm xuất vỏ chỉ xéo hướng thiên, gần từng chữ một: "Ngăn cản - ta - ngươi - chết!"

Hần cầm kiếm vọt tới trước, mới vừa tiến vào đội quân trung liền đụng đưa một luồng huyết lãng, Can Tương giống bị Liễu Nhất Bạch ảnh hưởng, nhưng vẫn chủ hút lấy không trung tinh huyết, rét lạnh thân kiếm đang ăn uống máu tươi sau hiện lên huyết quang, mỗi một lần huyết quang vạch qua, liền có một cái đầu người lăn xuống đất.

Phổ thông quân lính thế nào có thể đỡ nổi giờ phút này Sát Tâm tăng vọt Liễu Nhất Bạch đây. Hần bắt đầu vẫn chỉ là một kiếm một người, chỉ cuối cùng có chút quân lính hay lại là không sợ chết xông lên, hần kiếm pháp lập tức trở nên hung tàn, lăng lệ, mỗi một kiếm ra, nhất định có bốn, năm cái đầu người rơi xuống đất.

"Toàn bộ các ngươi lui ra." Ông lão áo xám tức giận sôi sục, phẫn nộ quát.

Trong điện quang hỏa thạch, Liễu Nhất Bạch đã lao ra đội quân, phía sau hần đã là đầy đất Tử Thi, năm mươi người chết oan uổng. Gạch xanh trên mặt đất huyết thủy sôi sùng sục, huyết vụ tràn ngập, toàn bộ trên đường phố đều là gay mũi mùi máu tanh.

Hần trắng nõn trường sam đã đều bị nhuộm thành huyết sắc, hợp với mái tóc dài màu đỏ ngòm của hần càng là như tấm Huyết Tu La.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Nghịch Hành phạt thượng

Liễu Nhất Bạch từ biết được vừa mới khả năng tự tay đánh chết chính mình hải từ lúc, trong lòng liền dâng lên một luồng sát hại xung động, bất quá giờ phút này hần cũng không có đánh mất lý trí, trong đầu dị thường thanh tĩnh.

Tình thế trước mắt không cho hần suy nghĩ nhiều, mặc dù đáy lòng vô cùng muốn cùng này ông lão áo xám đánh một trận, nhưng hần phải mau sớm nơi này, nếu không Lạc Dương Vương phủ cao thủ dốc hết hần lại muốn rồi đi sợ rằng khó hơn lên trời.

Liễu Nhất Bạch trường kiếm chỉ xéo hướng thiên, trên dưới quanh người huyết khí quanh quẩn, máu đỏ trường sam, máu đỏ tóc dài, hần như một người tấm Huyết Tu La như vậy ngao nghể đứng ở giữa đường, quát to: "Chuyện hôm nay, Liễu mỗ không nghĩ giải thích thêm, Dương Đình Thiên năm lần bảy lượt vô cớ tìm ta phiền toái, hoàn(còn) đối với (đúng) Quận chúa ý đồ không an phận, coi như hôm nay ta không giết hần, ngày sau ta cũng định lấy hần thủ cấp. Bây giờ ta phải rời khỏi, nếu như còn có người ngăn trở, ta nhất định không khoan dung."

Giờ phút này, Lạc Dương Vương phủ còn thừa lại hơn hai trăm danh quan Binh nghe được ông lão áo xám mệnh lệnh, không có tùy tiện tiến lên, chẳng qua là trong tay đao kiếm phòng bị nhìn hấn.

Đang lúc ấy thì, vây xem trong đám người có người kinh hô: "Ta nhận ra, hấn chính là trong thành Kim Lăng giết người vô số, ở Hàng Châu đoạt được võ lâm tân tinh danh xưng Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch. Ngày đó, hấn cùng với trưởng lão trong môn Dung Vân Hạc giằng co thời điểm ta cũng ở tại chỗ."

Một viên đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời, không chỉ có vây xem đám người phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc, ngay cả vây quanh Liễu Nhất Bạch mấy trăm quân lính cũng rớt rít kinh ngạc không thôi.

"Mặc dù tóc hấn màu sắc biến hóa, chỉ ta sẽ không nhận sai, chính là hấn, phế bỏ đồng môn sư huynh tu vi, cuối cùng càng là đi về trên đường đưa hấn sư huynh tàn nhẫn độc sát."

Liễu Nhất Bạch trong mắt huyết quang càng hơn, trừng người nói chuyện kia liếc mắt, hấn nhất thời cảm như hén.

Giật mình nhất đường kim ông lão áo xám, người trẻ tuổi này gần đây tiếng xấu vang dội, ban đầu ở Kim Lăng xông ra đại họa hay lại là Tiêu Diêu Vương ra mặt giải quyết, không nghĩ tới hấn hôm nay lại đang trong thành Lạc Dương gây chuyện.

Trước đó vài ngày hấn cùng với một cái khác lão gia hỏa phụng Tiêu Diêu Vương cái đó mệnh đi Lạc Hà Môn tìm Dương Tổ Tiên, cùng Tổng Nhất Phi ra tay đánh nhau, cuối cùng không chiếm được được, hậm hực mà về.

Ông lão áo xám sắc mặt tái xanh, cười lạnh nói: "Hảo tiểu tử, ngươi thật coi Lạc Dương cùng Kim Lăng một dạng là ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi địa phương sao ở Tổng Nhất Phi lão tiểu tử này trên người không chiếm được được, lão phu không tin ngay cả hấn học trò cũng không làm gì được."

Nói xong ông lão áo xám liền muốn xuất thủ.

"Chậm, ngươi coi là thật muốn mặt dày đối với (đúng) một tên tiểu bối xuất thủ Dương Đình Thiên tâm thuật bất chính, đối với (đúng) Quận chúa có gây rối tâm tư, ta giết hấn cũng là vì các ngươi Vương phủ trừ đi một cái gieo họa, ta có lỗi gì "

Ông lão áo xám ngạc nhiên, chợt cười quái dị nói: "Coi như như như lời ngươi nói, hôm nay ta cũng phải thật tốt giáo huấn ngươi cái này cuồng vọng tiểu tử." Tiếp lấy lời hấn chuyển nghiêm ngặt, nói: "Ngươi lại còn coi thiên hạ không người có thể trị ngươi."

"Từ Lão Đầu, không cần mặt mũi, hôm nay ta liền muốn hủy đi ngươi bộ xương."

Ông lão áo xám trên trán gân xanh nhảy nhót, một luồng bàng bạc đại lực từ trên người hấn xông ra, hấn giờ chừng hướng Liễu Nhất Bạch vỗ tới.

Bài son hải đảo cự lực ở toàn bộ đường phố cuộn cuộn, mệnh mệnh lực lượng như Nộ Hải cuồng đảo như vậy đang sôi trào cuộn cuộn. Liễu Nhất Bạch khỏe miệng dâng lên một nụ cười lạnh lùng, giờ kiếm đem hết toàn lực đi phía trước đâm ra đi.

Đến Tông Sư Cảnh Giới, mỗi qua một cái cảnh giới nhỏ chính là khác biệt trời vực. Đại lực bàng bạc Nội Kính như cuộn cuộn Trường Giang, tựa như cuộn cuộn sông lớn xông phá Kiếm Mang hướng Liễu Nhất Bạch đánh thẳng tới.

Liễu Nhất Bạch chỉ cảm thấy mũi kiếm run lên, một cỗ cự lực xuyên thấu qua thân kiếm hung hăng hướng thân thể của hấn đụng một cái. Miệng hấn nôn máu tươi sôi trào đi ra ngoài, trên không trung bay ngược năm, sáu trượng mới ngã xuống khỏi đến, từng ngum từng ngum máu tươi từ trong miệng hấn phun ra ngoài.

Liễu Nhất Bạch cảm giác lực phủ ngũ tạng đều tựa như bị này cỗ cự lực chấn vỡ, hấn không ngừng ho khan đến máu tươi, trong mắt huyết quang càng hơn.

"Lão gia hòa, ngươi khinh người quá đáng."

Lạnh giá khăn khăn thanh âm truyền khắp toàn bộ đường phố, mọi người chỉ thấy trước mắt huyết quang chợt lóe, ánh mắt hoa lên, Liễu Nhất Bạch đã xuất hiện ở sau lưng xúm lại quân lính trước mặt, trong tay huyết quang chợt lóe, trước mặt một hàng đầu người đồng loạt lăn xuống đất, tinh máu đỏ nước phọt ra đầy đất.

Ông lão áo xám kinh dị nhìn Liễu Nhất Bạch,

Hấn không nghĩ tới một cái Kiếm Khí Xuất Thể Hậu kỳ hậu bối được một kích kia sau hoàn(còn) có thể đứng lên đến, này vượt qua hấn tưởng tượng, từ cổ chí kim, có thể nghịch cảnh giới Nghịch Hành phạt thượng người lác đác không có mấy, lại cuối cùng đều được danh chấn nhất phương Cự Bá, hấn không tin người trẻ tuổi trước mặt này có thể có cường hấn như vậy.

Định thần một chút, sắc mặt hấn chuyển lạnh, cả giận nói: "Ngươi một cái không biết xấu hổ tiểu tử, có thể dám cùng ta đánh nhau chính diện, đối với (đúng) mấy tên binh lính kia ngươi cũng có thể đi xuống tay "

Liễu Nhất Bạch quay đầu giễu cợt: "Nếu so với không biết xấu hổ, ai có thể so với ngươi qua ngươi, ngươi da mặt so với cái này thành Lạc Dương thành tường cũng dày, ngươi đều có thể không biết xấu hổ đến đối với (đúng) một cái hậu bối xuất thủ. Mà ta, chỉ là là tự vệ mà thôi."

Ông lão áo xám con mắt giắt mình, thấy Liễu Nhất Bạch lại phải ra tay, dưới chân động một cái, trống rỗng xuất hiện ở Liễu Nhất Bạch trước người, một chưởng đem trong tay hắn Huyết Kiếm đánh văng ra, Liễu Nhất Bạch cũng bị Chưởng Lực đẩy lui ba, xa bốn trượng.

Chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra, hắn tựa hồ biến hóa kinh khủng hơn, vừa mới trực tiếp bị đánh bay ra năm, sáu trượng, bây giờ một chưởng này hắn chỉ là lui về phía sau ba, 4 trượng.

Liễu Nhất Bạch lại ngay cả nôn ba thanh máu, khoe miệng chứa đựng cười, lạnh lùng nói: "Ta bây giờ giống như người mong muốn."

Hắn chậm rãi hướng ông lão áo xám đi tới, mỗi khi về phía trước bước ra một bước toàn bộ đường phố liền theo một trận rung động, một cỗ vô hình áp lực tràn về phía trước đi, cực lớn uy áp nặng như Thái Sơn.

Ông lão áo xám chặt nhũm mày, trước mắt người tuổi trẻ tựa hồ so sánh với mới vừa rồi mạnh hơn nhiều, trên người hắn vờn quanh huyết khí mơ hồ khiến người ta cảm thấy một trận bất an.

Vô hình Âm Chiến ở giữa hai người bùng nổ, hai người bên ngoài cơ thể chân khí điên cuồng dừng động, ở giữa hai người tạo thành một luồng con bão năng lượng, trong hư không truyền tới trận trận tiếng sấm.

'Oanh' giữa hai người mặt đất bị một cỗ vô hình cự lực oanh tạc ra một cái gợn một trượng sâu hỏ to.

"Lão gia hòa, tiếp ta một kiếm." Liễu Nhất Bạch thét dài nói, trong tay Huyết Kiếm gắng sức chém xuống.

Gần dài năm trượng một đạo kiếm khí màu đỏ ngòm, thế như Thần Phật, Phá Toái Hư Không, roi thẳng xuống.

Toàn bộ đường phố gió tiếng nổ lớn, đem trên mặt đất chảy xuôi huyết thủy thổi sang không trung, hạ xuống rồi rít huyết vũ.

Uy thế của một kiếm, thiên địa thất sắc!

Chân khí vô hình như sóng dữ như vậy hướng khắp nơi tản đi, đem xem cuộc chiến người toàn bộ hất tung ở mặt đất.

Ông lão áo xám sắc mặt quái dị, bây giờ mới phát hiện đề cho hắn mơ hồ cảm thấy bất an khởi nguồn đúng là Liễu Nhất Bạch chân khí trong cơ thể. Quá tà ác, đây rõ ràng không giống như là Lạc Hà Môn công pháp, tựa hồ là . Ma Giáo!

Không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, kiếm khí màu đỏ ngòm đã đón đầu hướng hắn đánh xuống.

Ông lão áo xám huyết Thái dương phòng lên, toàn thân nội lực phun ra ngoài, song chưởng tiến lên đón kiếm khí màu đỏ ngòm phát ra một đạo đỉnh tai nhức óc vang lớn.

Kiếm khí màu đỏ ngòm càng ngày càng âm đậm, cuối cùng tan biến tại vô hình.

Ông lão áo xám thân hình thoát một cái, không tự chủ được hướng sau lưng lui một bước. Hắn cảm giác trong lồng ngực huyết khí cuộn cuộn, ngực mơ hồ đau. Hắn khiếp sợ dị thường, không nghĩ tới Nhất Bạch có thể đưa hắn đánh lui.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Sóng gió dừng

Liễu Nhất Bạch thân thể cũng là một trận lay động, Tông Sư Cảnh Giới thực lực người quả nhiên không có một là kẻ vớ vẩn, vừa mới một kiếm kia đã hao hết chân khí trong cơ thể, lại chỉ chẳng qua là bức lui ông lão áo xám một bước.

Ông lão áo xám trên mặt không ngừng co rúc, chuyện này nếu là truyền rao ra ngoài, hắn bị một cái Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới tiểu bối bức lui, vậy hắn sợ là phải bị những lão hữu kia chết cười. Vốn là đối với (đúng) một tên tiểu bối xuất thủ đã là để cho trên mặt hắn không ánh sáng, bây giờ bị Liễu Nhất Bạch bức lui hắn bây giờ cũng không tiện xuất thủ lần nữa.

"Hảo tiểu tử, thật sự có tài, chính là không biết người còn có thể hay không thể tiếp lão phu tiếp theo bàn tay." Ông lão áo xám gạt ư nói.

"Lại cho ta thời gian một năm, ta một cái ngón tay là có thể bóp chết người." Liễu Nhất Bạch không thèm quét hắn liếc mắt, ánh mắt lạnh giá.

"Người." Ông lão áo xám trên mặt gân xanh nổi lên, hần vốn định cho Liễu Nhất Bạch một cái hạ bậc thang, hần đã sớm nhìn ra Liễu Nhất Bạch đã là nò hết đà, lại không hạ thủ, một là bởi vì Dương Tổ Tiên với người trẻ tuổi này tựa hồ quan hệ không cạn, hần cũng không tiện làm này ác nhân; hai là hần lên tiếng tài chi tâm, như vậy một người thanh niên cao thủ trăm năm khó gặp một lần, hần cũng không muốn làm đem hạt giống tốt lau giết từ trong trứng nước chuyện ác.

Hần một mảnh lòng tốt, lại bị coi là lư can phế.

"Được, hôm nay ta liền làm một lần ác nhân thôi, dạy dỗ người thế nào tôn kính trưởng bối." Ông lão áo xám thở hần hần vén xắn tay áo, làm bộ liền muốn tiến lên.

"Vương gia gia, không được!" Một đạo nóng nảy khê kêu từ phía ngoài đoàn người truyền tới, ngay sau đó một người đàn bà cưỡi ngựa chiến từ đường phố bên ngoài chạy nhanh đến, chớp mắt đi tới ông lão áo xám trước mặt, tung người xuống ngựa ngăn cản ở trước mặt hần, cầu khẩn nói: "Vương gia gia, người đừng tức giận, chúng ta trở về đi thôi."

"Nha đầu, người đây là làm gì, để cho gia gia thật tốt giáo huấn một chút cái này hỗn trưởng tiểu tử."

"Vương gia gia, Tiên nhi cho tới bây giờ không yêu cầu qua người, người sẽ để cho Liễu đại ca đi thôi." Dương Tổ Tiên xoay người nhìn cả người là máu Liễu Nhất Bạch, trong mắt tràn đầy lo âu, dịu dàng nói: "Liễu đại ca, người đi nhanh đi, không muốn đánh lại."

Dương Tổ Tiên mới vừa bị Dương Đình Thiên đưa về Vương phủ không bao lâu, liền nghe người làm nói đầu đường có người đem trong phủ Phiêu Kỳ thống lĩnh giết, bên trong phủ nhìn nàng đại vương gia gia cũng đi trước bắt giặc. Kết hợp trước Liễu Nhất Bạch rút ra Dương Đình thiên na hai bạt tai, nàng một chút liền liên tưởng đến cái đó ngoài đường phố giết người chính là Liễu Nhất Bạch, cuống quýt tông phủ trung cưỡi con khoái mã liền chạy tới.

Liễu Nhất Bạch nhìn trước mắt nóng nảy Dương Tổ Tiên, khoe miệng dâng lên vẻ khổ sở nụ cười, trong mắt dần dần khôi phục thanh minh.

Hần bây giờ sợ nhất chính là nhìn thấy Dương Tổ Tiên, nếu như bị nàng biết hần cùng với Tô Ánh Tuyết đã từng phát sinh chuyện hoang đường, còn có hần hôm nay. Tự tay. Đem chính mình hài tử giết.

Như vậy.

"Tiên nhi ta."

"Liễu đại ca, người đi nhanh đi, ta ở Lạc Dương Vương phủ chờ người. Sẽ chờ người đến cưới ta ngày ấy." Dương Tổ Tiên cắn răng nói xong, xoay người kéo ông lão áo xám liền hướng đường phố đi ra ngoài.

Ông lão áo xám mặt đầy cung chịu nhìn một chút Dương Tổ Tiên, khê thở dài, cũng liền tùy ý nàng kéo đi, hần vốn là cũng không có ý định thật đem Liễu Nhất Bạch thế nào, nhiều nhất bắt trở về Vương phủ đóng hần mấy tháng.

Rất nhanh, còn lại quân lính đem trên mặt đất thi thể thu sạch đi, cũng đi.

"Ha ha" giữa đường truyền ra một trận cười to, Liễu Nhất Bạch khoe miệng tràn ra mấy ngụm máu tươi, trong lòng cực kỳ không dễ chịu.

Qua thật lâu tiếng cười điên cuồng mới dừng lại, Liễu Nhất Bạch không để ý mọi người vây xem sợ hãi thần sắc, xách kiếm chậm rãi đi về phía trước, hần mỗi bước ra một bước thân hình liền không ngừng được lay động, hần cặp mắt trống rỗng, cứ như vậy chẳng có mục đích một đi thẳng về phía trước đến, chỉ chờ cho mọi người một đạo vắng lặng bóng lưng.

..

Thành Lạc Dương đầu đường đánh một trận, Liễu Nhất Bạch uy chấn giang hồ, chỉ mấy ngày, tin tức liền từ trong thành Lạc Dương truyền tới trên giang hồ các ngõ ngách. Đánh bại Băng Thần Cốc thiên tài Tô Ánh Tuyết, tay xé Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới cao thủ Dương Đình Thiên, một người độc kháng Lạc Dương Vương phủ quân đội, lực chiến Tông Sư cao thủ tuyệt thế không rơi xuống hạ phong. Cộng thêm trước hần các loại sự tích,

Từng cái chấn hám tính tin tức để cho Liễu Nhất Bạch danh vọng nhảy lên tới cực điểm, trở thành khiến người chú mục nhất tiêu điểm.

Tám Huyết Tu La, Hồn Thế Ma Vương, Huyết Ma các loại danh xưng bị bình an ở trên người hần, Lạc Hà Môn đệ tử Liễu Nhất Bạch nhất thời danh tiếng vô lượng, mơ hồ trở thành trẻ tuổi trung nhân vật truyền kỳ.

Cách Liễu Nhất Bạch huyết chiến Lạc Dương đã qua năm ngày, chỉ trong chón giang hồ vẫn đang bàn luận ngày đó đại chiến. Mà đương sự người lại thông thả tự đắc ở ngoài thành một nơi đã hồ câu cá, trong hồ gió nhẹ tập tập, Liễu Nhất Bạch ngâm cần (cái) câu vĩ ba thảo, hơi hít cặp mắt, một bức buồn lòng thần thái.

Liễu Nhất Bạch hồn nhiên không biết ngày đó huyết chiến ở trên giang hồ kích thích như vậy sóng, thậm chí bây giờ triều đình đối với hần cũng phá lệ chú ý, mặc dù hần bây giờ tu vi còn xa xa không đạt tới cao thủ tuyệt đỉnh nhóm, chỉ tên hần đã bị rất nhiều cao thủ mạnh mẽ quen thuộc.

Lần này Liễu Nhất Bạch ở trong thành Lạc Dương gây ra lớn như vậy tai vạ, Tiêu Diêu Vương đại phát lời đình, giao trách nhiệm trong phủ toàn bộ cung phụng đi ra ngoài đem tước nã hần trở về phủ, lại bị Dương Tổ Tiên lấy cái chết tương bức ngăn cản.

Tiêu Diêu Vương nhìn kiên quyết con gái, không thể làm gì khác hơn là bắt đắ dĩ coi như thôi, chỉ bắt quả trong lòng hắ dĩ quyết đĩnh chủ ý, sau này không để cho nàng với Liễu Nhất Bạch qua lại. Hơn nữa, trong lòng của hắ dĩ ảm thâm làm một quyết đĩnh

Ngày đó Dương Tổ Tiên mang theo ông lão áo xám sau khi rời đi, Liễu Nhất Bạch một đường đi tới bên ngoài thành một cái sơn cốc u tĩnh mới dừng lại, trong cơ thể hắ dĩ là đến gần tan tành, cho đến điều dưỡng gần năm ngày thân thể mới đại khái khỏi hắ.

Đối với với ông lão áo xám đánh một trận, hắ cảm ngộ rất nhiều, tu vi võ học lại tiến tiền không ít, toàn thân chân khí thay đổi thêm ngưng luyện. Đồng thời, hắ cũng càng thêm kiên kị trong cơ thể ba giọt Chân Ma tinh huyết, ngay cả Hoạt Phạt Xả Lợi cũng chỉ là miễn cưỡng chế trụ nó.

"Nhất Trọng Thanh trúc một trọng tuyến, một chút khát máu Bích Thủy đang lúc. Cả đời thả câu khi nào nghỉ, một xuân đi một xuân hoàn(còn)." Liễu Nhất Bạch nhìn sông gọn lẩn tẩn mặt hồ, tự lẩm bầm.

'A' Liễu Nhất Bạch nhẹ giọng thở dài, đem cần câu sau đó ném tới một đám trong cỏ hoang.

Trong lòng mặc dù vô cùng hướng tới rảnh rỗi như vậy thích thích ý sinh hoạt, nhưng hắ bây giờ còn có cầg chuyện trọng yếu muốn đi làm, trừ tìm tới Sư Tỷ, quan trọng hơn là hắ mơ hồ cảm giác có dũng khí, tựa hồ chính mình thân thể lập tức phải cời ra.

Liễu Nhất Bạch cũng không hiểu nổi tại sao chính mình sẽ có như vậy cảm giác, hắ chẳng qua là cảm thấy Lạc Dương rất quen thuộc, tựa hồ tự mình ở nơi này sinh hoạt thật lâu như thế.

"Tân tiến thành xem một chút đi, trước cùng Lâm Tam đàm người hội hợp, Hóa Phượng Hoàng lần trước cấp cho Lâm Tam, là thời điểm đi đem lão huynh Đệ tiếp tục trở lại."

"Nhiều như vậy ngày trôi qua, hắ không có chuyện gì đi, Tiêu Diêu Vương sẽ không dĩ đối với hắ phát ra lệnh truy nã đi "

Lắc đầu một cái, Liễu Nhất Bạch chân không chạm đất, dọc theo khúc chiết đường mòn hướng thành Lạc Dương cấp tốc chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Giang hồ, không đơn giản

Xế trưa, nóng bức mặt trời chói chan thiêu nướg chỗ ngồi này ngàn năm cổ đô, tới lui đắ đắ lưỡng Kinh đường, rảnh rỗi đi trừ ta cầg không người. Giờ này, nóng bỏng trên đường phố dĩ không có gì người đi đường. Linh linh tán tán mấy cái buôn bán dưa và trái cây hàng rong, cũng là lười biếng nằm ở gian hàng sau trên ghế tre, ngủ gất.

Đồng Phúc Khách Sạn, trong thành Lạc Dương một cái tia (to) không tầm thường chút nào khách sạn, tên tầm thường; bố trí tầm thường; liền bên trong tụ năm tụ ba người cũng là như vậy tầm thường. Cửa dựa vào một cái Điểm Tiểu Nhị trang phục tuổi trẻ hắ tử, hắ gục mí mắt, lộ ra thờ ơ vô tình.

Cho đến Liễu Nhất Bạch từ đường phố đi tới, hắ trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, lộ ra chút vẻ kinh dị.

"Quần áo trắng, tóc đỏ, chẳng lẽ là hai ngày này danh tiếng chính thịnh hắ hắ, có ý tứ."

"Công tử, nghỉ trọ hay lại là ở trọ, bốn điểm nhưng là toàn bộ Lạc Dương tốt nhất một gian khách sạn, giá cả vừa phải, đồng tử vô khi a ." Điểm Tiểu Nhị khí chất đại biể, mặt đầ nịh hót nghênh đón.

Toàn bộ Lạc Dương tốt nhất một gian khách sạn Liễu Nhất Bạch giương mắt nhìn một chút khách sạn rách nát bề mặt, nhất thời cảm thấy thú vị, cười nói: "Nghỉ trọ."

"Được rồi, công tử mời vào trong." Điểm Tiểu Nhị thân thể nhẹ nhàng, đi vào trong dựa một chút, gân giọng hô: "Chưong quý, có khách tới."

Liễu Nhất Bạch thần sắc không thay đổi, đi theo hắ ngồi vào một cái nơi hẻo lánh, nhưng trong lòng thì ảm thâm phòng bị. Điểm tiểu nhị này huyết Thái dương phồng lên, bước chân trầm ổn, hiển nhiên là một cái hạng người tu vi cao thâm.

Ngắm nhìn bốn phía, một ản mặc kiểu thư sinh người đàn ông trung niên ở quầy đùa bốn tính toán, một 16 tuổi thiếu nữ cẩn thận từng li từng tí đang lau đến bàn, tụ năm tụ ba khách nhân chẳng qua là tự cổ uống rượu trong ly, cả gian khách sạn an tĩnh đáng sợ, khắp nơi tiết lộ ra quý dị.

Điểm Tiểu Nhị dè dặt đến thân thể ở một cái bán lão từ nương phong vận nữ từ bên tai nói nhỏ mấy câu, nhìn dáng vẻ hẳn là nơi này chương quỹ. Nàng hai tròng mắt sáng lên, khoe miệng chứa đựng cười, lắc eo chỉ từ trên quầy cầm một ly trà, rót đầy nước trà, cười tủm tỉm chăm chú nhìn đến nàng Liễu Nhất Bạch, dịu dàng nói: "Công tử sinh chính là tuần tú, tỷ tỷ nếu là sinh ra sớm hai mươi năm nhất định muốn gả cho người như vậy người đẹp."

"Công tử, mời dùng trà."

Phong vận nữ chương quỹ thanh âm mềm yếu, ly trà trong tay nhưng từ trong tay bắn ra, thẳng tắp hướng Liễu Nhất Bạch bay đi.

Liễu Nhất Bạch mày kiếm khều một cái, đưa ra hai ngón tay đem bay tới ly trà kẹp ở trong tay, hẳn chỉ cảm thấy một luồng mềm miên thực cốt kinh lực hướng đầu ngón tay hẳn đánh tới, đầu ngón tay run lên, thiếu chút nữa thì đem ly trà trong tay té xuống đất.

Tông Sư không cần thận lại ăn thiệt thòi.

Ép ép ly nắp, ngửi một cái, cau mày nói: "Không biết đường nào cầm một ly, gửi cùng yêu trà người. Chương quỹ cũng là người uống đi."

Nói xong, vận Pháp Thần Chỉ lực đem ly trà hướng nữ chương quỹ đập tới.

Nữ chương quỹ đang định xuất thủ tiếp tục ly, ly trà nhưng ở cách nàng xa ba thước địa phương nổ bễ ra đến, nước trà trà vụn rơi vãi đầy đất. Thân thể nàng mềm mại như nước, ở ly trà nổ tung trong nháy mắt mặc dù kịp thời thay đổi thân hình, nhưng cũng là có chút chật vật.

"Thật đúng là một chút thua thiệt cũng không muốn ăn a."

Nữ chương quỹ hơi buồn bực, trên trán rất nhỏ nếp nhăn cũng không khỏi càng sâu mấy phần, chợt cười dịu dàng nói: "Công tử cũng không vui uống trà, như vậy liền uống nhiều chút quầy rượu."

Hữu Chương động một cái, trên quầy một vò còn chưa vạch trần giấy dán Phần Tử liền lẳng không lên, mệnh mông kinh lực tựa như Nộ Hải cuồng đảo, liên miên bất tuyệt.

Nàng đã đem hết toàn lực.

Đổi mặt phá theo gió mà đến vò rượu, Liễu Nhất Bạch cũng không khỏi biến sắc, biết không có thể đón đỡ, hai tròng mắt đông lại một cái, bàn tay đã dán vò rượu mặt bên vận lực, vò rượu ở trong tay lượn quanh mấy vòng sau, chậm rãi dừng trong tay hẳn.

Liễu Nhất Bạch vạch trần giấy dán, ngửa đầu cuồng rót mấy ngụm lớn say rượu, cười to nói: "Chương quỹ, rượu ngon."

"Tốt một chiều Thiên Ti Thủ."

Nữ chương quỹ vỗ vỗ tay, trong mắt là không che giấu được vẻ tán thưởng.

Thật ra thì nghiêm khắc nhắc tới, cái này không tính là Thiên Ti Thủ, Liễu Nhất Bạch trước từng gặp Tàn Nhược Vũ cùng Mộ Dung Trúc tỷ thí thời điểm dùng qua chiêu này, hẳn là như vậy xem mèo vẽ hổ học cái da lông,

Đem trong vò rượu Nội Kính tháo hơn nửa, này mới đem rượu vò tiếp.

"Có thể đi vào cái này khách sạn đều là Tông Sư Cảnh Giới cường giả, công tử có thể tiếp ta hai chiêu, liền có ngồi ở chỗ này tư cách." Nữ chương quỹ cười khanh khách nói: "Danh chấn giang hồ Huyết Ma quả nhiên danh bất hư truyền, ta Cơ mặt, mong rằng có thể cùng công tử kết giao bằng hữu."

Tất cả đều là Tông Sư Liễu Nhất Bạch quét mắt nhìn lại, trừ tự nắm tự ba ngồi ở đó uống rượu một bộ việc không liên quan đến mình dáng vẻ người, cả kia cái Điểm Tiểu Nhị, thư sinh, lau chùi ghế ngồi nữ tử toàn bộ đều là Tông Sư

Một gian như thế rách nát khách sạn, lại tàng long ngọa hổ, quả thực quá kinh khủng.

"Cơ chương quỹ nếu không chê tại hạ tu vi thấp, tại hạ cũng dám có thể cùng chư vị kết giao bằng hữu."

"Khanh khách, Liễu công tử nói đùa, cùng Lạc Dương Vương phủ Vương lão đầu đánh không phân cao thấp Huyết Ma, ai dám nói người tu vi thấp a."

Điểm Tiểu Nhị thấy Cơ mặt đã công nhận Liễu Nhất Bạch, một cái cất bước, chỉ nhìn thấy mấy đạo hư ảnh hẳn cũng đã ngồi ở Liễu Nhất Bạch đối diện, cười nói: "Tự giới thiệu mình xuống, ta là Viêm Minh, lấy thân pháp sở trường, người giang hồ danh hiệu quý chân Viêm Minh."

"Này Viêm Minh thân pháp sợ rằng cùng mình Truy Tiên Bộ cũng không kém bao nhiêu. "

Liễu Nhất Bạch ôm quyền xá, mỉm cười nói: "Viêm đại ca, mong rằng sau này nhiều hơn phát chiếu."

"Phát chiếu không dám nhận." Viêm Minh hướng sau lưng nhìn một chút, thấp giọng nói: "Cái đó tốp tính toán là diệu thủ thư sinh, lau bàn đàn bà là cạp cái, tính khí có chút không được, người có thể ngàn vạn lần không nên dẫn đến nàng."

Cạp cái lông mày xinh đẹp lạnh dưng thẳng, nhìn Viêm Minh lạnh lùng nói: "Người nói . Ai là cạp cái "

"Ta nói Liễu huynh đệ." Viêm Minh ngưng ngưng cười nói, không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng, hiển nhiên là đối với nàng có chút sợ hãi.

'Ha ha.' có ý tứ, Liễu Nhất Bạch liếc một cái cách đó không xa Cơ mặt, gần trước thân thể hỏi "Vậy các người chương quỹ có cái gì ngoại hiệu "

"Cái này không thể nói, chương quỹ sẽ giết ta." Viêm Minh khoát khoát tay: "Người sau này sẽ biết, hắc hắc."

"Các người đều là Tông Sư Cảnh Giới cao thủ tuyệt thế, làm sao biết . . "

"Người là nghĩ (muốn) hỏi chúng ta vì sao lại ở ở một cái như vậy tiệm nhỏ đi, quên nói cho người biết, chúng ta cái này khách sạn nhưng thật ra là một cái tiếp thu đủ loại cao nhiệm vụ khó khăn công hội tổ chức. Vừa mới chương quỹ khảo nghiệm người thật ra thì cũng là nhìn trúng người tiềm lực, hi vọng người có thể gia nhập chúng ta."

Không phải là biến hình một sát thủ tổ chức mà .

Liễu Nhất Bạch cúi cúi thân, giơ tay lên nói: "Viêm đại ca, ta tạm thời còn có khác (đừng) việc cần hoàn thành, sau này tuyệt lộ nhất định sẽ tới tìm các người."

Như là sớm đoán được hắn trả lời, Viêm Minh cũng không ngoài ý, cười cười, nói: "Người suy nghĩ thật kỹ, bất kể như thế nào, người người bạn này chúng ta Đồng Phúc Khách Sạn giao, sau này gặp phải khó khăn gì mặc dù tới tìm chúng ta, chỉ cần có thể giúp chúng ta nhất định sẽ bang."

Liễu Nhất Bạch đối với (đúng) đám người này ấn tượng cũng không tệ lắm, cũng không từ chối, đang muốn với hắn hỏi dò hỏi dò có Quan sư tỷ sự tình, ngoài cửa lại đột nhiên truyền tới một trận tiếng ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Sư Tỷ

"Mộ Tu Hàn, người thật là thật là lớn uy phong, các người Vạn Kiếm Tông còn còn chưa mở phái đâu rồi, nếu là khai phái chúng ta còn không muốn vòng quanh người đi "

"Người bắt quá vừa bước vào Tông Sư Cảnh Giới, làm việc liền bá đạo như vậy, không khỏi quá không đem chúng ta coi ra gì đi."

"Chư vị nói đùa, ta Vạn Kiếm Tông làm việc luôn luôn như thế, đường ở dưới chân, chúng ta muốn đi đi nơi nào liền hướng đi nơi nào."

"Người ."

Mộ Tu Hàn Liễu Nhất Bạch thần sắc động một cái, đã sớm nghe hắn muốn ở Lạc Dương xây lại sơn môn, ban đầu còn tưởng rằng lấy hắn Kiếm Khí Xuất Thế tu vi làm nhất tông chỉ chủ là có chút khinh thường, không nghĩ tới hắn lại trước một bước bước vào Tông Sư Cảnh Giới.

Tông Sư, là mọi người kính trọng, có thể nói gương tốt.

Tông Sư, Nhất Vi Độ Giang, một người làm quan vạn người không thể khai thông.

Một người nếu là đạt tới Tông Sư Cảnh Giới, đã có thể tự lập tông môn, quảng thu môn đồ.

Theo tiếng ồn ào ngừng dần, Mộ Tu Hàn chậm rãi đi vào cửa, hay lại là như vậy ung dung, như vậy tiêu sái.

Sau lưng chặt chẽ theo vào mấy người đại hán, cảm tức nhìn Mộ Tu Hàn, thầm phun một tiếng, tự cố tìm cái vị trí, không nói thêm gì nữa.

Liễu Nhất Bạch ánh mắt đông lại một cái, ghen ngào la lên: "Sư Tỷ ."

Cửa sau đó lại vào tới một chói lọi hồng y nữ tử, đi nhanh đến Mộ Tu Hàn bên người, cử chỉ thân mật, chính là xa cách đã lâu, khổ khổ tìm Tổng Phi Nhạn.

Tổng Phi Nhạn nghe có người kêu Sư Tỷ, ánh mắt sáng lên, tìm theo tiếng nhìn lại, đứng dịp thấy ngồi ở trong góc Liễu Nhất Bạch, cuống quýt kéo Mộ Tu Hàn chạy đến trước mặt hắn, vui vẻ nói: "Tiểu sư đệ, người tại sao lại ở chỗ này mấy ngày trước đây nghe người đang ở đây trong thành Lạc Dương

lại gây phiền toái, ta ở trong thành tìm người chừng mấy ngày đây."

"Sur Ty, ta . ." Liễu Nhất Bạch còn đến không kịp với Tổng Phi Nhạn nói chuyện cũ, liếc mắt liền thấy nàng tay vẫn ở Mộ Tu Hàn trên cánh tay, sắc mặt run lên, lạnh lùng nói: "Mộ Tu Hàn, người cách sự ty của ta xa một chút, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người ."

Mộ Tu Hàn mặt đầy 'Ngạc nhiên '. Nhìn không rõ ý nghĩa Tổng Phi Nhạn, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch xin lỗi vừa nói nói: "Liễu huynh, người đây là ý gì . Ta cùng với Phi Nhạn tình đầu ý hợp, người vì sao nói nói đến đây."

"Tiểu sư đệ, người này là thế nào, có phải hay không đánh nhau đánh hư suy nghĩ, cũng không thay sự ty cao hứng một chút." Tổng Phi Nhạn bật cười, hoàn(còn) nói là Liễu Nhất Bạch không nỡ bỏ nàng, vừa nói liền dùng ngón tay tại hán cái trán dùng sức đâm đâm."Lâu như vậy không thấy, cũng không cho Sur Ty một cái sắc mặt tốt, đến, cười một cái."

Liễu Nhất Bạch bất động thanh sắc đưa nàng tay vệt ra, lạnh lùng nhìn chăm chăm Mộ Tu Hàn: "Thu hồi người chán ghét mặt nhon, cút!"

"Sur đệ!"

Tổng Phi Nhạn thấy hán như cũ như thế 'Nghịch ngợm '. Sắc mặt cũng không khỏi biến hóa khó xem."Người theo ta đi ra."

Liễu Nhất Bạch nhìn Tổng Phi Nhạn bóng lưng thờ dài, đứng dậy định cùng với nàng đi ra ngoài, lại bị Mộ Tu Hàn đưa tay ngăn lại.

Mộ Tu Hàn khoe miệng chứa đựng cười, tựa hồ chứng kiến Liễu Nhất Bạch cái bộ dáng này thập phần vui vẻ, thấp giọng nói: "Sự ty của người ta chơi đùa định "

Liễu Nhất Bạch đang muốn phát tác, Tổng Phi Nhạn lại ở cửa lộ ra thân thể, quát lên: "Hoàn(còn) lẽ mề cái gì, mau ra đây."

"Mộ Tu Hàn, người cách cái chết không xa ."

Liễu Nhất Bạch nói xong cũng không đợi hán trả lời liền bước nhanh ra ngoài, Tổng Phi Nhạn chính đưa lưng về phía hán, nhìn đường phố suy nghĩ xuất thần.

"Sur Ty "

"Tiểu sư đệ, người trả thế nào với khi còn bé như thế với Sur Ty giờ tính trẻ con, ta còn tưởng rằng người sau khi xuống núi có thể trở nên thành thực. Nói đi, người với Mộ đại ca có phải hay không có quan hệ gì "

"Sur Ty . Mộ Tu Hàn hán không là người tốt, hán là Văn Hương Cốc đệ tử, người không muốn với hán qua lại."

Tổng Phi Nhạn xoay người, mặt đầy kinh ngạc: "Mộ đại ca là Vạn Kiếm Tông Tông Chủ, ở đâu là người nói cái gì Văn Hương Cốc đệ tử."

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, hán cũng không biện pháp gì có thể chứng minh Mộ Tu Hàn chính là Văn Hương Cốc người, chỉ đành phải bắt đắc dĩ nói: "Sur Ty, nhiều năm như vậy ta có lừa gạt người sao "

"Là không có có." Tổng Phi Nhạn cũng có tia dao động,

Chỉ lập tức kiên định nói: "Mộ đại ca ta biết hán hơn một tháng, hán làm người ta rất rõ, quyết không là như như lời người nói như vậy là Văn Hương Cốc Dâm Tặc."

Mộ Tu Hàn rốt cuộc là cho Sur Ty uống gì mê hồn thang lại để cho nàng như thế bảo vệ hán.

Nhìn lên trước mặt Sur Ty, dung nhan như cũ, người nhưng thật giống như biến hóa không giống nhau . .

Nói thêm gì nữa cũng không thể thuyết phục Sur Ty, Liễu Nhất Bạch không có cách, chỉ có thể sau này lại nghĩ biện pháp diệt trừ Mộ Tu Hàn.

"Nếu Sur Ty người kiên trì như vậy, ta cũng không tiện nói gì nữa. Sư phụ lão nhân gia ông ta rất lo lắng người, người chính là mau trở lại núi đi đi."

Tổng Phi Nhạn thấy Liễu Nhất Bạch vẻ mặt cô đơn, có lòng không đành lòng, cười nói: "Tiểu sư đệ, có lẽ là người với Mộ đại ca có hiểu lầm gì đó. Thật lâu chưa ăn Sur Ty làm cho người thịt kho tàu cá diếc đi tối nay Sur Ty đặt chân phương, Sur Ty làm cho người, thuận tiện làm một hòa sự lão, hóa giải người với Mộ đại ca giữa ân oán."

"Không cho phép cự tuyệt, nếu không ta sẽ mất hứng."

Tổng Phi Nhạn nói xong, cũng không để ý Liễu Nhất Bạch có đáp ứng hay không, dẫn đầu vào khách sạn.

"Mộ Tu Hàn ."

Liễu Nhất Bạch nhìn chói mắt trời chói chan, mặc cho ánh sáng mạnh chiếu vào trong mắt của hán, trong lòng là không ngừng được sát ý.

Tổng Phi Nhạn trở lại Liễu Nhất Bạch ban đầu chỗ ngồi đưa, Mộ Tu Hàn đã sớm ngồi xuống, bụng ly rượu ở tự rót tự uống.

"Mộ đại ca, người rút cuộc với sư đệ ta có quan hệ gì, hần thế nào như vậy căm thù người, hoàn(còn) nói người là cái gì Văn Hương Cốc đệ tử."

Mộ Tu Hàn cái trán gân xanh nhảy nhót, làm làm ra một bộ giật mình đáng vẽ, chợt thở dài, nhàn nhạt nói: "Không nghĩ tới huynh đệ như thế thù dai, ta theo hần là lần trước ở Hàng Châu nhận biết, chúng ta xu hướng hợp nhau, rất nhanh là được bạn tốt. Không nghĩ tới hần sau đó nhận biết một cái Ma Giáo Yêu Nữ, lại sau đó cùng với nàng phát sinh nhiều chút không tầm thường quan hệ, ta không đành lòng chứng kiến hần như thế sai đi xuống, liền khuyên hần buông tay. Không nghĩ tới hần chẳng những không nghe, ngược lại tệ hại hơn, ngày ngày cùng kia Yêu Nữ ra đôi vào đứng. Cuối cùng ta cũng lấy sau lưng hần đi tìm kia Yêu Nữ phiền toái, cuối cùng bị hần phát hiện, hoàn(còn) đối với ta ra tay đánh nhau. "

"Cuối cùng, hần liền cùng ta cắt bảo đoạn nghĩa."

Mộ Tu Hàn lại rót ly rượu uống một hơi cạn sạch, trong mắt tràn đầy 'Cô đơn'.

Tổng Phi Nhạn nửa tin nửa ngờ, nhớ tới trước trên giang hồ lưu truyền nói, nói tiểu sư đệ ở Hàng Châu cầu kết Ma Giáo, tu luyện Ma Công, càng là cùng trong môn cho trường lão ra tay đánh nhau.

"Không biết. Ta tiểu sư đệ hần là quả quyết sẽ không theo Ma Giáo người có dây dưa rẽ má." Tổng Phi Nhạn sắc mặt tái nhợt, lắc đầu một cái, miễn cưỡng cười vui nói: "Mộ đại ca, giữa các người nhất định là có hiểu lầm gì đó, tối nay hai người các người ngồi xuống thật tốt trò chuyện một chút, định có thể hóa giải đoạn ân oán này, được không "

Mộ Tu Hàn thấy nàng khổ sở đáng vẽ, trong bụng cười thầm, lại làm làm ra một bộ không thể tốt hơn nữa đáng vẽ, cười nói: "Như thế tốt lắm, ta cùng với Liễu huynh vốn là tốt hơn người, nghĩ đến cũng không có qua đêm thù."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Khổ Nhục Kế

Thành Lạc Dương đông ba dặm ngoài có một nơi Mang Năng Sơn, dưới chân núi có một nơi nhà gỗ nhỏ, đây là Mộ Tu Hàn là Tổng Phi Nhạn tìm một chỗ đặt chân nơi.

Ánh sao Xán Lạn, Phong nhi nhẹ nhàng, Láy Thiên là màn, lầy đất làm chiếu, Mộ Tu Hàn cứ như vậy ngồi dưới đất, hưởng thụ đêm hè nhẹ nhàng khoan khoái, lắng nghe một trì con ếch kêu một mảnh côn trùng kêu vang, nhìn xa kia điểm đầy sao bầu trời đêm.

Tổng Phi Nhạn đang ở phòng bếp mang thượng mang hạ, chuẩn bị tối nay thức ăn.

Mộ Tu Hàn rót ly rượu, uống một hơi cạn sạch, hướng về phía cách đó không xa bóng đêm cất cao giọng nói: "Nếu đến, cần gì phải không tới ngồi một chút."

Lạnh gió nhẹ nhàng phát qua hần gương mặt, trong bóng đêm từ từ hiện lên một đạo bóng trắng, rồi sau đó một cái nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt hần.

"Người tới "

"Ta tới!"

"Người chính là tới. . "

"Ta còn là tới. "

"Là giết ta tới "

"Là giết người tới. . "

Mộ Tu Hàn khẽ cười một tiếng, cầm bầu rượu lên, đứng dậy nhìn Liễu Nhất Bạch, nhàn nhạt nói: "Người giết không ta."

Liễu Nhất Bạch cười cười, từ chối cho ý kiến.

"Tiểu sư đệ, người tới a, các người đang nói chuyện gì đây trò chuyện vui vẻ như vậy." Tống Phi Nhạn bụng lờng chút thức ăn cắt đứt hai người nói chuyện.

"Không có gì." "Không có gì."

Hai người trăm miệng một lời trả lời.

"Hai người các người ngồi xuống trước ăn trước, ta lại đi xào hai cái thức ăn." Tống Phi Nhạn đem một khối lông dê chiên vài bầy lên trên đất món ăn để lên sau, đối với hai người cười cười, xoay người lại trở về phòng bếp.

"Đến, uống ly rượu đi." Mộ Tu Hàn đem đĩa sớm chuẩn bị xong ly rót đầy rượu, cười cho Liễu Nhất Bạch đưa tới.

Không biết hắn làm trò quỷ gì.

Liễu Nhất Bạch nhưng cũng là không sợ, đưa tay liền hướng chén rượu trong tay của hắn tìm kiếm, tay cùng ly vách tường nơi, một cổ cự lực từ đối phương trong lòng bàn tay vọt tới, tựa như Trường Giang cuộn cuộn sóng lớn chạy dài không dứt.

"Cũng biết người không như vậy an phận."

Liễu Nhất Bạch thần sắc lạnh lẽo, chân khí trong cơ thể cũng điên cuồng hướng Mộ Tu Hàn trong lòng bàn tay vọt tới.

Mộ Tu Hàn sắc mặt có chút mất tự nhiên, vốn tưởng rằng lấy hắn Tống Sư Cảnh Giới nội lực có thể dễ như trở bàn tay để cho Liễu Nhất Bạch ăn thiệt thòi, được chút nội thương. Lại không ngờ tới từ trong bàn tay hắn vọt tới chân khí quỷ dị khó lường, thẳng hướng trong cơ thể hắn chạy trốn, gấp máu liền chiếm đoạt.

Mộ Tu Hàn kinh hãi, cuống quýt thu chiêu vận công đem trong cơ thể kia cổ quỷ dị chân khí cho trấn áp.

"Rượu ngon, chẳng qua là người chưa ra hình dáng gì." Liễu Nhất Bạch tạp ba tạp ba miệng, mặt đầy đùa cợt nhìn Mộ Tu Hàn phát lạnh mặt.

Mộ Tu Hàn cũng không giận, khẽ cười nói: "Chúc mừng Liễu huynh tu vi nâng cao một bước, đến, chúng ta dùng bữa."

"Nhìn ta người không thấy ngon miệng, ăn no."

"Người . ."

"Ha ha." Mộ Tu Hàn mày kiếm khều một cái, khoe mắt trộm liếc một cái sau lưng, bỗng nhiên nói: "Liễu huynh, ta cùng với Phi Nhạn tình đầu ý hợp, ít ngày nữa ta đem bên trên Lạc Hà Môn hướng Tống tiên bối cầu hôn. Sau này chúng ta chính là người một nhà, người sẽ chúc phúc chúng ta đi."

"Ta sẽ bây giờ liền giết người." Liễu Nhất Bạch không nghĩ tới hắn hoàn(còn) dám dám nhận : dám ngay ở chính mình mặt nói chuyện này, bực tức đứng dậy cảm tức nhìn hắn.

"Tiểu sư đệ, người biết nói sao đây." Tống Phi Nhạn từ phía sau lưng bước nhanh đi tới, sắc mặt tái xanh.

"Không việc gì, Phi Nhạn, không trách Liễu huynh, khả năng hắn đối với ta còn có chút hiểu lầm đi." Mộ Tu Hàn đứng dậy hơi mỉm cười nói. Đột nhiên, sắc mặt hắn tối sầm lại, từ trong miệng thốt ra một cái máu đen, thân hình không yên mới ngã xuống đất.

'Ba' Tống Phi Nhạn hai tay bắt giác buông lỏng một chút, hai cái cái mâm rơi xuống đất té nát bấy."A, Mộ đại ca, người thế nào."

Tống Phi Nhạn cuống quýt ngồi xổm người xuống đem Mộ Tu Hàn đỡ dậy, bụng hắn mặt cẩn thận nhìn, sắc mặt bỗng nhiên buồn bã: "Người làm sao biết trúng độc . ."

Mộ Tu Hàn cười khò một tiếng, chật vật nói: "Không . Trách Liễu huynh . Ta . Không việc gì"

Tống Phi Nhạn vội vàng từ trong ngực móc ra một cái bình sứ, đảo hai hạt giải độc đan cho Mộ Tu Hàn Uy đi xuống,

Đứng dậy cảm tức nhìn Liễu Nhất Bạch: "Tiểu sư đệ, coi như người đáy lòng có lớn hơn nữa oán niệm người cũng không thể hành vi như này bi ối chuyện a, người làm sao sẽ biến thành như vậy . ."

"A" Liễu Nhất Bạch cúi đầu nhìn Mộ Tu Hàn khoe mắt kia rõ ràng nụ cười, biết hắn lại đang chơi xấu mưu quỷ kế. Nhàn nhạt đáp: "Sư Tỷ, là hắn hữu thụ ngược nghiêng về, thích chính mình độc chính mình, cùng ta không một chút quan hệ."

"Người người là nói Mộ đại ca hạ độc độc chính hắn để hãm hại người người cảm thấy một người sẽ cảm tánh mạng mình tới đùa giỡn hay sao" Tống Phi Nhạn khi cả người run rẩy, mặt đầy không thể tin thành lên trước mặt 'Xa lạ' tiểu sư đệ.

"Không sai."

"Người thật là không thể nói lý . ."

"Phi Nhạn, người đừng trách Liễu huynh. Đầu là ta quá lơ là, vừa mới hấn cho ta rót rượu, khả năng ở ly trên vách lau độc, ta đây mới không có gì đáng ngại, người đã cho ta phục giải độc đan, coi vậy đi . . . Đừng làm khó dễ Liễu huynh, hấn là như vậy nhất thời tình thế cấp bách."

"Người im miệng." Liễu Nhất Bạch phẫn nộ quát.

"Người mới im miệng." Tổng Phi Nhạn sắc mặt tái nhợt, vừa là Mộ Tu Hân hiền lành làm rung động, lại là Liễu Nhất Bạch cố tình gây sự cảm thấy lòng nguội lạnh. Nàng nghe xong Mộ Tu Hân nói chuyện, bộ dạng phục tùng nhìn Liễu Nhất Bạch tay, sắc mặt lại tái nhợt mấy phần, lẩm bẩm nói: "Người . . . Còn có cái gì tốt nói . . ."

Liễu Nhất Bạch thầm nói không ổn, giờ tay lên nhìn, chỉ thấy hấn Hữu Chưởng nơi lòng bàn tay có một tầng bột màu trắng trắng đỏ vật, hiển nhiên là độc phấn.

Làm sao biết

Làm sao có thể có thể như vậy

Hấn khóa chặt chân mày cẩn thận suy tư cho tới bây giờ đến bây giờ mỗi một chi tiết nhỏ, bỗng nhiên, thần sắc hấn sáng lên, vừa mới nhận lấy Mộ Tu Hân ly rượu . . . Ly trên vách . . . Hấn ở ly trên vách lau độc phấn

Thật là hèn hạ a . . .

"Ha ha" Liễu Nhất Bạch nhìn Tổng Phi Nhạn cười khỏ nói: "Không Phải ta, có tin hay không là tùy người."

"Mộ Tu Hân, người đã như vậy thích chết, như vậy ta thành toàn cho người . . ."

Liễu Nhất Bạch trong mắt hàn quang tăng vọt, dài kiếm xuất vỏ, một vệt ánh sáng màu máu chiếu sáng cả đen nhánh bóng đêm.

"A, Mộ đại ca." Tổng Phi Nhạn đồng tử hơi co lại, phi thân nhào tới Mộ Tu Hân trước mặt, đem trên mặt đất hấn phổi kiếm rút ra, một kiếm đâm về đằng trước.

Liễu Nhất Bạch thấy Tổng Phi Nhạn bỗng nhiên ngăn cản đến trước người, cuống quýt vận lực đem Kiếm Thể thiên chuyển 3 phần, từ bên người nàng xóa đi qua .

Mà Tổng Phi Nhạn kiếm lại 'Phốc' một tiếng đâm thủng Liễu Nhất Bạch bả vai . . .

"Sư Tỷ . . ." Liễu Nhất Bạch không thể tin nhìn trên người trường kiếm, hai tròng mắt ảm đạm, thanh âm khàn khàn nói: "Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người là Mộ Tu Hân như vậy một cái Dâm Tặc lại dùng kiếm đâm ta . . . Ha ha . . . Ha ha ha ha . . ."

Liễu Nhất Bạch đem trường kiếm chặn ngang đánh gãy, chỉ lưu lại một cái kiếm gãy đâm trên vai, cả người giống như là bị điên như vậy, một người tự cổ cuồng tiếu .

"Tiểu sư đệ, ta . . . Thật xin lỗi . . ." Tổng Phi Nhạn đem chuôi kiếm trong tay ném xuống, nàng cũng không biết mình vừa mới tại sao phải làm như thế. "Ta ta không muốn thương tổn người . . . Tiểu sư đệ . . . Thật xin lỗi ta không nghĩ ta không biết . . ."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Say rượu

"Hô —— hô —— hô —— "

Vừa mới hoàn(còn) tỉnh lặng cùng Hi thiên địa, trong nháy mắt, mây đen cuộn cuộn, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy. Tung bay tro cát xen lẫn lá cây cuốn mà qua, chấn động cũ nát nhà gỗ nhỏ vang vọng boong boong.

Gió càng ngày càng cuồng, càng ngày càng can rờ, thế như thiên quân vạn mã, hạo hạo dâng dâng, vô tình xé rút lui đến toàn bộ.

Cuồng phong đem Liễu Nhất Bạch buộc tóc thổi rơi vào đất, hấn máu đỏ tóc dài xỏa, trên không trung Loạn Vũ đến .

"Ha ha ha ha ."

Liễu Nhất Bạch khom người, bị thương tiếng cười không ngừng vọng về ở Mang Năng Sơn chân núi.

"Mộ Tu Hàn ."

Hắn thanh âm khàn khàn, trong mắt huyết quang tiệp thịnh, trong nháy mắt này trong cơ thể hắn lực lượng cường đại sôi trào mãnh liệt mà ra, thân thể hiện ra nhàn nhạt huyết quang .

Liễu Nhất Bạch đạp nhẹ một bước, toàn bộ chân núi đều đi theo hơi run rẩy một chút, chớp mắt, hắn liền xuất hiện ở Mộ Tu Hàn trước mặt, giờ kiểm xuống phía dưới đám tối.

"Không muốn."

Bên cạnh Tống Phi Nhạn cả kinh thất sắc, thiếp thân lại phải hướng Mộ Tu Hàn trước người tới gần.

Liễu Nhất Bạch mày kiếm run lên, Tả Chưởng một cỗ lực đưa nàng đẩy bay ra năm, sáu trượng xa, trong tay Huyết Kiếm vẫn thế như Thần Phật như vậy hướng Mộ Tu Hàn ngực đâm tới.

"Tới thật a." Mộ Tu Hàn hơi híp cặp mắt, nghiêng người sang, một chưởng vỗ ở Huyết Kiếm trên thân kiếm, tay hắn giống như là bị bò cạp chập cấn như vậy đột nhiên rút lại trở về, cả người bay rớt ra ngoài đập ở sau lưng nhà gỗ nhỏ bên trên, trong miệng không ngừng ho khan đến máu tươi.

"Thật đúng là mang đá lên đập chân mình a." Mộ Tu Hàn mặt như giấy sắc, âm thầm hỏi hận không nên nghĩ ra loại này giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm biện pháp, hiện tại hắn độc thương chưa lành, sợ là rất khó đang tức giận Liễu Nhất Bạch thủ hạ chiếm được tốt.

Thừa dịp người bệnh, đòi mạng người!

"Người đã như vậy thích chơi đùa tự vận trò chơi, ta đây thành toàn cho người ." Liễu Nhất Bạch khàn khàn giọng nói, Huyết Kiếm chỉ xéo hướng thiên, ở trong cuồng phong đứng yên.

Sắc mặt hắn không có một tí biểu tình, trường kiếm trong tay khẽ run, thân kiếm hiện ra chói mắt huyết quang, như cháy hừng hực Liệt Diễm. Mùi kiếm nơi là kích thích ra như là thật như vậy phong mang, phong mang Quang Hoa sáng chói, không ngừng phụt ra hút vào, rừng mình tập nhân.

Trường kiếm trên không trung huyền hóa ra hơn mười đạo kiếm hoa, mỗi một đoá kiếm hoa cũng hóa thành một đạo phong mang xông thẳng xuống hướng Mộ Tu Hàn đập tới, 'Hiển hách' tiếng xé gió bên tai không dứt.

Kiểm hoa nhiều đoá nện ở nhà gỗ nhỏ bên trên, nhà gỗ nhỏ ầm ầm sụp đổ, kích thích mảng lớn mảng lớn bụi mù.

"Mộ đại ca" Tống Phi Nhạn ngồi yên trên đất, thất thần nhìn tiền phương.

Chết sao

Liễu Nhất Bạch mày kiếm hơi nhíu, cẩn thận cảm ứng Mộ Tu Hàn khí tức.

"Ho khan một cái" Mộ Tu Hàn thanh âm bỗng nhiên từ giữa không trung truyền tới, rồi sau đó hắn rơi vào Tống Phi Nhạn sau lưng, cười khổ nói: "Phi Nhạn, ta không sao . ."

"Mộ đại ca . Người không việc gì thật sự là quá tốt . Vừa mới người cũng làm ta hù chết ." Tống Phi Nhạn mừng đến chảy nước mắt, nhào tới Mộ Tu Hàn trên người khóc ròng không dứt.

"Phi Nhạn, đừng khóc, ta không sao, nếu là giết ta có thể để cho Liễu huynh đệ hết giận, như vậy thì để cho hắn giết ta đi ." Vừa nói Mộ Tu Hàn liền muốn đẩy ra Tống Phi Nhạn.

"Tiếp tục diễn, Mộ Tu Hàn, ta xem người có thể chán ghét ta tới trình độ nào, muốn ta giết người người vừa mới tránh cái gì a." Liễu Nhất Bạch tỉnh tỉnh nhìn hắn vụng về biểu diễn, lãnh trào đạo.

"Tiểu sư đệ, người đủ." Tống Phi Nhạn khoé mắt chứa đựng lệ, đem trường kiếm để ngang trên cổ, cầu khẩn nói: "Sư Tỷ cho tới bây giờ không yêu cầu qua người . Ta van cầu người, tiểu sư đệ. Tha hắn . Được không nếu không ta sẽ chết ở trước mặt người ."

"Sư Tỷ, người tránh ra. Ta là vì người tốt . ." Liễu Nhất Bạch phần nộ quá, thân thể cũng không khỏi dịch chuyển về phía trước động mấy bước.

"Người đừng tới đây, đừng ép ta . ."

Tống Phi Nhạn trên tay lại khiến cho mấy phần lực, nhàn nhạt vết máu từ nàng trắng như tuyết nơi cổ hiển hiện ra .

"Dừng." Liễu Nhất Bạch thần sắc đại biến, vội la lên: "Sư Tỷ, người đừng ngốc . Là một người như vậy đáng giá không . . Được,

Ta không giết hắn . Ta đi "

Thật sâu nhìn Mộ Tu Hàn liếc mắt, xoay người lại, chán nản nói: "Sur phụ đang chờ ngươi trở về . . "

Bóng trắng chột lóe, Liễu Nhất Bạch bóng người đã biến mất ở Tổng Phi Nhận trước mặt, khẽ sờ cười cười, xoay người nhìn về phía Mộ Tu Hàn, nói: "Mộ đại ca, ta dẫn ngươi đi chữa thương."

"Không cần . Ta không sao . "

Vừa mới dứt lời, Mộ Tu Hàn chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, liền bất tỉnh.

Vừa mới thời khắc sống còn trong nháy mắt hần cường ép vận công thúc giục Văn Hương Cốc bí pháp tránh thoát này một đòn tất sát, toàn thân chân khí Nghịch Hành, bây giờ đã gặp cản trở .

. .

Liễu Nhất Bạch một đường chạy, ba dặm đường núi như giẫm trên đất bằng. Trong thành Lạc Dương như cũ đèn đuốc sáng trưng, qua lại kinh hãi nhìn từ trước mắt xẹt qua một đạo bóng trắng, cũng cho là thấy Quỷ Hồn

"Ông chủ, tới vò các ngươi này rượu mạnh nhất." Liễu Nhất Bạch tùy ý tìm nhà quán rượu, dừng lại lạnh lùng nói.

Quán rượu ông chủ sững sờ, nhìn một cái tóc tai bù xù giống như Phong Ma Liễu Nhất Bạch, cười nói: "Vị tiểu huynh đệ này nhìn một cái chính là có cổ sự người, ta đây Liệt Tửu quán cú, có thể hay không đem ngươi cổ sự nói cho ta biết."

Liễu Nhất Bạch không tâm tình nói nhảm với hần, đem một tấm ngân phiếu hung hăng vổ vào trên quầy, thanh âm khàn khàn: "Bây giờ tất cả mọi người gọi ta 'Huyết Ma' . . Câu chuyện này đủ chưa . "

Quán rượu ông chủ cả kinh thất sắc, nhìn thêm chút nữa Liễu Nhất Bạch trên đầu Huyết Phát, hai chân dưng không ngừng run rẩy, giờ phút này hần chỉ muốn hung hăng tát mình hai cái chùy ba từ, trêu chọc ai không tốt . Hết lần này tới lần khác đụng vào tên ma đầu này trên người, bị giết người nhưng là ngay cả con mắt đều không mang nháy mắt một chút a.

Hai tay run run đem một vò cửa hàng trung cất giấu vật quý giá 30 năm Nữ Nhi Hồng đưa tới, Liễu Nhất Bạch quét hần liếc mắt, đẩy ra giấy dán, mùi rượu xông vào mũi, thấm vào ruột gan.

"Xi xào" 'Xi xào '

Liễu Nhất Bạch bên trái tay nhắc Huyết Kiếm, tay trái giơ lên vò rượu ngược đầu từng ngụm từng ngụm uống rượu, rượu vào nỗi buồn, tựa như vạn thanh kiếm gây tại hần trong bụng khuấy làm đau . .

"Rượu ngon, ha ha."

"Ta nói một thước Thanh Phong, cười nhìn hồng trần chuyện cũ . "

Liễu Nhất Bạch lão đảo đi phía trước không mục đích đi, thỉnh thoảng hướng trong miệng rót một hóp lớn Liệt Tửu, người đi đường qua lại nhìn hần như vậy vẻ say, rất sợ trêu chọc đến hần, rồi rít tránh hần xa một trượng.

"Tại sao . Tại sao Sur Tỷ là một ngoại nhân huy kiếm hường ta . '

"Là ta làm người quá thất bại sao "

"Ha ha "

Giờ khắc này, Liễu Nhất Bạch không khỏi không thừa nhận chính mình non nớt, cùng Mộ Tu Hàn so sánh, hần liền như thằng bé con như vậy bị người một mực nắm mũi dẫn đi.

"Toàn bộ cú ngay." Một đạo nổi giận quát âm thanh từ đường phố bên ngoài vang lên, ngay sau đó một đạo dồn dập tiếng vó ngựa kèm theo hí từ đầu đường truyền tới, một cái mười tám, mười chín tuổi hồng y nữ tử phóng ngựa chạy như điên, trong miệng thỉnh thoảng nói: "Bổn tiểu thư cũng không tin thuần phục không người."

Giữa đường người đi đường cuống quýt nhường bộ, rất sợ đụng đến chính mình.

"Tránh ra." Hồng y nữ tử nhìn thấy chính giữa đường phố còn đứng một cái tóc tai bù xù quái nhân, nhất thời kinh hãi, nghĩ (muốn) kéo giây cương lúc, dưới người màu lửa đỏ tuần mã lại phảng phất như có linh như vậy, phát ra một đạo hung phấn tiếng hí, nâng lên vó trước miễn cưỡng ngừng chạy thế.

Trên người hồng y nữ tử vội vàng không kịp chuẩn bị, bị màu lửa đỏ tuần mã vẩy rơi vào đất

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Nữ nhân không đánh, trên xà nhà bóc miếng ngói

Thiếu nữ áo đỏ từ dưới đất bò dậy, vỗ vỗ trên người bụi đất, thờ hồn hèn chi Liễu Nhất Bạch, cả giận nói: "Người quái nhân kia không có mắt sao dám ngăn trở bốn tiểu thư đường đi."

Liễu Nhất Bạch chẳng qua là tự cố ngửa đầu uống rượu, đối với ngoại giới sự tình tựa như hồn nhiên không cảm giác.

Thiếu nữ áo đỏ thấy hắn không đáp lời, buồn bực nói: "Người cũng đã biết bốn tiểu thư là ai, ở nơi này thành Lạc Dương hoàn(còn) từ không ai dám không đem chúng ta Nguyệt gia coi ra gì, chính là Tiêu Diêu Vương tới cũng phải cấp cha ta mấy phần mặt mũi."

Liễu Nhất Bạch:

Thiếu nữ áo đỏ thấy hô đầu hàng căn bản không có bất kỳ hiệu quả nào, quái nhân kia chẳng qua là uống rượu, nhìn đều không hướng nàng nhìn bên này liếc mắt, nàng xấu hổ vô cùng, từ nhỏ nàng chính là muôn người chú ý mình cháu, người đàn ông nào thấy nàng Không Phải khom lưng khụy gối vậy ở bên người nàng đi loanh quanh, mà nay người này lại dám đối với hắn chẳng thèm ngó tới.

'Xích xích' 'Xích xích'

Màu lửa đỏ tuần mã không ngừng giãy giụa bị thiếu nữ áo đỏ kéo giây cương, trong miệng không ngừng phát ra hưng phấn hí.

Liễu Nhất Bạch mày kiếm khều một cái, nâng lên mắt say, chẳng qua là từ hồng y nữ từ trên người quét qua liếc mắt, liền nhìn trước mắt màu lửa đỏ tuần mã cười nói: "Hỏa Phượng Hoàng, người tại sao lại ở chỗ này, mau tới đây huynh đệ nơi này."

"Huynh đệ người thế nào không tới."

Liễu Nhất Bạch hí cặp mắt chỉ Hỏa Phượng Hoàng, trong mắt tất cả đều là không hiểu: "Ngay cả người cũng không cần huynh đệ ta sao."

Hỏa Phượng Hoàng nghe được hắn nói như vậy, giãy giụa càng thêm lợi hại, hồng y nữ từ chỉ đành phải vận công kéo lấy giây cương.

30 năm Nữ Nhi Hồng, lại thuần lại liệt, tác dụng chậm mười phần, Liễu Nhất Bạch nửa vò rượu vào bụng, đã có bảy phần say. Có chút nhấc giương mắt, nhìn Hỏa Phượng Hoàng trong tay giây cương, lắc đầu một cái, chỉ thấy trên người nó bốn vó đều bị bao bên trên vỏ sắt, trên lưng cũng bị một bộ thiết yên vững vàng khóa lại.

Ngược lại nhìn kéo lấy giây cương tay, nói hàm hồ không rõ: "Người là . Ai . Làm gì . Khóa lại ta huynh đệ . Hắn không thích bị khóa ở ."

'Phốc thử'

Hồng y nữ từ bị hắn chọc cười, này đầu người là có vấn đề đi, đem một con súc sinh coi là huynh đệ. Đắc ý cười nói: "Người ngay cả bốn tiểu thư cũng không nhận ra thật là hương thôn dã phu. ."

"Bốn tiểu thư chính là Lạc Dương Nguyệt gia Tam tiểu thư thán lãng, hừ, này thất thối ngựa không phục dạy dỗ, ta thích làm sao khóa nó liền thế nào khóa."

'Nguyệt gia .' Liễu Nhất Bạch rót miệng rượu, nói lầm bầm: "Cái gì Nguyệt gia ngày nhà người đem huynh đệ của ta coi ra ."

"Lê nào lại như vậy, lại dám nhìn trắng nhà không lựa lời nói." Thán lãng từ bên hông rút ra một cây Hồng roi, vung tay liền hướng liễu một bên trên người rút đi, nhất thời giữa đường sợ bóng sợ gió, 'Vù vù' tiếng xé gió bên tai không dứt, thế như sấm đánh.

Trong đám người thấy nàng xuất thủ, không ngừng phát ra một tràng thốt lên.

"Tam tiểu thư quả nhiên là Nguyệt gia cực kỳ có thiên phú võ học kỳ tài, mười tám mười chín cũng đã bước vào Kiếm Khí Xuất Thể Hậu kỳ, thật là không phải a."

"Ngón này roi phát khiến cho thật là xuất thần nhập hóa, xem ra kia hán tử say có tội được."

". ."

Liễu Nhất Bạch ngửa đầu uống rượu, nhìn cũng không nhìn phá không tới Hồng roi, tay phải Huyết Kiếm vào vỏ, trong lòng bàn tay tụ lực đem Hồng roi

vững vàng cầm ở lòng bàn tay.

Vây xem đám người lại bùng nổ một tràng thốt lên.

"Ta quả nhiên không nhìn lầm, này hán tử say quả nhiên là một vị không có danh tiếng gì ần thế cao nhân "

"Kéo xuống đem người, người vừa mới Không Phải còn nói này hán tử say có tội được mà "

"Ho khan một cái "

Tháng như kinh hãi, trường tiên ở quái nhân này trong tay lại không quản đến năng thế nào vận khí cũng kéo cái đó bất động, cắn răng nói: "Người buông ra."

"Người trước đem huynh đệ của ta buông ra."

"Cái gì huynh đệ người, đây là ta mới vừa lấy được bảo mã, người nói nó là người người gọi nó một tiếng người xem nó đáp ứng không "

Liễu Nhất Bạch liếc nàng liếc mắt, nhẹ giọng nói: "Hỏa Phượng Hoàng, nếu như người phải cùng ta đi liền kêu ba tiếng."

'Xích xích' 'Xích xích' 'Xích xích'

Hỏa Phượng Hoàng Thân Dị biểu hiện lại đưa tới đám người một trận thán phục.

"Thần Câu a, thật là tuyệt thế bảo mã "

"Thần Câu có linh a, xem ra ngựa này thật là này hán tử say toàn bộ."

.

"Chúng kiến đi." Liễu Nhất Bạch lại rót miệng rượu, nhàn nhạt nói: "Đem huynh đệ của ta trên người đồng gia phá đồng lạn thiết cho ta cỡi ra."

"Người nói cỡi ra liền cỡi ra a, ta mạn phép không." Tháng như chứng kiến Hỏa Phượng Hoàng như thế Thông Linh biểu hiện, trong lòng càng yêu thích. Nhân châu xoay động, lại đùa bỡn lên vô lại, buông tay đem trường tiên ném xuống đất, nhào tới Hỏa Phượng Hoàng trên người ôm nó đầu khiêu khích nhìn Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch nhìn đùa bỡn lên tính tình tháng như, khoe miệng dâng lên một tia cười lạnh, thân hình động một cái, người đã như quý mị đi vòng qua phía sau nàng, trong lòng bàn tay huyết sắc vàng sáng vờn quanh, tháng như hoàn(còn) không tới kịp làm bất kỳ kháng cự nào, liền bị hán một cái nhắc lên để ở trên lưng ngựa.

"A, người buông ta ra." Tháng như ở trên lưng ngựa không ngừng giãy giụa, kêu la. Nàng lớn như vậy chưa từng không để cho nam tử chạm qua đầu rồi, huống chi là một cái như vậy tóc tai bù xù lè loi say mềm quái nhân. Bây giờ bị Liễu Nhất Bạch kéo lấy quần áo, nàng vừa tức vừa hận.

"Sau này còn dám hay không cướp người khác đồ vật. Ừ "

"Cái gì cướp người khác đồ vật, đây vốn chính là ta. Người mau buông ta ra, nếu không chúng ta Nguyệt gia nhất định sẽ diệt nhà người cả nhà."

Liễu Nhất Bạch nghe được nàng nói chuyện, trong lòng có một luồng phát điện cảm giác, nói ra tháng như tay bất giác lại khiến cho mấy phần lực, nhục chưởng áp sát vào nàng sau lưng đưa nàng đè ở trên lưng ngựa, trước ngực đầy đặn cũng bị cự lực chen chúc biến hình.

"Người một cái quái nhân, nhanh lên một chút buông ta ra, nếu không ta giết người." Tháng như vừa kinh vừa sợ.

Chúng kiến tháng như bên ngoài mạnh bên trong yếu đáng vẽ, Liễu Nhất Bạch hắc hắc cười lạnh hai tiếng, này làm tháng như một trận sợ hãi, không ngừng kịch liệt giãy giụa muốn chạy trốn cỡi hán ma chường.

Hung hăng rót một hộp rượu lớn, đem rượu vò rơi đập trên đất, giơ tay lên hướng về phía nàng tròn trịa, vênh cao cái miệng chính là một cái tát.

'Ba '

"A, người cái này chết quái nhân, người lại dám đánh ta, ta và người không xong." Tháng như vừa - xấu hổ, không ngừng giãy giụa.

Liễu Nhất Bạch nghĩ đến trước Sur Tỷ nhấn tâm đâm chính mình một kiếm, lại thấy nàng như thế thô bạo, hán cảm giác trên người một đám lửa đang thiêu đốt, lập tức không do dự nữa, đè lại nàng đường cong uyển chuyển thân thể mềm mại sau, quăng lên bàn tay hướng về phía nàng cái miệng chính là một hồi loạn nấp.

"Đừng đừng" 'Ba ba ba' 'Ba ba ba' không ngừng bên tai, trên đường phố đám người xem giật mình há to mồm, tháng như chứng kiến người chung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, xấu hổ không thôi tự dung.

Thành Lạc Dương thế gia Nguyệt gia Tam tiểu thư lại bị người đại đình quảng chúng xuống đối đãi như vậy, còn thể thống gì, tháng như then thùng cũng

sắp muốn khóc, cuối cùng không thể không thỏa hiệp nói: "Quái nhân . A người mau dừng lại a ta không dám ta đem ngựa trả lại cho người ai yêu . Đừng nữa đánh a nếu không cha ta biết tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người . A "

Liễu Nhất Bạch hung hăng gọt nằng một hồi bàn tay, trong lòng uất khí cũng giải tán không ít, rượu cũng tỉnh mấy phần, nhất thời cảm giác thần thanh khí爽.

Người chung quanh giật mình cảm cũng sắp muốn rớt xuống, Liễu Nhất Bạch không biết thảng như thân phận, bọn họ nhưng là biết rõ rõ ràng ràng, thảng này nhà ở Lạc Dương Hùng Bá nhất phương, ngay cả Lạc Dương Vương phủ cũng không dám quá mức kể tội, không nghĩ tới cái này hán tử say thật không ngờ to gan lớn mật.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Khiếp sợ tin tức

Cùng lúc đó, đường phố bên ngoài một đạo bóng xám xẹt qua, rồi sau đó từ trong hư không chậm rãi hạ xuống, giống như thần tiên người trong.

Trong đám người vô số người kêu lên, này hạc phát đồng nhan lão giả tu vi thật sự là quá kinh khủng.

"Xú tiểu tử, mau đưa Nguyệt gia Tam tiểu thư buông ra, nếu không người đem gây ra đại họa." Ông lão áo xám râu tóc đều dựng, chỉ tiếc mài sắt không nên kim chi Liễu Nhất Bạch.

Ông lão áo xám chính là Lạc Dương Vương phủ cung phụng Dương Tổ Tiên gọi là Vương gia gia lão giả, vừa mới hán đang ở giữa đường du đăng, đảo dã tình thao. Lại chứng kiến một nhóm người sảo sảo nháo nháo chạy về phía trước, bây giờ Phiêu Kỵ thống lĩnh chức tạm thời trống chỗ, chuyện liên quan đến bên trong thành trị an hán vừa chứng kiến cũng không thể bất kể, lúc này mới đuổi tới xem một chút xảy ra chuyện gì.

Từ xa nhìn lại, liền chứng kiến lại vừa là lần trước gây họa tiểu tử chính đem Nguyệt gia Tam tiểu thư đề ở trên lưng ngựa đánh đòn đây.

"Tử Lão Đầu, cũng không phải là người Lạc Dương Vương phủ người, tay người cũng dài quá dài đi." Liễu Nhất Bạch thấy lão già chết tiệt này lại chạy đến xen vào việc của người khác, sắc mặt cũng khó coi.

"Người lại không thể đối với ta tôn kính điểm sao mở miệng một tiếng Tử Lão Đầu, ta coi như không nhanh như vậy chết cũng phải bị người cho nguyên rủa chết" Hôi Bào tới run đến dưới cằm râu bạc trắng, nước miếng tung tóe.

"Ta chỉ tôn kính đức cao vọng trọng trường giả, mà không phải như người vậy da mặt dày ra tay với hậu bối lão đầu."

Tháng lẳng nằm ở trên lưng ngựa thấy là Lạc Dương Vương phủ đến, mừng rỡ khôn kể xiết nói: "Vương gia gia, ông nội của ta xế chiều hôm nay hoàn(còn) nói với ta lên yếu ước người đánh cò đầu rồi, nhanh mau cứu ta à, đưa cái này khinh bạc ta quái nhân giết chết."

Tháng lẳng vừa mới kêu la, vênh cao cái miệng lại bị Liễu Nhất Bạch hung hăng chụp một cái tát.

Ông lão áo xám cùng Nguyệt gia lão đầu tư giao rất tốt, thấy hán cháu gái bị Liễu Nhất Bạch ngay trước nhiều người như vậy mặt đánh đòn, cũng có chút không khỏi tức cười, trên mặt lại là một bộ đứng đắn bộ dáng, nói: "Tiểu nha đầu thế nào đắc tội người, về phần người làm ác như vậy sao "

Tháng lẳng một đôi mắt to vòng vo một chút, la lên: "Vương gia gia nhanh cứu ta, quái nhân kia đối với ta ý đồ bất chính."

Liễu Nhất Bạch nghe vậy, hung hăng ở nằng trên cặp móng chụp một cái, lạnh lùng nói: "Người nói lão nữa ta không ngại thỏa mãn người nguyện vọng này."

Ông lão áo xám thấy Liễu Nhất Bạch đối với hán câu hỏi không phản ứng chút nào, nhưng mày một cái, bắt quả trên mặt lại như cũ mang theo nụ cười nói: "Liễu thiếu hiệp, bản lão gia hóa ta một bộ mặt, đưa nằng thả khõe không "

"Ta tại sao phải nghe người ta quen với người lắm sao" Liễu Nhất Bạch trực tiếp chống đối.

Giờ khắc này, Liễu Nhất Bạch trong lòng một đạo gông xiềng giống như là mở ra, giống như là vệt ra mây đen thấy nguyệt minh, tâm cảnh một chút trở nên trống trải 'Đạo Pháp Tự Nhiên '. Liễu Nhất Bạch mặc dù không tu đạo, lại hiểu ra sau này ứng đi bộ.

Tuân theo bản tâm, cần gì phải quan tâm thế gian nhiều như vậy điều điều kuông kuông . .

"Ngươi" ông lão áo xám bị hấn sắc ngữ nghẹn, ngượng ngừng nói: "Coi như ngươi không bán lão gia hòa mặt mũi, ngươi suy nghĩ một chút Quận chúa đi, nàng sẽ nhớ ngươi đang ở đây thành Lạc Dương gây sự nữa sao lần trước nàng hết sức bảo vệ ngươi đã bị Vương gia rất nặng trừng phạt."

Liễu Nhất Bạch nghe một chút, đề lại thảng lảng tay bắt giắc thả lỏng mấy phần.

Ông lão áo xám đem hết thầy các thứ này thu hết vào mắt, lại cho hấn tiếp theo phó thuốc mạnh: "Vương gia đã cho nàng Hứa tốt một mối hôn sự, nàng cùng Gió Quốc Công Phủ Tam công tử ít ngày nữa sắp thành hôn, là chính là diệt sạch với ngươi qua lại . ."

"Hắn dựa vào cái gì làm như vậy ta cùng với Tiên nhi tình đầu ý hợp, hấn bằng sao muốn dờ dẫm tán chúng ta . ." Liễu Nhất Bạch đem thảng lảng nặng nề kéo xuống ngựa, khàn cả giọng nói.

"Chỉ bằng hấn là cha nàng." Ông lão áo xám trên mặt cũng có một tia không kiên nhẫn, nhưng hấn nhất định phải nói cho Liễu Nhất Bạch chuyện này, chỉ là bởi vì đối với (đúng) Dương Tổ Tiên một cái cam kết . "Cho nên, ta khuyên ngươi đừng lại ở trong thành sinh sự, Vương gia hấn ngày thường không thích nhất giang hồ nhân sĩ . . Ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi." Ông lão áo xám nói xong, thân hình động một cái, đem ngồi dưới đất cảm tức nhìn Liễu Nhất Bạch thảng lảng kéo lên một cái, trong nháy mắt liền biến mất ở trên đường phố.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt xám xịt, liền tiếp đã kích làm hấn vội vàng không kịp chuẩn bị, hấn kinh ngạc nhìn lên trước mặt đánh hơi thở Hỏa Phượng Hoàng,

Hỏi "Huỳnh đệ, ngươi nói ta nên làm cái gì . . Ta sống hoàn(còn) có ý gì ."

Hỏa Phượng Hoàng nhẹ nhàng đi từ từ cánh tay hấn, nặng nề đem một cái vó trước nâng lên, rồi sau đó hung hăng hạ xuống .

" " ". Hỏa Phượng Hoàng không ngừng đem vó trước nâng lên, hạ xuống, phát ra liên tiếp âm thanh.

Liễu Nhất Bạch ánh mắt sáng lên, bỗng nhiên cười."Huỳnh đệ ngươi nói đúng, Mộ Tu Hàn nghĩ (muốn) gieo họa sự tử của ta, ta đây liền để hấn chết . . Tiêu Diêu Vương không nghĩ ta cười nữ nhi của hấn, ta còn liền cười định! Gió Quốc Công Phủ Tam công tử đúng không, ta sẽ thật tốt chuẩn bị cho ngươi một cá kinh hi ."

.

"Hiền Đệ, xem như muốn ăn đòn ngươi" một đạo đòn đập thanh âm truyền tới.

Liễu Nhất Bạch giương mắt, tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Hoa Nhan cười tươi rồi đứng ở trước mặt hấn, mặt đầy nóng nảy.

"Chị dâu, có phải hay không Tam ca bọn họ xảy ra chuyện "

Hoa Nhan lấy hơi, kinh ngạc đến: "Hiền Đệ như thế nào biết được "

Ngay từ lúc thảng lảng cười Hỏa Phượng Hoàng lúc xuất hiện, Liễu Nhất Bạch tâm lý cũng cảm giác được không ổn, Hỏa Phượng Hoàng trước là mượn dư Lâm Tam, làm thế nào đến Nguyệt gia Tam tiểu thư trong tay, chẳng lẽ Nguyệt gia chính là lần này dao động Uy Tiêu Cục hộ Tiêu mục đích

Liễu Nhất Bạch đại khái đoán được chính sự kiện ngọn nguồn, đem vừa mới thảng lảng ngoài đường phố phóng ngựa rồi sau đó hấn đưa nàng dạy dỗ một trận sự tình nói một lần .

Hoa Nhan nhìn Liễu Nhất Bạch bên người Hỏa Phượng Hoàng, nhất thời Ngộ, thờ dãi, nói: "Chuyện này chính là bởi vì Hỏa Phượng Hoàng lên, hôm đó ta cùng với Lâm Tam còn có Thiếu Đường Gia đem 'Tình Nhân Hoa' đưa đến thảng Phủ, Nguyệt gia Tam tiểu thư thấy Hỏa Phượng Hoàng thần thái phi phạm, nhất thời lên ngựa yêu lòng, muốn chúng ta đem Hỏa Phượng Hoàng bán cho nàng, chúng ta không chịu, nàng liền năn ni chủ nhà họ Nguyệt đem Lâm Tam, Thiếu Đường Gia đánh ra đi, bọn họ vốn không phải là bị người lấn áp người, liền cùng chủ nhà họ Nguyệt đánh, bây giờ . . Ở trong thành một nơi trong khách sạn đường thương."

Liễu Nhất Bạch sắc mặt lạnh dần, không nghĩ tới thảng lảng điều ngoa như vậy tự do phóng khoáng, chủ nhà họ Nguyệt cũng không có chút nào đại gia phong phạm

Vận chỉ làm kiếm, đem Hỏa Phượng Hoàng trên người thiết yên, vó sát kích phá sau, Liễu Nhất Bạch liền muốn phóng người lên ngựa đi Nguyệt gia đòi một lời giải thích.

"Hiền Đệ, trước đó vài ngày đã nghe nói ngươi đang ở đây trong thành Lạc Dương xông đại họa, trước không nên vọng động . Ta tới tìm ngươi chỉ là muốn để cho trở về đi xem bọn họ một chút . " Hoa Nhan vội vàng kéo Liễu Nhất Bạch.

"Được rồi, ta đi về trước nhìn một chút Tam ca còn có Liễu huynh, chờ bọn hấn khỏi bệnh chúng ta lại đi Nguyệt gia đòi một lời giải thích."

Liễu Nhất Bạch bắt đắc dĩ, chỉ đành phải đi theo Hoa Nhan đi bọn họ đặt chân khách sạn.

Bên trong khách sạn, Lâm Tam cùng Liễu Hề Sanh nằm ở trên giường nhỏ, hôn mê bất tỉnh, trên đất hoàn(còn) lưu lại khối lớn khối lớn máu vãi.

"Làm sao biết được nặng như vậy thương . Tháng này nhà cũng khinh người quá đáng đi ." Liễu Nhất Bạch nặng nề nắm chặt hai quả đấm, xoay người

liền đi ra ngoài cửa.

"Hiền Đệ, người đi đâu vậy . ." Hoa Nhan cho là hắn lại phải đi tìm Nguyệt gia, vội la lên.

"Cho lưỡng vị huynh đệ tìm nhiều chút thánh dược chữa thương ."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Dạ thám Vương phủ

Liễu Nhất Bạch rời đi khách sạn, dưới ánh trăng một đạo nhân nhạt bóng người như gió như điện, trong chớp mắt liền đã tới Lạc Dương Vương phủ. Vốn là hắn là dự định trực tiếp đi thẳng Phủ đại nào một phen, nhưng có chút cố kỵ thán Lăng gia gia, dù sao cũng là với họ Vương lão đầu chơi đùa tại một cái, nghĩ đến tu vi cao thâm, đi sợ là không chiếm được tốt.

Ngược lại họ Vương lão đầu tựa hồ đối với hắn luôn là hạ thủ lưu tình, đi Lạc Dương Vương phủ ngược lại thành lựa chọn tốt nhất, nếu có thể gặp được Dương Tổ Tiên một mặt vậy thì không thể tốt hơn nữa.

Lạc Dương Vương phủ là bên trong thành tối rộng lớn một nơi phủ đệ, cho nên Liễu Nhất Bạch ở trong thành đi loanh quanh hai vòng rất nhanh thì tìm tới.

Lúc này, đã là giờ Tý, Lạc Dương cửa vương phủ vẫn còn lính gác ở cửa giới nghiêm.

Hắn từ tường ngoài nhẹ nhõm nhảy vào sân, rồi sau đó khẽ bước đi trước, không ngờ mới vừa đi ra xa hơn mười trượng, liền có năm đạo cường Đại Thần Niệm đưa hắn văng vàng phong tỏa, mỗi một đạo Thần Niệm tất cả tựa như cuồng bão như vậy đánh vào tại hắn Tâm Mạch bên trên . . Tựa hồ là tại âm thầm cảnh cáo hắn không muốn càng đi về phía trước.

Năm vị Tông Sư Cảnh Giới cao thủ tuyệt thế

Liễu Nhất Bạch sắc mặt đại biến, này Lạc Dương Vương phủ quả nhiên là đầm rồng hang hổ, không thể xông vào.

Năm đạo Thần Niệm đưa hắn phong tỏa sau tiếp theo lại không có bất kỳ động tác, hắn chậm rãi thở phào, thử thăm dò hướng tiến tới mấy bước, phát hiện kia năm cái cao thủ tuyệt thế cũng không có lại ngăn cản hắn, liền hóp lưng lại như mèo đi phía trước mảy mò đi.

Ở lớn như vậy đại viện chuyển một lát sau, Liễu Nhất Bạch ở góc sân nơi phát hiện một cái nhà vệ sinh, một cái mơ mơ màng màng tuổi trẻ hộ vệ đang hướng nơi đó đi tới, hắn cảm giác hộ vệ kia ngay cả Kiểm Khí Xuất Thể cảnh giới đều không đạt tới, thuận tiện lấy thể nhanh như chớp không kịp bật tai tập đi lên, hộ vệ một tiếng không cổ họng liền bị hắn Chưởng Dao gõ ngắt đi.

Điểm trụ tuổi trẻ hộ vệ huyết cầm sau, Liễu Nhất Bạch vận công đưa hắn ép tỉnh.

Tuổi trẻ hộ vệ ở tỉnh lại một sát na phát hiện một cái trường kiếm màu đỏ ngòm mang theo lẫm liệt sát khí gác ở trên cổ hắn, một cái mặt âm trầm Huyết Phát thiếu niên đối diện hắn hắc hắc cười lạnh, lập tức hù dọa liền muốn sợ hãi kêu, lại phát hiện mình lại miệng không thể nói.

Liễu Nhất Bạch cười lạnh nói: "Một hồi ta cỡi ra người huyết cầm, không cho phép người kêu, nếu không ta lập tức đưa người xuống Hoàng Tuyền, nghe hiểu chưa "

Tuổi trẻ hộ vệ nhảy mất mấy cái, làm huyết cầm bị giải khai một sát na, hắn run rẩy nói: "Người là Huyết Ma ."

"Muốn sống liền bớt nói nhảm."

Tuổi trẻ hộ vệ lập tức bị dọa đến ngậm miệng không nói.

Liễu Nhất Bạch hỏi "Quận chúa căn phòng ở nơi nào "

Tuổi trẻ hộ vệ một trận do dự, vừa muốn nói gì, Liễu Nhất Bạch liền đem Huyết Kiếm về phía trước đẩy một cái, dán chặt cổ của hắn, nói: "Đừng nói người không biết."

"Ta ta biết."

"Ở nơi nào "

"Xuyên qua sân, người có thể chứng kiến một nơi cao ốc, Quận chúa liền ở tại cao nhất bên trên trong lầu các."

"Người không phải là đang gạt ta đi "

"Chính xác mười phần, không có nửa câu lời nói dối."

"Được, ta tạm thời tin người, nếu là ta phát hiện người gạt ta chờ một hồi nhất định vòng trở lại đem người nhét vào nhà vệ sinh."

Liễu Nhất Bạch đưa hân một chương võ choáng váng, tiện tay ném vào trong sân một nơi trong vườn hoa.

Dựa theo tuổi trẻ hộ vệ chỉ điểm, Liễu Nhất Bạch rất nhanh liền tìm tới chỗ kia cao nhất cao ốc, tránh qua mấy lớp tuần tra hộ vệ sau, hân tung người một cái nhẹ nhàng nhảy lên lầu cuối trong lầu các, lúc này đêm đã khuya, khắp nơi cũng tĩnh lặng, chỉ có lầu các đèn sáng, hiển nhiên Dương Tố Tiên còn không có nghỉ ngơi.

Liễu Nhất Bạch trong lòng mạnh mẽ đau, liền muốn đẩy cửa ra đi vào.

"Ho khan một cái." Một đạo già nua tiếng ho khan đột nhiên trực kích hân Thức Hải, hân đưa tay ra miễn cưỡng ngừng, ngừng giữa không trung trung."Xú tiểu tử, người không thể đi vào."

Là kia họ Vương lão đầu thanh âm .

Liễu Nhất Bạch không dám vọng động, dù sao có năm vị Tông Sư Cảnh Giới tối cao cao thủ ở trong bóng tối mắt lom lom theo dõi hân nhất cử nhất động, ánh mắt buồn bã, hân cách cửa sổ nhẹ nói nói: "Ta có một bầu rượu, đủ để thăm hỏi Phong Trần. Tần nghiêng Giang Hải trong, tặng uống người trong thiên hạ."

Trong lầu các ánh nến nhón nháo, một vệt bóng đen cả người run rẩy,

Qua một lúc lâu, một đạo ôn nhu mềm mại thanh âm mới truyền tới: "Ta có một bầu rượu, đủ để thăm hỏi Phong Trần. Thương quân đi vất vả, nguyện làm thêm người uống rượu ."

Liễu Nhất Bạch trái tim mạnh mẽ dao động, con mắt có chút ướt át, lẩm bẩm: "Tiên nhi, chờ ta ."

Tung người một cái từ lầu các nhẹ nhàng bay xuống, rồi sau đó chịu đựng trong lòng Tư Niệm từ đường cũ lộn trở lại đi. Đi tới vừa mới chỗ kia sân lúc, hân mạnh mẽ ngừng đầu, nhìn chăm chăm giữa sân một nơi núi giả nói: "Từ Lão Đầu, đi ra đi."

"Ha ha, lão Vương đầu, tiểu tử này thật đúng là có nhiều chút con đường, lại phát hiện chúng ta."

"Lão Lý đầu, tiểu tử thú này thật không đơn giản, không cẩn thận sẽ đến hân nói."

Theo lường đạo thanh âm già nua vang lên, năm cái bóng đen từ trong hư không lộ về lộ thân hình ra, chậm rãi rơi vào Liễu Nhất Bạch trước mặt, năm người tất cả hạc phát đồng nhan, đến thống nhất màu xám Sợi day quần áo trường sam, một người trong đó chính là lại nhiều lần với Liễu Nhất Bạch đối nghịch họ Vương lão giả.

"Xú tiểu tử, chúng ta năm cái lão gia hóa ở chỗ này, người trả thế nào như vậy không tôn kính tiền bối. Vừa mới chúng ta nhưng là bán người một cái thiên đại ân huệ, nếu không, người mới vừa vào Vương phủ thời điểm sẽ gặp bị chúng ta ném ra, người cũng không nên không biết điều, hừ." Họ Vương lão giả thờ phỉ phò nói.

"Người sẽ không thật làm gì ta . Nếu không ta cũng sẽ không tới." Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt nói.

Họ Vương lão giả ngạc nhiên, bị Liễu Nhất Bạch một lời vạch trần, hân nhất thời ngữ nghẹn, Dương Tố Tiên xác thực đã từng nhờ cậy bọn họ không nên làm khó hân. Bọn họ năm người dưới gối không con nữ, đã sớm coi Dương Tố Tiên là làm chính mình cháu gái ruột, nằng sở cầu bọn họ mấy lão già không đành lòng không đáp ứng.

Mặc dù sự thật như thế, chỉ bị Liễu Nhất Bạch nói trực tiếp như vậy đi ra, họ Vương lão giả cũng cảm giác trên mặt có nhiều chút không ánh sáng, nhàn châu xoay động, cười hắc hắc nói: "Xem ở tiểu nha đầu phân thượng ta sẽ không thật bắt người thế nào, nhưng là "

"Các ông bạn già, cùng tiến lên, thật tốt gỗ một cái cái này vô dụng tiểu tử." Họ Vương lão giả cười gian nói. Bốn người khác nghe vậy tất cả tiến lên một bước, mắt lom lom nhìn chăm chăm kinh ngạc Liễu Nhất Bạch.

"Các người . Các người chó làm loạn." Ở năm vị Tông Sư Cảnh Giới tối cao cao thủ trước mặt, Liễu Nhất Bạch nhất thời cảm giác mình tựa hồ bị cường đại tinh thần lực vững vàng phong tỏa tại chỗ, không thể động đậy.

"Hắc hắc, xú tiểu tử, ta cho người bắt kính lão." Họ Vương lão giả dẫn đầu xông lên, hướng về phía Liễu Nhất Bạch chính là một trận đám đá, bốn người khác cũng sau đó dính sát, vây quanh Liễu Nhất Bạch chính là một hồi loạn ầu.

Năm người đặc biệt gánh trên thân thể cảm giác đau tương đối mạnh liệt mấy chỗ địa phương hạ ngoan thủ.

"Từ Lão Đầu, ta nhớ ở ngươi, một ngày nào đó ta muốn đánh chết ngươi."

"Còn dám kêu, ta đánh, ta đánh." Họ Vương lão giả khí dựng râu trợn mắt, hướng về phía Liễu Nhất Bạch chính là một hồi loạn đập, không có chút nào Tông Sư Cảnh Giới phong phạm cao thủ, toàn bộ thì trở thành một cái phổ phùng du côn vô lại.

Sau nửa giờ, bị đánh sưng mặt sưng mũi Liễu Nhất Bạch bị họ Vương lão giả một cái ném ra Vương phủ, năm người cũng che giấu dung nhập vào trong bóng đêm.

Liễu Nhất Bạch mất hết mặt mũi trước, đập âm âm ở Vương phủ bên ngoài trên đường phố.

"Ta . Ngươi đại gia . Vương Bát Đán ." Liễu Nhất Bạch giùng giàng đứng dậy, xoa xoa trên người máu ứ đọng, chợt thần sắc sáng lên, thân thể của hắn nhiều hơn ấm thương lại tất cả đã khôi, toàn thân chân khí vận khí càng lưu loát, tu vi nâng cao một bước. Trong ngực cũng nhiều mấy cái bình sứ nhỏ, mở ra xem, toàn bộ là chữa trị nội thương đan dược.

Liễu Nhất Bạch im lặng.

"Coi như là hảo ý, ta cũng nhớ ngươi, Từ Lão Đầu, hạ thủ quá ác ." Liễu Nhất Bạch mặt cũng đánh cho thành cái đầu heo, hấn thủ đến răng, khắp khềnh hướng ngoài thành đi tới, bộ dáng bây giờ, hấn cũng không dám trở về thấy Hoa Nhan

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Phát hành nhiệm vụ

Sáng sớm, đường phố là yên bình. Làm luồng thứ nhất nắng sớm bắn thủng sương mù, đường phố liền nghênh tới một ánh sáng, lúc này, đường phố hết thấy đều bao phủ ở nhu hòa nắng sớm trung, bên đường cây liễu cúi thấp đầu, nhu thuận nhận lấy nắng sớm đất tắm.

Liễu Nhất Bạch ngồi tĩnh tọa điều tức một đêm, lúc này trên mặt đảo qua trước khóe mũi, cả người nhìn thần thái sáng láng, trên mặt máu ứ đọng cũng biến mất không thấy gì nữa.

Trở lại Hoa Nhan bọn họ đặt chân phương, đem họ Vương lão giả lưu lại đan dược cho Lâm Tam, Liễu Hề Sanh ăn vào sau, đem mấy cái bình sứ nhỏ toàn bộ giao cho Hoa Nhan, để cho nàng cực kỳ chiếu cố hai người bọn họ sau, Liễu Nhất Bạch lại vội vã ra ngoài .

Xuyên qua mấy con phố, Liễu Nhất Bạch thẳng đi tới Đồng Phúc Khách Sạn. Viêm Minh đôi mắt còn díp lại buồn ngủ mông lung, ngáp vừa mới đem cửa mở ra, thấy là Liễu Nhất Bạch đến, đôi mắt sáng lên, cười nói: "Huynh đệ, thế nào sớm như vậy tới chúng ta đầu bếp còn đang ngủ đầu rồi, ngươi muốn ăn sớm một chút chỗ này cũng không có a."

"Viêm đại ca, ta Không Phải tới ăn điểm tâm. Ta tìm Cơ chương quỹ có chính sự phải thương lượng."

"Chính sự" Viêm Minh hơi có chút kinh ngạc, nói: "Quả phụ . . Không chương quỹ cũng còn đang ngủ đầu rồi, tối hôm qua chúng ta có hành động, nửa đêm mới trở về, ngươi phải đợi nàng đứng lên sợ rằng phải chờ một lát."

"Như vậy a ."

"Ngươi trước đi vào ngồi đi, trước nói cho ta một chút, các loại (chờ) chương quỹ đứng lên ngươi lại nói với nàng."

Liễu Nhất Bạch gật đầu một cái, theo Viêm Minh tìm cái chỗ ngồi xuống. Viêm Minh cho hắn đảo ly trà nóng, hỏi "Huynh đệ, ngươi nói chính sự nhưng là . Có nhiệm vụ muốn ủy nhờ chúng ta "

"Không sai, một món làm ăn lớn." Liễu Nhất Bạch hớp trà, nhàn nhạt nói: "Ta có ba cái nhiệm vụ nghĩ (muốn) ủy thác cho các ngươi Đồng Phúc Khách Sạn, chính là không biết các ngươi có tiếp hay không xuống ."

"Ồ" Viêm Minh lượn quanh có hứng thú, cũng không ý mình Đồng Phúc Khách Sạn mọi người võ công cao cường mà nhận lời."Ngươi hãy nói xem."

"Số một, ngày mai ta muốn đi Nguyệt gia tìm chủ nhà họ Nguyệt phiền toái, các ngươi ra một người giúp ta ngăn trở Nguyệt gia Lão Bát Từ; thứ hai, ta muốn giết Vạn Kiếm Tông . . Không đúng, hắn là Văn Hương Cốc Mộ Tu Hân; thứ ba, qua một thời gian ngắn ta muốn đi Lạc Dương Vương phủ cướp

cô dâu, ta hi vọng nhìn các người có thể giúp ta ngăn trở Vương phủ năm cái Tông Sư cao thủ."

Viêm Minh sắc mặt theo Liễu Nhất Bạch một chuyện một chuyện nói ra từ từ trở nên kinh ngạc, cuối cùng có chút khiếp sợ, hỏi "Huynh đệ, người không có nói đùa chứ "

Liễu Nhất Bạch nhìn ánh mắt hắn, gật đầu nói: "Các người khách sạn có thể tiếp được sao "

"Chuyện thứ nhất cũng còn khá làm, tháng Phủ lão đầu kia thực lực chúng ta cũng là môn nhi thanh, cho người ngăn trở hắn đảo không phải là cái gì việc khó. Thứ hai, thứ ba cái chỉ sợ cũng có chút khó khăn, Mộ Tu Hân đã bước vào Tông Sư Cảnh Giới, hơn nữa theo chúng ta biết, hắn có gan mở lại Vạn Kiếm Tông, sau lưng chỉ sợ là có không ít người. Đặc biệt là người phải đi Lạc Dương Vương phủ cướp cô dâu, không khác nào là đi tìm chết, người cũng đã biết, Tiêu Diêu Vương cũng là một gã Tông Sư Cảnh Giới cao thủ, liền coi như chúng ta giúp người ngăn trở sáu cái Tông Sư Cảnh Giới cường giả, trong vương phủ những cao thủ khác cũng có thể miễn cưỡng đưa người tru diệt trong phủ."

Ngay cả Tiêu Diêu Vương cũng là Tông Sư cường giả Liễu Nhất Bạch sắc mặt không khỏi có chút ngưng trọng, hắn vẫn đem Lạc Dương Vương phủ nghĩ (muốn) quá mức đơn giản, chiếu Viêm Minh từng nói, trong Vương phủ cao thủ nhiều như mây, mình muốn ở Vương phủ đem Dương Tổ Tiên đoạt vào tay sợ là khó khăn nặng nề.

Cau mày một cái, Liễu Nhất Bạch nói: "Những người còn lại ta tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp đối phó, ta chỉ muốn biết, các người có thể tiếp được sao "

Viêm Minh đem trong ly trà nóng uống một hơi cạn sạch, trầm giọng nói nói: "Người nói sự tình quá lớn, ta không thể làm chủ, hay là chờ chúng ta chờ đợi quý tộc rồi hãy nói."

Liễu Nhất Bạch gật đầu một cái, cũng biết rõ mình phải làm ba chuyện mỗi sự kiện đơn độc xuất ra đi cũng là có thể ở giang hồ nổi lên một trận bão táp đại sự, chỉ bằng vào Viêm Minh một người đứng là làm không chủ.

Như là nghĩ đến cái gì, Liễu Nhất Bạch đổi chủ đề, hỏi "Viêm đại ca, vừa mới ở cửa, người nói quả phụ cái gì là chỉ cái gì "

Viêm Minh sắc mặt kịch biến,

Vội vàng tỏ ý Liễu Nhất Bạch nhỏ tiếng một chút, nhìn chung quanh một chút, thấp giọng nói: "Chúng ta chờ đợi quý, lần trước người không phải hỏi ta nàng tức hiệu là cái gì không —— 'Tiểu quả phụ' . Người cũng đừng ngay trước nàng mặt là như vậy nàng, nếu không nàng tha cho không người."

"Viêm Minh . . Người đang nói gì đấy . Có phải hay không lại ngứa da "

Viêm Minh nghe được thanh âm, mặt cũng hù dọa Bạch, vội vàng úp sấp dưới đáy bàn tròn, nói: "Chờ đợi quý, ta không nói gì, người cái gì cũng không nghe thấy ."

Liễu Nhất Bạch cười thầm, tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Cơ Nhan xanh mặt từ trên thang lầu chậm rãi đi xuống.

Chứng kiến trước bàn đứng là Liễu Nhất Bạch, Cơ Nhan cười, cười hoa chi loạn chiến, trước ngực đầy đặn cũng đi theo không ngừng lay động, dịu dàng nói: "Nhé, Liễu công tử sớm như vậy liền thưởng quang tể tiệm, thật là làm cho ta cực kỳ cao hứng a."

"Nhanh để cho tỷ tỷ thật tốt sờ một cái người kia tuần tú khuôn mặt nhỏ bé." Cơ Nhan lác eo chi đi tới Liễu Nhất Bạch trước mặt, vươn ngọc thủ liền muốn hướng trên mặt hắn sờ đi.

Liễu Nhất Bạch âm thầm buồn nôn, này Cơ Nhan một hồi tự xưng ta, một hồi lại tự xưng tỷ tỷ, quả thực để cho người được không. Bất động thanh sắc lui về phía sau tránh một chút, cười nói: "Cơ chờ đợi quý sáng sớm thật là thật hăng hái a." Nói đến hứng thú thời điểm, Liễu Nhất Bạch đem chữ căn rất nặng.

Cơ Nhan sao có thể nghe không ra Liễu Nhất Bạch giữa những hàng chữ nói bóng gió, đây là đang nói nàng lang thang đây . Nàng che miệng cười dịu dàng nói: "Liễu công tử như vậy người đẹp, ta đương nhiên là có hứng thú . ."

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, không nghĩ tới Cơ Nhan lại thẳng thừng như vậy, như thế buông thả .

Cơ Nhan thấy Liễu Nhất Bạch cắt biết dáng vẻ, không cố kỵ chút nào cười lớn, trước ngực đầy đặn cũng đi theo thân thể nàng lay động mà rung rung, chọc người hạ tư.

Liễu Nhất Bạch sờ mũi một cái, không dám lại theo Cơ Nhan ba hoa đi xuống, nếu không ngay cả mảnh xương vụn cũng sẽ bị nàng ăn không chút tạp chất, chính chính sắc, nói: "Cơ chờ đợi quý, tại hạ hôm nay tới, là có chuyện quan trọng cùng các người Đồng Phúc Khách Sạn thương lượng."

"Ồ" Cơ Nhan nhiều hứng thú."Chuyện quan trọng gì "

"Là như vậy . Chờ đợi quý" Viêm Minh ở đáy bàn ngậy ngốc một lúc lâu, nghe được Liễu Nhất Bạch nói đến chính sự lúc này mới bò dậy, đem vừa mới Liễu Nhất Bạch ủy thác ba cái nhiệm vụ đầu đuôi, một chữ không roi với Cơ Nhan lặp lại một lần.

Cơ Nhan tỉnh tỉnh nghe xong, trên mặt không còn trước lang thang thần sắc, ngưng trọng nói: "Này ba cái nhiệm vụ chúng ta có thể tiếp tục, thứ nhất coi như bằng hữu, ta có thể miễn phí giúp người. Chỉ phía sau hai món sự quan trọng đại, người yêu cầu ra một hợp lý giá tiền."

"50 vạn lượng, ba chuyện, ta trả cho các ngươi 50 vạn lượng, ngươi xem có thể được "

Này 50 vạn lượng nhưng là Liễu Nhất Bạch cực hạn, đây là đem ở Thanh Phong Trại cướp thu quát kia một gánh châu báu Ngọc Khí mua bán đổi lấy tất cả tiền, nhiều hơn nữa hẳn là như vậy không lấy ra được.

Cơ Nhan nghe vậy hai tròng mắt sáng lên, cười nói: "Liễu công tử thật đúng là hảo thủ bút, được, này ba cái nhiệm vụ chúng ta Đồng Phúc Khách Sạn tiếp tục. Thu ngươi 40 vạn lượng, nếu nói thứ nhất miễn phí giúp ngươi, ta cũng sẽ không nuốt lời."

Liễu Nhất Bạch sững sờ, cũng không khách khí, chấp tay nói: "Như thế, vậy thì cảm ơn Cơ chưởng quỹ."

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đến cửa

Với Cơ Nhan, Viêm Minh hàn huyên một trận, Liễu Nhất Bạch liền đứng dậy cáo từ.

"Chưởng quỹ, tiểu huynh đệ này thật đúng là to gan lớn mật a, chúng ta thật muốn tiếp này ba cái nhiệm vụ sao hẳn bây giờ chỉ muốn nhất thời sáng khoái, sau này thụ địch quá nhiều, sợ rằng ở trên giang hồ rất khó đặt chân a." Viêm Minh nhìn Cơ Nhan, thờ dài nói.

"Mỗi người đều có hần đường phải đi, chúng ta vốn là làm là được lấy tiền tài người, cùng người tiêu tai kinh doanh, không cần nhiều quan người thuê sự tình "

Cơ Nhan nhìn ngoài cửa suy nghĩ xuất thần, nhàn nhạt đáp. Mà sau xoay người lên lầu đi.

"Ai "

Trở lại khách sạn, Lâm Tam, Liễu Hề Sanh đã trải qua tình dậy, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều, ngày mai sợ là đã trải qua có thể xuống giường. Thấy là Liễu Nhất Bạch trở lại, Lâm Tam mặt đầy xấu hổ, áo nào nói: "Huynh đệ, Tam ca xin lỗi ngươi . "

Liễu Hề Sanh cũng cúi đầu xuống không dám nhìn Liễu Nhất Bạch.

"Tam ca, Liễu huynh, các ngươi làm gì vậy Hỏa Phượng Hoàng đã bị ta đoạt lại, các ngươi không cần tự trách , khiến cho các ngươi bị thương ngược lại làm cho ta" Liễu Nhất Bạch một thời ngừ nghẹn, phía sau lời nói nhưng là không nói ra miệng.

"Hỏa Phượng Hoàng trở lại liền có thể, Nguyệt gia quả thực khinh người quá đáng, không có chút nào nói đạo nghĩa giang hồ." Liễu Hề Sanh hung hăng chửi xuống giường giường, rồi sau đó như là dùng sức quá mạnh, thân thể ho khan kịch liệt.

"Liễu huynh chó động khí, cái này vùng ta nhất định thay các ngươi tìm trở về." Liễu Nhất Bạch cười lạnh nói: "Ngày mai các ngươi theo ta cùng đi Nguyệt Phủ, ta muốn đích thân gặp gỡ này chủ nhà họ Nguyệt."

"Huynh đệ, Nguyệt gia cũng không phải là dễ trêu, không cần thiết xung động a, khẩu khí này chúng ta nhẫn nại chính là ."

"Đúng vậy, Nguyệt gia loại này thế gia có thể không phải chúng ta dao động Uy Tiêu Cục có thể đắc tội lên."

"Nợ máu làm cần máu tới trả, các ngươi yên tâm đi, ngày mai chỉ cần đi với ta nhìn ra trò hay liền có thể."

Sống chung lâu như vậy, hai người cũng dần dần thăm dò rõ ràng Liễu Nhất Bạch tính tình, biết hẳn quyết định sự tình sẽ không dễ dàng thay đổi, cũng không có nhiều hơn nữa thêm khuyên giải.

.

Ngày thứ hai buổi chiều, Viêm Minh liền cho Liễu Nhất Bạch mang tới một cái tin tốt —— Nguyệt gia lão gia tử đi Lạc Dương Vương phủ với những lão đầu khác đánh cờ.

Thời gian không đợi ta, cơ hội tốt như vậy Liễu Nhất Bạch Tự Nhiên không chịu bỏ qua. Với Viêm Minh ước định cẩn thận nếu là trên đường Nguyệt gia lão gia tử trở lại muốn động thủ với hắn lời nói, Viêm Minh mới đi ra giúp hắn ngăn trở liền có thể.

Nguyệt gia ở trong thành Lạc Dương cũng là người người đều biết đại gia tộc, kỳ phủ đệ cũng là làm khí thế khoáng đạt. Trước phủ một đôi uy phong lẫm lẫm Ngọc Sư Tử giương nanh múa vuốt, không không biểu hiện sang thán nhà thâm hậu gia tộc nội tình.

Đi theo Lâm Tam, Liễu Hề Sanh, ba người quen việc dễ làm rất nhanh liền tới đến thán cửa phủ, trước cửa mặc dù không bằng Lạc Dương Vương phủ như vậy là mặc Trọng Giáp tinh binh, nhưng cũng có hơn mười mặc trang phục Đại Hán phút làm hai bên thủ ở cửa.

Vừa thấy Liễu Nhất Bạch ba người đến gần, liền có hai người tách mọi người đi ra, quát to: "Các người là người nào "

Một người trong đó nhìn chăm chăm Lâm Tam, Liễu Hề Sanh hai người, chợt cười gằn một tiếng: "Lại là các người hai cái không có mắt, còn không có bị đánh đủ chưa "

"Nghe qua chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng bốn chữ sao" Liễu Nhất Bạch hơi giận. Chỉ thấy một đạo bóng trắng thoáng qua, đại hán kia liền bị hán một tay bóp cổ nhắc tới.

"Người dám đến Nguyệt gia . Gây chuyện . Đơn giản là tìm chết . " Đại hán kia sắc mặt đỏ lên, ở giữa không trung không ngừng giãy giụa, trong miệng vẫn như cũ hung tợn uy hiếp được.

"Ngớ ngẩn."

Liễu Nhất Bạch lười nói nhảm với hắn, toàn thân chân khí quán chú ở trong lòng bàn tay, đưa hán hướng Chu cửa lớn màu đỏ bên trên hung hăng vung mạnh đi qua.

"Phanh."

Đại môn bị miễn cưỡng đánh sập, đại hán kia té xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, bất tỉnh.

"Đi nói cho các người biết gia chủ, liền nói Liễu Nhất Bạch tới bái phủ." Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt liếc một cái trợn mắt hốc mồm mấy người đại hán."Oan có đầu, nợ có chủ. Hôm nay ta không nghĩ tạo nhiều sát nghiệt, mau rút."

Mấy người như được đại xá, phóng qua hôn mê trên đất Đại Hán tè ra quần hướng bên trong phủ chạy đi.

"Ai gan to như vậy, dám chạy tới chúng ta Nguyệt gia gây chuyện" một đạo khê khê âm thanh truyền tới, Nguyệt Lăng đi theo phía sau hơn 100 hộ vệ chạy thẳng tới cửa mà tới. Đội thấy rõ ràng ngoài cửa ba người, Nguyệt Lăng thần sắc đại biến, hung tợn nhìn chăm chăm phía trước Liễu Nhất Bạch, cả giận nói: "Nguyên lai là người quái nhân kia . Ta không đi tìm làm phiền người, hôm nay người lại còn dám đưa tới cửa, bốn tiểu thư hôm nay không phải là rất tốt giáo huấn người một chút không thể."

"Gọi người cha rút ra đây." Liễu Nhất Bạch liếc nàng liếc mắt, nhàn nhạt nói: "Người liền quên đêm đó bị ta đánh đòn đánh tới cầu xin tha thứ chuyện sao "

Nguyệt Lăng sau lưng hơn 100 hộ vệ xông xáo, không tự chủ được hướng nàng vênh cao nhìn cái mông, nuốt nước miếng một cái.

"Tam tiểu thư bị người đánh đòn "

"Xem ra trên phố lời đồn đãi là thực sự a, nói Tam tiểu thư bị người đè ở trên lưng ngựa hung hăng tạm nghỉ cái mông."

"Chật chịt, cao cao tại thượng Tam tiểu thư lại sẽ bị người đối xử như thế, thật là không tưởng tượng nổi a."

Nguyệt Lăng nghe được phía sau xì xào bàn tán, sắc mặt đỏ lên, xoay người phẫn nộ quát: "Ai nghị luận nữa ta đem hán đầu lưỡi cắt đi."

Mọi người nhất thời câm như hến, Tam tiểu thư 'Dâm Uy' mượn bọn họ một trăm cái lá gan cũng không dám mạo phạm.

"Người cái này thói ăn mày, thói quái nhân, hôm nay đến nhà ta, còn dám hồ ngôn loạn ngữ, thật đúng là không sợ chết ." Nguyệt Lăng hung tợn trừng Liễu Nhất Bạch liếc mắt, toàn thân chân khí xoay động, cười tủm tỉm nói: "Bất quá . Chỉ cần người cho bốn tiểu thư dập đầu nói xin lỗi, sau đó đem người kia thốt ngựa đưa cho ta, ta liền để cho ba người các người bình yên rồi đi."

"A" Liễu Nhất Bạch bật cười, thán này nhà Tam tiểu thư thật đúng là hoành hành ngang ngược quán, ngay cả trước mắt cái gì tình thế nàng đều nhìn không hiểu a.

"Đi gọi cha người rút ra đây thấy ta, nếu không ta không ngại giúp hắn thật tốt giáo dục một chút hán con gái bảo bối."

"Phi." Nguyệt Lăng phun một cái, lạnh giọng phân phó nói: "Đem hán bắt lại cho ta, nhớ, ta muốn sống "

Hơn 100 hộ vệ nghe được Nguyệt Lăng mệnh lệnh, giơ trong tay đao, kiếm đồng loạt vọt tới trước.

Liễu Nhất Bạch nhìn một cái Nguyệt Lăng, trong mắt lộ mang chợt lóe, đi phía trước nhẹ nhàng bước ra một bước, toàn bộ Nguyệt Phủ lại có chút rung rung, một cỗ bá đạo chân khí từ trong cơ thể hán phun ra ngoài sau đó phân tán bốn phía, đem hơn 100 hộ vệ toàn bộ dao động lật trên đất.

Nguyệt Lăng thân hình một trận lay động, lại dựa vào cao thâm tu vi cứng rắn chống lại, không có ngã xuống.

"Ta lập lại lần nữa, gọi người cha cút ra đây thấy ta." Liễu Nhất Bạch trong mắt đã có một tí không kiên nhẫn.

"Ta vẫn cứ không, người có thể làm gì ta" Nguyệt Lăng mặc dù đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch kinh khủng tu vi cảm thấy sợ hãi, lại như cũ cương quyết nói. Cha nàng cha nhưng là Tông Sư sơ kỳ cao thủ tuyệt thế, chỉ bằng quái nhân kia làm sao có thể sẽ là cha đối thủ.

"Vây cũng chớ trách ta lạt thủ tồi hoa ." Liễu Nhất Bạch trong mắt huyết quang chợt lóe, thân hình động một cái, cả người liền xuất hiện sau lưng Nguyệt Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Bắt chẹt

Đúng vào lúc này hết dài một tiếng từ không trung truyền tới, một cái giống như tiếng sấm sét như vậy thanh âm trên không kích động: "Phương nào cuồng đồ dám khi dễ nhà ta con gái bảo bối, khi ta Nguyệt gia không người sao "

Vừa mới từ dưới đất bò dậy hơn 100 hộ vệ chỉ cảm thấy ngực một trận khí huyết cuộn cuộn, lại bị dao động rớt ngã xuống đất.

Một cái trung nam tử ngạo nghễ lập sau lưng Nguyệt Lăng, một đôi mắt ánh sáng bắn Hàn Tinh, lưỡng lông mi cong hoàn toàn giống quét nước sơn, vành vào hung hăng mắt nhìn xuống Liễu Nhất Bạch.

Hắn nhìn chằm chằm Liễu Nhất Bạch trên đầu Huyết Phát, cặp mắt có chút nheo lại, hừ nhẹ nói: "Người chính là kia đại náo Lạc Dương, giết Lạc Dương Vương phủ Phiêu Kỵ thống lĩnh Dương Đình Thiên, đối kháng Vương phủ hộ vệ đội, còn có thể chống đỡ Vương tiên bối lưỡng đánh người tuổi trẻ —— Huyết Ma "

"Ta xem cũng là người khác đồn bậy bạ truyền quý quái như thế, người nơi này cái chưa dứt sữa tiểu tử, Nguyệt mỗ một ngón tay là có thể bóp chết người."

"Nghe được nói như người vậy ta cũng yên lòng, vốn còn muốn thật tốt thương lượng với người thương lượng muốn chút bồi thường cái gì, xem ra là không cần . . Đối phó loại người như người thì phải trước đánh một trận lại nói."

"Khá lắm miệng lưỡi bén nhọn tiểu tử." Nguyệt gia gia chủ trong mắt hàn quang tăng vọt, còn chưa có nói xong, mệnh môn Chương Lực liền lao thẳng tới Liễu Nhất Bạch mặt mà tới.

"Hừ" Liễu Nhất Bạch cười lạnh một tiếng, một vệt ánh sáng màu máu vạch qua chân trời, thẳng chọi lại người không mở mắt ra được, chỉ sợ là năng lượng ba động ở trong thiên địa cuộn cuộn, Huyết Kiếm hóa thành một đạo cầu vòng tiến lên đón Nguyệt Phủ gia chủ.

Thấy hắn như thế khinh thường, Nguyệt gia gia chủ mặt hiện lên một vệt cười gằn, đợi song chương tiến lên đón kia một đạo cầu vòng sau, hắn hai chân rung mạnh, không tự chủ được hướng sau lưng lui một bước, lồng ngực ra máu khí sôi trào.

Liễu Nhất Bạch một kích thành công, 'Oanh' 'Oanh' 'Oanh' ". Liên tục bỏ sáu kiếm, mỗi đánh xuống một kiếm, thân hình hắn chính là một trận lay động, đợi sáu kiếm toàn bộ đánh xuống, Nguyệt gia gia chủ đã trải qua liên lui lại sáu bước, khoe miệng của hắn đã trải qua tràn ra tí ti huyết kế, được không nhẹ nội thương.

Vây xem hộ vệ cùng Nguyệt Lăng vừa lui lui nữa, quan sát từ đằng xa, không dám vượt qua Lô tri nửa bước. Trong lòng mỗi người đều tràn đầy rung động, một người thiếu niên lại có thể đem đã trải qua bước vào Tông Sư Cảnh Giới cao thủ tuyệt thế đánh cho trọng thương, đây là bọn hắn không dám tưởng tượng.

Gia chủ ở trong mắt bọn hắn vẫn luôn là như thần tồn tại, cao cao tại thượng, không thể ngửa mặt trông lên. Hôm nay lại bởi vì là một người thiếu niên rơi xuống Thần Đàn, quả thực để cho người khiếp sợ.

Liễu Nhất Bạch mí mắt nhỏ nhảy, vừa mới hắn đã trải qua dụng hết toàn lực, là vì đánh nhanh thắng nhanh, để đạt tới uy hiếp Nguyệt gia mục đích.

Nhìn mọi người khiếp sợ gương mặt, hiển nhiên, mục đích đạt tới . Chẳng qua là, nếu như Nguyệt gia gia chủ còn có một đứng lực lời nói, kia Viêm Minh liền muốn trước thời hạn ra sân tới thu thập tàn cuộc.

Nguyệt gia gia chủ sắc mặt tái nhợt, một ngụm máu lớn lại phun sắp xuất hiện đến, Nguyệt Lăng thấy vậy mau tới trước đưa hắn đỡ."Cha, người không

sao chó "

Hắn cũng cúi nhìn một chút Nguyệt Lăng, khoát khoát tay, chợt ngừng đầu bình tĩnh nhìn Liễu Nhất Bạch, nhàn nhạt nói: "Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, vùng người đã trải qua tìm trở về, người có thể rời đi. Nguyệt gia không người tưởng tượng yếu ớt như vậy, bây giờ không đi chờ một hồi ta sợ người liền đi không."

"Người một cái tên mờ mờ nhạt là không biết xấu hổ a, có phải hay không muốn nói chờ một hồi cha người trở lại để cho hắn tới đánh chúng ta a. Ha ha ha, người có phải hay không còn nhỏ đâu rồi, không đánh lại liền muốn kêu cha mẹ tới chỗ dựa." Lâm Tam đẩy ra tự lại ở cửa hộ vệ, tiến lên cười khẩy nói.

'Phốc một tiếng.'

Liễu Nhất Bạch mỉm cười, này Lâm Tam cũng quá tổn hại.

Nguyệt gia gia chủ mặt hiện lên vẻ tức giận, lại không quản Lâm Tam giễu cợt, chẳng qua là bình tĩnh nhìn Liễu Nhất Bạch, chờ hắn quyết định.

"Nếu như người nghĩ các loại (chờ) lão đầu từ nhà người trở lại lời nói, chỉ sợ người phải thất vọng, giờ phút này, hắn hẳn tự lo không xong, không có thời gian quản các người."

Thật ra thì Liễu Nhất Bạch cũng không biết Nguyệt gia lão gia từ bây giờ có hay không với Viêm Minh nộp lên tay, chỉ nói là đi ra nghỉ (muốn) gạt cùng gạt cùng hắn.

Quả nhiên, Nguyệt gia gia chủ nghe vậy biến sắc, Nguyệt lão gia một dạng đi Lạc Dương Vương phủ lâu như vậy còn chưa có trở lại, sợ rằng trên đường là bị người ngăn lại.

"Ha ha, khó trách người dám can đảm đánh tới cửa,

Nguyên lai là có người giúp a."

"Không sai, ta còn là tự biết mình."

"Được, nói đi, người muốn thế nào." Nguyệt gia gia chủ thờ dãi, bình tĩnh hỏi.

Liễu Nhất Bạch nhìn một chút Lâm Tam cùng Liễu Hề Sanh, suy nghĩ một chút, trả lời: "Số một, theo ta hai cái huynh đệ nói xin lỗi. Thứ hai, người thì tùy bồi thường cái trăm, tám trăm ngàn lưỡng thuốc thang phí cái gì; thứ ba, đem Tinh Nhân Hoa cho ta."

Nguyệt gia gia chủ tức giận vô cùng mà cười, sắc mặt tái xanh, bực tức nói: "Này ba điều kiện ta một cái cũng sẽ không đáp ứng, người đây là trần truồng bắt chẹt a."

"Ồ" Liễu Nhất Bạch ánh mắt lạnh lẽo."Ta đây không ngại một cây đuốc đem các người Nguyệt gia đốt."

"Hừ, người đừng ép ta, người hai cái bằng hữu trọng thương còn chưa khỏi hẳn, tin tưởng Nguyệt mẫu liệu mạng chết vẫn có thể đem hai người bọn họ đổi."

Liễu Nhất Bạch buông tay một cái, nói: "Chúng ta đây các lùi một bước, người đem Tinh Nhân Hoa cho ta, tất cả mọi chuyện ta không nhắc chuyện cũ, sau này chúng ta nước giếng không phạm nước sông, người xem coi thế nào "

"Người đừng mơ tưởng." Nguyệt Lăng thấy Liễu Nhất Bạch nhất khẩu giao định muốn cha nàng hoa giá thật lớn cho nàng lấy được Tinh Nhân Hoa, nhất thời khí thân thể mềm mại run rẩy.

"Không muốn Tinh Nhân Hoa chẳng lẽ muốn người cái này cũng chưa mọc đủ lông tiểu nha đầu" Lâm Tam ở bên chen miệng, cười lạnh nói.

"Người . A . Ta muốn giết người đồ vô sỉ này." Nguyệt Lăng thân thể mềm mại run rẩy, còn theo không ai dám ở trước mặt nàng nói như thế khốn kiếp lời nói, nói cái gì nàng lòng . Không . Dài đủ, như thế ô ngôn uế ngữ trực khiến nàng đáy lòng nổi điên, nhắc lên kiếm định hướng Lâm Tam chém tới.

Nguyệt gia gia chủ hoảng sợ vội vàng kéo nàng, hung hăng trừng liếc mắt Lâm Tam sau, nhìn Liễu Nhất Bạch, cắn răng nói: "Được, ta cho người "

"Cha ."

"Lăng nhi, nghe cha lời nói, tin tưởng cha." Nguyệt gia gia chủ vỗ vỗ nàng vai, an ủi đến. Đáy lòng của hắn tự nhiên là có lần so đo, Hồ lạc bình dương bị Chó khinh, bọn họ Nguyệt gia chưa từng bị lớn như vậy khuyển nhục, các loại (chờ) Nguyệt lão gia một dạng trở lại, này 'Tinh Nhân Hoa' định có thể gọi Liễu Nhất Bạch thế nào ăn vào đi thế nào phun ra.

"Được, ba chúng ta tiểu thư, nhanh lấy ra đi." Lâm Tam tâm lý kêu to thống khoái, đưa tay la lên.

Nguyệt Lăng quyết quyết miệng, không tình nguyện cầm trong tay Quang Hoa sáng chói 'Tinh Nhân Hoa' lấy xuống, nặng nề quăng Lâm Tam trong tay.

Lâm Tam vui vẻ ra mặt, nắm 'Tình Nhân Hoa' liền như ôm lấy vợ hân như vậy, miệng đều phải cười lệch.

"Như thế, vậy thì cảm ơn Nguyệt lão gia khẳng khái tặng bảo." Liễu Nhất Bạch ôm quyền xá, mặt đầy hài hước. Sau đó kéo chưa thỏa mãn còn đang kia cười không dứt Lâm Tam đi tới Liễu Hề Sanh nơi, ba người bước nhanh biến mất ở thán trước cửa phủ.

Mục đích đạt tới, nơi đây không thích hợp ở lâu, dù sao Nguyệt gia còn có một kinh khủng Nguyệt lão đầu, giờ phút này còn không biết Viêm Minh cùng Nguyệt lão đầu tình huống là như thế nào, hay là trước rút lui thì tốt hơn.

Nguyệt gia gia chủ nhìn ba người phách lối rồi đi bóng lưng, trong mắt lóe lên một vết vẻ oán độc, rồi sau đó một cái không nhìn được ho ra một ngụm máu lớn, mắt tối sầm lại, bất tỉnh.

Vừa mới Liễu Nhất Bạch kia Thất Kiếm đã trải qua để cho hân được vô cùng kỳ nội thương nghiêm trọng, khổ khổ chống đỡ đến bây giờ toàn bằng hân ý chí cứng cỏi. Cho đến ba người rời đi, hân tức giận sôi sục bên dưới, mới không chế trụ thương thế trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Âm sát

Ba người trở lại khách sạn, Liễu Nhất Bạch lập tức đề cho Lâm Tam, Liễu Hề Sanh, Hoa Nhan thu thập xong hành trang, hỏa tốc ra khỏi thành, bọn họ tiếp tục lưu lại nơi này thức sự quá nguy hiểm.

"Huynh đệ, người không theo chúng ta đi" Lâm Tam thấy Liễu Nhất Bạch chẳng qua là sợ khắp nơi kia nhìn của bọn hân thu thập, nghi ngờ nói.

"Ta còn có chuyện trọng yếu muốn làm, người với Liễu huynh về trước Tiêu Cục đi, chờ người với Hoa Nhan thành thân ngày ấy, chúng ta nhất định sẽ gặp lại sau."

Lâm Tam bỏ rơi bọc hành lý, nói: "Ta lưu lại hỗ trợ, ta không yên tâm để cho một mình người ở lại Lạc Dương."

Liễu Nhất Bạch nghe vậy thờ dài, dùng ánh mắt tỏ ý Liễu Hề Sanh, Hoa Nhan khuyên hân một chút.

Hoa Nhan bày mưu đặt kế, tiến lên một bước kéo lấy chút nào không phòng bị Lâm Tam lỗ tai, cả giận nói: "Người lưu lại có ích lợi gì, trừ thêm phiền toái còn có thể làm gì."

"Ồi chào a" "Đau, buông tay."

Hoa Nhan ánh mắt Liễu Nhất Bạch, đối với (đúng) Lâm Tam ôn nhu nói: "Chúng ta đối với (đúng) Hiền Đệ có chút lòng tin được không ta tin tưởng hân nhất định sẽ tới tìm chúng ta, người bây giờ thương còn không có khỏi hân, hay là trước trở về Tiêu Cục đi."

"Đúng vậy, Tam ca." Liễu Hề Sanh cũng khuyên.

Lâm Tam nghe vậy giống như nhục chí quả banh da như vậy, thờ dài, nhìn Liễu Nhất Bạch, người sau đối với hân mỉm cười gật đầu một cái. Chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Được, nếu là người có phiền toái gì, chúng ta nhất định sẽ kịp thời đuổi đến giúp đỡ."

..

Cùng ba người lưu luyến chia tay sau, nhìn ba người rời đi bóng lưng, Liễu Nhất Bạch thờ phào, xoay người liền hướng Đồng Phúc Khách Sạn chạy tới.

Hân bây giờ phải làm việc thức sự quá kinh người, nếu như đem ba người bọn hân liên lụy vào, như vậy dao động Uy Tiêu Cục sợ rằng cũng phải bị liên lụy.

Đi tới Đồng Phúc Khách Sạn, 'Cộp cộp' vẫn ở chỗ cũ yên lặng lau chùi bàn ghế, 'Điều thủ thư sinh' như cũ đùa bỡn hân phá tính toán, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch đến làm như không thấy. Chỉ có Cơ Nhan chào đón, cười duyên nói: "Liễu công tử, nhanh như vậy a . ."

Nhanh như vậy Liễu Nhất Bạch trắng nõn mặt rút ra rút ra, thế nào lời này theo Cơ Nhan trong miệng nói ra cứ như vậy kỳ quái đây.

Ngượng ngùng cười cười, đáp: "Cũng rất lâu dài "

Cơ Nhan hai tròng mắt sáng lên, ý vị thâm trường nói: "Kìa ta ngược lại tốt muốn thử một chút . . "

'Ho khan một cái' càng nói càng không đáng tin cậy, Liễu Nhất Bạch sờ mũi một cái, nói sang chuyện khác: "Viêm đại ca còn chưa có trở lại sao sẽ không xảy ra chuyện đi "

"Người yên tâm đi, Nguyệt gia lão đầu với thực lực của hắn không phân cao thấp, huống chi hắn am hiểu nhất là chạy trốn, không có việc gì."

"Vậy thì tốt "

"Người đi Nguyệt gia mục đích đã trải qua đạt tới đi, chỗ này của ta có phần Mộ Tu Hàn ở Lạc Dương một ít tài liệu, người cầm xem một chút, tối nay chúng ta sẽ hành động."

Liễu Nhất Bạch cười cười, theo trong tay nâng tiếp tục qua một cái túi da bò, lấy ra bên trong tài liệu, xem xét tỉ mỉ.

Phía trên căn kê ghi lại Mộ Tu Hàn đi tới Lạc Dương sau một ít động tĩnh.

Từ Mộ Tu Hàn rời đi Hàng Châu đến Lạc Dương, hắn cơ hồ mỗi ngày tất cả đều bận rộn xây lại sơn môn sự tình, thời gian nhàn hạ chính là viếng thăm trong thành Lạc Dương các thế lực lớn. Ở Mang Năng Sơn mua một nơi biệt viện, làm việc và nghỉ ngơi thời gian cực kỳ quy luật, bình thường không có ai đi theo hắn, xuất nhập bất kỳ trường hợp đều là một mình hắn.

Nhìn xong tài liệu, Liễu Nhất Bạch không thể không than thở Đồng Phúc Khách Sạn thân thông quảng đại, lại ở thời gian ngắn như vậy đem Mộ Tu Hàn ở Lạc Dương động tĩnh toàn bộ thăm dò rõ ràng.

"Ha ha ha." Một đạo cười mở thanh âm theo đường phố ngoài truyền tới, trong chớp mắt, một người cũng đã ngồi ở Liễu Nhất Bạch bên cạnh, đứng là Viêm Minh.

"Viêm đại ca, người không sao chứ "

Viêm Minh mắt nhìn Liễu Nhất Bạch, đưa tay cầm lấy bình trà rót ly trà.'Xì xào' 'Xì xào' uống từng ngụm lớn xong, lúc này mới trả lời: "Người Viêm đại ca có thể có chuyện gì, vừa mới đang cùng lão nhân kia chơi cút bắt trò chơi, chơi mệt ta thì trở lại."

Liễu Nhất Bạch: ". . "

"Đừng được nước, đi nhanh đem người y phục dạ hành coi ra, vạn nhất bị trên đường người chứng kiến sẽ không tốt." Cơ Nhan quét Viêm Minh liếc mắt, liền đi lên lầu.

"Đừng,

Phân phó, tối nay giờ Tý, hành động." Cơ Nhan bỗng nhiên dừng lại, bỏ rơi những lời này sau liền biến mất ở trên hành lang.

Giờ Tý, ở đen nhánh dưới bóng đêm, từng cái bóng người theo khách sạn thật nhanh nhảy ra tường viện, như một trận gió biến mất ở trên đường chính.

Dạ hành nhân đứng là Liễu Nhất Bạch cùng Đồng Phúc Khách Sạn cả đám người, bọn họ xuyên qua từng cái đường phố, rất nhanh liền ra khỏi thành đi tới Mang Năng Sơn đỉnh núi. Lần hành động này Đồng Phúc Khách Sạn điều động ba người, Viêm Minh, cạp cái, Cơ chương quỹ cũng tự mình điều động, bảo là muốn gấp một chút so với Liễu Nhất Bạch còn nam tử tuần mỹ.

Ba vị Tông Sư tối cao cao thủ hơn nữa có thể lực địch Tông Sư sơ kỳ cao thủ Liễu Nhất Bạch, cái đội hình này không thể bảo là không sang trọng, lại chỉ là đi giết một cái mới vừa đạt tới Tông Sư Cảnh Giới cao thủ thanh niên, thật sự là lớn số lượng.

Ở thực lực tuyệt đối trước mặt, Liễu Nhất Bạch lòng tin tràn đầy, trong mắt tuôn ra một đạo hàn mang: "Mộ Tu Hàn, ta người ân oán tối nay sẽ để cho hắn đoạn đi."

Mộ Tu Hàn mua ngôi biệt viện này tọa lạc ở Mang Năng Sơn đỉnh núi phía đằng tây, theo sát vách đá. So với trong thành Lạc Dương huyên náo, hắn nơi này thức sự quá với u tĩnh.

Giờ phút này đã qua giờ Tý, chỉ trong sân còn loáng thoáng có ánh sáng lộ ra. Bốn người cẩn thận, cẩn thận đi trước, tới nơi cửa chính, bọn họ đưa tay dùng sức phá ở đầu tường, thân thể huyền không treo trên tường, thò đầu từ quan sát kỹ đến động tĩnh bên trong.

Sân rất lớn, lúc này chỉ có phòng chính trung một căn phòng sáng yếu ớt ánh nến, phòng khác toàn bộ là một mảnh đen nhánh, bốn người quan sát một hồi, chắc chắn không thành vấn đề mới nhẹ nhàng nhảy vào trong sân.

Bọn họ giống như u linh đi tới phát sáng có đèn kia đang lúc nóc nhà, trong nhà truyền ra một trận kỳ kỳ quái quái âm thanh. Bốn người mỗi người vạch trần một mảnh ngói xanh, bên trong cảnh tượng toàn bộ đập vào mắt trung.

Bên trong nhà hai cổ trần trường thể xác quần quít chung một chỗ, đang đưa ánh nến trung điên cuồng rung động, nam tử thô trọng thờ dốc cùng nữ tử thấp cận tiếng rên rỉ trộn lẫn, phổ thành một khúc động lòng người tổ khúc nhạc.

"Này Vạn Kiếm Tông Mộ Tông chủ thật đúng là tinh lực thịnh vượng a, ban ngày phải làm xây lại sơn môn sự tình, đến tối còn phải cùng nữ tử ôn tồn,

chặt chặt." Cơ Nhan không chớp mắt nhìn chăm chăm bên trong hương diễm cảnh tượng, thấp giọng cười duyên nói.

"Đồ háo sắc" cộp cái nhưng là sắc mặt mắc cỡ đỏ bừng, thềm phun một tiếng, nghiêng đầu qua không nhìn nữa các nàng.

Cuối cùng đàn bà kia ngửa đầu như thiên nga như vậy phát ra một trận kêu gào, như bạch tuộc như vậy quẩn quanh ở nam tử trên người, nam tử phát ra gầm nhẹ một tiếng liền nằm ở nữ tử sáng choang trên thân thể bất động.

Liễu Nhất Bạch âm thầm thờ phào, hẳn đã trải qua thấy rõ, bên trong nam tử đứng là Mộ Tu Hàn, nữ tử Không Phải hẳn Sur Tỷ, mà là một cái chưa từng thấy qua Yêu Mị nữ tử.

Hắn không nghĩ tới còn có thể chứng kiến như thế hương diễm cảnh tượng, lúc này, mới vừa dễ dàng thừa dịp Mộ Tu Hàn còn đang yên lặng trở về chỗ mới vừa rồi Thượng Thiên như vậy khoái cảm thời điểm, nhân cơ hội kết quả tính mạng hắn.

Đang lúc này, kia Yêu Mị nữ tử nằm ở Mộ Tu Hàn ngực, dịu dàng nói: "Tông Chủ, người chừng nào thì đem kia Lạc Hà Môn Tổng Phi Yến thu nhập bên trong trưởng a "

Mộ Tu Hàn hai tay leo lên Yêu Mị nữ tử hai ngọn núi, tựa như còn đang trở về chỗ, nhẹ nhàng trả lời: "Bây giờ còn chưa phải lúc, ta giữ lại nàng còn có tác dụng lớn. Đến lúc đó ta muốn để cho Liễu Nhất Bạch ở toàn bộ Trung Nguyên thân bại danh liệt, ha ha ha ha "

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Đồ phu

Bên trong nhà ánh nến chột lóe, lâm vào hắc ám.

Liễu Nhất Bạch âm thầm cắn răng, trong lòng cười lạnh, nếu không phải hôm nay tiên hạ thủ vi cường, ngày sau còn không biết phải bị hắn Âm thành hình dáng gì.

Chờ nhanh nửa nén hương thời gian, đột bên trong nhà truyền ra đều đều tiếng hít thở sau, bốn người hai mắt nhìn nhau một cái, theo nóc nhà trực tiếp rớt xuống, bề tan tành ngói xanh trực tiếp đập dưới đất, phát ra một đạo đĩnh tai nhức óc tiếng vang.

Cơ Nhan cho Liễu Nhất Bạch ấn tượng vẫn luôn là hành vi phóng đảng, giờ phút này, nàng nhưng là một người một ngựa, mặt đầy sát khí, trong tay rét lạnh chùy thủ ở đen nhánh bên trong nhà vạch ra một đạo hàn mang, lao thẳng tới trên giường Mộ Tu Hàn đi.

Đạt tới Tông Sư Cảnh Giới Mộ Tu Hàn, thần giác bén nhạy, hẳn mộ theo trong mộng thức tỉnh, trong con ngươi một đạo hàn mang vạch qua, từ từ càng biến càng lớn.

Hắn bản năng đem ngủ ở bên cạnh Yêu Mị nữ tử kéo đến trước người, Cơ Nhan chùy thủ đã tới, Yêu Mị nữ tử trắng nõn trên cổ họng nhất thời máu chảy ồ ạt, như điên tuyền như vậy điên cuồng xông ra.

Yêu Mị nữ tử che cổ họng mặt đầy không tưởng tượng nổi nhìn phía sau Mộ Tu Hàn, rồi sau đó ngược ở trên người hắn không ngừng co quắp

Không nghĩ tới Mộ Tu Hàn phản ứng nhanh như vậy, thấy Cơ Nhan này một đòn tất sát không có hiệu quả, sau lưng Liễu Nhất Bạch ba người vội vàng hơi đi tới, bốn đạo mệnh môn lực lượng như Nộ Hải sấm, thanh thế thật lớn chạy thẳng tới hắn đi.

"Bốn cái Tông sư cấp bậc cường giả "

Mộ Tu Hàn cả kinh thất sắc, đem trong ngực trần truồng đàn bà kiều mị đi phía trước hất ra, thân thể được thế lăn một vòng, hướng góc tường kích bắn đi.

Viêm Minh kia có thể tha cho hắn khinh địch như vậy chạy thoát, ở trong phòng này cân nhắc hẳn thân pháp tốt nhất, một đạo Quỷ Ảnh chột lóe, hắn cũng đã ngăn ở Mộ Tu Hàn trước mặt, một chương đưa hắn bức về đi.

Ba nhân mã bên trên hơi đi tới, Mộ Tu Hàn y không mảnh vải, người trần truồng liều mạng ngăn cản.

Song quyền nan địch tứ thủ, mùi hơi thờ không tới, hắn liền bị sát khí ngang dọc Cơ Nhan một chùy thủ phá vỡ cánh tay, rồi sau đó bị thiếp thân tiến lên cộp cái một cước đạp bay, miệng phun máu tươi đập ở sau lưng trên tường.

Lúc này, Mộ Tu Hàn hét lớn: "Người tới đây mau."

Cơ Nhan mặt liền biến sắc, thấp giọng vội la lên: "Ta bỗng nhiên cảm ứng được nơi đây còn những cường giả khác, tốc độ đưa hấn đánh chết."

Liễu Nhất Bạch nghe vậy, trường kiếm trong tay huyết quang đại thịnh, một kiếm liền hướng Mộ Tu Hàn đón đầu chém xuống.

Mộ Tu Hàn đồng tử không ngừng phóng đại, cường ép giờ chuông cùng Huyết Kiếm chống cự một cái. Hấn vốn là đã trải qua được không nhỏ thương vừa mới 'Cọp cái' một cước kia thể đại lực trầm, trực tiếp đem hấn chân khí trong cơ thể đánh xơ xác. Giờ phút này, chống cự Liễu Nhất Bạch kinh khủng một kiếm, hấn liên tục ho ra mấy búng máu tươi lớn, sắc mặt tái nhợt nhìn trước người đạo hắc ảnh kia, lạnh lùng nói: "Là người . Liễu Nhất Bạch ."

Liễu Nhất Bạch nghe vậy cũng sờ, chợt nhìn một chút trong tay Huyết Kiếm, nhất thời nhưng, xem ra là mình làm đem kiếm bại lộ chính mình. Bây giờ bị hấn phát giác, càng là không thể cho hấn sống tạm.

Liễu Nhất Bạch cười gằn một tiếng, lẩn người tiến lên, lại vừa là một kiếm vung ra.

"Thế nào còn chưa tới "

Mộ Tu Hàn giờ phút này lần đầu tiên cảm nhận được Từ Thần hạ xuống, rét lạnh Kiếm Mang dán hấn bấp đui vạch qua, nhất thời hấn giữa hai chân xx bị tận gốc chặt đứt.

"A . . "

Hấn thống khổ che giữa hai chân, mồ hôi lớn chùng hạt đậu ở trên mặt hấn không ngừng chảy xuống

"Phanh" 'Phanh' "

Căn phòng bị một cỗ lực cường ép đánh vỡ, ở bốn đạo tiếng quát giận trung, bốn cái Bá Thiên tuyệt địa bóng người trong nháy mắt ngăn ở Mộ Tu Hàn trước người, nghe trong không khí mê mang nồng đậm mùi máu tanh, bọn họ sắc mặt đại biến, biết Mộ Tu Hàn nhất định là được bị thương cực kỳ nặng.

"Nhanh khoảnh khắc cái tay cầm Huyết Kiếm người, nhanh . ." Mộ Tu Hàn oán độc nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch, hấn giận không kềm được mà hồng lên đến, thanh âm này giống như sấm rền như thể cơn động, truyền được (phải) cực xa.

Liễu Nhất Bạch lại đem trên thân thể hấn đồ trọng yếu nhất cho bị phá hủy, cũng là hấn cả đời này đồ trọng yếu nhất . Hấn có thể nhanh như vậy đã đột phá đến Tông Sư Cảnh Giới, toàn bộ dựa vào với Văn Hương Cốc tuyệt thế công pháp —— Thái Âm Bô Dương. Ở Thái Bô ba cái Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới cao thủ Nguyên Âm sau,

Hấn một bước lên trời, trực tiếp bước vào Tông Sư cường giả hàng ngũ.

"Rút lui." Cơ Nhan lạnh rên một tiếng, trực tiếp lẳng không lên, theo nóc phòng trống rỗng trung nhảy ra đi, Liễu Nhất Bạch ba người hai mắt nhìn nhau một cái, sau đó vội đi ra ngoài.

Này đuổi tới cứu viện bốn người lại cũng tất cả đều là Tông Sư Cảnh Giới tối cao cao thủ, thức sự quá kinh người, không nghĩ tới Mộ Tu Hàn bên người lại có nhiều cao thủ như vậy thủ hộ, kéo dài nữa, bọn họ cũng rất khó đưa bọn họ toàn bộ chém chết.

Trong nhà có một người lưu lại chiếu cố Mộ Tu Hàn, còn lại ba người tất cả đi theo đám bọn hấn xông ra.

Sáng chói kiếm khí phá vỡ bầu trời đêm, đem giữa không trung cấp tốc nhảy bốn người ép dừng lại.

"Các người là người nào thật lớn mật. Lại dám tới hành thích Vạn Kiếm Tông Tông Chủ."

Bốn người rơi trên mặt đất, Liễu Nhất Bạch đi phía trước đạp nhẹ một bước, một kiếm hướng ba người vung đi, nóng rực ánh sáng chiếu sáng bầu trời đêm, một đạo tia máu hướng ba người xông thẳng tới.

"Kéo bọn họ, các loại (chờ) lão Tam trở lại, lại đưa bọn họ từng cái bắt lại." Bên cạnh một người quát to.

Ba người các giờ đao kiếm hướng Liễu Nhất Bạch bốn người phóng tới, trên đất hào quang rực rỡ, bảy đạo thân ảnh chiến đấu làm một một dạng.

Liễu Nhất Bạch thâm kinh hãi, ba người này một thân tu vi lại cùng Cơ Nhan không phân cao thấp, lấy ba địch bốn, lại vẫn có thể cường ép kéo bốn người bọn họ.

Kiếm khí ngang dọc, Nội Kinh trùng thiên. Đang lúc bảy người kịch liệt chém giết khó phân thắng bại đang lúc, một vệt ánh đao từ không trung thẳng bổ xuống, một cái phi đầu lỗ tai heo lồi thoi hấn từ trong tay cầm một cái sắc bén đao mổ heo xuất hiện ở Liễu Nhất Bạch bốn người sau lưng.

Kia đạo ánh đao phách khí tuyệt luân, lại đem ba người kia miễn cưỡng bức lui mấy trượng.

"Giết heo, làm sao nguoi tới" Viêm Minh nhìn kia đao ánh đao, hai tròng mắt sáng lên, quay đầu nhìn lòi thoi hán tử kinh ngạc nói.

"Heo ăn người chết thịt, người ăn heo chết trảng. Heo không chê người thối, người phản nôi heo hương. Heo chết ném trong nước, Người chết đào đất gấu. Với nhau chớ lẫn nhau ăn, Liên Hoa Sinh phí canh." Lòi thoi hán tử không đáp lại Viêm Minh, hán u buồn nhìn đen nhánh bầu trời đêm, tự cố nói.

Viêm Minh: ". ."

Cơ Nhan: ". ."

Cọp cái: ". ."

Liễu Nhất Bạch cũng hoàn toàn không còn gì để nói, này bị Viêm Minh gọi là 'Giết heo' lòi thoi hán tử thực lực Siêu Tuyệt, có thể lấy lực một người đem kéo bốn người bọn họ ba gã cường giả đẩy lui, chỉ tính tính này Cách nhưng là . . Quái nhân một cái a.

'Giết heo' râu ria xồm xoàm, cầm trong tay đao mổ heo ở dưới cảm mài mài, lảm bảm: "Quá lâu không cạo râu, thật đúng là có điểm ảnh hưởng ta anh mình thần vũ hình tượng đây."

Bốn người: ". ."

Thủ hộ Mộ Tu Hàn ba người huyết khí cuộn cuộn, trong lỗ mũi lại tràn ra một tia máu tươi, khiếp sợ nhìn đao kia không cao lắm lớn bóng người, run giọng nói: "Là . Là trong truyền thuyết cái đó giết heo, đi."

Ba cái bóng đen lẳng không lên, chớp mắt dần dần không nhìn thấy ở trong màn đêm.

"Tiền bối, nhỏ cỏ nhỏ tận gốc a." Liễu Nhất Bạch nhìn kia ba gã Tông Sư cường giả lại bị hù dọa chạy, cũng là không nói, chợt lập tức kính xin kia lòi thoi hán tử xuất thủ đi đưa bọn họ đánh chết, dù sao nếu là thả hổ về rừng, sau này sợ là phải đối mặt Mộ Tu Hàn vô tận trả thù.

Lòi thoi hán tử dùng đao mổ heo cạo cạo dưới cảm mới vừa Tu sau, vừa lo buồn bã nhìn bầu trời, nhàn nhạt nói: "Nguoi cảm thấy nguoi sẽ đi đuổi theo ba đầu heo sao "

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Giang hồ sôi sùng sục

Vừa mới dứt lời, lòi thoi hán tử đem đao mổ heo gánh trên vai, thoáng qua biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại trợn mắt hốc mồm cả đám người.

Giống như là đang cùng Liễu Nhất Bạch giải thích, hoặc như là đang lảm bảm lâu bầu, Cơ Nhan nhẹ giọng nói: "Mặc dù hán tử chúng ta Đồng Phúc Khách Sạn đầu bếp, bắt quả ngay cả ta cũng không thể cưỡng bách hán tử đi làm hán tử không muốn làm việc. Chúng ta trở về đi thôi."

Cơ Nhan một cái xê dịch, người cũng dần dần không nhìn thấy ở trong màn đêm.

"Viêm Minh đại ca, vừa mới cái đó đầu mập tai to hán tử thân phận gì a thể nào kia ba cái cao thủ thấy hán tử với nhìn thấy quý như thế" Liễu Nhất Bạch tâm lý có chút oán niệm, rõ ràng lòi thoi hán tử có thể mang bọn họ toàn bộ đánh chết, cuối cùng lại toàn bộ cho thả chạy, cho nên trong lời nói không khỏi có chút cằn rỗ.

"Nguoi cũng không cần quái đồ phu không giúp nguoi, nhiệm vụ lần này thất bại nguyên nhân chủ yếu nhất hay lại là quy tội chúng ta tình báo sai lầm, xem ra Mộ Tu Hàn sau lưng không chỉ Văn Hương Cốc một phe thế lực, còn nhiều phe thế lực cũng muốn giúp hán tử xây lại Vạn Kiếm Tông, bên nguoi lại sẽ có bốn gã Tông Sư cường giả che chở hán tử."

"Đồ phu tại sao rất nhiều thế lực cũng muốn giúp hán tử xây lại Vạn Kiếm Tông, chuyện này với bọn họ có ích lợi gì "

"Đồ phu là khách sạn chúng ta đầu bếp, hán tử thật ngay cả chương quỹ cũng không biết, trên giang hồ tin đồn hán tử vốn là một cái giết heo, sau đó không biết nguyên nhân gì thành một cái sát thủ máu lạnh, mỗi lần hán tử xuất thủ đều là một đao xuyên trảng, hãy cùng giết heo như thế, cho nên trên giang hồ nguoi đều gọi hán tử —— đồ phu. Hán tử này tính cách quái dị, chương quỹ cũng khiến cho bất động hán tử, cho nên nguoi cũng không cần than phiền."

Viêm Minh bỗng nhiên dừng lại, tiếp tục nói: "Về phần tại sao sẽ có rất nhiều thế lực phải giúp Mộ Tu Hàn, nguoi suy nghĩ kỹ một chút, lúc trước võ lâm

lãnh tụ Vạn Kiếm Tông muốn xây lại sơn môn, như vậy kia mấy cái môn phái bị lớn nhất đánh vào "

Liễu Nhất Bạch chân mày nhíu chặt, hơi suy tư sau, trầm ngâm nói: "Người là nói . Có người muốn đánh phá Băng Thần Cốc, Ngưng Hương Các, Tiểu Lâm Tự, Lạc Hà Môn Tứ Đại Môn Phái thống lĩnh võ lâm cách cục "

"Có thể nói như vậy, Vạn Kiếm Tông về lại võ lâm ắt phải đưa tới một luồng học Kiếm Cuồng âm urot, đến lúc đó bọn họ chỉ cần dựa vào Vạn Kiếm Tông kèm chế Tứ Đại Môn Phái, sau đó sẽ từ từ tầm thực tứ đại phái thế lực, cuối cùng cướp lấy."

"Nói như vậy, muốn giết xuống Mộ Tu Hàn không thể nghi ngờ là khó hơn lên trời, bởi vì phái đối mặt là phía sau hần rất nhiều thế lực."

Viêm Minh gật đầu một cái, khẳng định nói: "Đúng như vậy, bất quá người tối nay đưa hần thắng nhỏ cho phế bỏ, cũng coi là là võ lâm trừ 'Một hại' ". Hần sau này sợ là cũng đã không thể họa loạn võ lâm, ha ha."

Liễu Nhất Bạch: " . . "

Tuy có nhiều chút không như ý muốn, chỉ cũng coi là đạt thành mục đích, ít nhất Sư Tỷ sau khi sẽ không bị Mộ Tu Hàn lăng nhục.

.

Liễu Nhất Bạch trở lại chỗ ở, hần mơ hồ cảm thấy bất an, nằm ở trên giường lập đi lập lại chính là không ngủ được, hôm nay tiêu phí lớn như vậy giá đi ám sát Mộ Tu Hàn vẫn không có thuận lợi, sau này muốn giết hần có thể khó khăn.

Một đêm chưa chợp mắt, hôm sau, theo trên phố tuần ra một cái chán hảm tính tin tức —— Vạn Kiếm Tông Tông Chủ Mộ Tu Hàn đêm qua bị đâm, một người độc chiến tứ đại tông sư cao thủ người bị thương nặng sau ung dung rời đi, Vạn Kiếm Tông khai phái ngày tháng đem kéo dài ba tháng.

Từ lâu, trà than đầy ắp cả người, toàn bộ đang nghị luận cái này làm cho người kinh hải chuyện.

"Vạn Kiếm Tông Mộ Tông chủ thật sự là lợi hại a, một người độc chiến bốn vị cao thủ tuyệt thế lại vẫn có thể toàn thân trở ra."

"Vạn Kiếm Quy Tông quả nhiên là thế gian không bên trên kiếm pháp, chỉ tiếc Vạn Kiếm Tông lại muốn kéo dài ba tháng mới mở phái, ta đều không kịp đợi phải đi bãi sư."

"Mộ Tu Hàn quả nhiên là thiên tài tuyệt thế a, một người chống lên Vạn Kiếm Tông môn đình."

. .

Mọi người nghị luận âm ỉ, phần lớn đều là tán phục Mộ Tu Hàn thực lực kinh khủng, một số ít người cũng phần hận kia bốn cái Tông sư cấp bậc 'Tặc nhân' lại chạy đi ám sát Mộ Tu Hàn lấy đưa bọn họ không thể sớm ngày bãi nhập Vạn Kiếm Tông sơn môn.

Đến trưa, lại một là bạo tạc tính chất tin tức truyền ra. Cứ nghe, Mộ Tu Hàn muốn kéo dài ba tháng khai phái, là bởi vì hần được bị thương cực kỳ nặng —— hần thắng nhỏ bị người chặt đứt.

Này một tin tức so với Mộ Tu Hàn một người độc chiến tứ đại tông sư cao thủ tin tức càng mãnh liệt hơn, dù sao cũng là tương đối Bát Quái một chuyện, mà ăn cơm no không có chuyện làm người rảnh rỗi môn thích nhất chính là tương tự bát quái như vậy.

"Không thể nào, Mộ công tử phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái . . Nhất định là có dụng ý khác cái đó người ghen tị hần mà biên tạo ra tin nhảm"

"Chính phái chính phái, này rõ ràng chính là ghen tị."

"Mộ Tông chủ chính là chúng ta cảm nhận thân, hần làm sao có thể sẽ bị người . . "

Là Mộ Tu Hàn tôn trọng bởi bất công phần lớn là tuổi dậy thì thanh thông nữ tử, mặc dù vì hần kêu bất bình, nghị luận nhiều nhất ngược lại là các nàng nhóm người này, dù sao Mộ Tu Hàn là trong lòng các nàng cao cao tại thượng thần, không nghĩ tới còn có thể quang minh chính đại nghị luận liên quan tới hần như vậy riêng tư sự tình, thật là làm cho người ngược ngùng đi, lại khiến người ta thỏa mãn đây.

Có một bộ phận người nhưng là rất lý trí đang yên lặng ngắm nhìn chính sự kiện phát triển, cho đến có một tự xưng là ở tại Mang Năng Sơn đình núi sơn động một tên ăn mày tuôn ra hần tối hôm qua nhìn thấy Mộ Tu Hàn nằm viện rơi nơi kiếm quang ngang dọc, chiếu sáng cả đen nhánh không trung, trong lúc còn nghe được hần như giết heo tiếng kêu thảm thiết .

Không có lừa làm sao có khối, thấy hần nói Sát có kỳ sự, thật là nhiều người dần dần tin tưởng Mộ Tu Hàn thắng nhỏ bị người chặt đứt sự tình, đặc biệt là ở rất nhiều không ưa người khác có dụng ý khác xúi giục xuống, càng ngày càng nhiều người tin tưởng. Rất nhanh chuyện này tự lấy nhanh như tia chớp tốc độ truyền khắp toàn bộ giang hồ.

Mang Năng Sơn biệt viện, Mộ Tu Hàn xanh mặt nghe lấy thủ hạ người báo cáo các loại tin tức, khí cầm trong tay hiểm hơi Tử Sa Tử Mẫu phích nước nóng đập nát báy. Buổi sáng tin tức chính là mạng hần người tung ra ngoài, hần nghĩ (muốn) mượn cơ hội này tạo thế, lớn mạnh cá nhân hần cùng Vạn Kiếm Tông uy vọng, không nghĩ tới trộm gà không thành lại mất nắm thóc, cuối cùng lại đem hần cả đời này cảm thấy si nhục nhất một chuyện tuôn ra tới.

Thêm chút suy tư, hân hoi híp cặp mắt, rất nhanh liền liên tưởng đến sự tình không có đơn giản như vậy, biết chính sự kiện quá trình chính là Liễu Nhất Bạch cùng còn lại ba tên thích khách, bên cạnh hân kia bốn cái thủ hộ cao thủ là tuyệt đối không thể làm như vậy.

"Liễu Nhất Bạch, người rất tốt . . Cách người trở thành võ lâm công địch thời gian không xa ."

Giờ phút này, người trong cuộc đang khê hát lang thang ở các đại trên đường phố, trên mặt chứa đựng nụ cười. Sáng sớm đêm hân nghe được Mộ Tu Hân như thế này mà không biết xấu hổ nâng cao chính hân, vì vậy tương kế tựu kế cũng mời mấy cái người cơ trí đi tung cái này đủ để cho Mộ Tu Hân phát điên tin tức.

"Xuân phong đặc ý vó ngựa nhanh, một ngày nhìn hết Lạc Dương hoa."

Quả là nhanh quá a, Liễu Nhất Bạch lần đầu đang cùng Mộ Tu Hân trong tỷ đấu chiếm thượng phong hơn nữa hung hăng bị thương nặng hân, tâm tình thật tốt, nhìn qua lại không dứt đám người, hân suy nghĩ xuất thần, trong mắt một đạo hân mang thoáng qua, chợt lóe rồi biến mất . .

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Dao mổ heo

Đồng nhất, lại một cái tin tức nặng ký tuôn ra —— Lạc Dương Vương phủ Quận chúa Dương Tổ Tiên đem ở sau ba ngày cùng gió Quốc Công Phủ Tam công tử thành thân.

Khắp thành xôn xao, tin tức này thậm chí so với trước hai cái tới càng rung động, dù sao Quận chúa là Lạc Dương sinh trưởng ở địa phương Thiên Chi Kiều Nữ, là đông đảo chàng thanh niên tình nhân trong mộng, đột nhiên tuôn ra nàng phải lập gia đình, tâm lý đều là vô cùng thất lạc.

Thất lạc đi qua cũng đều thư thái, gió Quốc Công Phủ Tam công tử là người ra sao cũng đương nhiên là gió con trai của Quốc Công, nhưng người ta cũng không phải là chỉ cậy vào tổ tiên dư ấm con nhà giàu, tuổi gần hai mươi lăm tuổi cũng đã là triều đình lập được công lao hân mã, quan tới Văn huy tướng quân, theo tam phẩm. Đọc thuộc Tứ Thư Ngũ Kinh, tinh thông binh pháp, càng khiến người ta cảm thấy Thượng Thiên bất công là hân đã là một vị bước vào Tông Sư Cảnh Giới tối cao cao thủ.

Như thế vẫn vô song toàn yêu nghiệt nam tử, ngay cả hân đều không xứng với Quận chúa còn có ai có thể hợp với đây

Chẳng qua là tin tức quá mức đột nhiên, rất nhiều người đều là chút nào không phòng bị, ba ngày sau, thật sự là quá nhanh.

"Quận chúa với Văn huy tướng quân đơn giản là trời đất tạo nên một đôi a, Vương gia thật là nhân quang cay độc a."

"Cùng một cái như vậy kỳ tài sinh ở giống như một thời đại, thật là chúng ta lớn hạo nam nhi bất hạnh."

"Đừng nói, chúng ta những người bình thường này cùng Quận chúa Không Phải một thế giới người."

.

Liễu Nhất Bạch đứng ở trên đường, nghe bên người hình hình sắc sắc tiếng nghị luận, bất giác nắm chặt hai quả đấm. Hân mặc dù sớm theo Vương lão đầu trong miệng biết được tin tức này, lại không nghĩ rằng ngày này tới nhanh như vậy, xem ra Tiêu Diêu Vương là thiết tâm phải đem Dương Tổ Tiên lập gia đình, chấm dứt nàng tâm tư khác.

"Liễu huynh đệ, người làm sao còn có tâm tình đứng ở trên đường ngăn người chúng ta chương quỹ mời người qua có chuyện thương lượng." Đang ở lúc, một đạo thân ảnh xuyên qua đám người thẳng chạy đến Liễu Nhất Bạch trước mặt cắt đứt hân trầm tư, người tới chính là Viêm Minh.

Liễu Nhất Bạch giương mắt nhìn về phía hân, khăn khăn nói: "Cơ chương quỹ có chuyện gì thương lượng "

"Còn không phải là bởi vì Quận chúa gả người sự tình, thời gian có chút eo hẹp vội vã, bằng vào ta, chương quỹ, thư sinh, cộp cái bốn người lực chỉ có thể vì người ngăn trở trong vương phủ bốn cái lão đầu, theo chúng ta dò thăm tin tức, gió Quốc Công Phủ Tam công tử tới rước dâu, tuy chỉ mang ba nghìn tinh binh, đi theo lại còn có một vị Tông Sư Cảnh Giới cao thủ, cộng thêm Vương phủ còn dư lại xuống một ông lão cùng Tiêu Diêu Vương, bốn người này chỉ dựa vào người lực một người là vạn vạn không ngăn được.

Liễu Nhất Bạch cau mày một cái, cắn răng nói: "Không Phải còn đồ phu tiền bồi sao "

Viêm Minh nhìn hắn, cười cười: "Đây chính là chương quỹ muốn cùng ngươi thương lượng sự tình, ngươi đến liền biết."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ chốc lát liền trở lại Đồng Phúc Khách Sạn, Cơ Nhan đã sớm ở bên trong yên lặng.

Thấy Liễu Nhất Bạch, Cơ Nhan đảo đôi mắt đẹp, khẽ cười duyên, nói: "Liễu công tử, chắc hẳn Viêm Minh ở trên đường đã đem tình huống nói rõ với ngươi, bây giờ ngươi muốn ở Lạc Dương trong vương phủ cướp được ngươi tình nhân nhỏ độ khó lớn không ít, trừ phi . . . Đồ phu có thể giúp ngươi."

"Ta đây như thế nào mới có thể để cho đồ phu tiền bồi giúp ta "

"Cái này thì muốn xem ngươi thủ đoạn, cái này ta giúp không ngươi . . . Ta có thể làm chẳng qua là cho ngươi chỉ một phương hướng." Cơ Nhan thật sâu nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, nói: "Hắn liền ở hậu viện, ngươi có thể tự đi đi qua tìm hắn."

Viêm Minh gật đầu một cái, chỉ chỉ phía tây một cánh cửa, tỏ ý hậu viện liền từ nơi đó vào.

Liễu Nhất Bạch cảm kích nhìn hai người liếc mắt, cất bước liền đi vào bên trong đi. Mặc dù đồ phu nhìn là lạ, cũng không biết có cái gì không đặc thù thích, bất quá coi như là đám rông hang hổ hắn cũng phải đi xông vào một lần, dù sao có thể tranh thủ được thực lực mạnh mẽ như vậy một người trợ giúp, như vậy sau ba ngày hắn phần thắng đem gia tăng không ít.

Bước vào hậu viện, sèn soẹt tiếng mài dao liền truyền lọt vào trong tai, bên giếng nước ngồi một cái cánh tay trần hán tử, đang ở mài một cái hiện lên rét lạnh u quang đao mổ heo, đứng là đồ phu, hắn về mặt chuyên chú mài dao, đối với sau lưng tiếng bước chân bịt tai không nghe thấy.

"Đồ phu tiền bồi, ta nghĩ rằng mời ngươi sau ba ngày giúp ta ngăn trở mấy người cao thủ."

Đồ phu đem đao mổ heo buông xuống,

Xoa một chút mập trên bụng to mổ hôi, liếc hắn liếc mắt, nói: "Ta tại sao phải giúp ngươi "

"Chuyện này đối với ta rất trọng yếu, ta khẩn xin tiền bồi có thể xuất thủ, bất kể có điều kiện gì ta đều có thể đáp ứng ngươi."

Đồ phu xì cười một tiếng, lại đem lên đao mổ heo đặt ở đá mài dao bên trên, hai tay nhanh như thiểm điện, nhanh chóng mài dao, phát ra trẹt trẹt sèn soẹt âm thanh, trên người hắn thịt béo theo hắn tiết tấu không ngừng vung vẩy.

Liễu Nhất Bạch cắn cắn môi, trong mắt một đạo tinh quang thoáng qua, đồ tể này mặc dù một thân thịt béo, mài dao động tác lại có một loại kỳ quái Vận động, nhìn hắn mài dao lại chút nào sống không dậy nổi muốn chế nhạo hắn ý tưởng, ngược lại cảm thấy có một loại khác kỳ cảm.

Không có quấy rầy hắn, Liễu Nhất Bạch đứng yên lặng một bên nhìn hắn mài dao, tâm cảnh lại từ từ bình phục, kia sèn soẹt tiếng mài dao phảng phất là thế gian tới động lòng người tổ khúc nhạc , khiến cho người chìm đắm trong đó, không cách nào tự kiềm chế.

Đồ phu không để ý tới Liễu Nhất Bạch, chẳng qua là chuyên chú mài trong tay đao, hắn ước chừng mài ba canh giờ, Liễu Nhất Bạch cũng đầy đủ đứng ba canh giờ.

"Nói đi, ta tại sao phải giúp ngươi" đồ phu để đao xuống, lần đầu tiên nhìn thẳng Liễu Nhất Bạch, giọng cũng nhu hòa không ít.

"Chuyện này đối với ta rất . . ."

"Ngươi đừng nói chuyện này đối với ngươi trọng yếu bao nhiêu, nếu như mỗi người đều có rất chuyện trọng yếu muốn ta hỗ trợ, ta đây Không Phải phải làm chết" đồ phu khoát khoát tay, cắt đứt Liễu Nhất Bạch nói chuyện.

Liễu Nhất Bạch cúi thấp xuống mặt mày, trầm tư một hồi, ngẩng đầu nhìn đồ phu con mắt, nói: "Bởi vì ta muốn ngươi giúp ta!"

Đồ phu cảm thấy thú vị, khẽ cười nói: "Tại sao ngươi nghĩ ta thì phải giúp ngươi "

Liễu Nhất Bạch gờ gờ, không biết rõ làm sao trở về hắn.

Đồ phu vỗ vỗ bụng, đứng dậy nhìn Liễu Nhất Bạch, nói: "Chém đầu heo cho ta nhìn xem một chút."

"A" Liễu Nhất Bạch sững sờ.

"Ngươi giết con heo ta xem một chút, nếu để cho ta hài lòng ta giúp ngươi."

Chắc chắn đồ phu không phải nói đùa, Liễu Nhất Bạch khẽ cắn răng, xách kiếm liền hướng trong sân chuồng heo đi tới.

"Chậm, dùng tay đao." Đồ phu quát cây liễu một bên, chỉ chỉ bên giếng nước hiện lên u quang đao mổ heo.

Mặc dù không rõ Bạch đồ phu để cho bị giết heo dụng ý, nhưng ít ra hắn đã cho hắn một cái cơ hội. Bất kể như thế nào, hắn cũng phải thử một lần, đem trường kiếm buông xuống, đi đến bờ giếng, đưa tay liền hướng đao mổ heo tìm kiếm.

Cầm đao đem, liền có một luồng hơi lạnh theo thân đao chui vào thân thể của hắn, khiến cho hắn toàn thân lạnh như băng.

"Ân" Liễu Nhất Bạch khẽ nhủ mảy, đao này lại vẫn không nhúc nhích, một cái có thể so với Tông Sư sơ kỳ cao thủ lại không có lấy lên một cây đao.

Liễu Nhất Bạch không tin Tà, âm thầm lại nhiều khiến cho mấy phần khí lực, lại vẫn không thể đem đao nhấc lên một phần một chút nào.

Đồ phụ hai tay khoanh trước ngực, ngẩng đầu u buồn nhìn hướng lên bầu trời, khoe miệng chứa đựng một tia không khỏi mỉm cười, tựa hồ đã sớm ngờ tới cái kết quả này.

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Giết heo thiếu niên

Liễu Nhất Bạch hai gò má hơi nóng, heo còn không có giết thành, nhưng ngay cả người ta một cây đao cũng không cầm lên được, quả thực có chút mất mặt.

"Ngưng thần tĩnh khí, thử đi theo cây đao này câu thông, không nên dùng nội lực, mỗi thanh đao đều có linh, liền nhìn người có thể hay không để cho nó công nhận người." Đồ phụ ngược nhìn trời, chỉ điểm.

"Đao có linh "

Thì ra là như vậy, vừa mới đồ phụ để cho hắn dùng cái thanh này đao mổ heo thời điểm, trong lòng của hắn nhưng thật ra là xem thường cây đao này. Đao mổ heo không bằng trường kiếm như vậy ôn nhu, không bằng trường đao như vậy khí phách, tựa hồ cùng bất kỳ binh khí gì so sánh cũng thiếu quá nhiều.

Liễu Nhất Bạch nhìn kỹ trong tay đao mổ heo, theo đao đem đến thân đao, rồi đến từng cái hoa văn, mỗi một chi tiết nhỏ hắn cũng không có bỏ lỡ. Từ từ nhắm lại hai tròng mắt, cảm thụ bàn tay cùng đao mổ heo giữa liên lạc, thử cùng đao câu thông.

Trừ toàn thân băng Lưỡng, Tịnh không có mang cho hắn còn lại bất kỳ cảm giác gì.

"Chẳng lẽ là đồ phụ đùa bỡn hắn "

Định thần một chút, ném đi trong đầu nghĩ bậy, hắn lần nữa thử đi cùng đao mổ heo câu thông.

Thời gian một khắc một khắc đi qua, sau nửa giờ, hắn Tả Mi khẽ run, lại mơ hồ nghe được đao mổ heo một tiếng nhõn đao mình thanh.

"Khát máu dục vọng . . Nó nói nó muốn Âm Huyết . "

Liễu Nhất Bạch trong mắt tinh quang chợt lóe, lại tiện tay liền đem đao mổ heo nhấc tới. Nắm đao, tựa hồ cùng cả người hắn hòa làm một thể, đao cùng người giờ phút này lại tuy hai mà một.

Đồ phụ trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Nhất Bạch ngộ tính lại cao như vậy, chỉ nửa giờ có được hắn đao công nhận, tiến vào Nhân Đao Hợp Nhất cảnh giới.

Cái này nhìn mười phần đơn giản một chuyện, trên thực tế làm nhưng là hết sức khó khăn, đặc biệt là một cái xa lạ đao, người nghĩ nhanh như vậy hãy cùng cây đao kia tiến vào Nhân Đao Hợp Nhất cảnh giới, kia trên căn bản là không thể nào chuyện.

Tương truyền, dụng binh như thần nhân bất kể bất được binh khí gì, cũng có thể lập tức cùng binh khí hòa làm một thể, trong nháy mắt tiến vào nhân binh hợp nhất cảnh giới, lâm chiến đối địch, uy lực chợt tăng.

Về phần Vạn Kiếm Tông 'Vạn Kiếm Quy Tông' có thể hiệu lệnh bày kiếm, chẳng qua là quy tội kiếm pháp bá đạo, mà không phải chân chính cùng toàn bộ kiếm hòa làm một thể, tuy hai mà một.

"Có ý tứ."

Liễu Nhất Bạch trong tay nắm đao mổ heo, lại kỳ quái sinh ra không người nào có thể cùng hắn địch nổi ảo giác. Niềm tin của hắn nhất thời chột tăng, thân hình động một cái, đã trải qua xuất hiện ở chuồng heo trước.

Trong chuồng heo có bảy, tám con đầu mập tai to heo, bọn họ lắc đầu, điên cuồng chen đến Liễu Nhất Bạch trước mặt, trong miệng phát ra hanh hanh tức tức thanh âm, tựa hồ là cho là hắn là đút đồ ăn tới.

Hắn Tả Chuồng khê nâng, tùy ý hướng trong đó một con heo nắm tới, đem đầu kia nặng đến hai trăm cân heo mập một cái nhấc lên ném hướng không trung, đao mổ heo đã trải qua tựa như tia chớp hướng giữa không trung thọt đi qua.

Nói nhiều nói nhiều nói nhiều nói nhiều ~ a ~ nói nhiều nói nhiều nói nhiều nói nhiều ~~~~

Tĩnh Hồng máu tươi từ giữa không trung chiếu xuống, Liễu Nhất Bạch y không nhuộm máu, đao mổ heo đã trải qua theo heo mập trên bụng xuyên qua mà qua.

Heo mập đang không ngừng phát ra hanh hanh tức tức kêu thảm thiết, ngay sau đó bị Liễu Nhất Bạch hung hăng kén trên đất, heo mập trên đất lăn lộn, cơ bắp sau một lúc sẽ không tiếng thở.

"Người đây là đang giết người hay là giết heo đây" đồ phu liếc một cái trên đất heo chết, cười nói.

Liễu Nhất Bạch mặt đầy nghi ngờ: "Tiền bối, ta giết không phải là heo sao "

"Giết heo cùng giết người thật ra thì như thế, ta chỉ làm mẫu một lần, nếu là người giết hết nơi này toàn bộ heo vẫn không thể đạt tới ta muốn yêu cầu, người sau này cũng không cần rồi hãy tới tìm ta."

"Leng keng "

Đồ phu có chút giơ tay lên, Liễu Nhất Bạch trong tay đao mổ heo phát ra một đạo hung phấn đao minh, lại cưỡng ép rời tay bay đến trong tay hắn. Hắn nhẹ đập mặt đất, một con heo mập đã trải qua theo chuồng heo lăn không lên.

Tay hắn tiếp xúc địa phương, vai chỗ dựa vào chạm đất phương, chân thật sự đi lên địa phương, đầu gối thật sự đỡ lấy địa phương, cũng phát ra xương da lẫn nhau cách âm thanh, đao đâm vào đi lúc tiếng vang lớn hơn, những thanh âm này không có không hợp với Âm Luật.

Nhìn đồ phu giết heo, phảng phất là môn nghệ thuật như vậy, Liễu Nhất Bạch tròn mắt hốc mồm theo dõi hắn nhất cử nhất động.

Xuất đao, thu đao toàn bộ chi tiết cũng không có bỏ lỡ.

Đội heo mập nặng nề sau khi hạ xuống, toàn thân nó lại cũng không có tràn ra một tia máu tươi, cả con heo còn duy trì trước đáng vẻ, nhìn trông rất sống động.

"Giết heo hộ chuyên nghiệp a đây là, thế nào một người giết heo còn có thể giết đẹp mắt như vậy đây." Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, bắt giác đi phía trước đập nhẹ một bước, toàn bộ heo thân lại trong khoảnh khắc bốn phần năm tản ra, chỉ còn lại một cái Không khung xương.

Kinh ngạc đến ngây người!

Như vậy Dao Pháp thức sự quá kinh người, khó trách ba cái giống như cảnh giới Tông Sư ở trước mặt hắn đều chỉ có chạy trốn chết phần.

Đồ phu tạp ba một chút mệnh, đem đao tiện tay ném cho Liễu Nhất Bạch, không lo lắng ngồi ở bờ giếng nhìn hắn, tỏ ý có thể bắt đầu.

.

Trong hậu viện không ngừng truyền ra heo mập tiếng kêu thảm thiết, bên trong khách sạn Cơ Nhan đám người mắt lớn trừng mắt nhỏ, rồi sau đó lại không hện mà cùng cười lớn.

"Ha ha ha ha, nghĩ đến tướng mạo đường đường Liễu huynh đệ giờ phút này lại ở giết heo, ta liền không nhịn được muốn cười." Viêm Minh ôm bụng, ngồi chồm hổm dưới đất cười không dứt.

Cơ Nhan cũng là cười hoa chi loạn chiến, đầy đặn thân thể mềm mại không ngừng rung rung: "Đáng thương Liễu công tử nhé ."

..

Con thứ nhất heo, ngay cả xương mang thịt, đều bị hắn cắt thành từng khối từng khối.

Con thứ hai heo, ngay cả xương mang thịt, cắt càng đều đều.

Con thứ ba heo, ngay cả xương mang thịt.

..

Con thứ năm heo, xương thịt chia lìa, heo lúc rơi xuống đất lại cùng ban đầu đồ phụ giết đầu kia xê xích không nhiều.

"Được, ngươi rất không tồi." Đồ phụ vỗ vỗ bàn tay, cười đứng dậy nhìn Liễu Nhất Bạch."Ngươi cuối cùng trả lại cho ta còn dư lại một đầu."

"Đêm đó ở trong bóng tối ta đã thấy ngươi xuất thủ, ngươi kiếm pháp rất không tồi, mặc dù ngươi có thể bằng vào Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới Hậu kỳ thực lực và Tông Sư sơ kỳ người lẫn nhau địch nổi, nhưng chỉ cần ngươi ngày nào gặp một cái với ngươi như thể thiên phú võ học không kém đối thủ, lấy ngươi bây giờ tu vi sợ là rất khó tùy tiện chiến thắng. Giết người là môn nghệ thuật, mà ngươi sở học gần là đối với địch kỹ xảo, như thế nào nhanh chuẩn tàn nhẫn giết người, chắc hẳn ngươi đang ở đây vừa mới trong quá trình chắc có lĩnh ngộ."

Nghe đến đó, Liễu Nhất Bạch đầu còn có thể nghe không ra đồ phụ nói là để cho bị giết heo, trên thực tế lại đang chỉ điểm hắn, dạy hắn chân chính kỹ xảo giết người.

Liễu Nhất Bạch thật sâu cho đồ phụ thi lễ một cái, cảm kích nói: "Tạ Tạ tiền bối chỉ điểm, đại ân đại đức không bao giờ quên."

Đồ phụ khoát khoát tay, ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời, mặt đầy u buồn, hắn biểu tình hợp với cái kia kéo tra râu nhìn giống như là một cái vân du bốn phương thi nhân, trên người thịt béo không có ảnh hưởng chút nào hắn đặc biệt khí chất.

"Tuổi trẻ thật tốt, đã từng ta cũng vì hồng nhan trùng quan giận dữ, tại trung nguyên trên vùng đất lưu lại vô tận truyền thuyết ."

Liễu Nhất Bạch: "

"Được, ngươi mau cắt đi, đừng quấy rầy ta xem sao. Sau ba ngày ta sẽ đến giúp ngươi . ."

Nhìn sao Liễu Nhất Bạch ngẩng đầu nhìn lại, ban ngày nơi nào đến sao

Nhìn thấy chỉ có một cái đám trong suốt gần như thấy đáy trời xanh, kia xanh thắm bên trong, nhân nhả bọt từng mảnh đám mây, hắn không khỏi giờ ngón tay lên, phảng phất đầu ngón tay Mộ Nhiên đang lúc cũng bị nhuộm thành màu xanh da trời, khoe miệng có chút câu hỏi: "Tâm lý có sao, dĩ nhiên là có thể chứng kiến sao."

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Cướp cô dâu

Sau ba ngày

Sáng sớm, làm tia ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào trong nhà lúc Liễu Nhất Bạch mở hai mắt ra, rửa mặt xong tất sau khi hắn liền ngồi ở trên giường ngồi tĩnh tọa điều tức.

Toàn bộ khách sạn trống rỗng, Liễu Nhất Bạch điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, từ trên giường nhảy lên một cái. Hắn thất lưng khoá trường kiếm, sai bước hướng ngoài khách sạn đi tới.

Trong thành Lạc Dương phồn hoa vô cùng, trên đường ngựa xe như nước, hai bên đường phố cửa tiệm mọc như rừng, kêu mua, tiếng rao hàng không ngừng bên tai.

Đi tới trên đường, Liễu Nhất Bạch mới biết cái gì gọi là làm muôn người đều đổ xô ra đường, toàn bộ trên đường phố cũng chen đầy người, tới om om chỉ thấy rõ từng miếng đầu người. Quận chúa xuất giá, như vậy một cái trọng đại thời gian bên trong thành Dân bản địa cùng phụ cận không ít trong thôn toàn bộ đi tới đầu đường trông mong ngóng trông, cũng muốn nhìn một chút gió Quốc Công Phủ Tam công tử Văn huy tướng quân phong thái.

Tiêu Diêu Vương cùng gió Quốc Công vị cực nhân thần, hai người quan hệ hữu nghị quả thực náo không nhỏ động tĩnh, bên trong thành lớn đường phố nhỏ tuần tra quân lính so với bình thường hơn mấy lần, đối với qua lại người khả nghi tiến hành kiểm tra, rất sợ lập gia đình ngày sống xảy ra chuyện.

Liễu Nhất Bạch ở huyện nào trên đường chính đi ra không bao xa, liền bị Đội một tay cầm trường mâu quân lính ngăn lại.

"Đứng lại, ngươi là người nào vì sao mang kiếm ra ngoài "

"Ta là người trong võ lâm, vì sao không thể mang kiếm "

"Người không thấy ba ngày trước phát cáo thị sao hôm nay chính là Quận chúa cùng Vân huy tướng quân lập gia đình ngày, đề phòng có người sinh sự, bên trong thành toàn bộ trăm họ không được mang theo binh khí ra ngoài."

..

Còn có chuyện này Liễu Nhất Bạch này ba ngày cũng ở trong khách sạn luyện kiếm, chưa từng ra ngoài nửa bước, cho nên căn bản cũng không biết bên trong thành dán như vậy một tấm cáo thị.

Đi phía trước tiếp cận tiếp cận, đội kia quân lính lập tức đem trường mâu chỉ hướng hắn, mặt đầy phòng bị.

"Quan gia hiểu lầm, tại hạ là phụng Thần Bộ đại nhân cái đồ mệnh tới tặng quà." Liễu Nhất Bạch tỏ ý trước nhất một cái quân lính mượn một bước nói chuyện, bất động thanh sắc hướng trong tay hắn nhét một tấm một trăm lượng ngân phiếu.

Phía trước nhất người quan binh kia dùng khoeo mắt liếc qua liếc một cái trong tay ngân phiếu, tâm lý mừng thầm, này một trăm lượng đủ bọn họ một đội này huynh đệ ở thanh lâu thật tốt bụng thả xuống. Nhìn Liễu Nhất Bạch như vậy lên đường, hắn liền lên mở một con mắt nhắm một con mắt tâm tư, dù sao trong vương phủ cao thủ nhiều như mây, lượng cái này tiểu tử chưa ráo máu đầu cũng không làm nổi lên sóng gió gì được.

"Còn nữa, người biên cái lý do cũng biên cái độ tin cậy cao điểm được rồi, Thiết Huyết Thần Bộ như vậy thần long kiến thủ bất kiến vĩ đại nhân vật, làm sao có thể sẽ để cho người tới tặng quà, người khác dùng đầu ngón chân nghĩ (muốn) cũng có thể nghĩ đến người đang ở đây tán gẫu được rồi." Người quan binh kia oán thầm, trên mặt lại gây lên làm ra một bộ hết sức lo sợ đáng vẽ, nói: "Nguyên lai là Thần Bộ đại nhân sứ giả, tiểu môn mọn phạm, mong rằng sứ giả đại nhân không chấp tiểu nhân."

Là một trăm lượng, sẽ để cho tiểu tử này già bộ trở về đại gia đi.

Liễu Nhất Bạch tán thưởng liếc hắn một cái, đối với chúng quân lính cười cười, xoay người liền biến mất ở trong bể người.

Lạc Dương Vương phủ sân cao lớn, khí phái phi phàm, đồ thất đại môn dẫn đến thật to chữ hỷ, hai bên đại môn treo cao mấy treo lớn đèn lồng màu đỏ. Lúc này trước phủ ngựa xe như nước, ra vào người nối liền không dứt, ra vào người không khỏi là thân phận tôn quý, hơn phân nửa đều là trong thành Lạc Dương nhân vật nổi tiếng.

Liễu Nhất Bạch quẹo vào Vương phủ cạnh một cái trong hẻm nhỏ, yên lặng xem chừng trước phủ trên đường phố chiều hướng.

Qua ước chừng nửa giờ, trên đường chính cổ nhạc tiếng động vang trời, trên đường phố quần chúng vây xem rướn cổ lên không ngừng nhìn, khắp khuôn mặt là hưng phấn thần sắc. Nguyên lai là gió Quốc Công Phủ rước dâu đội ngũ đến.

Phía trước nhất là một cái cười cao đầu đại mã anh khí thanh niên, đúng là gió Quốc Công Phủ Tam công tử Phong Lăng Tiêu. Hắn người khoác đồ thẩm vui y, mặt đầy vui mừng, khoe miệng chứa đựng một vệt mỉm cười mê người, đối diện hai bên quần chúng vây tay tỏ ý. Rước dâu đội ngũ thật sự là đồ sộ vô cùng, trừ kia tùy tùng ba nghìn tinh binh, chỉ là cổ nhạc tay cũng không dưới trăm người, thanh thế thật lớn.

Trong đám người sôi trào khắp chốn.

"Vân huy tướng quân thật là đẹp trai a."

"Chúc tướng quân cùng Quận chúa trăm năm tốt hợp, sớm sinh quý tử."

"Trăm năm tốt hợp."

Lạc Dương Vương trước cửa phủ dây pháo đủ vang, ti trúc trỗi lên.

Phong Lăng Tiêu thần thái phấn chấn, vẫy tay từng cái hướng mọi người cảm ơn.

Đội gió Quốc Công Phủ rước dâu đội ngũ vào Vương phủ sau, trên đường phố cuối cùng không có như vậy huyền ảo.

Liễu Nhất Bạch từ ngõ hẻm trung quẹo ra, nghe trong vương phủ cổ nhạc cùng trận trận tiếng hoan hô, hắn ở trong lòng một trận cười lạnh.

"Ta có một bầu rượu, đủ để thăm hỏi Phong Trần. Thương quân đi vất vả, nguyên làm thêm người uống rượu." Dương Tổ Tiên đêm đó nói chuyện vẫn ở chỗ cũ trong đầu hắn không ngừng vọng về, hắn làm sao có thể cô phụ nàng tình ý đây.

Nghĩ tới đây, Liễu Nhất Bạch không do dự nữa, đem trường kiếm rút xuất kiếm vỏ, sai bước hướng Vương phủ đi tới.

Đây là Vương phủ bên ngoài những hộ vệ kia đã trải qua chú ý tới hắn, lớn tiếng quát: "Người là người nào vì sao mang theo binh khí xuất hiện ở nơi này người lại dám không nhìn Vương phủ phát ra cáo thị."

Liễu Nhất Bạch không để ý tới bọn họ, nâng lên kiếm chỉ về đằng trước. Những hộ vệ kia muốn lên trước, Huyết Kiếm lại đột nhiên bộc phát ra một đạo chói ánh mắt mang, Liễu Nhất Bạch trên người hiện ra một luồng nhiếp nhân tâm phách khí thế, bọn hộ vệ kinh hồn bạt vía, không tự chủ được lui về

phía sau mấy bước.

Lúc này trong vương phủ, Phong Lăng Tiêu cùng Dương Tổ Tiên đang chuẩn bị bái đường, sau đó đang lúc này cơ hồ tất cả mọi người, bất kể là biết võ công, không biết võ công trong lòng người cũng dâng lên một luồng mãnh liệt cảm giác bất an thấy.

'Nhất Bái Thiên Địa.'

'Âm'

Ngay tại tùy tính Phong Lăng Tiêu tới người tông sư kia vừa dứt lời đang lúc, trong thiên địa bỗng nhiên vang lên trận trận tiếng sấm gió, bên trong phòng khách mọi người đều kinh hãi.

Liễu Nhất Bạch lăng không lên, toàn thân chân khí điên cuồng xông ra, Huyết Kiếm mạnh mẽ hướng xuống chém một cái, một đạo dài đến hơn mười trượng tia máu tựa như tia chớp cúi xuống. Lạc Dương Vương phủ cao lớn cửa lầu nhất thời bị tia máu chém thành hai nửa, ở rầm rập trong tiếng ngược sập xuống.

Một đạo sâu không thấy đáy rãnh giống như một cái Hắc Long như vậy theo Vương phủ trước đại môn, xuyên qua sân thẳng đến đại sảnh trước.

Bên trong phòng khách mọi người toàn bộ bị Đột Như Kỳ Lai biến cố cho kinh ngạc đến ngây người.

"Tình huống gì đầu năm nay còn không người nào dám tới Lạc Dương Vương phủ gây chuyện hay là ở Quận chúa ngày đại hôn tới gây chuyện, này rõ ràng chính là đập phá quán a, đánh mặt a, người này cũng quá to gan lớn mật đi."

'Bảo vệ Quận chúa.'

Bên trong phòng khách một trận đại loạn.

Nghe được ngoài cửa động tĩnh, Dương Tổ Tiên mặt mày rũ rập, trong lòng căng thẳng, nàng tựa hồ Liên nhớ đến một người, một cái ở trong thành Kim Lăng ôm nàng huyết chiến Bát Phụng nam nhân. Nàng sắc mặt vui mừng, lại lại đột nhiên biến hóa tái nhợt. "Nếu là người đến, Tiên nhi coi như là không nhìn lầm người. Nhưng nếu là người tới, đối mặt trong vương phủ Chư hơn cao thủ người lại thì như thế nào có thể đi ra ngoài. ."

Phong Lăng Tiêu cũng thật bị sợ không nhẹ, nhìn cúi đầu giống như bị giết mình tiểu bạch thỏ Dương Tổ Tiên, hấn mặt âm trầm, trong lòng xông ra ngọn lửa hừng hực, lại không người nào dám tới quấy hấn đường đường gió Quốc Công Phủ Tam công tử, triều đình Văn huy tướng quân hôn lễ, đơn giản là ăn gan bảo.

Tiêu Diệu Vương nhìn bên trong đại sảnh hốt hoảng mọi người, quát to: "Chư vị không nên kinh hoảng, nơi này chính là ta Tiêu Diệu Vương phủ đệ, không có ai có thể ở Bản vương nơi này gây chuyện."

Vương lão đầu sắc mặt nghiêm túc, nói: "Là Liễu Nhất Bạch tên tiểu tử thói này, nhất định là hắn!"

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Xông vào

Bên trong phòng khách toàn bộ tân khách cũng không rõ vì sao nhìn chăm chăm Vương lão đầu, gần đây danh truyền Lạc Dương 'Huyết Ma' Liễu Nhất Bạch bọn họ dĩ nhiên là nhận biết, lại chẳng biết tại sao Vương lão đầu nhất khẩu giáo định là hắn tới.

Tại chỗ cũng chỉ có số ít mấy cái người biết chuyện biết, Quận chúa cùng Liễu Nhất Bạch có chút không giống tầm thường quan hệ. Nghe một chút Vương lão đầu nói là Liễu Nhất Bạch, bọn họ nhất thời nhưng. "Huyết Ma nhất định là nghe được Quận chúa phải lập gia đình tin tức, hôm nay đặc biệt qua tới quấy rối tới."

"Ha ha ha ha. " Cười dài một tiếng tự Vương phủ bên ngoài vang lên.

"Ai là Phong Quốc Công Phủ Tam công tử Kim Lăng Liễu Nhất Bạch tới thăm viếng." Cuộn cuộn Âm Công ở Lạc Dương Vương phủ bầu trời âm âm kích động.

Vương lão đầu cùng với khác người biết chuyện sắc mặt chợt biến, bọn họ một mực lo lắng sự tình hôm nay lại thật phát sinh. Vương lão đầu có chút hồi hận ban đầu đem tin tức này nói cho Liễu Nhất Bạch, hẳn không nghĩ tới Nhất Bạch đối với Dương Tổ Tiên cảm tình như vậy thật, lại to gan lớn mật dám đến Vương phủ cướp cô dâu.

Bất quá suy nghĩ một chút cũng vô dụng, Tiêu Diêu Vương gả con gái người, như vậy oanh động sự tình cũng giấu giếm không bao lâu, hẳn thủy chung là sẽ biết.

Bái đường nghi thức đã trải qua không cách nào tiến hành tiếp, giờ phút này Liễu Nhất Bạch đã trải qua do Vương phủ nơi cửa chính, một đường đánh vào bên ngoài thính đường. Tay hắn cầm một thanh trường kiếm, thân kiếm tản ra sáng chói tia máu, kiếm khí màu đỏ ngòm chỗ đi qua, thương đoạn Kích gãy, Đoạn Nhận phóng. Kiếm khí ngang dọc kích động, lực lượng cường đại ba động lấy hắn làm trung tâm ở trong viện sỏi trào mãnh liệt, Lạc Dương trong vương phủ hộ vệ như sóng dữ trung lực bình một loại dung đưa, thành hàng thành hàng người bị hất tung ở mặt đất, bên trong phủ lại không một người có thể anh kỳ phong.

Phong Lăng Tiêu khí cần răng nghiêng lợi, hận không được đem điều này quấy hắn hôn lễ người ăn tươi nuốt sống, hắn kéo xuống trước ngực đỏ thắm pháo bông, bước nhanh ra ngoài đi tới.

Trong phòng khách tân khách, bao gồm Tiêu Diêu Vương ở bên trong, cũng đồng loạt đi tới trong sân. Dương Tổ Tiên thân thể mềm mại một trận run rẩy, nằng do dự một chút, cuối cùng kéo xuống trên đầu khăn đỏ, cũng tới đến trong sân.

Lúc này Tiêu Diêu Vương đã trải qua ra lệnh cho người phong tỏa Vương phủ, vô số quân lính đem Vương phủ đoàn đoàn bao vây. Phong Lăng Tiêu ba nghìn tinh binh cũng sau đó điên cuồng hướng bên trong phủ tràn vào, đem Liễu Nhất Bạch vây ở trong đó.

Phong Lăng Tiêu tiến lên một bước, chỉ Liễu Nhất Bạch, cả giận nói: "Ngươi là người phương nào vì sao quấy Bồn tướng quân hôn lễ "

Liễu Nhất Bạch hướng trong đám người quét tới, chứng kiến ở Vương lão đầu sau lưng nước mắt như mưa Dương Tổ Tiên, đối với người sau khẽ mỉm cười. Quay đầu nhìn về phía trước mặt Phong Lăng Tiêu, nói: "Ngươi là lỗi tại người cầm sao tên ta không muốn cùng ngu xuẩn người ta nói lần thứ hai. Về phần ta vì sao phải tới nơi này, đó là bởi vì . . Ta muốn mang vợ ta đi."

Phong Lăng Tiêu sắc mặt tái xanh: "Ngươi nói những gì đó làm tiên chính là ta sắp quá môn phu nhân."

Hắn đang muốn tiến lên đem Liễu Nhất Bạch bắt lại, trong đám người lại có một người vóc dáng cao ráo người trung niên tách mọi người đi ra, đưa hắn ngăn ở phía sau, nói: "Liễu Nhất Bạch, ngươi năm lần bảy lượt cùng triều đình đối nghịch, Ác Quán Mãn Doanh. Ở Kim Lăng, ngươi thí sát mệnh quan triều đình bị truy nã, là ai cho ngươi cuối cùng không có bị quan phủ truy nã quy án, chém đầu răn chúng là ta; ở Lạc Dương, ngươi một lời không hợp giết ta Lạc Dương Vương phủ Phiêu Kỳ thống lĩnh, là ai cho ngươi sau chuyện này như cũ có thể nghênh ngang ra vào trong thành bên ngoài hay là ta. Nếu không phải Tiên nhi lấy mệnh tướng lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác, ngươi sớm cũng không biết chết bao nhiêu lần, hôm nay ngươi không hiểu được cảm ơn, ngược lại còn phải tới quấy hôn lễ, này chính là các ngươi cái gọi là Hành Hiệp Trượng Nghĩa nhi nữ giang hồ hành động ta xem ngươi chính là một cái Bất Trung bất nghĩa giang hồ thứ bại hoại."

Liễu Nhất Bạch vẫn là lần đầu tiên thấy Tiêu Diêu Vương Dương Từ Ân.

Tổng cái đó tiêu sái mỹ thiếu niên, giờ thương Byankugan nắm Thanh Thiên, kiểu như Ngọc Thụ Lâm Phong trước. Giờ phút này, chỉ có dùng những lời này để hình dung hắn mới khít khao nhất, nghe hắn chữ nào cũng là châu ngọc chỉ trích; nhìn hắn kiên nghị mặt mũi, Liễu Nhất Bạch lại sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, thân thiết, quen thuộc, thật giống như chính là một cái hắn nhận biết thật lâu tiền bối.

Hắn ánh mắt dò dẫm, yên lặng suy nghĩ Dương Từ Ân vừa mới kia một phen, hắn không nghĩ tới xông ra mấy lần đại họa toàn bộ đều là Dương Tổ Tiên đang giúp hắn giải quyết, càng xác thực nói giải quyết đều là Tiêu Diêu Vương Dương Từ Ân.

Liễu Nhất Bạch ôm quyền xá, nói: "Vương gia cứu giúp ân, tại hạ không cần báo đáp."

Trong mắt của hắn thần sắc cứng lại, trong tay Huyết Kiếm Quang Hoa dốc chuyển, trong chớp mắt liền đâm thủng hắn vai trái, máu tươi tung tóe, cuối cùng lại bị Huyết Kiếm toàn bộ chiếm đoạt đi vào. "Đệ nhất kiếm, Tà vương gia giúp tại hạ triệt tiêu truy nã."

'Phốc thử '

Liễu Nhất Bạch đem Huyết Kiếm rút ra, lại từ vai phải xuyên qua mà qua. "Kiếm thứ hai, Tà vương gia không truy cứu ân."

Liên tục lưỡng kiếm sau, sắc mặt hắn biến hóa tái nhợt, trên mặt cũng không thường có mồ hôi lớn chừng hạt đậu chảy xuống, trong tay Can Tương kiếm lại bởi vì hút tinh huyết mà ánh sáng đại tác, rét lạnh trên thân kiếm tỏa ra ánh sáng lung linh, nhàn nhạt huyết vụ ở trên thân kiếm sôi trào.

Vây xem tân khách, bọn binh lính đều là thâm kinh hãi, không nhớ đến một người đối với chính mình cũng có thể ác như vậy. Dương Tổ Tiên chứng kiến càng là phát ra một đạo duyên dáng kêu to, ầm áp nước mắt không ngừng theo trên mặt hạ xuống, đem trên người quần đỏ đánh nửa ướt.

Ngay cả Dương Từ Ân trên mặt cũng khó lộ ra vẻ kinh dị, người trẻ tuổi này tâm trí quả cảm, quả quyết sát phạt, hơn nữa nhìn cũng sẽ không khiến cho người chán ghét.

Bỗng nhiên dừng lại, Liễu Nhất Bạch giọng khàn khàn nói: "Mặc dù những thứ này không đủ, chỉ đây đã là ta bây giờ có thể trả lại ngươi toàn bộ. Ta mệnh, bây giờ còn không thể lưu lại nơi này, ta muốn mang Tiên nhi đi, nằng căn bản không thích Phong Quốc Công Phủ Tam công tử, nếu là thật gả cho

hắn, chỉ có thể thống khổ cả đời, người nhần tâm để cho nàng lâm vào hố lửa sao "

"Người có tư cách gì cho nàng hạnh phúc luận võ công, người chẳng qua là một Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới phế vật; bàn về bối cảnh, người chẳng qua là trên giang hồ một môn phái nhỏ đệ tử; người muốn cái gì cái gì không có, mà cha ta đất là quốc công; ta hai mươi lăm tuổi cũng đã bước vào Tông Sư Cảnh Giới;" quan tới tam phẩm, chấp chừng một trăm ngàn binh mã; Thi Từ Ca Phú, binh pháp quyền biến, ta tinh thông mọi thứ, người lấy cái gì so với ta "

Phong Lăng Tiêu mặt nhần nhíu lại nói, hắn đã vừa mới theo tùy tính Tông Sư trong miệng biết được Liễu Nhất Bạch thân phận bối cảnh, nội tâm của hắn cực kỳ không cam lòng, không nghĩ tới Dương Tổ Tiên cùng Liễu Nhất Bạch lại có như thế sâu dến đáp, đặc biệt là đem hắn chứng kiến Dương Tổ Tiên ruột gan đứt từng khúc, nước mắt như mưa bộ dáng, trong lòng của hắn lửa ghen cháy bùng hực, theo hắn lòng ngực bên trên phun ra.

Liễu Nhất Bạch liếc hắn liếc mắt, cười lạnh nói: "Cái gì chó má Quốc Công Phủ cái gì chó má Văn huy tướng quân bàn về bối cảnh, ở trước mặt người ta xác thực cái gì cũng không phải, chỉ vậy thì như thế nào Tiên nhi không thích người chính là không thích người. Tông Sư Cảnh Giới thì như thế nào không phục ta đánh người cha cũng không nhận ra người."

Theo gió Lăng Tiêu tới Tông Sư cường giả thấy hắn không tiếc lời, không chút nào đem Quốc Công Phủ coi ra gì, cả giận nói: "Liễu Nhất Bạch người quá mức, không nên quên người là Đại Tông con dân, một cái người cùng khổ có thể cùng triều đình đại thần nói như vậy sao người muốn chia tôn ti."

Phong Lăng Tiêu cũng còn chưa lên tiếng, lại ngược lại trước có một cái trung thành chó nhảy ra.

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Thống khoái đánh giá

Liễu Nhất Bạch đảo mắt nhìn trước mặt mọi người, nhần nhật nói: "Thiên Tôn Địa Tì, càn khôn định vậy. Hèn mọn cao lấy Trần, sang hèn vị vậy. Các người quần áo gọn gàng, cao cao tại thượng, liền muốn mỗi người ở trước mặt các người cũng khom lưng khụy gối, dựa vào cái gì người mở miệng một tiếng người cùng khổ, người lại cao hơn chúng ta đất đi nơi nào "

Nhìn trong đám người mặt mũi tiều tụy Dương Tổ Tiên, Liễu Nhất Bạch trong lòng căng thẳng, ôn nhu nói: "Tiên Nhi, ta mang người đi!"

Dương Tổ nước mắt tràn mi mà ra, gật đầu một cái định hướng bên cạnh hắn đi tới, lại bị Dương Từ Ân kéo lại.

"Ta đã cho người cơ hội, là người không hiểu được quý trọng." Dương Từ Ân lắc đầu một cái, lạnh lùng nói: "Đem hắn bắt lại cho ta."

"Người này nhiều lần nhục ta Quốc Công Phủ, Vương gia mời bán ta cái mặt mũi, cho ta tự tay đưa hắn bắt lại." Quốc Công Phủ người tông sư kia cường giả đối với Dương Từ Ân thì lễ, thỉnh cầu nói. Thấy người sau ngậm cho phép, hắn theo bên cạnh hộ vệ trong tay đoạt lấy một cây trường đao, hướng về phía Liễu Nhất Bạch liền vỗ xuống, rét lạnh Đao Khí phát ra 'Hiển hách' tiếng xé gió.

Liễu Nhất Bạch cười lạnh một tiếng, tay trái Huyết Kiếm trở tay bỏ ra, một đạo nóng rực tia máu vọt tới trước, quang hoa sáng chói kích động ra năng lượng thật lớn ba động, mang theo một luồng mãnh liệt cuồng phong, phát ra trợn trợn dị khiêu.

"Ha ha, sẽ để cho trong mắt người người cùng khổ thật tốt giáo huấn người một phen, hôm nay ta Liễu Nhất Bạch phải đại náo Vương phủ."

Đao Khí cùng kiếm khí lẫn nhau đụng vào nhau, trên không trung phát ra trợn trợn xé vải tiếng, Liễu Nhất Bạch tại chỗ không nhúc nhích, người tông sư kia lại lui về phía sau liền tiếp lui năm bước, hắn huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn, sắc mặt đỏ ửng. Nhưng hắn vẫn không chịu lùi bước, cặp mắt hàn quang lóe lên, giờ đao lần nữa xông lên. Dù sao chuyện liên quan đến Quốc Công Phủ mặt mũi, bất kể đáy lòng có nhiều rung động, hắn đều muốn không chút do dự xông lên.

Đến Tông Sư Cảnh Giới, đã trải qua không nửa câu nệ với chiêu thức so đấu. Không trung kiếm khí, Đao Khí ngang dọc kích động, Liễu Nhất Bạch chém ra một đạo tia máu sau phóng lên cao, tung người đến hư không. Cả người bốn phía huyết vụ mê mang, như cháy bùng hực ngọn lửa như vậy, giống như một tên tẩm Huyết Tu La.

Hắn từ không trung thẳng tắp rơi xuống, áp lực thật lớn hướng người tông sư kia bao phủ xuống, vô cùng uy áp làm hắn không thở nổi.

Từ bị đồ phụ chi điểm sau, Liễu Nhất Bạch Kiếm Thế so với dĩ vãng càng hung hiểm hơn, kiếm kiếm trí mạng, giờ phút này người tông sư kia cường giả

trong mắt hấn phẳng phát biến thành một con đọi làm thịt heo mập, hấn đầm đìa tự nhiên Vô ý, đem người tông sư kia dao động miệng mũi tràn máu.

Lại vừa là một đạo tia máu hướng hấn chém thẳng tới.

Người tông sư kia cường giả đối mặt Liễu Nhất Bạch không thuận theo không ngăn thế công, da đầu tê dại phiền, thậm tự trách mình cậy mạnh lắm hạ như vậy cái khổ sai chuyện. Nhưng ở nhiều như vậy nhân vật nổi tiếng mặt, hấn không muốn lùi bước, không nghĩ mất mặt, càng không muốn để cho Phong Quốc Công Phủ mất hết thể diện. Hấn kiên trì đến cùng giờ đao chào đón, sáng chói Đao Khí xông thẳng lên.

'Oanh' 'Oanh' hai tiếng nổ mạnh trung, Quang Hoa thoáng hiện, khí lẫm cuộn cuộn, người tông sư kia cường giả bị dao động bay rớt ra ngoài. Tu vi cao thâm người cũng nghe được hai tiếng giòn vang, nhìn kỹ có thể phát hiện, bị dao động sôi trào đi ra ngoài người tông sư kia giờ lên hai cánh tay gãy, vô lực rũ xuống.

Toàn trường xôn xao.

"Phong Quốc Công Phủ Tông Sư lại bại."

"Một tên Kiếm Khí Xuất Thế cao thủ thanh niên lại đem Tông Sư Cảnh Giới cường giả đánh bại, quả thực quá không tưởng tượng nổi."

"Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a."

..

"Gia gia, chính là kia người xấu, đem cha đưa ta bảo bồi cướp đi, hấn bây giờ lại tới Lạc Dương Vương phủ gây chuyện, người nhanh đi hỗ trợ đem hấn tóm lấy, có được hay không vậy" trong đám người Nguyệt Lăng bắt một cái ông lão mặc áo trắng cánh tay không ngừng lay động.

Coi như trong thành Lạc Dương hùng cứ một phương đại gia tộc, Nguyệt gia Tự Nhiên cũng là được mời tới dự lễ, ông lão mặc áo trắng hung hăng trừng Nguyệt Lăng liếc mắt, nói: "Tiểu nha đầu, sự tình ngọn nguồn Vương lão đầu cũng nói với ta, người không đi cướp người ta ngựa người ta lại làm sao sẽ chạy đến trong phủ gây chuyện cha người thức sự quá dung túng người, mới để cho người biến hóa như bây giờ vậy điều ngoa tự do phóng khoáng. . Chuyện này đừng nhắc lại, 'Tình Nhân Hoa' coi như là cho hấn bồi thường đi."

"Hừ, gia gia lấy tay bắt cả a." Nguyệt Lăng tức giận hắt ra ông lão mặc áo trắng,

Nghiêng đầu qua không nhìn hấn nữa.

Ngay tại lúc đó, hấn lại hướng ngã xuống đất người tông sư kia chém ra một kiếm, sáng chói chói mắt tia máu như kinh thiên Trường Hồng, tựa như nhảy lên không thiểm điện, hạo lớn năng lượng ba động sau đó mãnh liệt.

Kia sáng chói Kiếm Mang nếu là bỏ vào người tông sư kia trên người, nhất định sẽ để cho hấn tan xương nát thịt. Ở Phong Lăng Tiêu sau lưng lập tức lao ra năm tên Kiếm Khí Xuất Thế cảnh giới cao thủ, tiếp này Bá Thiên tuyệt địa một kiếm.

"Oanh "

Xông lên năm tên cao thủ, trong tay kiếm gãy đứng ngẩn ngơ tại chỗ trong miệng không ngừng ho ra máu, này uy thế của một kiếm lại để cho bọn họ người bị thương nặng.

Liễu Nhất Bạch ngao ngễ mà đứng, nhàn nhạt liếc một cái khiếp sợ mọi người. Quanh người hấn huyết vụ càn lộn lờ, lại để cho người mơ hồ không thấy rõ hấn đáng về. Mà ngã xuống đất người tông sư kia là sắc mặt tái nhợt, trong miệng không ngừng ho ra máu, mặt đầy xấu hổ về.

Mới vừa mới quyết đấu quá nhanh, tất cả phát sinh trong nháy mắt, nếu không phải kia năm tên cao thủ liều mạng ngăn trở một kiếm kia, sợ rằng lúc này hấn đã trải qua tan xương nát thịt, bị mất mạng.

Nguyệt Lăng trong mắt lóe lên một vẻ kinh dị, tâm lý tựa hồ chẳng phải thỉnh cầu Liễu Nhất Bạch, anh hùng này cứu mỹ nhân kiều đoạn từ xưa chính là nữ tử muốn nhất đích thân việc trải qua một chuyện.

"Này chết quái nhân thật đúng là một đa tình a, hừ."

Dương Tử Ân liếc một cái ngã xuống đất không dậy nổi Quốc Công Phủ Tông Sư, trong mắt tức giận hoành sinh, đối với đứng phía sau năm ông lão áo xám lạnh giọng phân phó nói: "Đem điều này Tặc Tử bắt lại cho ta, bất luận sống chết!"

Bất luận sống chết! Bốn chữ này nặng tựa vạn cân, ép trong lòng người không thở nổi.

Dương Tử Tiên sắc mặt trắng nhợt, quỳ sụp xuống đất, cầu khẩn nói: "Cha, Tiên Nhi van cầu người, thả Liễu đại ca đi. Không nên để cho năm vị gia gia xuất thủ, ta đáp ứng người, ta gả cho Phong Lăng Tiêu, yêu cầu người thả hấn."

Dương Tử Ân thấy vậy thời gian nàng còn phải là Liễu Nhất Bạch cầu tha thứ, ánh mắt lạnh dần, nghiêng đầu qua không nhìn nàng. Dương Tử Tiên thấy hấn sắc mặt lạnh lùng, lại xoay người quỳ rạp xuống năm vị lão giả áo xám trước mặt, khóc không thành tiếng nói: "Tiên Nhi yêu cầu cầu các người, không nên đối với Liễu đại ca xuất thủ."

Vương lão đầu trong mắt lóe lên một vết không đành lòng, thở dài nói: "Nha đầu, người quá mệt mỏi, nghỉ ngơi cho khỏe đi." Nói xong, một cái Chưởng Dao bỏ vào Dương Tổ Tiên sau nơi cổ, nâng mắt tối sầm lại liền bất tỉnh.

Để cho bên người thị nữ đem Dương Tổ Tiên đỡ lấy sau, hần cùng với còn sót lại bốn gã lão giả tách mọi người đi ra, một luồng khiếp người khí thể tuôn trào ra, toàn bộ Vương phủ không trung Phong Vân Biến Sắc.

Kêu lên không ngừng bên tai.

"Trời ơi, năm tên Tông Sư Trung kỳ cao thủ tuyệt đỉnh."

"Lạc Dương Vương phủ thật là số tiền khổng lồ a, năm người này tùy tiện một người xuất thủ Liễu Nhất Bạch sợ là đều không thể ngăn cản, huống chi là bọn họ cùng tiến lên."

"Xem ra Tiêu Diêu Vương là quyết tâm muốn chung kết cuộc nháo kịch này a."

Nguyệt Lăng cũng cái to nhỏ miệng, mặt đầy không tưởng tượng nổi nhìn trong sân đứng lẳng lẳng năm tên ông lão áo xám, nàng không nghĩ tới người quái nhân kia lại có thể bức bách đến muốn năm cái Tông Sư cao thủ đồng thời bắt hần, thật sự là . . . Quá . . . Quá tuần tú.

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Khuất phục

"Từ Lão Đầu, người lại phải chơi đùa ý lớn hiếp nhỏ bộ này trò lừa bịp sao" ngẩng lên trước mặt sừng sững như núi năm đạo nhân ảnh, Liễu Nhất Bạch từ tốn nói.

Họ Vương lão già biết là đang nói hần, trên mặt có nhiều chút mất tự nhiên, lại bị hần hết sức che giấu đi."Xú tiểu tử, người đừng khí ta rất thương thức, nhưng người thức sự quá lỗ mãng, đừng nói Lạc Dương Vương phủ, vền vền là Phong Quốc Công Phủ là có thể cùng các người Lạc Hà Môn so sánh hơn thua, người biết người bây giờ hành vi sẽ cho các người môn phái mang đến nhiều đại phiền toái sao bắt quá hiện tại nói cái gì đều vô dụng, chúng ta năm cái lão gia hỏa không nghĩ buộc người, buông bình khí xuống, từ nơi này rời đi đi."

"Cám ơn hảo ý của người, lão đầu." Liễu Nhất Bạch cười cười."Không có mang thượng tiên mà ta sẽ không đi."

"Được." Họ Vương lão đầu khẽ vuốt cằm, trán Thượng Tam Đạo nếp nhăn càng sâu rất nhiều, lăm lăm chân khí đem áo quần hần thổi cổ trương lên.

Dứt lời, năm người đồng loạt đi phía trước đạp nhẹ một bước, toàn bộ Lạc Dương Vương phủ lại có chút lay động, khối lớn khối lớn ngói xanh theo trên mái hiên rớt xuống đến, đung đưa từng mảnh bụi mù.

"Các người cần người nhiều ức hiếp người ít sao "

"Chúng ta bây giờ không phải là cái gì trong chốn giang hồ tiền bối, mà là coi như Lạc Dương Vương phủ cung phụng phụng mệnh hành sự mà thôi."

"Giỏi một cái phụng mệnh hành sự." Liễu Nhất Bạch vỗ vỗ tay, cười nói: "Đã như vậy . . ."

"Phanh."

Một đạo giống như kiêu tiếng sấm rền nổ vang đi qua, năm cái bóng đen không biết lúc nào xuất hiện ở Liễu Nhất Bạch trước người, bọn họ tất cả mặc y phục dạ hành, chỉ lộ ra cặp mắt, không thấy rõ dung mạo. Chỉ có hai bóng người theo đường cong lá lướt bên trên có thể phân biệt ra được là lưỡng người đàn bà.

Người tới chính là Đồng Phúc Khách Sạn năm người tổ, tiểu quả phụ Cơ Nhan; quý chân Viêm Minh; Đồ Phu; điệu thủ thư sinh; cạp cái.

Trong đám người lại bộc phát ra một tràng thốt lên, bất thành linh năm bóng người về mặt khí thể nhìn lại không chút nào kém hơn Lạc Dương Vương phủ năm tên ông lão áo xám, hiển nhiên cũng là Tông Sư Cảnh Giới tối cao cao thủ.

"Trời ơi, đơn giản là Tông Sư tụ tập a, lại có mười mấy Tông Sư đồng thời xuất hiện ở một chỗ."

"Huyết Ma quả nhiên là không đơn giản a, lại có thể mời được năm vị Tông Sư cao thủ hỗ trợ."

"Không nghĩ tới a."

..

Họ Vương lão già sắc mặt đông lại một cái, hắn cảm giác đối diện năm bóng người tàn nát ra rét lạnh sát khí, hiển nhiên người người đều là theo Thi Sơn Huyết Hải trung bò ra ngoài chủ, hắn có chút giơ tay lên, nhàn nhạt nói: "Năm vị cao nhân, Lạc Dương Vương phủ với các ngươi không thù không oán, lão phu khuyên các ngươi cũng không cần tranh đoạt vũng nước đục này."

"Liễu công tử, chúng ta giúp ngươi kéo mấy người kia, ngươi đi nhanh đưa ngươi tình nhân nhỏ cướp đi. Ha ha ha . ."

Liên tiếp như chuông bạc tiếng cười truyền tới Liễu Nhất Bạch Thước Hải, đúng là Cơ Nhan đang dùng Truyền Âm Nhập Mật công pháp ở cùng hắn nói chuyện.

"Được, Cơ chương quỹ, đối đãi với ta cướp được người, các ngươi ngay lập tức sẽ rút lui, ngàn vạn lần không nên ham chiến." Liễu Nhất Bạch nhìn bên trái nhất một đạo thân ảnh nói.

"Ừ ngươi là làm sao biết người nào là ta "

"Trần, tận quản các ngươi cũng mặc y phục dạ hành, hơn nữa ngươi và cạp cái còn tạm được cao, rất dễ dàng để cho người không phân biệt được các ngươi ai là ai. Về phần ta là làm sao thấy được . . Là bởi vì ngươi cái mỏng so với nàng kiều nhiều."

Cơ Nhan: "

Dứt lời, bốn cái bóng đen xông lên chống lại họ Vương sau lưng lão già bốn gã ông lão áo xám.

Còn dư lại hạ tối hậu một vết bóng đen, vốc người béo phệ, bó sát người y phục dạ hành rất khó đưa hắn thể xác toàn bộ bọc lại, để cho người nhìn cảm giác phi thường quái dị.

Là Đồ Phu, nhìn hắn này một thân quái dị trang trí, Liễu Nhất Bạch cũng là không khỏi tức cười. Có hắn áp trận, Liễu Nhất Bạch giờ phút này đã không có chút nào cố kỵ, định thần một chút, thân hình như điện hướng đồ Dương Tử Tiên thị nữ xẹt qua đi.

"Cần rồi." Phong Lăng Tiêu thấy vậy, hét lớn một tiếng tiện huê mang trận trận tiếng sấm gió, lăng không lên lao thẳng tới Liễu Nhất Bạch.

'Ừng ừng.'

Phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc, kèm theo oanh oanh lôi minh, một đạo Bá Thiên tuyệt địa Dao Khí theo trong hư không lăng không chém xuống,

Đem Phong Lăng Tiêu miễn cưỡng bức lui năm, sáu trượng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cuối cùng người áo đen kia từ giữa không trung chậm chạp hạ xuống, trong tay còn nắm một cái hiện lên hàn quang . Dao mổ heo.

Vừa mới cái kia sáng chói chói mắt, khiến cho mọi người tâm thần câu chiến một đao tựa như bá long xuất hải, Uy đẳng Bát Phương, cực lớn uy áp làm cả Lạc Dương Vương phủ người cũng không thờ nổi.

Một đao này uy lực còn lại thanh thế thật lớn, năng lượng thật lớn ba động tựa như Nộ Hải cuồng đảo, năng lượng kinh khủng ba động làm mọi người tại đây đứng không vững, ngã lăn xuống đất.

Lạc Dương trong vương phủ đông đảo hộ vệ toàn bộ bị dao động mới ngã xuống đất, rất nhiều người đều bị chính mình hoặc người khác binh khí gây thương tích, máu tươi chảy dài không thôi.

Nguyệt Lăng cũng té cái bảy ngã chổng vó, nhìn đao kia sung vũ bóng người, mắng: "Tức chết ta, nơi nào đến chết giết heo."

"Nha đầu, không được nói bừa." Nguyệt lão đầu một bộ quần áo trắng, hạc phát đồng nhan, giờ phút này lại là bởi vì Nguyệt Lăng câu này 'Chết giết heo' hù dọa mặt không còn chút máu, vội vàng mắng.

"Đồ Phu . Lại là hắn ."

"Đồ Phu là ai a gia gia, ngươi thế nào bị sợ như vậy."

Nguyệt lão đầu than nhẹ một tiếng, nói: "Là một cái cực kỳ đáng sợ sát thủ, sợ rằng hôm nay Lạc Dương Vương phủ cùng Phong Quốc Công Phủ là không chiếm được tốt."

Dương Tử Ân, Vương lão đầu, Phong Lăng Tiêu đều là thần sắc cứng lại, bọn họ cũng liên tưởng đến một cái làm người ta nghe tin đã sợ mất mật nhân vật —— Đồ Phu. Thân hình cùng trong tin đồn không sai biệt lắm, đặc biệt là cái kia đem nổi bật đao mổ heo, kết hợp với lên hắn vừa mới bỏ ra một

đao kia.

"Nhất định là hấn . Nhất định là hấn." Phong Lăng Tiêu sắc mặt đại biến, tự lẩm bầm.

Đồ Phu, Tông Sư Cảnh Giới Đại Viên Mãn tối cao cường giả, chỉ có một bước ngắn liền có thể bước vào trong truyền thuyết Thánh Cảnh —— Vũ Thánh.

Một cái sắp dùng võ nhập thánh người, bọn họ là tuyệt đối không thể địch nổi, coi như là hôm nay chỉ một mình hấn, sợ rằng Liễu Nhất Bạch cũng có thể tùy tiện đem Dương Tổ Tiên mang đi.

Dương Tử Ân trên mặt âm tình bất định, nhắc giọng tay lên, kính cẩn nói: "Đồ Phu tiền bối, đây là văn bối chuyện nhà, khẩn xin tiền bối không nên nhúng tay."

Đồ Phu thấy rất nhiều người đều đưa hấn nhận ra, đem cái lồng ở trên mặt mặt nạ kéo xuống, lộ ra mập ục ục mặt to, kéo tra râu, u buồn mất ti hí. Tự như lẩm bầm "Ồi chào, người quá tuần tú, bất kể thế nào che giấu cũng sẽ bị người nhận ra. Làm người quá khó khăn a ."

Vào giờ khắc này bên trong sân yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều ngừng thở, vừa mới kia rung động một đao hơn nửa Dương Tử Ân cung kính thái độ, bọn họ không ngừng suy đoán tay này cầm đao mổ heo Đại Hán rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể để cho Tiêu Diêu Vương cúi đầu, thật là khiến người khiếp sợ.

"Thật là cái tự yêu mình gia hòa a, quả nhiên là ngu tử ngu tử ngu tử ngu tử, nhân dĩ quần phân, với tên đâm tặc kia chung một chỗ cũng không phải là cái gì người tốt, hừ." Nguyệt Lăng nhìn một chút mặt đầy u buồn Đồ Phu, lại nhìn sang dờ khóc dờ cười Liễu Nhất Bạch, thở phào nói.

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Đánh cuộc

Đồ Phu đem đao mổ heo tùy ý xách ở trên tay, nhìn bầu trời, nhân nhạ nói: "Chịu người nhờ vả, hết lòng vì việc người khác. Các người nếu là có cái gì bất mãn, đại khái có thể cùng tiến lên."

Dương Tử Ân, Vương lão đầu, Phong Lăng Tiêu hai mắt nhìn nhau một cái, trong mắt sáng tối chớp chòn, gật đầu một cái, ba người tất cả đi phía trước bước ra một bước.

Đồ tể này mặc dù uy danh vang dội, bọn họ nhưng cũng là chưa từng cùng hấn đã giao thủ, không thể nào bởi vì hấn câu nói đầu tiên đảm nhiệm Liễu Nhất Bạch đem người mang đi.

"Keng "

Một cán toàn thân đen nhánh trường thương từ giữa không trung rơi xuống nghiêng cắm ở Phong Lăng Tiêu trước mặt, hấn một tay đem trường thương cầm, cả người biến hóa lăng lệ, giống một thanh xuất khiếu lợi kiếm.

"Nghịch Loạn Bát Thức "

Phong Lăng Tiêu gào to một tiếng, hàn thương phát ra trận trận dị khiếu, hướng Đồ Phu đâm thẳng tới, so với té xuống đất vị tông sư kia không biết mạnh bao nhiêu lần.

Dương Tử Ân khoe miệng co quắp rút ra, theo bên cạnh hộ vệ trong tay đoạt lấy một cây trường đao, cũng lao thẳng tới hấn đi.

"Coong" Đồ Phu trường đao trong tay hung hăng bổ vào hàn thương cùng trên trường đao, không trung đốm lửa bắn tứ tung, Phong Lăng Tiêu, Dương Tử Ân đều bị một đao này cho đẩy lui.

Đồ Phu nhanh như tia chớp tiến sát tiến lên, ở Vương lão người gấp rút tiếp viện tiến lên một sát na kia, hấn đã vọt tới trước mắt hấn, đao mổ heo lấy Lực Phách Hoa Sơn thế nhô lên cao đánh xuống.

Hai tia sáng mang trên không trung chợt hiện, một đạo là Đồ Phu bổ ra sáng chói Dao Mang. Một đạo khác là Vương lão đầu trong lòng bàn tay lạnh lẽo

xuất thế kiếm khí. Lưỡng đạo vô cùng Đạo Khí ẩn chứa năng lượng thật lớn đánh vào chung một chỗ sau phát ra traten traten xé vài âm thanh, toàn bộ không gian dường như muốn vỡ vụn ra, phụ cận cát bụi tung bay, thảo tiết bắn ra bốn phía.

Đầy trời sát khí sợ những thứ này khách quý nhân vật nổi tiếng sai bước lui về phía sau đi.

Vương lão đầu 'Chậm chậm' lui về phía sau liền lùi lại ba bước, thân hình lay động, một cái lão huyết phun sắp xuất hiện tới nhuộm đỏ hần trường bào màu xám. Hần sắc mặt xám xịt, thâm kinh hãi, Đồ Phu vừa mới một đao kia lộ vẻ nhưng đã là nương tay, nếu không hẳn giờ phút này sợ rằng đã trải qua gân mạch đứt từng khúc mà chết.

Nhưng vào lúc này, Liễu Nhất Bạch đã trải qua bay người lên trước đem Dương Tổ Tiên theo thị nữ trong tay đoạt lại, Vương phủ hộ vệ không một người có thể anh kỳ phong. Đem Dương Tổ Tiên ngang ôm trong ngực, hần rơi vào Đồ Phu sau lưng nhân nhạ nhìn sắc mặt tái xanh Phong Lăng Tiêu, Dương Tử Ân.

"Các ngươi còn đánh nữa không" Đồ Phu liếc một cái ba người, khề cười nói.

Phong Lăng Tiêu sắc mặt đỏ lên, trở mắt nhìn mình sắp quá môn thê tử bị người đoạt đi ôm vào trong ngực, hần lửa giận trong lòng cháy hừng hực, trường thương chỉ xéo Liễu Nhất Bạch, cả giận nói: "Dựa vào người khác có gì tài ba có can đảm hay không theo ta công bình tính toán một trận "

Liễu Nhất Bạch giễu cợt, khinh thường nói: "Ngươi Không Phải thích nhất so với đấu chỗ dựa sao thế nào, nhưng bây giờ phải cùng ta nói công bình "

"Coi như hôm nay ngươi có thể đưa nàng mang đi, chỉ ngày sau ngươi phải đổi mặt là Phong Quốc Công Phủ, Lạc Dương Vương phủ vô tận đuổi giết, ngay cả các ngươi phải cũng sắp bởi vì ngươi bị liên lụy. Ta bây giờ cho ngươi cái cơ hội, chúng ta công bình đánh cuộc một trận, nếu là ta thua, Phong Quốc Công Phủ lùi lại từ đây, còn có thể bảo đảm không truy cứu chuyện này nữa, có dám hay không "

"Đánh cuộc như thế nào đấu" Liễu Nhất Bạch đã có nhiều chút ý động, hần thừa nhận Phong Lăng Tiêu nói chuyện rất có đạo lý, coi như hôm nay đem Dương Tổ Tiên mang đi, Lạc Hà Môn chỉ sợ cũng phải bởi vì hần bị liên lụy.

"Ha ha, liền so với võ công, ta muốn ở ngươi tự cho là mạnh nhất lĩnh vực đưa ngươi hung hăng đánh bại, cho ngươi minh bạch Quận chúa căn bản không phải loại người như ngươi có thể tranh giành." Phong Lăng tiêu cương mới vừa mặc dù gặp qua Liễu Nhất Bạch thực lực, nhưng hần vẫn cũng là không sợ, hần có thể nói lên Vũ Đâu Tự Nhiên là bởi vì hần tự tin có thể thắng.

Giờ phút này Vương phủ bốn cái lão đầu và Cơ Nhan đám người nghe được bên này động tĩnh đều đã mỗi người lui sang một bên, yên lặng nhìn sự thái tiến triển.

Liễu Nhất Bạch đem Dương Tổ Tiên nhẹ nhàng buông xuống, nói với Cơ Nhan: "Cơ chương quý, làm phiền ngươi giúp ta chiếu cố cho nàng "

Cơ Nhan cười cười, đem Dương Tổ Tiên ôm vào trong ngực, không nói gì.

"Tiền bối, mời ngươi giúp ta áp trận." Liễu Nhất Bạch đối với Đồ Phu ôm quyền xá, xách trường kiếm xoay người hướng trong sân đi tới.

Trong sân đã trải qua chấn một mảnh rộng rãi Không Địa, Phong Lăng Tiêu cùng Liễu Nhất Bạch cách nhau ba trượng khoảng cách đối diện mà đứng.

Hai người đều là vẻ mặt ngưng trọng, đều không dám khinh thường đối phương.

Phong Lăng Tiêu trường thương trong tay chỉ xéo đến Liễu Nhất Bạch mi tâm, lạnh lẽo âm u thương đình phụ cận mơ hồ có sương mù khí đang lưu động, sát khí sợ trong sân chìm tước kinh hoàng chạy trốn.

Liễu Nhất Bạch cũng sắp trường kiếm khẽ nâng lên, hần đã trải qua cảm nhận được đối phương tinh thâm công lực, đây tuyệt đối là một tên kinh địch. Chân trời chẳng biết lúc nào bay tới một đám lửa đỏ Vân, trường kiếm trong tay của hần ở mây hồng chiếu rọi, chiếu xạ ra hồng quang nhân nhạ, tựa như dính tươi đẹp huyết thủy.

"Liễu Nhất Bạch, ngươi có thể chuẩn bị xong ta muốn động thủ."

"Muốn đánh cứ đánh, nói nhảm gì đó."

Phong Lăng Tiêu khoe miệng co quắp động hai cái, thế nhưng không tới kịp hiện lên nụ cười lại bị khắp nơi đóng băng lạnh lẽo che giấu, hần lạnh lùng nói: "Ta sẽ cho ngươi biết ngươi không xứng với Quận chúa."

"Ồ" Phong Lăng Tiêu trường thương trong tay phát ra traten traten dị khiêu, lại so với vừa mới đối trận Đồ Phu lúc cường không chỉ gấp đôi.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt nghiêm túc, một đạo tia máu lấy nhanh như tia chớp tốc độ nghiêng đón.

Một tiếng vang thật lớn đi qua, hai người tất cả 'Trùng trùng trùng' lui về phía sau ba bước, thân hình thoáng qua ba thoáng qua mới đứng vững.

Vừa mới một kích kia hai người đều là ở lẫn nhau dò xét, Liễu Nhất Bạch giờ phút này đã trải qua rõ ràng, Phong Lăng Tiêu mặc dù ở Tông Sư sơ kỳ, thực lực lại có thể cùng Tông Sư Trung kỳ cao thủ so sánh.

Phong Lăng Tiêu lạnh lùng nói: "Ngươi quả nhiên có thể chiến đấu Tông Sư, bất quá ngươi vẫn Không Phải đối thủ của ta."

Liễu Nhất Bạch nói: "Người rất tự phụ a."

Phong Lăng Tiêu nói: "Ở trong cùng thế hệ có thể bị ta coi làm đối thủ không nhiều, ta trong quân đội trui luyện mười năm, hi vọng người có thể ở dưới tay ta nhiều đi mấy hiệp."

Lần này Phong Lăng Tiêu chủ động công kích, tay hắn cầm trường thương hướng Liễu Nhất Bạch chém thẳng tới, Thương Mang bùng bùng, trên không trung phát ra một mảnh hào quang loá mắt.

Liễu Nhất Bạch tay cầm trường kiếm chào đón, vô cùng kiếm khí tựa như giống như dải lụa ngưng tụ, hào quang rực rỡ, chói lọi người hai mắt.

'Oanh'

Lưỡng đạo phong mang đụng vào nhau lực tàn phá thật là kinh người, trong sân khối này đất trống cát bay đá chạy, tứ tán kiếm khí đem phụ cận mặt đất đánh vào khanh khanh oa oa.

Đối chiến hai người đều bị dao động bay rớt ra ngoài, chỉ hai người ở rơi xuống đất trong nháy mắt lại nhanh chóng hướng đối phương phóng tới.

Trong sân kiếm khí ngang dọc, sáng chói Kiếm Mang giống như Lôi Điện một loại trên không trung xuôi ngược. Trong lúc nhất thời nơi này quang mang chớp diệu, đình tại như ở 'Rầm rầm' không ngừng bên tai.

Liễu Nhất Bạch cùng Phong Lăng Tiêu hai người thân hình như điện, như hai tia sáng ảnh một loại đang di động.

"Nghịch Loạn Bát Thức!" Phong Lăng Tiêu hét lớn một tiếng, trên tay thương thế biến hóa càng hung hiểm hơn, Thương Mang đại khai đại hợp đem Liễu Nhất Bạch ép chỉ có thể không ngừng phòng thủ.

Vô Kiền Bất Tội kiếm khí điên cuồng tàn phá, bên trong sân mặt đất xuất hiện vô số to lớn hố sâu, loạn thạch bắn nhanh, cát bụi tung bay. Hai người theo đất trống một mực đánh tới trong rừng, cây cối thành hàng ngã xuống, ở vô cùng Kiếm Mang bên dưới hóa thành nát bấy, theo gió tung bay.

Trong rừng long tranh hổ đấu, sát khí ngút trời!

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Thỏa hiệp

Ngẩn ngời một khắc đồng hồ, mảng lớn cây rừng đã bị phá hủy, chỉ sáng lạng Kiếm Mang vẫn còn ở 'Hiện hách' vang dội. Hai người có thể nói kỳ phùng địch thủ, gặp lương tài. Liễu Nhất Bạch Việt Chiến càng kinh ngạc, hắn cảm giác Phong Lăng Tiêu thực lực tựa hồ cao hơn một nước, điều này làm hắn vừa khiếp sợ lại bất an.

Hắn nguyên tưởng rằng lấy hắn lúc này tu vi, ở trẻ tuổi trung đã ít có đối thủ, chỉ giờ phút này xem ra, Nhân Ngoại Hữu Nhân, Thiên Ngoại Hữu Thiên.

Sau nửa canh giờ, một mảng nhỏ rừng đã trải qua hóa thành đất bằng phẳng, trên đất tràn đầy mặt gỗ cùng Toái Diệp. Bên trong sân hai người động tác cũng chậm rất nhiều, trong rừng Kiếm Mang đã trải qua không giống mới vừa như vậy chói mắt.

Liễu Nhất Bạch dần dần kiệt lực, hắn đã cảm giác có chút chống đỡ hết nổi, mồ hôi làm ướt áo quần hắn, hắn toàn thân là mồ hôi.

Phong Lăng Tiêu động tác cũng không giống mới vừa rồi vậy nhanh mạnh, hắn tóc dài đã bị ướt đầm mồ hôi, một túm một túm dính chung một chỗ, hắn lạnh giá gò má cũng dần dần triều hồng.

"Gia gia, người nói quái nhân hắn có thể thắng sao" Nguyệt Lăng đốt ngón tay bóp trắng bệch, nhìn Nguyệt lão đầu, hỏi.

"Hai người bọn họ đều là rồng phượng trong loài người, thắng bại cũng còn chưa biết. Bất quá Liễu Nhất Bạch tiểu tử này coi như là thua, hắn cũng đủ để kiêu ngạo, dù sao ngành thực lực hắn thiếu không chỉ một đoạn."

Đồ Phu nhìn lưỡng đạo không ngừng qua lại bóng người, trong mắt lướt qua vẻ bất mãn."Tiểu tử này thật là không thể trọng dụng, dạy hắn nhiều đồ như

vậy thậm chí ngay cả một cái Tiểu Tiểu Tông Sư cũng không bắt được."

Cơ Nhan: ". ."

.

Đến cuối cùng hai người tất cả từng ngum từng ngum thờ hồn hển, cũng lại cũng thúc giục không phát ra được Vô Kiên Bất Tội Dao Khí, Huyết Kiếm cùng trường thương bắt đầu đối với đưng, đóm lửa bắn tứ tung, "Bình bình bâng bâng" không ngừng bên tai.

Mấy trăm chiêu đã qua, Liễu Nhất Bạch âm thầm góp nhặt chút chân khí, chuẩn bị cho Phong Lăng Tiêu lấy thực lực mạnh mẽ một đòn. Chỉ đúng vào lúc này, Phong Lăng Tiêu lại đi trước một bước làm khó dễ, hai tay của hắn dùng sức run lên, Thương Mang lại hóa thành mấy đạo Du Long, khiến cho người bắt không mò ra phương hướng.

Phong Lăng Tiêu đem toàn thân nội lực rót vào trong mũi thương bên trên, nhanh như thiểm điện như vậy hướng Liễu Nhất Bạch đánh tới, trên mặt hiện lên một vết cười gần, hắn chờ chính là chỗ này một khắc, này trí mạng một thương Liễu Nhất Bạch đã trải qua không thể tránh né, hắn phải thắng.

Liễu Nhất Bạch đồng tử đang lúc mấy đạo Thương Mang không ngừng phương lớn, sợ hắn vội vàng nằm ngửa trên đất bay ngược ra xa ba trượng.

Phong Lăng Tiêu vội bước lên trước, hai tay không ngừng lay động.

Làm sao bây giờ

Liễu Nhất Bạch vừa lui bên suy nghĩ ứng địch sách lược, trong đầu bỗng nhiên hiện lên ngày đó cùng Đồ Phu đối thoại."Giết người với giết heo không khác nhau gì cả."

Giết người . . Giết heo .

"Là ta đem sự tình nghĩ (muốn) quá phức tạp." Liễu Nhất Bạch nhếch miệng lên một vết độ cong.

Ba đạo Thương Mang đưa hắn toàn bộ đường lui cũng phong kín, ở lần ranh sinh tử. Liễu Nhất Bạch lại không lui mà tiến tới, trong tay Huyết Kiếm ánh sáng phát ra rực rỡ, chạy thẳng tới trung gian đạo kia Thương Mang đi. Còn lại lưỡng đạo Thương Mang dán hắn gò má lướt qua, mà Liễu Nhất Bạch trường kiếm đã trải qua đây ra trung gian đạo kia Thương Mang, đem kiếm đề ngang Phong Lăng Tiêu nơi cổ họng.

"Ngươi thua."

Liễu Nhất Bạch từng ngum từng ngum thờ hồn hển, giờ phút này hắn đã trải qua một lần, miễn cưỡng lên tinh thần nói.

Phong Lăng Tiêu sắc mặt tái nhợt, cảm thụ cổ họng nơi kia lau rùng mình, cắn răng nói: "Ta thua, Phong Quốc Công Phủ thối lui ra ."

Liễu Nhất Bạch thở phào, đem đề ngang hắn nơi cổ họng trường kiếm lấy xuống, xoay người liền hướng Dương Tổ Tiên đi tới.

Dương Tổ Tiên không biết lúc nào đã tỉnh dậy, nhìn hướng hắn đi tới Liễu Nhất Bạch, mang trên mặt cười, trong mắt lại chứa đựng lệ, năng rót cuộc có thể đi cùng với hắn.

Phong Lăng Tiêu nhìn Liễu Nhất Bạch bóng lưng, trong mắt lóe nồng nặc vẻ oán độc. Hắn đột nhiên làm khó dễ, trường thương tựa như tia chớp hướng Liễu Nhất Bạch lưng đâm tới.

"Cẩn thận." "Cẩn thận."

Dương Tổ Tiên cùng Cơ Nhan đều là một tiếng duyên dáng kêu to.

Liễu Nhất Bạch giờ phút này đã là bước chân tập tễnh, cảm nhận được phía sau rét lạnh sát khí hắn lại đã không có khí lực tới né tránh, hắn xoay người lại mưu đồ tránh thoát này trí mạng một thương.

Trường thương quán thể mà qua, miễn cưỡng xuyên thủng hắn vai trái.

"Đây chính là Phong Quốc Công Phủ Tam công tử ứng có phong độ sao" Liễu Nhất Bạch cúi thấp xuống mặt mày, thanh âm khàn khàn nói.

"Ha ha ha ha. Được làm vua thua làm giặc, binh bất yếm trá. Chỉ có thể nói ngươi ngu xuẩn, ngươi thua." Phong Lăng Tiêu không ngừng được cười như điên.

"Phải không "

Liễu Nhất Bạch đột nhiên giương mắt, trong tròng mắt huyết quang điểm một cái, hắn mặt vô sinh khí nhìn chằm chằm Phong Lăng Tiêu, thật giống như đang nhìn một người chết như vậy.

Hắn bỗng nhiên động, đi phía trước bước ra một bước, trường thương lại xuyên qua bả vai hắn mấy phần, huyết thủy không ngừng theo cái đó lỗ máu trung phun ra.

Phong Lăng Tiêu cả kinh thất sắc, cuống quýt mong muốn trường thương theo bà vai hấn nơi rút ra, lại phát hiện trường thương bị Liễu Nhất Bạch thật chặt nắm ở trong tay, hấn lại rút ra cái đó bất động.

Liễu Nhất Bạch mỗi tiến lên một bước, trường thương liền sâu mấy phần, huyết thủy cũng càng đậm mấy phần.

Mọi người tại đây ngây người như phỗng nhìn hấn từng bước từng bước đi về phía trước, đáy lòng khiếp sợ quả thực không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt ra ngoài, một người lại có thể đối với chính mình ác đến nước này, trước hấn chính là cũng thọt chính mình lường kiểm a.

Nguyệt Lăng thật chặt che miệng lại, cổ nén không để cho mình hét lên kinh ngạc.

Dương Tô Tiên đã trải qua khóc bất tỉnh đi, Cơ Nhan đưa nàng ôm vào trong ngực, trong mắt cũng tận là không nhẫn nại.

Đội Liễu Nhất Bạch đi tới cán thương, huyết thủy đã đem hấn nhuộm thành một người toàn máu, hấn sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nhìn Phong Lăng Tiêu, nói: "Đi chết đi."

Trường thương theo bà vai hấn nơi phá thể mà ra, hấn cặp mắt Tinh Hồng, thân thể tựa hồ xông ra vô hạn lực lượng, một tay nắm giữ ở Phong Lăng Tiêu cổ họng nơi đưa hấn miễn cưỡng nhấc lên.

Bàn tay truyền tới cự lực khiến cho Phong Lăng Tiêu sự khó thở, sắc mặt bắt đầu biến hóa đỏ lên, lại biến thành đen tím, con ngươi cũng sắp muốn trừng tuôn ra tới.

"Đem Phong công tử buông xuống, toàn bộ còn để thương lượng." Dương Tử Ân thấy hấn Phong Ma đáng vẻ, không khỏi quát to.

"Được." Liễu Nhất Bạch quay đầu lạnh lùng liếc hấn một cái, đem Phong Lăng Tiêu hung hăng kén trên đất.

"Ba" 'Ba' thanh thủy Khớp Xương đứt gãy âm thanh truyền khắp cả viện.

Trong mắt của hấn huyết quang chột lóe, trên đất trường thương lại bám vào đến trên tay hấn, trường thương bị hấn quán chú một thân Tinh Thuần nội lực, tựa như tia chớp đâm vào Phong Lăng Tiêu bấp dùi bộ, đưa hấn văng văng đóng xuống đất.

"Ngươi." Dương Tử Ân sắc mặt đại biến, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải, dù sao cũng là Phong Lăng Tiêu đánh lên ở phía trước, Liễu Nhất Bạch làm như vậy cũng dễ hiểu, dù sao không có thương tổn tính mạng hấn.

"Còn có ai không phục mặc dù đứng ra, Liễu mỗ toàn bộ tiếp." Liễu Nhất Bạch Huyết Phát Loạn Vũ, cả người nhìn Tà Mị vô cùng.

Hiện trường yên lặng, thờ mạnh cũng không dám một cái. Bọn họ đều bị Liễu Nhất Bạch máu tanh tàn nhẫn thủ đoạn khiếp sợ đến, một cái ác đối với người khác đối với chính mình càng kẻ ác, còn ai dám nói có ý kiến, đây chẳng phải là mang lại cho bản thân phiền phức sao

"Được, ngươi thắng. Hôn lễ hủy bỏ, ta đem tự mình đối với gió Quốc Công nói lên từ hôn." Dương Tử Ân thật sâu nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, thờ dài nói.

Toàn trường xôn xao, nghị luận ầm ỉ.

"Tiêu Điều Vương lại thỏa hiệp, đơn giản là không tương tượng nổi."

"Không thỏa hiệp lại có thể làm sao, cái này Liễu Nhất Bạch quá kinh khủng, còn có nhiều như vậy Tông Sư người giúp."

"Phong Quốc Công Phủ mặt mũi này nhưng là ném lớn, bị Tiêu Điều Vương từ hôn, xem ra sau này hai nhà muốn thế thành nước lửa."

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Viễn phó Tây Ninh Châu

Lạc Dương trong vương phủ một mảnh hỗn độn, bên trong viện yên lặng, tất cả mọi người nhìn trên mặt đất Phong Lăng Tiêu, nhìn hấn có lời gì phải nói.

Phong Lăng Tiêu đem cắm vào bắp đùi trường thương rút ra, giằng giằng đứng dậy, một cái kéo roi trước ngực đại hồng hoa, nhàn nhạt nói: "Vương gia không cần phiền toái, ta sau khi trở về sẽ tự với Cha ta giao phó."

Nói xong khắp khênh tự cổ hướng Vương phủ đi ra ngoài.

Thấy chính chủ cũng đi, chúng tân khách cũng không tiện mặt dày tiếp tục lưu lại xem cuộc vui, với Dương Tử Ân chào hỏi liễn rồi rút cáo từ.

Dương Tử Ân trên mặt Ân có vẻ giận, Lạc Dương Vương phủ còn chưa bao giờ bị người như thế bức bách qua, cho nên hẳn đối với Liễu Nhất Bạch cũng không sắc mặt tốt, lạnh lùng nói: "Nếu như đây chính là người mục đích, như vậy người đạt thành. Đem nữ nhi của ta lưu lại, ta không thể nào cho người mang đi nàng "

"Người có phải hay không nên hỏi qua Tiên Nhi nhìn nàng có nguyện ý hay không theo ta đi "

"Coi như là không gả cho Phong Lăng Tiêu, ta cũng không khả năng để cho nữ nhi của ta gả cho người, người chết cái ý niệm này đi."

"Người cái này thật ngoan cố, người muốn nói như vậy vậy thì do không được người."

Dương Tử Ân sắc mặt tái xanh, cả giận nói: "Cũng không do ta trừ phi người đem trọn cái Lạc Dương Vương phủ diệt, nếu không ngày mai ta liền mang binh giết tới Lạc Hà Môn đi."

"Người dám "

"Người xem ta có dám hay không "

Hai người giương cung bạt kiếm, rất nhiều một lời không hợp lại phải đánh một trận khuynh hướng.

Vương lão đầu ho nhẹ hai tiếng, tiến lên dàn xếp: "Vương gia, việc đã đến nước này, chúng ta hay lại là ngồi xuống tốt để thương lượng đi."

"Hừ" Dương Tử Ân phát tay áo, cả giận nói: "Voi tiểu tử này có cái gì thương lượng "

Vương lão đầu trong bụng cười thầm, bận rộn đối với Liễu Nhất Bạch khiến cho nháy mắt, để cho hắn thật tốt nói một chút.

Liễu Nhất Bạch cũng biết rõ mình không thể quá mức can rờ, dù sao đây chính là tương lai cha vợ a. Bình phục lại tâm tình, nói: "Ta nghĩ rằng cưới Tiên Nhi làm vợ."

"Không thể nào, đừng có mơ."

"Người một cái thật ngoan cố, ta đã như vậy ăn nói khép nép nói chuyện với người, người còn theo ta bãi phổ đúng không "

"Ta con rể phải là bảo vệ quốc gia hảo nam nhi, Không Phải loại người như người suốt ngày gây chuyện giang hồ tiểu tặc." Dương Tử Ân tựa hồ đối với vừa mới chuyện phát sinh cánh trong lòng, không thuận theo không ngần nói.

"Cha, Tiên Nhi không phải là Liễu đại ca không lấy chồng, yêu cầu cha tác thành." Dương Tổ Tiên không biết lúc nào đã trải qua tình dậy, theo Cơ Nhan trong ngực tránh thoát sau quỳ trên mặt đất, cầu khẩn nói.

"Người . ." Dương Tử Ân bức tức chỉ Dương Tổ Tiên, mặt đầy tức giận."Thật là con gái lớn không dùng được ."

Liễu Nhất Bạch trong lòng rất là làm rung động, lập tức cũng không dám lại giả mềm, nói: "Vương gia, người có có yêu cầu gì cứ nói ra, vẫn bồi nhất định làm được."

Dương Tử Ân hơi híu cặp mắt, bình tĩnh nói: "Được, người nói. Ta viết Phong tiến cử tin, người bây giờ liền chạy tới Tây Ninh Châu nhập ngũ, lúc nào người làm tướng quân, lúc nào ta liền gả con gái cho người."

Liễu Nhất Bạch mí mắt nhảy nhót, hẳn không nghĩ tới Dương Tử Ân sẽ nói lên như vậy một cái yêu cầu, hành quân đánh giặc hẳn một chút kinh nghiệm cũng không có, Dương Tử Ân không thể nghĩ ngờ là cho hắn ra một vấn đề khó khăn.

Thấy Liễu Nhất Bạch cúi đầu không nói, Dương Tử Ân không thèm quét hắn liếc mắt, nói: "Không phải nói có yêu cầu gì cứ nói sao ta mới nói một cái như vậy người giống như này do dự bất quyết ta xem người chính là thừa dịp còn sớm buông tha đi."

"Được, ta đáp ứng người." Liễu Nhất Bạch trong lòng đã có quyết định, lấy hắn bây giờ có thể lực Tông Sư tu vi hẳn rất nhanh liền có thể kiến công lập nghiệp, đến lúc đó lại nở mày nở mặt trở lại thậm một chút Dương Tử Ân kinh ngạc biểu tình.

"Đầu năm nay ngu ngốc như vậy thật là không nhiều, Ôi chao." Đồ Phu nhìn bầu trời, thật sâu thở dài. Hắn không nghĩ tới Nhất Bạch lại còn thật nhận lời, này rõ ràng có thể trực tiếp vác đi con dâu còn thể nào cũng phải làm phiền toái như vậy, chẳng lẽ lấy lòng tương lai Nhạc Phụ có trọng yếu như vậy sao

"Đi thôi, đừng quấy rầy người ta nhất gia tử nói chuyện." Đồ Phu vẫy vẫy đầu, đối với Cơ Nhan bốn người nói.

"Tiểu tử ngốc, ngươi hảo hảo hưởng thụ đi." Cơ Nhan nũng nịu truyền âm nói. Sau đó năm người một cái chớp mắt phóng qua nóc phòng không thấy.

Tháng năm gió nhẹ, bay bên đường Hòe hoa sạch phân, nhẹ nhàng thổi lật phát người đi đường gò má cùng tóc mai, Liễu Nhất Bạch cười Hòe Phụng Hoàng chậm rãi đi vào ở một cái dương tràng Cổ Đạo bên trên. Trên đường phần nhiều là buồn bán lá trà lái buôn, kéo con lừa, vác lá trà, mặt đầy vẻ hưng phấn.

Tự Lạc Dương đi ra đã trải qua nửa tháng có thừa, qua đỉnh núi này trước mặt cũng đã là Vị Châu địa giới.

Một đường phong trần phó phó đi tới, Liễu Nhất Bạch trong lòng rất là cảm khái, nửa trước tháng vẫn còn ở Lạc Dương cùng người khác bạn tốt nâng cốc ngôn hoan, bây giờ lại muốn một người chạy tới vắng lặng Tây Ninh Châu báo cáo, cuộc sống này chuyển biến quả thực có chút lớn a.

Ngày đó cảnh tượng còn rõ mồn một trước mắt.

Lúng túng theo Dương Tử Ân trong tay nhận lấy thơ đề cử; năm cái lão đầu tựa như cười mà không phải cười vẻ mặt; cùng Dương Tổ Tiên lưu luyến chia tay, hết thấy các thứ này toàn bộ ở Liễu Nhất Bạch trước mắt trải qua hồi lâu không tàn ra.

.

"Đại náo Kim Lăng; Hàng Châu đoạt tân tinh; Lạc Dương Vương phủ cướp cô dâu; đại bại Vân huy tướng quân Phong Lăng Tiêu, ở Liễu Nhất Bạch danh vọng đạt đến đỉnh đỉnh đang lúc, hán lại đột nhiên biến mất ở mọi người trong tầm mắt, trừ có hạn mấy cái người biết chuyện, không có ai biết hán đi nơi nào, phảng phất hán cho tới bây giờ sẽ không xuất hiện qua. Huyết Ma, dần dần trở thành một truyền thuyết."

'Giấu kiếm trần'. Là Vị Châu một cái Biên Thùy trấn nhỏ. Được đặt tên là giấu kiếm trần, là bởi vì trong trấn có một Chú Kiếm Thế Gia, được đặt tên là Tàng Kiếm Các. Nay Tàng Kiếm Các không chỉ có thiện đức hảo kiếm, cũng yêu cất giữ danh kiếm, ở Vị Châu cực kỳ nổi danh, giấu kiếm trần cũng vì vậy được đặt tên.

Hôm nay là Tàng Kiếm Các thứ ba mươi tám thay mặt Các Chủ kiếm Trần trăm tuổi sinh nhật, toàn bộ Vị Châu nổi danh người trong võ lâm tất cả tới chúc thọ, trên đường phố lộ vẻ chật chội không chịu nổi, khắp nơi đều là người xô đẩy mắng liệt âm thanh.

"Đừng giẫm đạp Lão Tử, Lão Tử đuổi đi Tàng Kiếm Các chúc thọ đây."

"Cắt, ngươi ngươi xin mời thiệp sao ngươi"

"Ta . Ta đương nhiên có . Cút sang một bên."

.

Liễu Nhất Bạch một đường theo trên đường đi tới, trên căn bản trên đường người ta nói đều là liên quan tới Tàng Kiếm Các lão Các Chủ kiếm Trần sinh nhật chuyện, nghe nói hôm nay hán sẽ còn đưa hán trong các cất giữ toàn bộ bảo kiếm lấy ra cung tân khách thưởng thức.

"Đây là trần trường muốn người khác tới cướp hán a, thật là người càng già càng hồ đồ."

Bất quá Liễu Nhất Bạch ngược lại đối với kia Tàng Kiếm Các giấu kiếm khá có hứng thú, nếu là có thể biết một chút về cũng là cực tốt. Chẳng qua là . Nay thiệp mời nên từ nơi nào đi kiếm

Trăm tư đang lúc, một cái tặc mi thử nhãn lùn chân hán tử chợt chạy đến vừa mới lẫn nhau xô đẩy hai người sau lưng, lấy thể nhanh như chớp không kịp bịt tai theo trên người của hai người móc ra hai tờ màu đen thiệp mời, thoáng qua liền biến mất trong biển người.

"Có." Liễu Nhất Bạch trong mắt tinh quang chợt lóe, khẽ cười một tiếng, bắt động thanh sắc theo sau.

Kia lùn chân hán tử thật là hoạt lưu, ở trong đám người không ngừng qua lại, rất nhanh trên người hán liền nhiều hơn mười trương thiệp mời.

Đi theo hán quẹo mấy cái đường phố sau, kia lùn chân hán tử lại đứng ở bên đường lớn tiếng tiếng rao hàng đứng lên.

"Đi qua đi ngang qua không nên bỏ qua a."

"Tàng Kiếm Các thiệp mời, một trăm lượng một tấm, nhanh tay thì có, tay chậm không a."

"Mau đến xem nhìn a, qua liền không chờ a."

♥♥♥ Cầu bình chọn 9-10 điểm ♥♥♥

Chương 145: Tàng Kiếm Các

Chỉ chốc lát, kia lùn chân hán tử chung quanh liền tụ lại một đám đông người.

"Một trăm lượng cho ta tới một tấm."

"Ta cũng tới một tấm, Tàng Kiếm Các thiệp mời đây chính là cực kỳ khó được a, có thể thu đến thiệp mời đều là trong chốn võ lâm khá có danh tiếng người."

"Cho ta tới hai tờ."

"Mọi người đừng nóng a, đều có đều có." Lùn chân hán tử vừa cười một bên thu tiền, tâm lý không ngừng cảm thán tiền này thật sự là quá tốt kiếm

Liễu Nhất Bạch nhìn hán cao hứng đáng vẻ, trong lòng cười thầm. Tiến lên một bước, kinh hô: "Ồ, trên người của ta thiệp mời thế nào không người hán tử kia trên tay thiệp mời thế nào theo ta tấm kia giống như vậy"

Lùn chân hán tử mặt đầy kinh ngạc, lại có người đem chủ ý đánh tới trên người hán tới

"Phi, Tàng Kiếm Các thiệp mời đều là giống nhau, cái gì với người có giống hay không, người có thể đừng càn quấy, không có tiền cũng nhanh rút."

"Ngược lại ta thiệp mời là bị người trộm, mà trên tay người lại có nhiều như vậy, ta bắt kè, người trả lại cho ta."

"Ha, lấy ở đâu du côn, cố ý với gia gia của người này gây chuyện đây đúng không" lùn chân hán tử vừa nói liền muốn tiến lên tới đánh Liễu Nhất Bạch.

"Đừng vậy." Liễu Nhất Bạch Tà Mị cười một tiếng, bắt lại hán gầy yếu cánh tay, thấp giọng nói: "Thành thành thật thật cho một trương thiệp mời cho ta, nếu không ta liền đem bị người trộm những người đó cũng gọi qua."

Lùn chân hán tử sắc mặt phồng đỏ bừng, cánh tay làm thế nào dùng sức cũng không tránh thoát.

"Lão Tử tự nhận xui xẻo, lại đụng phải hắc ăn hắc chủ." Đội hán bất động thanh sắc đem một tấm thiệp mời kín đáo đưa cho Liễu Nhất Bạch sau, lúc này mới phát hiện mình có thể động, như một làn khói, lòng bàn chân tựa như bôi mỡ như vậy một chút liền không còn bóng.

.

Liễu Nhất Bạch cầm thiệp mời một đường đi tới Tàng Kiếm Các, trước cửa sớm có cơ trí Kiếm Thị chào đón, kính cẩn nói: "Khách quý, mời mời vào bên trong."

Cái này mười bảy mười tám tuổi Kiếm Thị mặc dù trẻ trung lại trưởng thành không tệ, trước ngực đầu vú cũng là nụ hoa muốn nở, theo bước chân một run một cái.

Chỉ thấy nhập môn chính là khúc chiết hành lang, dưới bậc bậc đá trần đầy thành Dững đường. Phía trên Tiểu Tiểu hai ba phòng xá, một mình bạch lưỡn thềm, bên trong đều là thì ra như vậy mức độ đánh liền giường mây ghế án kiện. Từ giữa trong gian phòng lại được một ít môn, đi ra ngoài chính là hậu viện, có lớn bụi cây Lê Hoa kiêu chuôi tây. Lại có hai gian Tiểu Tiểu lui bước. Hậu viện chân tường chợt mở một khe, Thanh Tuyền nhất phái, mở Cầu gần hơn một xích, rướn vào bên trong tường, lượn quanh cấp duyên phòng tới tiền viện, quanh quần Trúc Hạ mà ra."

Kỳ trong sân chỉ cảm thấy dị hương xông vào mũi, kỳ thảo tiên cây mây khô bệnh lạnh khô bệnh xanh ngắt, đất cây mây dẫn mạn, một mối buồn xuống đáng yêu. Kỳ thảo tiên cây mây xuyên thạch lượn quanh mái hiên, cố gắng hướng lên sinh trưởng.

Kiếm Thị ngược lại chưa từng thấy qua như thế tuần tú công tử, dọc theo đường đi, lời nói cũng không cảm giác nhiều lên.

Theo tán gẫu trùng phải biết, kiếm này thị tên là 'Kiếm Tâm'. Từ nhỏ là bị Tàng Kiếm Các thu dưỡng, tập kiếm đã có mười năm dài. Nay Tàng Kiếm Các Chủ Kiếm Trần công tham tạo hóa, một tay kiếm thuật xuất thần nhập hóa, được xưng 'Trăm dặm Kiếm Thần'.

Hướng đông quẹo cua, xuyên qua một vật phòng ngoài, hướng nam đại sảnh sau khi, nghỉ bên trong cửa đại viện rồi, phía trên năm đang lúc Đại Chính phòng, hai bên mái hiên Lộc gánh vác tại phòng Toàn Sơn, bốn phương thông suốt, hiên ngang trắng lẹ.

Ngẩng đầu đối diện xem trước thấy một cái Xích Kim Cửu Long xanh đất tấm bảng lớn, biển trên viết lớn chừng cái đầu hai chữ to, là "Kiếm đạo", sau có một hàng chữ nhỏ: "Mậu Dần năm, sách ban cho Tàng Kiếm Các", Lạc Khoản Vô Danh". Lớn Từ Đan khắc Ly trên bàn, thiết lập đến ba thước tới Cao Thanh xanh cổ đồng Đinh, treo châu theo hướng Mặc Long lớn vẽ, một bên là kim vị di, một bên là thủy tinh. Dưới đất lưỡng chuồn mười sáu tấm gỗ lim giao y, lại có một đôi câu đối, là gỗ đen Liên bài, khảm chạm khắc ngân chữ viết.

Một thời tiến vào Chính Thất, sớm có thật nhiều thịnh trang Lệ ăn vào cơ thiếp nha hoàn đón, bên cạnh (trái phải) tất cả trang web đến một hàng cảm kiếm Kiếm Thị. Bên trong phòng đã sớm là đầy ắp cả người, Bát Phuong hào kiệt tất cả tụ tập ở đây.

Dẫn đến chỗ này, Kiếm Tâm liền cười cáo lui.

Khắp nơi đều là nhiều chút khuôn mặt xa lạ, Liễu Nhất Bạch không thể làm gì khác hơn là chọn trương đến gần trong phòng bàn ngồi xuống, mới vừa ngồi vững, toàn bộ bên trong phòng khách bỗng nhiên biến hóa yên lặng, tất cả mọi người tất cả dùng một loại kỳ quái ánh mắt nhìn hắn.

Nhìn một hồi, chắc chắn không nhận biết sau,

Ngay sau đó bộc phát ra một hồi kêu lên.

"Tiểu tử ngốc này ai vậy, lại dám ngồi Kiếm Các Chủ vị trí."

"Thật đúng là con nghé mới sinh không sợ cọp a, ha ha."

"Xem ra sau đó có trò hay nhìn rồi."

Nghe mọi người cười trên nỗi đau của người khác cười nhạo, Liễu Nhất Bạch này mới phản ứng được này nguyên lai là Kiếm Trần cùng kỳ gia quyền chỗ ngồi đưa, trên mặt không khỏi cũng có chút nóng ran, lại da mặt dày cũng không thể cướp người ta Lão Thọ Tinh vị trí a, như vậy khách lớn đoạt chủ sự tình hắn cũng không tiện làm. Đang định đứng dậy, bên hông Can Tương phát ra một đạo thanh minh, sau lưng một người mặc thâm trang phục màu đỏ lão giả đang cười híp mắt nhìn hắn.

"Kiếm Các Chủ."

"Kiếm Lão, chúc mừng chúc mừng."

"Kiếm Các Chủ phúc như Đông Hải, thọ so với Nam Sơn."

Bên trong phòng khách toàn bộ tân khách toàn bộ đứng dậy, ôm quyền hỏi thăm.

Liễu Nhất Bạch vội vàng đứng dậy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái lão thái long chung lão giả đang đứng sau lưng hắn, cả người giống như một cái lợi kiếm ra khỏi vỏ, phong mang tất lộ, không hề giống đã trải qua một trăm tuổi người.

Người này đúng là Kiếm Trần, Kiếm Trần cười cùng mọi người chào hỏi, ngược lại nhìn Liễu Nhất Bạch, mỉm cười nói: "Vị tiểu hữu này thật là lạ mặt, không biết là công tử nhà nào."

"Ngạch văn bối ."

Liễu Nhất Bạch có chút tay chân luống cuống, này bị bắt tại trận, rồi hướng Vị Châu đều thế lực lớn chưa quen thuộc, nghĩ (muốn) biên cũng biên không ra a.

"Ha ha ha ha." Kiếm Trần liếc một cái bên hông hắn Can Tương, trong mắt lóe lên một vệt thần quang, cười mở nói: "Tiểu hữu nếu có việc khó nói, vậy lão hủ liền không hỏi nhiều, đến bên cạnh ta ngồi xuống đi."

Vốn là ôm xem nào nhiệt tâm tính mọi người thấy Kiếm Trần cũng không làm khó Liễu Nhất Bạch, còn để cho hắn ngồi ở bên cạnh, không khỏi kinh ngạc vạn phần, có thể với Tầng Kiếm Các Kiếm Trần ngồi chung một chỗ đây chính là thiên đại vinh dự a. Trong lòng không khỏi cảm thán cái này kẻ không đầu óc vận khí cũng quá tốt, cũng có chút người đối với Liễu Nhất Bạch thân phận sinh ra hoài nghi, mặc dù kỳ nhân Dị Sĩ không ít, chỉ này mái tóc màu đỏ nam tử đúng là hiếm thấy.

Liễu Nhất Bạch trong lòng không khỏi có chút chột dạ, bất quá chứng kiến Kiếm Trần quảng tới thân thiện ánh mắt sau, hắn cũng chỉ đành ngượng ngùng ngồi xuống.

Đội Kiếm Trần cũng nhập tọa sau, không ngừng có người tiến lên chúc mừng.

"Vị Châu Trương gia chúc Kiếm Các Chủ phúc như Đông Hải, đặc biệt dâng lên Đông Hải Dạ Minh Châu một viên."

"Vạn Dao Trang dâng tặng Vạn năm nhân sâm một gốc, chúc Kiếm Lão thọ so với Nam Sơn."

"Thiên Phật Thủ Vương Tùng dâng tặng Dương Chi Bạch Ngọc mặt cười Phật một đôi, chúc mừng Kiếm Các Chủ đại thọ."

.

Mọi người từng bước từng bước tiến lên chúc thọ lại dâng lên đủ loại trân quý bảo vật, rất nhanh, tại chỗ tân khách đều đã đưa lên lễ vật, lại ngồi xuống bình tĩnh nhìn chằm chằm còn không có động tĩnh Liễu Nhất Bạch.

Còn phải đưa lễ ta . .

Sờ một cái trên người, trừ Can Tương, Tinh Nhân Hoa có thể đem ra được bên ngoài, trên người hắn cũng cũng có chút hi bạc vụn lường.

"Vị thiếu hiệp kia, ngươi không phải là lẫn lộn vào đi "

"Đúng vậy, ngươi quả tặng đây tuy nói Kiếm Các Chủ sẽ không để ý ngươi những thứ này vật nhỏ, nhưng là yếu lược tỏ tâm ý a."

" Đúng vậy, không biết cái gì đều không mang tới ăn uống miễn phí đến đây đi, ha ha."

Mọi người không ngừng ồn ào lên, hiển nhiên là muốn cho không biết từ nơi nào nhô ra Liễu Nhất Bạch khó chịu.

Kiểm Trần hơi híp cặp mắt, trên mặt chứa đựng nụ cười, hắn cũng muốn nhìn một chút cái này cảm thượng cổ danh kiếm người tuổi trẻ sẽ như thế nào đối mặt mọi người gây khó khăn. Theo hắn mới vừa vào Sảnh nhìn thấy Liễu Nhất Bạch lúc, hắn cũng đã nhận ra Can Tương Kiếm.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Khô Cốt Môn

"Văn bối tới vội vàng cũng không mang theo chúc thọ cái đó lễ." Liễu Nhất Bạch đứng dậy, áy náy nói.

"Nói tiểu tử này chính là tới ăn uống miễn phí đi."

"Đầu năm nay, thật là lòng người không cũ a, ôi chao."

"Chính là a, Kiếm Lão Các Chủ sinh nhật lại tay không tới, người tuổi trẻ bây giờ a."

..

Không để ý chung quanh thấp giọng nghị luận, Liễu Nhất Bạch nhìn ngời ngay ngắn ở trước Kiếm Trần cười nói: "Văn bối cả gan, nguyện múa kiếm làm kiếm lão Hạ Thọ."

Không đợi Kiếm Trần trả lời, một đạo cầu vòng đã trải qua theo bên hông hắn phá không mà ra, sáng chói tia máu chiếu sáng cả đại sảnh. Liễu Nhất Bạch một tay cầm kiếm, kiếm như Bạch xà thổ tín, Híz-khà zz Hí-zzz Phá Phong, lại như du long qua lại, đi bốn thân, khi thì nhẹ nhàng như Yến, điểm kiếm lên, khi thì chột như thiểm điện, lá rụng phân tranh băng.

Tuy là trường kiếm như mang, khí thế như cầu vòng thế thái, nhưng là không hư hao chút nào hắn ôn nhuận như ngọc khí chất. Giống như là tới yên bình một nước hồ, Thanh Phong phát qua nhảy mắt, nhưng chỉ là bộc phát thanh tư trắc nhiên, gió trắng qua tốt.

Kiểm khí giống như được trao cho sinh mệnh, vòng quanh người hắn tự tại rong ruổi. Mang theo tay áo nhẹ nhàng, trong khoảnh khắc để cho người sinh ra một loại ảo giác: Phảng phất giống như múa kiếm, hắn định theo gió quay về. Chân không dính Trần, nhẹ như mây trời.

Mọi người đã theo bắt đầu nghị luận biến chuyển thành thán phục, tất cả trọn mắt hốc mồm nhìn chằm chằm trong sân múa kiếm thiếu niên.

"Từ Cúc mới sinh cây đâm bụi rớt. Tháng tốt nghe tiếng, dần dần có Trung Thu ý. Đồng hồ nước chột Trường Thiên như nước. Màn ảnh mở ra tận xa núi thụy. Thêu màn quyền ba hương dẫn tuệ. Nhạc nhanh, chung khánh nhân gian may mắn. Trần đây chúc chén ngọc oanh múa duệ. Nam xuân chúc thọ Thiên Thiên Tuế."

Theo Liễu Nhất Bạch một chữ cuối cùng hạ xuống, toàn trường bộc phát ra một trận tiếng ủng hộ.

"Hảo kiếm pháp, hảo văn thái."

"Thiếu niên không được a, nhất định là xuất từ danh môn thế gia a."

"Giỏi một cái 'Nam xuân chúc thọ Thiên Thiên Tuế '. Được!"

..

Liễu Nhất Bạch thu kiếm, đối với mọi người khẽ mỉm cười, nói: "Bêu xấu."

"Kiếm Lão, vẫn bối hơi tỏ tâm ý, mong rằng ngài tha thứ."

Kiểm Trần khoát khoát tay, tỏ ý Liễu Nhất Bạch ngồi xuống, vuốt râu cười nói: "Đa tạ tiểu hữu lễ vật, lão hủ thật là lão Hoài An thăm hỏi."

"Coong"

Một đạo đình tai như óc tiếng vang bỗng nhiên theo trong sân vang lên, đem trọn cái đại sảnh đao động đong đưa ba đong đưa, trên mặt bàn ly trà chén cụ ứng tiếng mà nát.

"Khô Cốt Môn tới cho Kiếm Các Chủ chúc thọ."

Nghe được ngoài cửa âm trầm thanh âm, mọi người sắc mặt đại biến. Khô Cốt Môn đây chính là Ma Giáo nổi danh kẻ tàn nhẫn a, thế nào hôm nay đột nhiên tìm tới Tàng Kiếm Các

"Lẽ nào lại như vậy, Ma Giáo yêu nhân lại dám ở Kiếm Các Chủ ngày đại thọ trước tới quấy rối, đơn giản là không đem chúng ta võ lâm chính đạo coi ra gì a."

"Đi, chúng ta đi ra xem một chút."

"Đúng, thật tốt giáo huấn một chút bọn họ."

Mọi người chen chúc như vậy hướng trong sân vọt tới, trên mặt tất cả mang theo tức giận.

Kiểm Trần đục ngầu ánh mắt thoáng qua một đạo hàn mang, người đến không tốt, người tốt không đến. Hắn chợt đứng dậy, bước ra một bước, người đã ra ngoài cửa. Liễu Nhất Bạch ánh mắt cũng là đông lại một cái, theo sát phía sau hướng trong sân đi tới.

Chỉ thấy trong sân đứng sừng sững một cái lớn chuông đồng, chuông cạnh đứng bốn cái hơn 60 tuổi lão già; một cái quyền rũ cô gái trẻ tuổi; nhất cá diện lẫn nhau âm lãnh đàn ông trẻ tuổi.

"Các ngươi Khô Cốt Môn tới làm chi cút ra ngoài."

"Ma Giáo yêu nhân, không còn cút ra ngoài nghĩ trách chúng ta không khách khí."

"Nơi này không hoan nghênh các ngươi, mau cút."

Mọi người lòng đầy căm phẫn, rất nhiều lập tức rút đao ra kiếm xông lên khuynh hướng.

"Chư vị đồng đạo, bình tĩnh chớ nóng." Kiếm Trần khoát khoát tay, thanh âm già nua ở toàn bộ trong sân vang vọng. Đợi mọi người an tĩnh lại, hắn nhìn chằm chằm một người trong đó lão già, nhàn nhạt nói: "Gọt Cốt Kiếm". Các ngươi Khô Cốt Môn tới ta Tàng Kiếm Các vì chuyện gì "

Hai người tựa hồ nhận biết hồi lâu, 'Gọt Cốt Kiếm' nhìn Kiếm Trần, cười ha ha nói: "Kiếm lão đầu, hôm nay là ngươi đại thọ. Chúng ta đương nhiên là cho ngươi tặng quà tới."

Mọi người nhìn đứng sừng sững ở viện Đại Chung,

Nhất thời minh bạch, tất cả tức giận hoành sinh.

"Đưa chuông (cuối cùng) các ngươi tỏ rõ là muốn gây chuyện đúng không "

"A Phi, loại vật này lưu cho tự các ngươi đi."

"Đúng vậy, hôm nay các ngươi tới cũng đừng nghĩ rồi đi."

.

Liễu Nhất Bạch đứng ở đám người sau, ngẩng lên trước mặt sáu người yên lặng không nói, này Khô Cốt Môn chính là Ma Giáo Đại Phái, tàn nhẫn thị sát. Hắn cũng là lần đầu tiên thấy Khô Cốt Môn người. Trong đó bốn cái lão già hắn cũng có chút không nhìn thấu, dự tính đã trải qua đạt tới Tông Sư Trung kỳ cảnh giới, còn lại cô gái quyền rũ, hung ác thanh niên đều là Tông Sư sơ kỳ cao thủ.

Sáu cái Tông Sư còn mang cái chuông, xem ra này Tàng Kiếm Các tình huống có chút không ổn a.

Kiểm Trần trên trán gân xanh nổi lên, lạnh lùng nói: "Minh nhân bắt thuyết âm thoại, có chuyện gì ngươi nói thẳng."

"Hay lại là cái này tính xấu a." Gọt Cốt Kiếm không thèm quét chung quanh một cái rục rịch mọi người, đối với Kiếm Trần cười nói: "Kiếm lão đầu, chúng ta môn chủ vừa ý ngươi đúc kiếm tay nghề, muốn mời ngươi đến chúng ta Khô Cốt Môn làm một khách khanh, không biết ý của ngươi như thế

nào "

"Ha ha ha ha." Già nua tiếng cười vang vọng ở trong sân, Kiếm Trần bỗng nhiên ngưng cười, lạnh lùng nói: "Lão hủ đã trải qua năm vào kỳ di, đã trải qua không mấy năm việc làm tốt, Quý Phái hảo ý lòng ta dẫn, chư vị hay là mời trở về đi."

"Lão đầu, môn chủ mời ngươi đi là nhìn lên ngươi, ngươi cũng đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt." Cô gái quyền rũ chân mày lá liễu đảo thụ, xen vào nói.

"Ha ha, lão hủ mặc dù lấy đức kiếm mà sống, đối với kiếm đạo nhưng cũng là có vài phần cảm ngộ. Nếu muốn động thủ, các ngươi cứ việc tới thử xem." Kiếm Trần râu tóc đều dựng, cả người chung quanh kiếm khí mờ mịt, khiến cho người không cho nhìn thẳng.

"Thử một chút liền thử một chút, còn sợ ngươi cái lão gia hỏa này không được. " một đôi hoa mai đậm lặng lẽ xuất hiện ở cô gái quyền rũ trong tay.

Hiện trường mùi khói thuốc súng mùi phẫn, 'Gọt Cốt Kiếm' liếc mắt nhìn bầu trời xa xa, tựa hồ là đang chờ cái gì. Tiếp theo nhãn châu xoay động, ngăn lại cô gái quyền rũ, đối với Kiếm Trần cười nói: "Kiếm huynh chớ tức giận, chúng ta đúng là thành tâm mời ngươi đi Khô Cốt Môn làm khách. Nếu thật động thủ, lấy chúng ta bốn người lão gia hỏa thực lực chắc hẳn kéo ngươi không khó đi, mà chúng ta trong môn người tuổi trẻ ngươi cũng chứng kiến, tính khí có chút táo bạo . . "

Nói được nửa câu, phía sau ý tứ không cần nói cũng biết, đây là trần trường uy hiếp a.

"Như vậy đi, chúng ta không bằng đánh cuộc một trận. Song phương các phái ba người tuổi trẻ đi ra tỷ thí một phen, nếu là chúng ta thắng ngươi theo chúng ta đi; nếu là ngươi môn thắng chúng ta không nói hai lời, lập tức đi ngay. Ngươi xem coi thế nào "

"Các ngươi cũng liền hai người trẻ tuổi, như thế nào đủ ba người đánh cuộc "

"Đừng vậy, không nhiều người như vậy cắt ngay đi."

"Cút ra ngoài."

Mọi người thấy 'Gọt Cốt Kiếm' nói lên như vậy cái yêu cầu, không khỏi hết.

Kiếm Trần mặt rút ra rút ra, nhìn về phía cười tủm tỉm 'Gọt Cốt Kiếm ". Ý là bọn họ nói vừa vặn cũng là hẳn muốn hỏi.

"Ha ha, các vị bình tĩnh chớ nóng, chúng ta Khô Cốt Môn chỉ ra hai người, các ngươi chỉ cần tùy tiện chiến bại trong đó bất kỳ một vị đều coi như là thắng lưỡng trận.""Gọt Cốt Kiếm' đảo mắt nhìn mọi người một cái, cười nói.

"Phi, quá cuồng vọng đi."

"Kiếm Các Chủ, để cho ta Thiên Phật Thủ Vương Tùng thay các ngươi xuất chiến một trận, định đưa bọn họ đánh tề ra quần."

"Kiếm Lão, chúng ta Vạn Dao Trang cũng nguyện phái một người xuất chiến, lấy chấn chính đạo uy danh."

"Tính ta một người."

"Cũng tính ta một người."

. .

Mọi người quần tình phấn chấn, đều bị Khô Cốt Môn cuồng vọng chọc giận, rồi rít hướm Kiếm Trần xin đánh.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Nhị liên bại

Kiếm Trần đứng yên lặng trong sân, hẳn vào mắt hơi hơi rũ xuống, bên khóe mắt phủ đầy nếp nhăn, cho thấy năm tháng vết tích, mặt ốm dài bên trên

trường mẫn ông già Madara, cả người lại như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ như vậy để cho người không dám nhìn thẳng. Hắn khoát khoát tay, cảm thấy vui vẻ yên tâm, hơi mỉm cười nói: "Đa tạ chư vị đồng đạo hết sức giúp đỡ, chẳng qua là . ."

Hắn ngẩng nhìn bốn phía, trẻ tuổi bên trong có thể đạt tới Tông Sư Cảnh Giới ít lại càng ít, ánh mắt ngừng ở Thiên Phật Thủ Vương Tùng trên người, thờ dài, nói: "Vương tiểu hữu, xin ngươi hãy thay mặt xuất thủ."

Tàng Kiếm Các chuyên chú với gấu kiếm đức kiếm, trẻ tuổi bên trong lại không một người bước vào Tông Sư Cảnh Giới, mà nay càng là luân lạc tới muốn dựa vào người khác mức độ, thật sự là quá mức bi ai.

"Kiếm Các Chủ xin yên tâm, Vương Tùng định không phụ kỳ vọng." Vương Tùng đối với Kiếm Trần ôm quyền xá, tiến lên một bước, nhìn cô gái quyền rũ cùng hung ác nam tử, nhàn nhạt nói: "Thiên Phật Thủ Vương Tùng, xin chỉ giáo."

Cô gái quyền rũ xì cười một tiếng, tách mọi người đi ra, tà nghệ Vương Tùng, nói: "Thiên Phật Thủ thế nào cái gì miêu cầu đều có một nỗi tiếng danh hiệu a, các ngươi người trong chính đạo thật đúng là thích ái mộ hư vinh a, ha ha."

"Hừ." Vương Tùng lạnh rên một tiếng. "Vương Tùng chưa bao giờ giết hạ người vô danh, Ma Giáo Yêu Nữ hãy xưng tên ra."

"Người chết không tư cách biết tên ta." Cô gái quyền rũ sắc mặt lạnh lẽo, trong mắt hàn quang tăng vọt, kia đen nhánh sáng tóc dài phấp phới lên, như một bức tường vách tường như vậy ngăn ở bên miệng, trong tay Mai Hoa Thứ đã trải qua lấy thế nhanh như chớp không kịp bịt tai hướng Vương Tùng mệnh môn đâm tới.

Vương Tùng mày kiếm run lên, nhếch miệng lên vẻ khác thường độ cong, chung quanh thân thể hắn dâng lên vô số đạo hư ảnh, dễ như trở bàn tay liền đem cô gái quyền rũ trong tay Mai Hoa Thứ tập ngăn cản trở về.

"Thiên Phật Thủ Vương Tùng, quả nhiên là danh bất hư truyền a."

"Ha ha, Khô Cốt Môn Yêu Nữ cũng không gì hơn cái này a."

"Vương Tùng, đem đám này Khô Cốt Môn yêu nhân đuổi ra ngoài."

Trong đám người bộc phát ra một trận thần phục.

'Ồ' cô gái quyền rũ một đòn không có hiệu quả, mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. "Có chút ý tứ."

Một chiêu giao thủ, Vương Tùng hơi chiếm thượng phong, cười lạnh một tiếng, hắn đã lao vào cô gái quyền rũ trước người một bước, tay phải nhanh thoắt qua mấy cái, nặng lại tụ hợp nội lực, hồi phục lại vỗ về phía cô gái quyền rũ bụng. Ở gần như vậy khoảng cách xuống, Mai Hoa Thứ đã không có hiệu dụng, cô gái quyền rũ thì như thế nào ngăn cản "Thiên Phật Thủ"

Cô gái quyền rũ không chút hoang mang, nằng lại trong phút chốc trở tay nắm đầm, chiếu ngược Mai Hoa Thứ chuôi bắn ra, đang đụng vào Vương Tùng nhanh tới tay phải bên trên, trống đi tay trái ngưng chỉ thành chop, nghiêng liễu Vương Tùng mặt, trong tay áo đột nhiên lại bắn ra hai đạo Hắc Quang, phân biệt bắn về phía Vương Tùng hai mắt.

"Ám khí Yêu Nữ quả thật là không biết xấu hổ."

"Thật là hèn hạ a."

"Vương Tùng nguy hiểm."

.

Vương Tùng thần sắc cứng lại, ngẩng đầu ngửa về sau tránh qua chói mắt ám khí, tay phải đã không kịp biến hóa, Mai Hoa Thứ đầm sắc nhọn đang đâm vào hân lòng bàn tay huyết Lao cung bên trên, nhưng ngay cả một đạo bạch ấn đều không có để lại, hoàn toàn giống bằng sắt. Vương Tùng hét lớn một tiếng, súc thể một chương rốt cuộc đánh trúng, nội lực như sôi trào mãnh liệt cuồng triều nhanh đụng Mai Hoa Thứ bên trên.

Cô gái quyền rũ bị đánh văng ra, lại nhanh chóng hướng Vương Tùng nhào tới, hai người nhất thời Cận Thân Nhục Bác chung một chỗ.

Vương Tùng trước người nhẹ bàn tay khi thì Như Phượng Hoàng giương cánh, khi thì như Không Tước Khai Bình, khi thì như mũi tên nhọn ra khỏi vỏ, khi thì như giao long lẫn lộn. Hắn từng chiêu từng thức gọn gàng, động tác cân đối phối hợp rất ăn ý, đem cô gái quyền rũ bao phủ ở hư ảnh bên trong, trong lúc nhất thời trong sân sợ bóng sợ gió, Nội Kính ngang dọc.

"Không tốt." "Không tốt."

Kiếm Trần cùng Liễu Nhất Bạch trong lòng đều là một cái lộ bọp. "Vương Tùng muốn bại."

Một mực bị đánh bẹp cô gái quyền rũ bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, dịu dàng nói: "Ngươi rất không tồi, bắt quá ta chơi chán, kết thúc đi."

Dứt lời, Vương Tùng lại kêu thảm một tiếng bay rút ra ngoài, khoanh tay bàn tay trên đất thống khổ lẫn lộn.

Thế cục xoay ngược lại quả thực quá nhanh, tất cả mọi người không rõ vì sao, tại sao vừa mới còn sĩ khí như hồng Vương Tùng lại trong điện quang hỏa thạch liền . Bị thua.

"A . Yêu Nữ . . Ngươi thật là hèn hạ.

" Vương Tùng trên đất lăn lộn mấy vòng sau, tay run run, gắng gượng đứng dậy, mồ hôi lớn chùng hạt đậu từ trên mặt hấn chảy xuống.

"Vương Tùng . Bàn tay" một người run giọng nói.

Mọi người chăm chú nhìn lại, nhất thời kinh hãi, Vương Tùng bàn tay giờ phút này lại chỉ còn lại bạch cốt âm u, phía trên một tia da thịt đều không thừa.

"Ha ha, sau này 'Thiên Phật Thủ' không một cái tay còn có thể gọi Thiên Phật Thủ sao" cô gái quyền rũ đem Mai Hoa Thủ cắm vào bên hông, cười quyền rũ nói.

"Yêu Nữ, ngươi tốt sống hèn hạ a."

"Không biết xấu hổ, thắng không anh hùng."

"Ma Giáo yêu nhân quả nhiên người người đều là hạ lưu."

Chung quanh Chính Đạo Nhân Sĩ tất cả tức giận không thôi, rút ra binh khí định ủa lên, đem cô gái quyền rũ loạn đao chém chết.

"Mọi người dừng lại." Kiếm Trần cố nén trong lòng căm giận ngút trời, nói: "Thua thì thua, đem Vương tiểu hữu trước đỡ xuống đi chữa thương đi."

Thấy Kiếm Trần lên tiếng, mọi người chỉ thật là mạnh mẽ coi như thôi, sau đó liền có hai cái Kiếm Thị tiến lên đem Vương Tùng đỡ xuống đi.

Cô gái quyền rũ không ngừng đùa bỡn nơi bả vai mái tóc, liếc một cái mọi người, dịu dàng nói: "Người kế tiếp là ai."

.

"Kiếm Các Chủ, vạn Đạo Môn Đồng Vinh nguyện thay Vương huynh lấy lại công đạo." Một cái đại hán vạm vỡ đẩy ra đám người, tiếng như Hồng Chung, quát to.

Bây giờ đã không phải là là Tăng Kiếm Các ra mặt, mà là biến thành Chính Ma giữa ân oán tình cừ.

Kiếm Trần nhắm lại hai tròng mắt, thở dài, khẽ gật đầu.

Đồng Vinh mắt hổ trừng một cái, cùng cô gái quyền rũ kéo ra thân hình. Đây Khô Cốt Môn công pháp thật sự là quý dị bá đạo, lại có thể đem người máu thịt tan rã, nếu như cùng với nàng đánh cận chiến lời nói, sợ rằng không cẩn thận sẽ đến nói.

"Nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh." Đồng Vinh quyết định chủ ý, một luồng khí tức cường giả theo trong cơ thể hấn tản ra, mệnh môn lực lượng ở trong viện ba động, chấn động. Vào giờ khắc này, Đồng Vinh tựa hồ thoát cái cao lớn, Uyển Như ngựa mặt lên trời cúi đất người không lộ một loại làm cho người ta một loại nặng nề cảm giác bị áp bách, làm tất cả mọi người đều có một luồng hít thở không thông như vậy cảm giác, lúc này bên trong sân tràn ngập một luồng khí tức tử vong.

"Ồ phải cùng ta một đòn định thắng thua sao ha ha, ngây thơ." Cô gái quyền rũ cười khẩy, khí thế cũng không ngừng leo thăng lên.

Hai người bên ngoài cơ thể Nội Kinh điên cuồng dừng động, ở bên trong tinh thần sức lực đã trải qua để cho hư không truyền ra trận trận tiếng sấm lúc, Đồng Vinh bỗng nhiên động, một đạo Kinh Mang xẹt qua hư không, toàn bộ sân ngay sau đó bùng nổ.

Một tiếng sấm nổ lên, Đồng Vinh trường đao trong tay đã mang theo Lôi Đình Chi Thế hướng cô gái quyền rũ vỗ xuống, một đạo cao vài trượng Đạo Mang vạch qua chân trời, chiếu sáng tất cả mọi người gương mặt.

"Oanh "

Một đạo vang lớn đi qua, trong sân bụi mù mê mang. Đợt bụi mù chậm chậm tan hết, từng đạo hai thước rộng bao nhiêu cái khe to lớn xuất hiện ở mặt, hai đạo nhân ảnh súc đứng ở trong viện không nhúc nhích, tựa hồ diệt tuyệt sinh cơ.

Hai vị Tông Sư Toàn Lực Nhất Kích, tạo thành thanh thế quả thực quá lớn, mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn hai người, không biết rốt cuộc là ai sao thắng.

"Ha ha, cái gọi là Chính Đạo Nhân Sĩ bất quá như vậy thôi."

Cô gái quyền rũ bỗng nhiên động, nàng nhẹ nhàng gió nhẹ trên trán mái tóc, nhẹ giọng nói.

Ngay tại lúc đó, Đồng Vinh cao lớn thân thể ầm ầm ngã xuống đất, không rõ sống chết.

Đồng Vinh, lại cũng bại.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Xuất thủ

"Người kế tiếp." Cô gái quyền rũ khẽ liếm xuống môi đỏ, không thèm liếc một cái trong sân mọi người.

Trong sân yên lặng, an tĩnh ngay cả với nhau tiếng tim đập đều loáng thoáng có thể nghe được. Cô gái quyền rũ liên bại lưỡng lớn cao thủ thanh niên, ngoài cho thấy thực lực kinh khủng một thì khiến người ta không dám lại cậy mạnh xin đánh.

"Các ngươi cái gọi là cao thủ thanh niên đơn giản là không chịu nổi một kích a, nếu như các ngươi không người có thể lại phái ra lời nói, vậy thì nguyện thua cuộc . . . Kiểm lão đầu theo chúng ta đi đi."

Mọi người đều bị cô gái quyền rũ phách lối lời nói kích sắc mặt đỏ lên.

"Chúng ta chính đạo mấy vị biết tên cao thủ thanh niên không ở nơi này, nếu không há cho ngươi yêu nữ này làm dữ "

"Đúng vậy, Băng Thần Cốc Tô Ánh Tuyết; Vạn Kiếm Tông Mộ Tu Hân; còn gần đây danh tiếng vang xa 'Huyết Ma' Liễu Nhất Bạch; bọn họ tùy tiện một người đều có thể đem bọn ngươi tùy tiện bóp chết."

"Chúng ta chính đạo cao thủ thanh niên há sẽ sợ hãi các ngươi những thứ này Ma Giáo yêu nhân, hừ."

.

"Phốc thủ" cô gái quyền rũ nghe được chúng người nói chuyện không khỏi bật cười, này Mộ Tu Hân rõ ràng là chúng ta Ma Giáo Văn Hương Cốc người, lại bị bọn họ đám này ngu xuẩn làm Vạn Kiếm Tông Tông Chủ, chính đạo cao thủ thanh niên, đơn giản là cực kỳ buồn cười.

"Hãy bớt nói nhảm đi, các ngươi nói người đều không tại, nếu như các ngươi lại không người ra sân lời nói liền coi như các ngươi thua."

Kiểm Trần gục mí mắt, đảo mắt nhìn liếc mắt mọi người, lắc đầu một cái, bên trong sân càng lại không một điều có thể cùng cô gái quyền rũ chống đỡ được cao thủ thanh niên."Ta theo "

"Để cho ta đi."

Một đạo nhẹ nhàng thanh âm truyền ra, thanh âm kia như có ma lực, mặc dù rất nhỏ tiếng, lại rõ ràng truyền tới trong tai mọi người. Một cái thiếu niên áo trắng từ trong đám người đi ra, hai tay vòng ngực, cười tủm tỉm nhìn mới vừa rồi đã trải qua muốn nhận thua Kiểm Trần.

"Là mới vừa cái đó sừng sờ đầu . Cái đó múa kiếm Thiếu Hiệp."

"Mới Kiếm Khí Xuất Thể tu vi, người thiếu niên này thật sự là quá cậy mạnh. Ngay cả Thiên Phật Thủ Vương Tùng, Vạn Dao Trang Đồng Vinh Tông Sư Cảnh Giới tu vi đều thảm bại, hần này . . . Ôi chao."

"Múa kiếm không thể so với chân chính quyết đấu a, người trẻ tuổi này thật sự là tự tin quá mức."

Đổi mặt mọi người nghị luận, Kiểm Trần ngược lại lại cười, nói: "Lão hủ cảm ơn tiểu hữu hôm nay xuất thủ ân."

Kiểm Trần nụ cười quả thực có chút quái dị, không thể nói cảm giác gì, mập mờ ám muội thấy Liễu Nhất Bạch ra mặt thật giống như đã biết kết cục cuối cùng một dạng tựa hồ đã sớm nhận ra thân phận của hắn.

Liễu Nhất Bạch âm thầm mắng đôi câu, hần thật giống như chui vào lão này cho hắn đặt bẫy bên trong đi, cảm tình Kiểm Trần có thể đáp ứng cùng Khô Cốt Môn đánh cuộc là một mực tại chờ đợi hắn xuất thủ đây. Quả nhiên, người dày dặn kinh nghiệm, sống đến một trăm tuổi cũng không là thứ tốt gì.

"Ngươi đã trải qua liên chiến lưỡng trận, đổi một người đi, chờ ngươi điều tức tốt trở lên." Liễu Nhất Bạch tiến lên, nhìn cô gái quyền rũ từ tốn nói.

Thấy là một tiểu tử chưa ráo máu đầu tiến lên, lại thực lực chỉ ở vào Kiếm Khí Xuất Thể Hậu kỳ, cô gái quyền rũ mặt mày bên trong vẻ đùa cợt sâu hơn,

cười lạnh nói: "Đối phó người như vậy ngu xuẩn, ta căn bản không yêu cầu kết quả điều tức. Có chiều số gì đều sử xuất ra đi, ta ngược lại thật ra muốn nhìn người một chút rốt cuộc là có cái gì sức lực dám lên trước khiêu chiến ta."

"Ồ." Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt đáp lại. Mọi người còn phản ứng không kịp nữa, chỉ cảm thấy hoa mắt, một đạo rực rỡ tươi đẹp tia máu đã trải qua vạch qua chân trời, huyết vụ trong trần ngập đạo kia trùng thiên huyết quang ngưng tụ thành một cái huyết sắc bảo kiếm—— Vô Kiên Bất Tồi kiếm khí màu đỏ ngòm lấp Lôi Đình Chi Thể phát ra sáng chói thêm yêu dị ánh sáng chớp mắt liền đến cô gái quyền rũ trước mặt.

Cô gái quyền rũ mặc dù đã sớm trong lòng cũng đã quyết định Liễu Nhất Bạch sinh tử, chỉ chứng kiến chuỗi này Huyết Kiếm chém bỏ xuống đầu thời điểm, trong mắt nàng tràn đầy hoảng sợ. Hai tay cùng vung, một mảnh đen nhánh màn sáng ngăn ở trước người của nàng, giống như một mặt quang thuẫn đưa nàng hộ nghiêm nghiêm thật thật. Liễu Nhất Bạch kiếm khí màu đỏ ngòm hóa hình thành một cái cùng trường kiếm trong tay của hắn giống nhau như đúc dài hơn mười trượng thật thể bảo kiếm, lấp Hủy Thiên Diệt Địa thể bỏ vào màn ánh sáng màu đen bên trên.

'Oanh '

Ổ rung trời vang lớn bên trong Hồng, đen hai màu kiếm khí lấy cô gái quyền rũ làm trung tâm hướng khắp nơi khuếch tán.

Trong sân người xem không hẹn mà cùng đều tới tường viện bên trên nhảy tới, ai cũng không muốn lấy tánh mạng mình đùa.

Cô gái quyền rũ trước người màn ánh sáng màu đen ở kinh khủng đối kích bên trong dần dần nứt nẻ, cuối cùng tiêu tán thành vô hình. Nàng cũng liền nôn ba ngụm lớn máu, mặt đầy vẻ uể oải, không thể tin thành lên trước mặt Liễu Nhất Bạch.

Vừa mới một kiếm kia đã trải qua vượt qua Tông Sư sơ kỳ lực lượng!

Toàn trường xôn xao, mọi người không nghĩ tới trong mắt bọn họ kẻ không đầu óc, tiểu tử ngốc lại cũng là chỉ dùng một chiêu liền đem đối diện Ma Giáo Yêu Nữ đánh bại, với vừa mới cô gái quyền rũ cùng Đồng Vĩnh chiến đấu giống nhau như đúc.

Thật ra thì Liễu Nhất Bạch một kiếm này cũng là chiếm tiện nghi, cô gái quyền rũ liên chiến hai vị Tông Sư cường giả, đặc biệt là cuối cùng cùng Đồng Vĩnh liều mạng, đã sớm thương nguyên khí, đáng tiếc nàng quá mức tự phụ, đối với Liễu Nhất Bạch hảo ý nhắc nhở bỏ mặc, lúc này mới bị Liễu Nhất Bạch một kiếm đánh bại.

"Được, chúng ta chính đạo quả nhiên là Nhân Kiệt bội xuất a, ha ha."

"Yêu Nữ, chứng kiến đi, chúng ta tùy tiện phái ra một Vô Danh tiểu bối cũng có thể đưa người đánh bại dễ dàng. Như vậy có thể thấy, các người Khô Cốt Môn thức sự quả không chịu nổi."

"Tiểu tử thật giỏi, nhất cổ tác khí đem người kẻ tiếp cũng bắt lại, để cho bọn họ ngoan ngoãn cúi đi."

.

Vây xem người trong võ lâm không nén được nội tâm kích động, ríu rít lên tiếng.

"Không . Không . Hắn Không Phải . . Cái gì Vô Danh . Tiểu bối . . Hắn là hắn là . . Huyết Ma . ." Một đạo kinh nghi bất định thanh âm từ trong đám người vang lên, thấy mọi người kinh ngạc theo dõi hắn, hắn lại nhìn một chút Liễu Nhất Bạch trong tay Huyết Kiếm, tựa như đang hồi tưởng vừa mới đạo kia Trùng Thiên Kiếm khí, rồi sau đó khẳng định nói: "Không sai, hắn chính là Huyết Ma, như vậy kiếm khí màu đỏ ngòm chỉ có hắn mới có, vừa mới chứng kiến hắn mái tóc dài màu đỏ ngòm kia ta đã bắt đầu hoài nghi, bây giờ ta hoàn toàn có thể khẳng định hắn chính là Huyết Ma Liễu Nhất Bạch."

Toàn trường xôn xao.

"Hắn chính là Huyết Ma lại là trẻ tuổi như vậy một cái tiểu tử, thật là không được a."

"Ta đã sớm nhìn ra người trẻ tuổi này rất phi phàm, nguyên lai hắn quả nhiên không phải vật trong ao a."

..

Một mực thờ ơ lạnh nhạt hung ác nam tử đến thời khắc này sắc mặt rốt cuộc có một tí biến hóa, trong tin đồn lấy Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới Nghịch Hành phạt thượng Huyết Ma lại thật xuất hiện ở trước mặt hắn, cái đó được khen là trẻ tuổi Đệ Nhất Cao Thủ Liễu Nhất Bạch, hắn rốt cuộc có cơ hội có thể cùng hắn tính toán một phen sao

'Tước Cốt Kiếm' trong mắt lóe lên vẻ kinh dị, cái này chính đạo cao thủ trẻ tuổi sớm bị bọn họ Ma Giáo cao tăng coi trọng, bọn họ môn chủ cũng vô số lần ở trước mặt bọn họ đề cập tới nghĩ (muốn) đem điều này được xưng 'Huyết Ma' người điên đưa tới dưới quyền, dốc sức cho hắn.

Cái này danh tiếng chính thịnh người tuổi trẻ, tuy là chính đạo Danh Môn Đại Phái Lạc Hà Môn đệ tử, làm việc lại vô cùng tàn nhẫn, ở võ học thiên phú cũng thức sự quá kinh người, như có thể vì Khô Cốt Môn sử dụng, vậy đối với sau này môn đó . Đại sự đem rất có ích lợi. Môn chủ cũng sắp đối với hắn nhìn với con mắt khác, quyết định chủ ý, 'Tước Cốt Kiếm' tiến lên, cười híp mắt nói: "Nguyên lai là danh chấn Trung Nguyên Huyết Ma, đã dính một cái Ma chữ, không bằng gia nhập chúng ta Khô Cốt Môn như thế nào "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Diệt môn

"Tước Cốt Kiếm' như thế thần nhiên đào chính đạo góc tường, quả thực đưa tới không ít cao thủ tức giận mắg.

"Phi, thật là không biết xấu hổ, các ngươi Khô Cốt Môn tính là gì chúng ta chính đạo cao thủ thanh niên há sẽ vào ngươi Ma Giáo "

"Đơn giản là ý nghĩ ngu ngốc, là sợ chúng ta thanh niên Đệ Nhất Cao Thủ đi không được lời nói cũng nhanh nhận thua đi, từ đâu mà tới cút ngay trở về đến nơi đâu."

"Mang theo ngươi người cút đi."

.

Liễu Nhất Bạch cũng là một trận kinh ngạc, ai quy định tước hiệu trong có một Ma chữ thì phải với Ma Giáo dính vào quan hệ đây quả thực là cường đạo lý luận a. Cười cười. Nói: "Ta tại sao phải gia nhập các ngươi Khô Cốt Môn a "

"Lão hủ có thể cam kết ngươi, chỉ cần ngươi tới chúng ta Khô Cốt Môn, ngươi lập tức liền có thể trở thành ba chúng ta đẳng cấp trưởng lão." Tước Cốt Kiếm thấy hấn hỏi tới, cho là hấn có vẻ xiêu lòng, bèn rộn thêm chi tiếp tục Konohamaru nói: "Ngươi có lẽ còn không rõ ràng lắm tam phẩm trưởng lão địa vị trong môn phái, đến tam phẩm trưởng lão đã trải qua có thể tùy ý điều khiển các cứ điểm đệ tử, bên trong cửa công pháp, đan dược mặc cho ngươi tùy ý chọn sử dụng, hưởng thụ có vô thượng vinh dự."

'Nha' Liễu Nhất Bạch hai mắt tỏa sáng, tựa hồ nói với Tước Cốt Kiếm cảm thấy rất hứng thú, nói: "Mạo muội câu hỏi, các hạ lại vừa là mấy phẩm trưởng lão "

"Tước Cốt Kiếm' an ủi sẵn sốc an ủi sẵn sốc dưới cảm phát chòm râu bạc phơ, rất là đặc ý nói: "Lão hủ bất tài, bốn môn nhất phẩm trưởng lão là vậy."

"Ồ!"

"Ngay cả ngươi cái này lão bang thức ăn cũng có thể làm nhất phẩm trưởng lão, ngươi để cho Bản Đại Gia làm gì tam phẩm, nói cho ta biết, đầu óc ngươi có phải hay không vào cút "

. .

Toàn trường yên lặng, tựa hồ đều cực lực biệt trụ cười, cuối cùng không biết là ai trước không nhịn được cười ra tiếng kết quả đưa tới toàn trường cười thật to. Ai cũng không ngờ tới vừa mới còn lộ ra hứng thú mãnh liệt Liễu Nhất Bạch lại đột nhiên tức miệng mắg to.

"Tước Cốt Kiếm' cạnh tại chỗ, lại sẽ có người nói với hấn ra như thế thô bỉ lời nói, hấn đều là chỉ nửa bước muốn bước vào quan tài người, coi như là Chính Ma đối lập, thế nào ngươi cũng tôn trọng tôn trọng lão nhân gia được rồi. Sắc mặt hấn phồng đỏ bừng, tức giận nói: "Ngươi cũng đừng không tán thưởng, ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, ngươi rốt cuộc thêm không gia nhập chúng ta Khô Cốt Môn "

"Không thêm, trừ phi ngươi chết."

"Tốt! tốt! Được!" "Tước Cốt Kiếm' nói liên tục ba chữ "hảo", trên trán gân xanh không ngừng lay động. Ngẩng đầu nhìn mắt không trung sau, trên mặt hấn hiện lên một vẻ dữ tợn vẻ, quát lên: "Giết!" Cuộn cuộn Âm Ba tuyên truyền giác ngộ, thanh âm già nua truyền khắp toàn bộ Tầng Kiếm Các.

Theo hấn ra lệnh một tiếng, theo Tầng Kiếm Các ngoài truyền tới từng trận rung trời tiếng la giết.

Kiểm Trần sắc mặt đại biến, cả giận nói: "Ngươi càng như thế nói không giữ lời "

"Tước Cốt Kiếm' mặt vô biểu tình, nhàn nhạt nói: "Là ngươi ngu xuẩn mà thôi, nếu với trong miệng các ngươi Ma Giáo coi trọng chữ tín, ha ha. Lại nói, chúng ta còn có một người không bị thua, cũng không tính là ta nói không giữ lời."

"Không tốt . . Các Chủ . Ngoài cửa có vô số người quần áo đen sát tiến đến, người chúng ta nhanh không ngăn được ." Một tên Kiếm Thị cả người mang máu, lao đảo theo bên ngoài viện chạy vào, run giọng nói. Vừa mới dứt lời, liền có một đám Kiếm Thị vừa đánh vừa lui hướng trong sân lui qua đến, tiếp tục cái đó mà tới là một đám tay cầm đao kiếm người quần áo đen, một mảnh đen kịt trông không đến đầu, đem cả viện toàn bộ vây quanh.

"Ha ha ha ha" Kiếm Trần ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười tất cả đều là lộ ra bi thương. Khô Cốt Môn hôm nay có chuẩn bị mà đến, sợ rằng từ đó trên giang hồ lại cũng không có Tàng Kiếm Các, ngàn năm cơ nghiệp tất cả hủy hết cho hán tay, trong cái này tình, người ngoài sợ rằng rất khó giải một, hai.

"Hắc hắc ." Kiếm Trần cúi đầu cười lạnh, một đạo chói mắt kiếm khí màu bạc theo Tàng Kiếm Các sâu bên trong xì ra, bay lên trời, chỗ đi qua, tất cả mọi người đao kiếm tất cả phát ra một trận thần phục như vậy kêu gào.

Một thanh trường kiếm màu bạc nhẹ nhàng trôi nổi ở Kiếm Trần trước người, kiếm dài 3 thước 2 tấc, thân kiếm thép mà đúc cùng mỏng, lộ ra nhàn nhạt hàn quang, chuôi kiếm là một cái màu bạc khắc hình rồng cái đó án kiện, lộ ra vô cùng uy nghiêm, lưỡi kiếm vô cùng sắc bén, đem là chân chính nhận như Thu Strong.

"Ngân Nhân . ." "Tước Cốt Kiếm" cùng với khác ba gã lão giả nhìn chuôi này tên là 'Ngân Nhân' trường kiếm,

Sắc mặt có chút ngưng trọng, tựa hồ là đã sớm lãnh giáo qua kiếm này lợi hại.

Ngân Nhân kiếm, Tàng Kiếm Các Đệ Nhất Đại Các Chủ tạo thành, cứ nghe thân kiếm dung luyện vào một con Ngân Nhân hồ yêu Yêu Hồn, có mê hoặc lòng người Trí hiệu quả. Thanh kiếm này cũng là Tàng Kiếm Các duy nhất một chuôi có Bình Hồn kiếm, sau khi mỗi một thời đại Các Chủ đều chưa từng có người đúc ra có binh khí lợi kiếm, bao gồm Kiếm Trần.

'Ngân Nhân' Ngân Quang đại thịnh, một đạo Ngân Quang chém thẳng vào hướng 'Tước Cốt Kiếm' bốn người, trong sân giống như hạ xuống một đạo tia chớp màu bạc, lẳng liệt sát ý lâm trong sân quần hùng đều cảm giác được trận trận thấu xương rùng mình.

"Tứ Thánh gọt xương!" "Tước Cốt Kiếm" bốn người hét lớn một tiếng, trong tay trống rỗng xuất hiện một thanh Cốt Kiếm, Cốt Kiếm trên dưới tung bay, múa ra mảng lớn mảng lớn Hắc Mang đem ánh kiếm màu bạc ngăn cản ở ngoài, rồi sau đó bốn đạo ô quang hội tụ thành một luồng dài lụa màu đen kiếm khí phá không bay ra hướng Kiếm Trần chém tới.

"Liên bốn người các người còn mơ mộng hão huyền danh hiệu Thánh, nằm mơ đi đi." Kiếm Trần rống to, trong mắt mơ hồ có hàn quang thoáng hiện, trong tay Ngân Nhân Thân Kiếm phát ra chói tai tiếng hồ gầm. Khí thế bàng bạc, khí phách nghiêm nghị một đạo ngân bạch ánh sáng kinh thiên tiểu lõi như vậy thẳng trước người hán xông thẳng lên, đem Tước Cốt Kiếm bốn người chém tới Ô Quang kiếm khí ngăn cản ở ngoài, ngay sau đó kiếm khí màu bạc như ra mạnh hơn hồ như vậy rống giận, gầm thét, điên cuồng hướng bốn người cuốn đi, kiếm khí màu bạc hoàn toàn đem Tước Cốt Kiếm bốn người kia đạo ô quang kiếm khí bọc lại. Bốn người tay múa Cốt Kiếm, không ngừng huy động, từng đạo màu đen phong mang xông về ngân bạch kiếm quang, nhưng mà từ đầu tới cuối không thể đem kiếm khí màu bạc tách ra.

'Lấy một địch bốn, không rơi xuống hạ phong.'

Kiếm Trần giờ phút này thần dũng biểu hiện cực lớn khích lệ Tàng Kiếm Các Kiếm Thị tinh thần, liên hợp với bên trong viện võ lâm Hào Hùng lại một thời để ở chen chúc mà vào người quần áo đen.

"Là thời điểm cho người bảo đảm một hồi nhiệt huyết." Liễu Nhất Bạch khẽ vuốt Can Tương Kiếm máu đỏ thân kiếm, tự lẩm bẩm. Hán nhanh chóng qua lại ở người quần áo đen trong đám, tay nâng kiếm rơi, mỗi một kiếm hạ xuống đều có mấy viên máu chảy đầm đìa đầu người lăn xuống, rất nhanh, Khô Cốt Môn đệ tử bị xung kích thất linh bát lạc, Tàng Kiếm Các cùng Chư Hùng nhân cơ hội phản công, lại đưa bọn họ bức ra bên ngoài viện.

Có hơn mười người đạt tới Kiếm Khí Xuất Thể sơ kỳ cao thủ vọt tới Liễu Nhất Bạch trước người, đang lúc bọn hán muốn chen nhau lên phải đem Liễu Nhất Bạch xé thành mảnh nhỏ thời điểm, chói mắt máu đỏ phong mang lần nữa bay lượn lên. Hơn mười đạo tiếng kêu thảm thiết đi qua, trên đất đa số Thập Đoạn nửa đoạn thân thể, xông lên người toàn bộ kiếm hủy nhân vong.

"Đối thủ của người là ta." Hung ác thanh niên ngăn ở Liễu Nhất Bạch trước người, hét lớn. Trong tay hán trong suốt Cốt Kiếm sáng quắc rực rỡ, mơ hồ toát ra tia Hứa Thánh Quang."Huyết Ma, rốt cuộc gặp mặt, hôm nay ta liền muốn phá người chính đạo thanh niên Đệ Nhất Cao Thủ tên."

"Là . Bán Thánh . Hài Cốt ." Liễu Nhất Bạch không để ý hán, mà là theo dõi hán trong tay Cốt Kiếm không rời mắt, trên mặt tất cả đều là thần sắc khiếp sợ.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Quyết đấu đỉnh cao

"Không sai, chuỗi này Cốt Kiếm đúng là do Bán Thánh Hải Cốt đúc thành, hơn nữa còn là các người chính đạo cao thủ hải cốt, bị chúng ta theo trong quan tài đào đi ra." Hung ác thanh niên mặt mang vẻ đắc ý, lầm bầm: "Kiếm này được đặt tên là 'Dịch Cốt'. Là môn chủ đặc biệt ban cho bên trong cửa tôi thanh niên kiệt xuất đệ tử. Ha ha, Đúng, quên nói cho người biết, ta là 'Tước Cốt Kiếm' đệ tử Lãnh Phong."

"Ta đối với người gọi a mèo hay lại là a chó không có chút nào dám hứng thú, Đúng, ta cũng quên nói cho người biết, người thanh kiếm này ta muốn, nếu không chính đạo tiền bối Anh Linh đem trọn đời không được yên nghỉ." Nghe được chuỗi này Cốt Kiếm chính là do chính đạo tiền bối hải cốt tạo thành, Liễu Nhất Bạch cảm giác mình dòng máu khắp người tựa hồ sôi trào, dòng máu khắp người dường như muốn thiêu đốt một dạng hắc hỏa mặt lên trời gào to nói: "Hôm nay tru diệt tà ma lấy điện Anh Linh." Vào giờ phút này hắc chiến ý ngút trời, trong nội tâm tràn đầy vô cùng cuồng dại ý chí chiến đấu, tay hắc cầm Huyết Kiếm thật nhanh hướng Lãnh Phong phóng tới.

Huyết hồng phong mang chém thẳng vào Lãnh Phong, Lãnh Phong trong tay Cốt Kiếm chung quanh vàng sáng mờ mờ, cũng mau tốc độ chém ra một kiếm, lưỡng cổ kiếm khí đụng nhau sau Liễu Nhất Bạch thoáng cái bị đánh bay ra ngoài.

"Ồ" Liễu Nhất Bạch mày kiếm hơi nhăn. "Chuỗi này Cốt Kiếm có gì đó quái lạ, trong đó lại ẩn hàm nhân nhạ Thánh Lực, tùy tiện liền đem hắc kiếm khí chiếm đoạt."

"Hôm nay ta liền đem người miễn cưỡng đánh nát." Liễu Nhất Bạch thật nhanh từ dưới đất bò dậy lần nữa cầm kiếm Phi nhào tới, kết quả lại bị đánh bay ra ngoài, như thế lặp đi lặp lại mấy lần sau, Lãnh Phong rốt cuộc không nhịn được lớn miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Thì ra là như vậy . .

"Lấy thực lực người căn bản không đủ chống chế chuỗi này Thánh Kiếm, kết thúc đi." Liễu Nhất Bạch khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, vừa mới cái loại này liều mạng đấu pháp cũng làm hắc thật không dễ chịu, nhưng hắc vẫn giống như là chút nào không bị ảnh hưởng như vậy, lại xông lên.

"Người nghĩ rằng ta chỉ là dựa vào 'Dịch Cốt' sắc bén sao hắc hắc người thật sự là lớn sai đặc biệt sai." Lãnh Phong ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, cả người lại hư không tiêu thất. Ngay cả Liễu Nhất Bạch đều không thấy rõ hắc là thế nào biến mất.

"Không thể nào . Tại sao có thể có nhanh như vậy thân pháp." Liễu Nhất Bạch sắc mặt trầm xuống, cẩn thận cảm ứng trong sân Lãnh Phong khí tức.

"Không tốt." Liễu Nhất Bạch sắc mặt đại biến, vội hướng về sau lưng chuyển đi.

"Chậm" Lãnh Phong âm trầm thanh âm từ phía sau vang lên, kèm theo mà tới là một dải lụa kiếm khí màu trắng.

'Phanh'

Liễu Nhất Bạch mặc dù kịp thời đem toàn thân chân khí tụ ở bên ngoài cơ thể tạo thành Hộ Thể Cường Khí, đi vẫn bị Lãnh Phong súc lực một đòn đánh bay ra ngoài, từng ngụm từng ngụm máu tươi từ hắc trong miệng thoát ra. Có không ít Khô Cốt Môn đệ tử nhìn thấy hắc bị Lãnh Phong đánh bay ngã xuống đất, mặt đầy vẻ uể oải, rồi rít vùng đao kiếm xông lên, mong muốn hắc loạn đao chém chết.

Liễu Nhất Bạch lưng la lung lay đứng dậy, cười lạnh một tiếng, lưng la lung lay thân thể lại biến hóa bén nhọn vô cùng, cầm trong tay lóe ánh sáng đỏ ngòm Can Tương Kiếm xông về đám người áo đen kia. Ở máu me tung tóe bên trong đám người áo đen kia người người thì thể chia lìa, trên cơ thể máu tươi như suối phun như vậy cuồng tràn ra.

"Phốc" Lãnh Phong Cốt Kiếm vùng lên, nhất thời có một tên người quần áo đen đầu bị cắt đứt xuống tới. "Các người tất cả cắt mở, nếu không ta giết các người."

Đám người áo đen kia trong lòng buồn nôn, không nghĩ tới Lãnh Phong lại đem Đồ Đao đưa về phía bọn họ, có thể cường bức hắc Dâm Uy giận mà không dám nói gì, rồi rít lui về phía sau đi, cho hai người bọn họ chừa lại một cái chỗ trống.

"Được, bây giờ chúng ta có thể công bình đánh một trận." Lãnh Phong liếm liếm thần giác máu tươi, âm trầm trầm nói.

"Ngay cả người mình đều giết, xem ra người thật là phát điên." Liễu Nhất Bạch mặt đầy thương tiếc, hắc cũng không nghĩ tới Lãnh Phong lại sẽ đối người mình hạ thủ, chẳng qua là vì có thể đủ cùng hắc công bình đánh một trận.

"Hắc hắc . Tùy người nói thế nào ." Lãnh Phong chứa đựng cười, cả người lại hư không tiêu thất.

Xem ra hắc là chuẩn bị dùng một chiêu này ăn khắp thiên hạ, Liễu Nhất Bạch nhếch miệng lên một vệt Tà Mị độ cong, trong mắt tinh quang chột lóe, tia máu đã trải qua nhanh như thiểm điện như vậy hướng bên phải phía trên hư không đâm tới.

Từng miếng huyết vũ tự nhiên rơi xuống đất, Lãnh Phong chặt vật bóng người theo trong hư không lướt đi, hắc cánh tay trái đã bị xuyên thủng,

Một cái lỗ máu đang chảy nhỏ giọt máu trào ra ngoài.

"Không thể nào, người làm sao biết ta vị trí." Lãnh Phong ở trên cánh tay trái gập liên tục mấy chỗ đại huyết, mặt đầy không thể tin nhìn Liễu Nhất Bạch. "Ta đây bộ thân pháp có thể che giấu tự thân khí tức, người là không có khả năng nhận ra được ta vị trí . Không thể nào ."

"Không sai, thân thể người pháp rất nhanh, lấy mắt thường căn bản khó mà thấy rõ. Ta cũng không cảm ứng được người khí tức, chỉ bắt quá . Trong tay người chuỗi này Cốt Kiếm—— cũng chính là chúng ta chính đạo lão tiền bối, hân khí tức lại chỉ dẫn ta tìm tới người vị trí."

"Nghe hân rống giận sao" Liễu Nhất Bạch gào to một tiếng, lẳng không lên. Một đạo hóa hình kiếm khí ngưng tụ thành một thanh không lồ huyết hồng trường kiếm, mơ hồ có tiếng sấm gió, chém thẳng vào Lãnh Phong đi.

Lãnh Phong kinh hãi vạn phần, hân vạn vạn không nghĩ tới Nhất Bạch có thể bằng vào 'Dịch Cốt' kiếm tìm tới vị trí hân, lại bỏ ra kinh khủng như vậy một kiếm. Một kiếm này đã vượt qua vừa mới hân đối với cô gái quyền rũ bỏ ra một kiếm kia.

Một kiếm này nén giận bỏ ra, Lãnh Phong lại sinh ra không thể ngăn cản cảm giác, hai tay của hân khẽ run, hung hăng cắn miệng lưỡi sắc nhọn, vội vàng giữa đem Cốt Kiếm ngang ngăn hồ sơ ở trước ngực.

'Oanh '

Cốt Kiếm vàng sáng lưu chuyển, nhân nhật Thánh Quang bảo vệ thân thể của hân bốn phía. Vang lớn đi qua, bụi mù tràn ngập, đợi bụi mù tan hết, Lãnh Phong đã trải qua giống như một người toàn máu như vậy nằm trên đất không ngừng co quắp, toàn thân mấy lớn chỗ đã trải qua máu thịt thổi rửa, lộ ra bạch cốt âm u.

Uy thế của một kiếm, kinh khủng như vậy!

Nếu không phải Cốt Kiếm ngầm chứa Thánh Lực đưa hân bảo vệ, chỉ sợ hân chống cự một kiếm này đi xuống đã sớm chết oan uổng.

Bên này động tĩnh không nhỏ, chính đạo Chư Hùng thấy Liễu Nhất Bạch lại đem một cái uy hiếp quá nhiều người giải quyết, tất cả không che giấu được nội tâm kích động, trong tay đao kiếm phảng phất đều biến hóa nhẹ nhàng rất nhiều, đối địch áp lực nhất thời giảm bớt không ít.

"Trước Cốt Kiếm' đã sớm chú ý tới bên này tình huống, thấy đồ đệ mình bị đánh thoi thóp, nhất thời quát to: "Huyết Ma, nghỉ lại đồ nhi ta, nếu không ."

Lời còn chưa nói hết, Liễu Nhất Bạch đã đem Huyết Kiếm bỏ ra, Lãnh Phong trong nháy mắt bị chặn ngang chặt đứt, huyết thủy phọt ra đầy đất.

Cốt Kiếm bị một cỗ cự lực bám vào đến Liễu Nhất Bạch trong tay, kim quang đại tác, tựa hồ đang cảm tạ hân đưa nó cứu cách bề khổ.

"A . ." "Trước Cốt Kiếm' ngửa mặt lên trời thét dài, bi phần vô cùng, Lãnh Phong là hân đệ tử đặc ý nhất, chưa từng nghĩ hôm nay lại chết thảm ở này." "Ta muốn người chết . Tiếu tử "

"Hay là trước cố tốt chính người đi." Kiếm Trần Kiếm Thế ác liệt vô cùng, đem phân tâm "Trước Cốt Kiếm' cánh tay trái tận gốc chặt đứt, rồi sau đó tự thân cũng bị sau lưng ba người kiếm khí vạch ra ba đạo máu chảy đầm đìa lỗ.

"Ha ha ha ha" Kiếm Trần ngửa mặt lên trời thét dài, hân y không nhuộm máu, giống như một cái tuyết thế Kiếm Tiên, yên lặng nhìn ngắm ở Trước Cốt Kiếm trước mặt chạy tới cứu giá ba người, rồi sau đó sắc mặt lộ ra một màn điên cuồng vẻ, cất cao giọng nói: "Hôm nay Kiếm mỗ muốn chém xuống bốn người các người cầu tặc đầu chó, lấy tể Tàng Kiếm Các cùng chết đi rất nhiều đồng đạo."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Uỷ thác

Kiếm Trần chữ chữ vang vang, giống như tiếng nổ, 'Trước Cốt Kiếm' bốn người ngửi vào kinh hồn bạt vía. Đúng vào lúc này, trong hư không đột ngột lướt đi ba cái bóng đen trong chớp mắt liền ngăn ở 'Trước Cốt Kiếm' bốn người trước mặt, một người trong đó lạnh giọng châm chọc nói: "Các người Khô Cốt Môn thật đúng là vô dụng a, lâu như vậy lại còn không bắt lại Tàng Kiếm Các."

"Trước Cốt Kiếm' sắc mặt tái xanh, lại không dùng phản bác, tựa hồ đối với người kia thân phận rất có kiêng kỵ.

Lại vừa là ba cái Tông Sư Cấp cường giả! Xem ra sự tình xa còn lâu mới có được đơn giản như vậy, theo bọn họ trong đối thoại có thể đại khái hiểu được tin tức chính là —— bọn họ tựa hồ Không Phải cùng người trong môn phái, có hai cái thậm chí lấy tới môn phái ở mưu đồ cái gì, mà Tàng Kiếm Các liền là bọn hân một người trong đó mục tiêu.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt có chút ngưng trọng, hần mặc dù cùng Tàng Kiếm Các cũng không có gì tình cảm, lại đối với Kiếm Trần có một loại đặc thù hảo cảm. Không nói được là tại sao, có lẽ là bởi vì mọi người cùng là yêu kiếm, dùng kiếm người; lại có lẽ chỉ là bởi vì hần là một cái tử mi thiện mục trăm tuổi lão già. Bất kể là từ nguyên nhân gì, Liễu Nhất Bạch cũng không muốn khoanh tay đứng nhìn, nhưng là cục thế trước mắt quả thực quá không rõ ràng.

Cộng thêm phía sau tới ba gã cao thủ, Tàng Kiếm Các bên trong đã trải qua xuất hiện chín tên Tông Sư Cấp thể lực đối nghịch, trong đó Lãnh Phong bị tru diệt, một cái khác cô gái quyến rũ trọng thương ngã gục. Còn lại bảy tên trong cao thủ 'Tước Cốt Kiếm' đã đứt một cánh tay, sức chiến đấu đã trải qua giảm nhanh, mặc dù như vậy, này vẫn là một luồng không thể bỏ qua lực lượng, chỉ một lấy kiếm Trần cùng Liễu Nhất Bạch hai người căn bản không khả năng ngăn cản.

Trong sân không ngừng có người quần áo đen xông ra, đem vừa mới chiếm được một tia thượng phong võ lâm Chư Hùng lại ép trở về. Mặc dù Chư Hùng đầm máu phân đầu, lại không ngăn được đối phương nhiều người a, hai quả đâm làm sao có thể địch bốn tay không ít cao thủ một người muốn đối mặt với đối phương bốn năm người hợp kích, rất nhiều người đều bị loạn đao chém chết. Dần dần, bộ phận nhất gan người đã trải qua này sinh thối ý, không ít người đã trải qua thi triển Khinh Công đoạt viện mà chạy, dù sao đây là Tàng Kiếm Các sự tình, cùng bọn chúng nửa xu quan hệ không có, còn là mạng nhỏ mình trọng yếu a.

Có câu nói được không giúp người là bốn phận, giúp người là tình cảm. Sống còn đang lúc, ai còn nhớ được với người van xin hộ phân a.

Kiếm Trần cùng bảy tên Tông Sư cường giả xa xa nhìn nhau, song phương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đối mặt rất nhiều đồng đạo lâm trận bỏ chạy, hần sắc mặt bình tĩnh; đối mặt con gái con cháu chịu khổ Đồ Lục hần cũng theo bắt đầu đau buồn biến thành bây giờ chết lặng. Ủ, Tàng Kiếm Các muốn hủy, hủy trong tay hần . .

Bỗng nhiên, hần khoe mắt liếc qua quét một cái ở người quần áo đen trong đám không ngừng đánh giết Kiếm Thị, mặt hiện lên vẻ vui mừng, bận rộn đối với Liễu Nhất Bạch truyền âm nói: "Tiểu hữu, Kiếm Trần cả đời không có yêu cầu hơn người, hôm nay Tàng Kiếm Các mất vậy! Người bên trái đằng trước có một cái tuổi mới mười tám Kiếm Thị, ta nghĩ rằng đưa nàng giao phó cho người, để cất giữ một tia ta Tàng Kiếm Các huyết mạch. Tàng Kiếm Các truyền thừa không thể ngừng trong tay ta, ta hi vọng người có thể đáp ứng ta."

"Tiền bối, người yên tâm, ta sẽ cho nàng hộ đạo, cho đến nàng có thể một mình đâm đường một phía mới thôi." Liễu Nhất Bạch thật sâu thờ dài, hần biết Kiếm Trần đã là ôm hần phải chết tín niệm, hần trước khi lâm chung người cuối cùng thỉnh cầu hần lại làm sao có thể không đáp ứng đây

Kiếm Trần thấy hần hứa hẹn đi xuống, vui vẻ yên tâm gật đầu một cái.

Liễu Nhất Bạch trong mắt run lên, nắm chặt trường kiếm xông vào đám người, máu tươi phiêu tán rơi rụng, kiếm gãy bay tán loạn. Cậy vào tu vi mạnh mẽ hần không biết chặt đứt bao nhiêu bảo kiếm, không biết giết bao nhiêu người. Rất nhanh, hần liền đến gần Kiếm Trần nói tên kia Kiếm Thị, định thân nhìn lại, lại là mới vừa dẫn nó vào Các Kiếm Tâm. Đồ tươi huyết dịch vẩy khắp nàng toàn thân, sâu đủ thấy xương vết thương phủ đầy nàng toàn thân, đất ở trên là đối thủ tàn chi, kiếm gãy, mà nàng cũng lão đảo muốn ngã, trận trận chóng mặt đã sắp khiến nàng không đứng được.

"Các người đều phải chết." Liễu Nhất Bạch trong lòng tràn đầy vô hạn căm giận, một đạo kiếm khí màu đỏ như máu chung quanh quanh quần từng đạo hắc khí, như Ma Long, tựa như quỷ quái, tản ra khí tức tử vong đánh về phía người quần áo đen quần.

"A."

"A."

Mười mấy người kêu thảm thiết, mười mấy người bị xoắn thành thịt nát.

Đem đã trải qua bất tỉnh lại như cũ đứng Kiếm Tâm ôm vào trong ngực,

Trong tay Huyết Kiếm đại khai đại hợp, đem xông tới một đám người quần áo đen chém giết sau, vô số người quần áo đen tựa hồ cảm thấy hần mới là tối đại uy hiếp, lại buông xuống còn lại võ lâm Chư Hùng, toàn bộ hướng hần bên này vọt tới.

Ngay tại lúc đó, Kiếm Trần thấy Liễu Nhất Bạch đã trải qua thành công đem Kiếm Tâm cứu về, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt, lạnh lùng nói: "Tước Cốt Kiếm, bảy cái Tông Sư lại ngại gì hôm nay ta nhất định lấy mạng của người."

Một đạo ánh kiếm màu bạc càn quét mà ra, ở sáu gã Tông Sư cao thủ khiếp sợ trong ánh mắt Kiếm Trần thật nhanh hướng bị thương thật nặng 'Tước Cốt Kiếm' phóng tới.

Đối mặt lưỡng bại câu thương muốn phải với hần đổi mệnh Kiếm Trần, 'Tước Cốt Kiếm' sắp nứt cả tim gan, thương hoàng xuống lại xoay người lui về phía sau đi.

"Phé vật" còn lại sáu người thảm nằng một tiếng sau, rồi rút hướng bên cạnh hần áp sát đi, nhưng không ngờ chạy như bay tới Kiếm Trần bỗng nhiên hư không tiêu thất, ngay sau đó một đạo sáng chói kiếm quang đón đầu chém xuống, tia sáng chói mắt lại để cho bọn họ một thời không thấy rõ bên trong viện cảnh tượng.

Nhân cơ hội này, Kiếm Trần đã sớm phi thân cướp đến Liễu Nhất Bạch bên người, từ trong ngực móc ra một vật nhét mạnh vào trong tay hần sau, một cổ cự lực đưa hần cùng Kiếm Tâm hai người trực tiếp đưa ra bên ngoài viện, chỉ còn dư lại hần thanh âm già nua không ngừng ở bên tai vọng về ——

'Kiếm Tâm là lão hủ cháu gái, lộ ra bên ngoài nhiều năm chịu nhiều lắm khổ, người nhất định phải chiều cô nàng thật tốt, ta đưa người vật người có thể thật tốt nghiền tập, sau đó mới giúp ta chuyển giao cho nàng, bảo trọng.'

Đội tiếng nói rơi tắt, Liễu Nhất Bạch đã trải qua ôm Kiếm Tâm bị cự lực đẩy rơi vào tường viện bên ngoài, lúc này Tầng Kiếm Các bên ngoài chỉ có linh linh tán tán mấy chục người quần áo đen bên ngoài quanh quần, tựa hồ là đang chờ cá lọt lưới. Hân khe khẽ thở dài, thân hình như điện chạy đến mấy chục người bên cạnh, trong tay Huyết Kiếm không chút lưu tình, máu bắn tứ tung xuống, tất cả mọi người bụng đã bị mổ xẻ, máu tươi cùng ruột lưu đầy đất.

Hân đem Kinh Công vận hành đến mức tận cùng, rất nhanh liền dần dần không nhìn thấy ở trên đường phố

Tầng Kiếm Các bên trong, đội ánh sáng mạnh biến mất hầu như không còn, sáu vị Tông Sư cao thủ trở mắt nhìn nhau, Kiếm Trần lại không có xông lại ngược lại đi giết phổ thông đệ tử áo đen.

"Không tốt. Huyết Ma không thấy" "Tước Cốt Kiếm" tay che cột tay, vừa sợ vừa hối hận nói.

Còn lại sáu người hơi có chậm lụt, chỉ rất nhanh liền nghĩ rõ ràng trong đó chỗ yếu, Kiếm Trần bỗng nhiên khi "Tước Cốt Kiếm" đi, mà trong sân tên kia Huyết Phát nam tử lại không thấy, không khó liên tưởng đến Kiếm Trần nhất định là đem cái gì trọng yếu vật giao phó cho hắn.

Ở tại bọn hắn trầm tư giữa, Kiếm Trần đã tại người quần áo đen trong đám liễu chết xung phong đột kích, cả người trên dưới sớm bị huyết thủy nhuộm đỏ, ngay cả kia nguyên lai mái tóc dài màu trắng bạc cũng thay đổi ướt nhẹp, máu tươi chảy đầm đìa. Nhiệt huyết không ngừng trên không trung phiêu tán rơi rụng, ở huyết vụ trong tràn ngập lại có vài chục người phơi thây ngã xuống đất, tàn phá thân thể, gãy nhào đao kiếm khắp nơi đều có.

Bảy người tức giận hoành sinh, điên cuồng hướng đạo kia già nua, nhưng lại kiên định bóng người đánh đi . .

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Kiếm đạo ghi chú

Vị Châu bên ngoài thành mười dặm ra ngoài có một người gọi là làm Trương gia thôn tiểu thôn lạc, trong thôn, gà gáy âm thanh, chó chó âm thanh, tiếng ngựa hí, trâu tiếng kêu hơn nửa mọi người tiếng cười nói, xếp thành một khúc tức giận bưng bưng nặng nề khúc

Hơn chín mươi nhà sơn thôn toàn bộ đều bao phủ ở màu xanh lá cây giàn nho xuống, thôn dâng lên màu xanh nhạt khói bếp theo gió bay tới com cùng dầu mùi tức ăn thơm

Mở to mẹ ở lò bếp bận bịu tứ phía, chuẩn bị một nhà ba người điểm tâm điểm tâm so ngày thường phong phú rất nhiều, nhắc tới còn phải nhờ có hai ngày trước tới vậy đối với 'Vợ chồng son'. Tiểu Tướng công nói nương tử thân thể ốm bệnh nhẹ tới tá túc, cho rất nhiều nhiều chút tiền bạc này cũng làm mở to mẹ cho cao hứng hồng, chồng của nàng Hòa nhi một dạng chính là cho người khác làm một năm công phu tiền công cũng không nhiều như vậy a

Bắt đầu nàng còn có chút băn khoăn, đêm đó các nàng lúc mới tới sau khi kia tiểu nương tử sắc mặt tái nhợt, máu me khắp người; tiểu Tướng công mặc dù bạch bạch tịnh tịnh, hòa hòa khí khí, lại dài một con quái dị Huyết Phát, quả thực để cho người có chút sợ hãi cuối cùng đêm kia tiểu Tướng công xuất ra một tảng lớn bạc cho nàng sau, nàng mới đưa băn khoăn hoàn toàn bỏ đi, dù sao những ngân lượng này có thể để cho các nàng nhất gia tử tốt cuộc sống thoải mái một năm

Không sai, đây đối với 'Vợ chồng son' đúng là Liễu Nhất Bạch, Kiếm Tâm hai người hôm đó theo Tầng Kiếm Các chạy trốn ra được sau Liễu Nhất Bạch liền dẫn Kiếm Tâm một đường đi nhanh, cho đến đi tới cảm thấy tương đối an toàn địa phương sau mới dừng lại Vị Châu bên trong thành hẳn không dám mang theo Kiếm Tâm đi vào tìm đại phu, Khô Cốt Môn cùng còn lại người trong ma giáo sau chuyện này nhất định có thể liên tưởng đến trong tay hắn có Tầng Kiếm Các đồ vật, sợ rằng giờ phút này đã tại bên trong thành trắng trợn tìm hắn tung tích

Bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể ở phụ cận một một thôn nhỏ đặt chân, lại để cho mở to mẹ con một dạng đi trong thành tìm một Đại Phu đến khám bệnh, trong đó khúc chiết, tự không cần nói nhiều

Liễu Nhất Bạch ngồi ở trước giường, trong tay bưng một quyển cũ nát sách đang ngắm quyển này 'Kiếm đạo ghi chú' là chép tay, bên trong rất nhiều nơi bút tích đều không giống nhau, xem ra là nhiều lần đảm nhiệm Tầng Kiếm Các Các Chủ đưa bọn họ tâm đắc lãnh hội viết ở phía trên, mới phổ tả thành quyển sách này

Trong sách phần nhiều là ghi lại một chút liên quan tới đức kiếm kỹ xảo, pháp môn, ngoài ra còn có chút ít kiếm pháp tâm đắc mặc dù Liễu Nhất Bạch bây giờ kiếm thuật đã trải qua có thể tính đại thành, chỉ nhìn những thứ này ghi lại kiếm pháp tâm đắc sau vẫn là được ích lợi không nhỏ sách mấy tờ cuối cùng bút mực còn so với mới, xem ra là Kiếm Trần viết, ghi lại là hán cả đời đức kiếm tâm đắc sách một trang cuối cùng chỉ có linh linh tán tán mấy chữ, khinh thường đại khái là Thuyết Kiếm nói cảnh giới tối cao chính là từ không tới có, lại từ có đến không một cái quá trình

Đây là rất mơ hồ một câu nói, Liễu Nhất Bạch khổ tư hai ngày sau, cảm thấy hán có thể sao nói là một cái kiếm khách từ đơn giản chiêu thức đến ngưng khí thành kiếm, Kiếm Khí Xuất Thể cuối cùng quay trở lại lần nữa đến đơn giản chiêu thức một cái quá trình đầy lòng của hán mơ hồ có chút hạt giống dưới đất chui lên, chỉ phải chờ tới nó nở hoa kết trái sợ rằng còn cần một đoạn thời gian rất dài lắng đọng

Hai ngày này trên giang hồ người người tự nguy, trừ Tàng Kiếm Các, Vị Châu mấy cái khác thế lực hơi lớn cũng gặp phải Ma Giáo tấn công lần này Ma Giáo xuất kỳ bất ý làm khó dễ trực tiếp để cho Vị Châu mấy thế lực lớn tiêu diệt, Tàng Kiếm Các đánh một trận càng sự khốc liệt, Kiếm Trần ở trăm tuổi sinh nhật đang lúc Thân Tử Đạo Tiêu, sinh nhật biến thành ngày giỗ Ma Giáo cũng bỏ ra cực kỳ giả thảm trọng, bảy cái Tông Sư cường giả chết hai cái, một cái trọng thương, người còn lại đều thua bị thương nhẹ, chiến tích không thể bảo là không Huy Hoàng nhưng mà Tàng Kiếm Các bên trong giấu kiếm toàn bộ bị Ma Giáo mọi người cướp hết sạch, trong đó không thiếu một chút danh kiếm, ngay cả Tàng Kiếm Các Truyền Thế Thần Kiếm 'Ngân Nhân' cũng bị Khô Cốt Môn cướp đi

Lạc Hà Môn, Tiểu Lâm Tự, Ngưng Hương Các các loại (chờ) chờ mòn các phái rồi rút đi Bằng Thần Cốc bàn đối sách, Chính Ma đại chiến chạm một cái liên bùng nổ

Kiếm Tâm trên người nhiều chỗ kiếm thương, bôi thuốc sau khi đã trải qua tốt hơn nhiều, không sai biệt lắm cũng hán ở này mấy giờ sẽ thức tỉnh, chẳng qua là đợi nàng sau khi tỉnh dậy phải nên làm như thế nào nói rõ với nàng Tàng Kiếm Các tiêu diệt, Các Chủ Kiếm Trần chết trận thê thảm sự thật Liễu Nhất Bạch nhìn ngoài cửa sổ suy nghĩ xuất thần, trong lúc nhất thời không nghĩ tới chọn lời

Làng trong nhà nhà cửa sổ bên cạnh, mái hiên bên dưới, treo một chuỗi hoa xô đỏ hột tiêu, một đốm lơ lơ một đốm lơ lơ son đình một dạng, vương một cái vương một cái Hồng như lang,

Một tuế một tuế nấu chín lưu đến mùa đông ăn non bắp liên quan (khô) một dạng

Bén nhảy tiểu hài từ ở nắp trần đầy Xích Cước dấu đường chính bên trên chạy băng băng, có thể nghe ở bên cạnh ao giặt quần áo nông phụ môn khoái hoạt nói chuyện phiếm cùng các nông dân ở trong sân sửa chữa cây bồ cào phủ âm thanh

"Mẹ, ta trở lại, hôm nay vận khí có thể thật không tệ, ở trong rừng đánh con thỏ hoang, có thể cho tiểu huynh đệ nương tử thật tốt bồi bổ thân thể" một thân phi da thú, lộ ra bên chực cánh tay tinh trắng đại hán cách đến thật xa liền gân giọng hưng phấn hô

Liễu Nhất Bạch không khỏi bật cười, này thật thà hiển lộ hán tử là mở to mẹ con một dạng Vương cột sắt, là bốn thôn thợ săn mấy ngày nay cũng nhiều thua thiệt là hán ở trong núi không ngừng đánh nhiều chút thú hoang trở lại, Kiếm Tâm thân thể mới phải nhanh như vậy

"Ngạch này là nơi đó "

Liễu Nhất Bạch quay đầu nhìn lại, không biết là bởi vì cơm mùi tức ăn thơm hay lại là Vương cột sắt tiếng la, Kiếm Tâm đã trải qua nâng trán giùng giàng đứng dậy, không ngừng đánh giá đến bốn phía

"Đây là Vị Châu bên ngoài thành một cái thôn trang nhỏ "

"Ta tại sao lại ở chỗ này ngươi là " Kiếm Tâm mặt đầy nghi ngờ, tình té nhìn Liễu Nhất Bạch, qua chốc lát, bình tĩnh đại ngộ nói: "Ngươi Không Phải cái đó tới chúng ta Tàng Kiếm Các cho lão Các Chủ chúc thọ công tử sao rồi cuộc là chuyện gì xảy ra "

Liễu Nhất Bạch bỗng nhiên dừng lại, chán nản nói: "Kiếm lão tiên bối đã trải qua Vãng Sinh cực lạc Tàng Kiếm Các cũng đã không còn tồn tại "

"Ngươi gạt người không thể nào " Kiếm Tâm từ trên giường nhảy xuống, sắc mặt tái nhợt nói

"Kiếm lão tiên bối trước khi lâm chung đưa ngươi giao phó cho ta "

"Ngươi đang nói bậy bạ gì a lão Các Chủ tại sao phải đặc biệt đem ta giao phó cho ngươi ta chỉ là Tàng Kiếm Các một tên phổ thông Kiếm Thị "

"Bởi vì ngươi là hán thân tôn nữ " Liễu Nhất Bạch suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định đem thật tình đúng sự thật nói thẳng ra đau dài không bằng đau ngắn, như vậy sự tình hay lại là sớm đi nói rõ với nàng tương đối khá

"Ta không tin " Kiếm Tâm nước mắt tràn mi mà ra "Ta muốn đi ra ngoài ta muốn trở về trong các nhất định là ngươi gạt ta "

"Ngươi yên tĩnh một chút, ngươi bây giờ là Tàng Kiếm Các huyết mạch duy nhất, bên ngoài bây giờ Ma Giáo người khắp nơi đang tìm ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn cho Tàng Kiếm Các truyền thừa đoạn trong tay ngươi ngươi muốn cho gia gia của ngươi nổi khổ tâm trôi theo dòng nước sao" Liễu Nhất Bạch giận dữ hét, trắng nõn gương mặt cũng theo đó biến hóa có chút đỏ ửng "Ngươi phải đi đúng không tốt ta không ngăn ngươi ngươi đi a "

Nói xong Liễu Nhất Bạch đem trong ngực 'Kiếm đạo ghi chú' một cái ném xuống đất, yên lặng nhìn Kiếm Tâm, chờ đợi nàng trả lời

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Người ghen sao

"Hai vị tiểu khách quý, đứng lên ăn " Trương Đại Nương vạch trần màn cửa, nụ cười trên mặt nhất thời cứng lại

Trương Đại Nương sống hơn nửa đời người, cái gì chiến trận chưa thấy qua thấy giữa hai người bầu không khí có chút quỷ dị, còn tưởng rằng là vợ chồng son hai cái náo mâu thuẫn, vội vàng cười khuyên giải nói: "Khuê nữ a, nhà ngươi tiểu Tướng công đối với ngươi nhưng là thương yêu chặt chẽ, ngươi bị bệnh hai ngày này nhờ có hắn một tác cũng không rời đối với ngươi mảnh nhỏ lòng chiều cố a, ngươi có thể chờ cùng hắn giận dỗi "

Liễu Nhất Bạch: "... " Kiếm Tâm "... "

Trương Đại Nương thấy hai người cũng không đáp lời, lại dận dò một phen, muốn bọn họ vội vàng chuẩn bị một chút đi ra ăn cơm, sau đó trên mặt chứa đựng không khỏi nụ cười đi ra ngoài

Như vậy tình cảnh để cho nàng hơi xúc động, nhà nàng ma quỷ nhiều năm trước ở cho người khác nhà chế tác thời điểm bị người đánh chết, nàng đưa con kia năm nay đã trải qua ba mươi còn không có cưới được con dâu, như vậy tiểu đã tiểu nháo tình cảnh dưới cái nhìn của nàng nhưng thật ra là một món vô cùng ấm áp sự tình

Bị Trương Đại Nương như vậy một chực đoạn, Kiếm Tâm cũng tỉnh táo lại, ở nàng nhìn thấy trên đất kia ghi chú sau đã trải qua tin mấy phần nửa tin nửa ngờ mở ra ghi chú sau, nàng sắc mặt lại tái nhợt chút ít, bên trong ghi lại toàn bộ là Tăng Kiếm Các độc nhất đúc kiếm pháp môn

Yên lặng đã lâu, Kiếm Tâm ngược mắt nói: "Có thể mang ta đi giấu kiếm trấn nhìn một chút sao "

"Có thể sau khi xem ngươi được theo ta đi "

"Ừ" Kiếm Tâm như là nghĩ đến cái gì đó, cúi thấp xuống mặt mày, nhãn nhó nói: "Ta y phục của ta là ai đổi "

"Trương Đại Nương giúp ngươi đổi hai ngày này ta một mực ở trên đất ngồi tĩnh tọa điều tức, ngươi yên tâm đi" Liễu Nhất Bạch nói xong dẫn đầu hướng phòng đi ra ngoài, tới gần cửa bỗng nhiên dừng lại, nhãn nhá nói: "Ghi chú ngươi thu cất, ra cái cửa này ngươi chính là Tăng Kiếm Các một đời mới Các Chủ, nếu như chuẩn bị xong, liền đi ra ăn cơm đi "

Kiếm Tâm nhìn hắc bóng lưng suy nghĩ xuất thần, đã lâu, nàng mới đứng dậy bước nhanh hướng bên ngoài màn cửa đi tới

Ở Trương Đại Nương đồ xài trong nhà qua cực kỳ phong phú điểm tâm sau, hai người đơn giản cải trang một phen, liền hỏa tốc chạy tới giấu kiếm trấn Kiếm Tâm tu vi hơi thấp, còn không có đạt tới Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới, là đội nàng, Liễu Nhất Bạch đặc biệt thả chậm tốc độ, hai người ước chừng dùng nửa ngày mới chạy tới trấn trên

Vào trấn lúc, Mộ Sắc mệnh môn, trên đường phố người đi đường vội vã, phần nhiều là một chút tay cầm đao kiếm người trong giang hồ, bọn họ người người sắc mặt nghiêm túc, như là có nghiêm trọng đại sự cần phải phát sinh Tăng Kiếm Các bên ngoài, làm xe Bạch Mã, trước đại môn treo cao hai cái Bạch đèn lồng, trên đó đều sách một chữ to —— điện, không ngừng có người đến màu đen tinh thần sức lực phục eo buộc lại dài lại rộng rãi cả đoạn vải trắng làm thành một cái đai lưng người trong giang hồ vào Các chia buồn

Các trước vây một vòng lớn xem nào nhiệt quần chúng, than thở, chỉ chỉ trò trò

"Thật là đáng thương a, Kiếm Lão Các Chủ trăm tuổi sinh nhật lại biến thành chết kị "

"Ai nói không phải sao, cả nhà đều bị Ma Giáo tàn nhẫn sát hại, thật là khiến người thẫn thốc không dứt a nhớ năm đó, Kiếm Lão Các Chủ còn tiếp tế qua nhà chúng ta đây, Ôi chao, nếu là ta có võ công, nhất định phải thay lão nhân gia ông ta báo cáo huyết cừu này a "

"Các ngươi đây liền sai, ta nghe nói a, ngày đó có một người gọi là 'Huyết Ma' người tuổi trẻ chém Khô Cốt Môn lưỡng đại tông sư cao thủ, huyết nhận nấy trăm Khô Cốt Môn đệ tử, cuối cùng đem một cái Tăng Kiếm Các Kiếm Thị cứu đi mặc dù kiếm kia thị Không Phải Kiếm Trần huyết mạch, chỉ làm sao giấu Kiếm Các cũng coi là lưu lại một tia hương hỏa a "

Nghe những người chung quanh nghị luận, Kiếm Tâm nước mắt cũng không dừng được nữa tràn mi mà ra, áo nàng phiêu động, vừa nói liền muốn tiến lên vào Các tế bái Kiếm Trần cùng Tăng Kiếm Các chết thảm vong hồn

"Người không muốn sống nữa, bây giờ Ma Giáo người đang tìm chúng ta khắp nơi hai cái, nói không chừng chung quanh thì có bọn họ thám tử, người bây giờ vào Tầng Kiếm Các không khác nào là muốn chết" Liễu Nhất Bạch hoảng sợ vội vàng kéo nàng, thấp giọng quát lên

Nhìn nàng Hồng vành mắt hai tròng mắt, Liễu Nhất Bạch trong lòng mềm nhũn, ôn nhu nói: "Một ngày nào đó, ta sẽ dẫn người đường hoàng đi vào, hơn nữa, ngày này đến sẽ không quá lâu dài "

Liễu Nhất Bạch đề thấp nhược lập,

Mượn đám người che chở kéo Kiếm Tâm liền đi ra ngoài, cho đến đi tới giấu kiếm ngoài trần, Kiếm Tâm lại đột nhiên dừng lại bất động, thấp giọng nói: "Sau này Kiếm Tâm liền là Công Tử Kiếm Thị "

"Ừ"

"Ta biết công tử chính là Huyết Ma, đa tạ công tử xuất thủ cứu giúp, nô tỳ không cần báo đáp, nguyện suốt đời hầu hạ về công một dạng bên cạnh (trái phải), mong rằng công tử chỉ điểm võ công, ngày khác nô tỳ có thể báo cáo Tầng Kiếm Các thủ diệt môn "

"Ta đã đáp ứng Kiếm Lão Các Chủ, liền nhất định sẽ làm tròn lời hứa" Liễu Nhất Bạch thở dài, đang định nói chuyện, bên hông Can Tương Kiếm bỗng nhiên phát ra một trận dồn dập khê khê, một đạo bóng người màu xanh lục đã trải qua theo trước mặt hần nhanh chóng xẹt qua

"Theo ta đi" Liễu Nhất Bạch mảy kiếm khê run, dưới chân động một cái, cả người đã trải qua lẳng không lên hướng đạo kia bóng người màu xanh lục đuổi theo

Thăng tấp tập kích bất ngờ mườì dậm ra ngoài, đội chung quanh đã trải qua hoang tàn vắng vẻ lúc, đạo kia bóng người màu xanh lục mới miễn cưỡng dừng lại

Một cái Lục Y Thiếu Nữ cười tùm tùm tựa vào trên một cây đại thụ, da ánh sáng Thăng Tuyết, hai mắt còn tựa như một dòng nước sạch, ở Liễu Nhất Bạch trên mặt chuyển mấy vòng, thiếu nữ này dung mạo cực kỳ xinh đẹp, coi là thật như minh châu toả vàng sáng, mỹ ngọc ánh quang, giữa lông mày ẩn nhiên có một luồng cuốn sách thanh khí

"Thanh Thanh, quả nhiên là người "

"Hi hi" Thanh Thanh không ngừng đùa bốn vai cạnh mái tóc, khê cười nói: "Bạch bí đao, hồi lâu không thấy, ngược lại xa lạ không ít mà "

Liễu Nhất Bạch sắc mặt đông lại một cái, lúc này mới phát hiện chính mình giọng có chút lãnh đạm ở vừa mới Can Tương Kiếm phát ra tiếng ngâm khê sau hần liền đoán được là Thanh Thanh đến, ở truy đuổi trên đường hần một mực ở nghĩ đến ngọn nguồn ứng làm như thế nào đối mặt nàng

Lần này Khô Cốt Môn liên hiệp còn lại Giáo Phái đem Tầng Kiếm Các cùng với khác Vị Châu mấy thế lực lớn tiêu diệt, Liễu Nhất Bạch bản năng đem Vạn Ma Tông cũng liên lạc với bên trong, dù sao Ma Giáo chúng phái cũng là đồng khí liên chi, lớn như vậy hành động không thể nào biết không có Vạn Ma Tông tham dự, cho nên hần đối với Thanh Thanh thái độ không tự chủ lãnh đạm không ít

"Nổi tiếng Trung Nguyên 'Huyết Ma' Liễu đại hiệp quả nhiên là danh bất hư truyền a, thế nào, người là nghĩ (muốn) động thủ với ta sao" Thanh Thanh ánh mắt xám xuống, tựa như cười mà không phải cười vậy hỏi

"Ta "

"Hừ, người không cần phải nói chúng ta Liễu đại hiệp gần đây thật đúng là không được đây, là ôm mỹ nhân về lại dám đi Lạc Dương Vương phủ cướp cô dâu, liền tiếp đắc tội Phong Quốc Công Phủ, Lạc Dương Vương phủ hai cái vật khổng lồ, chặt chặt, thật là anh hùng nan quá mỹ nhân quan a "

Liễu Nhất Bạch nhất thời không nói, xa cách gấp lại, Thanh Thanh thỉnh linh mà đến châm chọc thật đúng là để cho hần có chút không có thói quen

"Là ghen sao "

Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái, cũng bị ý nghĩ này của mình hù được bình tĩnh một chút, nhìn về phía Thanh Thanh linh động hai tròng mắt, hỏi "Người gần đây có khỏe không "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Nhập ngũ

Thanh Thanh quay đầu qua không nhìn hấn, ngoài miệng lại nói nhỏ nói: "Tốt, rất tốt đây, không làm phiền Liễu đại hiệp bận tâm, hừ người chính là mau mang người Tăng Kiểm Các tiểu mỹ nhân chạy tới Tây Lương Châu báo cáo đi "

"Làm sao người biết ta muốn đi Tây Lương Châu" Liễu Nhất Bạch mặt đầy không hiểu

"Tỷ tỷ ta tiền tri năm trăm năm, sau biết năm trăm năm, người những chuyện nhỏ nhặt kia đương nhiên cũng không thành vấn đề" Thanh Thanh thái phẫn chán, mặt mang vẻ đắc ý qua chốc lát, thấy Liễu Nhất Bạch yên lặng không nói, nghiêm mặt nói: "Bạch bí đao, người bây giờ tình cảnh rất nguy hiểm, sau này làm việc nhất thiết phải cẩn thận còn nữa, gần đây chúng ta đều Đại Giáo Phái sẽ có rất nhiều hành động, ta cũng thân bất do kỷ, lần gặp mặt sau, có lẽ liền là địch nhân "

Liễu Nhất Bạch sắc mặt nghiêm túc, nói: "Lần trước Tăng Kiểm Các sự tình người có hay không tham dự "

"Người cảm thấy ta tham dự không có" Thanh Thanh hỏi ngược lại

"Không có hơn nữa coi như lần sau ta người là địch ta cũng sẽ không ra tay với người "

"Hi hi, coi như người có chút lương tâm" Thanh Thanh cười, cười đặc biệt Xán Lạn, như Đông Phương Triều Dương như vậy mê người

"Đúng, ta có kiểu đồ muốn tặng cho người "

"Cái gì "

Liễu Nhất Bạch cười cười, từ trong ngực móc ra một cái tỏa ra ánh sáng lung linh vòng tay ném qua, thanh thúy âm thanh chuông ở giữa không trung chuông chuông vang dội, thoáng là êm tai

"Đây là " Thanh Thanh hai tròng mắt nhào tránh, nắm vòng tay yêu thích không buông tay nhìn chăm chăm không rời mắt "Thật là đẹp vòng tay a ồ, này chín cái Tiểu Linh Đang thật giống như cùng với khác tầm thường Lục Lạc Chuông có chút không giống đây "

"Ha ha, hay lại là đồ không người Tiểu Tài Mé bản chất, vừa nhìn thấy lấp lánh đồ vật con mắt liền trừng với chuông đồng tựa như "

Thanh Thanh xiên trước eo, hằm hừ nói: "Người nói ai là mê tiền đây tỷ tỷ đó là đó là lòng thích cái đẹp, mọi người đều có "

Đổi mặt nghiêm trang đang nói hừ nói vượn Thanh Thanh, Liễu Nhất Bạch bất tri bất giác tâm tình tốt rất nhiều Thanh Thanh hay lại là cái đó hấn nhận biết Thanh Thanh, bất kể nàng có phải hay không Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ, bất kể nàng có phải hay không thế nhân chỗ không cho Ma Giáo Yêu Nữ; nàng đều là cái đó khi thì điệu ngoa, khi thì đáng yêu, thanh tân thoát tục tuyệt thiếu nữ xinh đẹp

"Người theo giường nha đầu đến, tỷ tỷ đi trước" Thanh Thanh ồng tay áo phiêu động, mũi chân ở trong rừng nhẹ một chút mấy cái, cả người giống như như tinh linh dần dần không nhìn thấy ở trong rừng rậm, chỉ còn dư lại thanh thúy âm thanh chuông cùng chim hoàng oanh xuất cốc như vậy giọng nói "Cám ơn người vòng tay, ta rất thích "

Quả nhiên, Thanh Thanh chân trước mới vừa đi, Kiểm Tâm đã trải qua thờ hồng học chạy đến Liễu Nhất Bạch trước mặt

"Công tử người đây "

Nhìn nàng không thờ được đáng vẻ, Liễu Nhất Bạch không khỏi cảm thấy buồn cười, nói: "Nơi nào đến người ta bắt quá là tới nơi này xem phong cảnh một chút thôi "

"Phong cảnh nơi này rõ ràng là chim không ia phân Hoang Vu Chi Địa, có cái gì phong cảnh đẹp mắt, tên lường gạt " Kiểm Tâm nhỏ giọng thì thầm

Liễu Nhất Bạch từ chối cho ý kiến, cười nói: "Bình thân trong cuộc sống khắp nơi đều lộ ra tới mỹ, liền nhìn người có hiểu hay không được thưởng thức "

Kiểm Tâm tinh tế suy nghĩ hấn lời nói này, ngay sau đó lắc đầu một cái, bước nhanh đuổi theo

Ở trên đường chậm trễ mấy ngày hành trình, Liễu Nhất Bạch cùng Kiểm Tâm ngựa chiến bừa bãi tập kích bất ngờ nửa tháng, rốt cuộc chạy tới Tây Lương Châu địa giới đầy mắt nhìn lại, tất cả đều là không nhìn thấy bờ Hoàng Sa, người ở đây hi hữu tới, thậm chí không có một chút màu xanh lá cây sinh cơ

"Ta nghĩ ngày xưa Tây Lương Châu, người ở phủ phục xuống đất cây dâu chá trừ Bồ đào rượu quen thuộc tứ vui chơi, hồng diễm Ao cò Chu phần lâu" Liễu Nhất Bạch ghim ngựa, nhìn mênh mông, tiêu điều đại địa thở dài nói

Tây Lương cổ gọi Lương Châu, cổ xưng Tây Lương, Tây Châu ý là "Chỗ Tây Phương, thường lạnh cũng "

Tây Lương Châu Thành phòng vững chắc, quân kỷ nghiêm minh 10 người là "Hỏa", 5 hỏa là đội (50 người), 10 đội vi doanh (gần chỉ huy, 500 người), một số cái doanh tổ biên là "Đem" (căn cứ chiến dịch yêu cầu 3000— 10000 người không đội) chỉ huy dưới đây hoàn chỉnh biên chế điều động,

Đem biên chế cũng tận lực giữ ổn định, quan chỉ huy có "Đem" cùng "Phó tướng" trấn thủ Tây Lương Châu Thượng Tướng Quân cuối kỳ thư Huyền thống lĩnh hai trăm ngàn binh mã, ngày đêm thao luyện, để ngừa Tây Hạ quân xâm phạm

Mặc dù chỗ biên quan, bên trong thành lại là một bộ thịnh vượng phồn vinh đáng vẻ, Lương Châu trăm họ một chút cũng không có thân ở nguy thành cảm giác nguy cơ, trình độ sầm uất mặc dù so ra kém Hàng Châu, Lạc Dương đẳng địa, lại với Kim Lăng cũng không phân cao thấp chủ ý này nhờ vào Thượng Tướng Quân cuối kỳ thư Huyền, tự cuối kỳ thư Huyền trấn thủ Lương Châu tới nay, Tây Hạ quân mặc dù nhiều lần tới phạm, cuối cùng tuy nhiên cũng tổn thất nặng nề, không công mà về

Nói đến Thượng Tướng Quân cuối kỳ thư Huyền, Liễu Nhất Bạch cũng là có chút nghe thấy, hần am tường binh pháp, võ nghệ cao cường, cả đời còn chưa hưởng qua bại tích, được khen là Trung Nguyên Thủ Hộ Thần, khiến cho Tây Hạ, Liêu Quốc, Thổ Phiên Chư Bộ nghe tin đã sợ mất mặt

Lần này đến tên này thần đem thù hạ người hầu, áp lực nhưng là không nhỏ a

"Kiếm Tâm, người trước hết ở trong thành dàn xếp lại, chờ tin tức ta, ta đi trước Tây Lương quân báo nói "

"Không được, ta muốn với công tử cùng nhau đi tới "

"Không ổn!" Liễu Nhất Bạch mày kiếm hơi nhíu, nói: "Từ xưa tới nay, nào có nữ tử vào quân doanh đầu quân, người có thể đừng nghịch ngợm "

"Nô tỳ là Công Tử Kiếm Thị, công tử ở đâu, nô tỳ liền ở đâu nếu là Công Tử không đáp ứng, nô tỳ liền trở về giấu kiếm trấn tim Khô Cốt Môn người báo thù đi "

"Người này trong quân tất cả đều là nam tử, một mình người nữ lưu luyến người xen lẫn trong nam nhân trong đồng như cái gì lời nói, coi như không để ý tới danh tiết, nữ nhi gia trong quân đội cũng có nhiều bất tiện a "

Kiếm Tâm sắc mặt mất cỡ đồ bưng, trong óc nàng không khỏi hiện lên rất nhiều cánh tay trần ở trước mặt nàng ngủ trần truồng nam tử còn nữa, nửa đêm bỗng nhiên nghĩ (muốn) muốn đi tiểu làm sao bây giờ muốn tắm làm sao bây giờ kinh nguyệt tới lại nên làm cái gì

Từng cảnh tượng ấy cảnh tượng làm trên mặt nàng nóng ran vô cùng, trong lúc nhất thời lại đắn đo không chủ ý

Thấy Kiếm Tâm xấu hổ đáng vẻ, Liễu Nhất Bạch biết là nói đến nàng trong tâm khảm, bèn rộn sấn nhiệt đã thiết nói: "Đối đãi với ta quân hàm tăng lên, có đơn độc căn phòng, liền cho người với ở bên cạnh ta, người thấy có được không "

Kiếm trong tung tượng sáng tới chấp chôn, thiếu chút nữa thì bị nói với muốn buông tha, lại ngọt sắc mặt trắng nhợt, nghĩ đến Tàng Kiếm Các thảm án diệt môn, nếu là lấy nàng bây giờ tài nghệ, sợ rằng dốc cả một đời cũng khó đi nữa báo thù, càng không cần phải nói xây lại Tàng Kiếm Các nghĩ điểm chỗ, Kiếm Tâm, kiên định nói: "Công tử, nô tỳ nữ giả nam trang với người cùng đi trước đầu quân trong quân đội lịch luyện nô tỳ có thể nhanh hơn đề cao tu vi, mà luyện tâm tính, mong rằng công tử tác thành "

Liễu Nhất Bạch cúi thấp xuống mặt mày, cẩn thận suy tư nàng lời nói này, cảm thấy quả thật có mấy phần đạo lý nếu là đơn độc lưu một mình nàng ở trong thành, cũng sợ Ma Giáo người tìm tới cửa, hần trong quân đội cũng chiếu cố không tới chỉ cần trong quân đội ở lâu mấy tung tượng, cẩn thận làm việc, cũng sẽ không lộ ra chân tướng, hơn nữa trong quân doanh đúng là đúc luyện người địa phương tốt, trong lúc nhất thời hần cũng không có thích hợp Kiếm Tâm công pháp có thể truyền thụ, Độ Ma Tâm Kinh quả thực không thích hợp nữ tử tu tập, Tây Lương quân ngược lại trước mắt mới chỉ lựa chọn tốt nhất

"Được, theo ta cùng đi có thể nhưng người nhất định phải đáp ứng ta, đến quân doanh không cho phép dính vào, toàn bộ nghe theo ta mệnh lệnh hành chuyện "

"Đúng, công tử" Kiếm Tâm mặt đầy tung tăng, kéo Liễu Nhất Bạch chạy thẳng tới bên trong thành thợ may cửa hàng

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 155: Dương Tử Ân tin

Kiếm Tâm rất nhanh chọn xong quần áo chui vào phòng thử quần áo, Liễu Nhất Bạch cùng ông chủ tán gẫu chừng nửa nén hương thời gian, nàng mới từ phòng thử quần áo đi ra

"Liễu huynh, ngươi xem Hiền Đệ lối ăn mặc này như thế nào" Kiếm Tâm thân nhiên hướng Liễu Nhất Bạch đi tới, cố làm ra vẻ tự nhiên nói

Liễu Nhất Bạch ánh mắt không khỏi đông lại một cái, chỉ thấy nàng tóc đen buộc màu trắng sợi tơ, một thân tuyết tơ lụa trắng, bên hông bó buộc một cái lụa trắng dài tuệ thao, bên trên hệ thống một khối Dương Chi Bạch Ngọc, áo khoác mềm Yên La lụa mỏng, lông mi dài nhập tẩn, nhỏ dài ôn hòa cặp mắt, Tú mũi cao xà nhà, da thịt trắng nõn một đôi tập hợp sự thanh tú của đất trời mắt không pha bất kỳ tạp chất gì, trong suốt nhưng lại sâu không thấy đáy, mái tóc dài màu đen đặc rủ xuống hai vai, hiện lên u quang, khéo léo làm nổi ra một vị điểm lệ quý công tử phi phạm bóng người nụ cười kia hơi có điểm phong lưu thiếu niên điệu đạt đến, tay cầm ngà voi quạt xếp duy nhất không hòa hợp chính là trên mặt tụ năm tụ ba tàn nhang, chỉ nguyên nhân chính là như thế, ngược lại càng lộ vẻ nàng có vài phần nam tử bộ dáng

Chẳng qua là này ăn mặc đúng là 'Quái dị' nhiều chút, có người nào đầu quân sẽ mặc như thế đáng về thư sinh bất quá cũng không quan trọng, Đại Tổng động viên áp dụng là 'Thuê chế tạo '. Coi như bắt đầu có thể sẽ lấy tướng mạo nhìn người, vốn lấy Kiếm Tâm võ công muốn nhập ngũ hẳn là dư dả

"Hiền Đệ lối ăn mặc này làm một đầu bếp Binh có lẽ là cái lựa chọn tốt" Liễu Nhất Bạch khẽ cười một tiếng, dẫn đầu đi ra ngoài cửa, sau lưng truyền tới Kiếm Tâm thở hổn hển không thuận theo âm thanh

"Công tử ngươi nói vậy ôi chao công tử chờ ta một chút "

Với trên đường một vị lão bá hỏi thăm xuống Tây Lương quân trú đóng phương hướng sau, Liễu Nhất Bạch hai người liền ngựa không ngừng vó câu hướng cái hướng kia chạy đi

Quân chính không can thiệp chuyện của nhau, Lương Châu bên trong thành trên đường phần nhiều là tuần Thành Thủ quân, một phần của Tây Lương Thái Thú mà thượng tướng quân Quý Thư Huyền Tây Lương quân là trú đóng ở Thành Tây ba dặm bên ngoài 'Đãng dương đội lên ". Muốn phải đầu quân được trực tiếp đi tìm đóng quân

Làm Liễu Nhất Bạch cảm thấy có chút nghi ngờ là, này Quý Thư Huyền ở Tây Lương trú đóng nhiều năm, lại quan chức cũng so Tây Lương Thái Thú cao, lại nghe nói hẳn ở trong thành không có phủ đệ, hơn 20 năm gần đây một mực cùng bọn quân sĩ ở chung một chỗ

"Có thể bách chiến bách thắng, quả nhiên không phải là không có đạo lý "

Dựa theo lão bá chỉ điểm phương hướng, hai người rất nhanh liền tìm tới Tây Lương quân trú đóng 'Đãng dương đội lên '

Phóng tầm mắt nhìn tới, lớn như vậy Đại Giáo Trường bên trên người người nhốn nháo, lại không hề dưới với hai trăm ngàn người đang đang thao luyện trận hình tiếng này thế thật lớn, khí thế bùng bùng cánh tượng thẳng nhìn hai người nhiệt huyết sôi trào, lại không ngừng được sinh ra nghĩ (muốn) khoác giáp ra trận xung động

"Hạc Dực Trận " Liễu Nhất Bạch trong mắt lấp lánh vô số ánh sao, lắm lắm

"A" Kiếm Tâm mặt đầy nghi ngờ, hỏi "Công tử, ngươi nói Hạc Dực Trận là cái gì a "

"Hạc Dực Trận là tương đối nổi danh quân sự bên trong một loại Đại tướng ở vào trong trận hình sau, lấy trọng binh vây hộ, bên cạnh (trái phải) mở ra như Hạc hai cánh, là một loại cả công lẫn thủ trận hình chiến thuật tư tưởng: Tả hữu bao sao Hạc Dực Trận yêu cầu Đại tướng phải có khá cao chỉ huy chiến thuật năng lực, hai cánh Trương Cáp tự nhiên, vừa khả dùng ở chếp lại quân địch hai bên, lại có thể lực tổng hợp giáp công đột nhập trong trận hình bộ địch, Đại tướng bốn trận phòng vệ ứng nghiệm, phòng ngừa bị địch đột phá; hai cánh phải làm cơ động linh hoạt, mật thiết hiệp đồng, công kích mãnh liệt, nếu không thì không thể đạt tới mục đích "

Nghe xong Liễu Nhất Bạch cẩn thận giải thích, Kiếm Tâm như có điều suy nghĩ, cười nói: "Công tử, ngươi rất lợi hại a thế nào cái gì đều hiểu "

"Ta cũng vậy ở trong binh thư thỉnh thoảng chứng kiến, chẳng qua là hiểu chút da lông" Liễu Nhất Bạch cười cười, nói: "Đi thôi, chúng ta đi trước báo cáo đi "

"Đứng, công tử "

"Chờ một hồi nhớ lấy không thể gọi ta như vậy sau khi liền theo chúng ta trước ước định cẩn thận như vậy gọi ta là đồng hương cho giỏi "

"Được, công tử " "A Không Phải đồng hương đồng hương "

Dọc theo đường đi cũng không người ngăn trở, xuyên qua chiến trận sau, đang dùng sạn lan vây quanh chủ yếu kinh doanh trước có hơn mười quân sĩ lính gác, thấy hai người tiến lên, quát lên: "Hai vị đồng hương, nơi này là quân doanh trọng địa,

Bọn ngươi cất không thể xông loạn, nhanh mau trở về "

Liễu Nhất Bạch dở khóc dở cười, mới vừa nói đến đồng hương không nghĩ tới những thứ này quân sĩ thật đúng là coi bọn họ là thành Tây Lương Châu cư dân Kiếm Tâm cũng ở một bên cười trộm không dứt, hiển nhiên cũng là liên tưởng đến vừa mới sự tình

"Mấy vị Quân Gia, chúng ta là xin vào quân báo hiệu triều đình, mong rằng các vị châm chước là cái" Liễu Nhất Bạch tiến lên một bước, ôm quyền nói

Một tên trong đó quân sĩ tách mọi người đi ra, nghi ngờ nói: "Liền các ngươi hai cái chưa dứt sữa tiểu tử trên chiến trường nhưng là rất nguy hiểm, có thể

không so được các người ngày thường cãi nhau ầm ĩ, đây chính là động bất động rơi đầu sự tình, các người hay là trở về đi thôi lại nói, chúng ta nơi này Không Phải động viên địa phương, người nếu muốn đầu quân còn phải đi vào trong thành, Thái Thủ đặc biệt phái người phụ trách động viên "

Phải về bên trong thành cảm tình chính mình lại nào cái Ô Long

Giây vò lâu như vậy, Liễu Nhất Bạch có chút không cam lòng, vội vàng đem Tiêu Diêu Vương viết thư đề cử lấy ra đưa tới, mỉm cười nói: "Vị này Quân Gia, đây là Lạc Dương Tiêu Diêu Vương cho chúng ta viết thư đề cử, mong rằng người thông báo một tiếng "

"Tiêu Diêu Vương" tên kia quân sĩ mặt đầy tin người có quý đáng vẻ, nhìn một chút phong thư bên trên rồng bay phượng múa vài cái chữ to —— Quý Thư Huyền Tướng Quân thân khai sau, lại cảm thấy không giống giả bộ, dù sao hơi có chút trí chướng người cũng không dám nắm giả tin tới Tây Lương quân giả danh lừa bịp đi bọn họ này mấy trăm ngàn quân sĩ cũng không phải là đùa, kia kẻ ngốc đàn tù đung vào sợ rằng một người một bãi nước miếng đem hấn chết chìm xuống

"Hai vị chờ một chút, cho ta đem tin chuyển giao cho cuối kỳ tướng quân xem qua sau, lại câu trả lời bọn người" quân sĩ đúng mực trả lời qua sau, xoay người chạy chậm hướng trong quân doanh chạy như bay

"Này, công tử, người nói Quý Thư Huyền Tướng Quân chứng kiến Tiêu Diêu Vương cho người viết thư đề cử sau sẽ sẽ không trực tiếp cho người cái phó tướng làm một chút a" nhìn quân sĩ rời đi bóng lưng, Kiếm Tâm thấp giọng nói

"Có thể đi, ha ha "

Liễu Nhất Bạch ngoài miệng mặc dù cười ha hả, tâm lý nhưng là xù lông, Tiêu Diêu Vương viết tiến cử tin hấn không mở ra nhìn, cũng không biết hấn bên trong viết những gì nhưng là từ nam nhân trong chỗ u mình một loại trực giác, hấn mơ hồ có một tí không rõ rệt cảm —— Tiêu Diêu Vương rất có thể sẽ nhờ vào đó tốt để sửa trị hấn một phen, bên trong nói toàn bộ là hấn nói xấu cũng không nhất định, dù sao hấn một mực không đồng ý Dương Tổ Tiên với hấn qua lại, tiến cử hấn tới Quý Thư Huyền đây nhất định là không hảo tâm gì, muốn phải để cho hấn biết khó mà lui

Quý Thư Huyền mới từ theo Giáo Trường dò xét trở lại, giờ phút này đang ngồi ở sổ sách bên trong nhìn binh thư, gần đây Tây Hạ quân lại có vài cổ du Bình tới quấy rầy, sợ rằng gần đây quân địch gặp nhau ồ ạt xâm phạm, hấn không dám lơ là, đang khổ tư ngăn địch cách giữa, một đạo kính cẩn thanh âm theo sổ sách ngoài truyền tới

"Khải bẩm tướng quân, ngoài doanh trại có hai người tự xưng là Tiêu Diêu Vương tiến cử nhập ngũ, còn Tiêu Diêu Vương viết cho ngài thư "

"Ồ" Quý Thư Huyền vẻ mặt sáng lên, buông xuống binh thư, cất cao giọng nói: "Cầm vào "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Phải đi thủ thành môn đi

Quý Thư Huyền tương tin nhìn xong, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, phân phó nói: "Để cho bên phải Thiên Tướng Trương Mộng qua tới gặp ta "

Nhìn trong thư Loan phiêu phượng bạc, nước chảy mây trôi chữ viết, Quý Thư Huyền lại lâm vào trầm tư trong thư nói tới người đến là một cái trong chốn giang hồ thanh niên đồng lứa cao thủ, làm việc tàn nhẫn quả quyết, trí kế trác tuyệt, nếu trong quân đội bồi dưỡng mấy năm nhất định có thể trở thành lính gác nhất phương bất thể lương tướng đánh giá này không thể bảo là không cao, chẳng qua là tin mật Tiêu Diêu Vương đặc biệt yêu cầu không cho phép khác nhau đối đãi, muốn cho hấn lại lần nữa Bình bắt đầu ma luyện

Cái này làm cho Quý Thư Huyền hơi lúng túng một chút, lúc này đúng là lúc dùng người, bị Tiêu Diêu Vương như thế sùng bái lương tài hấn phi thường muốn hôn tự thấy cách nhìn, chẳng qua là hấn cũng không thể phát Vương gia mặt mũi

Đang lúc này, sổ sách ngoài truyền tới một đạo giọng nói như chuông đồng tiếng cầu kiến, Quý Thư Huyền biết là Trương Mộng đến, bèn rộn kêu hấn đi vào

Bên phải Thiên Tướng Trương Mộng là Quý Thư Huyền thủ hạ kiện tướng đặc lực, đại khái chừng ba mươi tuổi, cảm phượng chính, ánh mắt thanh lãnh, mày kiếm bay xéo, cả khuôn mặt nhìn qua mười phần anh tuấn, chỉ cả người lại làm cho người ta cảm giác khí vũ hiên ngang, nhìn một cái chính là thành đại khí người, có người lãnh đạo phong độ

Ở tuổi chừng ba mươi tuổi làm Thiên Tướng, đã là cực kỳ hiếm thấy đáng quý, dù sao không phải là tất cả mọi người đều là Phong Quốc Công Phủ Tam công tử, Tổ có ban cho, tự thân lại tài đức vẹn toàn, mới có thể ở hai mươi lăm tuổi liền làm Văn huy tướng quân

Thiên Tướng trong quân đội đã là không thấp chức vị, phía dưới còn Phó Tướng Phó Tướng cùng Nha Tướng tương tự, hai người không có cụ thể phân chia cao thấp, chỉ là một loại thông tục danh xưng, đều là quân đội bên trong đẳng cấp thấp nhất tướng lĩnh, lại cũng không nghi thức quân hàm, bình thường chỉ có thể thống lĩnh vài trăm người tiểu hình đội ngũ Thiên Tướng là cao hơn hai người, hơn nữa có thể tính là một loại chính thức quân hàm, có thể thống lĩnh số người cũng so với nhiều, bình thường ở ba nghìn đến chừng năm ngàn

Mà ở Trương Mộng bên trên chính là phó tướng, phó tướng Không Phải quân hàm, chẳng qua là xuất chinh lúc bình thường sẽ không chỉ phải một tên tướng quân chỉ huy quân đội, nếu như đồng thời phải hai gã hoặc hai gã lấy Thượng Tướng Quân xuất chiến, là một tên trong đó quân hàm tối Cao Tướng Quân là "Chính", còn lại đều coi là gây lên "Phó", gọi chung phó tướng nói như vậy, thân là phó tướng cũng đều có khá cao quân hàm

"Quý Tướng Quân, kêu mặt tướng tôi có chuyện gì phân phó "

Quý Thư Huyền cười cười, tỏ ý Trương Mộng ngồi xuống nói chuyện, sau đó tương Tiêu Diêu Vương viết thư với hần thuật lại một liên

Trương Mộng mày kiếm hơi nhíu, biết Quý Thư Huyền là muốn hỏi một chút ý hần thấy hơi suy tư một phen, cười nói: "Tướng quân, chuyện này y theo mặt tướng thiên kiến, liền theo Vương gia yêu cầu đến đây đi là vàng sẽ có lúc phát quang, nếu như người trẻ tuổi kia thật có đại tài, ta tin tưởng bất kể hần ở cần gì phải chức vị chắc hần cũng có thể nhất mình kinh nhân "

"Ha ha ha ha ha" Quý Thư Huyền vuốt râu cười dài "Được, ta ngươi hai người không hẹn mà hợp nếu như thế, sẽ để cho hần đi ngươi doanh trung báo cáo đi "

"Mặt tướng lĩnh mệnh "

Trương Mộng lĩnh mệnh sau lập tức phân phó vẫn còn ở sổ sách bên ngoài chờ quân sĩ đi tương Liễu Nhất Bạch mang tới hần doanh trung, hần còn phải đuổi trở về chuẩn bị buổi chiều thao luyện

Liễu Nhất Bạch ở ngoài doanh trại chờ hơn nửa canh giờ, trong lòng không khỏi có chút vô cùng sốt ruột giờ phút này tên kia quân sĩ ba chân bốn cẳng một đường chậm chậm đi tới, cười nói: "Nhị vị, mời đi theo ta "

Liễu Nhất Bạch, Kiếm Tâm hai người hai mắt nhìn nhau một cái, đi theo quân sĩ thẳng đường đi tới, xuyên qua mấy cái doanh trướng sau, đưa bọn họ mang vào một cái tiểu trong doanh trướng, bên trong một tên vóc người hơi mập nam tử đang uống trà

Quân sĩ ở bên cạnh hần rỉ tai một phen sau liền cáo lui, chỉ còn lại ba người mắt lớn trừng mắt nhỏ quan sát lẫn nhau với nhau

"Tân binh" hơi mập nam tử liếc hai người liếc mắt, hỏi

"Vị này Quân Gia, chúng ta là để báo cáo "

"Cái gì Quân Gia, có hiểu quy củ hay không bản tướng chính là Trương Mộng tướng quân sổ sách xuống Phó Tướng Vương Tử Long là vậy, phải gọi ta Vương Tướng Quân" Vương Tử Long lại nhìn một chút hai người, gật đầu nói: "Thân cao là đạt tới tiêu chuẩn, bất quá hai người các ngươi gia hỏa nhìn quả thực có chút gầy yếu a "

"Cái đó ngươi " Vương Tử Long chỉ chỉ Kiếm Tâm, hỏi "Sẽ bắn tên sao triều đình có quy định, Nỗ Thủ phải có cao sáu thước, "Có thể đạp nó tới 3 thạch,

Cửa hàng đây, giải tác, đẳng đập, bắn sáu mũi tên tất cả bên trên đồng, bên trong hai mũi tên bên trong dấn người " ngươi có được hay không "

"Ngạch " Kiếm Tâm ngạc nhiên, chê cười nói: "Vương Tướng Quân, ta cánh tay trái có bốn thạch lực, cánh tay phải sáu thạch lực, chẳng qua là cũng không từng lái qua Cung "

Wang Tử Long thở dài, vừa nhìn về phía Liễu Nhất Bạch

Liễu Nhất Bạch cười cười, toàn thân nội lực ngang dọc kích động, lực lượng cường đại ba động lấy hần làm trung tâm ở sổ sách bên trong sôi trào mãnh liệt, Vương Tử Long vội vàng không kịp chuẩn bị, lão đảo một cái từ trên ghế té xuống ngã chổng vó

"Càn rỡ " Vương Tử Long từ dưới đất bò dậy, đang muốn tức miệng mắng to, lại chứng kiến Liễu Nhất Bạch lạnh giá trong tròng mắt ngầm chứa sát khí, lạnh cả tim, thầm nói chính mình chơi qua hỏa, hai người kia nhưng là Trương Mộng trước đặc biệt chiều cổ qua để cho hần đối xử tốt, nghe nói là Tiêu Diêu Vương thân thích vừa mới chỉ cầu một thời nhanh, nghĩ (muốn) cho bọn hần mang đến ra oai phủ đầu, lại quên trọng yếu như vậy một vụ

Wang Tử Long ho nhẹ hai tiếng che giấu một chút lúng túng, khoát tay nói: "Cứng cỏi, hai người các ngươi phải đi thủ thành môn đi, bản tướng công vụ bề bộn, chờ lát nữa sẽ có đặc biệt người cho các ngươi giảng giải trong quân các hạng sự vụ cùng các ngươi chức trách, đi xuống đi "

"Ngươi " Kiếm Tâm sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa thì muốn phát tác, lại bị Liễu Nhất Bạch kéo lại ở Tây Lương trong quân có thể không so được ở trên giang hồ, trong quân phân tôn ti, khiến cho ra lập tức thi hành không được vượt qua theo Liễu Nhất Bạch tính tình vào ngày thường đã sớm vung tay không làm, giờ phút này là Dương Tổ Tiên lại không thể không thận trọng, trong quân đội thật tốt dàn xếp lại

Tây Lương trong quân 10 người là "Hòa", 5 hóa là đội, 10 đội vì doanh, một số cái doanh tổ biên là "Trương", Liễu Nhất Bạch hai người liền được an bài ở Vương Tử Long hộ thành doanh xuống, Đốc Phòng Thành môn chỉ trách

Đội đầu là một gã ở Tây Lương trong quân vài chục năm lính già, làm người hiền hòa, với hai người đại khái nói biến Quân Quy, phân phát y phục các loại đồ dùng hàng ngày sau, liền để cho bọn họ tự đi nghỉ ngơi, ngày mai lại dẫn bọn hắn đi cửa thành thay nhau

Thừa dịp sổ sách bên trong quân sĩ thủ thành không về, Kiếm Tâm trước đem thủ thành quân trang thay, để tránh đưa tới không cần thiết phiền toái

"Công tử đôi đôi tốt " Kiếm Tâm thay quần áo xong sau khi ra ngoài, sắc mặt ghen đỏ bừng, giống như là thở không ra hơi bình thường

"Người thế nào" Liễu Nhất Bạch ánh mắt đông lại một cái, còn tưởng rằng nàng không thoải mái, hỏi "Nhưng là quần áo không vừa vặn "

Bị hắn hỏi lên như vậy, Kiếm Tâm Hà Phi hai gò má, sắc mặt lại đỏ hơn mấy phần, nhìn kiểu diễm ướt át, chọc người mơ mộng

"Công tử ta ta buộc ngực bó buộc thật chặt một thời còn không thích ứng " Kiếm Tâm lấy bé không thể nghe thanh âm nhỏ nói ti mi nói, đặc biệt là đang nói đến buộc ngực hai chữ lúc càng là xấu hổ cúi đầu xuống

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, liếc mắt trước ngực nàng, phát hiện quả thật là "Thần thần đăng đăng ". Nhìn lại với tầm thường nam tử như thế

"Ha ha ha ha" Liễu Nhất Bạch cười dài một tiếng, xoay người hướng doanh đi ra ngoài "Xem ra, trưởng thành quá tốt cũng không phải chuyện tốt đẹp gì a "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Tiểu thư đi tiểu

Đội sổ sách bên trong còn lại tám người trực trở lại đêm đã khuya, thấy Liễu Nhất Bạch, Kiếm Tâm hai người cũng là một bộ chuyện thường ngày ở huyện đáng về, trở lại mỗi người chỗ nằm ngã đầu đi nằm ngủ

Ngày gần đây, Tây Lương Thành một mực ở mộ binh, trong lúc cũng không ngừng có tân binh đi vào, cho nên bọn họ sớm đã thành thói quen

Lính gác cửa thành cũng là luân phiên chế tạo, một ngày tổng cộng có tam ban, mỗi lớp tám canh giờ tuy nói là luân phiên, chỉ ở cửa thành không nhúc nhích đứng tám canh giờ coi như là làm bằng sắt cũng trở về mệt mỏi quá sức

Thấy mọi người đối với các nàng không có hứng thú, Kiếm Tâm âm thầm thở phào, rất sợ cái nào nhiệt tình tiểu binh đụng lên tới chính là một cái gấu ôm

"Hai vị mới tới a tôn tính đại danh a trong nhà có thể có vợ con gái bao lớn nhìn một cái nhị vị tể bì nộn nhục liền không giống như là con nhà nghèo a, chạy thế nào bên này quan khổ hân chi địa làm lính tới" còn không đợi Kiếm Tâm kịp phản ứng, một da thịt ngăm đen hán tử liền đặt mộng ngồi ở nàng cùng Liễu Nhất Bạch trung gian dùng dùng như ngược đầu như vậy hỏi

"Này "

"Ồi chào nha, lưỡng vị huynh đệ thế nào như thế câu nệ đến trong quân doanh mọi người chính là huynh đệ, có chuyện gì không thể nói" không để ý hai người phản đối, hắn ôm hai người cổ, tùy tiện nói

"Người thế nào nhẹ như vậy phù a" Kiếm Tâm sắc mặt mấp cở đỏ bừng, tương đáp ở bả vai nàng vào tay cánh tay vậy rơi

"Nói năng tùy tiện người cũng không phải là cái cô nàng, này sợ cái gì a" không đợi Kiếm Tâm đáp lời, hắn lại tự cố nói: "Lớn buổi tối xuyên cái quần áo ngủ nhiều cách ứng a, thật là, cùng một cô nàng tựa như "

Ngăm đen nam tử lại nhai không ngừng nói chuỗi dài, thật giống như không một chút nào mệt mỏi như thế thủ thành lúc không thể châu đầu ghé tai, nhờ giọng nói chuyện, trừ vận hỏi người đi đường thời điểm có thể mở miệng nói lên đôi câu, thời điểm khác chỉ có thể kim nén

Theo hắn tự cố tự thoải trúng phải biết, người này gọi Vương nhị tiểu, Tây Lương Châu người, trong nhà quả thực đói mới có thể nhập ngũ, chỉ vì mỗi tháng hai lượng tiền tháng bổ sung đồ xài trong nhà có thể là ghen một ngày, mấy hát vừa mở ra liền đã xảy ra là không thể ngăn cản, như Trường Giang

nước thao thao bất tuyệt nói hơn một canh giờ sau, rốt cuộc không ngừng được mệt mỏi ngủ

Kiểm Tâm thờ phào, bên cạnh (trái phải) lặp đi lặp lại chính là không ngủ được, một cái hoàng hoa đại khuê nữ bên người nằm chín đại nam nhân (ngoài trong bộ phận hay lại là hờ ngực lộ), coi như là đôi lại một dâm phụ tới cũng gầy gò không dừng được a

"Nhìn nữa một đoạn thời gian đi, rất nhanh ta sẽ mang người i rời đi nơi này" Liễu Nhất Bạch nhìn trên đỉnh đầu lều vải, nhẹ giọng an ủi

"Công tử, người còn chưa ngủ à" nghe Liễu Nhất Bạch thanh âm, Kiểm Tâm cẩn thận từng li từng tí vén chăn lên, nâng quai hàm nhìn hán, hỏi "Công tử, người kể câu chuyện nghe kỹ cho ta không tốt "

"Lớn tuổi tôi không ngủ nghe câu chuyện gì a "

"Ừ công tử, người liền nói một cái mà " Kiểm Tâm không thuận theo, chui vào Liễu Nhất Bạch chăn không ngừng đưa cánh tay hán, làm nũng nói

Ấm áp tơ lụa xúc cảm nhất thời truyền khắp Liễu Nhất Bạch toàn thân, hán không nghĩ tới Kiểm Tâm lại lớn mật như thế, tia không tự hiềm chút nào liền chui vào cảm thụ thân thể năng truyền tới nhiệt độ cùng nhàn nhạt hương thơm, Liễu Nhất Bạch không khỏi có chút tâm viên ý mã

Tự lần trước tương Tô Ánh Tuyết cưỡng ép xx sau, cái loại này cá nước thân mật thoải mái cảm giác như phụ cốt chi thư , khiến cho hán hiểu được vô cùng

Liễu Nhất Bạch mảy kiếm hơi nhú, bất động thanh sắc nhích sang bên dòi mây tấc vậy mà Kiểm Tâm thấy hán không đáp lời, lại tiến tới hán bên tai nũng nịu rí tai nói: "Công tử người liền nói một cái mà, nô tỳ không ngủ được "

Kiểm Tâm môi mềm cách lỗ tai hán chưa đủ một tấc, chỉ cần đi về trước nữa tiếp cận một chút xú, lại một chút xú, năng môi liền muốn chạm được hán da thịt

Bên tai là lạ ngứa làm Liễu Nhất Bạch huyết dịch toàn thân sôi trào, từng cái ý nghĩ không ngừng theo trong đầu hán thoáng qua

Cưỡng ép bình tĩnh một chút, tương trong cơ thể mãnh liệt Dục Niệm chế trụ, bất đắc dĩ nói: "Tốt tốt tốt, ta nói chỉ ta kể xong người nhất định phải nghe lời ngoan ngoãn đi ngủ "

"Công tử tốt nhất, nô tỳ nghe xong bảo đảm lập tức ngoan ngoãn ngủ "

Liễu Nhất Bạch lại nhích sang bên chuyển chuyển,

Sâu kín nói: "Từ trước, có một thư sinh vào kinh đi thi, trên đường gặp phiêu bạc mưa lớn mà sắc trời đã tối, cho nên hán liền ở bên đường một cái ngôi miếu đồ nát đụt mưa chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm đợi Vũ Đình sau đó mới lên đường ai ngờ trong miếu còn có một cái tuổi xuân nữ tử đang nằm ở một nhóm rơm rạ bên trên nhắm mắt nghỉ ngơi, đêm khuya mưa đặc biệt lạnh giá, thư sinh tránh ở một xó xinh nhiep nhiep phát run, tuổi xuân nữ tử không đành lòng, vì vậy năng liền để cho thư sinh đi qua cùng năng cùng ngủ "

"Cô nương này cũng quá không biết xấu hổ, không có chút nào quan tâm danh tiết sao" Kiểm Tâm chớp cặp mắt, ngắt lời nói

Không để ý Kiểm Tâm, Liễu Nhất Bạch tiếp tục giảng đạo: "Nàng tương cây dù đi mưa đặt ở rơm rạ trung gian, nói với thư sinh để cho hán không cho phép vượt qua cái thanh này ô dù, nếu hán không là chính là cảm thú cho đến sáng sớm hôm sau, thư sinh quả nhiên không có vượt qua thanh kia ô dù nửa tấc, tuổi xuân nữ tử sau khi tỉnh lại vội vàng cấp hán một bạt tai, mắng: "Người tên cảm thú này không bằng gia hỏa" "

Kiểm Tâm mộ ngắn ra, một thời không nghĩ tới tuổi xuân nữ tử tại sao phải đánh thư sinh, dù sao thư sinh có thể là dựa theo năng lời nói không có vượt qua Lôi trì nửa bước a qua chốc lát, năng sắc mặt đột nhiên biến hóa đỏ lên, cuống quýt theo Liễu Nhất Bạch chăn chui ra trở lại chính năng chỗ nằm, sau đó đem chính mình khóa nghiêm nghiêm thật thật

Lấy năng cực kì thông minh, rất nhanh thì nghĩ thông suốt toàn bộ câu chuyện trong đó, cảm tình Liễu Nhất Bạch là mượn câu chuyện này đang nói năng không biết thẹn thùng đây

"Công tử người đại bại hoại " Kiểm Tâm thờ phỉ phò dúi đầu vào trong chăn, không để ý nữa Liễu Nhất Bạch

Liễu Nhất Bạch nghe chung quanh ngủ say âm thanh, tâm trạng bay đến ngàn dặm bên ngoài Lạc Dương, lại bay đến Vị Châu Tầng Kiểm Các hán nhớ tới Lạc Dương Vương phủ chờ hán Dương Tổ Tiên; nhớ tới Tầng Kiểm Các bữa bãi tung bay, kiểm chém Bát Hoang Kiểm Trần; nhớ tới nghịch ngợm đáng yêu làm người ta không đoán ra mà nữ Thanh Thanh; nhớ tới Chính Ma giữa va chạm, nhớ tới Quân Tử Kiểm Tổng Nhất Phi; nhớ tới chưa từng gặp mặt cha mẹ

Hán lại cũng mất ngủ

"Công tử người ngủ không " đang lúc Liễu Nhất Bạch trầm tư giữa, Kiểm Tâm tương đầu nhỏ theo trong chăn lộ ra, lấy bé không thể nghe thanh âm hỏi

"Còn không có đây, thế nào "

Kiểm Tâm nắm được bị mái hiên, kẹp chặt hai chân, e lệ nói: "Công tử nô tỳ nghĩ (muốn) nghĩ (muốn) đi tiểu "

Đang nói đến 'Đi tiểu' hai chữ lúc, nàng cúi đầu xuống, quang nhuận trên mặt hiện ra một chút không giải thích được câu nệ, ngay sau đó, gò má bỗng dựng đứng lên, rồi sau đó đột nhiên dùng hai bàn tay che mặt

Liễu Nhất Bạch mượn cửa doanh trướng liềm khe hở lộ ra ánh trắng, thấy nàng bỗng nhiên mặt đỏ, cúi đầu xuống, chỉ để ý làm quần áo, kia một loại mềm tiếc thẹn thùng, nhẹ thương thương tiếc tình, lại khó mà hình dung hẳn nhất thời không rõ vì sao, nghi ngờ nói: "Người nghĩ tiểu thư "

"Ừ" Kiếm Tâm thanh âm nhỏ yếu vẫn trùng

"Tại sao sẽ đột nhiên nghĩ (muốn) tiểu thư đây "

"Ồ kia công tử người thế nào đáng ghét như vậy " thấy Liễu Nhất Bạch như cũ không ngừng truy hỏi, Kiếm Tâm cảm giác mình nóng ran hai gò má liền muốn chảy ra nước

Cái gì với cái gì a, thế nào bỗng nhiên liền ai ngừng nắn a, Liễu Nhất Bạch mặt đầy trợn mắt há mồm "Người rớt cuộc là nghĩ (muốn) tiểu thư nhà nào Tầng Kiếm Các Kiếm Lão Các Chủ con gái "

Kiếm Tâm mặt đẹp nhất thời cứng lại, hóa ra công tử nói là cái này 'Tiểu thư' a âm thầm khinh bỉ một phen Liễu Nhất Bạch thời khắc máu chốt chỉ số thông minh là số không sau, cắn răng nói: "Công tử ta là nói ta nghĩ rằng đi nhà vệ sinh "

Liễu Nhất Bạch ngạc nhiên, náo nửa ngày nguyên lai Kiếm Tâm nói cái này 'Đi tiểu' ". Ngượng ngừng cười cười sau, nói: "Ngạch, kia ta đưa người đi "

Bên ngoài doanh trướng điểm không ít đồng lửa, nhiều đội quân sĩ như cũ không đứng ở toàn bộ trong quân doanh dò xét

"Thế nào này Tây Lương quân lớn buổi tối đều không ngủ a, điều này khiến người ta thế nào thế nào cái đó a " Kiếm Tâm hai chân không ngừng giãy dụa, cả người nóng này bất an tựa như nhích tới nhích lui, hiển nhiên là nhanh không nhận được

Bởi vì trong quân tất cả đều là nam tử, muốn như nhà xí lời nói tùy tiện chui vào một cái rừng rậm liền có thể giải quyết, cho nên doanh trướng chung quanh cũng không có xây nhà vệ sinh

Không có cách nào, Liễu Nhất Bạch chỉ có thể kéo Kiếm Tâm hướng quân doanh phía sau rừng rậm chạy đi, cho đến vào rừng rậm sâu bên trong, hai người mới dừng lại Kiếm Tâm để cho Liễu Nhất Bạch xoay người, nàng tìm nơi tung cò rậm rạp địa phương vội vã cởi ra quần áo

"Ào ào" 'Ào ào' 'Ào ào' "

Yên tĩnh trong rừng cây, ào ào tiếng nước chảy đặc biệt chói tai, Liễu Nhất Bạch ngượng ngừng sờ mũi một cái, hướng tiến tới mấy bước

"A a " đang lúc này, bỗng nhiên truyền tới Kiếm Tâm kinh hoàng thất thố tiếng thét chói tai

Liễu Nhất Bạch sắc mặt đông lại một cái, thầm nói không tốt thân hình động một cái, cả người đã trải qua như Gekkou Hayate như vậy lùi chạy ra ngoài

Đẩy ra lộn xộn bừa bãi tề nhân như vậy cao tung cò, chỉ thấy Kiếm Tâm lộ ra hai cái sáng choang chân ngọc hướng hẳn chạy tới, mang theo nước nở như vậy hô: "Công tử công tử có rắn "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Vào thành, xuống ngựa

Sáng sớm, nụ hoa muốn nở trên nụ hoa, trong suốt sáng Lộ Châu lóe lên, lộ ra tức giận bùng bùng cả thế giới đều là trong trẻo, ánh mặt trời xuyên thấu qua nhàn nhạt sương mù, ôn nhu vẩy vào vạn vật bên trên, có một phen đặc biệt cảnh đẹp ý vui cảm giác

Vương Tiểu Nhị các loại (chò) tám người ăn bánh bao liền đưa muối, mang theo Liễu Nhất Bạch, Kiếm Tâm một đường chạy tới cửa tây thành thay ca

Tây Lương quân cơm nước vẫn không tẻ, dù sao chỗ biên quan, thường xuyên có họa chiến tranh phát sinh, nếu là các binh lính ăn không ngon lại ăn không đủ no, xanh xao vàng vọt khiêng Thương Mâu ra chiến trường, vậy còn không nửa phút bị người băm thành thịt nát a

Vương Tiểu Nhị đối với (đúng) điểm này vẫn là rất hài lòng, lấy nhà hần điều kiện kinh tế mà nói bình thời là không ăn được tốt như vậy bạch diện bánh bao, chó nói chỉ là sáng sớm mấy cái hần trên miệng ngâm cộng cỏ, mười phần thích ý đi trên đường, vừa chạy còn bên với Liễu Nhất Bạch hai người phổ cập thủ thành kiến thức

"Chúng ta nghề này a, đầu tiên là là được có mắt thấy gặp quần áo hiển hách, tướng mạo không phạm nhân các ngươi có thể muôn ngàn lần không thể ngăn "

"Đây không phải là lấy tướng mạo nhìn người sao" Kiếm Tâm chân mày lá liễu dựng thẳng, ngắt lời nói

Vương Tiểu Nhị liếc Kiếm Tâm liếc mắt, thầm trách nàng cắt đứt chính mình thao thao bất tuyệt giảng bài "Ta nói Kiếm tiểu huynh đệ, ngươi làm sao lại không thể học một ít người ta Liễu huynh đệ đây, ngươi xem một chút người ta, mỗi lần đều là như vậy khiêm tốn đang nghe giảng, mà ngươi luôn cắt đứt vốn Phu Tử nói chuyện, lần sau chú ý a, nếu không Phu Tử muốn đánh tay ngươi tâm "

Kiếm Tâm thấy hần nghiêm trang ở đóng vai Phu Tử nhân vật, cũng liền thức thời không lại theo hần tranh cãi

Vương Tiểu Nhị đối với nàng phản ứng cảm thấy rất hài lòng, tiếp tục nói: "Đây cũng không phải chúng ta mắt chó xem người phi phi phi Không Phải, đây cũng không phải chúng ta lấy tướng mạo nhìn người, mà là có chút người a không phải chúng ta đặc tội lên, các ngươi ngẩng lại xem a, chúng ta liền nhất thủ thành tiểu binh, tùy tiện một cái hơi có chút thể lực người muốn chinh chết chúng ta còn chưa phải là với bóp chết một con kiến bình thường đơn giản cho nên, ta muốn dạy các ngươi thứ nhất bản lĩnh chính là muốn học nhìn sắc mặt nghe lời nói biết người "

Kiếm Tâm nghe bên tai Vương Tiểu Nhị thuyết giáo, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào trước mặt Liễu Nhất Bạch mặc dù hai người đều rất ấn ý làm tới hôm qua sự tình chưa có phát sinh qua, nhưng nàng chỉ cần nhìn thấy Liễu Nhất Bạch bóng người liền không ngừng được tìm đập rộn lên, xấu hổ, thân thể nóng ran

Thân thể nàng còn chưa bao giờ cho nam tử xem qua đây, tới hôm qua cũng bởi vì một cái nát rần lại hại nàng mất tác vương, cho nên với đề cho Liễu Nhất Bạch một tác không kém nhìn một lần, đáng giận nhất là mình lại còn bị sợ không có ý chí tiến thủ nhảy đến trên người hần, tron bóng nửa người dưới cứ như vậy dính sát đi lên

"Ồ kia, thật là mắc cỡ chết người "

Vương Tiểu Nhị tướng sẽ phải bật thốt lên lời nói miễn cưỡng nuốt trở về, mặt đầy không khỏi nhìn đột nhiên lên tiếng Kiếm Tâm, hỏi "Kiếm tiểu huynh đệ, cái gì mắc cỡ chết người ngươi đang nói gì a "

Kiếm Tâm chợt cảm thấy lờ lờ, thấy mọi người đều ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm nàng, nàng cảm thấy chịu không có thể tha thứ làm nhục, mặt đầy nóng bỏng giận dữ bầm bầm chân, che mặt hướng mặt trước bước nhanh tới

"Ha, này Kiếm tiểu huynh đệ thế nào cùng một cô nàng tựa như, thật là quái" nhìn Kiếm Tâm tinh tế bóng lưng, Vương Tiểu Nhị bĩu môi một cái, mặt đầy không hiểu

Tại chỗ cũng chỉ có Liễu Nhất Bạch biết nàng đột nhiên nói những lời này là có ý gì, tới hôm qua sự tình xác thực làm hai người giữa bầu không khí biến hóa rất lúng túng, hần một thời cũng chưa nghĩ ra xử lý như thế nào

Sắp tới cửa tây thành, với khác một đội người thay ca sau, Liễu Nhất Bạch bắt đầu hần ngày thứ nhất thủ thành kiếp sống

Tòa thành này tường cách nay xây đã có hơn sáu trăm năm, thành tường cao bảy trượng, cơ rộng mười hai trượng, đội lên rộng 8 trượng, thành Chu có xem điện đài địch 98 ngôi, bốn phía cũng có leo thành đường cái, có lỗ châu mai 5984 cái phóng tầm mắt nhìn tới, kia cao lớn vững chắc, ngồi xanh Phi mạnh thành tường, phi các lưu Đan, khí thế rộng lớn, giống như sa tường bên trên thiết giáp quân tường mái hiên Phi kiều, hực hực với nhau, kéo dài đến chân trời trên ngôi bích lục, tòa sáng Mị nhưng, trang nghiêm lầu sắp hồng, khuôn khuôn đầu (chỗ này) nhô lên, góc cạnh tựa như một khoản bạch miêu, lẳng không tiếng sải

Liễu Nhất Bạch, Kiếm Tâm hai người cũng bị này ăn no trải qua khói lửa chiến tranh cổ xưa thành tường đốt trong lòng nhiệt hỏa,

Liền đối với (đúng) Vương Tiểu Nhị Nhất liên quan (khô) thủ thành binh lính cũng thay đổi cảm thấy kính nể bất kể là thủ thành tiểu binh, hay lại là cung nỗ thủ, bộ binh, thậm chí là mỗi ngày nấu cơm làm đồ ăn đầu bếp Binh, bọn họ đều là quốc gia này dâng hiến ra bản thân một phần lực lượng, là sau lưng bảo vệ nhân dân ném đầu, rơi vãi nhiệt huyết

Bất quá, rất nhanh bọn họ một bầu máu nóng liền bị trên đầu mặt trời chói chan mài biến mất hầu như không còn, hơn nữa này ban ngày trừ đối với (đúng) mấy cái nhân vật khả nghi theo thường lệ hỏi kiểm tra sau khi, bọn họ chính là đứng ở dưới thành tường nhìn qua lại khách qua đường, thật sự là buồn chán cực kỳ

"Công tử ta không tiếp tục kiên trì được, đứng ngay ngắn một mồi a, này thủ thành thế nào luyện công còn mệt hơn đây" Kiếm Tâm bĩu môi, đá dưới chân hòn đá nhỏ, than phiền nói

"Nhịn một chút đi, chỉ cần bị ta nắm lấy cơ hội, rất nhanh chúng ta liền có thể rời đi nơi này "

"Ho khan một cái" Vương Tiểu Nhị ho nhẹ hai tiếng, tỏ ý hai người không muốn châu đầu ghé tai

Vừa mới dứt lời, một đội nhân mã liền từ cửa thành tuyết trần mà qua, tung bay vó ngựa mang theo trận trận bụi đất, thẳng canh giữ thành mọi người hun

đầu đầy bụi đất

"Phi phi phi "Vương Tiểu Nhị không ngừng hướng trên đất phun nước miếng, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ nói: "Mẹ hán, làm cái tiểu quan liên lớn lối như vậy, các loại (chờ) ngày nào Lão Tử làm tướng quân, thế nào cũng phải đem bọn ngươi mấy cái này Quy Nhi Tử treo ngược lên đánh một trận "

Liễu Nhất Bạch sờ mũi một cái, trong mắt mơ hồ có tức giận thoáng qua, quen thuộc người khác có thể có thể biết, đây là hán muốn gây sự tình triêu chứng hỏi qua Vương Tiểu Nhị mới biết được, nguyên lai vừa mới qua đi đội nhân mã kia là bên trái Thiên Tướng tiền điều bộ hạ, dẫn đầu là Phó Tướng Trương Siêu, người này ý vào lấy thủ hạ quân một nhóm người ngựa, làm việc ngông cuồng, đối với (đúng) thủ thành người càng là chẳng thêm ngó tới, vượt qua kiểm tra chưa bao giờ xuống ngựa đi bộ, mỗi lần đều là xông ngang đánh thẳng xông qua

"Xem ra, là rất tốt chinh đồn xuống cửa tây thành bầu không khí" Liễu Nhất Bạch trong mắt hàn quang tăng vọt, lăm lăm

"Hai tiểu, hai người chúng ta đổi chỗ "

"A "

"Đừng nói nhảm, ngươi đứng ở ta vị trí đi" Liễu Nhất Bạch khỏi bày giải, đứng ở trước mặt hán theo dõi hán

Vương nhị xem thường đến Liễu Nhất Bạch con mắt, trong lòng lại sinh ra một chút sợ hãi tâm tình, hai chân không biết làm sao lại không ngừng sai sự hướng hán vừa mới vị trí đã đứng đi

Mọi người đều không biết Liễu Nhất Bạch trong hồ lô bán cái loại thuốc gì, chỉ nói là hán thích nổi tiếng, nghĩ (muốn) đứng ở cửa thành đối với (đúng) dân chúng bình thường đùa giỡn một chút uy phong, cũng không có nhiều quân

Quá lớn khái nửa nén hương thời gian, Liễu Nhất Bạch xa xa liền chứng kiến Trương Siêu mang đám người theo bên trong thành chạy như bay đi ra khỏi miệng của hán chứa đựng một nụ cười lạnh lùng, đợi Trương Siêu cách thành môn chỉ có khoảng một trượng khoảng cách thời điểm, hán mạnh mẽ theo cửa thành cạnh nhảy ra ngăn trở Trương Siêu đường đi

Đổi mặt đột nhiên lóe lên bóng người, Trương Siêu đầu tiên là sửng sò, ngay sau đó sắc mặt dâng lên vẻ độc ác hung hăng rút người ra xuống tuần mã một roi da sau, lại gia tốc hướng Liễu Nhất Bạch đánh tới

"Xong " Vương Tiểu Nhị che mắt, thờ dài nói: "Tiểu tử ngốc này rốt cuộc là kia gần dưng sai, lần này nhưng là phải bị ngựa này đạp cái đứt gân gãy xương "

Liễu Nhất Bạch không nghĩ tới tầm này siêu lại ngông cuồng tới mức này, sòng sò sò người đứng ở trước mặt hán hán lại cũng không dừng lại, ngược lại còn tệ hại hơn trong mắt của hán thần quang chột lóe, trong tay trường mâu hung hăng hướng đầu ngựa đâm đi qua

Rét lạnh trường mâu miễn cưỡng đem Trương Siêu dưới người tuần mã đầu cho xuyên thủng, đầy trời huyết vũ phọt ra trên đất, tuần mã ngựa mặt lên trời phát ra một đạo kêu gào liên té xuống đất, liền Trương Siêu cũng bị vấy roi vào đất, ngã cái đầu đầy bụi đất

"Vào thành, muốn xuống ngựa" Liễu Nhất Bạch đem trường mâu chỉ xéo đến Trương Siêu, lạnh lùng nói

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Mạnh nhất trong lịch sử thủ thành tiểu binh

Vương Tiểu Nhị các loại (chờ) thủ thành binh lính nhìn lời nói rét lạnh, uy phong lẫm lẫm Liễu Nhất Bạch, hồi lâu nói không ra lời, tên tân binh này lại cho bọn hán một loại không nhìn thấu cảm giác

Một trường mâu có thể đem đầu ngựa xuyên thủng, chỉ là sức mạnh như thế này cũng đủ để làm người ta khen ngợi, tuy nói chẳng qua là dễ dàng tầm thường vũ kỹ, chỉ chỉ là phần dũng khí này chính là bọn hán xa xa không thể thành sau khi hết khiếp sợ, Vương Tiểu Nhị không khỏi có chút bận tâm, dù sao hiện tại tại tọa kỵ bị giết, té cái ngã gục người là bọn hán cấp trên —— Phó Tướng Trương Siêu

Quả nhiên, Trương Siêu từ dưới đất bò dậy, sắc mặt âm trầm như nước, hán đem bên hông phôi kiếm rút ra, chỉ Liễu Nhất Bạch phần nộ quát: "Lớn mật thủ thành tiểu binh, lại dám ngăn trở bản tướng, còn nghĩ Bản tướng quân yêu cầu cho giết, ngươi có thể biết ngươi phạm là tử tội "

"Đây là ta chức trách" đối với hấn tiết lộ mãnh liệt sát ý, Liễu Nhất Bạch không hề bị lay động, nhàn nhạt đáp lại

"Chức trách ha ha, một mình ngươi thủ thành tiểu binh có thể có chức trách gì" Trương Siêu cười lạnh

"Theo cửa thành quy tắc thứ một trăm hai mươi tám cái từng nói, vào thành cần xuống ngựa, đợi thủ thành binh lính tuần tra sau mới có thể cho đi, ngươi thân là Phó Tướng, chẳng những không làm gương tốt, ngược lại phóng ngựa xông thành, ngươi lại phải bị tội gì "

"Ngươi một cái thủ thành tiểu binh có tư cách gì đối với (đúng) Bồn tướng quân quơ tay múa chân chẳng lẽ ngươi muốn cho Bồn tướng quân xuống ngựa cho ngươi kiểm tra đơn giản là cản trở, ngươi phía dưới phạm thượng, hôm nay ta liền thay các ngươi Vương Tử Long thật tốt giáo dục một chút thủ hạ "

Trương Siêu ra lệnh một tiếng, sau lưng binh lính toàn bộ rút ra sáng loáng đao kiếm hướng Liễu Nhất Bạch xúm lại tới

"Ha ha" Liễu Nhất Bạch cười lạnh một tiếng, quát lên: "Ồ cửa thành người gây chuyện, Sát Vô Xá "

Sát ý lạnh như băng uyển thực chất yếu biến hóa tràn ngập ở cửa thành chỗ, Trương Siêu bộ hạ tuy lâu trải qua chiến trận, chỉ đối mặt Liễu Nhất Bạch kinh khủng như vậy khí thế một thời lại run rẩy hai chân, không dám lên trước

"Còn phản thiên" Trương Siêu thấp giọng mắng câu, quát lên: "Mau hơn, người vì phạm xử tử "

Quân lệnh như núi, những binh lính kia mặc dù chán nể với Liễu Nhất Bạch khí thế, lại không dám chống lại Trương Siêu mệnh lệnh, dù sao cũng là muốn rời đầu sự tình, cho nên chỉ có thể căn cứ hướng Liễu Nhất Bạch tiến lên

Liễu Nhất Bạch sắc mặt run lên, trong tay trường mâu khều một cái, một cỗ cự lực trực tiếp đem xông lên binh lính toàn bộ dao động trở mình trên đất

Những binh lính này chẳng qua là phụng mệnh hành sự, cho nên hấn cũng không muốn thương bọn họ đưa bọn họ dao động bay qua sau, Liễu Nhất Bạch đi phía trước đạp nhẹ hai bước, cánh tay trái Hữu Nhược Ao long xuất hải, bóp một cái ở chẳng qua là Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới Trương Siêu, đem cả người hấn nhắc tới

"Liễu huynh đệ, không nên vọng động a" Vương Tiểu Nhị thấy hấn đối mặt Thượng Quan, lại cũng không chút nương tay, rất sợ hấn khai ra đại họa, vội vàng tiến lên khuyên giải nói

"Ha ha ngươi chết chắc " Trương Siêu bị bóp cổ, vẫn như cũ oán độc nhìn chằm chằm Liễu Nhất Bạch, theo giữa hàm răng hung hăng sắp xếp mấy chữ này

"Phó Tướng Trương Siêu tự tiện xông vào cửa thành, theo lý xử tử, vốn tiểu binh niệm tình hấn là sợ phạm, liền phạt hấn ở cửa thành treo ngược tám canh giờ" Liễu Nhất Bạch nói xong, cũng không lo mọi người kinh dị ánh mắt, đem Trương Siêu nhắc tới ngoài cửa thành, dùng sợi dây trói chặt chẽ vững vàng, cuối cùng trực tiếp cho treo ở cửa thành bên trên

"Này " mọi người trở mắt nhìn nhau, buồn cười lại không cười nổi

Ngược lại Kiếm Tâm mặt đầy hưng phấn, nhìn chằm chằm treo ở giữa không trung bên trên Trương Siêu không rời mắt

"Không sai biệt lắm coi như đi, ngươi đem Trương Siêu treo ở chỗ này Tiền tướng quân trên mặt cũng không nén giận được a, đến lúc đó nhất định sẽ tới tìm ngươi phiền toái" Vương Tiểu Nhị trong lòng mặc dù hô to sáng khoái, lại như cũ tiến lên khuyên giải nói, dù sao Trương Siêu đầu gì cũng là một Phó Tướng, bị bọn họ những thứ này thủ thành tiểu binh treo ở chỗ này, còn thể thống gì a

"Đây là chúng ta chức trách, coi như là Quý Tướng Quân tự tiện xông vào ta cũng sẽ đem hấn treo ở phía trên ngươi yên tâm đi, xảy ra chuyện gì ta tới gánh" Liễu Nhất Bạch khoát khoát tay, để cho hấn không cần nhiều quan, sau đó trở về chỗ cũ đứng thẳng tắp, giống như một tòa pho tượng không nhúc nhích

Trương Siêu bộ hạ thấy Đầu nhĩ đều bị người chế ngự, cũng không dám ở lâu, từng cái cẩn thận từng li từng tí dắt ngựa rời đi

Trương Siêu khí một Phật thẳng thiên, hai Phật xuất thế, không ngừng mắng liệt nói: "Các ngươi những thứ này thủ thành tiểu binh còn không mau một chút đem Bồn tướng quân để xuống,

Chẳng lẽ các ngươi cũng muốn với cái đó Tặc Tử bình thường phía dưới phạm thượng các ngươi có thể biết hậu quả đợi Bồn tướng quân sau khi xuống tới định đem bọn ngươi rút gân lột da ô ô "

Lời còn chưa nói hết, liền bị nhìn không đặng Kiếm Tâm dùng buổi sáng còn dư lại người kế tiếp bánh bao lớn chặn lại miệng

"Nơi cửa thành không thể lớn tiếng ồn ào" Kiếm Tâm nhàn nhạt bỏ rơi một câu nói như vậy lại trở về chỗ cũ, đẩy lòng lại âm thầm trong lòng đau cái này bánh bao lớn cứ như vậy lãng phí ở một người ngu ngốc trên người

Đã qua trên đường rồi rít nhìn chăm chú, nhìn treo ở cửa thành bên trên Trương Siêu phát ra một tràng thốt lên âm thanh

"Cái này Không Phải Tây Lương thủ quân Quý Thư Huyền dưới quyền Phó Tướng Trương Siêu sao thế nào bị treo ở cửa thành bên trên, chẳng lẽ là phạm cái gì sai lầm lớn bị Quý Tướng Quân xử phạt "

"Quý Thư Huyền Tướng Quân thật là tốt tướng quân a, Thường Phật Phần Minh, quân lệnh như núi, thật là chúng ta Lương Châu may mắn a "

"Không Phải Quý Tướng Quân, là cửa thành một tên lính quèn đem Trương Siêu treo ngược lên, còn đem hán chiến mã cho đâm chết" có người biết chuyện lặng lẽ chỉ Liễu Nhất Bạch, thấp giọng nói

Quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều, Trương Siêu tuy bị chặn lại miệng, lỗ tai nhưng là nghe rõ ràng, bên dưới đám người kia tiếng nghị luận thật là dễ cho hán xấu hổ không dứt, hận không được có thể có một kẻ dắt chui vào hán âm thầm thề, chờ hán đi xuống nhất định phải dẫn người đem đám này thủ thành không có mất tiểu binh toàn bộ bắt lại roi đánh một trận, để tiết hán mối hận trong lòng đặc biệt là cái đó đưa hán treo ngược lên gia hỏa, nhất định phải để cho hán sống không bằng chết

Quần chúng vây xem đem cửa thành ngăn nước chảy không lọt, Vương Tiểu Nhị đang muốn đám đông uống tàn ra, lại bị Liễu Nhất Bạch ngăn lại mượn cơ hội này, hán chính dễ dàng với Tây Lương Châu nhân dân phổ cập xuống vào thành quy củ

"Các vị phụ lão hương thân, chắc hẳn tất cả mọi người nhận biết treo ở phía trên vị này —— Tây Lương quân Phó Tướng Trương Siêu, hán nhiều lần phóng ngựa xông thành, bây giờ đã bị chúng ta bắt lại ta nghĩ rằng với mọi người thanh minh mấy giờ , thứ nhất, vào thành nhất định phải xuống ngựa, xuống kiệu, tiếp nhận chúng ta tuần tra; thứ hai, bất kể là đạt quan hiển quý hay lại là binh dân bách tính, chỉ cần theo cửa tây thành qua thì phải ở chúng ta tuần điều tra sau đạt được cho phép vào thành cho phép phía sau có thể vào thành, coi như là Quý Thư Huyền Tướng Quân tới cũng không có ngoại lệ thứ ba, nếu như có người mật dám xông vào, kết quả hãy cùng treo ở phía trên vị kia như thế hi vọng mọi người nhớ kỹ, cũng chuyển cáo chung quanh thân bằng hảo hữu, tốt, mọi người tản ra đi, không muốn trở ngại cửa thành bình thường đi lại "

Liễu Nhất Bạch một phen đi xuống, mọi người đều kinh nghi bất định theo dõi hán, không biết này bỗng nhiên nhô ra thủ thành tiểu binh đến tột cùng là thần thánh phương nào, lại dám chế định ra như vậy quy định, không một chút nào sợ đắc tội quyền quý

Chốc lát nữa, toàn trường bộc phát ra một trận tiếng ủng hộ

"Tốt lắm, tiểu tử thật là có quyết đoán, đem tới nhất định thành đại khí "

"Ha ha, rốt cuộc có thể chứng kiến đối xử bình đẳng cảnh tượng, suy nghĩ một chút những thứ kia bình thường vênh vào nghênh ngang không cần kiểm tra quý nhân bây giờ cũng phải cùng chúng ta như thế tiếp nhận kiểm tra, thật là đại khoái nhân tâm a "

"Chúng ta ủng hộ người "

Vây xem đám người luôn miệng khen ngợi, đang tiếp tục kiểm tra sau cao hứng vào thành

PS: Ăn tết tăng cân ác quá, lại còn mệt nữa chứ, đã thế tác giả ăn tết mãi mà chả ra, riêng ông này chăm lắm, ngày nào cũng có.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Gọi cái bán bên ngoài

"Bây giờ tạm thời không lo chuyện khác tiểu đội làm gì, chúng ta mười người này tổ nhất định phải nghiêm khắc dựa theo ta vừa mới mấy điểm yêu cầu đi chấp hành" Liễu Nhất Bạch nhìn treo ở cửa thành bên trên không ngừng giãy giụa Trương Siêu, đối với (đúng) Vương Tiểu Nhị đám người nói

Trừ Kiếm Tâm, Vương Tiểu Nhị các loại (chờ) tám người nhìn về phía Liễu Nhất Bạch ánh mắt không biết từ lúc nào bắt đầu biến hóa kính sợ đứng lên, mơ hồ đưa hán làm mười người này thủ thành đoàn đội chủ định, cho nên thấy hán nói chuyện không chút do dự nào liền ngay cả ngay cả nhận lời

Có câu nói tốt: "Trời sắp xuống, có cái cao đồ lấy" này mới tới tiểu binh cho thấy thực lực cùng quyết đoán làm bọn hán kính nể không thôi, ngược lại sự tình cũng đã náo đến bây giờ mức độ, bọn họ chính là nghĩ (muốn) lùi bước sau này chỉ sợ cũng sẽ gặp phải Trương Siêu đám người trả thù, còn không bằng bây giờ liền chọn xong trận doanh đi theo cái này lão đại lẩn lộn, nói không chừng sau này còn có thể thăng quan phát tài cũng nói không chừng đây chứ Vương Tiểu Nhị đám người nghĩ như vậy đến

Nóng bức mặt trời chói chan, chói chang Thái Dương như lửa ác độc quá ánh mặt trời chiếu sáng đến đại địa, để cho người mò hôi đầm đìa, nhất là chính giữa ngo, khi đó ánh mặt trời là độc nhất, mọi người com nước xong liền đi ngủ, chỉ có ngoài nhà cây liễu vẫn đứng thẳng mặt trời lên không, cây liễu thẳng tắp thân thể, nó lá xanh ở ánh mặt trời chiếu xuống, thật giống như đồ tăng đèn cây, mười phần bóng loáng bên cạnh một chút hoa cỏ, vốn là

hay lại là sắc màu rực rỡ, cạnh tường cối mở, bị ánh mặt trời chiếu một cái lập tức mất đi ban đầu sinh cơ, cánh hoa cũng thờ ơ vô tình sau giờ ngọ, mọi người ngồi ở dưới cây liễu, ăn trái cây tươi, lái nhai đến chuyện nhà, hưởng thụ cây liễu ôm trong ngực ấm áp chạy ở trong thành bờ hồ, kia phong tư thướt tha cây liễu duyên dáng yêu kiều, tinh tế lá non hiện lên điểm điểm lục quang, xa xa nhìn lại, giống như một cây xanh bảo thạch

Đáng tiếc Liễu Nhất Bạch đám người lại không vận tốt như vậy, chỉ có thể đứng ở cửa thành bên dưới bị mặt trời chói chan bạo chiếu đến Kiếm Tâm còn hơi chút tốt một chút, đứng ở tận cùng bên trong có cửa thành dư âm che chở đến, ngược lại cũng không sợ bóng nắng thăm nhất còn tưởng là chức Trương Siêu, bị treo ở cửa thành bên trên trực tiếp hưởng thụ một phen tắm nắng, hán đôi môi sớm bị phơi khô rách, ác độc ánh mặt trời để cho hán lại cũng không có khí lực giãy giụa, chỉ có thể nhắm mắt không ngừng an ủi mình —— cứu hán người rất nhanh sẽ biết đến, chỉ cần đang kiên trì một hồi, kiên trì nữa một hồi

Đáng tiếc, ngày luôn là không như ý muốn, hán ước chừng ở cửa thành treo ngược bốn canh giờ, mà hán bộ hạ lại một cái đều chưa có trở về qua

"Lão đại, có chút kỳ quái a, ngày thường lúc này cơm trưa đã sớm có người đưa tới hiện tại cũng đến buổi trưa, lại như cũ không người tới đưa cơm, người nói có phải hay không phát sinh trạng huống gì" Vương Tiểu Nhị thả ra trong tay trường mâu, nói với Liễu Nhất Bạch

Ở nơi này gần ngủ mấy giờ giữa, Vương Tiểu Nhị đối với (đứng) Liễu Nhất Bạch gọi liền từ 'Liễu huynh đệ' biến thành 'Lão đại '. Để cho người không thể không than thở —— quả đảm lớn thật tốt, đặc biệt là giống như sa oa như vậy quả đảm to

Không có đề ý Vương Tiểu Nhị gọi bên trên biến hóa, nghe xong hán lời nói, Liễu Nhất Bạch không khỏi cũng cảm thấy có chút không quá bình thường chiếu Vương Tiểu Nhị từng nói, ngày thường đưa cơm đều là rất chính xác thời cơ đến, hôm nay lại lạ thường muộn một giờ, hơn nữa còn không có thấy bóng người trong đó nhất định là có gì đó có quái, nhưng hán một thời cũng không nghĩ ra đến tột cùng là là lạ ở chỗ nào, dù sao hán ngày thứ nhất đang làm nhiệm vụ, đối với (đứng) Tây Lương quân một chút quy định, nhân vật quan hệ loại đều không quá quen thuộc

Suy nghĩ một chút sau đó, Liễu Nhất Bạch quyết định phái người đi hỏi một chút chẳng qua là Tây Lương quân thủ thành binh lính có quy định, đang làm nhiệm vụ trong lúc không thể tự ý rời vị trí, nếu như hán để cho trong chín người một người đi trước hỏi lời nói, sợ rằng sẽ bị hữu tâm nhân nắm được cán

Suy đi nghĩ lại, Liễu Nhất Bạch quyết định để cho Tây Lương Thành bên trong một chơi bởi lâu lỏng rảnh rồi hán thay hán đi một lần, cũng hứa hẹn cho hán một lượng văn ngân coi như đáp tạ kia rảnh rồi hán cả ngày không có chuyện làm, lấy trộm cắp làm thú vui, thấy Quân Gia có chuyện phân phó hán đi làm cũng sẽ còn phần thưởng hán bạc, nhất thời thì điên thì điên chạy đi cho bọn hán điều tra tình huống

Qua lưỡng Tam Trụ Hương thời gian, kia rảnh rồi hán mới khắp khểnh trở lại cửa tây thành

Đợi đến gần nhìn một cái, Vương Tiểu Nhị đám người mới nhìn rõ trên mặt hán tràn đầy máu ứ đọng, khoe miệng còn phun đầy máu, hiển nhiên là bị người đánh cho một trận, bận rộn truy hỏi hán ở đi dò xét trong lúc xảy ra chuyện gì

Kia rảnh rồi hán một cái nước mũi một cái lệ hướng mọi người khóc kể đến, giống như là chịu trời lớn ủy khuất như vậy: "Ta nói các vị Quân Gia a, các người nhưng là đem tiểu nhân cho hại chết lạc~ ta một đường chạy như điên đến các người quân doanh, cũng hướng canh giữ ở bên ngoài trại lính Biên Quân gia nói rõ là tới thay các người truyền lời, hỏi cơm chiều tại sao còn không đưa đến chuyện, kết quả bọn họ nghe xong bảo là muốn đi xác nhận một chút, một hồi nữa liền thoát ra một đồng lớn Bình hướng về phía ta chính là quyền đâm cước đá, ngoài miệng còn không ngừng la hét nói nếu muốn ăn cơm sẽ để cho cái đó đem Trương Tương Quân treo ngược lên người tự mình lấy tới "

"Lẽ nào lại như vậy, nhất định là tiền chói lợi người khó trách bọn hán lâu như vậy đều không tới đem Trương Siêu cứu trở về đây, nguyên lai là tại chỗ này đợi đến chúng ta a" Vương Tiểu Nhị trên mặt gân xanh nổi lên, mặt đầy vẻ tức giận

Kiếm Tâm ôm bụng, đáng thương nhìn Liễu Nhất Bạch, nói: "Đồng hương ta thật là đối a ta nghĩ rằng ăn cơm " nàng buổi sáng vốn là ăn ít, duy nhất còn dư lại người kế tiếp bạch diện bánh bao còn nhét vào Trương Siêu trong miệng, giờ phút này nàng đã sớm là đối bụng đói ục ục

Bị Kiếm Tâm vừa nói như thế, tất cả mọi người nuốt nước miếng một cái, trong đầu không khỏi hiện lên các món ăn ngon cảnh tượng, sau đó không cần nhìn của bọn hán mới nhận lão đại, chờ hán quyết định

"Ừ, ta biết" Liễu Nhất Bạch đầu tiên là an ủi một chút mọi người, sau đó đi tới rảnh rồi hán trước mặt, từ trong ngực xuất ra hai mươi lượng bạc đưa tới, áy náy nói: "Tiểu huynh đệ, khổ cực này mười lượng bạc người lấy về, mua nhiều chút ngon lành đồ ăn thức uống nghỉ ngơi cho khỏe, coi như là ta cho người bồi thường ngoài ra mười lượng đây, ta còn muốn làm phiền người một chuyện, chính là mời người giúp chúng ta ở trong thành rượu ngon nhất lâu mua nhiều chút thức ăn trở lại, người xem có thể không "

Rảnh rồi hán bình thường nơi nào thấy qua nhiều bạc như vậy, hán nhất thời cảm giác mình bữa này đánh ai giá trị, ước chừng mười lượng a, hán những thứ này thương nhẹ lại tính là gì nếu là có người mỗi ngày có thể cho hán mười lượng, hán có thể để cho những thứ kia đánh hán người một chết

"Vị này Quân Gia, sau này ta nhị cầu tử tửu lấy người như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, người chỉ đông ta tuyệt đối không hướng tây, ta bây giờ liền mua đi, rất nhanh thì trở lại "

Tên này gọi nhị cầu tử rảnh rồi hán nắm bạc, vui vẻ ra mặt chạy, một chút cũng không nhìn ra là bị người đánh cho một trận đáng vẻ, nhìn Vương Tiểu Nhị đám người tròn to cặp mắt, liên tục thần phục này Tây Lương Châu quả nhiên là tàng long ngọa hổ nơi, người khác có thể đánh, mà hán chịu đánh

Có lẽ là ở khách xù ngân lượng thôi hóa xuống, nhị cầu tử rất nhanh thì đem thức ăn mua về Kiếm Tâm không kịp chờ đợi liền đem hộp đựng thức ăn mở ra, nhất thời toàn bộ cửa thành mùi thơm nức mũi, khiến cho người người vào mồm miệng sinh tân

"Đại ngọc con tôm, dầu phát đậu đĩnh, Hồng phá vây cá, Bạch phá thông thiên cánh, Không phủ Nồi lâu, hoa lăm cá quế, túi giấy gà, muộn tôm bự, nòi

gà quay, Sơn Đông thức ăn hoàn" từng đạo mỹ thực phơi bày ở trước mặt mọi người, choáng váng bọn họ cặp mắt

Nhìn Kiếm Tâm, Vương Tiểu Nhị đám người chen lấn, lang thôn hổ yết đáng vẽ, Liễu Nhất Bạch không khỏi cười nói: "Tuyệt mật nhũ hoa phù ngọc trân, liệu nhưng hao dẫn thí xuân bàn nhân gian hữu vị thị thanh hoan "

Rồi sau đó bỗng nhiên giống như là nhớ tới cái gì, hô: "Này, các người chờ chút cho ta a "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Dừng bước, lục soát người

Nhìn ăn miệng đầy dầu mỡ mọi người, Trương Siêu không khỏi liếm thêm khô nứt môi, len lén nhìn mùi thơm tràn ra cơm nước nuốt nước miếng một cái hiện tại hắn có chút hối hận cùng cái này thần bí kinh khủng tiểu binh đối nghịch, hắn lớn nhất cạy vào bên trái Thiên Tướng tiền điệu qua nhiều như vậy giờ đều đang còn không có tới vì hắn ra mặt, chắc là người tiểu binh này có không kém bối cảnh , khiến cho tiền điệu cũng không dám tùy tiện tới gần

Thấy Trương Siêu bộ dáng này, Kiếm Tâm chơi đùa tâm nổi lên, nắm lên một cái màu sắc vàng óng đuôi gà liền ở trước mặt hắn nồng nhiệt gặm đứng lên, ngoài miệng còn có ý phát ra bẹp bẹp thanh âm

Trương Siêu thẳng nhìn muốn rách cả mí mắt, hiện tại hắn đáng giận nhất đã không phải là Liễu Nhất Bạch, cừu hận đã trải qua toàn bộ bị cổ ý ở trước mặt hắn ăn đồ ăn Kiếm Tâm kéo đi

Bên kia, tiền điệu xác thực như Trương Siêu suy nghĩ đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch sau lưng thế lực có nơi kiêng kỵ, hắn cũng nghe nói này mới tới tiểu binh nghe nói là Tiêu Diêu Vương chính tay viết tiền cử có thể bị Tiêu Diêu Vương đại nhân vật như vậy đặc biệt tiền cử tới, Không Phải bản thân hắn có chỗ hơn người chính là cùng Tiêu Diêu Vương có cái gì quan hệ đặc thù

Bất quá duy nhất làm tiền điệu hơi nghi hoặc một chút là, nếu là với Tiêu Diêu Vương quan hệ không cạn, vậy tại sao hắn lại làm một cái thù thành tiểu binh đây cái này quả thực để cho người không hiểu, cuối cùng hắn chỉ có thể đổ cho Liễu Nhất Bạch là võ nghệ cao cường bị Tiêu Diêu Vương coi trọng mới bị đề cử nhập quan

Trước đem đưa cơm trưa tiểu binh ngăn lại đứng là hắn ra lệnh , thứ nhất, hắn là muốn mượn chuyện này để cho Liễu Nhất Bạch loạn phân tặc, tốt lấy tự ý rồi vị trí tội danh cho hắn mang đến ra oai phủ đầu; thứ hai, cũng là muốn mượn chuyện này dò xét một chút Liễu Nhất Bạch cùng Tiêu Diêu Vương giữa quan hệ bao sâu

Ai biết Liễu Nhất Bạch cũng không có mắc lừa, ngược lại phải cái chơi bởi lẽ lêu lổng rảnh rồi hắn tới hỏi, đây không thể nghi ngờ là đối với hắn quyền uy cực lớn khiêu khích, khi nhận được thủ hạ liên quan tới Liễu Nhất Bạch đám người ở tửu lầu gọi cơm nước tin nhanh sau, hắn giận tím mặt, điểm một ngàn nhân mã liền hỏa tốc hướng cửa tây thành tới

Hết thấy các thứ này Liễu Nhất Bạch đám người dĩ nhiên là không biết, Vương Tiểu Nhị ăn uống no đủ sau, thỏa mãn vỗ vỗ bụng, cười nói: "Sau này nếu là còn có thể qua như vậy thần tiên ngày thường một dạng, coi như là chết sớm cái hai mươi năm ta cũng nguyện ý a "

"Thật là đỡ không dậy nổi A Đầu —— không tiền đồ" Kiếm Tâm lườm hắn một cái, cười mắng: "Đi theo công lão đại lăn lộn sau này bảo đảm các người cật hương, uống say, mỗi người cũng có thể cười bên trên đẹp để nâng đầu "

Này cũng cái gì với cái gì a, không chỉ có từng cái với bang phái như thế kêu lão đại, hơn nữa hắn kia có thể bảo đảm làm cho tất cả mọi người đều cười bên trên đẹp để nâng đầu a, chính hắn nâng đầu đều vẫn không có thể giải quyết đây, Liễu Nhất Bạch cũng là không nói

Đám tiểu tà tà, năm, sáu thân đến vài thô Ma Y người xen lẫn ở trong đám người từ từ hướng cửa thành đi tới Liễu Nhất Bạch nhìn về bên kia, trong mắt lóe lên vẻ hồ nghi, bên trong một tên Ma Y hắc phát 'Nam tử '. Y cùng phát đều bông bênh dật dật, không chăm không bó buộc, hơi hơi phiêu phát, sấn lơ lửng giữa trời bóng người, thật giống như thần linh giáng thế 'Hắn' trên da thịt mơ hồ có sáng bóng lưu động, trong đôi mắt chớp động một ngàn loại lưu ly ánh sáng dung mạo như tranh vẽ, đẹp căn bản cũng không tựa như Chân Nhân, loại này dung mạo, loại này gió nghi, Âm Bộ nay đã vượt qua toàn bộ nhân loại mỹ lệ 'Hắn' chẳng qua là tùy tiện xuyên cái Sợi dây quần áo làm thành áo choàng, cảm thấy coi như là Thiên Tiên, cũng tuyệt đối sẽ không so 'Hắn' đẹp hơn loại này vượt qua nam nữ, vượt qua thế tục vẽ, đúng là đã không thể dùng ngôn từ để hình dung

Liễu Nhất Bạch có chút hoài nghi người kia là nữ giả nam trang, cẩn thận nhìn một chút, quả nhiên không có phát hiện nang cổ họng chỗ có cục xương ở

cổ họng

Nàng bên người dán chặt một người đàn bà, người đàn bà này màu da hơi ố vàng, có thể là lâu dài nung trang điểm mặt nguyên nhân đi con mắt rất lớn, chỉ là có người thường xem không hiểu ác độc, vóc người bình thường, mặc bình thường áo vải vẫn lộ ra nàng rất làm bộ

Hai người chung quanh đứng bốn cái người đàn ông trung niên, bọn họ chẳng qua là hơi chút dùng một cái khí hư đem trước mặt tóc buộc ở sau ót, toàn thân tản ra với kiếm như thế lạnh giá khí chất, cao thẳng sống mũi, như lợi đao điều khắc mà thành lập thể ngũ quan tản ra hơi thở lạnh như băng

"Có gì đó quái lạ" Liễu Nhất Bạch hơi híp cặp mắt,

Đội mấy người đến gần, lập tức thấp giọng để cho Vương Tiểu Nhị tiến lên kiểm tra

Ở giữa nhất 'Nam tử' đứng là như vậy cùng người khác bất đồng, cùng trên người hắn xuyên bộ quần áo kia lộ ra hoàn toàn xa lạ, Vương Tiểu Nhị nghe được Liễu Nhất Bạch mệnh lệnh, biết hắn là phát hiện bọn họ có lẽ là có vấn đề gì, bèn rộn đích thân tiến lên căn bọn họ lại, quát lên: "Đem các người nhập quan chứng minh cầm ra xem một chút "

Đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' trên người lục soát một hồi, sau đó đặc biệt chớ giật mình hô: "Ồ kìa, Quân Gia, chúng ta nhập quan chứng minh không biết xuống nơi nào "

"Không có nhập quan chứng minh không cho phép vào thành, các người hay là mời trở về a, ngay tại chỗ huyện nha khai cụ tốt chứng minh mới có thể vào quan" Vương Tiểu Nhị đem trường mâu đưa ngang một cái, tỏ ý bọn họ có thể chạy

"Cần rồi" đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' bên người ác độc nữ tử hung hăng trừng Vương Tiểu Nhị liếc mắt, quát lên

Vương Tiểu Nhị không khỏi sửng sò, lại có như vậy mấy hơi thời gian bị nàng khiếp người khí thế hù được thủ lâu như vậy cửa thành, trừ những thứ kia ở Tây Lương Thành có chút thế lực người đối với hắn kêu la om sòm qua bên ngoài, hắn còn cho tới bây giờ không có bị người như vậy rầy qua bấy giờ có dám cùng Phó Tướng Trương Siêu đối nghịch Liễu Nhất Bạch ở sau lưng, hắn là gan cũng không khỏi lớn, phần nộ quát: "Người mới thả Tứ, biết nơi này là nơi nào sao Tây Lương Châu, không phải là các người có thể giương oai địa phương, nếu là lại không rời đi, đừng trách ta đem các người ép vào tù "

Vương Tiểu Nhị giống như là đem dĩ vãng chất chứa nguyên oán khí toàn bộ bộc phát ra bình thường, www.uu.kan.shu.com tiếng sống lại so vừa mới đàn bà kia lớn không chỉ gấp đôi

Ác độc nữ tử bị hắn như vậy gầm một tiếng, trong mắt lóe lên một đạo sát ý, một luồng khí tức âm lãnh ở nàng chung quanh thân thể rục rịch, như là lập tức phải phun ra

Đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' mắt phượng một nghiêng, nhìn ác độc nữ tử liếc mắt, rồi sau đó có nhiều có lẽ nhìn chăm chăm treo ở cửa thành bên trên Trương Siêu không rời mắt, thật giống như trên người hắn có cái gì hấp dẫn hắn đồ vật bình thường

"Ta nói chuyện các người không nghe được sao không có nhập quan chứng minh lời nói cho ta nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí" Vương Tiểu Nhị đem trường mâu chỉ hướng đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' ". Trên mặt Ân có vẻ giận dữ

"Người này vì sao phải bị treo ở cửa thành bên trên" đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' mở miệng, thanh âm khàn khàn nhưng lại như như chuông bạc êm tai, giống như là có ý ở che giấu nàng vốn là thanh âm

"Người này là Tây Lương quân Phó Tướng Trương Siêu, bởi vì tự tiện xông vào cửa thành cho nên bị treo ở chỗ này tỏ vẻ trừng phạt" Liễu Nhất Bạch tiến lên một bước, chăm chú nhìn đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' ". Nhân nhạ đáp

'Nha' đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' ánh mắt sáng lên, cười nói: "Có ý tứ, thật là có ý tứ "

"Ta bây giờ có lý do hoài nghi các người là Tây Hạ lẫn vào tới Gian Tế, xin các người đem trên người lấy các thứ ra cho ta nhìn xem một chút, phối hợp một chút chúng ta kiểm tra" Liễu Nhất Bạch mặt trầm như nước, hắn càng phát ra cảm giác mấy người này có cái gì không đúng đặc biệt là ở giữa nhất cái đó nữ giả nam trang nữ nhân, mấy người khác đều là lấy nàng làm trung tâm, mơ hồ đem chung quanh còn lại khách qua đường cách biệt, tựa như là phi thường chú trọng nàng an toàn

Máu chóat nhất một điểm là, vừa mới kia thâm độc nữ tử hiển nhiên là không nhìn được muốn ra tay với Vương Tiểu Nhị, lại bị nàng liếc mắt nhìn sau liền dừng lại

"Liên đề cho ta nhìn người rốt cuộc là ai" Liễu Nhất Bạch nắm chặt trong tay trường mâu, yên lặng chờ đợi bọn họ phản ứng

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Chương 162: Hoa Dương công chúa

Đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' còn chưa từng thấy qua như thế gan lớn thủ thành tiểu binh, không chỉ có đem cấp trên treo ngược lên tới thị chúng, còn muốn gọi nàng đem trên người đồ vật toàn bộ lấy ra kiểm tra, thật sự là thú vị rất bình thường, bất kể nàng đi tới chỗ nào người khác đều là đối với nàng một mực cung kính, thật đúng là không người nào dám ở trước mặt nàng như thế can rờ qua

"Người thật muốn nhìn mà" đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' cười yếu ớt, khi lấy được Liễu Nhất Bạch khẳng định sau khi trả lời, nàng theo trong tay áo xuất ra một món sáng loáng quần áo, giơ một tay lên, cười nói: "Quân Gia, trên người của ta có thể cũng chỉ có cái này "

Phóng tầm mắt nhìn tới, trong tay nàng cầm lại là một kiện màu hồng áo lót

"Tiết" ý là "Thiếp thân đồ lót" cùng "Khinh bạc, không trang trọng", có thể thấy mọi người đối nội y tâm tính, là tránh mà mặt mờ 《 Lễ Ký Đàn Cung Hạ 》 trong viết như vậy cái cổ sự: "Quý Khang một dạng chi mẫu chết, Trần áo lót kính gờng viết: 'Phụ nhân không đồ trang sức, không dám thấy cậu Cô, sắp có tử phương chi Tần đến, áo lót như thế nào Trần với này' mệnh triệt chi "

"Một người đàn ông lại mang theo người nữ tử thiếp thân vật, thật là đủ biến thái a" Vương Tiểu Nhị không khỏi sững sờ, liền còn lại thủ thành tướng sĩ nhìn về phía đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' ánh mắt đều biến hóa là lạ

"Lão Hồ Ly Tinh, thật là không biết xấu hổ " Kiếm Tâm mặt hiện lên một vết đỏ ửng, thầm mắng nữ nhân với nữ nhân giữa trời sinh thì có loại không khỏi liên lạc, cho nên hấn với Liễu Nhất Bạch như thế, theo nàng vừa qua tới cũng đã nhìn ra nàng là thân con gái

Ác độc nữ tử cùng chung quanh bốn trung niên nhân lại giống như là chuyện thường ngày ở huyện như vậy, thật giống như sớm đã là thói quen nàng như vậy hành vi

"Được, người đã muốn chơi ta liền phụng bồi tới cùng" Liễu Nhất Bạch chứa đựng cười đang lúc mọi người kinh dị trong ánh mắt đem món đồ màu hồng áo lót bắt vào tay bên trên, ghé vào chóp mũi sâu hít sâu một cái, thờ dài nói: "Thật là thơm a, không biết là vị kia quốc sắc thiên hương cô nương thiếp thân vật thật là khiến người chìm đắm không dứt a "

Đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' ánh mắt mộ động lại một cái, sắc mặt trong nháy mắt liền đỏ lên, vội la lên: "Người nhanh đem đồ vật trả lại cho ta "

"Đường đường đại nam nhân lại mang theo người nữ tử thiếp thân vật, ta có lý do hoài nghi đây là người trộm cắp tới, người bây giờ có thể không cần lên tiếng, bởi vì ta phải đem người bắt đến Thái Thú nơi đó, có lời gì người với Thái Thú đại nhân nói đi "

"Người nói vậy, ta thích thu thập nữ tử thiếp thân vật không được sao Đại Tổng luật pháp có quy định nam tử không thể cầm nữ tử thiếp thân vật sao mau đưa ta đồ vật trả lại cho ta, nếu không ta liền đến Thái Thú vậy đi cáo người "

Liễu Nhất Bạch thâm kinh hãi, nữ nhân này trong lòng tư chất thức sự quá cường đại, theo e lệ nổi nóng đến chiếu ngược hấn một quân đều là trong nháy mắt hoàn thành, thật là một cái vô cùng khó đối phó nhân vật

"Người đã thích, vậy thì trả lại cho người" Liễu Nhất Bạch tiện tay đem áo lót ném qua, nhân nhạ nói: "Bất quá người không có nhập quan chứng minh, xin người hãy chuyển sang nơi khác đi thu thập người đủ loại màu sắc áo lót đi "

"Một cái nho nhỏ thủ thành binh lính thật không ngờ can rờ, chúng ta hôm nay vẫn thật là nhất định phải nhập quan" ác độc nữ tử ở Liễu Nhất Bạch người đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' áo lót lúc cũng đã không kềm chế được, thấy hấn như cũ cắn chết không làm cho các nàng đi vào, nàng rút cuộc bùng nổ, đẩy ra trước mặt vẫn vẫn còn ở bị kiểm tra trăm họ liền sai bước hướng trong cửa thành đi tới

Lạ thường là, đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' lần này cũng không có ngăn cản nàng

"Lớn mật, lại dám công khai xông thành" Vương Tiểu Nhị kia có thể tha cho nàng phá hư Liễu Nhất Bạch mới vừa chế định ra tới quy định, cùng còn sót lại mấy người đủ bước lên trước, rét lạnh trường mâu Lãnh U U chia về phía nàng, chỉ chờ nàng lại tiến lên một bước liền xông lên bắt nàng lại

"Không biết sống chết" ác độc nữ tử trong mắt hàn quang tăng vọt, hướng về phía gọi vui mừng nhất Vương Tiểu Nhị vỗ tới một chưởng, giữa không trung sấm gió trận trện, phá không chưởng phong sợ Vương Tiểu Nhị sắp nứt cả tim gan, thiếu chút nữa không đem trên tay trường mâu vấy rơi vào đất

Cái bàn tay kia không ngừng tại hấn trong con người phóng đại, càng ngày càng lớn, càng ngày càng gần

"Ta muốn chết sao" Vương Tiểu Nhị tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, ngay sau đó truyền tới một đạo trầm muộn tiếng kêu đau, hấn mạnh mẽ mở hai mắt ra,

Chỉ thấy Liễu Nhất Bạch ngao nghễ che ở trước người hấn, kia ác độc nữ tử giờ phút này lại mới ngã xuống đất, trong lỗ mũi không ngừng toát ra máu tươi

"Còn dám ở cửa thành người gây chuyện, Sát Vô Xá" Liễu Nhất Bạch nhìn mặt đầy sợ hãi ác độc nữ tử, từ tốn nói mặc dù là nhìn ác độc nữ tử, lời nói lại giống như là nói cho bốn cái rúc rịch người đàn ông trung niên nghe hẳn đã sớm nhìn ra đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' cũng không biết võ công, trong đó ác độc nữ tử tu vi cao nhất, đã là Tông Sư sơ kỳ cao thủ, bốn người khác đều với hắn là như thể cảnh giới, tất cả ở vào Kiếm Khí Xuất Thể Hậu kỳ

Một chương đem một tên Tông Sư cao thủ đánh cho trọng thương, người này phải là kinh khủng dường nào bốn người đều theo mỗi người trong ánh mắt đến trình độ không đồng nhất sợ hãi

"Ồ" đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' cũng có nhiều chút kinh ngạc, nàng bộc phát đối với (đúng) cái này thủ thành tiểu binh sinh ra nồng nặc hứng thú www.uuKanShu.com võ công trác tuyệt như vậy lại làm việc như vậy ngang bướng bởi vì sao chỉ là một thủ thành tiểu binh

"Này, làm lính, ta không tin ngươi dám động thủ với ta, Bản Công Tử chính là muốn nhập quan, nhìn ngươi có thể làm gì ta" đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' 'Kiều mỵ' nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, lại không để ý chút nào cùng Vương Tiểu Nhị đám người trên tay trường mâu, bước nhanh đi về phía trước

"Vậy thì đừng trách ta không khách khí" Liễu Nhất Bạch dưới chân động một cái, người đã chạy đến đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' sau lưng, đem nàng ôm lấy, cánh tay trái hung hăng đưa nàng kẹp ở dưới nách

"A" đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' lúc này lại phát ra một đạo như nữ tử như vậy kiều tiếng kêu, mắng: "Ngươi một cái không có mắt tiểu binh, mau đưa Bản Công Tử lỏng ra, ngươi làm đau ta "

Giờ phút này, ác độc nữ tử thấy đẹp đẽ quý giá 'Nam tử' bị Lỗ, lại không để ý thương thế một cái từ dưới đất bò dậy, phản nộ quát: "Mau đưa Hoa Dương công chúa buông ra, nếu là thương Công Chúa Phượng Thể chính là giết các ngươi Cửu Tộc đều khó khăn tiết Thánh Thượng lửa giận "

Công Chúa Hoa Dương công chúa Triệu Nghiên Bội nhưng là đương kim Thánh Thượng sủng ái nhất một vị công chúa, nàng làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này

"Nàng nói cái gì tên biến thái kia lại là Công Chúa" Vương Tiểu Nhị trợn mắt hốc mồm, chợt giống như là nhớ tới cái gì, tự lẩm bẩm: "Ta ta lại gặp qua Hoa Dương công chúa áo lót thật là tam sinh hữu hạnh a, ta thật là quá may mắn, đơn giản là hưởng thụ Phò mã như vậy đãi ngộ a "

Triệu Nghiên Bội nghe được ác độc nữ tử đem thân phận nàng nói ra, ở Liễu Nhất Bạch dưới nách lại không giây dựa nữa, lại cười hi hi: "Vừa mới cho ngươi thả Bản Công Chúa ngươi không thả, bây giờ Bản Công Chúa không muốn đi, ta muốn để cho Quý Thụ Huyền xem hẳn dưới tay Bình rốt cuộc là như thế khinh nhờn Công Chúa, hừ "

Liễu Nhất Bạch không hề bị lay động, nhìn về phía ác độc nữ tử, nhàn nhạt hỏi "Ta làm sao biết nàng có phải là công chúa hay không "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 163: Người có thể đánh lại ta 1 lần sao

Ác độc nữ tử lạnh rên một tiếng, theo trong tay áo móc ra một khối kim bài ném về Liễu Nhất Bạch, nói: "Nếu là ngươi không biết khối kim bài này hàm nghĩa, có thể đi đem Quý Thụ Huyền gọi tới "

Liễu Nhất Bạch không ngừng đánh bóng trong tay kim bài, lạnh như băng xúc cảm cộng thêm kim bài bên trên lớn chừng cái đầu 'Triệu' chữ, lại phối hợp ác độc nữ tử chẳng thềm ngõ tới, không có sợ hãi biểu tình, trong lòng của hắn đã là tin bảy tám phần

"Chỗ chức trách, mong rằng Công Chúa thứ tội" Liễu Nhất Bạch lỏng ra kẹp ở dưới nách Triệu Nghiên Bội, xin lỗi nói

"Hừ, ta còn tưởng rằng ngươi bao lớn lá gan đây, biết Bản Công Chúa thân phận sau còn chưa phải là với tên cầu nô tài bình thường vừa mới ngươi Không Phải còn rất phách lối sao ngươi không để cho Bản Công Chúa đi vào ta bây giờ sẽ không chạy, ngươi đi đem Quý Thụ Huyền tìm đến thấy ta" Triệu Nghiên Bội giận dữ nói xong, lại chạy đến trước cửa thành đem tới hướng trăm họ toàn bộ ngăn trở

Liễu Nhất Bạch mày kiếm hơi nhíu, cái này Hoa Dương công chúa quả thực nhiều lắm điều ngoa tự do phóng khoáng, có kim bài có thể chứng minh thân phận lại cứ khăng khăng không lấy ra, nhất định phải sinh sự, thật là sống an nhàn sung sướng quán ăn no chống đỡ

"Ngươi có nói đạo lý hay không a, ngươi không nghĩ tới người khác còn phải nhập quan đây, đừng ý vào mình là Công Chúa liền có thể muốn làm gì thì làm" Kiếm Tâm tiến lên, đối với (đúng) Triệu Nghiên Bội nổi giận quát nói

"Ta cái ngoan ngoãn a, thế nào đi theo lão đại lẫn lộn đều là một bộ không muốn sống đáng về a, lại đối với (đúng) Công Chúa tức miệng mắng to" Vương Tiểu Nhị len lén cúi đầu ngách xuất mồ hôi lạnh, ngược ngược nói: "Công chúa điện hạ "

"Im miệng" Triệu Nghiên Bội hung hăng nguyền hán một cái, cắt đứt hán nói chuyện, vừa mới cái kia một phen tự lảm bảm nằng nhưng là nghe rất rõ ràng, rõ rõ ràng ràng

"Nga, ta nói đây, tại sao có thể có người không sợ chết đi lên, nguyên lai là một ít người nuôi trong quân đội nữ quyền a" Triệu Nghiên Bội phượng lông mi dựng thẳng, đối với (đúng) Kiểm Tâm phần nộ quát: "Người nữ giả nam trang vào quân doanh, có có ý gì người có thể biết người phạm là tử tội "

Một lời ra, toàn trường xôn xao, không nghĩ tới vừa mới xuất hiện cái Công Chúa, lại xuất hiện một nữ giả nam trang nữ tử

"Ta trời, lão đại thực là lợi hại a, này này Kiểm tiểu huynh đệ lại là một nữ nhân ta nói nằng thế nào thấy giống như vậy cô nằng đây, nguyên lai thật đúng là" Vương Tiểu Nhị tròn to cặp mắt, hôm nay chuyện phát sinh cho đến hán sáu mươi tuổi năm ấy còn như cũ tần tần nhạc đạo, hết thấy các thứ này thức sự quá rung động

Kiểm Tâm mặt đẹp trắng bệch, nhìn Triệu Nghiên Bội một thời không nói ra lời phản bác

Lúc này mới mới vừa đang làm nhiệm vụ ngày thứ nhất, liền bị người đoán được, Liễu Nhất Bạch dờ khóc dờ cười, thật không biết là chính mình vận khí thiếu hay là bởi vì xen vào chuyện người khác nhiều lắm

"Này Uy, cái đó tóc đỏ, người đi nhanh đem Quý Thư Huyền gọi tới, nếu không hôm nay người ở đây ai cũng đừng nghĩ đi qua" Triệu Nghiên Bội thấy Kiểm Tâm không trả lời lại, bận rộn đem đầu mâu lần nữa chỉ hướng Liễu Nhất Bạch

"Thật đúng là đem mình làm Cửu Thiên Huyền Nữ người khác sợ người ta cũng không sợ" Liễu Nhất Bạch lửa giận trong lòng thiêu đốt, chỉ vẫn là quyết định cho thêm Triệu Nghiên Bội một cơ hội, nhân nhạ nói: "Hoa Dương công chúa, mời người không muốn nhiều loạn cửa tây thành bình thường nhập quan trật tự, nếu không "

"Nếu không thế nào chẳng lẽ người còn muốn đem Bản Công Chúa cùng mặt trên kia ngó ngần như thế treo ở cửa thành bên trên" Triệu Nghiên Bội một mặt hài hước nhìn Liễu Nhất Bạch, nằng kết luận Liễu Nhất Bạch biết thân phận nằng không dám bắt nằng thế nào dù sao nằng nhưng là đường đường Hoa Dương công chúa, nằng phụ hoàng sủng ái nhất một đứa con gái, dám tìm nằng phiền toái, không khác nào là theo toàn bộ triều đình là địch

"Ừ" Liễu Nhất Bạch gật đầu một cái, nói: "Vậy thì như Công Chúa mong muốn đi "

Hán vừa mới dứt lời, ác độc nữ tử đồng tử hơi co lại, vội vàng quát lên: "Chớ có càn rỡ" nằng liễu mạng trọng thương cùng bốn cái người đàn ông trung niên hồi hải hướng chụp vào Triệu Nghiên Bội Liễu Nhất Bạch chặn lại đi, đáng tiếc các nằng tốc độ ở Liễu Nhất Bạch trước mặt căn bản không đáng nhắc tới, ở các nằng mới vừa có hành động thời điểm Liễu Nhất Bạch đã đem Triệu Nghiên Bội lần nữa kẹp ở dưới nách

"Các người không nên lộn xộn, nếu không ta có thể không dám hứa chắc Công Chúa có tổn thương gì" Liễu Nhất Bạch nhân nhạ nhìn ác độc nữ tử năm người, lạnh giọng nói

Ác độc nữ tử giờ tay lên, làm một cái tinh táo thủ thế, lại buông xuống đáng về ôn nhu khuyên giải nói: "Người tuổi trẻ,

Người cũng đã biết người bây giờ đang làm gì mau đưa Công Chúa buông ra, toàn bộ còn đường xoay sở "

"Người cái này đáng ghét tiểu binh, lại dám lại đem Bản Công Chúa kẹp ở người kia xú khí huân thiên dưới cánh tay, ta không để yên cho người" Triệu Nghiên Bội giờ lên hai cánh tay không ngừng gãy gãy, giống như một cái gương nanh múa vuốt mèo con như vậy, nhìn có loại không khỏi hải hước cảm

"Làm ồn chết người" Liễu Nhất Bạch đem Triệu Nghiên Bội xoay ngược lại đè ở cung lên trên đầu gối, hướng về phía nằng cái móng giờ tay lên chính là một cái tát "Thật tốt Công Chúa không trong hoàng cung gây ngốc, người nhất định phải tới biên quan sinh sự, ta muốn thay phụ hoàng người thật tốt giáo huấn người một chút "

"A" Triệu Nghiên Bội phát ra một đạo làm người ta ý nghĩ kỳ quái tiếng rên rỉ rồi sau đó mặt đẹp phồng đỏ bừng, nổi giận quát nói: "Đáng ghét tiểu binh người xong, ta muốn đem vậy người cái kia tác quái tay cho chặt xuống "

"Đừng ". Này một cái bàn tay móng giao kích tiếng vang vọng về ở cửa thành các nơi, bốn phía dân chúng vây xem, Vương Tiểu Nhị đám người đều là tròn mắt hốc mắt nhìn phát sinh một màn này, bọn họ suy nghĩ giờ phút này đã hoàn toàn không đủ dùng

"Hoa Dương công chúa bị người đánh đòn ha ha "

"Ta trời, cái này Thần Nhân rốt cuộc là ai vậy thậm chí ngay cả Công Chúa cái móng cũng dám đánh, ta xem coi như là hoàng thượng râu hán bây giờ cũng dám tiếp xúc đi "

"Chuyện này Tây Lương không uống công a "

Ác độc nữ tử cùng bốn người liếc nhau một cái, biết bây giờ sự thái nghiêm trọng tính, nếu là chuyện này truyền tới Hoàng Đế trong tai, bọn họ cũng không mạng sống năm toàn thân người nội lực thả ra, lần nữa hướng Liễu Nhất Bạch tiến lên, cường đại khí lãng đem hai bên trăm họ dao động ngã xuống đất, có thể thấy bọn họ lần này là dụng hết toàn lực

"Ha ha ha ha ha cấp " Liễu Nhất Bạch cười dài ba tiếng, cách đó không xa trường mâu ứng tiếng bay về phía trong tay hắn, www.uuKanShu.com dâng trào nội lực điên cuồng tràn vào trường mâu bên trong, rồi sau đó mạnh mẽ hướng năm người quét ngang qua

"Phanh" "Coong"

Năm người tất cả khỏe miệng ho ra máu bay rớt ra ngoài, mà Liễu Nhất Bạch trong tay trường mâu cũng bởi vì không chịu nổi hấn bá đạo Nội Kinh ứng tiếng mà đứt

"Người người đây là đang cùng triều đình là địch" ác độc nữ tử mặt như giấy sắc, vừa mới nâng vồn là chịu không nhẹ thương, bây giờ càng là lực phủ ngũ tạng đều bị dao động hơi hơi nứt ra, liền tính là không chết sau này chỉ sợ cũng là phế nhân một cái

"Mau đưa Bản Công Chúa buông ra, ta không ở trước cửa thành, mau buông ta ra " nhìn ác độc nữ tử năm người kết quả bị thảm, Triệu Nghiên Bội trong lòng không khỏi có chút bồi hồi

Liễu Nhất Bạch nhẹ nhàng đem Triệu Nghiên Bội đẩy ra, vỗ tay, nhàn nhạt nói: "Biết sai có thể cải thiện cực lớn đâu (chỗ này), hướng chi là công chúa điện hạ đây tốt, nếu Công Chúa không có chuyện gì vậy thì mời trở về đi "

Triệu Nghiên Bội hai gò má phồng đầy Hồng Hà, nàng lại có nhiều chút trở về chỗ vừa mới một cái tát kia, một loại không nói ra được cảm giác tràn ngập trong lòng hấn 'Hưng phấn '. 'Thỏa mãn '. Ngứa ngứa, như có như không vui vẻ, nàng cũng không biết nàng là thế nào, đáy lòng lại mơ hồ đang mong đợi Liễu Nhất Bạch có thể cho thêm nàng tới mấy bàn tay

Triệu Nghiên Bội đôi mắt đẹp nhìn quanh, tia sáng kỳ dị liên liên, lần đầu tiên chính mắt nhìn trước mắt Liễu Nhất Bạch nam tử mái tóc dài màu đỏ ngòm, không oằn không hệ thống xõa ở sau lưng, bóng loáng thuận buồm xuống giống như thượng hạng vải tơ thanh tú tựa như nữ tử như vậy lá lông mi bên dưới là một đôi hồn xiêu phách lạc màu tím đậm lộng lẫy đôi mắt, khỏe mắt hơi hơi bên trên chọn, càng tăng thêm liễu nhân phong tình đôi môi nhấp nhẹ, tựa như cười mà không phải cười da thịt trắng nõn Trắng Tuyết, tựa như hơi hơi tản ra ngân bạch ánh quang bình thường, thủ thành quân phục xuyên ở trên người hấn lại cũng khó khăn ngăn cản hấn đặc biệt phong thái

Nàng đôi môi hé mở, dịu dàng nói: "Người người có thể đánh lại ta một lần sao "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Thụ ngược đãi cuồng 【 ngày hôm qua bổ sung 】

Liễu Nhất Bạch gương mặt rút ra rút ra, đã trải qua cứng ngắc gương mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, hấn không xác định là mình nghe lầm hay lại là Triệu Nghiên Bội bị đánh ngọc bất quá vô luận là loại nào tình huống hấn cũng không chuẩn bị nữa đối nàng động thủ, như vậy suy nghĩ không bình thường người hay là bớt trêu chọc thì tốt hơn

Triệu Nghiên Bội thấy Liễu Nhất Bạch không đáp lời, lại lặp lại một lần, "Người có thể đánh lại ta một lần sao "

Lần này mọi người vây xem đều nghe sạch, không chỉ có Vương Tiểu Nhị đám người sững sờ, ngay cả bảo vệ nàng mấy người cao thủ cũng một trận kinh ngạc, lấy bọn họ đối với (đúng) Triệu Nghiên Bội giải giờ phút này đều không nghĩ ra nàng rốt cuộc là đang suy nghĩ gì

"Chẳng lẽ Công Chúa là thụ ngược đãi cuồng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng không có bị người đụng qua một cái ngón tay bây giờ bị người tạm nghĩ cái mộng tìm được đời người mục tiêu cuối cùng "

Triệu Nghiên Bội giờ phút này như cũ đắm chìm trong vừa mới một cái tát kia rơi vào nàng trên móng loại cảm giác đó, đang lúc mọi người ánh mắt kinh dị bên trong, nàng đưa ra thon thon tay ngọc đem buộc tóc cởi ra, một con phiêu tán tóc dài tán lạc tại vai, cười duyên nói: "Ta cái bộ dáng này nhìn có hay không càng đẹp mắt "

Tuy là Liễu Nhất Bạch gặp qua Thanh Thanh, Liễu Như Yên, Dương Tổ Tiên đẹp như vậy người, vẫn như cũ nhìn trở nên sững sờ, Triệu Nghiên Bội cái loại này ung dung hoa quý khí chất tuyệt đối không phải người bình thường có thể bắt chước được đến, mặc dù như vậy, hấn vẫn như cũ là không khách khí đáp lại: "Công Chúa phong thái cố nhiên quốc sắc thiên hương, bất quá so sánh mấy vị khác mỹ nữ tuyệt thế lại vẫn như cũ là không kém ít "

"Đúng, trên người của người thật quá ít, đánh ta tay đau, nếu như người có như vậy nhu cầu lời nói, có thể mời vị này tuổi trẻ lực lượng tên đô con một

dạng ra sức" nói xong, Liễu Nhất Bạch chỉ chỉ ở một bên nồng nhiệt nhìn hai người đối thoại Vương Tiểu Nhị

"A" Vương Tiểu Nhị mặt lộ vẻ vui mừng, rồi sau đó chớp mắt là qua, hần mặc dù đáy lòng đặc biệt muốn đi thử một lần Hoa Dương công chúa cái mông là tư vị gì, lại thật không dám mạo hiểm chém đầu nguy hiểm lộ ra chính mình rất nhớ này sao làm, dù sao hần cũng không giống như Liễu Nhất Bạch như vậy to gan lớn mật nhưng lại thực lực siêu quần hần chỉ đành phải làm bộ như một bộ hết sức lo sợ đáng vẽ, run rẩy nói: "Tiểu nhân không dám mạo hiểm phạm Công Chúa Tiên Thê" cuối cùng càng là 'Ừm' một tiếng quỳ sụp xuống đất, không ngừng hướng về phía Triệu Nghiên Bội dập đầu

Không có ai trò cười hần, đổi thành bất cứ người nào cũng sẽ chọn giống như hần làm như vậy, dù sao nghìn tốt vạn tốt còn chưa như chính mình mạng chó tốt

Triệu Nghiên Bội nghe được Liễu Nhất Bạch trước một câu khen nài quốc sắc thiên hương thời điểm, nài nhịp tim không nhịn được tăng nhanh, ngay tại cảm giác mình sắp ngất xỉu thời điểm, Liễu Nhất Bạch nửa câu sau trực tiếp đem trong lòng nài cháy hừng hực lửa tình cho giới tất, nài phượng lông mi dựng thẳng, lạnh giọng hỏi "Mấy vị khác mỹ nữ tuyệt thế người nói đều là ai ta lập tức để cho phụ hoàng ta giết các nài Cửu Tộc "

Liễu Nhất Bạch hơi giận, hần thật là không nghĩ ra tại sao những quyền thế này ngút trời người động một chút là muốn giết người Cửu Tộc thật giống như toàn bộ người đều là các nài quyền đường súc sinh như thế, một mắt hừng liên muốn lòi ra giết

Ở Triệu Nghiên Bội một tiếng duyên dáng kêu to bên trong, Liễu Nhất Bạch đem nài ôm vào lòng, đưa nài cưỡng ép đè ở đầu gối sau, quăng lên bàn tay hướng về phía nài cái mông chính là một trận chụp loạn

"Đùng đùng" 'Ba ba ba' 'Đùng đùng' âm thanh bên tai không dứt

Liễu Nhất Bạch bàn tay mỗi một lần rơi vào nài trên cặp mông, trong miệng nài liên phát ra một đạo hưng phấn thờ gấp, nài thậm chí cảm giác Liễu Nhất Bạch thon dài ngón tay trong lúc lơ đãng vạch qua nài hai đùi giữa, cái loại này cảm thấy như điện giật thấy trực khiến nài toàn thân run rẩy, trận trận vui vẻ đánh tới để cho nài đầu óc trống rỗng

Không có ai chứng kiến nằm ở Liễu Nhất Bạch trên đầu gối Triệu Nghiên Bội khoe miệng nụ cười, nài vừa mới có ý nói muốn giết mấy cái mỹ nữ tuyệt thế Cửu Tộc cũng không phải là bởi vì nài ghen tị, mà là nài nghĩ (muốn) ép Liễu Nhất Bạch xuất thủ

Nếu là Liễu Nhất Bạch biết nài chân thực dụng ý, đánh chết hần hần cũng sẽ không đối với nài sẽ xuất thủ

Tiếng thờ gấp cùng 'Ba ba ba' thể xác tiếng va chạm, thật sự là khó coi, không ít dốt nát vô tri thiếu nữ đã trải qua xấu hổ che mặt trốn bán sống bán chết, nhiều người hơn là nhìn không chớp mắt, nồng nhiệt, dù sao như vậy 'Thịnh sự' thật sự là rất khó thấy, huống chi một người trong đó nhân vật chính hay lại là Hoa Dương công chúa, như vậy nhìn no mắt sự tình bọn họ làm sao có thể bỏ qua đây

Trận trận vui vẻ đánh tới, Triệu Nghiên Bội chỉ cảm giác mình giữa hai chân chảy ra một luồng ẩm ướt ý, ngay tại nài cảm thấy sắp chết thời điểm, kia tác quái bàn tay chợt dừng lại, một loại không khỏi cảm giác mất mát nhất thời truyền khắp toàn thân từng cái giác quan nài ngẩng đầu lên nhìn về phía Liễu Nhất Bạch, lại phát hiện hần giờ phút này chính nhất mặt bắt đầu đã nhìn chằm chằm phía trước

Xa xa, sục sôi tiếng vỗ ngựa kèm theo đầy trời bụi mù, một nhánh ngàn người quân đội cấp tốc chạy tới trong nhấp nháy, nghìn người đã đem cửa thành bên cạnh (trái phải) vây nước chảy không lọt, phía trước nhất là một cái uy phong凛凛 Hắc Diện tướng quân, hần từng cái mắt liên nhìn thấy treo ở cửa thành bên trên nổi bật Trương Siêu, ngay sau đó nhìn nằm ở Liễu Nhất Bạch trên người Triệu Nghiên Bội như có điều suy nghĩ

"Xin chào Tiền tướng quân" trừ vốn chính là quỳ Vương Tiểu Nhị, còn lại thủ thành tướng sĩ đều là quỳ xuống dập đầu duy nhất không có động tĩnh chỉ còn lại Liễu Nhất Bạch, Kiểm Tâm hai người

"Người chính là bên trái Thiên Tướng tiền diệu Hoa Dương công chúa chịu nhục, mau đem người kia bắt lại" ác độc nữ tử thấy nhóm lớn quân đội chạy tới, trong lòng an tâm một chút, bận rộn gấp giọng ra lệnh

Tiền diệu lập trên lưng ngựa bên trên, nương này một cái, ác độc nữ tử mệnh lệnh giọng làm hần cảm thấy rất khó chịu, vân vân, nài vừa mới nói cái gì nài nói Hoa Dương công chúa chịu nhục Hoa Dương công chúa ở chỗ này tiền diệu quay đầu nhìn về phía Liễu Nhất Bạch dưới người tóc tai bù xù Triệu Nghiên Bội cùng vừa mới bị Liễu Nhất Bạch ném xuống đất kim bài, trong mắt xôn ra vẻ mừng rỡ như điên, đây chính là lập công cơ hội tốt a, chỉ cần lần này cứu Hoa Dương công chúa, nói không chừng có thể trực tiếp liên thăng chừng mấy cấp quan chức đây

Đến thời khắc này, hần cũng không lại so đo ác độc nữ tử để cho người chán ghét mệnh lệnh giọng, trong lòng của hần thật ra thì cũng minh bạch, có thể đi theo Hoa Dương công chúa bên người bảo vệ người nài quan chức khẳng định so với hần chỉ cao chớ không thấp hơn, cho nên hần cũng không có cái gì kể hay so với

Bình tĩnh một chút, tiền diệu mạnh mẽ rút ra bên hông phối kiếm chỉ hướng Liễu Nhất Bạch, cất cao giọng nói: "Lớn mật tiểu binh, lại dám bắt giữ Hoa Dương công chúa mau buông ra Công Chúa, Bỏ tướng quân còn có thể lưu một mình người toàn thân "

Tiền diệu âm thầm đắc ý, hần vốn là tới là Trương Siêu ra mặt, không nghĩ tới Nhất Bạch lại dám không biết sống chết dám đối với Công Chúa động thủ, bây giờ bất kể hần cùng với Tiền Diệu Vương có quan hệ gì, hần đều có thể đem Liễu Nhất Bạch hung hăng giẫm ở dưới chân, để cho hần vĩnh viễn không ngày vươn mình nghĩ điểm chỗ, tiền diệu không biết lại cười ra tiếng

Liễu Nhất Bạch nhìn về phía đứng ở lập tức tiền diệu cùng phía sau hần rực rộ một ngàn quân sĩ, trong mắt giăng cổ không sóng, ngược lại nhìn về phía sau lưng không biết làm sao Kiểm Tâm, thấp giọng nói: "Chờ lát nữa theo sát ta "

"Người muốn làm gì người không phải là muốn với quân đội đối nghịch đi" Triệu Nghiên Bội nghe được hắn nói chuyện với Kiếm Tâm, ngược mắt hỏi "Bản Công Chúa ở chỗ này, nhất định sẽ không để cho người khác tổn thương người, chỉ cần người đáp ứng sau này đi theo ta "

Không để ý đến dưới người Triệu Nghiên Bội, Liễu Nhất Bạch nhìn tiền phương hàng hàng lớp lớp quân sĩ, hào tình vạn trượng, hắn ngửa đầu cười to nói: "Giấu băng chôn hòa Tiêu Thần kiếm, con ngựa gió tây nghe đại triều "

"Xem ra ta Liễu Nhất Bạch cũng không thích hợp ở tại quân doanh, hôm nay ta liền muốn giết ra Tây Lương, trở lại giang hồ "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Quý Thư Huyền tới

"Giấu băng chôn hòa gọt Thần Kiếm, con ngựa gió tây nghe đại triều." Triệu Nghiên Bội không dùng sức thế nào liền từ Liễu Nhất Bạch dưới người tránh thoát, nâng hai mắt thất thần, kinh ngạc nhìn chăm chú trước mắt hào khí can vân nam tử.

"Tiễn Diệu, nhanh đem điều này Ác Tặc cho Bản Công Chúa bắt lại." Triệu Nghiên Bội hướng lui về phía sau mấy bước, lạnh giọng quát lên.

Nội dung cốt truyện xoay ngược lại quá nhanh, mọi người vây xem có chút theo không kịp Hoa Dương công chúa suy nghĩ, rõ ràng vừa mới còn là một bộ mê trai chung tình với Liễu Nhất Bạch đáng vẻ, mới như vậy trong nháy mắt lại lại thay đổi mặt.

"Lòng của nữ nhân, kim dưới đáy biển." Bây giờ cũng chỉ có một câu nói như vậy mới có thể giải thích thông đi.

Liễu Nhất Bạch nhìn Triệu Nghiên Bội liếc mắt, ngược lại không có để ý nâng đột nhiên biến hóa thái độ, hắn bây giờ lo lắng duy nhất thì là không thể cho Dương Tô Tiên một câu trả lời, hắn hôm nay nếu là theo Tây Lương giết đi ra ngoài, sau đó chỉ sợ là muốn cùng Lạc Dương Vương phủ quan hệ hoàn toàn gãy lìa.

Là nhẫn nhục bị trói, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục? Hay lại là đi theo bản tâm, đại náo một trận? Liễu Nhất Bạch nhắm chặt hai mắt, trong lòng của hắn không có câu trả lời.

Tiên Diệu không có cho Liễu Nhất Bạch thời gian cân nhắc, nghe được Triệu Nghiên Bội mệnh lệnh lúc, trong lòng của hắn cũng đã phán định Liễu Nhất Bạch từ hình.

Trời xanh văn vắt, vạn dặm không mây, nóng rực ánh mặt trời chiếu sáng ở trước cửa thành , khiến cho vây ở trước cửa thành dân chúng bình thường cũng không dám thở mạnh, bọn họ trợn to cặp mắt, rất sợ bỏ qua tiếp theo thảm thiết đánh giết.

"Bắt lại." Tiên Diệu nghiêm ngặt quát một tiếng, sau lưng Đội một kỵ binh liền như thủy triều hướng Liễu Nhất Bạch chạy đi.

Lúc này, Liễu Nhất Bạch nhắm chặt hai mắt lại đột nhiên mở ra, không trung giống như là đánh hai tia chớp như vậy, hắn lạnh lùng quét nhìn xông lên mọi người, trầm giọng nói: "Các người bảo vệ quốc gia, ta cũng không muốn thương các người. Nếu như thức thời, hãy mau lui ra."

Toàn bộ bị ánh mắt của hắn quét trúng người, đều cảm giác da thịt một trận phồng, kinh khủng này công lực khiến cho mọi người cả kinh thất sắc, ngay cả dưới người bọn họ chiến mã đều bị hắn khiếp người ánh mắt hù dọa dừng bước không tiến lên, dừng tại chỗ run rẩy bầy.

Tiên Diệu trong bộ hạ không thiếu tính khí hòa bạo hạng người, thấy vậy lạnh lùng nói: "Tây Hạ thiên quân vạn mã chúng ta cũng không sợ, sẽ còn sợ một mình hắn sao? Các anh em, theo ta lên, đêm nay đi hạ phạm thượng Tặc Tử loạn đao chém chết."

Giữa bọn họ nào có cái gì hạng người ham sống sợ chết, thấy có người mở miệng, rồi rít ở chiến đấu trên thân ngựa hung hăng vỗ một cái, lại lần nữa hướng Liễu Nhất Bạch chạy như điên.

Liễu Nhất Bạch cặp mắt nổ bắn ra hai vệt thần quang, một luồng cực lớn uy áp lấy hắn làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, một luồng bàng bạc đại lực trên không cuộn cuộn, phun trào. Nặng nề cảm giác bị áp bách khiến cho mọi người đều trợn trợn khó nhin, lực lượng khổng lồ ngăn cản đến phía trước nhất kỵ binh đến gần.

Phía sau kỵ binh không kịp chuẩn bị, rồi rít té cái người ngã ngựa đổ, một ngàn binh mã nhất thời loạn thành hỗn loạn.

"Hắn. . . . Hắn. . . . Ít nhất có Tông Sư Trung kỳ thực lực. . . ." Ác độc nữ tử che ngực, âm thanh run rẩy nói.

Tông Sư? Cái nào Tông Sư Không Phải nhất phương nổi tiếng nhân vật? Cái này trẻ tuổi như vậy nam tử lại sẽ là một gã Tông Sư cường giả? Càng không thể nghĩ là võ công cao như vậy một người còn chạy tới Tây Lương Châu đem một cái thủ thành tiểu binh?

"Cao thủ tuyệt thế thật là khiến người không đoán ra a." Có người dám cảm khái nói.

"Một cao thủ như vậy không thể nào không có danh tiếng gì a. . . ."

"Hắn vừa mới nói một chút hắn gọi Liễu Nhất Bạch."

"Liễu Nhất Bạch? Thật giống như ở nơi nào nghe qua danh tự này a, chính là không nghĩ ra. . . ."

Mọi người ở đây nghị luận sôi nổi đang lúc, ác độc nữ tử sắc mặt kịch liệt biến hóa, nàng nhìn Liễu Nhất Bạch, trong đầu không khỏi hiện ra cái đó đoạt gió Quốc Công Tam công tử cô dâu tương lai người, nếu như bọn họ. . . . Là cùng một người. . . .

Nàng quả thực không dám tưởng tượng tiếp rồi. . . .

"Là người. . . . Khó trách. . . ." Triệu Nghiên Bội trong mắt tàn mát ra không hiểu thần thái."Nguyên lai người chính là cái đó ta một mực thường thức nam nhân, ha ha, ta thích. Quận chúa tính là gì, chỉ có Bản Công Chúa mới có thể xứng với người."

"Rốt cuộc tìm được." Mọi người ở đây khỏ sở suy nghĩ đang lúc,

Trong góc một cái tầm thường người nhẹ giọng cười một tiếng, rất nhanh liền dần dần không nhìn thấy ở trong đám người.

"Tiền Diệu, người còn đang chờ cái gì? Đi nhanh bắt hắn cho Bản Công Chúa bắt lại." Triệu Nghiên Bội thấy bọn họ đều bị Liễu Nhất Bạch lúc này khí thế hù dọa ở, vội vàng xoay người đối với (đứng) Tiền Diệu phần nộ quát.

"Chuyện này. . . ." Tiền Diệu đáy lòng e ngại, người khác không biết Liễu Nhất Bạch là ai, hắn chính là rõ ràng rất. Như vậy một cái đại sát tinh lấy hắn mỏng manh trên thực lực đi không khác nào là muốn chết. Nghe được Triệu Nghiên Bội mệnh lệnh sau hắn không khỏi có chút chần chờ.

"Người. . . ." Triệu Nghiên Bội thấy hắn cũng không chấp hành mệnh lệnh mình, đang định nổi giận, trong hư không đột nhiên truyền tới một đạo hùng hồn thanh âm

"Chuyện gì để cho chúng ta Hoa Dương công chúa đại phát lôi đình à? Bản tướng nhất định cho người làm chủ." Quang Hoa chợt lóe, Tiền Diệu trước mặt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên, chính cười tủm tỉm nhìn nổi giận Triệu Nghiên Bội.

"Tham kiến tướng quân." "Tham kiến tướng quân. . . ." "Là Quý Thư Huyền Tướng Quân. . . ." "Quý Tướng Quân tốt. . . ."

Tiền Diệu thứ nhất nhận ra người, dẫn đầu quỳ xuống thi lễ, sau đó sau lưng một ngàn binh mã rồi rít quỳ xuống. Trong đám người trăm họ cũng rồi rít vẫy tay hướng người tới vấn an.

Triệu Nghiên Bội đầu tiên là ngăn ra, ngay sau đó thân mật ôm người vừa tới cánh tay, sáng giọng: "Quý Bá Bá, Nghiên Bội ở của người địa hạt bị người khi dễ, người có quân hay không chứ sao. . . ."

"Quý Thư Huyền?" Liễu Nhất Bạch nhìn đạo thân ảnh kia trong mắt sáng tới chớp chớp, lần trước năm Tiêu Diệu Vương tiến cử tin tới gặp hắn không có thấy, không nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt nhưng là ở nơi này dạng trường hợp.

Chỉ thấy hắn vóc người vĩ đại, màu da cổ đồng, ngũ quan đường ranh rõ ràng mà thâm thúy "u ám thâm thúy bằng con người, lộ ra cuồng dã không câu nệ, hắn đứng ở nơi đó, không trung mặt trời chói chan phảng phất cũng thất sắc không ít.

"Được, người Quý Bá Bá nhất định cho người làm chủ." Quý Thư Huyền vỗ nhẹ một cái Triệu Nghiên Bội đầu, vẫy tay hướng dân chúng vây xem tỏ ý sau, lúc này mới xoay người nhìn về phía lập ở trước cửa thành Liễu Nhất Bạch, ôn nhu hỏi: "Người chính là Liễu Nhất Bạch? Quả nhiên là rồng phượng trong loài người. . . ."

Liễu Nhất Bạch sững sờ, hắn vốn tưởng rằng Quý Thư Huyền sẽ hỏi tội, không nghĩ tới hắn câu nói đầu tiên lại là đang khen hắn, tuy là hắn có nhiều hơn nửa oán khí, giờ phút này cũng có chút ngưng ngưng, ngưng ngưng trở lại: "Ồ Quý Tướng Quân trước mặt, tiểu tử không dám xưng bệ Long Phượng. . . ."

"Nhưng là ta đối với người an bài không hài lòng? Có thể nói với ta một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?"

Liễu Nhất Bạch nhìn hắn gật đầu một cái, đem Trương Siêu tự tiện xông vào cửa thành, Hoa Dương công chúa không phối hợp kiểm tra gây chuyện sự tình từ đầu tới cuối nói một lần.

Quý Thư Huyền khẽ nhíu mày, nhìn về phía treo ở cửa thành bên trên Trương Siêu, đối với (đứng) Liễu Nhất Bạch khẽ vuốt cằm, nhẹ giọng nói: "Theo ta trở về đi thôi. . . ."

"Trở về?" Liễu Nhất Bạch tâm niệm đốc chuyển, với Quý Thư Huyền rút quân về doanh không khác nào là vào đám rồng hang hổ, nhưng là hắn nhưng

không biết tại sao đối trước mặt người đàn ông trung niên có loại không hiểu tín nhiệm, hần tin tưởng lấy 'Quý Thư Huyền' ba chữ hần cũng nhất định sẽ công bình xử lý chuyện này.

Liễu Nhất Bạch cắn răng, nói: "Ta trở về với người. . ."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Phản quốc?

Liễu Nhất Bạch cứ như vậy đi theo Quý Thư Huyền đi, này cửa tây thành một trận náo nhiệt cũng rốt cuộc dừng lại.

Triệu Nghiên Bội ngồi ở Quý Thư Huyền sổ sách bên ngoài trên một tảng đá âm thầm sinh khó chịu, ban đầu thấy Liễu Nhất Bạch nguyện ý đi về cùng Quý Thư Huyền nàng còn thật cao hứng, không nghĩ tới hai người mới vừa trở lại quân doanh liền tiến vào doanh trướng, coi như là nàng là Hoa Dương công chúa Quý Thư Huyền cũng không để cho vào. Bên cạnh Kiếm Tâm lòng như lửa đốt, nàng rất sợ Liễu Nhất Bạch như vậy sau khi tiến vào liền cũng không đi ra được nữa. . . .

"A lô. . . Ta nói tên tiểu nha đầu kia. . . . Người gấp làm gì? Có Bản Công Chúa ở chỗ này, Liễu Nhất Bạch chắc chắn sẽ không có chuyện." Triệu Nghiên Bội liếc Kiếm Tâm liếc mắt, nhàn nhạt an ủi.

Tiểu nha đầu? Chính người cũng không cùng ta loại này niên kỷ sao? Giả trang cái gì giả dặn đây? Kiếm Tâm nghe được Triệu Nghiên Bội coi như là cam kết lời nói, trong lòng an tâm một chút, chẳng qua là nàng nhưng bây giờ không ưa cái này vĩnh vào hung hăng, ngang ngược không biết lý lẽ Công Chúa, huống chi nàng còn cái loại này làm người ta mặt đỏ tới mang tai yêu thích. . . . Ngược lại. . . . Nàng thì không muốn với này tên kỳ quái Công Chúa có bất kỳ đồng thời xuất hiện.

Thấy Kiếm Tâm không đáp lời, Triệu Nghiên Bội trong đôi mắt lóe lên tức giận huy hoàng, nàng bốc lên thân, vây quanh Kiếm Tâm vòng vo hai vòng, cho đến nàng từ đầu đến chân đem Kiếm Tâm quan sát một lần sau, mới sâu kín thờ dài nói: "Ai, người nói người một cái tiểu nha đầu thân thể cũng còn không dài quen thuộc đây, muốn ngực không ngực, muốn cái mông không mông má. Đừng tưởng rằng ta không nhìn ra được người điểm tiểu tâm tư kia, muốn cùng Bản Công Chúa đoạt nam nhân người còn non một chút, hừ."

Kiếm Tâm hơi buồn bực, hung ác trợn mắt nhìn nàng liếc mắt sau, phản kích nói: "Cũng không thấy người bao lớn, ta theo trên đầu người nhìn tiếp có thể trực tiếp gấp lại người chân. . ."

"Người. . ." Triệu Nghiên Bội một chút liền kịp phản ứng Kiếm Tâm ý tứ, nàng khiêu khích như vậy nhìn về phía Kiếm Tâm, dịu dàng nói: "Dám với Bản Công Chúa so tài một chút sao?"

"Buồn chán. . ."

"Cất, sợ chưa? Nếu nhận thua sau này liền cách đàn ông ta xa một chút."

"Đừng tưởng rằng người đang ở đây hoàng cung lớn lên nên cái gì đều tài trí hơn người, so thì so. . . ."

"Tốt." Triệu Nghiên Bội giống như chỉ kiêu ngạo nai con như vậy dẫn đầu hướng một cái khác doanh trướng đi tới. Mệnh lệnh bên ngoài lều binh lính ở năm trượng bên ngoài trông coi không để cho bất kỳ người nào vào sau, nàng hướng Kiếm Tâm ngoắc ngoắc ngón tay, tỏ ý nàng có thể tiến vào.

. . . .

Hai người thần thần bí bí vào doanh trướng, không khỏi gọi lên lính gác binh lính lòng hiếu kỳ.

"Công Chúa cùng thủ thành tiểu binh vào doanh trướng làm gì? Chẳng lẽ là. . . Hắc hắc "

"Hừ, chớ nói bậy bạ, cẩn thận người đầu chó."

Kiếm Tâm một đường theo trở lại còn chưa kịp thay quần áo, cũng khó trách để cho những binh lính này suy nghĩ nhiều.

Bên này, Liễu Nhất Bạch đi theo Quý Thư Huyền vào doanh trướng, nhưng không thấy hần mở miệng nói chuyện.

Là đang suy nghĩ rốt cuộc làm như thế nào xử phạt so với hấn so với thích hợp? Quá khinh địch bỏ qua cho hấn Công Chúa cũng không thể đáp ứng đi.

"Không thể không nói, nguoi trời sinh chính là làm lính tài liệu. . ."

Ừ? Bất thỉnh linh khen ngợi là chuyện gì xảy ra? Liễu Nhất Bạch có chút không đoán ra tâm tư khác, biết hấn còn sau vãn, vì vậy hiện tại ở phía sau không có lên tiếng.

Quả nhiên, Quý Thư Huyền nhẹ ho hai tiếng, nói: "Cửa thành bất chính làn gió xác thực yêu cầu sửa trị, trong quân muốn chính là nguoi loại này không sợ cường quyền, tận sức hướng lên người tuổi trẻ. . . Chỉ bất quá. . ."

"Tới." Liễu Nhất Bạch trong lòng căng thẳng, biết hấn nhiều như vậy cửa hàng cũng là vì phải nói ra lời kế tiếp.

"Chỉ bất quá nguoi ở trước mặt người đối với (đúng) Công Chúa làm ra như vậy sự tình. . . Ta cũng rất khó giữ được nguoi, coi như Công Chúa không truy cứu, chuyện này truyền đi ra bên ngoài tóm lại là khó nghe. . . Thánh Thượng vì hoàng gia danh dự cũng khẳng định sẽ không bỏ qua cho nguoi. . ."

"Cho nên?" Liễu Nhất Bạch thanh âm lạnh dần.

"Ha ha, nguoi không cần khẩn trương." Cuối kỳ Tô Huyền cười một tiếng, nói: "Ta nam chinh bắc chiến vài chục năm, là triều đình lập được công lao hần mã, ta nghĩ ta cho nguoi cầu tha thứ Thánh Thượng vẫn sẽ bán ta cái mặt mũi. Chẳng qua là. . ."

Chỉ bất quá? Chẳng qua là? Có lời có thể hay không duy nhất nói xong? Như vậy để cho người nghe rất thu tâm được rồi?

"Ngài có lời nói thẳng đi. . ."

Quý Thư Huyền gật đầu một cái: "Đánh ta!"

"À?" Liễu Nhất Bạch hoài nghi là không là lỗi tai mình có vấn đề rồi,

Hỏi "Nguoi là muốn ta đánh nguoi?"

"Không sai, dùng hết nguoi toàn lực đánh ta. . ."

. . .

Mới đi vào nửa nén hương thời gian không tới, ở doanh trường lính gác kinh nghi trong ánh mắt, Kiếm Tâm mặt vô biểu tình theo sổ sách bên trong đi ra, theo sát phía sau là Triệu Nghiên Bội, nàng đi vào thời điểm ý chí chiến đấu sục sôi, kiểu ngạo camera nai con, nhưng bây giờ gục đầu, vừa giống như một cái chiến bại gà mẹ.

Nàng quả thực không thể tin được, còn nhỏ tuổi Kiếm Tâm lại trưởng thành so với nàng cái này ăn sung mặc sướng Công Chúa còn tốt hơn, lần này so đấu chính giữa, nàng thua, hơn nữa thua rất hoàn toàn. May mắn Kiếm Tâm cũng không có bởi vì thắng được thắng lợi mà tổ khổ năng, nếu không nàng thật không biết nên đem mình mặt mũi thả chỗ nào rồi. . .

Ngay tại Triệu Nghiên Bội chuẩn bị nói gì 'Quân tử báo thù, mười năm không muộn' 'Thanh Sơn Bất Cái, Lục Thủy Trường Lưu' loại lời xã giao thời điểm, Quý Thư Huyền chủ tướng doanh trường đột nhiên truyền tới một trận tiếng kêu rên, ngay sau đó một vệt bóng đen xuyên phá doanh trường, mấy cái trong thời gian ngắn liền biến mất chân trời.

"Gặp, mau tới người, Quý Bá Bá xảy ra chuyện." Triệu Nghiên Bội hơi biến sắc mặt, vội vàng hét ra lệnh chung quanh tướng sĩ qua đi kiểm tra.

Nghe được động tĩnh, Kiếm Tâm cũng là lòng như lửa đốt, trong lòng nàng không tuyệt vọng lắm lắm đến, 'Công tử, nguoi ngàn vạn lần không nên có chuyện. . . Ngàn vạn lần không nên có chuyện. . .'

Chính sở vì quan tâm sẽ bị loạn, đổi lại bình thường tinh táo thời điểm nàng là thành thật không thể đem Quý Thư Huyền thanh âm sai nghe thành Liễu Nhất Bạch thanh âm.

Không sai, khi các nàng hai người mang theo bọn thủ vệ vào doanh trường, một cái sắc mặt tái nhợt, ngã trong vũng máu nam tử đúng là Tây Lương quân đại tướng quân —— Quý Thư Huyền.

Kiếm Tâm nhìn chung quanh, liền doanh trường biên biên giác giác đều nhìn kỹ, căn bản không có Liễu Nhất Bạch bóng người, không khỏi vội la lên: "Quý Tướng Quân, công tử nhà ta đây?"

"Quý Bá Bá, rốt cuộc thế nào? Nguoi làm sao biết chịu nặng như vậy thương?" Triệu Nghiên Bội đem Quý Thư Huyền đỡ dậy, thấy hấn cũng không có nguy hiểm tánh mạng, lại hỏi: "Dưới tay nguoi tên lính kia đây? Có phải là hấn hay không đã thương nguoi?"

"Ồi chào. . . ." Quý Thư Huyền đem khoe miệng máu tươi lau đi, trầm mặc hồi lâu, tựa như là đang suy nghĩ rốt cuộc có nên hay không nói. Cuối cùng, hấn thở dài, thấp giọng nói: "Liễu Nhất Bạch. . . Hấn. . . . Phán quốc rồi. . . ."

Phán quốc? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. . .

Kiểm Tâm mặt đẹp trắng bệch, hai tay dùng không ngừng run rẩy, nàng không thể tin được theo Quý Thư Huyền trong miệng nói ra như vậy chuyện hoang đường. Công tử trọng tình trọng nghĩa, làm sao có thể sẽ phản bội sinh ra hấn nuôi nấng hấn Trung Nguyên đại địa đây? Nhất định là làm . . . Nhưng là . . . Vừa mới chỉ có công tử cùng Quý Tướng Quân vào doanh trường, bây giờ công tử người lại không có ở đây. . . . Toàn bộ chứng cứ đều chỉ hướng. . . . Quý Thư Huyền nói chuyện là. . . . Sự thật. . . .

Triệu Nghiên Bội sau khi nghe xong cũng hết sức khiếp sợ, bất quá nàng chẳng qua là mím môi một cái, cũng không nói lời nào.

"Ta biết các ngươi rất khó tiếp nhận, bất quá hấn đúng là phản bội Đại Tổng, nhờ cậy Tây Hạ đi. . . ." Quý Thư Huyền hung hăng nện xuống mặt đất, cắn răng nói.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Tây Hạ khuấy Phong Vân

Đám ngực dậm chân? Đây cũng quá không phù hợp lễ thường, coi như là như thế nào đi nữa coi trọng một người trẻ tuổi, lấy Quý Thư Huyền tâm cảnh cùng lòng dạ cũng tuyệt đối sẽ không biểu hiện lộ liễu như vậy. Triệu Nghiên Bội hơi híp cặp mắt, nàng đã trải qua nhận ra được sự tình thật giống như có cái gì không đúng, duy nhất giải thích chính là —— Quý Thư Huyền hấn đang nói láo.

Cảm nhận được đến từ Triệu Nghiên Bội hừng hực ánh mắt, Quý Thư Huyền tâm lý thầm nói chính mình diễn quá mức, bận rộn che giấu nói: "Người trẻ tuổi này thật là một gã tướng tài a, đáng tiếc làm việc quá mức lỗ năng, quá dễ dàng xung động, ta mới mắng hấn đôi câu liền đối với ta hi mũi tròn mắt, ta bộ xương già này thật đúng là không chịu nổi hấn giày vò a. . . . Tiểu vương bắt đản này, hạ thủ thật là tàn nhẫn a. . ."

Đi nhanh ở trong rừng núi Liễu Nhất Bạch đột nhiên hắt hơi một cái, hấn chợt dừng bước lại, lẩm bẩm: "Ai ở sau lưng nguyên rửa ta ư?" Vừa mới ở bên trong doanh trường sự tình để cho hấn đỡ khóc đỡ cười, hấn biết, theo hấn đáp ứng Quý Thư Huyền yêu cầu bắt đầu, cuộc đời hấn quỹ tích đem hoàn toàn bị thay đổi.

"Ta hi vọng ngươi có thể Tây Hạ."

"Tại sao?"

"Gần đây Tây Hạ quân rục rịch, muốn tập hợp lại tái phạm ta Đại Tổng, ta hi vọng ngươi có thể đi Tây Hạ làm một ít chuyện, lấy ngươi tính cách, ta nghĩ rằng này cũng không tính là việc khó gì."

"Ngươi là muốn cho ta từ bên trong đi tan rã bọn họ thế công? Để cho Tây Hạ thuộc về loạn trong giấc ngoài tình cảnh? Ngươi không khỏi cũng quá mức dễ mất ta rồi đi. . ."

"Ha ha, không sai, hơn nữa chuyện này trừ ngươi ra ta không nghĩ tới còn có ai có thể lại đảm đương nhiệm vụ này. Sau khi chuyện thành công, ta có thể đáp ứng hôm nay ngươi chuyện phát sinh Thánh Thượng sẽ không truy cứu, không chỉ có như thế, ta còn sẽ bẩm rõ Thánh Thượng sắc phong ngươi sẽ đem quân, đến lúc đó ngươi liền có thể nở mày nở mặt trở về Lạc Dương Vương phủ đón dâu Quận chúa rồi."

.

Cũng bởi vì này lác đác mấy lời, hấn cùng với Quý Thư Huyền làm màn diễn, theo Tây Lương quân doanh 'Trốn' rồi đi ra.

Quý Thư Huyền nếu coi hấn là thành Đại Ác Nhân, Đại Ma Vương, Liễu Nhất Bạch cũng không thể phụ lòng hấn một phen 'Ý tốt'. Đáy lòng của hấn lại mơ hồ có một chút mong đợi, có lẽ như vậy muốn làm gì thì làm, tùy tâm theo muốn thời gian mới là hấn chân chính hướng tới.

Liễu Nhất Bạch ở Tây Lương Châu Thành bên ngoài mười dặm Đình chờ, bởi vì Quý Thư Huyền nói còn có đồ phải giao cho hấn, thẳng chờ đến tà dương lúc, một vệt bóng đen mới từ chân trời cấp tốc xẹt qua.

Bóng đen vũng vàng rơi vào bên ngoài đình, còn chưa mở miệng cũng đã cười ra tiếng: "Lão đệ đợi lâu, ngươi cuối kỳ đại ca bị thương có chút nặng, cho nên ở sổ sách bên trong nghỉ ngơi mấy giờ, nhìn lão đệ xin đừng trách a, ha ha."

Người tới chính là Quý Thư Huyền, Liễu Nhất Bạch nhìn hấn, không kín có chút không nói gì. Nhỏ như vậy thương, với hấn mà nói căn bản là không

đáng nhắc tới sự tình, lại hết lần này tới lần khác nói là bị trọng thương, bởi vì dường như mới đến muộn, thật là mặt dày không biết xấu hổ a, muốn cho hần các loại (chờ) thì cứ nói thẳng đi.

"Quý Tướng Quân, Hòa Phượng Hoàng liền nhờ người chiếu cố . Ngoài ra, tên kia gọi Kiếm Tâm cô nương hi vọng người đem nàng lưu lại quân doanh, bảo vệ tốt nàng, ta lúc trở về không muốn nhìn thấy nàng chịu đến bất cứ thương tổn gì."

"Kiếm này tâm cô nương nhưng là làm ầm ĩ rất a, mấy lần muốn phải ra tới tìm người chỉ đều bị ta cản lại. Người yên tâm đi, ở người đi khoảng thời gian này ta sẽ đem nàng mang theo bên người, cũng truyền thụ nàng một chút võ nghệ, giúp nàng tăng lên xuống tu vi."

"Ừ, người không phải nói có đồ cho ta không?"

"Ồ. . . ." Quý Thư Huyền búng tỉnh đại ngộ, tựa như là mới vừa nhớ tới, cười nói: "Ta tới là muốn nói với người một chút Tây Hạ mấy thế lực lớn. . . ."

"Không cần, ta mục tiêu cuối cùng là Tây Hạ hoàng thất." Liễu Nhất Bạch ngắt lời nói.

"Ha ha, chính hợp ta tâm ý. Có người đi, lo gì lớn sự bất thành à?"

"Đồ đâu?"

"Trán. . . Vừa mới ta muốn nói liền muốn cho người đồ vật a."

Liễu Nhất Bạch: ". . . ."

"Tốt lắm, chuyến này hung hiểm vạn phần, vật này người cầm đi đi, ở nguy hiểm thời điểm có lẽ có thể giúp được người."

Liễu Nhất Bạch theo Quý Thư Huyền trong tay tiếp tục qua một cái bích lục bình sứ nhỏ, hỏi "Đây là. . . ?"

"Bảo vệ tánh mạng dùng, chờ người dùng tới thời điểm người Tự Nhiên sẽ biết."

"Quý Thư Huyền khẽ vuốt cằm, tha thiết ánh mắt đem Liễu Nhất Bạch trên dưới quét toàn bộ, thật giống như đòi đi hần ghi ở trong lòng."

Liễu Nhất Bạch âm thầm buồn nôn, này Quý Thư Huyền ánh mắt tại sao dường như đang nhìn một người chết như vậy? Chẳng lẽ ngay cả đáy lòng của hần là nhận định ta không về được?

"Cuối kỳ. . . ."

"Tốt lắm, lão đệ bảo trọng, người cuối kỳ đại ca trong quân sự vụ bận rộn, sẽ không cho người tống hành." Quý Thư Huyền cười to ba tiếng, không đợi Liễu Nhất Bạch mở miệng hần đã trải qua mấy cái xê dịch biến mất ở rồi chân trời.

Này tính là gì? Thì tùy ném cho hần một cái chai chai lọ lọ đem hần đuổi? Nhờ cậy, rốt cuộc là ai yêu cầu ai làm việc? Đơn giản là một chút thành ý cũng không có a. Liễu Nhất Bạch thấp giọng mắng đôi câu sau, đem bích lục bình sứ bên trên móc nút rút ra, nhất thời một luồng hơi thổi theo bên trong bình chui ra.

"Nôn. . . ." Liễu Nhất Bạch một hơi thở không có lên đến, thiếu chút nữa bị hun bất tỉnh đi.

Đây rốt cuộc là thứ quý gì à? Bảo vệ tánh mạng dùng? Không phải là Quý Thư Huyền ở hãm hại hần đi. Nhưng phạm là linh đan diệu dược gì, đều là mùi thuốc xông vào mũi, thế nào đến Quý Thư Huyền nơi này biến thành loại này nhà vệ sinh mùi vị thuốc? Quá không đáng tin cậy. . . .

Liễu Nhất Bạch qua tay vừa muốn đem nó ném, chỉ cuối cùng vẫn là ngưng ngừng thu tay về, "Ngựa chết thành ngựa sống đi, vạn nhất thật đúng là khôi tử hồi sinh, tăng cao tu vi thành được, đây chẳng phải là lãng phí một cách vô ích chứ sao."

Tây Hạ, tên là Đại Hạ, gọi tắt hạ.

Tây Hạ vốn là chật hẹp nhỏ bé nước nhỏ, Tổng hạ chiến tranh cùng Liêu hạ trong chiến tranh đại khái chiến thắng, tạo thành Tam Quốc thế chân vạc cục diện. Trong lúc nhất thời, Tây Hạ quốc lực hưng thịnh, Đại Tổng một thời lại cũng không làm gì được hần.

Ở Lý Nguyên Hạo dưới sự hướng dẫn đại bại Tổng Liêu sau, Lý Nguyên Hạo không ai bì nổi, ngày càng bạo ngang dâm phóng túng, thậm chí đem con trai thả làm ca thê từ nạp làm phi một dạng, Tết Nguyên Tiêu, bởi vì mối Hận cướp Vợ, Nguyên Hạo con thả làm ca vung đao, đem phụ Nguyên Hạo chop mũi toàn bộ tước mất, Nguyên Hạo đau vô cùng máu tận mà chết, lúc năm 46 tuổi. Nguyên Hạo một dạng lượng tội thừa kế ngôi, ngoài sau khi chết lại từ một dạng bình thường lên ngôi.

Mà lần này Liễu Nhất Bạch mục tiêu, đúng là muốn đến gần bình thường, lấy hần tín nhiệm, từ đó là Quý Thư Huyền cạnh tranh một tia tiên cơ.

Vào đêm, trong không khí tràn ngập một luồng oi bức khí ẩm, thật giống như xuống Vũ. Liễu Nhất Bạch theo mười dặm Đình chạy thẳng tới cửa tây thành, thủ thành binh lính đổi thành khác một đội người, Vương Tiểu Nhị đám người đã thay ca trở về. Hần là Quý Thư Huyền đã trải qua theo chân bọn họ đánh rồi chăm sóc, thấy là hần tới, thủ thành binh lính nhưng vẫn chủ mở ra cửa thành thả hần nhập quan.

Một đường bay vùn vụt đến xuất quan cửa đông thành, nơi đó từ lâu là mở cửa thành ra chờ hần thông quan, thủ thành binh lính tất cả đối với hần làm

như không thấy, chờ hấn ra khỏi thành quay đầu nhìn lại, cửa thành đã trải qua đóng thật chặt rồi. . .

"Ta còn sẽ trở về, chờ ta." Liễu Nhất Bạch nhìn Tây Lương Châu cao tường thành lớn, lẩm bầm

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Tiếng xấu lan xa

Hôm sau, thứ nhất trong khiếp sợ nguyên tin tức truyền ra, triều đình khiếp sợ, giang hồ xôn xao.

Danh chấn giang hồ Lạc Hà Môn đệ tử, khuấy động Phong Vân vô lâm tâm tình Liễu Nhất Bạch phản bội rồi Đại Tổng, nhờ cậy Tây Hạ đi.

Trong lúc nhất thời, Liễu Nhất Bạch đi vắng đến tội lịch sử đều bị hữu tâm nhân lọt đi ra. Theo trong thành Kim Lăng lạm sát kẻ vô tội đến Hàng Châu cầu kết Ma Giáo, theo tàn sát đồng môn sư huynh đến thành Lạc Dương gây chuyện, vô cớ sát hại Kiều Ky thống lĩnh Dương Đình ngày; rồi đến Lạc Dương Vương phủ cướp nhân thể tử; cuối cùng càng là tuôn ra ở Tây Lương Châu lăng nhục Hoa Dương công chúa, các loại vết xấu loang lỗ sự tích bị hữu tâm nhân thêm dầu thêm mỡ sau, hấn danh vọng lần nữa đạt tới đỉnh phong, chỉ bất quá lần này nhưng là tiếng xấu, tiếng xấu, phở lớn ngộ nhỏ thượng nhân người đều đang nguyên rửa vị này ngày xưa vô lâm kiều một dạng, hận không được hấn có thể chết ở Tây Hạ.

"Huyết Ma quả nhiên là một thập ác bất xá Đại Ma Đầu, trước làm nhiều người như vậy Thần cùng cảm phần sự tình vẫn không tính là, bây giờ lại còn thành Tây Hạ Tay Sai, thật là chúng ta Kim Lăng sỉ nhục."

"Ta nhưng là thấy tận mắt, hấn người này hung tàn vô cùng, ăn tươi nuốt sống, lấy ăn thịt người máu thịt mà sống."

"Chính xác mười phần, Huyết Ma còn hoang dã vô đạo, ở Tây Lương Châu thời điểm coi như trước mặt mọi người liền đem Hoa Dương công chúa quần áo cho hết lột sạch, cuối cùng. . . Ôi chao. . . . Đòn giã là súc sinh a. . . ."

. . . .

Từng cái 'Người biết chuyện' nói có mũi có mắt, cuối cùng không thái bảo cảm trung lập thái độ người cũng dao động, gia nhập âm thanh phạt Trung Nguyên lớn nhất thứ bại hoại Liễu Nhất Bạch trong đại quân.

Tung ra Liễu Nhất Bạch phản quốc tin tức đúng là Quý Thư Huyền, giờ phút này hấn đang ngồi ở bên trong doanh trường đọc binh thư, nghe lấy thủ hạ thám báo báo cáo, hấn gằn ra mi vũ biến hóa nhũ chặt, ngoại giới phản ứng hoàn toàn ra khỏi rồi ý hấn đoán, bất quá cũng chính vì vậy, Liễu Nhất Bạch mới có thể nhanh hơn đánh vào Tây Hạ bên trong hoàng thất.

"Tiếp theo liền nhìn người tạo hóa, người thành đại sự, lưng đeo con con này tiếng xấu thì thế nào. . . ." Quý Thư Huyền nhìn sổ sách bên ngoài lẩm bầm.

Cùng lúc đó, Lạc Hà Môn cũng bởi vì chuyện này bị cực lớn đánh vào, đến từ các phe áp lực làm Lạc Hà Môn chương môn cũng rất nhức đầu, trong lúc nhất thời, Lạc Hà Môn danh vọng té rồi gần trăm năm thấp nhất.

'Lạc Hà Môn ra phản đồ.' một câu nói này ở hôm nay bị xào đến phi thường hỏa bạo mức độ.

Mặc dù như vậy, như cũ có không ít người đứng ra lên tiếng là Liễu Nhất Bạch cải lại, đặc biệt là ngày đó ở Tầng Kiếm Các thấy hấn lực lượng chém hai gã Tông Sư cao thủ vô lâm quần hùng, cũng không tin đối đãi nhiệt tình, vì vốn không quen biết Kiếm Trần đối địch với Khô Cốt Môn người sẽ đầu nhập vào Tây Hạ. Chỉ là bọn hấn người quá ít, rất nhanh bọn họ dựa vào lí lẽ biện luận thanh âm liền bị che giấu đi.

Lo lắng nhất không ai bằng Tống Nhất Phi, Trương Tinh Hương vợ chồng rồi, bọn họ một tay đem Liễu Nhất Bạch nuôi lớn, bất kể như thế nào bọn họ đều là không tin hấn sẽ làm ra như thế đại nghịch bất đạo sự tình, bọn họ hải từ bọn họ giải. . . .

Đối mặt chương môn nghi ngờ, Tống Nhất Phi một câu nói cũng không nói, chỉ mang theo thanh kiếm một mình đi trước Tây Lương Châu. . . .

Vạn Ma Tông Thanh Thanh, Lạc Dương Vương phủ Dương Tổ Tiên, dao động Uy Tiêu Cục Liễu Hề Sanh, Lâm Tam, thậm chí là Hoa Dương công chúa, Cơ Nhan bọn người rồi rít mạy sau lưng thế lực hỏi dò Liễu Nhất Bạch mới nhất hành tung.

.

Hết thấy các thứ này toàn bộ, thân ở Tây Hạ Biên Giới Liễu Nhất Bạch là không biết, coi như biết hần bây giờ cũng không thể quay đầu.

Qua này tòa đỉnh núi, đi về trước nữa chính là Duyên An phủ. Dọc theo đường đi hần một mực ở nghĩ (muốn) hần lấy một loại như thế nào phương thức xông vào Tây Hạ, hần không hiểu Tây Hạ ngôn ngữ, nếu muốn bình thường nhập quan chỉ sợ là có chút khó khăn.

"Ừ?" Liễu Nhất Bạch nhìn tiền phương tình lặng son lâm, hần loáng thoáng cảm giác có cái gì không đúng. Đang định lui về phía sau đi, nhỏ nhẹ tiếng bước chân dần dần truyền tới, một cái, hai cái, ba cái, bốn cái, bốn bóng người từ chung quanh trong rừng rậm chui ra.

"Huyết Ma quả nhiên danh bất hư truyền, như thế này mà nhanh liền nhận ra được chúng ta tồn tại." Một cái thanh thúy để nghe thanh âm nói.

"Dài còn rất tuần tú, các ngươi cũng không cho phép theo ta cướp a, ta muốn đem hần luyện chế thành thi thể người hầu hầu ở ta bên cạnh (trái phải).

" lại vừa là một người đàn bà thanh âm

Bốn cái quần áo bại lộ, thiên kiều bách mị cô gái xinh đẹp ngấn ở Liễu Nhất Bạch trước mặt, đối diện hần bình phẩm lung tung.

Liễu Nhất Bạch sẽ không ngốc đến cho là nàng bọn là thăm mền chính mình đặc biệt chạy tới nhìn hần, mặc dù các nàng che giấu cực tốt, hần vẫn từ trên người các nàng cảm nhận được nhàn nhạt sát ý.

"Mấy vị tỷ tỷ trên người son phấn mùi vị phiêu tán ở trong không khí, tiểu đệ coi như là nghĩ (muốn) làm bộ như không biết cũng không được a." Liễu Nhất Bạch cười hi hi nói.

Ở không biết đối phương lai lịch lúc, Liễu Nhất Bạch còn không nghĩ (muốn) nhanh như vậy cùng với các nàng vạch mặt.

"Ồ, tiểu đệ đệ ngươi là chúc chó a, mũi thật đúng là linh a." Một nùng trang điểm mặt diêm dúa lòe loẹt cô gái cười dịu dàng nói.

"Sur Tỷ, tiểu tử thái này là đang nói chúng ta là hạng người tầm thường đây, ngươi vừa cất chó có cho là hần là đang khen chúng ta." Một cái khác đầy đà cô gái nói.

"Các vị tỷ tỷ Nhất Tiểu Khuynh Nhân Thành, Tái Tiểu Khuynh Nhân Quốc, như thế dung nhan chim sa cá lặn thế nào lại là hạng người tầm thường đây? Như vậy đi, đi ra khỏi nhà mọi người đều là bằng hữu, không bằng tiểu đệ làm chủ mời các vị tỷ tỷ uống rượu?"

Bốn cô gái bên trong có hai cái một mực không lên tiếng, một cái thần sắc lãnh đạm trung niên nữ tử đứng ở cuối cùng, nàng là tu vi cũng là trong bốn người cao nhất, đã đạt đến Tông Sư Trung kỳ thực lực. Một người khác với Liễu Nhất Bạch tuổi không sai biệt lắm, mặc dù mặc trang đối mắt lạnh lẽo ra không ít da thịt trắng như tuyết, ánh mắt nhưng là trong suốt vạn phần, Liễu Nhất Bạch không khỏi nhìn nhiều nàng hai mắt, lại vừa vận tiến lên đón nàng ánh mắt.

Hai người bốn mắt giao tiếp, Liễu Nhất Bạch đáy lòng rung mạnh, hần lại không hiểu cảm thấy cô gái trước mắt có loại dị thường cảm giác quen thuộc, chỉ rốt cuộc là cái gì hần nhưng lại không nói ra được.

"Tốt ngươi một cái Huyết Ma, ngoài miệng tuy là khen đến mọi người chúng ta, ánh mắt lại là nhìn chằm chằm Linh Nhi muội muội không rời mắt. Như ngươi vậy chúng ta sẽ phải tức giận rồi. . ." Diêm dúa lòe loẹt cô gái quét Liễu Nhất Bạch cùng trong miệng nàng Linh Nhi muội muội liếc mắt, gắt gỏng.

"Chính là a, ngươi cũng không thể bên nặng bên nhẹ a." Đầy đà nữ tử cũng cười nói.

"Lưỡng vị tỷ tỷ cũng chớ có trêu ghẹo muội muội, người đàn ông này muội muội nhưng là thành thật không dám với các tỷ tỷ cướp." Linh Nhi đôi môi khẽ mở, nhẹ nói nói.

Nàng thanh âm như đẹp đẹp như nước suối tuyệt vời, thấm người cánh cửa lòng. Chỉ dựa vào thanh âm chắc hần là có thể để cho vô số nam nhân quỳ rạp xuống nàng dưới gấu quần rồi. . .

Nhìn mấy vị riu ra riu rít lẫn nhau trêu chọc mỹ nữ, Liễu Nhất Bạch lại không cười nổi, bốn cái Tông Sư đến cửa có thể có chuyện gì tốt? Không nghĩ lại cùng bọn chúng vòng quanh, Liễu Nhất Bạch trầm giọng hỏi "Nói đi, các ngươi muốn thế nào?"

"Đương nhiên là giết ngươi á..., chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng chúng ta thật thích ngươi a."

"Thật là tự yêu mình tiểu đệ đệ, tốt lắm, thời gian không còn sớm, chúng ta muốn động thủ, không để cho trở về thì không cần nổi sau khi ăn xong trái cây."

"Chậm, chết cũng muốn cho ta chết được rõ ràng, các ngươi là người nào? Tại sao phải giết ta?" Liễu Nhất Bạch quát tiến lên trong đó hai người con gái, hỏi.

"Hi hi, nguyên lai danh chấn Trung Nguyên Huyết Ma cũng sẽ có sợ hãi thời điểm a." Đầy đà nữ tử cười duyên.

"Tốt lắm, muội muội, đừng chê cười chúng ta thanh niên đồng lứa đệ nhất cao thủ." Diêm dúa lòe loẹt cô gái quét Liễu Nhất Bạch liếc mắt, nhẹ giọng nói: "Chúng ta Hợp Hoan Phái yên lặng quá lâu, cũng là thời điểm mượn ngươi đại danh trọng xuất giang hồ."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: X trở mình các người

Hợp Hoan Phái? Môn phái này tại sao dường như ở quyền sách kia thấy qua, lại trong thời gian ngắn không nghĩ ra.

"Ha ha. . . Không nghĩ tới chúng ta Hợp Hoan Phái yên lặng nhiều năm như vậy, đòi người cũng đã đem chúng ta quên. . . Ngược lại Văn Hương Cốc loại này xuống tam lưu môn phái lại thành chúng ta ma đạo Đại Phái, thật là buồn cười a. . . ." Đứng ở phía sau một mực không mở miệng trung niên nữ tử đột nhiên thờ dài nói, mặt mày bên trong tất cả đều là đối với (đúng) Văn Hương Cốc không thêm.

"Văn Hương Cốc?" Đứng rồi, Liễu Nhất Bạch ở Lạc Hà Môn lúc, từng ở một quyền trong điển tịch thấy qua, Hợp Hoan Phái cùng Văn Hương Cốc tổ sư là sư xuất đồng môn sư tỷ đệ, Sư Tỷ học là Mị Thuật, mà sư đệ học là thom thuật. Sư phụ về trời sau, hai người cũng muốn đem đôi phương công pháp học thành cùng sở học mình thông hiểu đạo lý, cuối cùng ra tay đánh nhau, Hợp Hoan Phái tổ sư người bị thương nặng liền từ này biến mất.

Sau đó, Văn Hương Cốc một nhà độc quyền, mặc dù Mị Thuật gãy xuống, chỉ dựa vào luyện thom, chế tạo thom Văn Hương Cốc như cũ thành nhất phương đại giáo. Có thể tưởng tượng được, nếu như bị Văn Hương Cốc lấy được Mị Thuật truyền thừa gặp nhau khủng bố cỡ nào.

"Gặp. . . ." Liễu Nhất Bạch thầm nói không hay, vội vàng ôm lại thành đoàn, như sợ rồi trước mặt bốn cái Yêu Nữ nói.

"Tại hạ cùng với Quý Môn phái không thù không oán, tại sao phải giết ta?"

"Người đến bây giờ vẫn chưa rõ sao?" Đây là nữ tử khẽ cười duyên, nói: "Tàng Kiếm Các Kiếm Trần cho người đồ đâu?"

"Ở người trên móng." Liễu Nhất Bạch hét lớn một tiếng, một tiếng Phượng Minh, một cái to lớn kiếm khí màu đỏ như máu phóng lên cao, hân phi thân lên, vung Huyết Kiếm hướng bốn người phóng tới.

Giờ khắc này Liễu Nhất Bạch lo âu vô cùng, hắn đã trải qua không có thời gian, đôi phương vì Tàng Kiếm Các 'Kiếm đạo ghi chú' tới, bốn cái Tông Sư đủ để cho hắn nuốt hận tại chỗ, nếu như hắn không thể mau sớm phá vòng vây đi ra ngoài, như vậy hậu quả. . . . Hắn quả thực không dám nghĩ.

"Giới một cái gian trá xảo quyết tiểu tặc."

Một mảnh to lớn sáng chói màn sáng tự bốn người trước mắt bay lên, nổi thành một mảnh, chói mắt ánh sáng mạnh để cho trên trời thái dương cũng vì đó thất sắc.

Kiểm khí màu đỏ như máu ở màn sáng trước khó vào chút nào cuối cùng kiếm khí tan rã, biến mất. Mà kia mảnh nhỏ màn sáng lại bắt chước nhô lên cao thái dương bình thường Hà Quang vạn đạo điểm lạnh rực rỡ vô số hóa hình kiếm khí hướng Liễu Nhất Bạch kích bắn đi. Hai bên đường cây cối bị bắn nhanh thiên sang bách khổng to lớn Sơn Thạch cũng biến thành nát bấy. Gỗ vụn đang mảnh liệt kinh phong bên trong kích động đá vụn trên không trung phiêu sái. . . .

Không thể nghi ngờ năm người này đều là Tông Sư Cảnh Giới cường giả, mỗi người đều là phổ thông người trong võ lâm Vô Địch Cao Thủ, chỉ là trong các nàng công tu vì liên thủ để cho Liễu Nhất Bạch khó có thể ứng phó, hướng chỉ là các nàng Hợp Hoan Phái Mị Thuật còn không có thi triển đây.

Như vậy bốn cái Vô Địch Cao Thủ lực tổng hợp xuất thủ đối phó hắn, đủ để thấy các nàng ý quyết giết.

Bốn lớn vô số cao thủ đạo kiếm khí đánh vào hắn màu đỏ thẩm tia máu bên trên, hắn bị miễn cưỡng đánh lui vài chục bước, ngoài miệng càng là liên tục ối mấy búng máu tươi lớn.

"Trai hiền không với nữ đầu, các người mấy cái này đáng phụ, chờ gia gia trở lại làm trở mình các người."

Bốn vị thiên kiều bách mị nữ tử tuy là Hợp Hoan Phái đệ tử, tu tập là kia Mị tâm trí người, mê người thể xác Mị Thuật, lại không phải là kia âm dương giao hợp, hấp nhân Nguyên Dương tà pháp, các nàng mặc dù trong miệng phóng đả, lại vẫn như cũ là tấm thân xử nữ. Giờ phút này bị người như thế đường hoàng nói ra phải đem nàng bọn làm trở mình, từng cái khí thân thể mềm mại run rẩy, trợn mắt trừng mắt nhìn Liễu Nhất Bạch, trong miệng không nói ra lời.

"Người một cái hạ lưu bại hoại, cô nãi nãi không phải là rất tốt giáo huấn người một chút." Đây là nữ tử mặt đẹp hàm sát, lạnh lùng nói.

Bốn người lại lần nữa tiến lên.

Đây là một trận thực lực khác xa đại chiến, một cái Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới công lực mạnh hơn nữa cũng mạnh bất quá bốn cái Tông Sư Cấp cao thủ. Liễu Nhất Bạch ở lo lắng cho mình mạng nhỏ đồng thời cũng âm thầm thống hận tại sao mình vô năng như vậy hấn cho tới bây giờ không có một khắc giống như bây giờ khát vọng lực lượng. Người khác đều từng cái phá vỡ mà vào rồi Tông Sư Cảnh Giới, chỉ có hấn vẫn xác định tại trước một cảnh giới, hơn nữa còn không chút nào đột phá dấu hiệu.

Hắn thậm chí hoài nghi mình có phải hay không luyện công luyện sai đường miệng, nếu không phải là hấn thiên phú quá thực quá thấp.

Bất kể là nguyên nhân gì, hấn không đi nữa lời nói khẳng định chắc chắn phải chết, nói không chừng sẽ còn bị mấy cái này Yêu Nữ hung hăng dày xéo một phen.

"Các ngươi mấy cái này bán đứng chính mình thể xác nát nữ nhân, tiểu gia không phụng bồi." Liễu Nhất Bạch mắng to một tiếng đi lên Truy Tiên Bộ liền hướng sau lưng thối lui.

Bốn Đại Cao Thủ sắc mặt tái xanh vô cùng, ngay cả hai tròng mắt trong suốt Linh Nhi cô nương cũng bị khí không nhẹ, dù là một người bình thường nữ tử bị người mắng làm ra bán thể xác nát nữ nhân cũng sẽ nổi nóng dị thường, huống chi các nàng bốn người thân phận càng nhạy cảm, thân là Hợp Hoan Phái đệ tử vốn là ở trong mắt thể nhân các nàng chính là dâm tà, Hoang Dâm, phóng lãng, không biết xấu hổ đại danh từ, là nữ nhân giới sỉ nhục.

Ngang dọc kiếm khí kích động, bốn người đã thả tay chân ra, hướng về phía Liễu Nhất Bạch phía sau điên cuồng đánh đi. Chốc lát không tới, Liễu Nhất Bạch sau lưng đã là máu tươi chảy đầm đìa.

Liễu Nhất Bạch điên cuồng tả đột hữu thiểm, ý vào Truy Tiên Bộ thật nhanh, từ từ kéo ra cùng bốn người khoảng cách, nhưng hấn vì thể trả giá thật lớn nhưng là bốn đạo kiếm khí tập lên hấn sau lưng.

Nhưng hấn cũng không có như tứ đại tông sư cấp cao thủ dự đoán như vậy hóa thành nát bấy, mặc dù phía sau bốc lên một đại một dạng huyết vụ xuất hiện năm đạo vết thương kinh khủng, hấn như cũ về phía trước chạy đi.

Không có ai chứng kiến, cái đó gọi là Linh Nhi nữ tử trong mắt lóe lên một tia không kiên nhẫn, trong tay nàng phát ra kiếm khí so sánh với ba người khác cũng là yếu ớt nhất.

Bốn Đại Cao Thủ ở phía sau không ngừng theo sát.

Hấn hướng về phía bốn người sau lưng la lên: "Các ngươi mấy cái này ác độc nữ nhân, tiểu gia không đến khi dễ các ngươi, các ngươi ngược lại đến tìm tiểu gia phiền toái. Sớm muộn cũng có một ngày ta muốn đem ngươi Hợp Hoan Phái nữ nhân toàn bộ bán vào thanh lâu làm kỹ nữ, kiếm được ngân lượng cho tiểu gia đổi uống rượu." Dưới chân hấn Truy Tiên Bộ thi triển đến Cực Chí cảnh giới thân hình như một vệt ánh sáng bình thường ở trên đường chạy băng băng.

Lúc bắt đầu Liễu Nhất Bạch đem bốn người sau lưng xa xa bỏ lại đằng sau, chỉ theo thời gian đưa đẩy một đạo bóng người nhàn nhạt đuổi theo, cách hấn đã chưa đủ năm trượng khoảng cách. Lạnh lẽo sát ý nhập vào cơ thể tới một luồng vô cùng kiếm khí hướng hấn đánh tới.

Kiếm khí không thiên vị, vừa vụn rơi vào Liễu Nhất Bạch phía sau cái mông năm trượng ra ngoài, không biết là không chém chuẩn còn là cố tình làm.

Liễu Nhất Bạch trong lòng cả kinh, mấy tháng này tới nay hấn luôn luôn lấy Truy Tiên Bộ kiêu ngạo, theo tập được Truy Tiên Bộ sau hấn còn chưa từng thấy qua có người có thể đuổi kịp hấn.

Hấn vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt trong suốt, một mặt bình tĩnh Linh Nhi cô nương đang hướng hấn chậm chậm ép tới gần, trong tay một đạo bạch mang chính nhập vào cơ thể mà ra.

Hấn quay đầu vùng tay chính là một kiếm. Tinh kiếm khí màu đỏ cùng sau đó tới Bạch Mang đụng vào nhau, mãnh liệt khí lăng lấy kiếm khí chỗ giao hội làm trung tâm hướng khắp nơi khuếch tán, bốn phía cây rừng thành hàng ngã xuống. Liễu Nhất Bạch mượn cổ khí lăng này tác dụng chậm thân thể như rời cung mũi tên bình thường vọt tới trước, trong miệng vẫn là nhai không ngừng nói: "Linh Nhi cô nương, không nên đuổi theo ta rồi, ngày khác ta nhất định đến cửa tám nhắc lớn kiêu cười ngươi quá môn."

Linh Nhi cô nương bị hấn như vậy một cách trở, khoảng cách nhất thời bị kéo dài đến mười trượng.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Xong rồi, bị luân phiên

Đang lúc ấy thì, hai bên đường lóe lên vô số người quần áo đen cản lại hần đi đường, người cầm đầu lại là nhiều ngày không thấy Khô Cốt Môn nhất phẩm trưởng lão 'Tước Cốt Kiếm'. Tàng Kiếm Các lúc 'Tước Cốt Kiếm' từng bị Kiếm Trần chặt đứt một cánh tay, cuối cùng càng là thiếu chút nữa bỏ mạng, trải qua mấy ngày nay tu dưỡng rốt cuộc khôi phục như lúc ban đầu, chẳng qua là cái kia cánh tay cụt kia cũng rốt cuộc khó mà trọng sinh.

Nội tâm của hần đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch tràn đầy vô tận hận ý, vốn là lấy bọn họ chuẩn bị cùng thực lực là có thể nhẹ nhàng thoái mái bắt lại Tàng Kiếm Các, cuối cùng nhưng bởi vì Liễu Nhất Bạch ngang thò một chân vào làm tổn thất nặng nề, càng là ngay cả Tàng Kiếm Các trân quý nhất bảo tàng 'Kiếm đạo ghi chú' bóng dáng cũng không thấy đến liền bị hần mang đi.

'Tước Cốt Kiếm' đem hết thấy các thứ này đều quy tội Liễu Nhất Bạch, trách hần quá mức không tán thưởng, quá mức trong mắt không người, quá mức xen vào việc của người khác, ngược lại, hần cảm thấy đều là Liễu Nhất Bạch sai, nếu không hần trở lại trong môn cũng sẽ không chịu phạt, hiện tại hần trực tiếp theo nhất phẩm trưởng lão hạ xuống tam phẩm dài vị trí cũ, địa vị trong môn phái cũng giảm giá lớn tổn hại.

Cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ con mắt 'Tước Cốt Kiếm' dẫn sắp tới trăm vị cao thủ đem Liễu Nhất Bạch đoàn đoàn bao vây. Phía sau Linh Nhi cùng còn lại ba cái Hợp Hoan Phái môn nhân cũng chạy tới, chấn phía sau hần, coi như hần giờ phút này có thể dài rồi đôi cánh đi ra, chỉ sợ cũng là chấp cánh khó trốn thoát.

'Tước Cốt Kiếm' cầm Cốt Kiếm chỉ Liễu Nhất Bạch cắn răng nghiêng lợi nói: "Huyết Ma, ngươi để cho ta các loại (chờ) thật là khổ cực a! Ta từng vô số lần ảo tưởng qua có một ngày như vậy ta có thể đưa ngươi thiên đạo vạn quả, để báo ta thích nhất đệ tử bị giết cùng cụt tay thù, không nghĩ tới ngày này đến như vậy nhanh."

"Kiếm Trần tiền bối bại tướng dưới tay, cả ngày sống ở ý nghĩ ngu ngốc chính giữa, có bản lĩnh chúng ta một mình đấu a." Liễu Nhất Bạch xi cười một tiếng, mặt đầy không thèm nhìn hần.

Thật ra thì giờ phút này trong lòng của hần đã trải qua xù lông lên, đám người này kế hoạch chu đáo, sợ rằng ở chỗ này đã đợi sau khi hần đã lâu. Ngoại trừ Tước Cốt Kiếm, Linh Nhi các loại (chờ) bốn vị Hợp Hoan Phái Tông Sư cao thủ, Tước Cốt Kiếm bên cạnh còn có khác hai gã Tông Sư sơ kỳ người tuổi trẻ, sau lưng mấy trăm đều là thân kinh bách chiến đệ tử tinh anh.

Bây cái Tông Sư hơn nửa nhiều cao thủ như vậy, hần một chút phần thắng cũng không có, hơn nữa, hần đã trải qua không đường có thể trốn.

Tước Cốt Kiếm trong mắt thật là muốn phun ra lửa, hần một mực lấy bại trong tay Kiếm Trần là vô cùng nhục nhã, Liễu Nhất Bạch những lời này thật là đâm chọt rồi hần đầu quả tim óng thờ bên trên."Huyết Ma, ngươi bây giờ đã là tự thân khó bảo toàn, coi như là chúng ta không giết ngươi, cũng nhiều là các ngươi vô lâm người chính đạo tới giết ngươi. Trong thiên hạ đã không có ngươi chỗ dung thân, bốn trưởng lão sẽ cho ngươi một cơ hội, nếu là thần phục với Khô Cốt Môn, ta phái định có thể hộ ngươi chu toàn, hơn nữa có thể cho ngươi lấy tốc độ nhanh nhất đạt tới Tông Sư Cảnh Giới."

Tước Cốt Kiếm sẽ lần nữa hướng Liễu Nhất Bạch ném ra cảnh ô liu quả thực không phải là ước nguyện của hần, tới trước Khô Cốt Môn môn chủ đặc biệt khai báo hần lại mời một lần Liễu Nhất Bạch tới trong môn làm khách. Môn chủ đối với hần tán dương, thương thức thật là làm hần rất không minh bạch, hần mặc dù đối với Liễu Nhất Bạch thù đoạn, tu vi cảm thấy rất khiếp sợ, lại xa xa không đạt tới giống như môn chủ như vậy trình độ, cái loại này 'Tam Cổ Mao Lư' tâm không chết thái độ đưa đến hần không thể không áp chế đáy lòng sát ý hời lại lần nữa.

"Trời đất bao la, nơi nào Không Phái ta Liễu Nhất Bạch chỗ dung thân? Chỉ cần ta nghĩ rằng đi địa phương không có ai có thể ngăn ta lại, các ngươi loại này hạ lưu môn phái Bán Đại Gia là không đáng (làm) đi. , nếu như là đi cùng là nâng kiếm giết tới môn đi. Liễu Nhất Bạch cười ha ha nói.

Nghe xong Liễu Nhất Bạch lớn lối như thế lời nói, Tước Cốt Kiếm không những không giận mà còn lấy làm mừng, trong lòng của hần vốn chính là hi vọng Liễu Nhất Bạch sẽ cự tuyệt, như vậy cũng liền không trách hần hạ ngoan thủ, trở về chắc hần môn chủ cũng không thể nói gì được.

"Ha ha, sợ rằng tiểu hữu là không có cơ hội này lạc~, ta bây giờ sẽ đưa ngươi lên trời." Tước Cốt Kiếm mặt lạnh lùng, đã trải qua không che giấu được nội tâm mãnh liệt sát ý.

"Chậm đã" Hợp Hoan Phái Linh Nhi cô nương bỗng nhiên mở miệng nói: "Tiền bối, văn bối Hợp Hoan Phái Trương Linh Nhi, chịu xin ngài có thể đưa cái này cuồng đồ giao cho văn bối xử trí."

"Ồ?" Tước Cốt Kiếm trong mắt lóe lên một tia ngạc nhiên, dù là hần tuổi đã cao cũng bị Trương Linh Nhi mềm yếu lòng người, ngọt như ngâm mật giọng nói cho tươi đẹp đến.

Nhìn Trương Linh Nhi, hần nhũn mày biến hóa nhu hòa, cười nói: "Nếu là Linh Nhi Tiên Tử muốn phải, lão phu sao dám cướp người chỗ yêu? Chỉ bắt quá. . . Ta muốn hỏi một câu, Tiên Tử nghĩ (muốn) muốn xử trí như thế nào hần đây?"

Trương Linh Nhi khẽ cười duyên, mi vũ bên trong lại thoáng qua một đạo không muốn người biết vẻ chán ghét, "Đa tạ tiền bối tác thành, năm gần đây chúng ta ma đạo suy thoái, nhân tài tàn lụi. Cái này cuồng đồ mặc dù kiêu căng khó thuần, trong mắt không người, nhưng không mất là một cái hiếm thấy nhân tài."

Trương Linh Nhi dừng một chút, nói: "Văn bối cả gan, muốn dùng ta phái bí thuật 'Nghiêng nước nghiêng thành' đem người này thu cho chúng ta ma đạo

tuyệt đỉnh sát thủ, sau đó lợi dụng hấn đi họa loạn Trung Nguyên vô lâm."

"Nghề nước nghề thành. . . ." đây là công pháp gì? Liễu Nhất Bạch thần sắc đại biến, mặc dù không rõ ràng Trương Linh Nhi nói công pháp là cái gì, chỉ theo nàng trong giọng nói lại có thể nhìn ra điều này hiển nhiên không là thứ tốt gì.

Không nghĩ tới này Trương Linh Nhi nhìn quen mặt, tâm địa nhưng là như thế ác độc, đúng là muốn cho hấn luân vì bọn họ Ma Giáo mấy giết người. Nếu như bị các nàng được như ý, hậu quả này. . . Quả thực khó có thể tưởng tượng.

"Ha ha ha ha. " Tước Cốt Kiếm vuốt râu cười to, "Tiên Từ quả nhiên là Quý Phái trong hàng đệ tử đệ nhất nhân, lão phu quả thực bội phục. Trúng 'Nghề nước nghề thành' bí thuật, cả người đều biết mất thần chí, mất đi nhân tính, cuối cùng trở thành người thi thuật con rối, thật sự là cao minh a. . ."

Trương Linh Nhi bên người mấy vị nữ tử nghe vậy đều là mặt liền biến sắc, nhìn về phía Trương Linh Nhi ánh mắt cũng trở nên có chút bất thiện.

"Hèn hạ. . . ." Trương Linh Nhi đáy lòng thâm mắng, này Tước Cốt Kiếm trên mặt nổi là đang khen nàng, trên thực tế lại là muốn khơi mào các nàng bốn người không hợp, thật sự là ác độc vô cùng. Mặc dù các nàng bốn người sư xuất đồng môn, cảm tình nhưng cũng không là thâm hậu như vậy, dù sao bên trong cửa cạnh tranh cũng là rất kịch liệt, muốn có được tốt hơn tài nguyên tu luyện cùng địa vị, thì nhất định phải bộc lộ tài năng, giờ phút này, Tước Cốt Kiếm ngay trước các nàng mặt khen Trương Linh Nhi là Hợp Hoan Phái đệ nhất nhân, các nàng sao có thể không giận.

"Tiên bối nói đùa, vân bối cùng mấy vị Sư Tỷ so sánh thật sự là kém nhiều lắm, đệ nhất nhân cái danh này quả thực không dám nhận." Trương Linh Nhi miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, "Nếu tiên bối đồng ý, trẻ như vậy thế hệ liền đem cái xú tặc mang đi."

Nói xong, Trương Linh Nhi liền muốn tiến lên tới bắt Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch đầu chịu thúc thủ chịu trói, bước chân thoáng một cái, liền hướng lui về phía sau mấy bước. Hấn tình nguyện là chết ở Tước Cốt Kiếm cái này lão già khom trong tay cũng không nguyện ý bị Trương Linh Nhi bắt đi luyện chế thành cái gì phát điên giết người con rối.

Thấy Liễu Nhất Bạch tránh né, Trương Linh Nhi trong mắt lóe lên một vệt nóng nảy, nàng hung ác trợn mắt nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, như là ở hướng hấn truyền đạt tín hiệu gì.

Ngay tại lúc đó, Tước Cốt Kiếm khoát tay một cái, cười nói: "Tiên Từ hành động này không ổn, môn chủ có lệnh, nếu như không thể mời chào Huyết Ma liền muốn ta tận mắt nhìn thấy hấn bỏ mình. Lão phu có thể đáp ứng người đưa hấn luyện chế là con rối đã là hết sức khoan dung rồi, cho nên, xin Tiên Từ liền ở trước mặt lão phu Thi Thuật, để lão phu có thể hướng môn chủ có cái bàn giao."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Hợp Hoan Phái nam sủng

Trong sơn cốc mây mù gió mang nồng đậm lạnh lẽo, xua đuổi sương mù màu trắng, hướng dưới núi du đăng. Khổ luyện cây dây đặc tốt tốt, nổi thành một mảng lớn, từ xa nhìn lại, giống như là một đại đoàn ngưng tụ ở dưới chân núi nồng đậm màu xanh lá cây mây khói, không tiêu tan bất diệt.

Tước Cốt Kiếm cái yêu cầu này nhắc tới cũng không quá phận, chẳng qua là Trương Linh Nhi cũng không tình nguyện, nàng bồn ý là mang Liễu Nhất Bạch chạy, về phần sau đó xử trí như thế nào hấn hoàn toàn là các nàng bốn cái Hợp Hoan Phái đệ tử chuyện.

Bây giờ, bị Tước Cốt Kiếm bức bách, Trương Linh Nhi không thể không lần nữa nhìn kỹ trước mặt thế cục. Đối phương mặc dù chỉ có ba gã Tông Sư, nhưng là sau lưng lại có khác trăm tên khó giải quyết đệ tử tinh anh, nàng nếu như muốn đem Liễu Nhất Bạch cưỡng ép mang đi sợ là không có khả năng, huống chi Hợp Hoan Phái ngoài mặt vẫn là muốn cùng Khô Cốt Môn giữ rất tốt đẹp bạn bè minh quan hệ, nếu là không để ý mặt mũi, nàng cũng không cách nào với Tông Chủ bàn giao.

Trương Linh Nhi tâm tư dốc chuyển, đang lúc trầm tư, Tước Cốt Kiếm cùng bên người hai vị Tông Sư, nàng ba người sư tỷ, lại đồng loạt tiến lên một bước, toàn thân khí thế phóng ra ngoài, đem một thân một mình Liễu Nhất Bạch bao phủ ở bên trong.

"Xong rồi." Liễu Nhất Bạch mặt xám như tro tàn, toàn thân hấn không ngờ không thể động đậy, sáu cái Tông Sư cường giả Khí Cơ đã đem hấn vững vàng khóa lại, lấy hấn Kiếm Khí Xuất Thể Hậu kỳ tu vi căn bản khó mà tránh thoát.

Đây chính là 'Tông Sư' cùng 'Kiếm Khí Xuất Thế' trên bản chất khác nhau, mặc dù Liễu Nhất Bạch chân thực chiến lực có thể mời đẹp Tông Sư Trung kỳ cao thủ, nhưng hần cảnh giới thủy chung là thấp một cái lớn nấc thang. Đến Tông Sư Cảnh Giới, đã có chính mình 'Thế' hoặc giả nói là 'Khu vực'.

Đây chính là vì cái gì người bình thường thấy Tông Sư tại sao liên chiến đấu dục vọng cũng không có, chính là bị Tông Sư 'Thế' chấn nhiếp.

Liễu Nhất Bạch có thể đánh vỡ giới hạn Bích Lũy, lại không thể chạy thoát sáu cái Tông Sư lực tổng hợp đối với hần trời buộc, dù sao hần còn không có bước vào Tông Sư Cảnh Giới.

"Đây là đang buộc nàng Thi Thuật rồi." Trương Linh Nhi lòng biết rõ, ngay cả ba người sư tỷ phản ứng cũng ở đây nàng như đã đoán trước, toàn bộ có thể mật mờ chen ép nàng cơ hội các nàng đều là sẽ không bỏ qua.

Trương Linh Nhi đáy lòng than thầm một tiếng, tiến lên nhìn sắc mặt âm trầm Liễu Nhất Bạch.

Trong suốt hai trông mắt không thấy một tia tạp chất, cái này cần là biết bao tinh khiết người mới có thể có như vậy một đôi mắt a! Liễu Nhất Bạch không tin người như vậy sẽ ác độc như vậy, ném ôm hi vọng nói: "Linh Nhi muội muội, đem ta một đao giết đi, thống khoái nhiều chút. . . . Người cũng sẽ không cự tuyệt một kẻ hấp hối sắp chết cuối cùng yêu cầu chứ?"

Trương Linh Nhi lắc đầu một cái, trong mắt lóe lên một vết không đành lòng, "Người là chính đạo đệ tử, ta là ma đạo đệ tử, vốn là thế lực đối nghịch. Thật xin lỗi, người cái yêu cầu này ta không thể thỏa mãn người. . . ." Nói xong, Trương Linh Nhi trong mắt hiện lên yêu dị ánh sáng.

Liễu Nhất Bạch thần chí dần dần mơ hồ, hần thấy được yêu thương hần sư phụ sư nương, sư huynh Sư Tỷ, thấy được tự sau khi xuống núi chỗ có bạn. . . . Từ cái khuôn mặt quen thuộc hiện lên đầu óc hần trong.

Để cho hần nhớ thương Dương Tô Tiên, giai nhân như tranh vẽ dung nhan để trong lòng hần một trận khó chịu, cuối cùng hần cuối cùng là phải chết, đã từng lời hứa cũng sắp vào thời khắc này tiêu tan thành phong trào.

Tinh Linh cổ quái Thanh Thanh, hần sau khi xuống núi gặp phải thứ một nữ tính bằng hữu, hai người đồng thời trải qua rất nhiều rất nhiều, nàng dung nhan cũng ở đây Liễu Nhất Bạch trong đầu dừng lại lâu nhất.

Tô Ảnh Tuyết dung nhan nổi lên trong lòng hần nháy mắt, hần cảm giác một trận hối hận xấu hổ, đây là một cái tự do phóng khoáng thiếu nữ, chính là bởi vì nàng tự do phóng khoáng cùng kiêu ngạo đối với hần đuổi tận cùng không buông đưa đến hần cuối cùng liệp diễm, hần xuất phát từ nội tâm cảm giác có lỗi với nàng cô gái, còn. . . . Các nàng hài tử. . . .

Liễu Hề Sanh, Lâm Tam, Liễu Như Yên, Cơ Nhan, Đồ Phu, Kiếm Tâm, thậm chí là Hoa Dương công chúa. . .

Từng màn chuyện cũ như là nước chảy, ở trong đầu hần lưu lững lờ trôi qua. . .

Liễu Nhất Bạch dần dần mất đi cảm giác.

Trương Linh Nhi Tiên Khí dồi dào dung nhan một mặt cô đơn, nhìn đã mất đi cảm giác Liễu Nhất Bạch, thầm nói: "Thật xin lỗi, ta tạm thời không thể bại lộ chính ta, người yên tâm, sau này ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp người giải trừ Mị Thuật khống chế."

Nhìn đã trải qua mặt vô biểu tình Liễu Nhất Bạch, Tước Cốt Kiếm con mắt cười cũng sắp híp lại thành một đường tia rồi,

Này Hợp Hoan Phái bí thuật hần sớm có nghe thấy, trùng thuật này người diệt tuyệt nhân tính, sau này chỉ có thể trở thành một nói gì nghe nấy giết người con rồi. Hần rốt cuộc thờ phào một cái, dù sao Liễu Nhất Bạch như vậy quá tai lớn lên không chỉ có đối với hần, đối với (đúng) toàn bộ ma đạo mà nói đều là một cái uy hiếp không nhỏ.

Mặc dù đại thù được báo cáo, đáy lòng oán khí cũng tiêu tan hơn nửa, Tước Cốt Kiếm vẫn là đối với (đúng) Hợp Hoan Phái 'Nghiêng nước nghiêng thành' bí thuật bày tỏ hoài nghi, "Ha ha, Tiên Từ thủ đoạn quả nhiên cao minh. . . Chỉ bắt quả nhưng không biết hiệu quả này. . ."

"Tiền bối là không tin được ta hay lại là không tin được chúng ta Hợp Hoan Phái?" Trương Linh Nhi ánh mắt đồng lại một cái, giọng lạnh dần.

"Sao dám sao dám, lão phu thành thật không có tàng này ý tứ, chỉ bắt quả tiểu tử này xảo trá dị thường, sợ là sẽ phải có cái gì dùng thủ đoạn phá giải Quý Phái bí thuật, cuối cùng bị hần chạy ra ngoài sợ rằng sẽ không tốt. . ."

"Kia ý người đây?" Trương Linh Nhi cũng không phát hiện, giờ phút này nàng chưa dùng tới giọng tôn kính, ngược lại là đang chất vấn Tước Cốt Kiếm cái này ma đạo lão tiền bối.

Tước Cốt Kiếm đối mặt nàng đột nhiên thay đổi thái độ, ngược lại cũng không để bụng, kiệt kiệt cười nói: "Thứ một lần, liền có thể biết được rồi. . ."

Dứt lời, sau lưng mười tên đệ tử áo đen nói đuôi mà ra, hướng về phía Liễu Nhất Bạch vọt tới. Bọn họ vung đao kiếm, ở Liễu Nhất Bạch trên người để lại từng đạo vết máu, cũng không suy giảm tới tính mạng hần, xuất thủ rất có chừng mực. Khoảnh khắc, Liễu Nhất Bạch biến thành một người toàn máu, toàn thân trên dưới không có một chỗ lành lặn phương, chỉ trên mặt hần thậm chí chưa từng xuất hiện một tia thần sắc thống khổ, như cũ mặt vô biểu tình, phảng phất những thứ này đao kiếm Không Phái chém ở trên người hần.

Trương Linh Nhi trong mắt yêu dị ánh sáng chợt lóe, Liễu Nhất Bạch tan rã đồng tử đột nhiên trọn giết mình, sau một khắc, một đạo đỏ như màu máu phong mang theo đầu ngón tay hần nhập vào cơ thể mà ra, một người học trò trán trong nháy mắt bị xuyên thủng, chảy nhỏ giọt huyết dịch như nước chảy ào ào tuôn ra ngoài. Hần chết không nhắm mắt trọn mắt nhìn Liễu Nhất Bạch, mặt đầy không thể tin.

Nhưng tất cả những thứ này còn không có kết thúc, mấy đạo tia máu chớp động, còn lại chín tên đệ tử toàn bộ chết oan uổng. Gay mũi mũi máu tanh phiêu tán ở trong không khí, khiến cho người ngửi vào nôn mửa.

Hết thầy đều phát sinh ở trong điện quang hỏa thạch, đợi mọi người kịp phản ứng, trên đất chỉ còn lại mười bộ âm áp thi thể.

"Người. . . . Người đây là ý gì?" Tước Cốt Kiếm râu tóc đều dựng, trên trán gân xanh cũng theo hấn biểu tình giật giật, hấn căn bản không nghĩ tới Trương Linh Nhi dám lớn mật như thế ngay trước hấn mặt đem Khô Cốt Môn đệ tử giết.

"Nga, tiền bối Không Phải phải thử mò xuống Huyết Ma rốt cuộc có hay không bị ta khống chế sao? Hấn thực lực bản thân quá cao, cho nên. . . . Hạ thủ khả năng nặng một chút. . . ." Trương Linh Nhi đón Tước Cốt Kiếm ánh mắt, áy náy nói.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Bắt ni cô đi

Tước Cốt Kiếm sắc mặt tái xanh, cuối cùng chỉ không thể bỏ mặc cho Trương Linh Nhi đám người rời đi, hấn không có cách nào là chết đi mười đệ tử tinh anh lấy lại công đạo, dù sao hết thầy các thứ này đều có thể nói là hấn một tay tạo thành. Nếu như hấn không phải là muốn dò xét xuống Trương Linh Nhi thành ý, mười người đệ tử cũng sẽ không chết oan, này người cầm thua thiệt hấn chỉ có thể buồn bực ăn.

Ai Lao Sơn

Trương Linh Nhi bốn người mang theo Liễu Nhất Bạch một đường đi nhanh, chạy thẳng tới Hợp Hoan Phái Quan Ngoại cứ điểm.

Truyền thuyết ở Viễn Cổ, nơi này tồn tại một cái Ai Lao Cổ Quốc, Ai Lao người đều đặc biệt thích uống rượu, cuối cùng, "Ai Lao", cũng thì trở thành hảo tửu chỉ nhân đại danh từ. Hợp Hoan Phái lựa chọn nơi này làm cứ điểm, một là bởi vì tương đối ẩn nấp, hai là tin đồn Ai Lao Sơn bên trong có Ai Lao Cổ Quốc di tàng, bên trong có vô số cất giấu vật quý giá Ngọc Dịch Quỳnh Trạng, năm xưa rượu ngon, trong truyền thuyết còn có một loại có thể vĩnh bảo thanh xuân Tiên Tửu —— say lung linh, Hợp Hoan Phái Tông Chủ đã trải qua bốn mươi có thừa, một mực tận sức với tìm kiếm loại này trong truyền thuyết Tiên Tửu.

Truyền thuyết chung quy là truyền thuyết, Hợp Hoan Phái Tông Chủ đem Ai Lao Sơn đào sâu ba thước, khổ tìm ba năm, nhưng ngay cả Ai Lao Cổ Quốc di tàng bóng dáng cũng không thấy đến, chớ nói chi là kia khiến người vĩnh bảo thanh xuân say lung linh rồi.

Đầy đà cô gái nói: "Linh Nhi muội muội, mới vừa rồi nhận được Tông Chủ mật thư, Nga Mi thánh địa Thủy Nguyệt Am phái kiệt xuất nhất Nữ Đệ Tử xuống núi muốn chạy tới Ngưng Hương lâu các cùng người khác phái bàn chuyện quan trọng, Tông Chủ mệnh chúng ta ở cứ điểm nghỉ ngơi một chút liền đi chặn lại."

"Ha ha ha. . . . Bây giờ nhiều Huyết Ma cái này đại bang thủ, sau đó nhất định sẽ rất đặc sắc. . . . Ta muốn hung hăng đá kích một chút vỗ lâm chính phái danh vọng, bảo đảm để cho những cái được gọi là Chính Đạo Nhân Sĩ thân bại danh liệt. . . ." Quynh rừ cô gái cười cười run rẩy hết cả người.

Trung niên nữ tử trong mắt tinh quang chớp động, cười như một cái lão hồ ly: "Sur muội người có biện pháp gì tốt?"

"Sur Tỷ, cái này thì muốn xem hấn." Quynh rừ cô gái lấy tay chỉ một cái Liễu Nhất Bạch, nói: "Nếu như Thủy Nguyệt Am đương thời kiệt xuất nhất mấy người nữ đệ tử bị người bắt cóc lên giường, thêm do ta đây cái Hợp Hoan Phái Yêu Nữ lơ đãng hồ tới một số người đi cứu chính đạo đệ tử. . . Sau đó vô tình hay cố ý tiến hành nhuộm đầm. . ." Quynh rừ cô gái một mặt Rực rỡ, nàng đã trải qua nghĩ tới chính đạo các phái người xanh mét sắc mặt.

Trung niên nữ tử gật đầu liên tục: "Được, tốt, chính là tiện nghi Liễu Nhất Bạch tên tiểu tử này, cái đó Thủy Nguyệt Am Nữ Đệ Tử làm sao bây giờ?" Mặc dù Thủy Nguyệt Am không bằng Tiểu Lâm Tự như vậy thanh danh hiển hách, nhưng cũng là nhất phương Đại Phái, nếu như các nàng có thể ở Hợp Hoan Phái tấn công Thủy Nguyệt Am trước đưa các nàng danh tiếng bôi xấu, ắt sẽ giảm bớt không ít trở lực, mà Tông Chủ cũng sẽ đối với các nàng nhìn với con mắt khác, sau này địa vị trong môn phái cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

"Các nàng sống chết theo chúng ta không có quan hệ, liền nhìn Thủy Nguyệt Am còn cho không cho phép xuống các nàng, ha ha. . . ."

Trương Linh Nhi lo âu quét Liễu Nhất Bạch liếc mắt, nàng giải mấy cái này Sur Tỷ tính tình, biết các nàng muốn phải làm liền nhất định sẽ đi làm, chỉ dựa vào nàng lực một người thì không cách nào thay đổi sự tình đi về phía.

"Này một hòn đá hạ hai con chim kể sách quả thực quá độc ác, như vậy không chỉ có tuyệt Liễu Nhất Bạch đường lui, lại có thể thuận thế đá kích chính đạo các phái kiêu căng. Không được, chuyện này được nhanh lên thông báo Các Chủ, cùng với lúc gây lên tốt ứng đối." Trương Linh Nhi đầy lòng bao phủ lên một tầng sương lạnh.

.....

Đêm, vừa mới tối lại, sương mù dày đặc tầng tầng tràn ngập, tràn ra, tiêm nhiễm ra một cái bình tĩnh tường hòa đêm, Bạch Vụ ở êm ái ánh trắng cùng đèn đường chiếu rọi xuống, liền nhuộm thành rồi kim sắc. Dưới ánh trắng, quyến rũ cô gái mang theo mặt vô biểu tình Liễu Nhất Bạch đi tới U Châu trong một cái trần nhỏ, theo Hợp Hoan Phái tình báo biểu hiện, Thủy Nguyệt Am kiệt xuất nhất Nữ Đệ Từ tối nay là ở trần trên Thanh Phong khách sạn nghỉ ngơi.

Trương Linh Nhi cùng với khác lưỡng người đàn bà phụ trách dẫn dụ Chính Đạo Nhân Sĩ tới, mà cái muốn chính mắt thấy Liễu Nhất Bạch lãng nhục Thủy Nguyệt Am Tiểu Ni Cô 'Khô sai' tự nhiên làm theo là bị quyến rũ cô gái cho làm tới, nàng bình thường đứng đầu thích nghe ngóng chính là như vậy chuyện.

Đây là một cái đen nhánh ban đêm, đưa tay không thấy được năm ngón. Trong bóng tối hai cái bóng người ở trên đường phố như gió vậy phi nước đại mà qua, nhìn kỹ, một người vóc dáng thon gầy cao ráo, một cái khác vóc người yêu kiều. Hai người đứng là Liễu Nhất Bạch cùng Hợp Hoan Phái quyến rũ cô gái,

Hai người căn cứ tình báo, leo tường nhảy tích, thẳng đi tới một cái khách sạn bên trong. Lúc này đúng là lúc nửa đêm, lộ ra yên tĩnh vô cùng, thỉnh thoảng sẽ nghe được trong khách sạn có người mộng ngủ.

Quyến rũ cô gái toàn thân phấn Vụ lượn lờ, một luồng Kỳ Dị thơm dịu theo nàng chung quanh thân thể hướng bên trong khách sạn một căn phòng thổi tới. . . .

Đây là Văn Hương Cốc 'Sống mơ mơ màng màng'. Cũng không phải là cái gì rất khó luyện chế kỳ hương, công hiệu cũng chỉ là khiến người ngủ mê man. Loại này thơm cũng là quyến rũ cô gái theo trong tay người khác cướp được, bắt đầu chỉ là muốn nghiên cứu một chút Văn Hương Cốc luyện thơm thuật, xem có thể hay không kết hợp bốn môn công pháp dòm một tia lối đi, không nghĩ tới tối nay ngược lại có đất dụng võ.

Qua đại khái nửa nén hương thời gian, chắc chắn được liệu đã có tác dụng, quyến rũ cô gái đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch khẽ cười nói: "Theo ta đi vào đêm."

"Đúng"

Liễu Nhất Bạch mặt vô biểu tình đi theo quyến rũ cô gái nhẹ nhàng đi tới, mở ra cửa sổ, dẫn Liễu Nhất Bạch đi vào trong phòng.

"Sát" nàng đốt cây nến.

Trên giường như ngủ hải đường như vậy nằm một cô thiếu nữ, thiếu nữ mặt ngó trong, không thấy rõ dung nhan. Chỉ từ phía sau lưng nhìn lại kia đẹp đẽ đường cong vậy lấy câu vẽ ra một bộ kinh tâm động phách đẹp, thiếu nữ một đoạn nhỏ cánh tay lộ đang bị bên ngoài, ngưng cơ ngọc phần, đẹp để cho người choáng váng.

Trước mắt Thụy Mỹ Nhân thoáng cái hấp dẫn vào nhà quyến rũ cô gái, nữ tử đều vui ái mỹ lệ, càng thích cùng đừng nữ tử so sánh, nhất là giống như Hợp Hoan Phái đệ tử càng là không cho phép người khác so với chính mình đẹp đẽ. Cho nên khi nàng đầu tiên nhìn thấy thiếu nữ trước mắt bóng lưng lúc cũng đã ở trong lòng âm thầm so sánh, nhìn không bóng lưng cô gái trước mắt tuyệt đối là một cái không thua cho nàng nhân gian tuyệt sắc.

Chẳng qua là không được hoàn mỹ là, thiếu nữ mặc rất là bình thường biển Thanh, trên đầu một sợi tóc cũng không có, nhìn giống như một vòng trong sáng sáng viên nguyệt.

"Cà sa" cũng không phải là hòa thượng độc quyền, nó là tăng, ni chung nhau "Pháp Y". Nó là theo y "Sắc" mà đứng tên; cho nên cũng có thể đem nó gọi là "Hồng sắc y" hoặc "Nuộm áo đen". Lại bởi vì "Cà sa" may phương pháp, trước hết đem vải vóc cắt thành một chút khối vụn, sau đó vá kín lại; cho nên lại có thể đem nó gọi là "Tạp toái y" hoặc "Cắt chặn y". Lại theo Tứ Phần Luật thứ bốn mươi cùng Tứ Phần Luật xóa bỏ ngẫu nhiên Yết mài sơ nói: "Cà sa" là do A Nan Tôn Giả dâng tặng Phật chỉ điểm, bắt chước ruộng nước bờ ruộng dọc ngang hình dáng may mà thành. Đòi Điền loại lương, lấy nuôi hình mệnh. Pháp Y chi Điền, dài Dường Pháp thân Tuệ mệnh, kham vi thế gian Fukuda; cho nên lại gọi là "Điền lẫn nhau y", "Fukuda y".

Hải thanh cũng là Pháp Y một loại, thân eo, vạt áo, ống tay áo đều rất rộng, mặc tự tại. Biển sạch cũng có thể bị kêu là Truy Y, thợ cò bên trong liền có nói tới: "Khám phá ba tháng mùa xuân cảnh không dài, Truy Y ngừng đôi năm xưa trang. Đáng thương thêu nhà Hầu Môn nữ, năm một mình Thanh Đăng Cô Phật cạnh."

Quyến rũ cô gái không kịp chờ đợi đem trên giường nữ tử xoay người lại, "A" nàng một tiếng kêu sợ hãi. Cô gái trước mắt thật là quá xấu rồi, mặt đầy vương vãi, "Vô cùng thâm".

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Chương 173: Phát điên

Liễu Nhất Bạch "Tranh" một tiếng đem Huyết Kiếm rút ra, chấn quyền rũ cô gái trước người.

Quyển rũ cô gái rất hài lòng, một, cô gái trước mắt rốt cuộc không có giống nàng tưởng tượng như vậy so với nàng đẹp đẽ. Hai, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch biểu hiện cao hứng vô cùng, bên trong các nàng Hợp Hoan Phái 'Nghiêng nước nghiêng thành' bí thuật sau, dù là tâm trí lại vì kiên định người cũng sẽ biến thành một cái trung thành hộ chủ chó.

Nàng thay đổi ý nghĩ lại suy nghĩ một chút, cảm giác không đúng, nghe Thủy Nguyệt Am đệ tử mặc dù rất nhiều đều là tầm thường cô gái bình thường, chỉ tuyệt đối không có như thế cái đó xấu xí, dù sao ở Bồ Tát trước mặt vẫn là phải chú trọng dáng vẻ bên ngoài, không lại chính là mạo phạm, đụng phải Bồ Tát.

Quyển rũ cô gái tay tại trên mặt cô gái không ngừng vuốt ve, chỉ chốc lát một tấm mông như cánh ve mặt nạ bị lấy xuống. Cô gái trước mắt mi mục như họa, đẹp đẽ cho người hít thở không thông, chỉ để cho người không dậy được chút nào kinh nhồn ý, giải nhân một mặt điềm tĩnh, vô cùng thánh khiết.

"Quả nhiên là như vậy. Này Thủy Nguyệt Am đứng đầu đệ tử kiệt xuất quả nhiên không giống bình thường." Quyển rũ cô gái mừng rỡ.

Quyển rũ cô gái hướng Liễu Nhất Bạch ra lệnh: "Nhanh đưa nàng ôm lấy, theo ta đi." Liễu Nhất Bạch ôm cái đó dường như thiên sứ thánh khiết Tiểu Ni Cô theo quyền rũ cô gái cùng rồi đi khách sạn, bọn họ thẳng đi tới ngoài trấn nhỏ trong một rừng cây. Quyển rũ cô gái nội tâm cao hứng tới cực điểm, nàng không nghĩ tới sự tình sẽ thuận lợi như vậy, thật là có chút bất vào tay cảm giác. Xem ra này Văn Hương Cốc luyện chế Hương Hoàn thật đúng là độc đáo tác dụng, khó trách các đời Tông Chủ đều muốn diệt trừ Văn Hương Cốc đoạt lại luyện hương pháp môn.

Quyển rũ cô gái cười tủm tỉm nói: "Tiếp theo người nên biết phải làm sao đi, đợi bọn sư tỷ muội 'Không cẩn thận' đem những thứ kia chính đạo đệ tử dẫn tới sau, để cho người nhìn một chút Thủy Nguyệt Am đệ tử ở hoang giao dã ngoại là như thế nào cùng người cầu tha." Vừa nói từ từ hướng ngoài rừng cây đi tới.

Liễu Nhất Bạch đem điều này trên mặt tràn đầy thánh khiết về Tiểu Ni Cô thả ở trên mặt đất, cách đến rộng lớn biển sạch bắt lại cô ấy là cứng cao vút tiểu bạch thỏ. Tiểu Ni Cô đau đớn một hồi, kèm theo được liệu phát tác tỉnh lại tới. Nàng chỉ cảm thấy cả người nóng ran vô cùng, mà trước mắt. . . Trước mắt lại có một người đang bắt đến chính mình. . . Tiểu Ni Cô xấu hổ thiếu chút nữa lại hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Ni Cô cảm giác mình cả người mất sức, nóng ran vô cùng, nàng biết rõ mình bị người hạ độc, hơn nữa còn có một tia Xuân Dược thành phần. Nàng thật là kinh hãi muốn chết, đây là nàng không dám tưởng tượng sự tình, nàng biết phía dưới sắp phát sinh cái gì, chỉ có một chút nàng không hiểu, tại sao dựa vào nàng Tông Sư sơ kỳ thực lực sẽ không biết gì cả bị người hạ độc.

Lúc này Tiểu Ni Cô trên mặt thánh khiết vẻ không còn sót lại chút gì, nhìn lên trước mặt cái này nắm nàng tiểu bạch thỏ máu me đầy đầu phát nam nhân một trận kinh hoàng, đây là nữ nhân thiên tính, dưới tình huống này có cùng sinh ra có tới sợ hãi.

Liễu Nhất Bạch tay phải lại leo lên nàng khác một con thỏ trắng nhỏ, hơn nữa hung hăng dùng sức xoa nắn xuống. Thiếu nữ cả người một trận run rẩy, một đôi vô lực ngọc tay nắm lấy rồi Liễu Nhất Bạch hai bàn tay to, kinh hoàng nói: "Chờ đã, người là. . . Người là ai?"

"Ta là ai. . . ." Liễu Nhất Bạch vẻ mặt mê mang, nhìn Tiểu Ni Cô lẩm bẩm nói.

Tiểu Ni Cô vẻ bất an càng nhiều một chút, nàng đã phát hiện đây là một cái bị người khống chế tâm trí con rối, với hẳn không thể nào có càng nhiều câu thông, đây là một cái chỉ biết là tuân theo chủ nhân mình mệnh lệnh cái xác biết đi.

Chờ chút, Tiểu Ni Cô nhìn Liễu Nhất Bạch anh tuấn trắng nõn gương mặt đã trải qua kia một con phiêu dật Huyết Phát, nàng sắc mặt biến hóa càng thêm tái nhợt, người này. . . Người này. . . Thế nào giống như vậy sư phụ nói cái đó đầu nhập vào Tây Hạ Đại Ác Nhân Liễu Nhất Bạch a.

Khi nàng nhìn thấy Liễu Nhất Bạch trên người phối kiếm lúc, nàng đã trải qua tin chắc, trong mắt đối với nàng gây rối người đúng là tiếng xấu lan xa Lạc Hà Môn đệ tử Liễu Nhất Bạch, lấy nàng nhãn lực, làm sao biết không nhìn ra Liễu Nhất Bạch trên người tràn đầy tiếng tăm vang lừng Can Tương Kiếm đây?

"Liễu sư huynh, người tỉnh lại đi, ta là Thủy Nguyệt Am Thanh Thủy sư muội. Người bây giờ bị người khống chế tâm thần, người nên trợ giúp ta, ta có thể giải cứu người, cho người khôi phục như trước kia dáng vẻ, trả lại người tự do. Người đuổi mau buông ta ra, ta làm phép cứu người."

"Chỉ có chủ nhân mới có thể ra lệnh cho ta,

Ta chỉ nghe chủ nhân nói." Liễu Nhất Bạch lời nói không mang theo một tia tâm tình, tay cũng vừa tàn nhẫn bắt xoa xuống.

Thanh Thủy ni cô trên mặt một trận đỏ ửng, nàng biết điều không vinh dự này là trước mặt người đàn ông này hai tay động tác kết quả, mà là Xuân Dục bắt đầu phát huy tác dụng.

Trước mắt cái này Tiểu Ni Cô quả nhiên không hổ là Thủy Nguyệt Am đương thời đứng đầu đệ tử kiệt xuất, trong người bên trong Xuân Dục bị một cái nam tử xa lạ lãng nhịch thời điểm, tâm cảnh đã từ từ lắng xuống, bắt đầu tĩnh táo suy nghĩ. Đầu tiên nàng muốn trước tiên trì hoãn ở Liễu Nhất Bạch, không để cho hắn nhanh như vậy được như ý; thứ hai, nàng phải mau thi triển Phật Môn Uế Tích Kim Cương Chú đem thân thể nội độc tố bức ra.

Ở nàng trì hoãn không chịu nhúc nhích khoảng thời gian này, có thể thành công hay không đem Độc Tố ép ra ngoài thân thể nàng bây giờ không có nắm chắc. Nhưng nàng không có dừng tuyển chọn, nếu như Nga Mi thánh địa Thủy Nguyệt Am đương thời đứng đầu đệ tử kiệt xuất chịu nhúc nhích với một cái đánh mất tâm chí người, không chỉ có nàng không có mặt mũi sống nữa, toàn bộ Thủy Nguyệt Am đều phải bởi vì nàng mà hổ thẹn.

Huống chi, này người hay là Kim Lăng Lạc Hà Môn đệ tử, hai người làm ra như thế chuyện cầu thả, chính đạo quang minh vĩ đại hình tượng nhất định sẽ bị phá hư, thậm chí sẽ bị người trong ma đạo lên án công kích.

Đồng thời nàng nghĩ tới rồi phía sau địch nhân đáng sợ, nàng biết phía sau địch nhân quyết sẽ không chỉ để cho một cái chịu không với người con rồi tới làm nhúc nhích, khẳng định còn sẽ có càng sắc bén mục đích. Rõ ràng là muốn nhằm vào sự phụ nàng môn, nhằm vào toàn bộ chính đạo, nàng dám khẳng định qua một thời gian ngắn sau nhất định sẽ có nhóm lớn người võ lâm tới "Xem". Nàng không dám nhớ lại nữa, nàng muốn dành thời gian thoát khỏi.

Làm Thanh Thủy ni cô lúng túng xấu hổ là Liễu Nhất Bạch đôi bàn tay từ đầu đến cuối nắm nàng tiểu bạch thỏ, hơn nữa nàng còn nằm trên đất, không thể có quá đại động tác.

Liễu Nhất Bạch bàn tay hung hăng xoa nắn mấy cái nàng tiểu bạch thỏ sau rốt cuộc rời đi thân thể nàng, Thanh Thủy ni cô làm bộ làm vẻ mặt mình trạng đem hai tay che ở trước ngực, lặng lẽ xé đứt đeo trên cổ Ngọc Trụ giây đỏ, đem Ngọc Trụ thật chặt nắm ở trong tay.

"Xoẹt" Liễu Nhất Bạch lật xuống trước ngực nàng chỉ có quần áo, sáng choang hai cái Ngọc Thỏ nhảy ra ngoài, nếu như Liễu Nhất Bạch còn thanh tĩnh nói, nhất định sẽ thần phục đây là Thượng Thiên kiệt tác.

Thanh Thủy ni cô kêu lên một tiếng sau thật sâu hít vào một hơi, lúc này nàng trong lòng bàn tay Ngọc Trụ tản mát ra một đạo nhu hòa Phật quang, nhìn kỹ lại có thể chứng kiến ngọc này rốt cuộc là Quan Âm Đại Sĩ Pháp Tướng. Đạo kia Phật quang hóa thành một luồng Thanh Quang tiến vào nàng trong bụng, nàng nhất thời cảm giác thân thể khôi phục mấy phần khí lực, trong cơ thể ngưng trệ chân khí cũng có dấu hiệu dần ra.

Lúc này cây liễu một bên đã đem chính mình trường sam cỡi ra, Thanh Thủy ni cô thật có chút nóng nảy, tiếp tục như vậy nữa nàng thật muốn bị nhúc.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Đi về phía vực sâu

"Thanh Thủy sư muội, người ở đây mà sao?"

"Người không sao chứ, Thanh Thủy sư muội?"

"Thanh Thủy sư muội . . ."

Đang lúc này, rừng rậm bên ngoài đột nhiên truyền tới sột soạt đạp cỏ hoang âm thanh cùng một số người tiếng quát tháo.

Thanh Thủy ni cô vui mừng như rụng mảy, biết là có người tới cứu nàng, chợt sắc mặt lại vừa là biến đổi, nàng bây giờ nửa người trên hoàn toàn trần trụi bị một người nam nhân đè ở trên cỏ, như vậy cảnh tượng bị người thấy nàng chính là nhảy xuống Hoàng Hà cũng là không tẩy sạch nữa à.

Sự tình quả nhiên cùng với nàng vừa mới nghĩ là hướng một cái phương hướng phát triển, người sau lưng mưu đồ hiểm ác, muốn làm cho các nàng Thủy Nguyệt Am danh dự quét sạch.

Nhìn còn phải tiếp tục cởi quần áo Liễu Nhất Bạch, Thanh Thủy ni cô mạnh mẽ cường ngời dậy, ôm lấy hắn, ngăn cản hắn tiếp tục cởi quần áo động tác. Thanh Thủy ni cô nhìn từ bên ngoài rất bình tĩnh, mơ hồ có thánh khiết huy hoàng, nàng bây giờ tín niệm chính là: "Ta bây giờ nhất định phải làm như

vậy, ta bây giờ chỉ có thể làm như vậy."

Nàng muốn phải là mau sớm với Liễu Nhất Bạch rời khỏi nơi này trước, trước tiên đem trước mắt khó giải quyết giải quyết vấn đề, cuối cùng lại nghĩ biện pháp đem thân thể nội độc tố bức ra.

Nhưng là. . . . Sự tình cũng không có như nàng mong muốn.

Vừa mới đứng dậy, một đạo kinh ngạc, kinh ngạc, tức giận, làm nhục, xen lẫn đủ loại tâm tình tiêu cực thanh âm bỗng nhiên theo các nàng trước người vang lên, "Thanh Thủy sư muội, người. . . . Người lại. . . . A. . ."

"A. . ." Người vừa tới ngửa mặt lên trời gào thét.

"Sư huynh chuyện gì xảy ra?" Sau đó theo tới đệ tử nhìn thấy giống như bị điên sư huynh, kinh ngạc nói. Đợi hắn thấy rõ ràng hiện trường cảnh tượng sau cũng phát ra một tràng thốt lên, hắn không thể tin nhìn chăm chăm trước mắt khó coi một màn —— trong mắt bọn họ thánh khiết Thủy Nguyệt Am Thanh Thủy sư muội lại nửa người trần truồng ngược ở một người nam nhân trong ngực, kia run run rẩy rẩy tiểu bạch thỏ cứ như vậy sáng loáng xuất hiện ở trước mắt hắn.

"Hồng bét." Thanh Thủy ni cô sắc mặt kịch biến, cuống quýt đem trước ngực mềm mại dán chặt rồi Liễu Nhất Bạch, để tránh lại tiết xuân quang. Trong nội tâm nàng giờ phút này đã trải qua cảm giác chưa từng có sợ hãi, chạy tới người đến quả thực quá nhanh, hơn nữa hết sức chính xác tìm đánh vị trí bọn hắn, duy nhất có thể giải thích chính là, người vừa tới bên trong có người là ma Giáo Phái tới Gian Tế.

Thanh Thủy ni cô suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng sợ, thiết kế tràng này âm mưu người âm hiểm xảo trá, mưu đồ hiểm ác, hơn nữa nàng tâm tư phi thường nhẫn nại, đem hết thảy đều tính toán kỹ rồi, một vòng trừ một vòng, để cho nàng căn bản không có chỗ đứng đỡ năng lực.

Người vừa tới tổng cộng có hơn hai mươi người, toàn bộ là Các Đại Môn Phái thanh niên đệ tử, Thủy Nguyệt Am Thanh Thủy sư muội vẫn luôn là trong lòng bọn họ tựa tiên tử nhân vật. Trong đó không thiếu ái mộ nàng hồi lâu người, thấy đến thời khắc này cảnh tượng, bọn họ thử mục đích sắp nứt, hận không được đem ôm lấy Thanh Thủy ni cô nam tử bắt thành thịt nát.

Trong mắt bọn họ thánh khiết hóa thân, Bồ Tát sư giả, giờ phút này lại ở trần rúc vào người khác trong ngực, Đúng, nhất định là người nam nhân kia sử cái gì thủ đoạn hèn hạ lãng nhục Thanh Thủy sư muội, hết thảy đều Không Phái nàng tự nguyện.

"Lón mặt Dâm Tặc, đi chết đi." Sớm có người không kềm chế được, gầm thét hướng Liễu Nhất Bạch trên người nhào tới, muốn khiến cho hắn đem Thanh Thủy ni cô buông ra.

"Hắc hắc" Liễu Nhất Bạch trên mặt dâng lên cứng ngắt cười lạnh, "Mẽ Lạp Chi Quang cũng dám cùng trăng sáng tranh huy?"

Tự sau lưng của hắn Bay nhào lên người kia bị sợ ngừng lại, mà đổi thành bên ngoài hướng ở trước mặt mấy người cao thủ là cảm giác mãnh liệt đến khí tức nguy hiểm, thật nhanh lui về phía sau.

Đỏ như màu máu quang kiếm thật to xông thẳng lên, hào quang óng ánh chiếu sáng bầu trời đêm, ẩn chứa toàn thân nội lực kinh thể một kiếm phát ra đinh tai nhức óc "Ừ ừ ừ" âm thanh, phảng phất Cửu Thiên sét bình thường phá vỡ bầu trời đêm, hướng phía trước cao thủ cuốn đi.

"Oanh"

Tức khắc bụi mù nổi lên bốn phía, Hoàng Sa che trời, phía trước nhất người kia trực tiếp bị xoắn thành rồi vỡ nát, mà kiếm khí uy lực còn lại không giảm chạy thẳng tới kia hơn hai mươi người chém tới.

Chu vi cân nhắc trong phạm vi mười trượng khối mù tràn ngập, nồng đậm mùi máu tanh để cho nhân dục nôn.

Đem bụi mù tan hết lúc, chu vi tầm hơn mười trượng đã hóa thành sa mạc, sa mạc sát biên giới ngã hơn mười đạo thi thể, kia nồng đậm máu tanh chính là từ những thứ này chia năm xẻ bảy trên thi thể phát ra.

"Ừ. . . Là. . . Huyết Ma. . . . Đây là hắc độc nhất kiếm khí màu đỏ ngòm. . ." Có người lắp bắp nói.

"Mau rút lui, mau chóng về đi bẩm báo sư môn, bức này Ma Đầu không là chúng ta có thể lực địch. Thanh Thủy sư muội chỉ có thể cho sau đó mới cứu. . . ."

"Chạy mau a. . . ."

Vừa mới ở cuối cùng vài người may mắn không có bị kiếm khí gây thương tích, hơi khiếp sợ sau, nhanh chân liền hướng bên ngoài chạy như điên.

Liễu Nhất Bạch hướng bọn họ chạy trốn phương hướng nhìn một chút, một mặt lạnh lùng, hắn cũng không có lên đường đuổi theo giết bọn họ, bởi vì quyền rừ cô gái mệnh lệnh chỉ là để cho hắn với Thủy Nguyệt Am Thanh Thủy ni cô xx mà thôi.

Thanh Thủy ni cô toàn thân Phật quang đại thịnh, đem lẫn nửa dạng chân đi lên Liễu Nhất Bạch miễn cưỡng đẩy lui mấy trượng. Nàng một mặt bình tĩnh, thánh khiết huy hoàng mơ hồ lưu động, nhìn thần thánh không thể xâm phạm

Ngay tại Liễu Nhất Bạch xuất thủ giết chính đạo đệ tử trong nháy mắt, nàng đã trải qua dùng Phật Môn Uế Tích Kim Cương Chú đem Độc Tố toàn bộ

ép ra ngoài thân thể, giờ phút này, nàng Tổng Sư Cảnh Giới khí thế hoàn toàn phóng ra ngoài, nhiếp nhân tâm phách.

Thanh Thủy ni cô nhìn đã trải qua đi xa mấy vị chính đạo đệ tử, trong mắt lóe lên một đạo sát cơ, chọt trên mặt lại phủ đầy kinh hãi, "Ta vừa mới lại động Sát Niệm, thật là tội quá a."

Bị mấy người kia chạy ắt sẽ đem hôm nay sự tình lan truyền ra ngoài, duy nhất có thể bình tức sự thái phát triển biện pháp chính là diệt khẩu, bởi vì chỉ có người chết mới không biết nói chuyện. Nhưng là nàng không hạ thủ được, Sát Sinh là Phật Môn đại kỵ, mới vừa rồi nàng vọng động Sát Niệm đã là phạm vào sai lầm lớn.

"Chê khen chưa bao giờ có thể nghe, thị phi cuối cùng tự đánh giá mình bạch." Thanh Thủy ni cô thấp giọng Kinh Ngữ, trên mặt cướp lấy đã là sùng nhục bất kinh, bình thản như nước.

Không hổ là Thủy Nguyệt Am đương thời đứng đầu đệ tử kiệt xuất, mặt đối với tự thân danh dự thời điểm, như thế này mà nhanh liền có thể điều chỉnh xong tâm tính, giống như bị người như thế lăng nhục người Không Phải nàng.

Thanh Thủy ni cô ngược mắt, một mặt phức tạp nhìn lên trước mặt Liễu Nhất Bạch. Cái này nổi tiếng lâu đời Lạc Hà Môn sư huynh, cái này ngày xưa thiên chi kiêu tử; cái này ngày gần đây chiếm cứ giang hồ đề tài băng nam nhân, cái này bị người không chế tâm thần người đáng thương. . . Nàng ngoan không hạ tâm ra tay với hắn, cũng tự biết cũng không phải là đối thủ.

Nàng khẽ thờ dài, "Đi", một đạo Thanh Quang theo trong tay nàng phát ra hướng Liễu Nhất Bạch lao đi.

Liễu Nhất Bạch mặc dù đánh mất tâm trí, lại như cũ giữ nguyên Vô Giả bản năng, hắn nhắc bàn tay hướng Thanh Quang bỏ tới, không ngờ đạo kia Thanh Quang lại thuận thế chui vào trong cơ thể hắn.

"Ta. . . Ta là. . . Ai. . . ." Liễu Nhất Bạch thống khổ ôm lấy đầu, cơ thể hơi run rẩy, hắn cặp mắt khi thì thanh minh, khi thì mê mang.

"Liễu sư huynh, ngươi tự thu xếp ổn thỏa. . . ." Thanh Thủy ni cô thấy hắn cái bộ dáng này, biết hắn khôi phục thần trí chẳng qua là sớm muộn sự tình, dưới chân nhẹ một chút, cả người liền lẳng không lên, dần dần không nhìn thấy trong bóng đêm. Vốn là lấy nàng tu vi cộng thêm Uế Tích Kim Cương Chú làm sạch năng lực cũng là không thể phá giải Hợp Hoan Phái tối cao bí thuật 'Nghiêng nước nghiêng thành'. Đây còn may mà khối ngọc kia rớt.

Khối ngọc này rớt được đặt tên là 'Độ Ách'. Là Thủy Nguyệt Am Thần Ni ở Thanh Thủy ni cô xuống núi lúc cho nàng dùng phòng thân, ở 'Độ Ách' Gia Trì xuống, Uế Tích Kim Cương Chú Thanh Quang liền có thể như cá gặp nước như vậy tiến vào Liễu Nhất Bạch thân thể, bảo vệ hắn Thần Thức.

Quả nhiên, Thanh Thủy ni cô chân trước mới vừa đi không lâu, Liễu Nhất Bạch hai tròng mắt đã trải qua hoàn toàn khôi phục lại sự trong sáng. Hắn kinh ngạc nhìn Thanh Thủy ni cô phương hướng rồi đi, im lặng không nói.

Theo bị Trương Linh Nhi Thi Thuật đến hắn biến thành con rối đem Thanh Thủy ni cô lăng nhục, rồi đến chính phái đệ tử đem một màn này nhìn, giết người, này toàn bộ toàn bộ đều bị hắn vọng lại rồi. Mặc dù cuối cùng hắn không có thật phá hủy Thanh Thủy ni cô thuần khiết, thế nhưng nhiều chút chạy trốn đệ tử bọn họ có thể tin sao?

"Tiếp theo ta thật là thành thập ác bất xá vô lâm công địch." Liễu Nhất Bạch cười thâm. Giờ phút này, hắn tâm như gương sáng, đã làm xong xấu nhất dự định. Thanh Thủy ni cô không có động thủ giết hắn, đã là nhân từ nhất từ rồi, chỉ tiếp xuống hắn phải đối mặt đúng là —— Chính Ma Lưỡng Đạo đối với hắn chung nhau chinh phạt.

"Tiên hạ thủ vi cường, Hậu Hạ Thủ Tao Ương. Các ngươi đã đều không thể cho ta, cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác. . . ." Liễu Nhất Bạch trong mắt lóe lên một đạo lệ mang, "Liên từ các ngươi Hợp Hoan Phái bắt đầu trước đi, hắc hắc."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Tâm từng bước tàn nhẫn

Bóng đêm như đậm đặc mực Nghiên mực, thâm trầm biến hóa không mở. . .

Là ai ở đêm, an ủi sẵn sốc một khúc ly hợp vui buồn. Là ai ở mộng, hưởng thụ một đời quyền khuynh thiên hạ. Là ai ở thành, nhìn một đời trắng hoa phù hoa.

Nồng đậm mùi máu tanh tràn ngập ở trong không khí, Liễu Nhất Bạch lại khôi phục mặt vô biểu tình thần sắc. Hắn đang các loại, nói cho đúng là hắn đánh cược quyền rũ cô gái sẽ vòng trở lại xem kịch vui.

"Hắc hắc, là thời điểm cho người diễn trận trò kịch vui." Liễu Nhất Bạch cười lạnh, hắn nhìn đến trường kiếm trong tay, không chậm trễ chút nào liền đi phía trái cánh tay đâm tới.

Trường kiếm xuyên qua mà qua, văng lên một màn mưa máu, sắc mặt hắn lộ ra dữ tợn kinh khủng, Thủy Nguyệt Am Thanh Thủy ni cô đã trải qua an toàn rút lui, nếu là hắn không nguy trang ra bị thương đáng vẽ, sợ rằng quyền rũ cô gái sẽ có hoài nghi.

Sau nửa giờ, bốn phía tĩnh lặng như cũ, Liễu Nhất Bạch mày kiếm hơi nhăn, "Chẳng lẽ là yêu nữ này phát giác cái gì?"

Hắn quyết định đợi thêm thời gian một nén nhang, nếu như quyền rũ cô gái không đến, hắn thì nhất định phải rút lui. Hắn cũng không dám ở chỗ này ở lâu, vạn nhất đám kia chính đạo đệ tử trở về đem trong sư môn Đại Ca Đại lão đều dò ra ngoài, đến lúc đó có thể có hắn quả ngon để ăn.

"Ha ha ha. . . . Thật là thú vị a." Một đạo tiếng cười duyên truyền tới.

Liễu Nhất Bạch thần sắc căng thẳng, thầm nói: "Rốt cuộc chờ được người. . ."

Hắn không nhúc nhích đơn không biểu tình đứng tại chỗ, không có để ý xuất hiện quyền rũ cô gái.

Quyền rũ cô gái nhìn một chút trên đất mười mấy bộ thi thể, cười tủm tỉm vây quanh Liễu Nhất Bạch vòng một vòng, nói: "Vốn đang nghĩ đến người sẽ bị chính đạo những đệ tử kia vây công tới chết đây, xem ra là ta đánh giá thấp người giá trị a, hi hi. . . ."

Khi nhìn đến Liễu Nhất Bạch đem Thanh Thủy ni cô lấy hết ép dưới thân thể thời điểm, nàng cũng đã xa xa bỏ chạy. Đầu tiên là sợ tới chính đạo trong hàng đệ tử có Tông Sư Cảnh Giới cao thủ có thể nhận ra được nàng tung tích, thứ nhì là nàng vốn là chưa từng nghĩ muốn giữ được Liễu Nhất Bạch tánh mạng, dưới cái nhìn của nàng, Liễu Nhất Bạch bây giờ chẳng qua chỉ là không có một người ý thức con rối thôi, bỏ cũng liền bỏ.

Nhưng là làm nàng không nghĩ tới là, Liễu Nhất Bạch thật không ngờ cường hãn, lại đem người tới toàn bộ giết lùi rồi.

"Tiếp theo cho người đi làm những thứ gì đây, thật là làm người đau đầu a. . . ." Quyền rũ cô gái nâng quai hàm, một bộ khổ não đáng vẽ.

Liễu Nhất Bạch bất động thanh sắc, hắn đợi một bước ngoặt, các loại (chờ) quyền rũ cô gái lòng leo nhất trễ thời điểm.

"Ta đã nghĩ tới một cái Zetsu ý kiến hay, ngày mai sẽ đưa người đi Thủy Nguyệt Am, hắc hắc. . . . Ta muốn làm cho các nàng toàn bộ Am ni cô sống không bằng chết. . . ." Quyền rũ cô gái cười đi lên trước đánh phía trước hắn gương mặt, "Chỉ là sợ người tên tiểu tử thói này thân thể không chịu nổi đây. . . ."

"Ngay tại lúc này." Liễu Nhất Bạch trong mắt thần quang tăng vọt, cảm một cái chế trụ rồi quyền rũ cô gái vỗ vào tay hắn, một cái tay khác nhanh chóng phong bế nàng toàn thân mấy chỗ đại huyệt.

"Người. . . ." Quyền rũ cô gái cả kinh thất sắc, "Người giải trừ cấm chế?"

"Hắc hắc, người thấy đây?" Liễu Nhất Bạch cười lạnh không dứt.

"Không thể nào, trừ phi là một cái Tông Sư Đại Viên Mãn cao thủ đem hết toàn lực giúp người, nếu không người là không cách nào phá giải ta phái tối cao bí thuật."

"Chính là Mị Thuật làm sao có thể để cho ta bị lạc, người cũng quá ngây thơ rồi." Liễu Nhất Bạch mặt lạnh ở cách đó không xa thì thể chỗ móc ra một cái rét lạnh dao găm, cười đi tới quyền rũ cô gái trước mặt nhẹ nhàng để đến nàng béo mập mặt đẹp.

"Người muốn thế nào?" Quyền rũ cô gái trong mắt lóe lên vẻ bối rối.

"Ha ha, người cũng sẽ có sợ thời điểm a." Liễu Nhất Bạch 'Cười âm thầm' nói, tay phải bất động thanh sắc hướng trước ngực nàng mò đi.

"A. . . ." Quyền rũ cô gái thân thể mềm mại một trận run rẩy, "Người chó làm loạn. . . . Người bây giờ đã trải qua thành vô lâm công địch, đặc tội ta nữa bọn Hợp Hoan Phái thật sự là không sáng suốt lựa chọn. Ta bảo đảm, chỉ cần người thả ta, ta có thể không nhắc chuyện cũ mang người về môn phái che chở người."

"Cho tới bây giờ người vẫn còn ở theo ta giả tình giả nghĩa. . . ." Liễu Nhất Bạch nói rét lạnh, đạo chuyển hướng liền hung hăng hướng trước ngực nàng quạt đi.

Máu tươi tung tóe,

Một tảng lớn thịt trắng rơi trên mặt đất.

"A. . . . Người tên ma quỷ này. . . ." Quyền rũ cô gái một mặt oán độc nhìn chằm chằm đột nhiên hạ ngoan thủ Liễu Nhất Bạch.

"Ta hiện tại đang hỏi ngươi, Trương Linh Nhi còn ngươi nữa ngoài ra lưỡng ngươi sư tỷ muội kinh nguyệt lúc nào tới?"

"Ta. . . Ta không biết. . . ." Quyển rũ cô gái nghe được hẳn hỏi ra như vậy làm người ta xấu hổ sự tình, một chút liền đoán ra hẳn là muốn đối phó nàng mấy người sư tỷ muội. Dù sao lấy thực lực của hẳn còn chưa đủ để lấy đồng thời đối phó ba cái Tông Sư Cảnh Giới cao thủ, "Ta biết ngươi đánh ý định quý quý gì, coi như ngươi có thể thừa dịp các nàng kinh nguyệt lúc tới sau khi thừa dịp các nàng suy yếu nhất cử tập giết các nàng. . . . Nhưng ngươi là ngu si sao? Ngươi thấy cho các nàng ba người sẽ ở cùng một cái thời gian tháng sau chuyện sao?"

"Ta hỏi ngươi cái gì liền đáp cái đó. . . ." Một đạo hàn quang vạch qua, Liễu Nhất Bạch đem dao găm hung hăng cắm vào nàng giữa hai chân.

"A. . . ." Quyển rũ cô gái hai chân run rẩy, mông lớn mông lớn tươi mới máu nhuộm đỏ rồi nàng lăn vấy. Nàng không nghĩ tới Nhất Bạch như thế lòng đen tối, lại không có chút nào thương hương tiếc ngọc, nói thế nào nàng cũng coi là một sắc đẹp thượng cấp mỹ nữ, hẳn lại có thể đối với chính mình. . . . Đi xuống tay.

"Linh Nhi sư muội. . . Ngay tại. . . Mấy ngày nay. . . Hai vị khác. . . Sư Tỷ. . . Ở nguyệt trung. . . ." Quyển rũ cô gái âm thanh run rẩy, chỗ kín đau đớn kịch liệt thiếu chút nữa để cho nàng ngất đi.

"Rất tốt." Liễu Nhất Bạch thu hồi dao găm, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Giờ phút này, Liễu Nhất Bạch nụ cười ở quyển rũ cô gái trong mắt giống như như ma quỷ, nàng bây giờ muốn chẳng qua là sống tiếp, chỉ có sống tiếp nàng mới có thể báo hôm nay làm nhục thù; chỉ có sống tiếp nàng mới có thể làm cho cái này lòng dạ ác độc ma quỷ cũng không cười nổi nữa.

Vì sống tiếp, nàng nhất định phải tạm thời ổn định Liễu Nhất Bạch, "Bây giờ có thể thả ta đi chứ ?"

"Đương nhiên có thể. . . ." Liễu Nhất Bạch hơi mỉm cười nói, "Chỉ bất quá. . . ."

Một đạo huyết hồng Diệt Thần chỉ chỉ lực lượng nhanh chóng kích phá quyển rũ cô gái khí hải, "Mặc dù Thượng Thiên có đức hiếu sinh, chỉ ta chưa bao giờ sẽ lưu lại có thể uy hiếp ta nhân tố tồn tại. . . Cho nên. . . Ngưng ngừng. . ."

Quyển rũ cô gái khí hải bị đánh tan, đằng ho ra búng máu tươi lớn, nàng cặp mắt trừng tròn trịa, oán hận nhìn Liễu Nhất Bạch, "Ha ha ha ha. . . Ngươi chết không được từ tế. . ."

"Ừ, ta cũng nghĩ như vậy." Liễu Nhất Bạch từ tốn nói, trên mặt không nhìn thấy một tia biểu tình.

Bỗng nhiên, Liễu Nhất Bạch thần sắc động một cái, nhìn phía xa đen nhánh bóng đêm thấp giọng nói: "Rốt cục thì tới sao. . . ."

"Tốt lắm, ta phải đi rồi, cảm ơn ngươi cung cấp tình báo." Liễu Nhất Bạch xoay người muốn đi, nhưng lại bỗng nhiên dừng lại, tiến lên nhìn về mặt giải thoát quyển rũ cô gái, chủ thủ trong tay không ngừng ở trên mặt nàng hoa động, cuối cùng càng là đưa nàng toàn thân quần áo lột tình quang.

Ở nàng kinh hoàng trong ánh mắt, Liễu Nhất Bạch cười nghênh ngang mà đi.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Tâm từng bước tàn nhẫn 【 sửa đổi bản 】

Bóng đêm như đậm đặc mực Nghiên mực, thâm trầm biến hóa không mở. . .

Là ai ở đêm, an ủi săn sóc một khúc ly hợp vui buồn. Là ai ở mộng, hưởng thụ một đời quyền khuynh thiên hạ. Là ai ở thành, nhìn một đời trăng hoa phồn hoa.

Nồng đậm mùi máu tanh tràn ngập ở trong không khí, Liễu Nhất Bạch lại khôi phục mặt vô biểu tình thần sắc. Hẳn đang các loại, nói cho đúng là hẳn đánh cược quyển rũ cô gái sẽ vòng trở lại xem kịch vui.

"Hắc hắc, là thời điểm cho ngươi diễn trận trò kịch vui." Liễu Nhất Bạch cười lạnh, hẳn nhìn đến trường kiếm trong tay, không chậm trễ chút nào liền đi phía trái cánh tay đâm tới.

Trường kiếm xuyên qua mà qua, văng lên một màn mưa máu, sắc mặt hần lộ ra dữ tợn kinh khủng, Thủy Nguyệt Am Thanh Thủy ni cô đã trải qua an toàn rút lui, nếu là hần không nguy trang ra bị thương đáng vẽ, sợ rằng quyền rũ cô gái sẽ có hoài nghi.

Sau nửa giờ, bốn phía tĩnh lặng như cũ, Liễu Nhất Bạch mày kiếm hơi nhăn, "Chẳng lẽ là yêu nữ này phát giác cái gì?"

Hần quyết định đợi thêm thời gian một nén nhang, nếu như quyền rũ cô gái không đến, hần thì nhất định phải rút lui. Hần cũng không dám ở chỗ này ở lâu, vạn nhất đám kia chính đạo đệ tử trở về đem trong sư môn Đại Ca Đại lão đều dò ra ngoài, đến lúc đó có thể có hần quả ngon để ăn.

"Ha ha ha. . . . Thật là thú vị a." Một đạo tiếng cười duyên truyền tới.

Liễu Nhất Bạch thần sắc căng thẳng, trầm nói: "Rốt cuộc chờ được người. . ."

Hần không nhúc nhích đơn không biểu tình đứng tại chỗ, không có để ý xuất hiện quyền rũ cô gái.

Quyền rũ cô gái nhìn một chút trên đất mười mấy bộ thi thể, cười tủm tỉm vây quanh Liễu Nhất Bạch vòng một vòng, nói: "Vốn đang nghĩ đến người sẽ bị chính đạo những đệ tử kia vây công tới chết đây, xem ra là ta đánh giá thấp người giá trị a, hi hi. . . ."

Khi nhìn đến Liễu Nhất Bạch đem Thanh Thủy ni cô lấy hết ép dưới thân thể thời điểm, nàng cũng đã xa xa bỏ chạy. Đầu tiên là sợ tới chính đạo trong hàng đệ tử có Tông Sư Cảnh Giới cao thủ có thể nhận ra được nàng tung tích, thứ nhì là nàng vốn là chưa từng nghĩ muốn giữ được Liễu Nhất Bạch tánh mạng, dưới cái nhìn của nàng, Liễu Nhất Bạch bây giờ chẳng qua chỉ là không có một người ý thức con rồi thôi, bỏ cũng liền bỏ.

Nhưng là làm nàng không nghĩ tới là, Liễu Nhất Bạch thật không ngờ cường hãn, lại đem người tới toàn bộ giết lùi rồi.

"Tiếp theo cho người đi làm những thứ gì đây, thật là làm người đau đầu a. . . ." Quyền rũ cô gái nâng quai hàm, một bộ khổ não đáng vẽ.

Liễu Nhất Bạch bất động thanh sắc, hần đợi một bước ngoặt, các loại (chờ) quyền rũ cô gái lòng leo nhất trễ thời điểm.

"Ta đã nghĩ tới một cái Zetsu ý kiến hay, ngày mai sẽ đưa người đi Thủy Nguyệt Am, hắc hắc. . . . Ta muốn làm cho các nàng toàn bộ Am ni cô sống không bằng chết. . . ." Quyền rũ cô gái cười đi lên trước đánh phía trước hần gương mặt, "Chỉ là sợ người tên tiểu tử thối này thân thể không chịu nổi đây. . . ."

"Ngay tại lúc này." Liễu Nhất Bạch trong mắt thần quang tăng vọt, cầm một cái chế trụ rồi quyền rũ cô gái vỗ vào tay hần, một cái tay khác nhanh chóng phong bế nàng toàn thân mấy chỗ đại huyết.

"Người. . . ." Quyền rũ cô gái cả kinh thất sắc, "Người giải trừ cấm chế?"

"Hắc hắc, người thấy đây?" Liễu Nhất Bạch cười lạnh không dứt.

"Không thể nào, trừ phi là một cái Tông Sư Đại Viên Mãn cao thủ đem hết toàn lực giúp người, nếu không người là không cách nào phá giải ta phái tới cao bí thuật."

"Chính là Mị Thuật làm sao có thể để cho ta bị lạc, người cũng quá ngây thơ rồi." Liễu Nhất Bạch mặt lạnh ở cách đó không xa thi thể chỗ mọc ra một cái rét lạnh dao găm, cười đi tới quyền rũ cô gái trước mặt nhẹ nhàng để đến nàng béo mập mặt đẹp.

"Người muốn thế nào?" Quyền rũ cô gái trong mắt lóe lên vẻ bối rối.

"Ha ha, người cũng sẽ có sợ thời điểm a." Liễu Nhất Bạch 'Cười thâm đẳng' nói, tay phải lại hướng trên người nàng phát đi.

"A. . . .", "Người chó làm loạn. . . . Người bây giờ đã trải qua thành vô lâm công địch, đắc tội ta nữa bọn Hợp Hoan Phái thật sự là không sáng suốt lựa chọn. Ta bảo đảm, chỉ cần người thả ta, ta có thể không nhắc chuyện cũ mang người về môn phái che chở người."

"Cho tới bây giờ người vẫn còn ở theo ta giả tình giả nghĩa. . . ." Liễu Nhất Bạch nói rét lạnh, đạo chuyển hướng.

Máu tươi tung tóe, một tảng lớn máu thịt rơi trên mặt đất.

"A. . . . Người tên ma quỷ này. . . ." Quyền rũ cô gái một mặt oán độc nhìn chăm chăm đột nhiên hạ ngoan thủ Liễu Nhất Bạch.

"Ta hiện tại đang hỏi người, Trương Linh Nhi còn người nữa ngoài ra lưỡng người sư tỷ muội kinh nguyệt lúc nào tới?"

"Ta. . . Ta không biết. . . ." Quyền rũ cô gái nghe được hần hỏi ra như vậy làm người ta xấu hổ sự tình, một chút liền đoán ra hần là muốn đối phó nàng mấy người sư tỷ muội. Dù sao lấy thực lực của hần còn chưa đủ để lấy đồng thời đối phó ba cái Tông Sư Cảnh Giới cao thủ, "Ta biết người đánh ý định quý quái gì, coi như người có thể thừa dịp các nàng kinh nguyệt lúc tới sau khi thừa dịp các nàng suy yếu nhất cử tập giết các nàng. . . . Nhưng người là ngu si sao? Người thấy cho các nàng ba người sẽ ở cùng một cái thời gian tháng sau chuyện sao?"

"Ta hỏi người cái gì liền đáp cái đó. . . ." Một đạo hàn quang vạch qua nàng hạ thân.

"A. . . ." Quyền rũ cô gái hai chân run rẩy, mông lớn mông lớn tươi mới máu nhuộm đỏ rồi nàng lăn vấy. Nàng không nghĩ tới Nhất Bạch như thế lòng đen tối, lại không có chút nào thương hương tiếc ngọc, nói thế nào nàng cũng coi là một sắc đẹp thượng cấp mỹ nữ, hần lại có thể đối với chính mình. . . . Đi

xuống tay.

"Linh Nhi sư muội. . . Ngay tại. . . Máy ngày nay. . . Hai vị khác. . . Sư Tỷ. . . Ở nguyệt trung. . ." Quyển rũ cô gái âm thanh run rẩy, đau đớn thiếu chút nữa để cho nàng ngất đi.

"Rất tốt." Liễu Nhất Bạch thu hồi dao găm, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Giờ phút này, Liễu Nhất Bạch nụ cười ở quyển rũ cô gái trong mắt giống như như ma quỷ, nàng bây giờ muốn chẳng qua là sống tiếp, chỉ có sống tiếp nàng mới có thể báo hôm nay làm nhục thù; chỉ có sống tiếp nàng mới có thể làm cho cái này lòng dạ ác độc ma quỷ cũng không cười nổi nữa.

Vì sống tiếp, nàng nhất định phải tạm thời ổn định Liễu Nhất Bạch, "Bây giờ có thể thả ta đi chứ ?"

"Đương nhiên có thể. . . ." Liễu Nhất Bạch hơi mỉm cười nói, "Chỉ bất quá. . . ."

Một đạo huyết hồng Diệt Thần chỉ chỉ lực lượng nhanh chóng kích phá quyển rũ cô gái khí hải, "Mặc dù Thượng Thiên có đức hiếu sinh, chỉ ta chưa bao giờ sẽ lưu lại có thể uy hiếp ta nhân tố tồn tại. . . Cho nên. . . Ngượng ngùng. . ."

Quyển rũ cô gái khí hải bị đánh tan, đằng ho ra búng máu tươi lớn, nàng cặp mắt trừng tròn trịa, oán hận nhìn Liễu Nhất Bạch, "Ha ha ha ha. . . Ngươi chết không được từ tế. . ."

"Ừ, ta cũng nghĩ như vậy." Liễu Nhất Bạch từ tốn nói, trên mặt không nhìn thấy một tia biểu tình.

Bỗng nhiên, Liễu Nhất Bạch thần sắc động một cái, nhìn phía xa đen nhánh bóng đêm thấp giọng nói: "Rốt cục thì tới sao. . . ."

"Tốt lắm, ta phải đi rồi, cảm ơn ngươi cung cấp tình báo." Liễu Nhất Bạch xoay người muốn đi, nhưng lại bỗng nhiên dừng lại, tiến lên nhìn về mặt giải thoát quyển rũ cô gái, chủ thủ trong tay không ngừng ở trên mặt nàng hoa động, cuối cùng càng là đưa nàng toàn thân quần áo lột tinh quang.

Ở nàng kinh hoàng trong ánh mắt, Liễu Nhất Bạch cười ngê ngang mà đi.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Chương 176: Dạ hắc phong cao giết người đêm

U Châu một tửu lâu

Một tên hung ác nam tử ngồi cạnh cửa sổ nơi hẻo lánh, một ly tiếp tục một ly uống trong ly rượu đục. Hắn có một đầu thâm mái tóc dài màu đỏ, không oán không hệ thống xoắn ở sau lưng, hắn nghiêng dựa vào ghế, một mặt lười biếng về, như là không có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến hắn tâm trạng.

Người này đúng là Liễu Nhất Bạch, đang dùng Dịch Dung Thuật sau ngê ngang chạy vào trong thành lẫn lộn rượu ăn tối, chẳng qua là cái kia máu me đầy đầu phát thức sự quá chiều diệu, liền hướng trên đầu lau nhiều chút màu đen mực. Mặc dù hiệu quả không hiểu rõ lắm lộ về, lại như cũ có thể đạt tới che giấu tai mắt người tác dụng, thâm mái tóc màu đỏ mặc dù cũng không thường gặp, chỉ người khác rất khó dùng cái này liên tưởng đến thân phận của hắn, huống chi thân hình hắn tướng mạo đều đã đại biến.

Trong tửu lâu có chút vắng vẻ, nghe nói phần lớn người trong võ lâm tất cả đều chạy tới bên trong thành Tự Hiền Trang thương nghị chuyện quan trọng.

"Không biết mẹ nuôi thế nào, đối mặt võ lâm các phái đối với ta chinh phạt, nàng hẳn áp lực không nhỏ đi. Bây giờ Thủy Nguyệt Am diệu âm Thần Ni dự tính đã trải qua nghe nói ta đưa nàng đứng đầu đệ tử kiệt xuất xx tiếng gió, nàng cũng sẽ không chạy đi làm khó sư phụ chứ ? Đều là Hợp Hoan Phái mấy cái này Yêu Nữ, lần này thật là đem ta hại chết. . ."

Liễu Nhất Bạch cau mày, đắm chiêu suy nghĩ đến. Quát lên trong bụng rượu đục, cũng không biết là mùi vị gì.

Đang lúc này, một trận tiếng huyền não truyền tới, cắt đứt hắn suy nghĩ.

Liễu Nhất Bạch theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện là trung ương bàn kia, năm cái lái buôn vây quanh bàn, đã trải qua uống mùi rượu huân thiên, bầu không khí nóng này trào dâng như lửa, mỗi cái mặt đỏ cổ to.

"Tạ đại ca, đến, lại uống một ly."

"Tạ lão đệ, hai ngày này chúng ta vừa tàn nhẫn kiếm nhiều một khoản, còn may mà ngươi những cái này ý đồ xấu. Các anh em bội phục ngươi, đến, ta mời một mình ngươi. Ly rượu này ngươi phải uống, không uống chính là không cho các anh em mặt mũi."

"Tốt tốt tốt, ly rượu này ta nhất định phải uống, đa tạ đều vị huynh đệ thương yêu."

"Tạ đại ca ngươi thật là sao Văn khúc hạ phạm a, lại đoán chừng U Châu bên trong thành gặp nhau có nhóm lớn Vô Lâm Nhân Sĩ tích tụ, chúng ta hai ngày này bán bị thương thuốc đã trải qua kiểm lời cái chậu đầy bát doanh, ha ha."

Vị kia họ Tạ hán tử khoát tay một cái, cười nói: "Lạc Hà Môn đệ tử Liễu Nhất Bạch đến mức đều là Phong Vân tế hội, lần này hẳn càng là diệt tuyệt nhân tính đem Thủy Nguyệt Am Tiểu Ni Cô cho lăng nhục, Thủy Nguyệt Am cùng với khác phái Hiệp Sĩ ắt phải sẽ không từ bỏ ý đồ. Cho nên ta kết

luyện, bọn họ khẳng định lại muốn tới nơi này tìm kiếm Liễu Nhất Bạch tung tích, hừ hừ, đối mặt tàn nhẫn thị sát Huyết Ma bọn họ sao có thể không chuẩn bị nhiều chút thuốc chữa thương nữa?"

"Cao minh a, quả thực cao minh, đến, Tà lão đệ, lại kính một mình ngươi."

.....

Liễu Nhất Bạch ở bên dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới hẳn lại thành người khác kiếm tiền cơ hội làm ăn, chẳng qua là diệu âm Thần Ni đã trải qua chạy tới U Châu Tự Hiến Trang, chắc hẳn đã trải qua liên lạc một nhóm lớn Hiệp Nghĩa cái đó sẽ tới vây quét hẳn. Đem lên Thần Ni danh hiệu, định Không Phải kẻ vớ vẩn, hơn nữa những thứ kia hỗn tạp đệ tử, cũng là một luồng không Tiểu Thế Lực.

"Hắc hắc, các ngươi từ từ tìm đi." Liễu Nhất Bạch âm thầm cười lạnh.

Bây giờ việc cần kíp trước mắt, hay lại là phải tìm được Trương Linh Nhi các loại (chờ) Hợp Hoan Phái đệ tử, mấy ngày nữa đại khái Trương Linh Nhi kinh nguyệt đã đến, quyền rũ cô gái hẳn không có nói dối, chỉ bất quá phải chờ tới nàng lạc đàn thời điểm sợ là có chút khó khăn.

Bây giờ quyền rũ cô gái đã bị đám kia sau đó chạy tới Vô Lâm Nhân Sĩ mang đi, cụ thể tung tích hẳn cũng không biết. Nàng lâu như vậy không liên lạc Trương Linh Nhi các nàng, hơn nữa Liễu Nhất Bạch cũng không trở về, bây giờ khả năng đã khiến cho các nàng hoài nghi, muốn phải được việc còn phải tiếp theo phen công phu mới được.

"Bất quá, Hợp Hoan Phái đệ tử rơi vào chính đạo trong tay, liền coi như bọn họ không biết thân phận nàng, sợ rằng Hợp Hoan Phái người cũng sẽ nghĩ đủ phương cách đưa nàng diệt khẩu, dù sao chuyện liên quan đến môn phái cơ mật, không thể lộ là. Ta bây giờ chỉ cần tra rõ quyền rũ cô gái ở địa phương nào, tin tưởng nhất định có thể chờ đến Trương Linh Nhi." Liễu Nhất Bạch cười một tiếng, đứng dậy tính tiền sau bước nhanh đi ra ngoài cửa.

Rất nhanh, Liễu Nhất Bạch liền thám thính được quyền rũ cô gái nơi đặt chân. Đó cũng không phải bí mật gì, chuyện này đã sớm theo Thanh Thủy ni cô bị lãng nhục chuyện cùng nhau truyền ra.

Chính đạo đệ tử hôm đó chạy tới đưa nàng cứu sau, cho là nàng chẳng qua là người bình thường, chẳng qua là nàng cả người trần trụi, trên người nhiều chỗ vết thương kinh khủng, khắp khuôn mặt là vết đao nhìn đã trải qua không còn hình người, bọn họ chỉ có thể đem quyền rũ cô gái đầu vào đẩy ở U Châu bên trong thành một nơi an ni cô bên trong.

Sau ba ngày buổi chiều, Liễu Nhất Bạch quang minh chính đại vào trong am, chỉ thấy khách hành hương lác đác, nhất phái u tĩnh, nghiêm túc bầu không khí: Cổ Mộc chọc trời, Tùng Bách âm u tĩnh mịch, Tú trúc buồn bực, phương thảo Thanh Thanh. Hắn ở trong am vòng vo mấy vòng lớn, rốt cuộc ở hậu viện nhìn thấy mặc rộng thùng thình biến sạch quyền rũ cô gái, giờ phút này nàng chính thần thờ ngơ ở một cái trên băng đá, khô héo tóc dài đem hơn nửa gương mặt che ở, không thấy rõ nàng vẻ mặt.

Nàng đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch đến tốt không phát hiện, chẳng qua là ngờ ngác nhìn mình chăm chăm hai chân. Từ đêm đó bị Liễu Nhất Bạch phế vật tu vi, sau đó lại bị lấy hết quần áo khiến những nàng đó chỗ thống hận chính đạo đệ tử xem hết tron thân thể sau, nàng cả người đều điên rồi, nàng không biết mình sống tiếp ý nghĩa ở nơi nào.

Nàng muốn báo thù, đáng tiếc khí hải bị phá, tu vi bị phế.

Nàng muốn tìm một người đàn ông hoàng giả cho, đáng tiếc lấy nàng bây giờ dung mạo cùng không lành lặn thân thể, ha ha, sợ rằng đời này cũng không ai thêm lấy rồi.

Nàng nghĩ (muốn) về môn phái, có thể môn phái sẽ thu dụng nàng một cái như vậy xấu xí vừa không có võ công người bình thường sao?

Nàng bây giờ chỉ có thể ở cái này phá trong am rồi độ cuộc đời còn lại. . . .

Nhưng là, ngay cả trong am các ni cô cũng dùng khác thường ánh mắt nhìn nàng, thấy nàng hãy cùng thấy ma quỷ bình thường ả núp nàng, thậm chí không người nào nguyện ý cùng nàng nói chuyện một câu nói.

Nàng biết, nàng sắp chết. Nàng đang các loại, các loại (chờ) Hợp Hoan Phái người đến giết nàng, nàng đã trải qua dự liệu được kết cục cuối cùng.

"Có lẽ đây là người tốt nhất nơi quy tụ đi. . . . Ngươi yên tâm, ta sẽ nhượng cho các nàng đến bồi ngươi, đến lúc đó ngươi cũng sẽ không cảm thấy cô độc." Liễu Nhất Bạch ở cách đó không xa nhẹ giọng nói, chợt cả người trong nháy mắt biến mất ở rồi trong sân.

Liễu Nhất Bạch cũng không có đi xa, hẳn ngồi ở trong viện một gốc cổ thụ trên cành cây, yên lặng nhìn chăm chăm trên băng đá quyền rũ cô gái. Trong sân có một mảng nhỏ rừng cây, lại viên viên đầy cành tươi tốt, người bình thường coi như từ quan sát kỹ cũng rất khó phát hiện bên trong một gốc trên cây ngồi một người sống.

Nhìn nàng, Liễu Nhất Bạch có một cái chớp mắt như vậy giữa mềm lòng. "Có phải hay không ta làm thật là quá đáng? Thật ra thì. . . . Chi cần giết nàng là được rồi. . . ."

"Làm liền làm thôi, có cái gì tốt hối hận đây. . . . Ha ha. . ." Liễu Nhất Bạch không khỏi cười khổ.

Cái thế giới này vốn là nhục nhọc cường thực, quả đám người lớn, dĩ nhiên là có thể quyết định cuộc sống khác liễu mạng vận; quả đám người tiểu, liền nhất định cả đời bị cường đạo lấn áp, vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

Mùa hè ban đêm, dưới bóng cây, bụi cỏ bên trên, từng con từng con đom đóm mang theo màu vàng xanh thẫm quang bay tới bay lui, giống như từng chiếc từng chiếc thiên nhiên "Ngon đèn nhỏ lồng." Ở quang đăng ban đêm, trên bầu trời tựa là sao bạn căn cứ, chợt lóe chợt lóe tiểu tinh tinh bạn giống như rất nhiều ngọn đèn nhỏ lồng, là bạn họ tô điểm rồi nhảm chán bầu trời đêm, bạn họ còn giống như từng cái Tiểu Tinh Linh, không ngừng lóe lên thân kỳ ánh sáng.

Liễu Nhất Bạch ước chừng nhìn quyền rũ cô gái sáu canh giờ, nàng cũng đầy đủ ở trên băng đá ngồi sáu canh giờ. Trong lúc, có cái Tiểu Ni Cô đem một phần cơm bổ thí ném ở trước mặt nàng, nhưng nàng không động một cái.

"Biết rõ mình phải chết, cho nên ngay cả cơm cũng không cần ăn thật sao? Ha ha. . ." Liễu Nhất Bạch nhìn trên đầu Bầu Trời Sao, lẩm bẩm "Đã trải qua phải đến giờ Tý, cũng nên tới đi. . . Ta nhưng là các loại (chờ) không nhìn được đây. . . ."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Vô Gian Đạo

"Người nay không thấy trắng xưa, trắng này đã từng chiếu người xưa." Quyền rũ cô gái ngược mắt lên liềm nhìn chăm chăm nơi nào đó hư không lảm bảm.

Mấy đạo Quái Phong thổi qua, chỉ thấy quyền rũ cô gái trước mặt hiển hiện ra một đạo yêu kiều bóng người. Nàng mặc cả người màu trắng váy dài chấm đất, rộng lớn vạt áo bên trên thêu màu hồng hoa văn, trên cánh tay vẫn dĩ đến dài chừng một trượng Yên La tím nhạt nhàng tiêu. Thiên Thiên eo thon, dùng một cái Tử Sắc khảm Phi Thúy Găm đai lưng cột lên. Đen nhánh mái tóc dùng một cái màu tím nhạt sợi tơ hệ thống lên, vài tia mái tóc tinh nghịch rủ xuống hai vai, đem đạn chỉ có thể phá da thịt nổi bật lên càng trắng Bạch. Trên mặt không thi phấn trang điểm, lại thanh tân động lòng người, kia trong suốt thấy đáy hai tròng mắt càng làm cho người đối với nàng sống không dậy nổi chán ghét lòng.

"Linh Nhi muội muội, người đã đến rồi?" Quyền rũ cô gái thanh âm khàn khàn, khiến người nghe không ra nàng tâm tình.

"Ừ. . . Ta tới rồi. . . Sur Tỷ. . ." Trương Linh Nhi nhưng là tâm tình thấp, nàng nhìn mặt đầy vết sẹo, ngực trái sụp đổ quyền rũ cô gái, vốn có an lòng thăm hỏi lại phát hiện cũng không biết mở miệng thế nào. Dù sao, nàng là tới giết nàng. . .

"Tông Chủ cho người tới giết ta?"

"Ừ. . ."

"Ha ha, ta đã chờ đợi sư muội đã lâu." Quyền rũ cô gái không có oán hận, không có tức giận, nàng từ nhỏ ở Hợp Hoan Phái lớn lên, vì môn phái phục hưng Đại Kế lập được công lao hiển hách. Bây giờ Tông Chủ muốn cho nàng vĩnh viễn không mở miệng được, nàng có thể hiểu được.

Nếu như đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ làm như vậy.

"Sur Tỷ. . ." Nhìn không vui không buồn, kham phá sinh từ Sur Tỷ, Trương Linh Nhi tâm lý cực kỳ khó chịu, một thời lại khóc không thành tiếng. Mặc dù nàng Không Phái Hợp Hoan Phái người, nhưng cũng là từ nhỏ bị môn phái đưa vào, cùng với nàng sống chung lâu như vậy nói không cảm tình là giả.

"Linh Nhi muội muội, người biết không?"

"Ừ?"

"Từ nhỏ. . . Đến bây giờ. . . Ta ghét nhất chính là người. . . Người bót ở chỗ này làm bộ làm tịch rồi, nhanh lên một chút động thủ đi." Nói xong lời cuối cùng, quyền rũ cô gái đã là cuồng loạn như vậy cảm tức nhìn Trương Linh Nhi, nàng đứng tựa khuôn mặt ở dưới ánh trăng lộ ra càng kinh khủng.

"Không nghĩ tới còn có thể chứng kiến xuất sắc như vậy một màn, thật là thú vị đây." Liễu Nhất Bạch tựa vào trên thân cây, ngoài miệng ngậm cắn (cái) không biết từ nơi nào hái tới cỏ đuôi chó, hứng thú dõi dào nhìn chăm chăm Trương Linh Nhi sư tỷ muội.

Hắn bây giờ còn không vội động thủ, hiện tại hắn ở trong bóng tối, Trương Linh Nhi ở ngoài sáng, muốn động thủ có rất nhiều cơ hội. Sợ là sợ còn lại hai cái Hợp Hoan Phái cao thủ cũng che giấu ở trong bóng tối chờ hắn xuất hiện, hiện tại hắn thực lực không đủ, nhất định phải cẩn thận một chút, thận trọng, sắp sửa bước sai một bước hắn sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục mức độ.

"Sur Tỷ. . . Ngươi. . ."

Lúc này Trương Linh Nhi êm tai giọng nói truyền tới cắt đứt Liễu Nhất Bạch suy nghĩ, hấn lại giương mắt hướng kia nhìn.

"Ngươi từ nhỏ đã so với ta đẹp đẽ, thiên phú võ học càng là cao hơn ta, Tông Chủ càng là đem ngươi thu làm nàng đệ tử thân truyền, còn lại sư tỷ muội đều xoay quanh ngươi, ngươi là Hợp Hoan Phái hồn ngọc quý trên tay. Mà ta đây, ta so ngươi cố gắng gấp trăm lần nghìn lần, so ngươi dụng tâm hơn đi đòi Tông Chủ vui vẻ, ta lại cái gì cũng không phải. . . Bấy giờ nàng còn muốn cho ngươi tới giết ta, ha ha ha ha. . ."

Trương Linh Nhi im lặng không nói gì, nàng không nghĩ tới Sur Tỷ đối với nàng oán niệm cứ nhiên như thế sâu.

"Có lỗi với Sur Tỷ, ngươi đi đi. . ." Trương Linh Nhi chậm chạp nhắm hai mắt lại, hai hàng thanh lệ theo khóe mắt nàng chỗ chảy xuống.

"Ha ha, thả ta ngươi làm sao có thể với Tông Chủ bàn giao." Quyển rũ cô gái đột nhiên rên lên một tiếng, theo trong miệng thốt ra nửa đoạn máu thịt be bét đầu lưỡi. Nàng lộ vẻ bi thảm cười nói: "Chuyện này. . . Chuyện này. . . Là. . . Sur Tỷ. . . Cuối cùng giúp ngươi một chuyện."

Nói xong, té xuống đất khí tuyệt bỏ mình.

"Thật đúng là đủ cương liệt a. . ." Liễu Nhất Bạch tựa vào trên thân cây lắc đầu một cái, chính đợi tiếp đem Trương Linh Nhi thu thập. Nàng lại đột nhiên lên tiếng, "Nhìn lâu như vậy, có thể xuống."

Liễu Nhất Bạch thần sắc đại biến, Trương Linh Nhi hay lại là nhắm chặt hai mắt, căn bản không thể nào thấy được hấn ở chỗ này ẩn thân, hơn nữa hấn đã trải qua ân hận chính mình khí tức, bình thường mà nói lấy Trương Linh Nhi thực lực là không có khả năng nhận ra được hấn tồn tại.

"Như vậy, nàng là thế nào phát hiện ta?" Liễu Nhất Bạch cười một tiếng.

Quyết định xuống sẽ đi gặp Trương Linh Nhi, bất kể nàng là thế nào phát hiện mình, ở thực lực tuyệt đối trước mặt lượng nàng cũng không bay ra khỏi cái gì đột sóng.

Chỉ nghe được "Ào ào" "Ào ào" hai tiếng lá cây nhẹ vang lên, hấn đã trải qua nhẹ nhõm rơi vào Trương Linh Nhi trước mặt.

"Linh Nhi muội muội quả nhiên là Linh Giác bén nhạy, ta đã đầy đủ cẩn thận hay là để cho ngươi phát hiện." Liễu Nhất Bạch ngưng mắt nhìn Trương Linh Nhi, cười nói.

"Ngươi không muốn biết ta là làm sao biết ngươi ở phía trên sao?" Trương Linh Nhi chậm chạp mở hai mắt ra, hỏi.

"Xin lỗi, nếu như đổi lại là Linh Nhi muội muội ngươi nói ta còn có thể có chút hứng thú. . ." Liễu Nhất Bạch giang tay ra.

Đối mặt hấn như thế trắng trợn trêu chọc, Trương Linh Nhi trên mặt không có chút rung động nào, nàng biết Liễu Nhất Bạch là đối với nàng ngày đó không vừa lòng, bây giờ là nghĩ tại trong lời nói trả thù nàng.

"Liễu sư huynh, ngươi tốt. . ." Trương Linh Nhi đôi môi khẽ mở, nhẹ giọng mở miệng nói.

"Ngươi nói cái gì?" Liễu Nhất Bạch ánh mắt khẽ biến, cũng là bởi vì Trương Linh Nhi trong miệng câu kia "Liễu sư huynh". Bởi vì chỉ có đồng đạo, mới có thể lẫn nhau gọi là sư huynh sư muội, Trương Linh Nhi gọi hấn sư huynh nói đúng là —— Trương Linh Nhi là chính đạo đệ tử.

"Ha ha, Liễu sư huynh không cần kinh ngạc, Linh Nhi mặc dù có thể nhận ra được ngươi tung tích, toàn bộ là bởi vì ngươi đã từng dùng qua ta phái thánh được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao. "

"Ngươi là nói. . . Ngươi là Ngưng Hương lâu các đệ tử?" Liễu Nhất Bạch bắt đầu còn kinh nghi bất định, ở nàng nói ra Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao lúc sau đã hoàn toàn tin tưởng bọn họ hai người là người trong đồng đạo.

Hơn nữa, liên quan tới hấn dùng qua Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao sự tình, ở trong Ngưng Hương Các ngoại trừ Tàn Nhục Vũ, cũng chỉ có số ít mấy cái trưởng lão biết.

Có thể nói, chuyện này hiếm ai biết. Trương Linh Nhi có thể biết được, nàng ở trong Ngưng Hương Các địa vị nhất định sẽ không thấp.

"Không sai, sư tôn ta là Ngưng Hương lâu các Các Chủ Tàn Nhục Vũ."

"Ha ha ha ha, thật là lớn nước xông Long Vương Miếu a." Liễu Nhất Bạch cười mở miệng nói, "Chỉ bất quá ngươi. . ."

Như là biết hấn hỏi, Trương Linh Nhi tiếp lời nói: "Hôm đó đối với (đúng) Liễu sư huynh xuất thủ đúng là bất đắc dĩ, ở Khô Cốt Môn trưởng lão và mấy vị Sur Tỷ dưới mí mắt ta nghĩ rằng cứu ngươi cũng không có cách nào."

"Ồ ta tám tuổi năm ấy, sư tôn tình cờ phát hiện Hợp Hoan Phái tung tích, liền nghĩ biện pháp để cho ta bái nhập Hợp Hoan Phái môn hạ. Những năm gần đây ta cùng với sư tôn một mực có mặt thư qua lại, cho nên biết ngươi sự tình chẳng có gì lạ."

Liễu Nhất Bạch gật đầu một cái, liếc nhìn trên đất đã chết thối qua quyển rũ cô gái, hỏi "Ngươi còn lại lưỡng người sư tỷ bây giờ đang ở nơi nào?"

"Người là muốn đối phó các nàng?" Trương Linh Nhi đối với (đứng) Liễu Nhất Bạch ý đồ rõ ràng trong lòng, nàng nhàu mày một cái, nói: "Liễu sư huynh phải đối phó ta hai người sư tỷ sợ rằng phải phí nhiều chút tay chân. . ."

"Ha ha, Trương sư muội, ta đã có bảy thành nắm chặt có thể đưa các nàng diệt trừ. Bất quá còn cần người cung cấp xuống các nàng hành tàng."

"Ồ? Sư huynh là cần gì phải tự tin như vậy? Ta biết người năng lực chiến đấu Tông Sư Trung kỳ cao thủ, nhưng người cũng chỉ có thể kéo một người. . . Lại thêm một cái sợ rằng. . ."

Liễu Nhất Bạch cười một tiếng, tiến tới Trương Linh Nhi bên tai thấp giọng rỉ tai mấy câu sau, nàng mặt đẹp nhất thời trở nên đỏ hồng.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Chúng ta đều yêu điên

Bây giờ sau, Liễu Nhất Bạch nhận được Trương Linh Nhi mật thư, nàng lưỡng người sư tỷ Sơ Hạ, Mạn Văn tương hội tại lúc hoàng hôn xuất hiện ở U Châu bên ngoài thành ba dặm chỗ tiểu trong rừng rậm, nàng cũng sẽ cùng nhau đi tới, phối hợp Liễu Nhất Bạch đánh giết các nàng.

Ở đêm hôm đó đem muốn lợi dụng Sơ Hạ, Mạn Văn hai người kinh nguyệt trong lúc làm văn chương ý tưởng nói cho Trương Linh Nhi sau, lại bị nàng vô tình đã kích một phen. Nữ tử kinh nguyệt trong lúc mặc dù hành động hơi có bất tiện, không thể tiến hành vận động dữ dội, thế nhưng gần là đối với cô gái bình thường mà nói. Giống như Sơ Hạ, Mạn Văn hai người đã đạt tới Tông Sư Cảnh Giới, người sau càng là Tông Sư Trung kỳ cao thủ, ở kinh nguyệt trong lúc mặc dù sẽ bó tay bó chân, nhưng cũng có thể phát huy ra tám phần mười thực lực.

Đây cũng là tại sao từ xưa tới nay chưa từng có ai sẽ theo nữ nhân kinh nguyệt phương diện tìm kiếm đột phá khẩu, bởi vì này đối với (đứng) một cái Võ Giả mà nói xác thực coi là một kiện không liên quan đau khổ chuyện nhỏ.

Ấm áp ánh mặt trời, xuyên thấu qua trù mật lá cây rơi xuống, thành điểm một cái kim sắc quang sáng.

Liễu Nhất Bạch ở đã sớm địa điểm ước định ngồi tĩnh tọa điều tức, hần nhất định phải điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, ở Trương Linh Nhi kéo Sơ Hạ thời điểm, hần muốn lấy tốc độ nhanh nhất diệt trừ Mạn Văn, cuối cùng lại lực tổng hợp đánh chết Sơ Hạ.

Xa xa sừng sững quần sơn, ở ánh mặt trời chiếu ánh xuống, phủ thêm màu vàng kim áo khoác, lộ ra đặc biệt mỹ lệ.

Liễu Nhất Bạch trên đỉnh đầu toát ra tí ti bạch khí, hần có loại dự cảm, hần cách tiến vào Tông Sư Cảnh Giới không xa, coi như không giết Trương Linh Nhi lưỡng người sư tỷ, hần cũng cần gấp một trận đại chiến sinh tử tới thăng hoa Võ Cảnh.

Bây giờ nhiều hơn nữa thể ngộ với hần mà nói đã không có tác dụng, chỉ không hề ngừng chiến đấu, dùng võ vào vũ tài có thể tranh một tia phá vỡ mà vào Tông Sư đại môn cơ hội.

Thái dương cuối cùng muốn nhất nhập hắc ám, vốn là kim quang giờ phút này cũng huyền hóa thành đỏ nhạt huyết quang, hơi chút đến gần Lưu Vân lúc này cũng dâng lên đỏ bừng ánh lửa, ánh chiếu ở Liễu Nhất Bạch trắng nõn trên mặt.

Hần hai trông mắt chậm chậm mở ra, bốc lên thân, nhìn tiền phương vàng óng rừng rậm sâu bên trong, lâm bẩm: "Nên làm một chấm dứt."

Trong rừng giạt mình một mảnh chim, mấy đạo như chuông bạc tiếng cười từ đằng xa mơ hồ truyền tới.

Xa xa là mông lung phiêu nhẹ khói chiều, đậu ở cây khô bên trên hoàng hôn nha, cùng dần dần lờ mờ kim quang. . . . Ba đạo dụ dàng bóng người chậm chậm đi ra, chột chột dừng lại.

"Thật là đòi người nơi nào không gặp nhau a, mấy vị tỷ tỷ vẫn khỏe chứ à?" Liễu Nhất Bạch theo một mặt 'Khấp sợ' Trương Linh Nhi trên người quét qua, nhìn nàng lưỡng người sư tỷ khẽ cười nói.

Hần không có dùng Dịch Dung Thuật di chuyển đổi dung mạo, mà là lấy diện mạo như trước không có sợ hãi đứng ở ba người trước mặt.

Đây là nữ tử cũng chính là Sơ Hạ, nàng theo mới đầu khấp sợ biến chuyển thành tức giận, quỳ rũ cô gái cùng nàng quan hệ thân mật nhất, bây giờ

toàn bộ bởi vì Liễu Nhất Bạch mà trải qua khuất nhục cuối cùng càng là ô nhục mà chết. Phải nói tại chỗ ai rất muốn Liễu Nhất Bạch chết, đó nhất định là nàng không thể nghĩ ngờ.

"Ha ha, ta đang muốn tìm ngươi thì sao, không nghĩ tới ngươi lại đưa tới cửa. Ta thật là không nghĩ tới đường đường Danh Môn Chính Phái đệ tử lại hạ thủ ác độc như vậy, ta xem ngươi mới là Ma, ngươi so với chúng ta Ma Giáo người càng tàn nhẫn, càng vô tình."

Nhìn Sơ Hạ đã trải qua vụn vỡ gương mặt, Liễu Nhất Bạch thở dài nói: "Thật ra thì ta cũng không muốn, nếu không phải là các ngươi buộc ta, ta làm sao có thể đối với (đúng) một cái như hoa như ngọc nữ tử hạ thủ được. . . . Ôi chao. ."

"Nói nhiều vô ích, hôm nay ngươi dám đưa tới cửa thật không biết ngươi là có to lớn dựa vào cũng là ngươi quá tự phụ. Nếu như là người sau nói, ta nhớ ngươi nên vì ngươi tự phụ trả giá thật lớn, chúng ta nơi này chính là ba cái Tông Sư Cảnh Giới cao thủ." Bên cạnh trung niên nữ tử Mạn Văn nói.

"Ha ha ha ha. . . . Là ai phải trả giá thật lớn còn chưa nói được đây. . . ." Liễu Nhất Bạch Huyết Kiếm khẽ gợn lên, múa ra rồi mấy đóa kiếm hoa."Các ngươi Hợp Hoan Phái Mị Thuật không gì hơn cái này, xem ta như thế nào phá xuống các ngươi vẫn lấy làm kiêu ngạo 'Nghiêng nước nghiêng thành'." Vừa nói hất tay phải cầm kiếm ngược đeo ở sau lưng, rồi sau đó cười tủm tỉm nhìn ba người.

Sơ Hạ cùng Mạn Văn nghe được hắn nói toạc giải 'Nghiêng nước nghiêng thành' lúc lòng mày không khỏi nhú một chút, này chạm tới các nàng đau ngầm Hợp Hoan Phái Mị Thuật từ xưa chính là danh truyền Trung Nguyên, 'Nghiêng nước nghiêng thành' càng là đứng đầu võ học,

Trừ phi là cảnh giới cao hơn người thi thuật nhiều lắm, nếu không là thành thật không thể nào tùy tiện phá giải.

"Ngươi có thể đừng nói khoác mà không biết ngượng, có bản lĩnh nói ngươi liền tới thử một chút." Trương Linh Nhi một mặt 'Căm giận' chỉ Liễu Nhất Bạch.

Nhìn nàng nghiêm trang đáng vẻ, Liễu Nhất Bạch thiếu chút nữa không nhịn được bật cười, thầm nói: "Nữ nhân quả nhiên đều là trời sinh diễn kỹ phái."

"Được, ta tác thành các ngươi." Liễu Nhất Bạch từng bước một hướng các nàng đi tới, mỗi đi về phía trước một bước, lớn đất phảng phất cũng vì đó run rẩy động một cái. Cả người hắn Tinh, Khí, Thần kết hợp mà một, vô cùng cường đại Sát Niệm bao phủ phụ cận mỗi một tấc không gian, cả người khí thế không ngừng leo lên. Cương nghị gò má, lãnh khốc vô tình cặp mắt biểu minh cái kia phải giết quyết tâm, vô hình sát khí từ hắn trên người tản ra. Lạnh lùng sát khí khiến cho trong không khí đi tán một luồng Tử Vong mùi vị, khiến người xuất phát từ nội tâm cảm thấy sợ hãi, cảm thấy run rẩy.

Vô cùng cường đại khí thế, khiến người run rẩy sát khí khiến cho Trương Linh Nhi, Sơ Hạ hai người không tự chủ được lui về sau một bước, lưỡng toàn thân người đều bị mồ hôi đánh thấu. Nhìn vài chục trượng bên ngoài Liễu Nhất Bạch, hai người có một loại ảo giác, vậy không phải là một người, đó là một cái Thần, là một cái Ma, là một tòa cao không thể chạm đỉnh núi.

Hiện trường cũng chỉ có thực lực đạt tới Tông Sư Trung kỳ Mạn Văn mới không có bị hắn ảnh hưởng, chỉ bất quá nàng sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, như vậy thực lực đã đầy đủ làm cho các nàng đánh chán 12 phân tinh thần mà đối đãi, dù sao đối với Liễu Nhất Bạch như vậy yêu nghiệt là không thể dùng bình thường nhãn quang đến xem hắn.

Sơ Hạ giờ phút này nội tâm trận trận ba động, trước mắt Liễu Nhất Bạch thật là quá đáng sợ, nhất là cặp mắt kia phảng phất mất đi rồi nhân loại toàn bộ tình cảm, khiến người nhìn mà sợ."Đây là một cái ma quỷ." Nàng ở thầm nghĩ trong lòng, đồng thời sâu trong nội tâm dâng lên một luồng cảm giác vô lực, chiến thắng đối phương tín niệm bắt đầu ở dao động. Một giọt mồ hôi nước tự cô ấy là sáng bóng như mặt ngọc gò má hoa rơi mà xuống, nàng mơ hồ cảm giác Liễu Nhất Bạch dám một mình trước đi đối phó các nàng ba cái Tông Sư, không phải là bởi vì hắn tự phụ, mà vừa vặn là bởi vì hắn có cực mạnh tự tin. . . .

Trương Linh Nhi Đại Sư Tỷ Mạn Văn nhìn khí thế không ngừng leo lên, như một tòa núi lớn như vậy nặng nề Liễu Nhất Bạch một trận hồi hận: Hợp Hoan Phái không nên dẫn đến người này, nếu chọc sau đó phải bắt hắn lại lúc quả thực không nên đưa hắn lưu lại. Mạn Văn di chuyển, nàng không thể ở chờ đợi, nàng không thể để cho đối phương khí thế nhảy lên tới cực điểm. Một cái giống như Thu Thủy như vậy sáng ngời bảo kiếm mang theo sáng chói phong mang nghiêng chém xéo về phía rồi Liễu Nhất Bạch thất lưng.

Sơ Hạ thấy vậy cũng rút kiếm xông về Liễu Nhất Bạch, nhưng không ngờ sau lưng một đạo ác liệt Kiếm Thế hướng nàng sau lưng đánh tới. Nàng cả kinh thất sắc hướng bên cạnh lăn một trượng tránh thoát này sức thế đã lâu một kiếm.

"Tại sao?" Sơ Hạ xoay người cảm tức nhìn thiếu niên cường cầm kiếm Trương Linh Nhi, nàng không nghĩ ra cùng với nàng cùng nhau lớn lên tiểu sư muội vì sao lại đột nhiên đối với nàng động thủ, các nàng nhưng là có vài chục năm cảm tình a. . . .

"Chẳng lẽ nàng là coi trọng Liễu Nhất Bạch tên mặt trắng nhỏ này?"

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Giết người bất quá đầu rơi xuống đất

"Hắc hắc. . . ." Liễu Nhất Bạch sắc mặt dâng lên một vết lãnh khốc nộ cười, đối mặt khí thế hung hung Mạn Văn, hắn liên tục bỏ ra lưỡng kiếm sau, ở kiếm khí ùng ùng giao phong trong tiếng bay lên trời, rồi sau đó đầu dưới chân trên, hai tay ôm kiếm đâm thẳng nàng thiên linh. Một kiếm này tập trung hẳn trọn đời công lực, mũi kiếm ngay cả run lên sáu lần, Lục đạo phong mang, Lục đạo Vô Kiên Bất Tội kiếm khí màu đỏ ngòm phô thiên cái địa như vậy tự Mạn Văn đỉnh đầu rơi thẳng xuống.

Trong thiên địa phẳng phát tràn đầy quang vũ, một mảnh tia máu tràn ngập ba trượng chu vi toàn bộ không gian. Phát ra đáng sợ như vậy một kiếm sau Liễu Nhất Bạch lại không buông lỏng chút nào, hắn biết đối thủ đáng sợ, không dám khinh thường chút nào.

Quả nhiên, một kiếm này cũng không có vậy khốn Mạn Văn, lưỡng nói kiếm khí màu trắng quanh quần lên, như lưỡng con thần long như vậy đem tia máu vụn nát bấy, trong thiên địa phẳng phát vân khai vụ tán như vậy lại hồi phục thanh minh.

Bất quá, Mạn Văn trên mặt vốn là thần sắc khiếp sợ, một cái Kiếm Khí Xuất Thể hậu bối lại cùng với nàng đấu ngang sức ngang tài, thật là khiến người không thể tưởng tượng nổi.

Liễu Nhất Bạch cặp mắt thần quang trong trẻo, chỉ lại có vẻ lãnh khốc vô cùng. Tay phải hắn Huyết Kiếm không ngừng vũ động, chỉ không có chút nào kiếm khí lộ ra, nhưng mà toàn bộ không gian dường như muốn bị xé nát, phát ra chói tai rách găm tiếng. "Hậu tích bạc phát, một kiếm thông thiên!" Một đạo to lớn Quang Trụ bỗng nhiên theo mũi kiếm xì ra.

Đối mặt kinh khủng như vậy một đòn, Mạn Văn không dám cùng tranh tài, thân thể trên không trung miễn cưỡng lướt ngang vài thước, đồng thời phát ra xuất thể kiếm khí ngăn trở cột sáng này dư âm đánh vào.

Lúc này Liễu Nhất Bạch trường kiếm đứng lúc đâm tới, "Yêu Nữ, đòi sau đầu thai làm một kỹ nữ thật tốt câu dẫn nam nhân, không muốn giống như kiếp này như vậy người đã trung niên còn là một Lão Xử Nữ."

Mạn Văn thẹn thùng nào không dứt, nàng bây giờ căm ghét người trước mắt này, tuổi tác nhỏ như vậy miệng lại như thể cái đó độc, động thủ cũng lãnh khốc vô tình, khiến nàng chật vật không dứt. "Đáng chết Huyết Ma người đi chết đi." Nàng thân thể lần nữa lướt ngang, chém ra một kiếm sau nhanh chóng rơi xuống đất.

Một lọn tóc tự không trung phiêu sái mà xuống, Liễu Nhất Bạch trường kiếm một cái bay lượn, đem toàn bộ sợi tóc đều dính vào trên thân kiếm, thả ở trước mũi, nói: "Nghe có một luồng rau cúc vàng mùi vị, người đã trung niên quả nhiên chính là không giống nhau a. . . . Ha ha."

"Người tên hỗn đản này. . ." Mạn Văn cau giận không dứt, nàng từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị làm nhục như vậy, mỗi lần đi ra ngoài lúc thi hành nhiệm vụ sau khi những nam nhân xấu kia cái nào không phải là bị nàng mê đầu óc choáng váng? Giờ khắc này ở Liễu Nhất Bạch nơi này lại bị hình dung thành một viên rau cúc vàng.

Nhưng nàng rất nhanh lại bình tĩnh lại, lắng xuống lửa giận trong lòng, "Tên hỗn đản này cùng thực lực của ta không phân cao thấp, mà bên kia Linh Nhi sư muội lại chẳng biết tại sao đột nhiên làm phản, ta bây giờ được mau sớm bắt hắn lại. . . ."

"Người rất tốt. . . . Ta thề nhất định phải đem đầu lưỡi người cắt đi đồ nhắm" Mạn Văn hung tợn phát ra thề độc, nàng hai tròng mắt chớp động yêu dị ánh sáng Cấp Tốc hướng Liễu Nhất Bạch lao đi.

Liễu Nhất Bạch trên mặt lại khôi phục lãnh khốc vô tình biểu tình, lẩm bẩm: "Lại vừa là Mị Thuật sao. . . . Ha ha. . . ."

Mạn Văn xông lên lại cùng Liễu Nhất Bạch kịch đấu rồi hơn mười chiêu, lại phát hiện hắn hoàn toàn không chịu chính mình Mị Thuật ảnh hưởng, "Không thể nào, tâm trí lại kiên định người chứng kiến ánh mắt ta cũng sẽ trầm luân, trừ phi hắn là cái người mù. . . ."

Mạn Văn thần sắc động một cái, cảm thấy có chút không được tự nhiên, một loại bị người ta nhòm ngó cảm giác tự nhiên nảy sinh. Nàng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Liễu Nhất Bạch ánh mắt phiêu hốt, căn bản cũng không có nhìn ánh mắt của nàng, mà là trừng trừng nhìn chăm chăm ngực nàng không rời mắt, trên mặt còn lộ ra một bộ rất hưởng thụ dáng vẻ.

"Không biết xấu hổ." Mạn Văn tức giận đỏ mặt, bảo kiếm hung hăng chém về phía hắn mặt.

Liễu Nhất Bạch muốn chính là cái này hiệu quả, tay trái trường kiếm phát ra một đạo sáng chói Kiếm Mang đánh thẳng nàng thất lưng, Mạn Văn trở về chém lúc lại kinh hãi phát hiện đạo kiếm quang kia đã trải qua từng mảnh đứt từng khúc, biến hóa làm một mũi thuyền Kiếm Vũ, đánh úp về phía nàng toàn thân các nơi. Bị dọa sợ đến nàng thân thể gấp về phía sau ngã, dấn vào đất lướt ngang vài thước. Nàng vừa mới đứng lên, trường kiếm lại vạch ra thật dài một đạo đuôi mang đánh úp về phía rồi nàng, nàng lần nữa lắc mình.

Nhưng là đang lúc ấy thì, Liễu Nhất Bạch kia cường hãn Chương Lực đã tập đến sau lưng nàng,

Mạn Văn mà sợ đến về phía trước xông tới.

"Phanh" Liễu Nhất Bạch Tả Chương kết kết thật thật đánh vào nằng trên lưng, mặc dù nằng hóa đi Liễu Nhất Bạch phần lớn Chương Lực, chỉ chu cái miệng nhỏ, hay lại là phun ra tốt mấy ngụm máu tươi, chịu rồi nội thương nghiêm trọng.

Mạn Văn hung hăng trợn mắt nhìn Liễu Nhất Bạch, "Người đáng chết này một vạn lần khôn kiếp, sớm muộn ta cho người cầu sinh không thể, muốn chết không được." Coi như xinh đẹp dung nhan tất cả đều là vẻ tàn nhẫn.

"Ta rất chờ mong, chỉ bất quá người sợ là không cơ hội này. . . ." Liễu Nhất Bạch hai tay vòng ngực, cười tủm tỉm nhìn phía sau nằng.

Mạn Văn thầm nói không hay, cuống quýt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Linh Nhi mặt vô biểu tình đứng ở sau lưng nằng, dùng kiếm nghiêng chia về phía nằng. Mà nằng một cái khác sư muội Sơ Hạ đã trải qua ngã xuống trong vũng máu không nhúc nhích, hiển nhiên là đã chết.

"Trương Linh Nhi, người rốt cuộc đang làm gì? Chúng ta có thể là đồng môn các sư tỷ a. . . ." Mạn Văn sắc mặt tái nhợt, rồi sau đó như là nghĩ đến cái gì, "Ha ha. . . . Ta biết rồi. . . Ta đều hiểu. . . Người là Gian Tề có đúng hay không?"

Trương Linh Nhi từ chối cho ý kiến, không có nói là, cũng không nói Không Phải. Bây giờ nằng tâm trạng vạn phần lộn xộn, vừa mới cùng Sơ Hạ chiến đấu vốn là có thể nhanh hơn kết thúc, nhưng lại có đến vài lần nằng không xuống tay được, 'Người không phải là cỏ cây, ai có thể vô tình.' mặt dựng vào nhau hơn mười năm chị em gái, coi như là Chính Ma bất lưỡng lập nằng cũng không nguyện ý đối với (đúng) người bên cạnh huy động Đồ Đạo. Nhưng là nằng không thể không làm như vậy, đây là nằng số mệnh. . . .

"Ha ha ha ha. . . Quả nhiên là như vậy. . . ." Mạn Văn chán nản ngồi dưới đất, cười thầm nói: "Coi như người là chính đạo phái tới Gian Tề, nhưng chúng ta sư tỷ muội chung một chỗ nhiều năm như vậy, coi như là tảng đá cũng hẳn đem người bùng bít nóng đi. . . Ha ha. . . Chúng ta ai vì chủ này ta có thể lý giải, nhưng người. . . Nhưng người tại sao có thể nhẫn tâm như vậy tự mình đối với người chiếu cố người hơn mười năm các tỷ tỷ hạ thủ? À?"

"Mạn Văn sư tỷ. . . Thật xin lỗi. . . ." Trương Linh Nhi giờ phút này cũng bị Mạn Văn bị thương lời nói xúc động, nhớ tới đã từng từng ly từng tí, hai hàng thanh lệ theo khỏe mắt nằng không tiếng động chảy xuống.

Mạn Văn trong nháy mắt phảng phất già đi rất nhiều, trên mặt nhỏ nhẹ nếp nhăn cũng thay đổi càng rõ ràng, nằng thần nhiên nhìn liếc mắt roi lệ Trương Linh Nhi, lại hơi liếc nhìn mặt vô biểu tình Liễu Nhất Bạch, đằng phun ra búng máu tươi lớn, "Giết người bắt quá đầu roi xuống đất. . . Người muốn Sư Tỷ mệnh còn không dễ dàng sao? Ha ha ha ha. . . . Cầm đi đi. . . . Coi như ta mất bị mù, nhìn lầm rồi người. . . ."

Mạn Văn cuối cùng nhìn một cái Trương Linh Nhi, chợt ngã xuống đất không dậy nổi, trợn tròn hai mắt chết nhìn chòng chọc trên đầu đỏ nhạt tà dương. Không trung Hà Quang dần dần lãnh đạm đi xuống, đỏ thắm biến thành xếp hàng Hồng, duy Hồng lại biến thành đỏ nhạt, cuối cùng, đem hết thảy các thứ này hồng quang đều biến mất thời điểm, ánh mắt của nằng vẫn là không có nhắm lại.

"Sư Tỷ. . . ." Trương Linh Nhi nhìn tự đoạn tâm mạch thi thể đã trải qua biến hóa lạnh giá Mạn Văn, nằng hai tay nhịn không được run, một lát sau, nằng lại bắt đầu nghẹn ngào, cũng định lấy tay che giấu nằng thống khổ, cô ấy là thỉnh thoảng khóc sụt sùi biến thành kéo dài không ngừng thấp giọng khóc tí tì, nằng hai mắt nhắm chặt đến, dùng răng cắn quả đấm mình, nghĩ (muốn) hết sức ngăn lại khóc thút thít.

Chỉ nước mắt tựa hồ không ngừng được hạ xuống, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể hóa giải trong lòng nằng thống khổ.

"Xuân như trước, người không gầy, nước mắt Hồng Áp Giao tiêu thấu qua. Tháng tư mười bảy, đúng là năm ngoài hôm nay. . . ." Trương Linh Nhi quay lưng lại, nằng không với Liễu Nhất Bạch cáo biệt, trong miệng không ngừng ní non cái gì tự cổ hướng trong rừng sâu bên trong đi tới. . . .

"Ma cũng hữu tình. . . ." Nhìn cô đơn rồi đi Trương Linh Nhi, Liễu Nhất Bạch than nhẹ một tiếng, đem đã trải qua lạnh giá cứng ngắc Sơ Hạ, Mạn Văn thi thể hai người đào cái hố chôn đi xuống, cùng sử dụng trường kiếm nạo hai khối tấm ván cắm đi lên, phía trên có khắc là các nằng tên.

"Người không thể làm sự tình, liền để cho ta tới thay người hoàn thành đi, coi như là ta đối với người bồi thường. . . ."

Phía Tây là tà dương ánh tà dương, phía đông không trung đang ở dâng lên trăng sáng phát ra nhàn nhạt huy hoàng từng cái cái dần dần biến mất, một cái khác dần dần sáng lên. Liễu Nhất Bạch xách trường kiếm, bước nhanh hướng Quan Ngoại phương hướng đi tới.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Đạp Tuyệt Vô Ngân vào Tây Hạ

Ai Lao Sơn sâu bên trong

Liễu Nhất Bạch chân khí trong cơ thể tuôn ra, ánh trắng như nước theo bốn phương tám hướng hướng hấn vọt tới, nguyên vốn có chút âm đậm mông lung rừng cây thoáng cái biến hóa sáng lên. Cả người hấn như chiếu lấp lánh bình thường, trên người quang mang loé lên.

Vô cùng chân khí màu đen từ hấn trên người tản ra, cường đại Ma Tức tràn ngập trong rừng mỗi một tấc không gian.

Liễu Nhất Bạch ngày dài phát tung bay, không gió mà bay, hai mắt như không đáy lỗ đen bình thường kinh khủng dọa người, lực lượng cường đại ba động lấy hấn làm trung tâm giống như là thủy triều hướng khắp nơi khuếch tán ra. Vô Kiềm Bất Tội Ma Khí khiến hấn trong vòng ba trượng cây rừng âm ẩm gây, rồi sau đó bạo nổ vỡ đi ra.

"Xoạt xoạt" một tiếng vang nhỏ, bên hông hấn Cổ Phật Xá Lợi lại dăm hờ ra một đạo rất nhỏ khe hở.

"Chẳng lẽ ta thật là Ma căn thâm chủng sao? Ngay cả viên này Phật Môn Xá Lợi cũng không áp chế được trong cơ thể ta 'Độ Ma Tâm Kinh' chân khí, tổ sư tuổi già rốt cuộc là trải qua cái dạng gì đã kích lại sáng chế ra kinh khủng như vậy vô công, cả kia ba giọt Chân Ma máu cũng bị cắn nuốt rồi. . . . Cứ thế mãi, sợ rằng này viên này Phật Môn Xá Lợi cũng không chịu nổi thời gian bao lâu. . . ."

Liễu Nhất Bạch trán khóa chặt, hấn bây giờ đã trải qua thành công bước chân vào Tông Sư Cảnh Giới, trong cơ thể sức mạnh mẽ khiến hấn có loại có thể lên ngày tróc tinh nã nguyệt ảo giác. Chẳng qua là này trong cơ thể mãnh liệt Ma Khí khỏi bệnh càng cường thịnh, đợi một thời gian nhất định sẽ đem hấn đẩy về phía vận ác vực sâu, đến lúc đó hấn phải làm gì?

"Thay đổi, thay đổi, hắc hắc, sau này ta còn là tùy tâm sở dục đi, ta vẫn là ta, cho dù người mang Ma Công thì như thế nào? Đến lúc đó đều không làm gì được ta, huống chi là Chính Ma Lưỡng Đạo vậy quết."

.

Liễu Nhất Bạch cả người nóng ran vô cùng, cả người trên dưới phảng phất tràn đầy vô cùng lực lượng, có một luồng không phát không được cảm giác. Hấn ở trong rừng đại khai đại hợp, sáng chói kiếm khí từ tay hấn bàn tay tản ra, tựa như Thần Long, tựa như thiểm điện, vô cùng phong mang khác cảnh gây lá úa bay khắp nơi truyền đi, cổ thụ chọc trời từng cây té xuống, hóa thành nát bấy, trong rừng ánh sáng chỗ đi qua một mảnh hỗn độn.

Đợi càng về sau, hào quang óng ánh dần dần thực chất hóa, xuất thể kiếm khí xảy ra chất biến biến hóa, đỏ như màu máu thực chất Kiếm Cường thay thể xuất thể kiếm khí.

"Ha ha, Mộ Tu Hàn, ta rốt cuộc phá vỡ mà vào Tông Sư Cảnh Giới rồi. . ."

"Cuồng Thảo Kiếm Quyết!"

Hấn từ bên hông rút ra trường kiếm bắt đầu thi triển bộ này 'Độ Ma Tâm Kinh' bên trong ghi lại chỉ có Tông Sư Cảnh Giới mới có thể tu luyện tới cao Kiếm Quyết, hơn mười đạo, mấy trăm đạo, mấy ngàn đạo kiếm ảnh nặng nề gập gập hợp lại cùng nhau, ngưng tụ thành một màn ánh sáng, trường kiếm màu đỏ ngòm như muốn đánh Phá Hư Không bình thường, đem không gian lôi kéo trợn trợn vận vẹo.

Ngẩng cao chiến ý, tựa như muốn cùng trời tranh cao thấp một cái, khí phách nghiêm nghị Tâm Pháp khác rừng cây sâu bên trong đủ loại dã thú đều cảm thấy trợn trợn run sợ.

Kiểm quang sền soẹt, sấm gió trợn trợn, máu cương khí kim màu đỏ kèm theo cuộn cuộn tiếng sấm ở trong rừng kích động. . .

Này nhất định là một cái chưa chop mắt đêm, trong rừng cây ừng ực âm thanh kinh động Ai Lao Sơn bên trong từng cái Hợp Hoan Phái cứ điểm đệ tử, chỉ không có một người dám lên trước xem, hiện trường cũng chỉ có Trương Linh Nhi biết là ai ở đó nổi điên.

"Thế gian lại thêm một người Tông Sư cường giả, vui vẻ lại thật đáng buồn. . . ." Trương Linh Nhi than nhẹ một tiếng, cũng không nhiều giải thích thêm, xoay người hướng bên trong căn phòng đi tới, lưu lại một liên quan (khô) kinh nghi bất định Nữ Đệ Tử cạnh tại chỗ.

Hôm sau, Hợp Hoan Phái đệ tử trợn mắt hốc mồm, tối hôm qua kiếm khí ngang dọc cánh rừng kia đã bị san thành bình địa, đầy đất cành gãy lá úa cùng mặt gỗ, khắp rừng cây đã trải qua hoàn toàn biến mất rồi.

"Trời ơi, rốt cuộc là cái nào cuồng nhân ở chỗ này luyện kiếm a, lại tạo thành kinh khủng như vậy thanh thế."

"Tối hôm qua nghe Trương sư tỷ ý tứ, thật giống như nói là cái đó Huyết Ma Liễu Nhất Bạch."

"Người đây cũng có thể đoán được? Người có Tha Tâm Thông a người. . . ."

"Hi hi, đây cũng không phải. Ta cũng vậy tùy tiện đoán mò, dù sao gần đây khoảng thời gian này cũng chỉ có hấn thường thường hoạt động ở nơi này một mảnh, hơn nữa ta nghe nghe thấy hấn một mực ở vào Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới đại viên mãn đây, không ra ngoài dự liệu nhất định là hấn ở chỗ này đột phá."

"Ồi chao, khó trách trong phái ba cái Tông Sư Cảnh Giới Sư Tỷ toàn bộ đều bị hấn giết nữa nha. . . . Nếu quả thật là hấn bước chân vào Tông Sư Cảnh Giới,

Chỉ sợ cũng chỉ có Tổng Chủ mới có thể đối phó hần."

....

Gần Nguyệt đến, trong chốn võ lâm tai họa không ngừng, đầu tiên là Ma Giáo các phái dẫn đầu khơi mào tranh chấp, đưa tới chính đạo đều phái nhân sĩ khủng hoảng; phía sau lại có Liễu Nhất Bạch Tây Lương Châu trên đũa Công Chúa đầu hàng địch Tây Hạ; sau đó Tổng Nhất Phi Đan Kiếm lực chiến Quý Thư Huyền chỉ vì đòi một câu trả lời hợp lý, kia vừa đứng kinh thiên động địa, cách đến thật xa liền có thể nhìn thấy ngang dọc kiếm khí. Cũng không ai biết cụ thể xảy ra chuyện gì, chỉ biết là sau đó Tổng Nhất Phi im lặng không nói gì, bình an khiến không việc gì rồi đi; sau đó chính là Liễu Nhất Bạch lãng nhục Thủy Nguyệt Am đứng đầu đệ tử kiệt xuất Thanh Thủy ni cô, tàn sát mấy chục chính đạo đệ tử, Diệu Âm Thân Ni giận mà hạ sơn, thế phải lung bắt hung thủ quy án.

Hôm nay, lại truyền tới một khiếp sợ võ lâm tin tức —— Thượng Cổ Ma Đạo Đại Phái Hợp Hoan Phái tái xuất giang hồ, lại bị Liễu Nhất Bạch chém giết ba gã Tổng Sư Cảnh Giới cao thủ, hung hăng diệt một phen bọn họ uy phong.

Chuyện này như như con lốc truyền khắp võ lâm, đưa tới mọi người nhiệt nghị.

"Này Lạc Hà Môn đệ tử Liễu Nhất Bạch rốt cuộc là chính hay lại là Tà a, tại sao thế nhân truyền hần như vậy thập ác bất xá, hần lại cho chúng ta chính đạo chém giết Hợp Hoan Phái ba cái Tổng Sư, thật là kỳ quái a."

"Ồi chào, ai nói không phải sao. Các ngươi suy nghĩ một chút, Tổng Sư a, khái niệm gì. Tùy tiện xuất ra một cái đều là nhất phương Cự Bá, huống chi là ba cái, đây chính là Hợp Hoan Phái lực lượng trung kiên a, lại bị Huyết Ma dễ dàng như thế chém giết. Ta nghĩ, hần hần là bước chân vào Tổng Sư Cảnh Giới rồi. . ."

"Hừ, cái này Huyết Ma Ác Quán Mãn Doanh, các ngươi có thể đừng bởi vì hần giết mấy cái Ma Giáo đệ tử mà đối với hần biến chuyển quan niệm. Hoa Dương công chúa thì coi như xong đi, hần thậm chí ngay cả Thủy Nguyệt Am Tiểu Ni Cô đều không buông tha, đơn giản là nhân thần cộng phần."

"Đúng, không sai, Hợp Hoan Phái người Tự Nhiên có chúng ta người trong chính đạo đối phó, cần gì phải hần Liễu Nhất Bạch xuất thủ. Hừ, hần chỗ làm chuyện xấu chính là giết hần một vạn lần cũng không đủ."

....

Ai Lao Sơn bên trong cỏ xanh như tấm đệm, hoa tươi thơm tho, mà ngoài núi lúc này đúng là ngày đông giá rét tháng chạp đang lúc, gió rét gào thét, bông tuyết Bay phiêu, trong thiên địa một mảnh trắng xóa.

Một người cao lớn bóng người ở trên mặt tuyết một mình mà đi, bay lượn bông tuyết ở quanh người hần ba thước ra ngoài như bị ngăn trở bình thường chảy xuống một bên, trên mặt tuyết không có để lại hần một chút dấu chân, quả thực là Đạp Tuyết Vô Ngân.

Nếu để cho người giang hồ chứng kiến như thế hình ảnh, nhất định sẽ thất kinh, tới người đã làm được Tổng Sư mới có Chân Cương Hộ Thể, ngàn dặm đạp sóng Vô Ngân cảnh, đây là trần thế trong cao thủ Đế Giả, là vô địch tượng trưng.

Người này đúng là Liễu Nhất Bạch, hần Xuyên Sơn vượt đèo, trèo mỏm đá tẩu bích, rốt cuộc đã tới một mảnh bình nguyên.

Lầm liệt hàn gió thổi vào mặt như dao cắt bình thường, nhưng là hần chẳng qua là người mặc đơn bạc trường sam màu trắng, cực lạnh tựa hồ đối với hần không có ảnh hưởng. Trên lưng hần nghiêng đeo một cây trường kiếm, cả người nhìn lúc nào tới trôi giạt như tiên, phảng phất như Thiên Giới người trong.

Trên mặt tuyết cô đơn bóng người cũng không tiêu điều, Liễu Nhất Bạch trên người tản ra một luồng trường cùng khí tức, nhưng mà nếu như cẩn thận cảm giác, liền sẽ phát hiện ở đó trường cùng khí tức phía sau tràn đầy một luồng sôi sục ý chí chiến đấu, một luồng sôi sục chiến ý. Đây là háo chiến bản tính, hay lại là che giấu ở ôn hòa xuống tà ác?

Liễu Nhất Bạch đứng ở trên mặt tuyết hô lớn: "Tây Hạ, các ngươi khác tính tới!"

Thanh âm tựa như Long Ngâm Cửu Thiên bình thường, trên không trung kích động thật lâu, bay lượn bông tuyết bị như tiếng sấm thanh âm dao động trên không trung ả chẳng ngừng run rẩy, toàn bộ trắng xóa Thiên Địa tựa hồ cũng đi theo run sợ đứng lên.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Quân tử giấu khí với thân chờ thời

Hưng Khánh Phủ, Tây Hạ Đô Thành.

Chỗ Tây Bắc đất liền, cũng không dựa vào cũng không duyên hải Hưng Khánh Phủ, lại có "Cửa ải lên Giang Nam" mỹ xưng. Đã là "Giang Nam", liền không thể rời bỏ một cái "Nước" chữ. Đừng tưởng rằng Tây Bắc chính là nghèo tích Hoang Vu Chi Địa, Ngân Xuyên bình nguyên đứng hàng Hạ Lan Sơn Mạch cùng Ordos cao nguyên giữa mắt vào tay giặt vũng, chỗ trùng chi chít như sao trên trời. Hoàng Hà nghìn trăm vạn năm tới đông đưa đôi đường vô số lần, cộng thêm Hạ Lan Sơn son hồng không ngừng xâm tiết, nước ngầm vị nâng cao, cho Ngân Xuyên bình nguyên lưu lại phong phú đất ngập nước tư nguyên.

Hai bên đường phố cửa hàng mọc như rừng, sắp tối chiều tà ánh chiều tà nhân nhật phổ vẩy vào gạch đỏ xanh miêng ngói hoặc là kia ánh mắt tươi đẹp lầu các Bay trên mái hiên, cho trước mắt này một mảnh Phồn Thịnh Đô Thành cảnh đêm tăng thêm mấy phần mộng lung và ý thơ.

Liễu Nhất Bạch tùy ý đi ở trên đường chính, không cố kỵ chút nào người đi đường nhìn hấn lúc quái dị ánh mắt. Điều nói vào Hương muốn tùy tục, hấn ngược lại không có một chút như vậy giác ngộ, nên là dạng gì ăn mặc còn là dạng gì ăn mặc.

Thật ra thì ngược lại không phải là hấn không cẩn thận, mà là ở lai lịch bên trên đã trải qua suy nghĩ minh bạch. Cùng với che che giấu giấu, không bằng quang minh chính đại đem Hưng Khánh Phủ nước khuấy đục, hiện tại hấn ở Đại Tổng có thể nói là người người kêu đánh ác nhân, lại có tiếng gió truyền tới hấn đã phản quốc. Tin tưởng ở Tây Hạ vài ở Đại Tổng thám tử từ lâu đem tin tức này truyền về Hưng Khánh Phủ, hấn bây giờ chỉ cần chọn tốt một phe cánh gia nhập, không lo chuyện khó thành.

Huệ Tông Lý Bình Thường dưới trướng có ba cái hoàng tử. Đại Hoàng Tử Lý Thanh, Nhị Hoàng Tử Lý chí, Tam Hoàng Tử Lý Tiêu. Đại Hoàng Tử Lý Thanh làm người khéo léo, tả hữu phùng nguyên, dưới tay lung lạc rồi một nhóm lớn quan chức, mơ hồ có trở thành thái tử tiềm chất; Nhị Hoàng Tử Lý chí Thiên Sinh Thần Lực, ham võ thành ngọc, được xưng Tây Hạ đệ nhất võ sĩ; Tam Hoàng Tử Lý Tiêu ngực không vết mực, cả ngày rời rạc ở nơi bướm hoa, là trong ba người thể lực nhỏ nhất một cái hoàng tử.

Ở tới Tây Hạ trước, Quý Thư Huyền đã sớm đem Tây Hạ hoàng thất thế lực Phân Bộ đại khái với Liễu Nhất Bạch nói một lần, cái này cũng tiết kiệm hấn không ít phiền toái, không cần lại đi tìm hiểu tin tức.

Liễu Nhất Bạch đã trải qua quyết định chủ ý, hấn muốn phải sẽ đi gặp cái này lẫn lộn kém cỏi nhất Tam Hoàng Tử Lý Tiêu, sau đó mượn hấn Teuchi mở hấn ở Tây Hạ khuấy đục nước bước đầu tiên.

Tại sao không chọn thế lực lớn hơn Đại Hoàng Tử Lý Thanh, hoặc là võ lực siêu quần Lý chí đây? Như vậy không phải có thể nhanh hơn đem Tây Hạ nước khuấy đục sao?

Theo Liễu Nhất Bạch cá nhân góc độ, hấn tự nhiên là nghiêng về đầu nhập vào Lý Thanh hoặc Lý chí, chỉ theo Quý Thư Huyền góc độ đương nhiên không hy vọng Liễu Nhất Bạch đem khó gặm trái hồng lưu lại. Bây giờ đi trợ giúp cái đó không thành khí nhất Lý Tiêu đối phó hấn lưỡng người đại ca, sau này cũng có thể ít đi hai cái mạnh mẽ địch thủ.

Lý Thanh, Lý chí đều không phải là kẻ vớ vẩn, chỉ cần hai người bọn họ một người trong đó cầm quyền rồi, đối với (đúng) Đại Tổng mà nói đều có thể là một kiện không nhỏ tai họa.

Tam Hoàng Tử ngay tại Hưng Khánh Phủ phía Tây, Liễu Nhất Bạch đi vòng vo sau, thẳng đi tới trước phủ. Cửa có Đội một tay cầm trường thương hộ vệ, chính cảnh giác nhìn chăm chăm qua lại người đi đường.

Liễu Nhất Bạch tùy tiện tiến lên, lười biếng nói: "Đi nhanh đem chủ tử các ngươi gọi tới thấy ta, liền nói hấn cứu tinh tới."

Hơn mười hộ vệ với liếc góc nhìn vậy sừng sờ nhìn hấn, một người trong đó nhũn mảy một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi là Đại Tổng người? Bắt lại. . ."

Sau lưng hơn mười người nghe hấn ra lệnh lập tức đem Liễu Nhất Bạch vây lại.

"Ha ha. . ." Liễu Nhất Bạch bật cười, "Ngươi chỉ cần với chủ tử các ngươi nói một tiếng Đại Tổng Liễu Nhất Bạch tới thăm viếng, hấn tự nhiên sẽ ra nghênh tiếp."

Vừa mới nói chuyện người kia sau khi nghe xong kinh nghi bất định, đối với những khác người khoát tay một cái, tỏ ý bọn họ trước không nên khinh cù vọng động. Liếc mắt nhìn chăm chăm bình thần ung dung Liễu Nhất Bạch sau, xoay người hướng bên trong phủ bước nhanh tới.

"Tam Hoàng Tử, ngoài cửa có cái tự xưng là Đại Tổng Liễu Nhất Bạch người muốn ngươi đi ra ngoài thấy hấn." Hộ vệ chạy đến sân, chứng kiến đang cùng mấy cái quyền rũ cô gái chơi đùa Tam Hoàng Tử, do dự chốc lát, nhỏ giọng nói.

Lý Tiêu bị người quấy rầy, nhướng mày một cái, quát lên: "Ngươi không nhìn thấy Bản Hoàng Tử ở làm chính sự sao? Cái nào tiểu vương bát con bê to gan như vậy nếu kêu lên ta đi ra ngoài thấy hấn? Loại chuyện nhỏ này còn phải tới xin phép ta,

Ngươi là thùng com sao? Nếu là tùy tiện người nào cũng để cho ta đi thấy hấn Bản Hoàng tự còn muốn hay không sống? Dem hấn loạn côn cho ta đuổi đi."

"Ừ. . . Là. . . Tiểu nhân này đi làm ngay. . ." Hộ vệ cảm như hén, mồ hôi lớn chùng hạt đậu theo hấn trên trán chảy xuống, cung kính đối với (đúng)

Lý Tiêu thì lễ một cái sau, vội vàng xoay người hướng viện đi ra ngoài.

"Chờ đã. . . " Lý Tiêu trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, "Ngươi vừa mới nói. . . Hẳn tự xưng là Đại Tổng Liễu Nhất Bạch?"

"Đúng, hẳn là nói như vậy." Hộ vệ quay đầu lại, lau một cái trên trán mồ hôi sau, lớn tiếng đáp.

"Mấy vị nữ nhân, các ngươi trước đi tắm, rửa sạch ở trong phòng chờ Bản Hoàng Tử, ta rất nhanh thì đến, hắc hắc. . . " Lý Tiêu đối với (đứng) bên người mấy cái mị thái ngàn vạn nữ tử cười một tiếng, ở các nàng thất lạc trong ánh mắt đi theo hộ vệ ra viện môn.

Đội Lý Tiêu đi theo hộ vệ nhanh khi đi tới cửa, bên người đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên, hẳn đối với (đứng) Lý Tiêu gật đầu một cái, hai người đủ bước đi tới cửa. Đập vào mắt chỗ, Liễu Nhất Bạch chính nghiêng dựa vào trước phủ một tòa Ngọc Sư Tử bên trên, ngẩng đầu nhìn không trung, như là ở nhìn cái gì đó.

"Đi, thử một chút hẳn." Lý Tiêu bất động thanh sắc đối với (đứng) bên cạnh người đàn ông trung niên nháy mắt, nhỏ giọng phân phó nói.

"Ừm." Người đàn ông trung niên khẽ vuốt cằm, bước nhanh đi về phía trước, cao ráo bóng người ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng lộ vẻ càng thon dài, cường đại ý niệm vững vàng phong tỏa lại ngửa đầu nhìn ngày Liễu Nhất Bạch.

"Hắc hắc, muốn phải dò xét ta, xem ra này Tam Hoàng Tử Lý Tiêu ngược lại không phải là như trong tin đồn như vậy không thể trọng dụng đây. . . Ta đây liền cho ngươi thể hiện tài năng đi, khiến ngươi nhìn ta rốt cuộc có đáng giá hay không cho ngươi tự mình ra nghênh tiếp." Liễu Nhất Bạch cảm nhận được phía trước cao thủ mơ hồ phát ra ý uy hiếp, trong lòng không ngừng cười lạnh.

Đối diện người trung niên là một cái Tông Sư Cảnh Giới cao thủ, thực lực cụ thể lại không nhìn thấu, hẳn ở Tông Sư Trung kỳ đến Hậu kỳ giữa. Hẳn bề ngoài nhìn hơn 40 tuổi đáng vẻ, một đôi mắt như hàn tinh sáng ngời. Mặc dù chỉ là tùy ý đứng ở trước cửa, thể nhưng như sơn tự nhạc trầm ngưng khí thế, khiến người quyết không dám khinh thường.

"Không nghĩ tới vừa mới tới gặp phải như vậy khó giải quyết nhân vật đây, thật là thú vị a. . . " Liễu Nhất Bạch cười một tiếng, về phía trước bước tam đại bước, mỗi một cái đều phát ra một tiếng vang lớn, mỗi một cái khác mặt đất run rẩy động một cái, cường đại ý niệm như Nộ Hải cuồng đảo bình thường về phía trước người trung niên vọt tới.

Người trung niên tư thế không thay đổi, như cũ một bộ ung dung đáng vẻ, mạnh đại tông sư ý niệm nghênh đón. Hai cỗ ý niệm lẫn nhau đụng vào nhau, thân thể hai người đều một trận run rẩy kịch liệt.

Liễu Nhất Bạch trong mắt tuôn ra hai tia chớp lạnh lẽo, trong cơ thể cương khí điên cuồng về phía trước cuộn cuộn đi, chung quanh hẳn tuyết như sóng biển bình thường hướng ra phía ngoài trở mình lần đi. Người trung niên cũng không yếu thế chút nào, mạnh mẽ kinh khí tán ra, phía sau hẳn đại môn truyền tới một trận "Răng rắc răng rắc" khung cửa đứt gãy thanh âm.

Hai cỗ cương khí ở không trung lẫn nhau đụng vào nhau, "Oanh" một tiếng rung trời vang lớn bên trong, hai người mỗi người lui lại mấy bước, trên đất bông tuyết bay khắp nơi truyền đi, người đàn ông trung niên sau lưng sơn đồ đại môn lại bị dao động nát bấy. Mãnh liệt cương khí khắp nơi kích động, cuối cùng giữa hai người mặt đất xuất hiện một cái to lớn hố sâu.

Hai người dù chưa thật xuất thủ, nhưng giữa hung hiểm cùng động thủ không có khác nhau chút nào, Tông Sư cao thủ giữa tỷ thí, mỗi nhất kích đều chứa kinh thiên động địa tồn nghiêm.

"Nhị vị dừng tay." Lý Tiêu chứng kiến Liễu Nhất Bạch có thể cùng hẳn trong phủ thực lực mạnh nhất khách khanh đầu ngang tay, trong lòng đã là đối với (đứng) thân phận của hẳn tin cái bảy tám phần, "Không nghĩ tới nghe tiếng Trung Nguyên Liễu Nhất Bạch Thiếu Hiệp có thể xuất hiện ở nơi này, thật là khiến người mừng rỡ khôn kể xiết, ha ha ha ha, mau mau mời vào."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Sống trên đời là phải hưởng thụ vui vẻ, đừng để mỹ nhân nằm giường không

Lý Tiêu mặc một món màu vàng nhạt nạm vàng bên áo choàng, giống như một khối không tỳ vết mỹ ngọc đúc nóng mà thành người ngọc, cho dù đứng

bình tĩnh ở nơi nào, cũng là phong tư kỳ Tú, thần vận độc siêu, làm cho người ta một loại cao quý Thanh Hoa cảm giác. Có lẽ là hấn hàng đêm sinh ca, chơi bởi quá độ duyên cớ, hấn mặt so với thường nhân muốn Bạch bên trên rất nhiều, nhìn giống như là thật nhiều ngày không có ngủ qua tốt thấy.

Lý Tiêu tự mình làm Liễu Nhất Bạch rót trà, cười tủm tỉm quan sát tỉ mỉ đến hấn, qua nửa khắc, mới thông thả cười nói: "Tin đồn Liễu thiếu hiệp phong thái thướt tha, hôm nay gặp mặt quả nhiên là rất phi phàm. Đề nói người hơi lớn Tổng chỗ không cho, hiện nay đi tới ta Tây Hạ, không biết có tính toán gì không?"

"Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, kẻ hèn tôi quý phủ là nghĩ giúp Tam Hoàng Tử tranh thái tử vị trí." Liễu Nhất Bạch đặt hóp trà, nhẹ giọng nói.

Lý Tiêu không nghĩ tới Nhất Bạch thẳng thừng như vậy liền biểu mình ý đồ, hấn con người chuyển động, cười nói: "Ha ha, Liễu thiếu hiệp nói đùa. Từ xưa lập Trữ đều là truyền dài bất truyền Ấu, Lý Tiêu mặc dù là cao quý Tam Hoàng Tử, trên đầu vẫn còn có hai vị ca ca ở, này thái tử vị là như thế nào cũng không tới phiên ta. Lại nói ba cái trong hoàng tử, cân nhắc thể lực ta nhỏ nhất, người không chọn đại ca Nhị ca nhưng phải chọn ta, người rút cuộc là có mưu đồ gì? Nếu như không tuân thực chiều đến, ta sợ người không đi ra lọt cánh cửa này." Nói xong lời cuối cùng, Lý Tiêu đã là nghiêm từ tàn khốc.

Nghe xong Lý Tiêu tận mang uy hiếp như vậy lời nói, Liễu Nhất Bạch cười một tiếng, ánh mắt lấp lánh theo dõi hấn, "Vừa vặn là bởi vì người là một cái yếu nhất phế vật a, như vậy kẻ hèn mới có cảm giác thành công."

"Cần rồi, lại dám đối với (đúng) Tam Hoàng Tử bất kính? Người chẳng qua là một cái chó nhà có tang mà thôi, có thể đừng quên người bây giờ tình cảnh." Lý Tiêu còn không nói chuyện, bên cạnh người đàn ông trung niên đã có thân cảm tức nhìn hấn.

"Ồi chào, mau mau ngồi xuống." Lý Tiêu khoát tay một cái, thần sắc không thay đổi, "Liễu thiếu hiệp quả nhiên tính tình thật, ha ha. Ta bây giờ liền Phong người cho ta trong phủ đệ nhất khách khanh, ngoại trừ Bản Hoàng Tử bên ngoài tất cả mọi người đều nghe theo người điều khiển. Bất quá. . . . Vì biểu thành ý, còn cần Thiếu Hiệp nạp cái Đầu Danh Trạng. . . ."

Liễu Nhất Bạch lông mày nhướn lên, khẽ cười nói: "Chuyện này có khó khăn gì? Xin Tam Hoàng Tử đem kia nhân tình huống viết xuống, kẻ hèn tàu xe vất vả, bây giờ muốn đi tắm buồng lông một chút."

"Ha ha ha ha, đó là Tự Nhiên, ngược lại Bản Hoàng tự gọi không chu toàn." Lý Tiêu cười to, tướng môn miệng thị nữ chiều đi qua, "Mau đem Liễu thiếu hiệp mang đi hiếu khách nhất phòng, thuận tiện tứ Hậu thiếu hiệp tắm. . . ."

Đội thị nữ cùng Liễu Nhất Bạch đi xa, người đàn ông trung niên lúc này mới mặt đầy không cam lòng tiến lên, "Điện hạ, trong lúc này nguyên huyết Ma đột nhiên tới đầu nhập vào người, nhất định chuyện có kỳ quặc a, nói không chừng là Địch Quốc phái tới Gian Tế, là chính là đưa tới trong chúng ta đầu, tiêu hao thực lực chúng ta a. Người còn nặng như vậy dùng hấn, sợ rằng ngày sau sẽ đưa tới mối họa a."

Lý Tiêu hơi híp cặp mắt, yên lặng nghe xong người đàn ông trung niên khuyến cáo sau, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang "Ha ha, mấy năm nay Bản Hoàng Tử giàu tài, khắp nơi tầm hoa vấn liễu nguy giả trang ra một bộ không cạnh tranh đại quyền đáng vẻ, là chính là tê đại đại ca Nhị ca. Bây giờ cũng là thời điểm mở ra ta răng nanh rồi, bất kể cái này Liễu Nhất Bạch có cái gì mục đích, đối với ta mà nói đều chỉ mới có lợi không có chỗ xấu, chỉ cần ta mượn hấn tay đem đại ca Nhị ca diệt trừ. Thiên hạ này, từ đầu đến cuối sẽ còn là ta Lý Tiêu, ha ha ha ha. . . ."

"Chuyện này. . . . Được rồi." Người đàn ông trung niên bất đắc dĩ vẫy vẫy tay áo một dạng, hấn biết bây giờ không dám khuyên như thế nào giải Lý Tiêu hấn cũng sẽ không nghe rồi, "Hắc hắc, nghĩ (muốn) phải cùng ta cạnh tranh trong phủ quyền lợi, liền nhìn người có hay không mạng có thể còn sống rồi." Người đàn ông trung niên trong lòng âm thầm cười lạnh, không nói thêm gì nữa.

. . . .

Liễu Nhất Bạch đi theo thị nữ đi vòng vo sau, đi tới Tam Hoàng Tử vì hấn an bài trong phòng.

Trong căn phòng sương mù bốc hơi lên, rất nhanh, thị nữ liền đem nước nóng chuẩn bị xong.

Đang lúc ấy thì, ngoài cửa đột nhiên truyền đến nhỏ nhẹ tiếng bước chân. Hấn nhướn mày một cái, không có xuống chút nữa cởi quần áo.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, hai người mặc thật mỏng quần áo ngủ đàn bà xinh đẹp đi vào.

"Công tử, điện hạ mạng ta phục vụ người tắm. . . ." Hai người con gái vừa nói,

Bên lưng đỏ mặt đi tới hấn trước giường.

"Đa tạ Tam Hoàng Tử ý tốt, hay lại là ta tự mình tới đi. . . . Các người yên tâm đi, chờ một hồi ta nhất định sẽ ở Tam Hoàng Tử trước mặt thay các người nói tốt vài câu, hấn cũng sẽ không làm khó dễ các người."

Nhưng là hai người con gái lại giống như không có nghe được bình thường, đem trên người chỉ có quần áo ngủ tuột đi xuống. . .

Đang ở Liễu Nhất Bạch đỏ mặt nhịp tim đang lúc, hai người không nói lời nào dính vào, ba chân bốn cẳng liền tới cởi hấn quần áo.

"Ha ha, xem ra này Tam Hoàng Tử ngược lại là một thiện ở ân nhân người, mặc dù ta còn chưa thấy qua ngoài ra hai cái hoàng tử, chỉ chi từ vào phủ đến bây giờ phát sinh các loại sự tình đến xem, hấn hấn sẽ là đứng đầu không đơn giản một người. Bây giờ còn phải hai cái Mỹ Cơ tới giám thị ta, hắc

hắc, tốt, đã đến nơi này thì an tâm đi thôi, ta liền cẩn thận hưởng thụ dùng một chút người chuẩn bị cho ta Thao Thiết thịnh yến."

Quyết định chủ ý sau, Liễu Nhất Bạch không phản kháng nữa, mặc cho hai cái không mảnh vải che thân tuổi xuân nữ tử đem hân côi hết sạch. Theo vào phủ đến bây giờ hân một mực biểu hiện rất cường thế, bây giờ chẳng làm bộ thành vui hão nữ sắc, cũng có thể đưa đến tề đại Tam Hoàng Tử tác dụng, khiến hân lầm tưởng này là mình nhược điểm.

Hai cái tuyệt vời nữ tử bóng loáng da thịt, mềm mại tay nhỏ không ngừng đụng chạm ở Liễu Nhất Bạch trên người, nhất thời khiến hân có chút tâm viên ý mã, dưới người vật kia cũng như điên long xuất hải như vậy lộ ra dử tợn một mặt.

Hai người con gái lập tức hét lên một tiếng, nhất thời thẹn thùng không đất dung thân.

Liễu Nhất Bạch cũng lúng túng dị thường, mặc dù hân chẳng hề làm gì, chỉ lúc này trên mặt cũng là hóa thiêu hỏa liệu. Đây nửa người dưới phản ứng bình thường quả thực Không Phải hân có thể không chế rồi.

Chỉ hiển nhiên các nàng đã được đến Tam Hoàng Tử bày mưu đặt kế làm xong hiến thân chuẩn bị, rất nhanh thì điều chỉnh xong tâm tính, mặc cỡ đồ mặt đem Liễu Nhất Bạch dúi vào rồi thùng gỗ, sau đó các nàng cũng đưa ra đùi thon dài, song song bước chân vào bay hoa hồng mùi trong thùng gỗ.

Liễu Nhất Bạch hơi híp cặp mắt, nhàn nhạt hưởng thụ hai người mang cho hân cảm giác kỳ diệu, trong đầu lại đang suy tư tiếp theo kế hoạch.

"Đây Tam Hoàng Tử là một kiêu hùng như vậy nhân vật, chỉ là hân ả nhân lực chỉ sợ cũng Không Phải hân lường người đại ca có thể so sánh. Bây giờ ta giúp hân, đợi hân cầm quyền sau, không biết có thể hay không cho Quý Thư Huyền mang đến áp lực, đây cũng là một cái vấn đề."

Trong phòng hơi nước tràn ngập, ngay chính giữa một cái thùng gỗ lớn, trong thùng gỗ cánh hoa nhiều đóa, lơ lửng ở mặt nước, trong nhà bay nhàn nhạt thoang thoang. Hai cái cô gái tuyệt sắc tóc rối bù ngồi trong nước, nữ tử sắc mặt đỏ ửng, một đôi tay thật chặt che ở trước ngực, nhưng lại khó mà che ngực lại trước nhô ra. Da thịt trắng như tuyết trong suốt như ngọc, hiện lên mê người sáng bóng, bởi vì khảm trang quá độ, các nàng thân thể không ngừng run rẩy, ngạo nhân hai ngọn núi cũng đi theo không ngừng lay động.

Đây là một loại không nói cảm dỗ, Liễu Nhất Bạch chỉ cảm giác mình huyết mạch phún trương, một cái liền đem một người trong đó ôm lấy đè ở cạnh thùng gỗ. . . . Khác một cái đại thủ không ngừng phủ lộng đến bên cạnh nữ tử trước ngực nhô ra, nhất thời, bên trong căn phòng truyền tới làm người ta mơ mộng liên thiên tiếng rên rí. . .

Ở ngoài cửa áp tai thám thính gã sai vặt nghe được bên trong truyền tới tiếng thở dốc sau, cười dâm một tiếng sau âm thầm lặng lẽ rời đi, chạy thẳng tới chính điện Lý Tiêu đi.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Phụng mệnh tìm cơ

"Rất tốt." Lý Tiêu nghe được gã sai vặt bẩm báo tin tức sau, trong mắt mặt mang vẻ đắc ý, chỉ có nam nhân mới hiểu rõ nhất nam nhân, lời này là thực sự là một chút cũng không sai."Ồn nhu hương, mộ anh hùng, hân cũng không thể thoát khỏi ta khống chế. . . ."

"Điện hạ, không là tại hạ lẩm mồm, ta xem y theo Liễu Nhất Bạch tính tình ngược lại không giống như là trầm mê ở nữ sắc người. Nếu là điện hạ muốn phải mượn dùng nữ sắc khiến hân cam tâm tình nguyện hiệu lực, chỉ sợ là không quá có thể." Người đàn ông trung niên ở bên hơi hơi cau mày, nhỏ giọng nói.

"Không sao, hân bây giờ là trên tay ta một thanh kiếm sắc, bất kể hân là chân ái nữ sắc hay lại là nguyệt trang ra giả tượng, ta chỉ cần mượn hân phong mang thật tốt suy yếu xuống ta hai vị đại ca thực lực liền có thể." Lý Tiêu uống một hộp trà, trên mặt nụ cười không che giấu được, một bộ tính trước kỹ càng bộ dáng.

. . . .

Sau ba ngày, tại hai cái Mỹ Cơ hầu hạ xuống mặc tốt quần áo, tại các nàng nhìn chăm chú Liễu Nhất Bạch phong độ nhẹ nhàng rời đi Tam Hoàng Tử Phủ. Nhớ tới đã nhiều ngày chuyện hoang đường, Liễu Nhất Bạch không khỏi cười khổ, suốt ba ngày, ngoại trừ cùng Lý Tiêu đồng thời dùng qua mấy lần thiện nói qua mấy câu bên ngoài, hân cả ngày đều là ngây ngốc trong phòng cùng hai vị mỹ nhân Phong Hoa Tuyết Nguyệt.

Lý Tiêu thấy hần cái bộ dáng này, đối với hần phòng bị cũng buông xuống không ít, này cũng đúng lúc đạt tới Liễu Nhất Bạch muốn phải mục đích.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua đám bạc tầng mây, chiếu sáng trắng xóa đại địa, phản xạ ra ánh sáng màu bạc, diệu được mắt người hoa mắt.

"Khí trời thật không tệ a, là nên ra xem một chút Tây Hạ Vô Già mạnh như thế nào rồi. . ." Liễu Nhất Bạch đón ánh mặt trời, thích ý duỗi người, vừa mới Lý Tiêu phải người tới truyền lời, nói là mục tiêu nhân vật xuất hiện, khiến hần có thể hành động.

"Ha ha, này Lý Tiêu còn thật không phải là tốt sống chung chủ tử a, vừa mới gặp mặt liền muốn ta đi đối phó một cái như vậy khó giải quyết nhân vật. Xem ra, này Tây Hạ hoàng thất cũng rất thâm trầm a. . ." Liễu Nhất Bạch nhìn xanh thẳm không trung suy nghĩ xuất thần, qua thật lâu tài hoàn quá thần, nhàn nhạt nói: "Người đã nghĩ (muốn) dò xét ta thành ý, ta đây liền cho người một cái thiên đại kinh hi."

Trên đường phố tuyết còn chưa hòa tan, hai bên đường phố không ít người đều cầm nhà thập vật kiện tại quét dọn trước cửa tuyết đọng. Hôm nay khí trời rất tốt, ánh nắng ấm áp chiếu sáng tại trên người ấm áp, người đi đường cũng so thường ngày nhiều gấp mấy lần.

Theo Thành Đông Vọng Nguyệt cầu đến gió trắng Đình, dài hơn 200 trượng hai bên đường phố tràn đầy gian hàng. Có bán chim bồ câu, bán lồng chim, bán chim ăn, còn bán tượng đất, bán con đồ mền, bán răn, thậm chí còn là có buổi sáng không bán xong cũng chọn tới nơi này bán cải xanh.

Mục tiêu nhân vật là Đại Hoàng Tử Lý Thanh tay xuống Đệ Nhất Cao Thủ, ngày thường thích tới đây hoa điều thị trường tìm nhiều chút hàng hiếm. Lúc này, hần thường thường sẽ ở lớn nhất nhà kia Kỳ Trân lâu các xem chim, bây giờ Liễu Nhất Bạch phải đi chính là chỗ đó.

Kỳ Trân lâu các, thu thập đều là nhiều chút hiếm thấy hoa, chim, cá, sâu, rất nhiều phẩm loại thậm chí là người khác là chỗ không nghe thấy đồ vật, cũng không người nào biết hần trong tiệm những thứ đó đều là từ nơi nào lấy được, chẳng qua là cảm thấy ly kỳ, thú vị, mỗi ngày đều có rất nhiều nhân hạ phủ thương, quý nhân đi nơi nào đào đưa nhiều chút hợp ý đồ vật.

Vào Kỳ Trân lâu các, bên trong sớm đã có Tam Hoàng Tử Lý Tiêu người đem mục tiêu nhiệm vụ lặng lẽ chỉ cho rồi Liễu Nhất Bạch nhìn, tìm mục đích nhìn lại, một người đàn ông trung niên đứng một cái Hoàng Điều trước mặt, đang cùng một cái nhìn giống như ông chủ người đang thương thảo cái gì đó.

Liễu Nhất Bạch lặng lẽ đi vòng qua ông chủ sau lưng, vỗ vai hần một cái, vênh mặt hất hàm sai khiến nói: "Này, bán chim. Cái này phá chim đại gia muốn, cho ta dùng tới tốt cái lồng sắp xếp gọn, nếu là nửa đường chết, đại gia đem các người cái này tiểu phá tiệm đều phá hủy."

Ông chủ là một cái nhỏ bàn người tuổi trẻ, súc đến lưỡng quăng râu cá trê, vốn là động trên mặt nụ cười nhất thời động lại, hần xoay người, cười theo nói: "Vị công tử này, ngưng ngưng, cái này Hoàng Điều đã bị Đại Hoàng Tử bên trong phủ Tôn trưởng lão quyết định. Người xem như vậy tốt không, ngài lưu cái địa chỉ, chờ lần sau lại bắt được như vậy ly kỳ phẩm loại, ta lại đưa cho ngài đi qua."

Làm ăn mà, chính là muốn dĩ hòa vi quý, Kỳ Trân Các Lão bản nhưng là am tường đạo lý trong đó, nếu không cũng không khả năng đem tiệm này làm được to lớn như vậy.

Bất quá hần cũng âm thầm nhắc nhở trước mặt người tuổi trẻ, là ý nói, ta bên cạnh vị này chính là Đại Hoàng Tử trong phủ, người muốn cướp đồ cũng phải nhìn một chút bị cướp người là ai, có phải là người hay không có thể chọc được.

Liễu Nhất Bạch trong lòng cười thầm ông chủ trò vật chơi đùa không tệ, trên mặt nhưng là lông mày run lên, mắng to: "Người cái này chó má, cái gì Tôn trưởng lão heo trưởng lão, tại đại gia trước mặt là Long cho ta cuộn lại, là hồ cũng phải cho ta nằm, huống chi là loại này bất nhập lưu tiểu mặt hàng. Vội vàng, đem tay mơ này thu, nếu không đừng trách đại gia không khách khí a."

Ông chủ sắc mặt đông lại một cái, làm ăn sợ nhất chính là gặp phải như vậy vô lại, đang định nói chuyện, một bên mặt lạnh người đàn ông trung niên lên tiếng, hần giọng nói hơi có chút trầm thấp khàn khàn, "Ta cho người mười hơi thở thời gian rồi đi nơi này, nếu không ta không có thể bảo đảm người là có hay không sẽ năm ngang đi ra."

"Ồ, khẩu khí thật là lớn a." Liễu Nhất Bạch quét mắt nhìn hần một cái, quái khiếu đạo: "Tay mơ này người trả tiền sao? Không đưa tiền Bản Đại Gia làm sao lại không thể mua? Ta cho người biết, khiến gia nằm ngang đi ra người vẫn còn ở trong bụng mẹ không đi ra đây."

Người đàn ông trung niên trong mắt hàn quang lóe lên, lấy thân phận của hần là không đáng (làm) đi so đo vừa mới Liễu Nhất Bạch đối với hần châm chọc, vốn định đánh ra đi rồi coi như xong, không nghĩ tới hần như cũ hùng hổ dọa người, Tông Sư Cảnh Giới cao thủ có mấy cái tính khí là tốt? Hần mặt lạnh lạnh giọng hỏi "Vậy là người muốn phải ta đuổi đi người đi ra ngoài?"

Liễu Nhất Bạch cười nhạo nói: "Người bộ xương già này còn muốn đuổi đi đại gia đi ra ngoài, hôm nay cho người được thêm kiến thức, khiến người biết cái gì gọi là Trường Giang sóng sau thúc giục đợt sóng trước, tiền lăng tử tại sa than thượng. Tiếp chương, đi chết đi!"

Cuồng phách cương khí như ra áp hồng thủy bình thường hướng mạnh mẽ xông tới đi, hào quang óng ánh đem bên trong các chiếu giống như ban ngày bình thường, lạnh lẽo sát ý, khí thế cường đại, một kích này uy thế mệnh mỏng vô cùng. Trung niên đột nhiên biến sắc, không nghĩ tới hần lại đột nhiên làm khó dễ, cuống quít gơ song chưởng chào đón.

"Oanh "

Một tiếng trầm muộn vang lớn, người đàn ông trung niên chợt lui, sáng chói phong mang đem hần quần áo trên người tàn phá thất linh bát lạc, thành một thân vải, phong phạm cao thủ đương nhiên vô tồn, hần hình cùng ăn mày.

Người đàn ông trung niên cuồng nộ, vừa mới hần đã có chỗ đề, không nghĩ tới hay lại là ăn cái thiệt thòi. Hần tóc dài tung bay, cương khí dâng trào,

hướng Liễu Nhất Bạch lần nữa vọt tới, lưỡng đại tông sư cao thủ đánh nhau.

"Ai yêu Uy, hai vị khách quý đừng đánh a, đập bể trong tiệm vật kiện cũng không quá tốt a." Ông chủ ở một bên lau mồ hôi, tức giận lệ cũng sắp muốn rơi ra ngoài. .

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều rất ăn ý phi thân hướng lầu các bên ngoài nhảy tới.

Ấm áp ánh mặt trời, tuyết trắng trắng ngần, hai bóng người như hai tia sáng bình thường lại quần quanh ở đồng thời, khiến người căn bản không thấy rõ hai người động tác.

Hào quang óng ánh thỉnh thoảng theo hai người giao chiến chỗ bộc phát ra, trên đất bông tuyết lần nữa phiêu vũ đến không trung, trập trập tiếng nổ dao động hai bên phòng lao đảo muốn ngã.

Liễu Nhất Bạch không giữ lại nữa, bạo phát ra đỉnh cao trạng thái lực lượng, một đạo to lớn huyết sắc Kiếm Cương hóa thành Nộ Long hướng trung niên tay đánh tới. Người đàn ông trung niên trên mặt đã sớm biến sắc, hắn không nghĩ tới cái này vừa mới bước vào Tông Sư, chỉ là Tông Sư sơ kỳ thanh niên lại nhưng đã đạt đến Tông Sư Vô Cảnh bên trong đại thừa trạng thái, trong lòng của hắn không khỏi run lên, về sợ hãi dật vu ngôn biểu. Đối mặt kia to lớn mà vừa kinh khủng Kiếm Cương, hắn lựa chọn né tránh.

Chỉ Liễu Nhất Bạch công kích vượt qua xa ở đây, thành trăm đạo, hơn ngàn nói nhỏ bé Kiếm Cương như chầm mưa bình thường hướng hắn đánh tới, hắn toàn thân trên dưới đều bao phủ một mảnh quang vũ bên dưới.

Người đàn ông trung niên như là lên cơn điên, đẩy ra từng tầng một cương khí, lưỡng người đại chiến nơi, tuyết đọng đã sớm vô ảnh vô tung, mặt đất khắp nơi là hố sâu.

Cát bay đá chạy, cát bụi đầy trời, tầng tầng cương khí như sóng to gió lớn bình thường, đem Liễu Nhất Bạch toàn bộ công kích ngăn cản ở ngoài.

Ánh sáng thu lại, trung niên tóc dài rối tung, quần áo bề tan tành, khoe miệng chảy ra một vệt máu.

Liễu Nhất Bạch ít nhiều có chút thở hổn hển, hắn đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên. Bỗng nhiên hắn nở nụ cười: "Người vừa mới không phải cố gắng trâu sao? Thế nào chặt vật thành bộ dáng như vậy? Nói tốt muốn đuổi đi ta đi ra ngoài đây? Ha ha, với người mẹ nó cướp đồ, ta xem người là hoạt nị oai."

"Người rốt cuộc là ai? Tại Hung Khánh Phủ ta còn chưa từng nghe nói qua người nhân vật như thế, nói, người là ai phải tới? Dám khiêu khích Đại Hoàng Tử quyền uy, ta sợ người ngay cả cùng người thế lực sau lưng sáng mai đều tan tành mây khói." Người đàn ông trung niên bên ngoài mạnh bên trong yếu, lạnh giọng quát lên.

Liễu Nhất Bạch không để ý đến hắn, toàn thân bộc phát ra một đoàn tia sáng chói mắt, trên người cương khí sôi trào mãnh liệt mà ra, như thiêu đốt Liệt Diễm bình thường, tầng tầng đưa hắn bao vây. Một cái to lớn Ma Ảnh sau lưng hắn thành hình, giờ phút này hắn như tới từ địa ngục ác như thần, trên người tản ra cuộn cuộn ngất trời Ma Tức.

Hắn bước nhanh đến phía trước đi tới, mỗi lần trước một bước, đại địa đều rung động một cái, từng đạo to lớn vết rách tại dưới chân hắn lan tràn đến phương xa, hắn như một cái Ngạo Thế người khổng lồ bình thường, cười lạnh đối mặt với kinh hoàng người đàn ông trung niên.

Giờ phút này người đàn ông trung niên đã trải qua mất đi lòng tin, cường đại như thế khí tức, khiến hắn nổi lên một luồng cảm giác vô lực, đồng dạng là Tông Sư cao thủ, hắn lại cảm giác mình như mới sinh ra Anh vậy nhỏ yếu. Người tuổi trẻ kia thật là không là một người, thật là liên giống như một con ma quỷ hóa thân. Hắn từ phía sau lưng rút ra nhiều năm không cần trường kiếm, lạnh lẽo âm u trường kiếm như Thu Thủy bình thường sáng ngời, nhìn một cái chính là một cái giá trị liên thành thần binh. Chỉ cầm kiếm tay có chút lay động, cho thấy chủ nhân lúc này khẩn trương tình.

Người đàn ông trung niên cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này, trong võ giả Hoàng Đế, thế gian cao thủ tuyệt đỉnh, đang đối mặt một cái nhỏ hơn mình mấy chục tuổi thanh niên lúc, thật không ngờ kinh hoàng.

Thu Thủy giống như trường kiếm phát ra vạn trọng ánh sáng, Trùng Thiên Kiếm khí, sáng chói phong mang, vô cùng cương khí lấy chưa từng có từ trước đến nay thế, hướng Liễu Nhất Bạch hung hăng bổ tới.

Khắp thành người võ lâm đều cảm giác được một luồng trùng thiên sát khí, tất cả mọi người đều khiếp sợ không thôi, bọn họ minh bạch đây là cao thủ tuyệt đỉnh giữa tỷ thí, có hai cái Tông Sư cường giả tiến hành đại chiến sinh tử. Vô số người hướng cùng một cái phương hướng nhìn lại, tia sáng chói mắt chiếu sáng nửa bầu trời, âm u tĩnh mịch sát khí khác bên trong thành tất cả mọi người đều cảm thấy từng cơn ớn lạnh.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Cuồng Thảo Kiếm Quyết vừa lộ ra dữ tợn, Huyết Ma đại não Hưng Khánh Phủ

Người đàn ông trung niên vô cùng hài lòng đã biết một kiếm, hẳn không nghĩ tới tại loại này sợ hãi dưới tình huống, hẳn lại đánh ra chính mình cả đời đỉnh cao một kiếm.

Này đỉnh cao một kiếm thanh thế thật lớn, sáng chói phong mang khác thiên địa thất sắc. Chỉ này sáng lạng một kiếm nhất định như kia như kia nở rộ hoa vậy, tại đẹp nhất sau đó liền muốn điều tàn. Vô cùng một kiếm gặp được như Ác Ma giống như Liễu Nhất Bạch, thân thể của hắn ra cương khí như hỏa điểm bình thường đang thiêu đốt, cường đại Ma Tức Bá Thiên tuyệt địa.

Không có phức tạp hoa chiêu, không có không có tới tấp khó hiểu Vô lý, một cái đơn giản nhất trên chọc hướng phía trước thẳng oanh đi. Trong đêm tối phảng phất dâng lên một vòng chói chang Thái Dương, trung niên kia sáng chói phồn hoa một kiếm ngay lập tức âm đạm xuống, này đỉnh cao một kiếm cứ như vậy bị một cái đơn giản học nghề kiếm pháp tổng tàng ở huy hoàng nhất một khắc.

"Cuồng Thảo Kiếm Quyết, nặng ý không nặng hành, thi Kiếm Giả nhất định phải có một viên cuồng phóng không kềm chế được, xông thẳng về trước tâm. Kiếm quyết này tùy theo từng người, gặp mạnh càng mạnh. . . ." Đây là 'Độ Ma Tâm Kinh' bên trong ghi lại một đoạn văn.

Liễu Nhất Bạch khi nhìn đến bộ này Kiếm Quyết sau liền minh bạch đây chính là vì hắn chế tạo riêng một bộ Kiếm Quyết.

Chung quanh nhanh chóng tích tụ người vô lâm trong miệng đối với (đúng) kia đỉnh cao một kiếm khen ngợi cái đó lời còn chưa cho mở miệng, liền bị chói mắt một vòng chùm sáng sợ nuốt trở vào, chùm sáng bộc phát ra mệnh môn lực lượng, khác bọn họ cảm thấy trận trận sợ hãi. Kia đỉnh cao một kiếm cùng này đám chùm sáng so với, quá niều tiểu. Người trước giống như một đóa trong suốt sáng chói băng hoa, mà hậu giả chính là một vòng nhô lên cao chiếu khắp chói chang Thái Dương.

Người đàn ông trung niên kinh hoàng mở to cặp mắt, hẳn thật là không thể tin được chính mình con mắt, chứng kiến người tuổi trẻ kia gần giống như như ma quỷ điên cuồng nụ cười, hẳn biết rõ mình muốn cách xa cái thế giới này rồi.

Tới cuồng Chí Bá một kiếm đánh nát kia sáng chói Kiếm Cương, cũng đánh nát người đàn ông trung niên trong tay thần binh, cuồng phách một kiếm phá hủy người đàn ông trung niên toàn bộ phòng ngự. Mắt thấy kia mạo hiểm nóng rực cương khí quả đám cách hắn mặt mũi càng ngày gần, người đàn ông trung niên tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Liễu Nhất Bạch trong mắt là hài hước thần sắc, trong đầu hắn đột nhiên dần hiện ra một cái ý niệm điên cuồng, hẳn gắng gượng thu lại Kiếm Thế. Rét lạnh mũi kiếm cách người đàn ông trung niên chưa đủ một tấc chỗ dừng lại, cướp lấy là vô số nhỏ bé kiếm khí, kiếm khí đem người đàn ông trung niên tổn thương máu me đầm đìa, khắp người đều là vết thương.

Liễu Nhất Bạch điên cuồng phá lên cười, cuối cùng vung tay lên chém tới rồi người đàn ông trung niên một mảng lớn tóc dài.

Người đàn ông trung niên trong mắt tràn đầy tức giận, chỉ một đôi bên trên Liễu Nhất Bạch kia như là Ma thần cặp mắt, hẳn trong lòng nhất thời một dạng lại tràn đầy sợ hãi.

Liễu Nhất Bạch cười to nói: "Đám với Bản Đại Gia cướp đồ, nguoi thật đúng là chán sống rồi. Ta bây giờ cho nguoi hai cái lựa chọn , thứ nhất, chết ở trước mặt ta; thứ hai, nguoi bây giờ lập tức cho ta trốn, nguoi ở nơi nào nhiều, trốn đi đâu đi, chỉ cần nguoi có thể hất ta ra, ta sẽ bỏ qua nguoi, tha tính mạng nguoi."

Liễu Nhất Bạch điên cuồng quyết định chính là muốn người đàn ông trung niên chạy đi tìm kiếm Đại Hoàng Tử che chở, hẳn phải ngay hắn mặt hung hăng làm nhục người đàn ông trung niên, cho đến hắn chảy đến giọt máu cuối cùng dịch mới thôi.

"Muốn ồn ào liền dứt khoát làm lớn chuyện điếm, ngược lại có Lý Tiêu tên ngu ngốc này giúp ta chùi dít. Hắc hắc. . . ." Liễu Nhất Bạch âm thầm cười lạnh.

"Hàn Tín còn có dưới quần nhục, Câu Tiễn còn nằm gai nếm mật, giả điên nuốt phân đây, còn con này tiểu nhục lại tính là gì, đến lúc Đại Hoàng Tử trong phủ, định gấp trăm lần trả lại." Người đàn ông trung niên trong mắt lóe lên một tia thần sắc phức tạp, cuối cùng cũng không quay đầu lại nghĩ (muốn) trước chạy đi.

Liễu Nhất Bạch chân đạp Truy Tiên Bộ, dễ dàng với tại người đàn ông trung niên sau lưng.

Người đàn ông trung niên trên người những thứ kia vết thương thật nhỏ chảy ra huyết thủy nhiễm đỏ hắn vạt áo, cả người máu chảy đầm đìa. Hắn đã không có lựa chọn nào khác, người người là đao thót, ta là cá thịt, vì sống tiếp, hẳn buông xuống Tông Sư cao thủ tôn nghiêm.

Cây liễu một cái cười lạnh giễu cợt khác hẳn nổi nóng không gì sánh được, lửa giận lần lượt bay lên, chỉ cuối cùng lại một lần nữa lần tắt. . .

Người đàn ông trung niên căm ghét sau lưng Ác Ma, tuyết trắng mệnh mạng trên đường phố, hai cái bóng người thật nhanh chạy về phía trước, tại trên

mặt tuyết không lưu lại bất cứ dấu vết gì. Người đi đường rồi rít ghé mắt, trên mặt tất cả đều là vẻ chán động.

"Ta nhìn thấy gì, trời ơi, hai cái cao thủ tuyệt đỉnh đang so liều mạng Kinh Công, hai người tất cả đã đạt tới ngàn dặm đạp sóng Vô Ngân cảnh, đều là Tông Sư a. . . ."

". . . Một cái Tông Sư cao thủ tựa hồ đang đuổi giết một cái khác Tông Sư cao thủ. . ."

"Trước mặt cái đó làm sao nhìn như vậy nhìn quen mắt a. . . Hình như là Đại Hoàng Tử trong phủ. . . . Tôn trưởng lão. . . ."

.....

Người đàn ông trung niên tóc tai bù xù, chạt vật không chịu nổi, liên tục thi triển Kinh Công, hơn nữa trong cơ thể nghiêm trọng thương thế, đã khác hẳn sức cùng lực kiệt, thở hồng hộc.

May mắn, Lý Thanh đã sớm nhận được tin tức, mang theo trong phủ nhóm lớn cao thủ trước tới tiếp ứng. Nhìn từng cái khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mặt, người đàn ông trung niên thở dài nhẹ nhõm, "Lần này cuối cùng là được cứu rồi."

Lúc này Liễu Nhất Bạch bước nhanh hơn, đi tới người đàn ông trung niên sau lưng, nâng tay lên bên trong theo người đi đường chỗ đoạt lại một cái roi da, "Đùng" một tiếng quất vào trên lưng hắn.

Quần áo vỡ sán, máu tươi tung tóe, người đàn ông trung niên lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

"Cần rõ, lại ngoài đường phố giết Bản Hoàng Tử trong phủ người, người rốt cuộc là người nào?" Đi tuốt đằng trước một cái Cẩm Y ngọc bào nam tử chính là Đại Hoàng Tử Lý Thanh, giờ phút này, hắn thượng vị giả khí thể hiển lộ không thể nghi ngờ, hướng Liễu Nhất Bạch nghiêm nghị quát lên.

"Ồ. . . Nguyên lai là điện hạ. . . Tại hạ thất lễ. . . ." Liễu Nhất Bạch giả bộ xin lỗi đáng vẻ, cười nói: "Kẻ hèn chính là Tam Hoàng Tử trong phủ khách khanh, bởi vì cùng quý phủ môn hạ Tôn trưởng lão xảy ra nhiều chút khúc mắc, rồi sau đó hắn nói lên muốn cùng kẻ hèn luận bàn, lúc này mới có điện hạ bây giờ thấy cảnh tượng. . . ."

Người trong võ lâm tỷ võ luận bàn chính là chuyện thường, Tây Hạ càng là sùng thượng vũ lực, ở trong thành càng là sẽ không cấm người khác đấu nhau, là cù là khích lệ mọi người chuyên cần luyện võ nghệ, đáp đền triều đình.

Trung niên trong mắt lóe lên một tia xấu hổ vẻ, vẻ mặt cô đơn không gì sánh được, nói cho cùng hay là hắn động thủ trước, cuối cùng rơi vào kết cục như thế cũng không oán được ai.

Lý Thanh nhìn người đàn ông trung niên vẻ mặt, biết Liễu Nhất Bạch nói là nói thật, trong lòng âm thầm so đo một phen sau, cười nói: "Ha ha, nguyên lai là Tam đệ môn hạ cao nhân, các hạ trẻ tuổi như vậy liền đã đạt tới cảnh giới như vậy, công lực cỡ này quả thực hiếm thấy a. Không biết các hạ có thể hay không cân nhắc đến Bản Hoàng Tử trong phủ làm tên tổng quản, tại Tam đệ thủ hạ quả thực quá khuất tài."

Lý Thanh không hổ là có thể tại Tây Hạ trên triều đình tranh mảnh đất nhỏ nhân tài, chỉ là phần khí độ này cũng đã là người thường không thể thành, khó trách có thể lấy tà hữu phùng nguyên lung lạc một nhóm lớn quan chức.

Nếu như có thể đem Liễu Nhất Bạch kéo vào hắn trận doanh, thứ nhất, hóa giải lần tranh đấu này lúng túng; thứ hai, tăng lên chính mình thế lực tiền đặt cược tiến một bước suy yếu Lý Tiêu thế lực.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Cuồng nhân

Tối om om đám người đem trọn cái đường phố vây nước chảy không lọt, trên đường phố tiếng người huyền não, thỉnh thoảng có người cúi đầu xuống cùng người bên cạnh nghị luận cái gì.

Liễu Nhất Bạch có chút ngoài ý muốn nhìn một cái Lý Thanh, chợt trầm ngâm nói: "Tổng quản là chức vị gì?"

"Chỉ tại Bản Hoàng Tử dưới một người. . . Hưởng thụ có vô thượng quyền lợi. . . ." Lý Thanh cười khê, chẳng qua là nhưng trong lòng âm thầm hạ

quyết tâm coi như là đưa hán chiêu mộ tới cũng sẽ không trọng dụng, như vậy không trung thành người hôm nay có thể được hán quyền lợi thế công đánh ngã, ngày khác cũng có thể bị người khác đảo đi, người như vậy giữ ở bên người, chỉ có thể là cái mối họa.

Dùng người, hán chỉ thói quen dùng những thứ kia thế thành tâm công hiến sức lực.

"Dưới một người. . . . Tồi cao quyền lợi. . . . Ha ha ha ha, sau này vinh hoa phú quý ta đem hưởng thụ cái đó vô tận rồi. . . ." Liễu Nhất Bạch trong mắt trải qua nhất đạo kỳ dị màu sắc, hán nhìn Lý Thanh, trên mặt là không ngừng được nụ cười.

Đang lúc Lý Thanh trong lòng không ngừng cười lạnh đang lúc, Liễu Nhất Bạch đột nhiên tiến lên một bước, Huyết Kiếm hướng người đàn ông trung niên vào đầu chém xuống, trong đám người phát ra từng trận tiếng kinh hô, người đàn ông trung niên đầu trên đất lăn mấy vòng, mắt tròn tròn chết không nhắm mắt nhìn chăm chăm một mặt kinh ngạc Lý Thanh.

Trên đường huyết khí bốc hơi lên, mùi tanh gay mũi. Người đàn ông trung niên thi thể không đầu còn trên đất không ngừng co quắp, Liễu Nhất Bạch toàn thân hiện đầy như như địa ngục đen nhánh cương khí, cổ thi thể kia trong nháy mắt liền bạo nổ vì nát bấy, đất bên trên khắp nơi đều là thịt vụn Đoạn Trường, làm người ta nhìn tới nôn mửa.

"Giết người. . . . Giết người. . ."

"Có người ngay trước tương lai Quốc Quân mặt giết hán đi bộ hạ, lại thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, đây là muốn náo loạn tung trời tiết tấu a. . . ."

"Đây rốt cuộc là chuyện gì Lý Thanh cũng sao hiểu rõ, hán theo bắt đầu kinh ngạc biến thành tức giận, "Người. . . . Người làm gì vậy?"

Liễu Nhất Bạch một mặt 'Vô tội'. Không hiểu nói: "Điện hạ, đây là kẻ hèn nạt Đầu Danh Trạng a, ta cũng không thể cứ như vậy không có một chút công tích vào chỗ ở của người, ta sợ đến lúc đó có người sẽ không phục. . . ."

"Người. . . ." Lý Thanh nổi dóa, nào có người nạt Đầu Danh Trạng là giết người một nhà, cái này tỏ rõ là đang giả điên bán roi vãi a. Hán bây giờ mới suy nghĩ ra Liễu Nhất Bạch thuần túy là đang đùa bỡn hán, theo mở đầu đến bây giờ hán căn bản cũng không có nghĩ tới muốn tới giúp hán.

"Nếu không có thể làm việc cho ta, vậy thì đi chết đi. . . ." Lý Thanh trong mắt lóe lên một đạo lệ mang, thấp giọng quát nói: "Đem như vậy cuồng đồ cho Bản Hoàng Tử bắt lại, sinh tử bất luận."

Tuyết lớn đầy trời, Băng Phong ngàn dặm, Hưng Khánh Phủ ở vào một mảnh trắng xóa Bắc Quốc rặng rờ bên trong. Bắc Phong gào thét, khí trời giá rét thấu xương.

Lý Thanh sau lưng hộ vệ nghe được mệnh lệnh sau từng cái điên cuồng hướng Liễu Nhất Bạch nhào tới, ở trong lòng bọn họ, điện hạ chính là bọn hán thần linh, hán ra lệnh thì phải vô điều kiện chấp hành, dù là người trước mắt đáng sợ nữa, bọn họ cũng không có một tia sợ hãi.

"Điện hạ, người đây là làm gì à? Ta đã làm sai điều gì. . . ." Liễu Nhất Bạch cố làm kinh hãi, mặt đầy không hiểu, thủ hạ nhưng là không chút lưu tình, huyết thủy lẫn nữa phiêu tán rơi rụng, nhân mạng liền giống như cỏ dại kia bình thường dễ tiện, cụt tay, tàn chân. . .

Gào khóc, tức giận mắng. . .

Máu tanh tru diệt, toàn bộ đường phố phẳng phát Luyện Ngục bình thường, ngay cả trên đất tuyết đọng cũng bị nhuộm thành rồi đỏ như màu máu.

Lúc này Can Tương Kiếm đột nhiên toàn thân rung rung, phát ra chiêm chiếp kêu khê, bát cổ cường đại dị thường khí tức xuất hiện ở hán cảm giác trong phạm vi, cùng một cái phương hướng, tám vị cao thủ tuyệt đỉnh chạy tới nơi đây.

"Này Lý Thanh trong phủ nội tình thật đúng là thâm hậu a, môn hạ lại có nhiều như vậy Tông Sư cao thủ, xem ra ta còn thực sự là xem thường thực lực của hán a." Liễu Nhất Bạch trên mặt có nhiều chút ngưng trọng, nhưng hán còn không tính đi, bởi vì hán vốn chính là tới gây chuyện, hiện tại hán chỉ cần buông tay đi làm, đến lúc đó Lý Tiêu tự nhiên sẽ xuất hiện giúp hán chui đi.

Ầm áp ánh mặt trời, trắng xóa đại địa, một cái cao lớn bóng người gào thét mà qua, mang theo trận trận tuyết lãng.

Liễu Nhất Bạch tại chém nhào tên hộ vệ cuối cùng sau, chạy thẳng tới mặt vô biểu tình Lý Thanh đi.

Liễu Nhất Bạch chợt dừng, tại Lý Thanh hai ba trượng khoảng cách chỗ như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm phía trước.

Xa xa trên đường chân trời, một cái râu tóc bạc phơ ông già từng bước từng bước đi về phía này, mặc dù còn cách vài chục trượng xa, chỉ ông già khí thế cường đại giống như một tòa trăm ngưng Đại Sơn, đè người hít thở không thông. Ông già mỗi bước động một cái bước chân, cả vùng đều đi theo một trận run rẩy, phẳng phát một cái người khổng lồ đang ở hướng nơi này di động.

"Có ý tứ, xem ra đây cũng là Lý Thanh lớn nhất cựa vào rồi. . . . Phía sau có như vậy cao thủ chỗ dựa, khó trách hán không một chút nào hốt hoảng." Liễu Nhất Bạch tay cầm trường kiếm, ngửa mặt lên trời thét dài, toàn bộ trên đường chính, không trung bông tuyết lẫn cả run run một hồi, tha phương tròn hai trượng trong phạm vi, bông tuyết bay ngược, lại không Phi Tuyết.

Xông tới mặt ông già bỗng nhiên dừng bước chân lại, rung rung đại địa hồi phục bình tĩnh, trong thiên địa tựa hồ thoáng cái yên tĩnh trở lại. Liễu Nhất Bạch cũng buông xuống giọng cao trường kiếm, lạnh lùng ngưng mắt nhìn trăm mét ra ngoài ông già.

Năm tháng vết tích khó nén ngoài tiên phong đạo cốt phiêu dật đáng người, chính là như vậy một ra bụi lão nhân tại mới vừa rồi tạo nên một luồng nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt bức bách người khí thế. Bông tuyết bay lượn, quần áo xám bông bênh, đối diện ông già tựa hồ thần tiên giống như nhân vật.

Hai người ai cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng quan sát đối phương, bông tuyết bay là tả, đem hai người lồng trùn lên trắng xóa hoàn toàn trên thế giới.

Lý Thanh cũng lui sang một bên, nhàn nhạt nhìn chăm chăm về mặt nghiêm túc Liễu Nhất Bạch, tựa hồ là không một chút nào sợ Liễu Nhất Bạch sẽ chạy, hiển nhiên, hấn đối trước mắt ông già rất có lòng tin.

"Trung Nguyên Huyết Ma, lại chạy đến chúng ta Tây Hạ tới gây chuyện, ha ha. Thật là thú vị a. . . . Thật đúng là hoài niệm Trung Nguyên những thứ kia bạn cũ, không biết bọn họ đều chết chưa. . . ." Ông già quan sát tỉ mỉ một cái lần Liễu Nhất Bạch sau, nhìn chân trời suy nghĩ xuất thần, qua một lúc lâu mới thong thả than thở đến.

"Hắn chính là trốn tránh Đại Tổng Huyết Ma. . . ." Lý Thanh không khỏi sùng sờ, hấn không nghĩ tới gần đây truyền xôn xao một người lại thật đi tới Tây Hạ.

Đám người chung quanh bên trong cũng là bộc phát ra một trận thán phục, có lúc, dân gian tin tức so một ít thế lực còn phải linh thông, bọn họ đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch đã sớm là 'Ái mộ' đã lâu, cường đại như vậy một người trẻ tuổi nếu là thật đi tới Tây Hạ, đối với bọn họ mà nói là một cái thiên đại tin tức tốt, bọn họ tại nơi lạnh lẽo như thế ngây người quá lâu, đã sớm nghe nói nam phương đất đai phì nhiêu, địa sản phong phú, nếu là có như vậy một cái dẫn quân tựa như nhân vật, bọn họ cũng có thể sớm một chút dời nhà đến những thứ kia như đào hoa nguyên vậy phương đi ở.

"Đây chính là Huyết Ma, thật trẻ tuổi a. . . ."

"Tính tình quả nhiên là cùng trong tin đồn như thế a, người như vậy chỉ sợ không phải chúng ta Tây Hạ có thể lưu được ở."

"Hừ, hấn lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người ngoài mà thôi, các người cần gì phải để ý như vậy hấn, bây giờ là người chúng ta bị hấn giết rồi, các người không chỉ có không mắng hấn còn ở đây than thở, đáng tiếc, các người phải hay không phải Tây Hạ người à?"

"Là được. . ."

.....

Liễu Nhất Bạch không khỏi có chút ngoài ý muốn, cái này sâu không lường được ông già lại liếc mắt một liếc thấy thấu thân phận của hấn. Hơn nữa hấn vừa mới kia một phen, nghe quả thực có chút làm người ta sợ hãi. Đây rốt cuộc là sống bao lâu Lão Quái Vật a, lại hỏi hấn tại trung nguyên bạn cũ đều chết chưa. Đương nhiên, trong miệng hấn bạn cũ khẳng định đều là hấn cừ nhân. . . .

Cực Tinh bên trong, bão táp đang nổi lên, Liễu Nhất Bạch trường kiếm chỉ xéo ông già, tại thúc giục Cuồng Thảo Kiếm Quyết Tâm Pháp sau cả người hấn biến hóa càng thêm tốt hơn chiến đấu, bức bách người khí phách mãnh liệt mà ra. Trong thiên địa giận tuyệt cuồng Bay, ông già cũng không yếu thế chút nào, phiêu dật bóng người trong phút chốc phảng phất cao lớn lên, một luồng khí thế bàng bạc tự trên người ông già tuôn trào ra.

Lưỡng Đại Tông Sư cao thủ vô cùng cương khí ở trong thiên địa kích động, hai người cùng đại bước đi về phía trước, mỗi một bước dẫm xuống đại địa đều một trận run rẩy, trên mặt đất hiện ra từng đạo to lớn vết rách.

Liễu Nhất Bạch trên người phảng phất có một ánh lửa, máu cương khí kim màu đỏ như cháy hừng hực Liệt Diễm, tại trước người hấn một thước chỗ ngưng tụ thành một tầng thật dày Hộ Thể ánh sáng. Ở cách ông già còn ba, 4 trượng lúc, hấn đột nhiên gia tốc, Tinh Không bên trong phảng phất có một đạo đỏ như màu máu điện mang tự đại mà thoáng qua.

Vô cùng khí thế, mãnh liệt cương khí, kèm theo Cuồng Thảo Kiếm Quyết mãnh liệt mà ra, này chưa từng có từ trước đến nay một kiếm đánh ra Liễu Nhất Bạch đỉnh cao lực lượng. Gió rét gào thét, Ma Tức tàn phá, trong thiên địa bộc phát ra một mảnh tia sáng chói mắt, ngày đất phảng phất đều tại run rọt.

Ông già chính là Tây Hạ Đế Sư, Đương Kim Hoàng Đế Lý Bình Thường lão sư, cả người tu vi từ lâu đạt tới Tông Sư Cảnh Giới đỉnh cao. Đối mặt cái này Hậu Kỳ xuất sắc, hấn không có chút nào lòng khinh thị, từ vừa mới bắt đầu đến bây giờ hấn đều đem chính mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Đối diện này Bá Thiên tuyệt địa một đòn, hấn không tránh không né, chính diện chào đón, một thanh dài đến ba trượng hình đao hóa hình cương khí hiện lên lạnh lẽo hàn quang, dừng động lực lượng cường đại giống như là một tia chớp nhảy lên không mà ra. Phong Vân Biến đổi, thiên địa thất sắc, trong thiên địa mơ hồ có trận trận tiếng sấm gió.

Đao, kiếm tại đụng độ trên không, vào giờ khắc này, rực rỡ tươi đẹp quang thái chiếu sáng Thiên Địa, cũng chiếu sáng Đế Sư cùng Liễu Nhất Bạch tâm, này kinh thiên động địa một đòn khác bọn họ đồng thời cảm thấy một tia khác thường. Lực lượng Cực Chí bị bọn họ thể hiện phát huy tới tận cùng, hai đại đỉnh cao cao thủ toàn lực tỷ thí, khiến cho cả con đường nói đều run rẩy không ngừng, không ít dân chúng bình thường cùng tu vi thấp người trong võ lâm toàn bộ lão đảo muốn ngã, cuối cùng té trở mình trên đất.

Chói mắt ánh sáng mạnh kinh động bên trong thành tâm thường người vô lâm, càng kinh động vừa mới Liễu Nhất Bạch cảm ứng được tám cái cao thủ tuyệt thế, tám người hóa thành tám đạo gió tự Lý Thanh trong phủ thật nhanh hướng nơi đó chạy tới.

Liễu Nhất Bạch cảm giác có chút thoát lực, thân thể một trận chết lặng, Đế Sư cũng một môi không gì sánh được, thân thể một trận lay động, chỉ trong lòng bọn họ lại hưng phấn không thôi. Đối thủ khó cầu, công lực tất địch người càng khó gặp gỡ. Mới vừa rồi kia kinh thiên động địa trong một kích, hai

người tựa hồ cũng chộp được cái gì đó, trong lòng đều như có sở ngộ, lực lượng tựa hồ có thể lần nữa tăng lên, nhưng bọn hắn cuối cùng vẫn không có bất chỗ mấu chốt.

Tuyết trắng bông bành, trong thiên địa lần nữa bình tĩnh lại.

Liễu Nhất Bạch từ từ điều tức chân khí trong cơ thể, qua thật lâu mới khôi phục như cũ, lúc này Đế Sư cũng khôi phục lại, cặp mắt toát ra hai vệt thần quang.

"Ha ha, Trung Nguyên quả nhiên là Nhân Kiệt lớp lớp xuất hiện a, bộ này Kiếm Quyết cường phách không gì sánh được, dám hỏi ra sao Kiếm Quyết? Lão phu cả đời chưa từng thấy qua lợi hại như vậy Kiếm Quyết, lấy ngươi bây giờ tu vi có thể với lão phu Tông Sư Hậu Kỳ liệu mạng ngang sức ngang tài, thật sự là làm người ta chấn phục a."

"Cuồng Thảo Kiếm Quyết, còn chưa thành giáo?"

"Lão phu Thiên Tầm . . ."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Bị buôn tha sau lựa chọn

Tam Hoàng Tử Phủ

Người đàn ông trung niên thần sắc hơi ngưng trọng, nghe được Liễu Nhất Bạch đã trải qua đôi mắt Đế Sư Thiên Tầm thời điểm, hắn đã trải qua không nên được tức giận. Nhìn như cũ khí định thần nhàn Lý Tiêu, hắn không khỏi vội la lên: "Điện hạ, máu này Ma hành động quả thực ra nhân ý đoán. Vốn cho là hắn là đang ở ban ngày khiêu khích buổi tối lại ám sát họ Tôn, không nghĩ tới hắn lại ngay trước Đại Hoàng Tử mặt giết hắn đi, bây giờ càng đối với lên Đế Sư Thiên Tầm, hơn nữa Đại Hoàng Tử trong phủ cao thủ tất cả toàn bộ đã chạy tới, người xem Chúng ta. . . Có phải hay không. . . . ?"

"Không không không. . . Ai nói chúng ta phải đi cứu hắn. . ." Lý Tiêu nhìn người đàn ông trung niên khẽ cười nói, "Hắn đây là đoán chừng rồi ta sẽ đi đảm bảo hắn cho nên mới như vậy không có sợ hãi, nhưng hắn quả thực quá tự tin, bằng vào ta thực lực bây giờ còn chưa thích hợp trực tiếp với đại ca vạch mặt, sẽ dễ cho hắn ồn ào đi đi. . . Chúng ta chỉ cần nhìn hắn ngoan cố chống cự, đem hắn muốn đối mặt cái chết uy hiếp thời điểm, hắn tự nhiên sẽ cùng đại ca không chết không thôi, nói không chừng còn có thể đối Thiên Tầm cùng mấy cái còn lại Tông Sư cường giả đây. . . Ha ha ha ha. . . ."

"Hắc hắc, điện hạ thật là cao minh a. . . Thiên Tầm cái lão gia hỏa này ban đầu lại lựa chọn dạy dỗ Đại Hoàng Tử mà không phải lựa chọn Tuệ Tâm hay lừa dối điện hạ, hừ, bây giờ rốt cuộc báo ứng tới. . ."

"Đế Sư thì như thế nào? Một ngày nào đó ta muốn khiến hắn quỳ xuống ta dưới chân thần phục với ta." Lý Tiêu trong mắt lóe lên một đạo thần sắc oán độc, tại nhắc tới chuyện này sau tâm tình của hắn biến hóa mười phần không được, lại để cho hắn nhớ lại năm đó Lý Bình Thường khiến Thiên Tầm theo ba cái trong hoàng tử chọn một học sinh sự tình, khi đó hắn nhất nhu thuận, miệng mà cũng ngọt, mỗi ngày nhìn trời Tầm đều là một mực cung kính, không nghĩ tới hắn cuối cùng lại chọn đại ca.

Từ ngày đó bắt đầu, hắn liền thề, nhất định phải leo lên Hoàng Vị, cầm Thiên Tầm cái này tầm nhìn hạn hẹp gia hỏa hung hăng làm nhục một hồi.

Gió rét rống giận, bông tuyết bay múa. Liễu Nhất Bạch trên người phun trào đỏ như máu cương khí như cháy hừng hực Liệt Diễm giống như sáng ngời chói mắt, tựa như nhảy lên không Lưu Tinh ở trên mặt đất vội vã.

Tại hắn nghe được Thiên Tầm hai chữ này thời điểm, hắn cũng đã thi triển Truy Tiên Bộ nhanh chóng hướng ngoài thành chạy đi.

Tây Hạ Đế Sư Thiên Tầm? Đây chính là Quý Thụ Huyền trước khi tới khiến hắn ngàn vạn lần không nên dẫn đến hung ác loại người, mặc dù hắn cảm giác lão nhân kia cũng không phải là như Quý Thụ Huyền nói kinh khủng như vậy, giờ phút này lại không thể không đi, dù sao phía sau còn tám cái Tông Sư chạy tới." Lý Tiêu cái này Quy Nhi Tử, lại dám Âm ta. . . . Đối đãi với ta trước tránh qua một kiếp này trở lại đem người ở chỗ Phủ khuấy cái gà chó không yên." Liễu Nhất Bạch một vừa hùng hùng hổ hổ, một bên vận công Đoạt Mệnh chạy như điên.

Đảo mắt hắn chạy trốn mười mấy dặm, lúc này phong tuyết dừng lại, một mảnh đề thật dày tuyết đọng rừng cây xuất hiện ở hắn phía trước, lấp lánh vô số ánh sao, bóng đêm như nước, tại sự yên lặng này ban đêm lại che đầy sát cơ.

Liễu Nhất Bạch sai bước hướng trong rừng đi tới, cao lớn bóng người dần dần Ẩn tại rừng cây chỗ sâu.

Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, xa xa một đạo thân ảnh như điện chớp chạy như bay đến, trên người phun trào cương khí trong bóng đêm vạch ra một vết ánh sáng phát sáng. Người vừa tới bề ngoài xem ra ước chừng hơn bốn mươi tuổi đáng vẻ, vóc người trung đẳng, một đôi mắt trong đêm đen lấp lánh có ánh sáng, như hai điểm Hàn Tinh bình thường sáng ngời.

Tới người đã cảm ứng được trong rừng dị thường, hẳn biết nơi này có một cái Tông Sư cao thủ che giấu trong đó. Hùng hồn Nội Kính từ hẳn trên người mãnh liệt mà ra, trận gió mãnh liệt sau đó mưa, hẳn như một pho tượng chiến thần bình thường hiển ngang mà đứng, lạnh lùng nhìn chăm chú lâm ranh giới.

"Đi ra đi, giả thân giả quý tính là gì bản lãnh, ta ngươi tu vi đều đã đến như vậy Thiên Địa, còn dùng đùa bốn những trò vật này sao?"

Trong rừng yên lặng, không có nửa điểm âm thanh.

"Hừ"

Hắn hừ lạnh một tiếng, chân phải dùng sức trên đất giẫm một cái, đại địa một trận run sợ, đến một cái to lớn vết rách quanh co thông hướng trong rừng, từng hàng cây cối rầm rầm ngã xuống đất.

Tông Sư cao thủ sai bước hướng trong rừng đi tới, nơi hắn đi qua, cây cối rồi rít ngã về phía hai bên, từng cái to lớn vết rách xuất hiện ở trong rừng.

Một cái cao lớn bóng người tự trước mắt hắn lóe lên một cái rồi biến mất, Tông Sư cao thủ như điện ánh sáng bình thường mau chóng đuổi đi,

Hai đạo thân ảnh như vòi rồng bình thường, chỗ đi qua, ngã xuống từng miếng cây rừng.

Bỗng nhiên, phía trước cao lớn bóng người gấp lưng lay mấy cái, biến mất tung tích, Tông Sư cao thủ dừng lại thân hình, cường đại ý niệm như nước tại khắp trong rừng cây lan tràn, nhưng là hắn tìm tòi một lần, lại chẳng phát hiện bất cứ thứ gì. Hắn một trận hồ nghi, lần nữa tập trung cao độ cảm ứng, rốt cuộc hắn tại 50 mét bên ngoài một cây đại thụ sau cảm ứng được tí ti yếu ớt ba động.

Tông Sư cao thủ bất động thanh sắc, thân hình giống như quỷ mị bất đầu ở trong rừng khắp nơi du đãng, gần đây lúc từng cự ly này chết yếu ớt ba động chỗ ba trượng khoảng cách. Trong nháy mắt qua nửa khắc đồng hồ, đem hắn lần nữa đi tới cây đại thụ kia cách đó không xa lúc, hắn bỗng nhiên làm khó dễ, song chương mãnh liệt vỡ ra, mãnh liệt cương khí như sóng to gió lớn bình thường, khắp rừng cây đều một mảnh sáng ngời.

Nhưng là vào giờ phút này, Tông Sư cao thủ lại âm thầm hối hận, trên đại thụ kia lại xen vào là một cái trường kiếm màu đỏ ngòm, hiện lên lạnh lẽo âm u hàn quang.

Lúc này Liễu Nhất Bạch tự trong đồng tuyết vọt lên, tại Tông Sư cao thủ phía sau đánh ra mãnh liệt một chương, Tông Sư cao thủ tại sống còn chỉ một đường, thân thể giống như là một tia chớp miễn cưỡng lướt ngang ra ba trượng khoảng cách. Mãnh liệt cương khí, cuồng phách một đòn cùng hắn sượt qua người, chỉ mãnh liệt cương khí hay là đem hắn quần áo tàn phá bấy lảng tám roi, Tông Sư cao thủ chặt vật không chịu nổi.

"Ha ha. . ." Liễu Nhất Bạch cười dài, tự không trung rơi ở trên mặt đất.

"Tiểu bối lại dám đánh lên ta, thật là không biết xấu hổ."

"Ta nhỏ vào, lão gia hỏa là ngươi trước Đánh Lén ở phía trước, ngươi nếu không phải làm bộ che giấu, rồi sau đó xuất kỳ bất ý công kích ta giả thân, ngươi sẽ bị chống đánh lên sao? Hắc hắc. . . Nói đi, còn lại bảy người đây, thế nào chỉ có ngươi đuổi theo tới?"

Tông Sư cao thủ nét mặt già nua đỏ bừng, nói: "Tiểu bối thật là xảo trá, bắt quá mặc cho ngươi giả tựa như Sói hồ ly, cũng khó trốn diệt vong."

"Lão gia hỏa ít đi phóng đại tức, hôm nay không nhất định là ai diệt vong đây."

"Hừ, không biết gì thẳng nhóc, chúng ta đã trải qua đối với ngươi bày ra thiên la địa võng, ngươi cho rằng là ngươi vẫn có thể chạy mất sao? Khác bảy cao thủ đã trải qua phân bảy cái phương hướng hướng nơi này xúm lại tới, thúc thủ chịu trời đi, có lẽ ta còn có thể lưu một mình ngươi toàn thân."

Liễu Nhất Bạch cười lạnh, nói: "Ta sớm biết các ngươi chưa từ bỏ ý định, hắc hắc, bắt quá, chỉ bằng các ngươi những thứ này lão cánh tay, lão chân già hỏa, nghĩ (muốn) tru diệt ta? Không đủ phân lượng, các ngươi đều già rồi, cái giang hồ này không phải là các ngươi thiên hạ. Ta khuyên ngươi từ đầu tới đây, trở về nơi đó đi, mau về nhà ôm Tôn Tử đi, rồi cái kết quả tốt, nếu không nói, các ngươi đem khó thoát mất diệt với dưới giang hồ trận."

Tông Sư cao thủ giận dữ, nói: "Tiểu bối đừng ăn nói linh tinh, vẫn lo lắng chính ngươi đi."

"Các ngươi làm ngu xuẩn nhất một chuyện chính là suy nghĩ hợp diệt ta, nếu là ngươi bọn tám cái cùng tiến lên, ta còn thực sự là không có biện pháp. Cả ngày Tầm đều không làm gì được ta. . . . Chỉ bằng ngươi cái này thùng com nói. . . . Ta một cái tay là đủ rồi. . ."

Tông Sư cao thủ vừa định bài xích, chỉ chợt nhớ tới cái gì, hắn sắc mặt đại biến, nói: "Ngươi đã trải qua với Đế Sư đã giao thủ? Hắn lại không có lấy bên dưới ngươi?"

Nói nhảm, trên cái thế giới này có thể bắt lại chúng ta còn chưa ra đời đây. Cái lão già đó dự tính bị ta đánh lại tránh hắn bạn già trong ngực khóc đi đi. .

. ." Liễu Nhất Bạch hài hước cười nói.

Đế Cảnh cao thủ sắc mặt đại biến, không có ai so với bọn hắn những tông sư này cao thủ hiểu rõ hơn giữa lẫn nhau thực lực, có thể làm Lý Bình Thường lão sư, tại toàn bộ Hưng Khánh Phủ Tông Sư bên trong tuyệt đối là thực lực mạnh nhất, thậm chí tại toàn bộ Tây Hạ có thể cùng so với hắn vai đều không mấy cái, bây giờ nghe Thiên Tầm thậm chí ngay cả một tên tiểu bối đều không bắt lại, vậy làm sao có thể không khiếp sợ. Đương nhiên, hắn tự động đem Liễu Nhất Bạch nói Thiên Tầm bị hắn đánh trọng thương trở lại bọn già trong ngực câu nói kia bỏ quên.

"Không thể nào, hắn là chúng ta Tây Hạ Đế Sư, đã từng giết các người Trung Nguyên cao thủ tề ra quần, làm sao có thể sẽ thua ở người tên tiểu bối này trên tay."

"Hắn có gì đặc biệt hơn người, không tiếp ta mười chiêu, liền học máu. Người như vậy đoán chừng là tới các người Tây Hạ hết ăn lại uống đi, nếu là ta tới chẳng phải là có thể trực tiếp làm hoàng đế? Ha ha. . . ."

"Nói bậy." Tông Sư cao thủ sắc mặt kịch biến, "Người cái này cuồng đồ, không gần như chỉ ở Trung Nguyên thanh danh bề bới, đến Tây Hạ như cũ làm càn như vậy. . . ."

Liễu Nhất Bạch thanh âm lạnh giá, nói: "Rộng lớn đại quốc ta lại có thể đi ngang, huống chi là các người loại này chật hẹp nhỏ bé nước nhỏ đây. . . ."

Nói xong, hắn tóc dài tung bay, trong mắt lãnh điện lóng lánh, một bước tiến lên, song chưởng mạnh mẽ hướng Đế Cảnh cao thủ vỗ tới.

Đến Tông Sư cảnh giới, đã trải qua nhất pháp thông suốt vạn pháp, mặc dù Liễu Nhất Bạch không quá bên trên giới dụng chưởng, nhưng cũng có thể phát huy ra bảy, tám phần mười thực lực.

Uy mãnh, khí phách một chưởng tại Tông Sư cao thủ trong thất thần nhiễm điện tới, Tông Sư cao thủ vội vàng chào đón, chỉ hoàn cảnh xấu khó đi nữa vẫn hồi, trong rừng cương khí ngang dọc kích động, sát khí ngút trời, mảng lớn mảng lớn cây rừng bị hủy đi. Bông tuyết ngừng, chỉ mặt gỗ lại như hoa tuyết giống như trên không trung phiêu sái, trong nháy mắt, sừng sừng cánh rừng toàn bộ bị phá hủy, đất ở trên là vỡ vụn.

Bảy cái phương hướng Tông Sư cao thủ tất cả cảm ứng được kia trùng thiên sát khí, thật nhanh hướng Liễu Nhất Bạch hai người đại chiến địa phương chạy tới.

Liễu Nhất Bạch không có dụng hết toàn lực, hắn muốn để dành đến, để lại cho bên dưới mấy trận đại chiến.

Hai người giao thủ ba mươi mấy chiêu sau, Liễu Nhất Bạch thân nhảy trời cao, đầu dưới chân trên, hướng về phía phía dưới Đế Cảnh cao thủ chụp liên tục bảy bàn tay.

Cường mãnh cương khí hóa thành thật thể Quang Trụ, quán thông hắn và mặt đất khu vực chân không, Tông Sư cao thủ thân ở trong đó, cả người muốn bạo nổ. Hắn miễn cưỡng chống lên một chùm sáng Vụ đem người lồng trùm lên bên trong, chỉ trong miệng mũi không ngừng có máu tươi toát ra, sắc mặt hắn biến hóa trắng bệch không gì sánh được. Chu vi trong vòng mười trượng cương khí phun trào, mặt đất tại sụp đổ, làm Liễu Nhất Bạch tự không trung hạ xuống sau đó, chu vi bốn năm trượng dưới mặt đất vùi lấp đạt tới nửa trượng sâu.

Tông Sư cao thủ lung la lung lay theo trong hố nhảy tới, hắn liếc mắt nhìn chăm chăm Độc Cô Bại Thiên, xoay người hướng phương xa phi nước đại đi.

"Hừ "

Một chuỗi Huyết Kiếm theo trong rừng phá không mà ra, trực tiếp đem người bị trọng thương Tông Sư cao thủ mặc lạnh thấu tim.

Nhìn ngã trong vũng máu Tông Sư cao thủ, Liễu Nhất Bạch trên mặt không có một tí biểu tình, hắn hai tròng mắt Tinh Hồng, nhìn hướng tây nam, lạnh lùng nói: "Trước đem các người tám cái từng cái giải quyết, lại đi thu thập Thiên Tầm cái lão gia hỏa này. Hắn tới nay chỉ muốn tạo thế, nghỉ (muốn) khiếp sợ Tây Hạ võ lâm, làm cho tất cả mọi người đều biết Trung Nguyên Huyết Ma tới, bọn họ Ngày tận thế đến."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Chân Ngã trở về, muốn chiến đấu anh hùng thiên hạ

Hắn hít một hơi thật sâu, điều chỉnh một chút nội tức, làm hắn chân khí trong cơ thể lần nữa khôi phục như cũ lúc, hắn sải bước hướng phương xa đi tới,

càng đi càng nhanh. . .

Hung Khánh Phủ

Khấp thành đại loạn, ba cái hoàng tử cộng thêm văn võ bá quan hỏa tốc chạy tới hoàng cung, trước đây không lâu, bọn họ nhận được một cái đủ để khiến Tây Hạ chấn động tin tức —— hoàng thượng không được. . . .

Sở dĩ Đế Sư Thiên Tâm không có tự mình đuổi theo, cũng là bởi vì hắn bây giờ còn có chuyện trọng yếu. Số một, vào cung gặp vua, nhìn Lý Bình Thường có hay không lập tốt di chiếu. Thứ hai, tại thời khắc mấu chốt này, muốn thường xuyên nhìn chăm chú tù Nhị Hoàng Tử Lý chí Tam Hoàng Tử Lý Tiêu, đề ngừa Bình Viễn. Bởi vì không ra ngoài dự liệu nói, thừa kế ngôi hắn là Đại Hoàng Tử không thể nghi ngờ.

Lý Tiêu giờ phút này cũng ở đây vào cung trên đường, bên người đi theo một người đàn ông trung niên.

Thấy Lý Tiêu như cũ một mặt mây trôi nước chảy, người đàn ông trung niên không khỏi ngạc nhiên nói: "Điện hạ, chuyện đột nhiên xảy ra, người thế nào không một chút nào gấp? Nếu là hoàng thượng khiến Đại Hoàng Tử hoặc Nhị Hoàng Tử thừa kế ngôi, sợ rằng ngày sau bọn họ sẽ không bỏ qua cho người. Đặc biệt là Đại Hoàng Tử bây giờ đã biết người có cạnh tranh vị lòng của. . . . Người xem, chúng ta bây giờ có phải hay không hẳn nghĩ xong đường lui?"

"Người nếu có thể suy nghĩ nhiều nghĩ, hẳn không chỉ như bây giờ thành tù." Lý Tiêu lắc đầu một cái, đối với (đúng) này tên thủ hạ trợ thủ đắc lực nhất cảm thấy rất thất vọng, hiện tại hắn ngược lại có chút hoài niệm cái đó vừa mới bị chính mình buông tha vứt đi Liễu Nhất Bạch, nếu là người đàn ông trung niên có hẳn một nửa võ lực hoặc là tâm trí, hẳn cũng không cần ẩn nhẫn đã nhiều năm như vậy.

"Ha ha, Thúc Niên, ai nói với người qua phụ hoàng băng hà là chuyện đột nhiên xảy ra rồi hả? Ta chờ đợi ngày này thật lâu, đại ca thật là ngu không thể nói, lại đem dưới tay Bát Đại Cao Thủ toàn bộ phái đi ra ngoài tru diệt Liễu Nhất Bạch rồi, coi như phụ hoàng khiến hắn thừa kế ngôi, lấy hắn bây giờ trên tay là bài tẩy cần bản không phải đối thủ của ta."

Kia tên gọi Thúc Niên người đàn ông trung niên mặt đầy khiếp sợ, hắn không nghĩ tới hết thấy các thứ này đều tại Lý Tiêu trong kế hoạch, nói cách khác Thánh Thượng. . . . Là hắn. . . . Hắn đã trải qua không dám nghĩ tới rồi, trước mắt cái này hắn hầu hạ gần mười năm chủ tử, hắn phát hiện mình là càng ngày càng nhìn không thấu. Do dự chốc lát, Thúc Niên hỏi "Kia. . . . Nhị Hoàng Tử bên này?"

"Nhị ca liền càng không đủ gây sợ rồi, một cái măng phu mà thôi, hắn luôn là tự cho mình thanh cao coi thường bất kỳ một cái nào võ công so với hắn thấp người, hiện tại dưới tay trừ đi một tí tìm Thường thị vệ hắn còn có cái gì?"

"Nhưng là tin đồn Nhị Hoàng Tử một thân tu vi đã tại Tông Sư hậu kỳ, phải đối phó hắn sợ rằng cần phải hao phí một chút tay chân a. . . ."

"Yên tâm đi Thúc Niên, thiên hạ này chỉ có thể là Bản Hoàng Tử. . . ." Lý Tiêu trong mắt trải qua một đạo tinh quang, cười đi về phía trước.

Thúc Niên thở dài, sai bước đi theo.

Tại Hung Khánh Phủ đại loạn đang lúc, Liễu Nhất Bạch vừa mới kết thúc cùng hai vị Tông Sư cao thủ chiến đấu, nhìn trên mặt đất nằm như lưỡng con chó chết giống như cao thủ, trên mặt hắn chứa đựng cười lạnh, dưới chân như sinh cánh, hỏa tốc hướng một hướng khác chạy đi.

Lúc này ở Hung Khánh Phủ góc tây nam bên ngoài hai mươi dặm, dâng lên trùng thiên sát khí, hào quang óng ánh khác Tinh Nguyệt thất sắc.

Qua thật lâu thật lâu sau, ánh sáng mới dần dần nhạt đi, chỉ lạnh lùng sát ý lại thật lâu không tản ra.

Liễu Nhất Bạch tóc dài xõa, khoe miệng mang theo một vết máu, sắc mặt có chút tái nhợt. Mấy trận đại chiến đi xuống, hắn đã trải qua chịu rồi không nhẹ nội thương, nhất là mới vừa rồi lại bị ba gã Tông Sư cao thủ phục kích, vì nhanh chóng đánh chết ba người hắn đã trải qua người bị thương nặng, toàn thân chân khí tựa như có lẽ đã ngưng trệ.

Hắn nắm thật chặt trường kiếm, cảm ứng được Đệ Thất Danh Tông Sư cao thủ khí tức, khoe miệng của hắn dâng lên một nụ cười lạnh lùng, sai bước đi về phía trước.

Lúc này Liễu Nhất Bạch tâm tính dần dần có chút bị lạc, hắn cặp mắt đỏ thẫm không gì sánh được, bên hông Cổ Phật Xá Lợi kê hở càng ngày càng nhiều, mấy trận kinh thiên động địa đại chiến, đưa hắn áp chế một cách cường ép đi xuống về này tàn bạo tâm tình kích phát ra. Giờ phút này hắn như chờ ăn thịt người mãnh thú bình thường, muốn điên cuồng vật lộn. Gần, hắn đã trải qua cảm ứng được vị thứ bảy Tông Sư khí tức cường đại.

Liễu Nhất Bạch nhìn một cái trên trời Minh Nguyệt, hắn phát hiện vốn là trong sáng Minh Nguyệt,

Lúc này đã trải qua biến thành một vầng huyết nguyệt, Mạn Thiên Tinh Quang cũng biến thành điểm một cái huyết hồng.

"A. . ." Hắn ngửa mặt lên trời thét dài.

Hắn mơ hồ cảm giác trong cơ thể Ma Huyết có không áp chế được khuynh hướng, hắn có chút bận tâm, sợ chính mình bị lạc tại huyết sát xung động bên trong. . .

Trong cơ thể ba giọt Chân Ma máu tuyệt không phải như Dương Tổ Tiên nói đơn giản như vậy, nhất định là có cở quái. . . .

Trước mắt, đã trải qua không cho hẳn suy nghĩ nhiều, người tông sư kia đã trải qua xuất hiện ở hẳn tầm mắt chính giữa, người vừa tới bốn, năm mươi tuổi đáng vẻ, bề ngoài nhìn bình thường không gì sánh được, gầy vóc người cao, phổ thông tướng mạo, giản dị áo quần. . . Chỉ kỳ nội lực lại cường đại lại ngưng luyện, như một vùng biển mênh mông biển khơi đang sôi trào cuộn cuộn.

Liễu Nhất Bạch kinh hãi không thôi, hẳn biết gặp được một cái ở vào đỉnh cao trạng thái Tông Sư cao thủ, ngoài công lực mơ hồ có thể cùng Thiên Tầm mời đẹp. Ác chiến không thể tránh được, trong lòng của hắn mơ hồ có một luồng cảm giác hưng phấn thấy, tiềm thức có một loại khát vọng máu tươi xung động, trong cơ thể hắn kia khí tức cuồng bạo trong nháy mắt tràn ngập mở, cường đại Nội Kính nháy mắt bao phủ khắp nơi.

Tông Sư cao thủ nhíu mày một cái, nói: "Trong tin đồn nguyên huyết Ma khát máu thị sát, đã trải qua rơi vào ma đạo, bây giờ xem ra quả thật không giả. . ."

Giờ phút này Liễu Nhất Bạch cặp mắt huyết hồng, sắc mặt có chút dữ tợn, lạnh lùng nói: "Ma đạo thì như thế nào? Ta chính là ta, ta chỉ làm ta nghĩ rằng làm việc. Lại thể nhân đều gọi ta là Ma, như vậy ta hôm nay liền độ chính mình thành Ma."

Tông Sư cao thủ bình thân nói: "Đúng vậy, đồng dạng là tu luyện, ma đạo thì như thế nào? Bất quá nếu điện hạ muốn người chết, ta cũng không dám lưu người đến ngày mai, chém đầu đi."

"Hãy bớt nói nhảm đi, muốn động thủ, liền phải làm cho tốt cảm mạng lưu lại chuẩn bị." Liễu Nhất Bạch nhìn thấy trước mắt đều là huyết hồng, hiện tại hẳn chỉ muốn điên cuồng giết chóc.

Tông Sư cao thủ gật đầu một cái, nói: "Chúng ta quả thật không cần thiết nói nhảm, ta xem người đã bị lạc bản tính, lâm vào tình cảnh điên cuồng. Bất quá tại động thủ trước, ta cảnh cáo người một câu, người bằng chừng ấy tuổi cũng đã đạt đến bảy giờ cảnh giới, Tâm Ma cũng không ngừng nảy sinh lớn mạnh, cứ theo đà này, sớm muộn gì người sẽ tẩu hỏa nhập ma, hoàn toàn bị lạc bản tính."

Liễu Nhất Bạch cười như điên nói: "Ha ha. . . Đơn giản là một bên nói bảy nói bạ, ta bản thân không chính là các người trong miệng Huyết Ma sao? Ma Tính càng mạnh, công lực càng thâm hậu, làm sao biết tẩu hỏa nhập ma đây." Dứt lời, hắn nhanh chóng hướng Tông Sư cao thủ phóng tới, chân khí trong cơ thể sôi trào mãnh liệt mà ra, không trung truyền ra từng trận kịch liệt ba động.

Liễu Nhất Bạch cùng Tông Sư cao thủ lực lượng tương đương, hai người theo một mảnh thung lũng đánh tới trong một rừng cây, cuối cùng lại từ trong rừng cây đánh tới một tòa núi nhỏ đỉnh.

Hai người lấy chỉ thời đại kiếm, trên núi phong mang sáng chói, kiếm khí trùng thiên, cương khí khắp nơi bắn nhanh, cả đỉnh núi giống như ban ngày bình thường. To tảng đá lớn không ngừng hướng dưới núi lăn xuống, ừng ừng âm thanh bên tai không dứt, hai đại đỉnh cao cao thủ tỷ thí, núi đóng đưa địa chấn, Thiên Địa biến sắc.

Xa xa, người cuối cùng Tông Sư cao thủ lừng thững tới chậm, chỉ bất quá hắn khí tức cường đại làm đang ở kịch chiến Liễu Nhất Bạch rung mình một cái, người vừa tới thực lực mười phần kinh khủng, với trước mặt vị này thực lực tương đương.

Lúc này Liễu Nhất Bạch cuồng bạo tâm tình dần dần bình tĩnh lại, thanh tĩnh trong nháy mắt, hẳn thấy rõ tình thế trước mắt, hẳn biết là nên thu tay lại rồi.

Hắn từ phía sau lưng rút ra Huyết Kiếm ngửa mặt lên trời một trận thét dài, chu vi mười mấy dặm như ác quỷ gào thét bi thương. . . .

Tiểu thời, Liễu Nhất Bạch nhìn đã trải qua hội họp hai đại cao thủ, cất cao giọng nói: "Các lão gia, núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài, lần sau gặp ta đem đặt tới các người khó mà há cùng độ cao."

"Giết!"

Liễu Nhất Bạch hét lớn một tiếng sau, trường kiếm cuồng chém mà ra, một đạo tia chớp màu đỏ ngòm tại đỉnh núi nổ lên, sôi trào mãnh liệt lực lượng khác cả đỉnh núi đều thoáng qua động.

Lưỡng Đại Tông Sư cao thủ miễn cưỡng bị này cỗ to lớn năng lượng kinh khủng đẩy về phía hai bên, Liễu Nhất Bạch điên cuồng gào thét mà qua.

"Tông Sư cao thủ không gì hơn cái này, trường kiếm nơi tay, hỏi anh hùng thiên hạ, ai có thể ngăn cản ta một đòn. . ."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Binh Biến

Bên trong sơn cốc không ngừng vang trở lại Liễu Nhất Bạch câu nói kia: "Tông Sư cao thủ không gì hơn cái này, trường kiếm nơi tay, hỏi anh hùng thiên hạ, ai có thể ngăn cản ta một đòn. . ."

. . .

Lường Đại Tông Sư cao thủ đứng tại núi nhỏ đỉnh, ngây người như phỗng, hai người thật lâu không nói gì.

Tu vi đạt tới bọn họ bọn họ cảnh giới bức này sau, khát vọng nhất chính là làm tiếp đột phá, tiến vào một cái tiệm cảnh giới mới, vô đạo Cực Cảnh là bọn hắn cuối cùng theo đuổi mục tiêu.

"Hỏi anh hùng thiên hạ, ai có thể ngăn cản ta một đòn. . ."

Những lời này nói ra bọn họ lúc còn trẻ hào khí can vân, để cho bọn họ nhớ lại đã qua cao ngất năm tháng, năm đó ở máu và lửa lễ rửa tội bên trong, bọn họ những thứ này nhất phương Anh Kiệt tự trong cùng thế hệ bộc lộ tài năng, uy chấn nhất phương.

Ai không từng tuổi trẻ ngông cuồng, ai không hề nghĩ rằng vô địch thiên hạ? Đây đã từng là bọn họ mơ mộng, theo yên lặng không tên thanh niên, đến muôn người chú ý Tông Sư, trong đó trải qua bao nhiêu gian khổ khó khăn. Làm tóc bạc mọc rể, nếp nhăn tích lũy lúc, năm tháng mãi diệt bọn hắn trong lòng cái thể hào hùng, cũng mãi diệt bọn hắn đã từng mộng. . .

Nhưng mà ngay tại hôm nay, một người tuổi còn trẻ hậu bối, một cái được gọi là Huyết Ma thanh niên, một cái vô lâm công địch, một cái giết người như mà ma quỷ, lần nữa nói ra trong lòng bọn họ mộng. Cái này như sao chổi bình thường quét khỏi vô lâm tân tú, ngăn ngại mỗi năm thời gian phong mang chói mắt, chiếu sáng toàn bộ Trung Nguyên, thậm chí cuồng vọng tới sát Tây Hạ, một cái vô địch thanh niên, một câu "Hỏi anh hùng thiên hạ", khác hai người người thần thức không dứt. . .

Thật lâu thật lâu sau, một ông già mới nói: "Già rồi, sớm đã không có nhớ năm đó hào tình tráng chí."

Hai người muôn vàn cảm khái: "Đời người a, người có thể có mấy cái hai mươi năm, khi hai mươi tuổi, ta cũng từng hào khí can vân, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, qua hai mươi năm sau, ta thu liễm, lại qua hai mươi năm, ta ẩn cư rồi, gần đây này hai mươi năm, ta quên lãng giang hồ, chắc hẳn giang hồ từ lâu quên lãng ta."

"Bọn họ đều chết hết. . . Là bởi vì bọn hắn cũng bị mất năm đó nhuệ khí. . ."

"Đúng vậy. . . Ta cảm giác người trẻ tuổi này lần nữa mở ra cho ta một cái cánh cửa, ta nghĩ rằng đánh vào Vô Thánh cảnh giới. . ."

"Ta cũng thế. . ."

Hai người nhìn nhau nhìn một cái, chợt cười nói: "Suy nghĩ một chút liền có thể, ha ha ha ha. . ."

Trung Nguyên Huyết Ma đại chiến tám Đại Tông Sư cao thủ, cuối cùng ung dung rời đi, xem xét lại Bát Đại Cao Thủ chỉ còn hai người còn sống, chiến tích này không thể bảo là không Huy Hoàng. Tây Hạ người trong vô lâm không khỏi người người tự nguy, rất sợ Huyết Ma một lời không hợp liền giết đến tận cửa.

Tại mấy ngày kế tiếp trong, Liễu Nhất Bạch đại chiến tám Đại Tông Sư cao thủ bất bại tin đồn như là mọc ra cánh, truyền đến Tây Hạ mỗi một xó xỉnh, thậm chí truyền đến Trung Nguyên.

Huyết Ma như mặt trời giữa trưa, Ma Uy rung động toàn bộ người vô lâm, từng cái người vô lâm đều hoảng loạn, Trung Nguyên Vô Lâm Nhân Sĩ bỗng nhiên cảm thấy có chút vui mừng, vất vả thua thiệt Huyết Ma chạy Tây Hạ, nếu không gặp họa chính là bọn họ.

Mà Hưng Khánh Phủ bên này, hoàng cung đã bị Lý Tiêu đội ngũ toàn bộ vây quanh.

Đêm đó vào cung gặp vua, Lý Bình Thường đã ở di lưu chi tế. Hắn cầm ba cái vàng một dạng gọi tới bên người, dặn dò bọn họ nhất định phải đoàn kết không muốn giết lẫn nhau, muốn cùng nhau đối mặt địch nhân chung Đại Tông sau, liền đi đòi nhà ma, lưu lại một giấy di chiếu thẳng thiên.

Di chiếu bên trên chỉ có vắn vắn mấy chữ, Đại Hoàng Tử Lý Thanh tài đức vẹn toàn, là nhiệm kỳ kế Hoàng Đế.

Di chiếu vừa ra, mấy nhà hoan hỉ mấy nhà buồn. Đứng tại Lý Thanh bên này quan chức không một không hưng phấn dị thường, bọn họ âm thầm vui mừng chọn đúng trận doanh, chỉ cần Lý Thanh thừa kế ngôi, bọn họ thăng quan tiến chức có thể liền không là việc khó gì.

Lý Tiêu mặt trầm như nước, mặc dù hắn đã sớm ngờ tới như vậy kết cục, lại như cũ giận dữ không dứt. Hắn oán độc nhìn một cái nằm ở trên giường khí tức hoàn toàn không có Lý Bình Thường sau, xoay người đi ra ngoài cửa.

Lúc này, cả người cung điện đèn đuốc sáng trưng, thành tường bên ngoài người người nhón nháo, vô số binh mã đã đem hoàng cung vây chặt đến không lọt một giọt nước. Càng làm cho người ta thêm khiếp sợ là trong đó xen lẫn vô số người quần áo đen, trong đó chỉ là Tông Sư cao thủ cũng không dưới hai mươi người.

Sớm có thị vệ đem tình huống bên ngoài truyền vào,

Cả triều Văn Võ cộng thêm Lý Thanh, Lý chỉ sắc mặt đều là đại biến, bọn họ tất cả quay đầu nhìn về phía ngoài cửa thông thả tự đắc Lý Tiêu, Lý mời dẫn đầu mở miệng trước nói: "Tam đệ, là người?"

"Ha ha, đại ca người sớm hẳn nghĩ tới đây một ngày. . . ." Lý Tiêu xoay người theo trên người mỗi một người quét nhìn mà qua, cuối cùng dừng lại ở Lý Thanh trên người, cười yếu ớt nói: "Phụ hoàng lão bắt từ này, lại thật chọn người, thật là khiến ta thất vọng đây."

"Người lại dám đối với (đúng) phụ hoàng bất kính? Ta biết rồi. . . . Ta biết rồi. . . . Phụ hoàng là người. . . ." Lý Thanh như là nghĩ tới điều gì, sắc mặt đại biến.

"Còn với hần nói nhảm gì đó, để cho ta trước làm thịt cái này đại nghịch bất đạo súc sinh." Lý chỉ ở bên đã sớm không chịu đựng nổi, khí tức cường đại phóng ra ngoài, dao động toàn bộ Văn Nhược đủ loại quan lại lão đảo muốn ngã.

"Hừ "

Ngoài cửa lặng yên không một tiếng động xuất hiện hơn hai mươi người, người người Hắc Y che mặt, nhìn khí tức lại toàn bộ là Tông Sư cao thủ.

Lý Thanh khắp khuôn mặt là kinh hoàng, hần trong phủ toàn bộ cao thủ đều đã phái đi ra ngoài tru diệt Liễu Nhất Bạch rồi, bây giờ chỉ có một Thiên Tầm tại chỗ, coi như hơn nửa Lý chỉ, cũng xa hoàn toàn không phải những người này đối thủ.

Một mực không lên tiếng Thiên Tầm đột nhiên tách mọi người đi ra, nhắm thẳng vào Lý Tiêu, nghiêm nghị quát lên: "Người tên nghiệp chương này, lại liên hợp người trong ma giáo can dự trong triều đình Chính. Người làm như thế, sẽ không sợ khắp thiên hạ người võ trang khởi nghĩa chung nhau chinh phạt người sao?"

Một lời ra, cả sảnh đường đều giật mình.

"Cái gì, những người này đều là Ma Giáo cao thủ?"

"Khó trách Tam Hoàng Tử không có sợ hãi, nguyên lai là với Ma Giáo người cầu kết."

"Bên ngoài thành bình mã cũng không biết là ai, Tam Hoàng Tử trong tay nhưng là không có binh quyền, hần ân núp thật là sâu a, không biết lôi kéo vị tướng quân nào."

"Hiện tại ở trong cung chỉ có chính là năm chục ngàn Ngự Lâm Quân lính gác, điện hạ sợ rằng đại thế đã qua a."

.

Lý Thanh mặt như giấy sắc, hần đã trải qua nghĩ thông suốt bây giờ tình cảnh, bây giờ muốn muốn từ nơi khác điều binh tới đã là không còn kịp rồi. Bây giờ hai mươi mấy vị Tông Sư đứng ở chỗ này, hần liền là muốn đi cũng phải hỏi trước một chút người ta có đáp ứng hay không.

Lý Tiêu nhìn bên ngoài mạnh bên trong yếu Thiên Tầm, hài hước cười nói: "Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần có thể đạt tới mục đích, liên hợp cái dạng gì người thì có cái quan hệ gì đâu? Ha ha, Thiên Tầm lão nhi, người bây giờ là không hỏi hạn ban đầu không có lựa chọn ta ư ?"

Thiên Tầm trấn định như thường, nhàn nhạt nhìn Lý Tiêu, tựa hồ đang đợi cái gì.

"Người là muốn đợi phụ hoàng lão bắt từ này nuôi dưỡng nhóm kia Ảnh Vệ chứ ? Ha ha, ta khuyên người buông tha đi, bọn họ sẽ không tới."

Thiên Tầm giờ phút này sắc mặt rớt cuộc đại biến, "Làm sao người biết bọn họ? Chẳng lẽ bọn họ đã trải qua. . . ."

"Ha ha, yên tâm đi. Bọn họ cũng chưa chết, chẳng qua là đáp ứng Bản Hoàng Tử sẽ không xuất thủ. Về phần ta là làm sao biết, ta nghĩ rằng người chết hẳn không có biết cần thiết. . . ."

.

Nhìn chán nản mọi người, Lý Tiêu sắc mặt hiện lên điên cuồng thần sắc, hần ngửa mặt lên trời cười to, giống như bị điên, "Thiên hạ này rốt cục thì ta rồi. . . Loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời. . . Ha ha ha ha. . . ."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Chương 189: Giơ cao Càn Vương đại kỳ

Liễu Nhất Bạch ở nơi nào?

Giờ phút này hân chính chôn thân với băng tuyết bên trong, liên tục đại chiến, khác hẳn một môi không chịu nổi, đồng thời thân thể của hân cha nội thương nghiêm trọng. Mới đầu hân trốn vào một cái kho ráo sơn động vận công chữa thương, chỉ không lâu lắm, hân thì không chịu nổi. Vạn tằng Ma Tướng hướng hân đánh tới, đủ loại hư ảnh, ảo ảnh không ngừng tại trước mắt hân đung đưa: Sư phụ bị cắn xé, mình bị giẫm đạp vỡ, âm thanh tiếng kêu thảm thiết, trận trận Nộ Hào, tan nát tâm can, khiến cho hân thống khổ không chịu nổi.

Mặc dù biết kia hết thảy đều không là chân thật, chỉ lúc này hân yếu ớt không chịu nổi, hân phải không ngừng tập trung toàn thân công lực trị liệu kia xuất hiện vết rách nội tạng, căn bản không nhẫn áp chế trong lòng Ma Niệm. Về tinh thần hành hạ khác hân đến cuối cùng cuồng hô kêu gào, hân rốt cuộc biết tẩu hỏa nhập ma là chuyện gì xảy ra.

Trong lòng mỗi người đều có Ma Niệm, trong lòng mỗi người đều che giấu bản sinh kém tính chất, đây là không có thể thay đổi, là không thể tránh khỏi.

Vạn tằng Ma Tướng đi qua, là một mảnh thối nát rạn vỡ, người khác không nhìn được tâm linh rạo rực. . . Thanh Thanh, Dương Tô Tiên, Tô dương tuyết, Thanh Thủy ni cô, đặc biệt là sau hai cái cùng với phát sinh quan hệ nữ nhân, không ngừng tại trước mắt hân đung đưa.

Cuối cùng Liễu Nhất Bạch đầu đầu muốn nứt, không thể nhìn được nữa chạy tới trong đồng tuyết, đem chính mình chôn ở tuyết đọng bên trong.

Lạnh giá tuyết đọng, khiến cho đầu óc hân hơi chút thanh tỉnh một chút, hân chịu đựng vạn lần nhau hành hạ thống khổ, cưỡng ép tích tụ công lực chữa thương.

Trong thiên địa tại Phiêu Tuyết, Liễu Nhất Bạch trong lòng thì tại Phiêu Huyết, cuối cùng vô biên huyết hồng che mắt hân, trong cơ thể ba giọt Chân Ma máu đang cùng với biến hóa hân huyết dịch trong cơ thể. Liễu Nhất Bạch ở vào một loại mê vờn trạng thái, cũng vừa vặn là loại trạng thái này khiến hân tránh khỏi tẩu hỏa nhập ma nguy hiểm. Hân chân khí trong cơ thể tự đi vận chuyển, sinh sôi không ngừng.

Qua thật lâu, hân mới công mê vờn trạng thái tỉnh hồn lại, hân ngẩng đầu nhìn lên tới tầm mờ mịt không trung, tự lầm bầm: "Một ngày nào đó ta sẽ cần nắm một thân sao? Thế gian này lại cũng dung hạ ta. . ."

Vào giờ khắc này, Liễu Nhất Bạch nhiều chút chán chường, hân thật muốn lúc đó thu tay lại rồi, hân vì Đại Tổng làm nhiều hơn nữa, bọn họ không hiểu thì có ích lợi gì. Bọn họ chiến tranh, bọn họ sống chết cùng mình thì có cái quan hệ gì đâu? Dương Tử Ân không đồng ý cầm Dương Tô Tiên gả cho hân, kia thì có cái quan hệ gì đâu? Lấy hân thực lực bây giờ đại khái có thể trực tiếp đến cửa cướp người, Lạc Dương trong vương phủ mấy cái lão đầu lại cũng không ngăn được hân.

Nhưng là bây giờ trở về được không? Cứ như vậy đỡ lấy đủ loại tiếng xấu trở về sao? Hân còn có thể trở lại Lạc Hà Môn sao? Trung Nguyên người trong võ lâm có thể chứa đựng hân sao?

Ba ngày sau, Liễu Nhất Bạch trọng thương thân thể khôi phục như lúc ban đầu, hân không có bước vào giang hồ, cũng không có trở lại người ở đây đặc thành trấn, hân tại một mờ trên mặt tuyết một mình tràn đầy được.

Hân đã đem Tây Hạ hoàng thất đại loạn tin tức truyền về Tây Lương Châu, tin tưởng Quý Thụ Huyền ít ngày nữa gặp nhau thừa cơ hội này dẫn đại quân tới chinh phạt.

Nhưng là như vậy như cũ không đủ, còn chưa đủ loạn.

Bây giờ Lý Tiêu đã trải qua khổng chế triều đình, Lý Thanh, Lý chí đều đã bị giam lỏng, Đế Sư Thiên Tầm cũng bị đánh vào đại lao. Cả triều Văn Võ giận mà không dám nói gì, dù sao Lý Tiêu đã trải qua nắm trong tay toàn bộ Hưng Khánh Phủ, trước có mấy cái có cốt khí lão thần đi ra mạnh mẽ lên án Lý Tiêu, bọn họ Cửu Tộc đều đi theo đám bọn hân đi Địa Phủ báo cáo.

"Lý Tiêu quả nhiên là thành đại sự a, không nghĩ tới ta xuất hiện ngược lại giúp hân một tay." Liễu Nhất Bạch nhìn chân trời, thông thả thờ dài nói, "Bất quá, người bây giờ làm oán thanh tái đạo, phiền toái chỉ sợ sẽ không ít, lại như vậy, ta cũng tới giúp người một cái."

. . . .

Linh Thiên thuyền

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, chỉ chốc lát sau, trên đất trắng, trên cây trắng, trên nóc nhà cũng trắng. Tuyết ung dung đất bay, đem Thiên Địa nhuộm đậm thành một mảnh trắng xóa. Liễu Như bình thường tuyết, hoa lau bình thường tuyết, nhưng mao bình thường tuyết, xoay tròn, truy đuổi, lúc tới nhẹ nhàng, hạ thấp thời gian ung dung. Nhiều đóa lục giác hoa nhỏ, tinh xảo đặc sắc, hãy cùng Ngọc Châu mà tựa như. Phần điêu ngọc trác.

Một đám mới nhập môn không lâu đệ tử đang tiếp thụ trong môn tân tân trường lão dạy dỗ, bọn họ nhìn này cái tướng mạo bình thường nhưng thực lực kinh khủng người tuổi trẻ, trên mặt tất cả hiện ra kính sợ, sùng bái thần sắc.

Bọn họ khát vọng có một ngày cũng có thể đạt tới cái này hình dáng độ cao,

Có thể trở thành nhất phái trưởng lão, trở thành một nổi danh khắp thiên hạ Đại Cao Thủ.

Cái này mới tới trưởng lão có một đầu thâm mái tóc màu đỏ, mặc dù tướng mạo bình thường, thuộc về cái loại này nhìn đầu tiên nhìn không nghĩ xem lần thứ hai người bình thường, nhưng hần khí chất xuất trần lại làm trong môn tất cả đệ tử tắc tắc kêu kỳ lạ, không thiếu nữ đệ tử thậm chí buổi tối len lén chạy đến phòng hần nghĩ (muốn) phải cùng phát sinh nhiều chút không tầm thường quan hệ.

Người này đúng là Liễu Nhất Bạch, hần tại hai ngày trước thay đổi dung mạo vào cái này tại Tây Hạ trung lưu môn phái. Hần chỉ là hơi chút triển hiện bên dưới chính mình Tông Sư thực lực, liền lập tức bị Linh Thiên thuyền Tông Chủ tôn sùng là thượng khách, một cao thủ như vậy chịu khuất thân tới bọn họ môn phái, không thể nghĩ ngờ là bọn họ môn phái tích tụ mấy đời có phúc.

Mặc dù không biết một cao thủ như vậy làm sao biết lựa chọn bọn họ môn phái làm một trưởng lão, chỉ mặc kệ nó, có hần đến, môn phái thực lực tăng cường không ít mấy cấp bậc a, tin tưởng rất nhanh thì có thể bước lên võ lâm nhất lưu môn phái.

Trong môn chỉ có hai cái Tông Sư, một là Linh Thiên thuyền Tông Chủ Quách Sơn đồng, một cái khác chính là tân tấn trưởng lão cây liễu Hận Thủy. Nha, đây là Liễu Nhất Bạch qua loa cho mình lấy tên mới.

Đang dạy rồi đệ tử bài tập buổi sớm sau, Liễu Nhất Bạch đi tới trong chính sảnh, Quách Sơn đồng đang suy nghĩ gần đây triều đình phát sinh biến hóa lớn sẽ cho môn phái mang đến ảnh hưởng. Thấy Liễu Nhất Bạch đi vào, Quách Sơn đồng chân mày nhíu chặt giãn ra, cười nói: "Hận Thủy huynh tới a, nhanh mau mời ngồi."

Mặc dù Liễu Nhất Bạch chẳng qua là trong môn một trưởng lão, Quách Sơn đồng nhưng vẫn là dĩ lễ đối đãi, lấy gọi nhau huynh đệ.

"Tông Chủ, Hận Thủy tới quấy rầy, là nghĩ với Tông Chủ thương nghị một đại sự." Liễu Nhất Bạch đối với (đúng) cái này Linh Thiên thuyền Tông Chủ không ác cảm gì, hai người sống chung đi xuống ngược lại mười phần hòa hợp.

"Ồ?" Quách Sơn đồng mặt mày chọc một cái, cái này người trẻ tuổi bí ẩn từ trước đến nay đến môn phái sau ngoại trừ dạy dỗ đệ tử, một mực không với hần thương nghị qua đại sự gì, ngạc nhiên nói: "Không biết Hận Thủy huynh có chuyện gì quan trọng thương lượng?"

"Liên quan tới triều đình đại sự."

"Hận Thủy huynh muốn phải nói nhưng là Tam Hoàng Tử oán vị chuyện?" Tại Liễu Nhất Bạch nói đến triều đình thời điểm, Quách Sơn đồng sắc mặt lập tức biến hóa ngưng trọng. Triều đình này bên trong chuyện nói xong người trong giang hồ là không ứng vọng nghị, nếu như bị tiểu nhân lan truyền ra ngoài đây chính là diệt môn trọng tội.

Liễu Nhất Bạch cười đứng dậy, đem cửa cửa sổ đóng kỹ sau, lúc này mới ngồi vào chỗ của mình, cười nói: "Đúng là, Tam Hoàng Tử Lý Tiêu vô đức. Thí sát Thánh Thượng, nhốt huynh đệ, phạm thượng làm loạn. Bây giờ trăm họ đều là oán thanh tái đạo, Đại Hoàng Tử Lý Thanh hiền đức, ta xem chúng ta chẳng liên hợp các phái đi Cần Vương. Đến lúc đó chúng ta môn phái nhất định uy danh tăng mạnh, có thể ngồi lên võ lâm nhất lưu môn phái giao y."

"Chuyện này. . ." Quách Sơn đồng cúi đầu yên lặng không nói.

Liễu Nhất Bạch cũng không quấy rầy hần, hần tin tưởng đối mặt như vậy cám dỗ Quách Sơn đồng không có lý do gì sẽ không đáp ứng, hần là một người thông minh, chỉ cần hơi chút cho hần điểm nhắc nhở, cho hần chút thời gian, hần rất nhanh thì có thể suy nghĩ ra trong đó quan hệ lợi hại.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Liên minh

Bên trong đại sảnh yên lặng, an tĩnh đều có thể nghe với nhau tiếng tim đập.

Quách Sơn đồng đang nghĩ, Liễu Nhất Bạch làm như vậy mục đích rốt cuộc là cái gì. Đầu tiên là không giải thích được gia nhập chính mình môn phái, rồi sau đó lại vừa là nói lên muốn liên hợp còn lại phái đi Cần Vương, chuyện này với hần rốt cuộc có ích lợi gì chứ?

Không nghĩ ra.

Chuyện này khả thi rất cao, nếu là thành công bình định lập lại trật tự, cứu ra giam lỏng trong cung Đại Hoàng Tử, này đối với môn phái phát triển không thể nghi ngờ là có chỗ tốt to lớn. Có triều đình cây đại thụ này, môn phái khác muốn động hấn cũng phải cân nhắc một chút có hay không có dũng khí với triều đình đối kháng.

Mặc dù như vậy, hấn vẫn còn do dự bất quyết. Hấn ngược không lo lắng có thể thành công hay không vận ngã Tam Hoàng Tử, dù sao toàn bộ võ lâm chính đạo môn phái liên hợp lại, là một luồng không thể coi thường lực lượng. Hấn bây giờ duy nhất băn khoăn là lấy Linh Thiên thuyền thực lực coi như dắt đầu đến cuối cùng cũng là sẽ bị mấy cái khác Đại Phái đoạt đi công lao, cứ tính toán như thế tới hấn căn bản không vớt được chỗ tốt gì, thậm chí càng tổn thất rất nhiều trong phái hữu sinh lực lượng.

Như vậy cái mất nhiều hơn cái được sự tình làm ý nghĩa lại ở nơi nào đây?

"Hận Thủy huynh, sự quan trọng đại, đang vì huynh nhìn tới cần phải thảo luận kỹ hơn a."

Quách Sơn đồng trầm tư hồi lâu bất thành linh toát ra một câu nói như vậy, thật là làm Liễu Nhất Bạch có chút thất vọng.

"Như thế trông trước trông sau, sợ đầu sợ đuôi cách làm, khó trách Linh Thiên thuyền nhiều năm như vậy còn là một trung lưu Tiểu Phái." Liễu Nhất Bạch trong lòng âm thầm coi thường rồi Quách Sơn đồng mấy phần.

Kỳ thực cái này ngược lại không quái Quách Sơn đồng làm việc quá mức Trung Dung, làm một phái tôn sư, trước hết lo mất sau lo được, theo hấn góc độ xem chuyện này xác thực không thể cho môn phái mang đến cái gì xác thực chỗ tốt, mặt trên còn có nhiều như vậy nguy nga Đại Phái đề, đến cuối cùng hấn nhiều lắm là có thể bị một cái triều đình khen ngợi, như vậy hư danh với hấn mà nói có cũng được không có cũng được.

"Nếu như ta có thể để cho Tông Chủ làm này vị trí minh chủ đây?"

"Hận Thủy huynh lời này thật là?" Quách Sơn đồng vỗ án, trên mặt tất cả đều là không che giấu được vẻ hưng phấn.

Liễu Nhất Bạch không lên tiếng, chẳng qua là cười tủm tỉm nhìn hấn.

Quách Sơn đồng tự biết thất thố, ngồi xuống nâng chung trà lên, dần dần tỉnh táo lại, cười khổ nói: "nếu là có thể làm này vị trí minh chủ, đúng là có thể cho ta Linh Thiên thuyền mang đến không nhỏ chỗ tốt, sau đó Nhất Phi Trùng Thiên chỉ sợ cũng không thành vấn đề. Chẳng qua là phía trên này mấy Đại Môn Phái không có chỗ nào mà không phải là cây lớn rễ sâu, nội tình thâm hậu, trong môn chỉ là Tông Sư cũng không dưới mấy cái, thậm chí một người thực lực đã đạt tới Tông Sư Hậu Kỳ cảnh giới cao thâm. Lấy thực lực của ta nghĩ (muốn) muốn làm tới này vị trí minh chủ không khác nào là tự rước lấy a. . . ."

Liễu Nhất Bạch yên lặng nghe hấn nói xong, trầm ngâm nói: "Tông Chủ yên tâm, chỉ cần Tông Chủ dắt cái này đầu, kẻ hèn có bảy thành nắm chặt giúp người làm này vị trí minh chủ."

Lần nữa nghe được Liễu Nhất Bạch gần giống như cam kết lời nói, Quách Sơn đồng lại không có bắt đầu thất thố, hấn thăm kinh hãi, không biết trước mặt này người trẻ tuổi tân tấn trưởng lão vì sao lại có như vậy tự tin.

"Chẳng lẽ sau lưng của hấn còn những thế lực lớn khác?"

Liễu Nhất Bạch phía sau sao có thể có cái gì thế lực lớn a, hấn sờ đi đáp ứng Quách Sơn đồng giúp hấn làm vị trí minh chủ cũng là từ bất đắc dĩ, nếu như hấn không ném ra điểm khiến Quách Sơn đồng động tâm điều kiện muốn cho hấn dẫn đầu chỉ sợ là không có khả năng.

Kỳ thực hấn trong lòng cũng không chắc chắn, gấp tám thương Tông Sư hậu kỳ cao thủ có lẽ hấn còn có lực đánh một trận, chỉ thiên hạ lớn, khó bảo toàn sẽ không có thiên phú tuyệt, công lực thâm hậu cao thủ, sợ là sợ gấp giống như Tàn Nhược Vũ, Niệm Nhân hòa thượng như vậy Tông Sư Đại Viên Mãn thể gian cường giả vô địch.

Bất quá, cái này ngược lại cũng không có vấn đề, cuối cùng coi như là không khiến Quách Sơn đồng làm vị trí minh chủ, này Càn Vương sự tình đã trải qua thành sự thực trước.

Chẳng qua là cuối cùng có chút có lỗi với hấn thôi, bất quá, cái này cùng hấn lại có quan hệ gì. . .

Quyết định chủ ý, Liễu Nhất Bạch lại cường điệu đến đâu nói: "Kẻ hèn nguyện ý lập được quân lệnh trạng, nếu là không khiến Tông Chủ làm này vị trí minh chủ, cam nguyện đưa đầu tới gặp."

"Được, vì huynh tin người, ta đây liền viết thư cho các phái, mời xin bọn họ tới trong môn thương nghị Càn Vương đại sự." Quách Sơn đồng hưng hăng vỗ xuống bàn,

Thấy Liễu Nhất Bạch tin tưởng như vậy, hấn đã trải qua tin chắc sau lưng của hấn nhất định là có không Tiểu Thế Lực ủng hộ, lập tức hấn cũng không do dự, lập tức sai người đem giấy và bút mực chuẩn bị xong.

Đội đem thư toàn bộ viết tốt, đã qua hai chun thời gian.

Quách Sơn đồng vẫn vậy có chút cứng ngắc cánh tay, đối với (đúng) một mực ở cạnh chờ đợi từ nói: "Chọn trong môn mấy cái Khinh Công đệ tử giỏi

đem những này thư đưa về các đại phái, không thể sai sót, lỡ thời điểm, môn quy xử trí."

Đệ tử vâng vâng dạ dạ đem thư thu cất, cáo lui sau đang định ra ngoài, ngoài cửa lại vội vã chạy vào một tên Nữ Đệ Tử, trong miệng nũng nịu hô: "Tông Chủ, bình tĩnh Thiền Cung chủ cho người đưa tới một phong thư, chúng ta. . . ."

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, khi nàng nhìn thấy bên trong phòng khách còn những người khác lúc, nàng sắc mặt biến dị thường lúng túng.

Thời gian phảng phất vào giờ khắc này đọng lại, ngay cả Liễu Nhất Bạch đều có chút ngạc nhiên.

"Khục khục, đệ tử cáo lui." Đưa tin đệ tử trước tiên đánh vỡ yên lặng, trên mặt vạch qua một đạo không dễ dàng phát giác nụ cười, xoay người Bay bước rồi đi.

Này người nữ đệ tử sở dĩ dám lỗ mãng như vậy, nghe khác (đừng) Nữ Đệ Tử Bát Quái nói, nàng tựa hồ với Tông Chủ có chút không tầm thường quan hệ.

Đệ tử trong môn phái ngày thường đối với nàng nhưng là nịnh hót rất đây, dù sao Tông Chủ bây giờ còn là Lão Quang Côn một cái, nói không chừng ngày nào nàng tựa là Tông Chủ phụ nhân cũng khó nói.

Quách Sơn đồng mặt vô biểu tình, nhẹ giọng mắng: "Với người đã nói bao nhiêu lần rồi làm việc phải chừng chặc, người đến bây giờ còn là lỗ mãng như thế, phạt người quét dọn môn phái một tháng, trong lúc không cho phép khiến bất luận kẻ nào giúp người."

Nữ Đệ Tử một mặt ủy khuất, nàng không ngừng đưa bốn bên hông trở thành con bướm trạng đại lung, còn kém muốn khóc lên.

Quách Sơn đồng như là không đành lòng, thả nhẹ rồi giọng, ôn nhu nói: "Đem thư lấy tới đi."

Nhìn một màn này, Liễu Nhất Bạch âm thầm buồn cười, không nghĩ tới này đường đường Linh Thiên thuyền Tông Chủ lại với đệ tử trong môn làm với nhau, quả thực khiến người không biết nói cái gì cho phải. Tông Sư cảnh giới cao thủ, trên thế gian đã là gần như nhân vật vô địch, nghĩ (muốn) tìm cái gì hình dáng nữ nhân không có? Cái này Quách Sơn đồng ngược lại thành trên giang hồ một dòng nước trong a, nước phù sa không chịu lưu ruộng người ngoài, thật là khiến người kính nể a.

Quách Sơn đồng theo Nữ Đệ Tử trên tay nhận lấy thư, chau mày, cuối cùng càng là giống như véo thành một luồng thừng.

Thấy hấn biểu lộ như vậy, Liễu Nhất Bạch trong lòng một cái lộ bộ, hấn mơ hồ cảm giác có chút không hay, hỏi nhỏ: "Tông Chủ, nhưng là có cái gì khó giải quyết sự tình?"

"À, Hận Thủy huynh, chính người xem đi." Quách Sơn đồng đem tin để lên bàn, quay đầu một người uống bức bội nước trà.

Mang theo nghi ngờ, Liễu Nhất Bạch cầm thư lên, nhìn nội dung sau biểu hiện trên mặt cũng là đặc sắc vạn phần. Trong thư chỉ nói một chuyện, khiến Quách Sơn đồng hai ngày sau đi bình tĩnh Thiền cung thương nghị Cần Vương đại sự.

Thật là vô xảo bắt thành thư, đang lúc Quách Sơn đồng nghĩ thông suốt muốn dẫn đầu tổ chức các đại phái Cần Vương thời điểm, này bình tĩnh Thiền Cung cung chủ đã trải qua trước hấn một bước làm.

Bất quá cái này cũng không khó nghĩ, chỉ cần là hơi có chút dã tâm, không an vụ hiện trạng người đều biết nghĩ (muốn) mượn cơ hội này mưu đồ một phen lợi ích.

"Muốn trách chỉ có thể trách người vận khí thiếu đi." Liễu Nhất Bạch âm thầm thở phào một cái, nói chuyện cũng tốt, hấn cũng không cần can thiệp vào kết hợp Tây Hạ môn phái đi Hưng Khánh Phủ cứu Lý Thanh cái này ma quỷ rồi.

Hiện tại hấn chỉ cần ở sau lưng thêm dầu vào lửa, với Quý Thư Huyền trong ứng ngoài hợp, cho Tây Hạ một cái trầm thống giáo huấn liền có thể.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 191: Ta Linh Thiên thuyền Tự Nhiên không đồng ý

Vụ Ấn Phong là Tây Hạ ngọn núi cao nhất, cả năm có một bán thời gian ở vào mây mù trong bao, hiếm thấy là hôm nay là một cái khí trời tốt. Liễu Nhất Bạch dõi mắt trông về phía xa: Xa xa quần sơn như từng cái con rắn nhỏ quanh co thông hướng phương xa, dưới chân núi kia vốn là cuộn cuộn mà chảy sông lớn bây giờ nhìn lại nhưng là như vậy nhỏ nhất không đáng kể, như một cái thúy lục sắc đai ngọc uyển quanh co diên, quanh co. Trên đường chân trời kia mảnh nhỏ vùng quê hoàn toàn trống trải.

"Cho dù nơi đó có người, ta cũng không nhìn thấy đi." Liễu Nhất Bạch thầm suy nghĩ: "Vạn vật ở trong thiên địa lộ ra như vậy nhỏ bé, mà người như thế nào đi nữa rêu rao chính mình là cái thế giới này Chúa Tể, cũng bất quá là vạn vật một phần tử, tại toàn bộ trong thiên địa cũng lộ ra nhỏ nhất không đáng kể."

Một trận gió nhẹ thổi qua, đem hân kéo về thực tế. "Được rồi, có hảo cảm gì. Mỗi người phải đi đường đều không giống nhau, ta còn là suy nghĩ một chút trở lại Trung Nguyên sau thế nào đặt chân đi. Hi vọng đến lúc đó Quý Thư Huyền có thể thực hiện cam kết, nếu không. . . . Hắc hắc."

Nghĩ như vậy, Liễu Nhất Bạch đối diện hướng Linh Thiên thuyền đám người đi tới, cái đó cùng Quách Sơn đồng quan hệ không cạn Nữ Đề Tử cũng bị hân đồng thời mang tới, nghĩ đến là vì để cho nàng nhiều được thêm kiến thức.

Quách Sơn đồng nhưng cũng không dễ dàng, lần này bị Định Thiện Cung chiếm được tiên cơ, lấy Linh Thiên thuyền thực lực chỉ sợ là nửa xu chỗ tốt đều không vớt được, mà những cái được gọi là Đại Phái mời xin bọn họ những thứ này trung lưu, đoạn kết của trào lưu môn phái tới cũng bất quá là vì để cho bọn họ sung mãn làm con cò thí mà thôi.

"Tông Chủ, chúng ta vào đi thôi." Liễu Nhất Bạch thu thập xong tâm tình, lạnh nhạt nhìn Quách Sơn đồng.

Quách Sơn đồng thật sâu thở dài, nên đối mặt thủy chung là phải đối mặt, trốn không tránh được.

Tại Các Đại Môn Phái tất cả đến đông đủ thời điểm, cái này Tây Hạ đệ nhất núi cao ngênh đón nó từ trước tới nay cực kỳ không tầm thường trong nháy mắt, Tây Hạ chính đạo các phái cao thủ tụ tập ở Vụ Ấn Phong đỉnh. Các phái thanh niên đệ tử đều là tương lai cường giả, trong đó có vài người bây giờ công lực liền đã đạt đến rất cảnh giới cao, trong đó người xuất sắc càng là đạt tới trong chốn vô lâm Đỉnh đỉnh————— Tông Sư cảnh giới.

Đây là một trận thịnh hội, trên vô lâm gặp nhau vĩnh viễn nhớ giờ khắc này, bọn họ đều đưa là Tây Hạ công thần. Bọn họ môn phái tương hội tại Tây Hạ rực rỡ hào quang.

Trên đài một ông già phát ra một tiếng tuyên truyền giác ngộ rỗng giân: "Tam Hoàng Tử Lý Tiêu đại nghịch bất đạo, hành thích vua cảm tù huynh, lâm Quốc lâm người, các vị đồng đạo bọn, vì Tây Hạ, vì toàn bộ vô lâm, là thời điểm rút ra trong tay chúng ta trường kiếm, bình định lập lại trật tự, còn Tây Hạ một cái sáng sủa cần khôn rồi."

Dứt lời, dưới đài nhất thời vang lên như sấm tiếng vỗ tay, trải qua hồi lâu không ngừng.

"Ta đi. . . Ai đây a. . . Quá yêu diễn đi. . . ." Liễu Nhất Bạch nhìn trên đài đồng dạng lão già, không khỏi liếc mắt.

"Liễu trưởng lão, ngài có thể nhỏ giọng một chút, vị này có thể khó lòng, Định Thiện Cung Cung chủ Chu Trì. Bị hân nghe được sợ là sẽ phải rước lấy đại họa a. . . ." Bên cạnh đệ tử có ý lấy lòng Liễu Nhất Bạch, bận rộn thấp giọng thích rõ nói.

Giống như là ẩn chứng hân nói bình thường, Chu Trì hai mắt như là tia chớp hướng Liễu Nhất Bạch bên này quét tới.

Bên cạnh đệ tử bị hân như vậy nhìn một cái, toàn thân lông tơ dựng thẳng, thân thể dường như không ngừng run rẩy.

Liễu Nhất Bạch âm thầm thả ra chút chân khí, kia sợ hãi đệ tử trong nháy mắt cảm giác dẹp yên hơn nhiều. Sau đó, Liễu Nhất Bạch đón Chu Trì ánh mắt nhàn nhạt theo dõi hân, trên mặt không có một chút kinh hoảng.

Chu Trì trong mắt lóe lên vẻ kinh dị, quay đầu nhìn về phía những địa phương khác, tiếp tục hân 'Diễn thuyết'.

"Hắc hắc, lão gia hòa thật đúng là bén nhạy a, bất quá cũng lòng dạ quá nhỏ." Liễu Nhất Bạch cảm giác có chút buồn cười, nhất phái chi trường lại bỏ qua thân phận âm thầm nhằm vào một người bình thường đệ tử.

Phóng tầm mắt nhìn tới, trên đài ngoại trừ Định Thiện Cung người, còn có mấy cái nhất lưu môn phái ngồi ở phía trên, theo thứ tự là tẩy trần Sơn Trang, Trích Tiên cư, áp Nguyệt lâu các. Còn lại trung lưu, đoạn kết của trào lưu môn phái đều là đứng ở phía dưới, ngay cả trường môn cũng không ngoại lệ.

Liễu Nhất Bạch nhìn một cái đứng ở phía trước Quách Sơn đồng, không khỏi cảm thấy hân có chút đáng thương, đường đường Tông Sư cao thủ thậm chí ngay cả cái cô định phương cũng không có.

"Xem ra môn phái địa vị rất trọng yếu a.

"

Chu Trì ở trên đài quanh đi quẩn lại nói gần thời gian một nén nhang, đơn giản chính là nhấn mạnh bọn họ là chính nghĩa, là đại biểu trời bên dưới mà không khí chiến tranh mây.

Tại Liễu Nhất Bạch nghe cũng nhanh ngủ thời điểm, Chu Trì rốt cục cũng ngừng lại, hân uống một hớp trà, trầm giọng cô hòng, "khục khục, các vị đồng

đạo, tin tưởng mọi người bây giờ cũng biết sự tình nghiêm trọng tính. Lý Tiêu phía sau có Ma Giáo người ủng hộ, bây giờ cũng nắm trong tay binh quyền, chúng ta muốn giết vào Hung Khánh Phủ, không khác nào là khó hơn lên trời. Cho nên. . . ."

Liễu Nhất Bạch biết chính đùa giỡn yêu cầu tôi, nhất thời nhắc lên tinh thần.

"cho nên, chúng ta chỉ có thể âm thầm tiến hành. Người sang tại tỉnh không ở số nhiều, toàn bộ Kiếm Khí Xuất Thế Đại Viên Mãn trở lên cao thủ tham gia lần hành động này. Chúng ta gặp nhau tiến hành chu đáo bố trí cùng kế hoạch, đến lúc đó nhất định một lần hành động công thành."

"Chu Cung chủ, Hung Khánh Phủ bên trong tình hình vô số, chỉ là phái một chút tinh anh cao thủ đi sợ là rất khó đi, dù sao Ma Giáo cao thủ khả năng còn ở đây." Dưới đài có cái đoạn kết của trào lưu môn phái chương môn nói xảy ra vấn đề.

Chu Trì rất hài lòng người kia đối với hắn nói lên nghi ngờ, bởi vì này hình dáng hắn lại có thể thật tốt hiện ra một phen chính mình mưu lược rồi.

Hắn khoát tay một cái tay, cười nói: "đương nhiên không chỉ chúng ta người trong võ lâm, chúng ta đã trải qua liên hiệp mấy cái Châu Phủ tướng quân, đến lúc đó bọn họ gặp nhau đem binh đem Hung Khánh Phủ bao vây. Dù sao trong triều đình vẫn có không ít chính nghĩa chi sĩ, làm sao có thể dễ dàng tha thứ Lý Tiêu như vậy nghịch tặc liên nói. Các người liền cứ thả một trăm cái yên tâm a, hết thấy đều tại Bản cung chủ nắm trong bàn tay."

"Chu Cung chủ thật là Gia Cát tái thế a, không không, coi như là Gia Cát trọng sinh cũng không kịp Cung chủ chút nào a."

"có Chu Cung chủ dẫn, lo gì lớn sự bất thành a."

"Định Thiện Cung muôn năm."

Nghe xong Chu Trì giải thích, dưới đài lập tức vang lên như núi như biển giống như tán dương âm thanh.

Chu Trì cũng sắp cười ra nước mắt, trên mặt điệp tử cũng theo hắn biểu tình một run một cái.

Sau lưng Tam Đại Môn Phái Chương Môn Nhân nhìn ý nghĩa phong phát Chu Trì, trong lòng đều là không ngừng được cười lạnh, trong lòng bọn họ đều biết, Chu Trì làm như vậy chính là muốn làm bên trên lần hành động này vị trí minh chủ, hắn bây giờ cho thấy năng lực lãnh đạo, không khác là muốn cho nhiều người hơn ủng hộ hắn.

"khục khục, là như vậy. Đến lúc đó chúng ta đem yêu cầu một nhóm tiên phong nhân sĩ, trước tiên tấn công vào bên trong hoàng cung." Chu Trì dừng một chút, nhìn một cái Liễu Nhất Bạch bên này, tiếp tục nói: "người đầu lĩnh liền do Linh Thiên thuyền Quách Tông chủ đảm nhiệm, dẫn còn lại môn phái cao thủ cứu ra bị nhốt hai vị hoàng tử cùng Đế Sư."

Dứt lời, Quách Sơn đồng mặt xám như tro tàn, mặc dù này người đầu lĩnh nhìn như rất vinh quang, chỉ trên thực tế nhưng là khiến hắn dẫn một nhóm người đi thử nước, đi chịu chết, cũng chính là khiến hắn Linh Thiên thuyền người đi làm con pháo thí này.

"trách nhiệm trọng đại, không biết Quách Tông chủ cùng các vị đồng đạo có ý kiến gì hay không?" Chu Trì cười híp mắt theo mọi người dưới đài trên người quét qua.

Dưới đài lặng yên không một tiếng động, tại chỗ người không người nào là nhân tinh? Như vậy chịu chết sự tình để cho bọn họ đi làm, nói cho cùng trong lòng bọn họ đều không tình nguyện.

Thấy mọi người không đáp lời, Chu Trì không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Quách Sơn đồng, cười nói: "Quách Tông chủ, người xem. . ."

"Chuyện này. . . ." Quách Sơn đồng ngược mắt nhìn về phía Chu Trì, nhất thời nhận ra được trong mắt của hắn ẩn hàm ý uy hiếp, ngậm thờ dài, thấp giọng nói: "Đã như vậy. . . Ta Linh Thiên thuyền. . . ."

"Ta Linh Thiên thuyền Tự Nhiên không đồng ý."

Không đồng ý! Ta Linh Thiên thuyền không đồng ý! Tự Nhiên không đồng ý!

Chung quanh như chết tịch giống như yên lặng, mọi người đều là thần sắc quái dị nhìn chăm chăm tại Quách Sơn đồng phía sau bỗng nhiên cắt đứt hắn nói chuyện người tuổi trẻ.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Ta còn là không đồng ý

Tại giống như chết yên lặng sau đó, mọi người dưới đài bộc phát ra một tràng thốt lên.

"Người trẻ tuổi này là ai a, lại dám ngay trước mọi người cự tuyệt Chu Cung chủ an bài, lần này có thể có trò hay để nhìn."

"Hắn là Linh Thiên thuyền, bắt quá, hắn dám thay Quách Tông chủ làm quyết định chắc hắn không là tiểu nhân vật gì."

"Này huynh đệ đủ có thể a, ta thích, nói ra tâm lý ta nói." Có trong lòng người âm thầm khen.

. . . .

Chu Trì mặt trầm như nước, nghe mọi người dưới đài nghị luận, hắn cảm giác mình vừa mới thành lập được uy tín nhất thời tổn thất hầu như không còn. Hắn bây giờ thật là hận không được cầm Liễu Nhất Bạch treo ngược lên đánh một trận, đầu tiên là trước người nghị luận hắn, rồi sau đó lại làm chúng hủy bỏ hắn đề nghị.

Hắn cảm giác đáy lòng có một đám lửa đang thiêu đốt, đốt hắn bùng tìm một dạng niền cường đau, nếu là không phát tiết ra ngoài hắn sợ chính mình sẽ bị đốt thành tro bụi.

"Quách Tông chủ, phía sau người người tuổi trẻ có thể là các người tông môn người?" Chu Trì không để ý Liễu Nhất Bạch, mà là nhìn về phía Quách Sơn đồng.

Bị Chu Trì hỏi, Quách Sơn đồng âm thầm kêu khổ, ngay cả hắn đều không nghĩ tới Nhất Bạch bỗng nhiên sẽ lên tiếng, còn chưa để lối thoát, không nể mặt ngay trước mọi người bác bỏ cái này vô lâm Đại Phái Định Thiện Cung Cung chủ đề nghị. "Hận Thủy huynh a, a, không, ta Liễu đại ca a, người chính là nghĩ (muốn) phải giúp ta, nói chuyện cũng hơi chút uyển chuyển điểm a, người ta tuổi đã cao bị người như vậy roi mặt mũi mặt hướng cái nào thả a."

Quách Sơn đồng thờ dài, cắn răng nói: "Không sai, hắn là ta Linh Thiên thuyền trưởng lão —— Liễu Hận Thủy."

Chu Trì trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, người trẻ tuổi này hắn lần đầu tiên cách nhìn, hắn còn chưa nghe nói qua Linh Thiên thuyền ra vị còn trẻ như vậy trưởng lão đây. Cường ép đè xuống nghĩ ngờ trong lòng, lạnh giọng hỏi "Kia Quý Phái Liễu trưởng lão nói chuyện nhưng là người ý kiến?"

Chu Trì lời nói rét lạnh, sợ Quách Sơn đồng toát ra mồ hôi lạnh, hắn thiếu chút nữa thì nghĩ (muốn) lên tiếng chối, còn chưa mở miệng liền nghe được sau lưng Liễu Nhất Bạch nhỏ giọng với hắn truyền âm, "Tông Chủ, người liền nói là, toàn bộ có ta."

Quách Sơn đồng phản ứng đầu tiên chính là cảm thấy Liễu Nhất Bạch tại nói đùa hắn, thật, trả lời như vậy nói không phải rõ ràng không đem hắn Chu Trì coi ra gì, không đem toàn bộ Định Thiện Cung để vào mắt sao? Nhưng là hắn nghĩ lại, trước Liễu Nhất Bạch lời thề son sắt đáp ứng hắn phải giúp hắn ngồi lên vị trí mình chủ, hiện tại hắn đột nhiên làm khó để nói không chừng là có 100% nắm chắc.

"Được rồi, chết thì chết đi, đánh cuộc một lần." Quách Sơn đồng bột gạo sắc hung ác, cất cao giọng nói: "Tệ phái Liễu trưởng lão lời muốn nói chính là ta ý tưởng, ta Linh Thiên thuyền thực lực nhỏ yếu, sợ không thể nhận trách nhiệm nặng nề này."

"Người. . . ." Chu Trì hơi hí hửng cặp mắt, không thể tin nhìn chằm chằm cái này lúc trước theo không dám trái lời hắn môn phái nhỏ Tông Chủ. Hắn biết hết thảy các thứ này đều là bởi vì hắn phía sau người tuổi trẻ kia, nếu là thả vào bình thường chính là mượn hắn một trăm cái lá gan hắn cũng không dám can rờ như vậy.

"Được a, tốt a. Ta xem các người Linh Thiên thuyền sau này như thế nào Tây Hạ lẫn vào." Chu Trì trong lòng âm thầm này sinh ác độc, thề các loại (chờ) chuyện này kết thúc nhất định phải tốt để sửa trị sửa trị cái này không có mắt môn phái. Nhưng là bây giờ cũng không phải ngay trước mọi người gây khó khăn hắn thời điểm, nếu không khó tránh khỏi quên người miệng lưỡi, nói hắn bụng dạ hẹp hòi, không thể chịu đựng người khác chút nào dị nghị, chuyện này với hắn, đối với (đúng) toàn bộ Định Thiện Cung uy tín cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Cường ép an ủi chính mình một phen, Chu Trì cười hí hửng nhìn Quách Sơn đồng liếc mắt, nói: "Nếu Quách Tông chủ không nghĩ tiếp phần này vô tích sự, lão phu cũng không dám cưỡng cầu, chuyện này cho sau ta lại cái khác an bài."

"Quần long không thể không đầu, bây giờ việc cần kíp trước mắt chính là chọn lựa một cái lãnh đạo mọi người Minh chủ." Dưới đài có người hô.

Chu Trì tán thưởng đối với hắn cười một tiếng, người nọ là hắn đã sớm an bài xong kẻ lừa gạt, các loại (chờ) chính là chỗ này một khắc nói lên cái này hắn luôn muốn nói chuyện đề.

"Nếu mọi người có ý nghĩ này, tốt, vậy thì do mọi người đề cử ra một cái Minh chủ đi, lão phu nhất định vì hắn như Thiên Lô sai đâu đánh đó."

"Chu Cung chủ võ công, trí kế, bồi phận ở trong võ lâm đều là quan trọng hàng đầu, ta cho là Chu Cung chủ làm người minh chủ này vị thích hợp nhất." Lại vừa là người kia giành nói.

Thấy có người đề cử Chu Trì, dưới đài cũng thưa thớt đi theo kêu tên hắn,

Lấy bọn họ tiểu môn tiểu phái thực lực Tự Nhiên không dám đi cạnh tranh người mình chủ này vị, đã có người đề nghị, chẳng theo gió giúp người hoàn thành ước vọng, dù sao này Định Thiện Cung Chu Cung chủ cũng đúng là có chút tài năng.

"Lão này tự biên tự diễn tuồng vui này thật đúng là vụng về a." Liễu Nhất Bạch trong lòng không ngừng cười lạnh, ngay cả hắn đều nhìn ra vừa mới một mực ủng hộ Chu Trì người kia có vấn đề, chớ nói chi là những nhân tinh đó rồi.

"Nhìn thấu không nói toạc." Tất cả mọi người am tường đạo lý này, cũng sẽ không đi vạch trần Chu Trì này ít trò mèo, dù sao đắc tội Định Thiện Cung cũng không có gì hay chỗ.

Chu Trì rất hài lòng mọi người phản ứng, vừa mới không nhanh nhất thời tan thành mây khói, hắn khoát tay một cái, cười nói: "Lão phu cao tuổi, sợ không thể gánh vác nhiệm vụ lớn a. Các vị hay lại là tuyển một người khác Minh Chủ đi. . ."

"Chu minh chủ, không phải làm chúng ta Minh chủ, chúng ta không đi." Hay lại là người kia, hắn lại vừa là một cái nhảy ra.

Trực tiếp liên minh chủ đều kêu lên rồi, đây cũng quá giả đi. Mọi người dưới đài tất cả âm thầm oán thầm, tuấn này tri còn ở đây giả dè dặt, không phải là muốn mọi người nhiều đề cử hắn một lần, thật là sóng phí nước bọt a. Bất quá không có cách nào mọi người chỉ có thể lại kêu một lần.

"Cái này. . . Lão phu hết sức cảm động, chẳng qua là. . . ."

Vẫn chưa xong đúng không? Cả kia cái Chu Trì an bài nâng đều có chút không chịu nổi, đây cũng quá có thể giả bộ rồi.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành phải một lần nữa nhảy ra, "Chu minh chủ, chúng ta là người kiên cố hậu thuẫn, người không cần có cái gì nỗi lo về sau, nếu là người không làm người mình chủ này, vậy mọi người liền tản đi đi."

"Đúng vậy, đúng vậy, Chu minh chủ cũng không cần từ chối nữa rồi."

"Chu minh chủ dẫn mọi người, cứu ra hai cái hoàng tử trong tầm tay."

"Chu Cung chủ đáp ứng chúng ta thỉnh cầu đi."

. . . .

Không đáp ứng nữa chúng ta lại phải chết a, bị người cho tươi sống đùa chơi chết a.

"Được, thịnh tình khó chối từ a. Đã như vậy, lão phu liền cả gan làm này vị trí minh chủ, bình tĩnh không phụ các vị nhờ." Trước khi, Chu Trì vẫn không quên hỏi một câu nữa, "Không biết các vị có còn hay không bắt đồng ý kiến?"

"Có, ta không đồng ý." Một đạo bình thân thanh âm theo dưới đài vang lên.

Chu Trì tràn đầy chứa ý cười mặt nhất thời cứng lại, hắn miễn cưỡng sắp xếp một tia ý cười hướng dưới đài nhìn, chỉ thấy lại vừa là cái đó vừa mới cái đó gây sự tình Linh Thiên thuyền tuổi trẻ trưởng lão, hắn một mặt hài hước, chính mắt nhìn thẳng nhìn mình chăm chăm, chung quanh còn có một vài người tròn mắt hốc mồm giống như nhìn quái thai nhìn hắn.

"Ta đi, này Linh Thiên thuyền trưởng lão là muốn gây chuyện a. Lần này có thể đùa lớn rồi. . ."

"Đây rốt cuộc là cái nào vị thần nhân a, trước có thể chưa từng nghe nói qua hắn danh hiệu a."

"Dự tính Chu Cung chủ mỗi đều phải tức điên."

. . . .

Mọi người khe khẽ bàn luận đến.

Chu Trì đúng là tức điên rồi, phôi đều nổ thành từng mảnh từng mảnh. Hắn quả thực không thể nhịn được nữa, chỉ Liễu Nhất Bạch tức miệng mắng to: "Ta x người &% ¥#@. . . Người cố tình với Bản cung chủ đối nghịch đúng không? Người người lên a...?"

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Ta nói chuyện mới giữ lời

"Ta x ngươi &% ¥#@. . . Ngươi cố tình với Bản cung chủ đối nghịch đúng không? Ngươi hành ngươi lên a...?"

Chu Trì thở hắt ra tiếng rống giận không ngừng vọng về đang lúc mọi người bên tai, bao gồm phía sau hắn mấy cái ngồi nghiêm chỉnh nhất lưu môn phái chương môn cũng ngây dại mắt, đây là đường đường Định Thiên Cung một Cung chủ sao?

Hầm đường đây? Tư chất đây? Lại ngay trước các phái mặt phụ nữ đánh đá chửi đổng, này nào còn có điểm phong phạm cao thủ?

Bên tai tiếng gió vun vút, mọi người tiếng hít thở, tiếng tim đập cảm Chu Trì một chút kéo về đến thực tế, hắn lúc này mới ý thức được tự có nhiều chút thất thố. Nhưng là không có cách nào nói ra nói bắt đi ra ngoài nước, không thu về được rồi, hiện tại hắn hình tượng đã trải qua rất mặt trái rồi, nếu như vậy, còn không bằng đưa cái này Linh Thiên thuyền xử tử từ chính chết.

Quyết định chủ ý, Chu Trì lại khôi phục từ mi thiện mục thần sắc, cười híp mắt nói: "Vị tiểu hữu này, ngươi đã có bất đồng ý kiến, vậy kính xin ngươi nói một chút ai làm người mình chủ này thích hợp đây?"

"Dĩ nhiên là ta Linh Thiên thuyền Quách Tông chủ mới có thể gánh này nhiệm vụ lớn." Liễu Nhất Bạch không tránh né ánh mắt của hắn, đối chọi gay gắt nói.

"Ha ha ha ha ha. . ." Chu Trì đột nhiên cười to, đây là hắn nghe qua buồn cười nhất sự tình. Linh Thiên thuyền? Quách Sơn đồng? Minh chủ? Đơn giản là chuyện cười lớn!"Tốt tốt tốt, tiểu hữu có thể nói lên không đồng ý, lão phu rất hài lòng. Dám hỏi các vị các ngươi đồng ý khiến Quách Tông chủ làm người mình chủ này sao?"

Dưới đài yên lặng, lại không có người nào chịu ủng hộ Quách Sơn đồng.

Quách Sơn đồng mặt đầy khổ sở, mặc dù trong sân có mấy cái môn phái cùng hắn quan hệ không tệ, giờ khắc này bọn họ nhưng là không có đứng ra. Hắn có thể hiểu được, đối mặt nội tình thâm hậu, thực lực kinh khủng Định Thiên Cung, bọn họ không dám mạo hiểm đến đắc tội Chu Trì nguy hiểm cố gắng hắn.

Giờ phút này, nhiều hơn nữa tình nghĩa cũng không địch môn phái tồn vong, mạng nhỏ mình trọng yếu a.

"Ta đồng ý!" Một đạo tiếng hét lớn giống như sấm từ trong đám người nổ tung.

Tìm theo tiếng nhìn lại, lại vừa là Liễu Nhất Bạch, cái này Linh Thiên thuyền trưởng lão hai tay vòng ngực, mây trời nước chảy nhìn chăm chăm trên đài Chu Trì.

"Chính mình giúp đỡ chính mình môn phái, lợi hại."

"Thật là giang sơn đòi nào cũng có người tài a, người tuổi trẻ bây giờ thật là không bình thường."

"Một người đồng ý có tác dụng chó gì a, lấy lòng mọi người, hừ."

Trong đám người traten traten ồn ào tiếng, có người âm thầm đối với hắn gợn ngón tay cái lên, cũng có người đối với hắn hành động khinh thường không dứt.

Chu Trì ngạc nhiên, chợt hài hước cười nói: "Tiểu hữu chỉ có một mình ngươi ủng hộ, này vị trí mình chủ sợ rằng. . ." Phía sau nói không nói ra miệng, mọi người lại đều hiểu ý hắn.

"Ta một người thì như thế nào? Thứ cho ta nói thẳng, bọn họ những thứ này a đua nịnh hót, bắt nạt kẻ yếu sợ ác ngu xuẩn nói chuyện có ích lợi gì? Ta nói đồng ý, ai dám không đáp ứng?" Liễu Nhất Bạch tóc dài tung bay, đảo mắt nhìn mọi người.

Nhiều năm sau này, mọi người tại đây như cũ nhớ như vậy một cái hình ảnh. Một người bình thường lại anh tuấn chàng thanh niên, cuồng phóng bên trong mang theo phiêu dật, khỏe mỗi nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, ngay trước các phái mặt mắng bọn hắn là ngu xuẩn.

"Quá mẹ nó liễu lĩnh rồi, dám chửi chúng ta là ngu xuẩn, nhìn đại gia không giết chết ngươi."

"Phách lối, cả đời chưa bao giờ thấy a, khi chúng ta các phái đều là chết a."

"Đánh chết hắn. . ."

Trong đám người traten traten ồn ào tiếng, thậm chí có người muốn đi qua bắt hắn. Liễu Nhất Bạch khỏe miệng dâng lên một nụ cười lạnh lùng, hắn không có lý những người này thẳng hướng đài cao bay đi, một luồng phảng phất Hủy Thiên Diệt Địa giống như khí thể cường đại từ hắn trên người sôi trào mãnh liệt mà ra.

"Ai không phục, cứ đi lên thử một chút. Ta Linh Thiên thuyền Liễu Hận Thủy một người bại chỉ các ngươi những thứ này thô kệch ngổa ngỗ." Liễu Nhất Bạch ngăn ở Chu Trì tràn đầy trước, hai tròng mắt như điện, lạnh lùng nhìn chăm chú mọi người dưới đài.

"Người mẹ nó, ngăn trở ta rồi." Chu Trì sau lưng hần nhỏ giọng nói.

Liễu Nhất Bạch hãy cùng không nghe được bình thường, không nhúc nhích chút nào xuống. Chu Trì sắc mặt lạnh dần, hướng sau lưng mấy cái dài ngoắc ngoắc ngón tay, sáu cái lão giả trong nháy mắt xuất hiện đem hần bao bọc vây quanh.

Liễu Nhất Bạch mặt mày chọc một cái, nhàn nhạt nói: "Chẳng lẽ các người Định Thiện Cung muốn phải lấy nhiều khi ít?"

"Hừ,

Đổi phó người loại này đảo loạn đại hội trật tự người không cần nói nhiều như vậy đạo nghĩa." Chu Trì không ngừng cười lạnh, hần tựa như có lẽ đã nhìn thấy cái này hần mười phần đáng ghét người tuổi trẻ ngược đập trong vùng máu không ngừng hướng cầu mong gì khác tha cho bộ dáng.

"Ai muốn lấy nhiều khi ít, ta Linh Thiên thuyền nhất định phụng bồi tới cùng." Quách Sơn đồng lúc người một cái, nhảy đến trên đài, lạnh lùng nhìn chăm chú Chu Trì.

Hần bây giờ đã trải qua với Liễu Nhất Bạch là trên một cái thuyền châu chấu, thấy Định Thiện Cung sáu cái trưởng lão muốn phải vây công hần, lập tức đứng dậy. Đây không phải là gần chuyện liên quan đến Liễu Nhất Bạch tính mạng, cũng là vì Linh Thiên thuyền, hoặc là là chính bản thân hần lo nghĩ.

Nếu như hôm nay hần không có đứng ra, sau đó không biết sẽ có bao nhiêu người ở sau lưng đâm hần cột xương sống, "Ngay cả trong môn trưởng lão đều có loại này Đại Khí Phách dám cùng thiên hạ người cạnh tranh, người cái này nhất tông chi chủ lại kinh sợ thành như vậy."

Chu Trì có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Quách Sơn đồng lại sẽ vì trong môn một trưởng lão không tiếc cùng bọn chúng Định Thiện Cung là địch. Trong mắt của hần hần mang không ngừng lông lạnh, thiếu chút nữa liền không nhận được muốn xuất thủ cầm hai người kia giết, nhắm mắt làm ngơ. Nhưng hần không thể làm như thế, nếu là làm như vậy nhất định sẽ bị các phái nhạo báng.

"Quách Tông chủ nói đùa, lão phu chẳng qua là khiến trong cung trưởng lão đi lên làm một trọng tài, thuận tiện duy trì kết quả bên trong trị an. Ta Định Thiện Cung luôn luôn quang minh lỗi lạc, làm sao biết lấy nhiều khi ít đây? Nếu Quý Phái trưởng lão muốn phải lấy tỷ võ phương thức chọn lựa Minh chủ, như vậy lão phu liền làm cái chủ, người thắng liền làm lần hành động này Minh chủ. Các vị đồng đạo, có hứng thú hết thấy có thể bên trên tới khiêu chiến Liễu trưởng lão." Nói xong, Chu Trì cùng sáu vị trưởng lão lui qua một bên.

Quách Sơn đồng thờ phào nhẹ nhõm, thật sâu nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, cũng lui qua một bên. Hần bây giờ cảm chỗ có hi vọng đều ký thác vào Liễu Nhất Bạch trên người, nếu như có thể theo các phái trong tay đoạt được vị trí minh chủ, hôm nay đắc tội với người cũng liền không coi vào đâu.

Một cái môn phái trọng yếu nhất là cái gì? Thanh danh à? Lần này vang dội cờ hiệu, không lo không có người gia nhập hần Linh Thiên thuyền, theo ở bên trong lấy được chỗ tốt tuyệt không phải một điểm nửa điểm.

"Tốt lắm, chương môn dưới đây cứ bên trên tới khiêu chiến, nửa nén hương không khỏi liền coi như ta thua." Liễu Nhất Bạch hùng hồn chân khí trong phút chốc phảng phất dồi dào rồi toàn bộ trong thiên địa, một luồng Uy lẫm thể từ hần trên người lan ra, bao phủ tại chỗ mỗi một người. Dưới đài chương môn các phái nội tâm cùng chấn động, cái này trong mắt bọn họ không so với tuổi trẻ trưởng lão công lực lại còn theo chân bọn họ không phân cao thấp, không, có lẽ cao hơn cho bọn hần, cái này quả thực thật bất khả tư nghị.

Các phái đệ tử nghe được hần kiêu ngạo như vậy lời nói tất cả không phục, lại sợ hãi với khí thể của hần, chẳng qua là tại dưới đài không ngừng nói móc.

"Ha ha, còn quy định cái gì chương môn trở xuống. Không có Kim Cương Toàn cũng đừng kéo đồ sứ sống, mất mặt."

"Đúng vậy, còn nửa nén hương không khỏi coi như thua, thật là không sợ cảm da trâu thổi phá."

"Có bản lĩnh theo chúng ta chương môn so một chút a."

.....

"Im miệng." Liễu Nhất Bạch gầm lên giận dữ, Tông Sư cao thủ khí thể cường đại hoặc nhiều hoặc ít ảnh hưởng mọi người tại đây tâm tình, trên sân một thời lại yên tĩnh trở lại.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Vô địch phong thái

"Bình đối với (đúng) Bình, Tướng đối Tướng, chẳng lẽ các ngươi nghĩ (muốn) cho các ngươi chương môn tự hạ thân phận theo ta luận bàn sao? Nếu quả thật là như vậy mặt dày không biết xấu hổ nói, kẻ hèn cũng cùng nhau là được." Liễu Nhất Bạch đứng tại trên đài cao, hướng về phía gọi vui mừng nhất mấy người cười lạnh nói.

Mấy người nhất thời á khẩu không trả lời được, muốn phản bác lại không tìm ra cái gì thích hợp lý do. Đúng là như vậy, Liễu Nhất Bạch chẳng qua là Linh Thiên truyền một tên trưởng lão, chẳng lẽ muốn nhà mình chương môn buông xuống đáng về đi theo so với hấn Võ sao? Đây chẳng phải là đã nói lên nhà mình chương môn là theo hấn một cấp bậc người sao?

Liễu Nhất Bạch cặp mắt thần quang trong trẻo quét nhìn toàn trường, theo tới một loại nặng nề cảm giác bị áp bách ép về phía mọi người, trong sân tu vi hơi thấp đệ tử đều bị này cỗ khí thế bằng bạc ép không thở nổi.

"Thôn Thiên động Trương Húc, lĩnh giáo cao chiêu." Rốt cuộc, một người đàn ông trung niên ứng tiếng mà ra, một trận gió thu đánh tới, thổi áo quần hấn bay phát phối, gió thu thổi rối loạn hấn ô tóc đen dài.

Dưới trận nhất thời sôi trào khắp chốn.

"Là Thôn Thiên động kỳ tài Trương Húc trưởng lão, một thân tu vi đã trải qua ép tới gần Tông Sư trung kỳ."

"Quá tốt, rốt cuộc có người đứng ra."

"Trương Húc trưởng lão đưa cái này phách lối gia hòa đánh xuống, cho chúng ta các phái thật tốt cho hả giận."

....

Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt quét Trương Húc liếc mắt, chợt cảm tâm mắt chuyển tới không trung, không biết có phải hay không là bị Đồ Phu ảnh hưởng, gần đây hấn cũng đặc biệt thích bốn mươi lăm góc độ ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Trước hấn sở dĩ yêu cầu tiếp nhận chương môn dưới đây khiêu chiến, chính là sợ gặp phải một chút biến thái cấp cao thủ, đầu tiên không biết có thể thắng hay không ra, coi như là thắng được cũng rất dễ dàng bộc lộ ra thân phận của hấn.

Hấn bây giờ còn không thể bại lộ, nhất định phải chờ đến các phái đi Hưng Khánh Phủ cứu người thời điểm lại tìm cơ hội thoát thân.

Bây giờ cảm khiêu chiến đám người hạn chế tại dưới chương môn, hấn tại ẩn giấu thực lực dưới tình huống cũng sẽ không phí nhiều lắm tay chân.

Mặc dù Liễu Nhất Bạch cố làm khoan dung, cả người tràn đầy khí dương cương Thôn Thiên động Trương Húc như cũ về mặt ngưng trọng, hấn thật sâu thấy đến đối thủ đáng sợ, mắt không hề nháy một cái nhìn chằm chằm Liễu Nhất Bạch.

"Muốn đánh thì đánh, ta vẫn chờ cuộc kế tiếp đây, môn phái tên như vậy có khí thế thế nào trong môn trưởng lão nhất gan như vậy đây." Liễu Nhất Bạch liếc Trương Húc liếc mắt, không thêm cười nói.

Trương Húc mặt liền biến sắc, chỉ rất nhanh lại khôi phục bình thường sắc. "Được, ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút ngươi cái này Linh Thiên truyền trưởng lão rốt cuộc có gì kinh người chỗ."

"Dài dòng, đi xuống đi." Liễu Nhất Bạch cười lạnh. Nói xong Linh Thiên truyền đệ tử trong tay một thanh phổ thông trường kiếm ánh sáng phát ra rực rỡ, bỗng nhiên hướng trong tay hấn bay đi, đồng thời chói mắt huyết hồng Kiếm Mang tự mũi kiếm xi ra, bay lên trời. Trên đài cao phảng phất đánh cái tia chớp màu đỏ ngòm, một đạo huyết hồng ánh sáng chém thẳng vào Trương Húc, lạnh lùng sát ý làm dưới đài quần hùng đều cảm giác được trận trận thấu xương lạnh lẽo.

Trương Húc bảo kiếm trong tay trên dưới tung bay, múa ra mảng lớn mảng lớn ngân mang, định đem Liễu Nhất Bạch phát ra Kiếm Mang ngăn cản ở ngoài.

Đang lúc mọi người trông đợi trong ánh mắt, Trương Húc lại như điều đứt dây giống như té bay ra ngoài ngã tại dưới đài cao không rõ sống chết.

"Nói hết rồi cho ngươi đừng nói nhảm, ngược lại cũng là muốn đi xuống." Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái, nhẹ nói nói.

Nhàn nhạt lời nói vọng về đang lúc mọi người bên tai, lại như tiếng nổ bình thường, mọi người quần tình phần chấn, rồi rít tại dưới đài tức miệng mắng to read S());. Nói cái gì hạ thủ tàn bạo không có một chút chính đạo phong phạm cao thủ, quá kiêu ngạo, quá liều lĩnh loại vân vân.

Tùy tính tới Linh Thiên truyền đệ tử lại người người hưng phấn không thôi, bọn họ môn phái trưởng lão lợi hại như vậy, sau này gặp phải môn phái khác đệ tử rốt cuộc không cần ăn nói khép nép rồi. Đặc biệt là bị Liễu Nhất Bạch cưỡng ép mượn kiếm đệ tử liền như là ăn phải thuốc lã, hấn đỏ lên mặt không ngừng hồi kích ngôn ngữ công kích Liễu Nhất Bạch người.

"Ta nghĩ rằng không cần tuyên bố kết quả đi, người kế tiếp." Liễu Nhất Bạch nhìn một cái mặt âm trầm Chu Trì, đối với (đúng) mọi người dưới đài khẽ cười nói.

Dưới đài vốn là bên trong đoạn kết của trào lưu môn phái, Trương Húc mặc dù bị xưng là Thôn Thiên động kỳ tài, cũng là bởi vì hấn một thân đã trải

qua ép tới gần Tông Sư trung kỳ, người như vậy mới tại nhất lưu môn phái cũng là địa vị cao cả nhân vật. Bây giờ ngay cả Trương Húc đều dễ dàng như thể thua, bọn họ ai dám lên tìm chịu tội?

"Trích Tiên Cư Nhất Kiếm Tán Nhân linh giáo cao chiêu." Một bóng người trống rỗng xuất hiện tại Liễu Nhất Bạch trước mặt, già nua lời nói không mang theo một chút tình cảm.

Không có quá nhiều lời nói, lão nhân này rút kiếm, xuất kiếm làm liền một mạch, không có phức tạp chiêu thức, không có kinh thiên động địa kiếm khí, chẳng qua là không có gì đặc biệt một kiếm đâm đi qua.

Liễu Nhất Bạch nheo mắt, biết gặp kẻ khó chơi rồi. Lão nhân này với hắn so đấu là kiếm ý, mặc dù nhìn như dễ dàng tầm thường, trong đó nhưng là hung hiểm vạn phần.

Dùng Cường Thảo Kiếm Quyết thúc giục chân khí, hắn đón ông già sắc bén trường kiếm cũng đâm tới.

"Keng "

Hai người đụng nhau, ông già đồng tử hơi co lại, liền lùi lại ba bước, một mặt không hiểu nhìn chăm chăm chỉ là lùi lại một bước Liễu Nhất Bạch.

"Hảo kiếm pháp." Qua hồi lâu, ông già mới từ trong miệng toát ra một câu như vậy không giải thích được nói, sau đó lại trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, trở lại vừa mới chỗ ngồi đưa.

Toàn trường xôn xao, không rõ vì sao.

"Nhất Kiếm Tán Nhân thế nào bỗng nhiên dừng đánh, rõ ràng là lực lượng tương đương a."

"Đúng vậy, đây là nhận thua sao?"

"Các người đây cũng không biết đi, Nhất Kiếm Tán Nhân sở dĩ được xưng một kiếm, đó là bởi vì hắn bất kể tại tình huống gì gặp phải cái dạng gì đối thủ, hắn đều chỉ có thể ra một kiếm. Vừa mới hắn đã ra một kiếm mà không có không biết sao Linh Thiên thuyền Liễu trưởng lão, cho nên hắn đã trải qua nhận thua." Có nhân sĩ biết chuyện giải đáp nói.

Mọi người mới chợt hiểu ra, bất quá nhưng cũng âm thầm tiếc rẻ, "Nếu là Nhất Kiếm Tán Nhân có thể nhiều hơn mấy kiếm, vậy khẳng định thắng a." Mọi người nghĩ như vậy đến.

Trong sân cũng chỉ có Chu Trì như vậy cao thủ mới biết, Nhất Kiếm Tán Nhân đúng là thua, hơn nữa còn bị không nhẹ nội thương, đã không có vừa đứng lực. Ngay cả hắn cũng không nhìn ra Liễu Nhất Bạch dùng kiếm pháp gì, chỉ cảm nhận được trong thiên địa cuồng liệt, bá đạo kiếm ý.

Hắn bây giờ không thể coi thường lên cái này nhiều lần hủy đi hắn bàn người tuổi trẻ, liền hướng hắn vừa mới một kiếm kia.

"Người kế tiếp, nếu như không người đi lên nói, chúng ta Tông Chủ đúng là lần này hành động Minh chủ." Liễu Nhất Bạch ngáp một cái, một mặt lười biếng phun ra một câu nói như vậy.

Gió rét nhẹ phẩy qua hắn gương mặt, thổi lên từng sợi màu đỏ nhạt Lưu Tô, nhìn giống như đạo chơi nhân gian thần tiên người trong.

Không thiếu nữ đệ tử trong con người tia sáng kỳ dị liên liên, thế nhân ai không yêu cường giả đây? Một người, một kiếm, khiêu chiến quần hùng, như vậy nam tử không chính là bọn hắn tha thiết ước mơ như ý lang quân sao?

Có người thích đến, liền không thiếu được có người hận.

Hận hắn người dĩ nhiên là Chu Trì, muôn vàn cố gắng thay đổi một bó đuốc, hắn vị trí minh chủ mất thấy liền nếu không có, nhưng là hắn lại không thể buông xuống mặt mũi tự mình xuất thủ đi đối phó một cái chính là Linh Thiên thuyền trưởng lão.

Phải làm sao mới ổn đây? Hiển nhiên, người trẻ tuổi này tại trong cùng thế hệ đã là nhân vật vô địch, coi như là một chút Lão Quái Vật chỉ sợ cũng đuổi hắn không được.

Nhìn Liễu Nhất Bạch bóng lưng, trong lòng của hắn chỉ nghĩ tới bốn chữ —— vô địch phong thái! ! !

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Ta nhận thua

Vụ Ân Phong giữa sườn núi lùn thả lỏng bên trên treo đầy trong suốt bông tuyết, chỉ có tại lá cây phía dưới mới có thể nhìn thấy một chút màu xanh lá cây. Trên lá trúc cũng rơi đầy tuyết, trúc hành bên trên kẻ cận từng tầng một sương. Kỳ quái là, đến đỉnh núi, nơi nơi tất cả đều là tranh kỳ đầu diễm hoa tươi, phảng phất đặt mình trong Nhân Gian Tiên Cảnh bình thường.

Định Thiện Cung sờ đi lựa chọn ở chỗ này thành lập môn phái chính là nhìn trúng Vụ Ân Phong đặc điểm này, giữa sườn núi bên dưới phảng phất Bắc Quốc Cực Địa, đỉnh núi lại bốn mùa như mùa xuân, khí hậu dễ chịu, là luyện võ, sửa chữa Thiên Động Thiên Phúc Địa.

Tại đỉnh núi nơi nào đó ẩn núp trong sơn động, nhất cá diện cho khô mục ông già chậm chạp mở mắt, hai mắt giống như là đèn lồng tại nước sơn trong hắc động lóng lánh yêu dị ánh sáng.

. . . .

"Nếu như không có người đi lên nữa khiêu chiến nói, xin Chu Cung chủ tuyên bố kết quả đi." Liễu Nhất Bạch xoay người, cười tủm tỉm nhìn sắc mặt tái xanh Chu Trì.

"Thật là một đám phế vật a, lại bị Linh Thiên thuyền người như vậy nổi tiếng, nếu là ta trẻ lại mấy mươi tuổi, khẳng định đi lên cầm tiểu tử này bỏ lại bàn đi." Chu Trì gục mí mắt, thâm nghĩ trong lòng.

Liễu Nhất Bạch quét mắt nhìn hấn một cái, như là biết hấn ý nghĩ trong lòng, cười lạnh nói: "Nếu là ngươi trẻ lại mấy mươi tuổi, ta một cái tay là có thể đem ngươi bóp chết."

"Ngươi. . . ." Chu Trì cặp mắt hí thành một đường thẳng, hấn đã trải qua không kềm chế được trong lòng tức giận.

Toàn trường xôn xao, không nghĩ tới cái này Linh Thiên thuyền tuổi trẻ trường lão rốt cuộc lại mở ra oán hận người hình thức, lần này đối tượng vẫn là bị hấn oán hận rồi mấy lần Định Thiện Cung chủ Chu Trì, thật giống như hai người là có cái gì không đội trời chung Huyết Cừu bình thường, không oán hận liền không vui.

"Ha ha ha ha. . . Chu Cung chủ đừng nóng giận, kẻ hèn chẳng qua là chỉ đùa một chút mà thôi. . ." Nhìn Chu Trì vịn vẹo gương mặt, Liễu Nhất Bạch trong lòng không thoải mái, cười ha hả giải thích.

Ừ? Liễu Nhất Bạch bỗng nhiên thần sắc động một cái, chung quanh nhiệt độ lại đang Cấp Tốc hạ xuống, vốn là coi như là ám áp nhiệt độ vào thời khắc này lại lộ ra càng rét lạnh, hấn phụ cận còn bông tuyết hóa thành Băng Nhận trên không trung tàn phá, phát ra trợn trợn dị khiếu.

"Bọn chuột nhất phương nào, giấu đầu lòi đuôi, rút ra gặp một lần." Liễu Nhất Bạch cảm nhận được tới từ hư không bên trong nhàn nhạt sát ý, cảm thấy có chút không được tự nhiên, hấn dùng lực lượng giảm một cái chân phải, đại địa một trận run rẩy, một cái to lớn vết rách tự mũi chân hấn chỗ về phía trước chậm rãi lan tràn ra, toàn bộ đài cao cũng một trận rung đưa.

"Khà khà, tiểu hữu thật là Linh Giác bén nhạy a, bội phục, bội phục," trong hư không truyền tới một đạo già nua tiếng cười, kèm theo một đạo khô héo bóng người rơi xuống đất, oanh" một tiếng đại chấn, rồi sau đó đại địa lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Hấn vào mắt hơi hơi rũ xuống, lộ ra thờ ơ vô tình, bên khóe mắt hiện đầy nếp nhăn, cho thấy năm tháng vết tích, mặt ồm dài bên trên trường mãn ông già Madara, cảm dài vượt quá bình thường, phối hợp mấy chục khối lớn nhỏ không đội vải rách khâu vá sửa lại thành áo khoác.

Mặc dù như vậy, trong sân lại không có một người dám khinh thị hấn, chỉ bằng hấn vừa mới một ngón kia cũng đã vượt qua trong sân phần lớn chương môn.

Liễu Nhất Bạch đồng tử hơi co lại, hấn cảm thấy từng tia nguy hiểm mùi vị, chính là từ cái đó tầm thường trên người ông già tàn mát ra. "Người này không đơn giản, sợ là cùng Thiên Tầm một cái cấp bậc, chờ chút vẫn cần thận thì tốt hơn."

Đang định nói chuyện, sau lưng Chu Trì nhưng là một mặt khiếp sợ, nghẹn ngào la lên: "Thanh Sam Sur Thúc. . . Là ngươi sao? Ngươi còn chưa có chết?"

Ông già mở mắt ra quét mắt nhìn hấn một cái, cười nhạt nói: "Người đã già, bất quá muốn chết cũng rất khó khăn a. Đã nhiều năm như vậy, không nghĩ tới ngươi đã trải qua thành tăng đến loại trình độ này, không tệ, không tệ."

"Thanh Sam Sur Thúc, thật là ngươi. . . . Ta. . . . Ta. . . . Rất muốn ngươi a. . . Định Thiện Cung không có ngươi tại ta giống như là mất chủ định bình thường. . ." Chu Trì giờ phút này lại không che giấu được nội tâm kích động, khóc không thành tiếng.

"Ngươi đã trải qua có thể một mình đảm đương một phía rồi, ta rất yên tâm, Định Thiện Cung có ta không ta đều giống nhau."

.

Bên trong sân một trận ồn ào, không nghĩ tới lại nhảy ra một Chu Trì Sư Thúc. Chu Trì bối phận cũng đã cao như vậy rồi, vậy hấn Sư Thúc. Thật là không dám nghĩ.

Không quá nhiều với Chu Trì nói chuyện cũ, Thanh Sam ông già nhìn về phía Liễu Nhất Bạch, cười nói: "Tiểu hữu không cần khẩn trương, lão phu chỉ là muốn so tài với người một, hai."

Khẩn trương người bà nội a, ta nơi nào khẩn trương? Quả nhiên là Chu Trì Sư Thúc, không biết xấu hổ công lực càng cao thâm hơn.

"Ha ha, trán, vị này không biết từ nơi nào nhô ra Dã Nhân, làm phiền người trước đi tắm lại nói với ta muốn cắt tha sự tình được không? Gặp lại người cái bộ dáng này, ta thật không thấy ngon miệng, buổi sáng ăn heo sữa đều suýt chút nữa thì ói ra." Liễu Nhất Bạch nhàn nhạt đáp lại, trong tay nhưng là nắm chặt hiện lên hàn quang trường kiếm.

"Trời ạ, ta nghe được cái gì, hấn. . . Hấn. . . Nói chứng kiến Thanh Sam tiên bối muốn ói?"

"Là ta ảo giác sao? Tiểu tử này cũng quá liều lĩnh đi. . . ."

"Ta cảm giác có xảy ra chuyện lớn."

. . . .

Mọi người nghị luận sôi nổi, kinh ngạc không thôi.

Thanh Sam ông già nhưng là không để ý lắm, cười nhạt nói: "Lão hủ Khô Mộc Phùng Xuân, gần đây có cảm giác Ngộ, chính yêu cầu một trận đại chiến tới ẩn chứng suy nghĩ trong lòng, tiểu hữu đứng lúc là ta nghĩ muốn tìm đúng tay."

Chu Trì sau lưng Tam Đại Môn Phái chương môn đều là sắc mặt kịch biến, này bỗng nhiên nhảy ra Thanh Sam đã trải qua để cho bọn họ có chút cảm giác nguy cơ rồi, không nghĩ tới khiến người càng khiếp sợ ở phía sau, Thanh Sam hấn tựa hồ có muốn đột phá dấu hiệu. Hấn bây giờ nhưng là Tông Sư Hậu Kỳ Vô Địch Cao Thủ a, chẳng lẽ hấn đã trải qua chạm tới Thánh Cảnh ngưỡng cửa?

"Ha ha, này lão bang thức ăn thật đúng là sẽ xé da hồ đại kỳ a, lại nghĩ (muốn) mượn cơ hội này tạo thế, đáng tiếc, hôm nay liền để cho ta tới phơi bày người vụng về nói dối đi." Liễu Nhất Bạch trong lòng giễu cợt, hấn đã trải qua nhìn ra Thanh Sam với Thiên Tâm thực lực không phân cao thấp, nhưng so với Đồ Phu đám người vẫn thiếu không ít.

"Ta cự tuyệt, ta chỉ nhận chương môn dưới đây khiêu chiến." Liễu Nhất Bạch giang tay ra, 'Bất đắc dĩ' cười nói.

"Tiểu hữu nói đùa, lão hủ đúng là chương môn dưới đây a, ta cũng vậy Định Thiện Cung trưởng lão, mặc dù là nhậm chức, chỉ tìm ra ngọn nguồn ta còn là Định Thiện Cung trưởng lão, đây là không có thể thay đổi sự thật."

Toàn trường người: ". . ."

Nói tốt có đạo lý đáng vẻ, mặc dù rất không biết xấu hổ, nhưng là làm cho không người nào có thể phản bác.

Thật là mang đá lên đập chân mình a, này sao có thể nghĩ đến trước một đời trưởng lão cũng chưa chết thấu qua còn có một thờ hồn hèn nhảy ra tìm sân bãi, cái này cũng thật là không có thiên lý.

"Kia. . . Ta đây nhận thua. . . Người minh chủ này các người yêu ai làm ai làm đi, chúng ta Linh Thiên thuyền không lạ gì." Liễu Nhất Bạch xì cười một tiếng, xoay người hướng dưới đài đi tới.

Toàn trường xôn xao, không nghĩ tới vừa mới còn có phong cách vô địch Linh Thiên thuyền trưởng lão lại nhận thua. Hơn nữa còn là thắng thán như vậy, như vậy tự nhiên liền nhận thua. Hấn là tới chơi sao? Mặc dù như vậy mọi người vẫn là rất hiểu hấn, dù sao này Thanh Sam tiên bối thực lực không thể đo lường, hơn nữa theo chính hấn từng nói, tựa hồ lại có đột phá, này đổi thành ai cũng không dám đón hấn vụ a.

"Tiểu hữu xin dừng bước, người trong võ lâm không có nhận thua, chỉ có chiến bại. Không có đánh qua, tại sao nhận thua đây?" Hư ảnh chợt lóe, Thanh Sam liền chắn Liễu Nhất Bạch trước mặt, lộ ra nẩy viên ó vàng răng cười tùm tùm nhìn hấn.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Không để cho nhận thua đánh liền mẹ của ngươi

Thấy hắn không thuận theo không ngăn, Liễu Nhất Bạch lạnh lùng nói: "Lão Bất Tử, ta đã nhận thua, ngươi còn hùng hổ dọa người, ngươi còn muốn hay không ngươi này tấm mặt trời?"

Linh Thiên thuyền đệ tử không có bởi vì Liễu Nhất Bạch nhận thua mà coi thường hắn, bọn họ cũng có thể thấy rõ ràng trước mặt thế cục, rồi rít không cam lòng sắc nói: "Còn không để cho người nhận thua? Một mình ngươi trước niên đại tiền bối lại muốn làm khó một tên tiểu bối, thật là không biết xấu hổ."

"Không biết xấu hổ."

"Định Thiên Cung khinh người quá đáng."

Quách Sơn đồng sắc mặt cũng có chút khó coi, vốn là hắn vị trí minh chủ đã trải qua dễ như trở bàn tay, Định Thiên Cung lại nhảy ra một cái Thanh Sam, hắn nhìn Chu Trì, lạnh lùng nói: "Chu Cung chủ, Quý Phái Thanh Sam tiền bối làm như vậy có thất thả đáng đi, người minh chủ này chúng ta Linh Thiên thuyền không tranh giành nữa, nếu Liễu trưởng lão nhận thua xin các ngươi không muốn lại vì khó khăn!"

Mặc dù Liễu Nhất Bạch nhận thua, nhưng là hắn mục đích đã đạt đến, coi như là không làm thành Minh chủ, Linh Thiên thuyền cờ hiệu đã trải qua khai hóa, chỉ cần có thể bình yên trở lại môn phái, nhất định Linh Thiên thuyền sẽ quyết khởi. Thấy tốt thì lấy, Liễu Nhất Bạch như vậy thái độ hắn vẫn thường thức.

Chu Trì một mặt "Bất đắc dĩ". Buông tay nói: "Quách lão đệ, mặc dù ta là Định Thiên Cung Cung chủ, lại không quyền lợi quản Thanh Sam Sư Thúc sự tình. Ngươi yên tâm đi, mọi người đều là vô lâm chính phái, ta tin tưởng Thanh Sam Sư Thúc xuất thủ sẽ có chừng mực, tuyệt đối sẽ không bị thương cây liễu tiểu hữu, dù sao hắn chính là chúng ta chính đạo sinh lực quân a, ngày sau còn cần dựa vào hắn xuất lực."

"Ngươi . . ." Quách Sơn đồng sắc mặt tái xanh, biết Chu Trì là đang ở già bộ ngớ ngẩn, hắn bây giờ là quyết tâm muốn lấy lại danh dự, không hung hăng làm nhục một chút Liễu Nhất Bạch hắn thì sẽ không dừng tay. Nói đã đến nước này, hắn cũng mất biện pháp, chỉ là một vòng trì hoãn liền không chịu nổi, chớ nói chi là còn có một cái thực lực càng kinh khủng hơn Thanh Sam rồi, Linh Thiên thuyền nếu là bây giờ vạch mặt xông lên, chỉ có thể là tự chịu diệt vong kết quả.

Thanh Sam hồn nhiên không dám đông coi ra gì, hắn chẳng qua là nhìn Liễu Nhất Bạch, trên mặt duy trì mỉm cười, "Tiểu hữu, ra tay đi. Lão hủ lớn tuổi như vậy rồi cũng không thể trước ngươi một bước công kích ngươi, nếu không ta những lão hữu kia ước chừng phải trò cười ta rồi."

"Ngươi cái này vô lâm cận bã làm thịt, Tây Hạ thứ bại hoại còn sợ người khác chê cười ngươi? Ngươi bây giờ không để cho ta nhận thua ta đánh liền mẹ của ngươi." Liễu Nhất Bạch không nói nữa, hắn đem rộng lớn áo quần cởi xuống, đầu thủ ném một cái, áo quần trên không trung hóa thành nát bấy, cùng bông tuyết đồng thời bay là tả bay xuống.

Thanh Sam sai bước đi về phía trước, cách Liễu Nhất Bạch ba, bốn trượng chỗ dừng thân đứng lại, nói: "Mặc dù ngươi là một tên tiểu bối, chỉ ta còn là không thể không khen ngợi, thực lực ngươi quả thật đã đạt đến Tông Sư đỉnh cao trạng thái, ta mặc dù hư trưởng ngươi mấy chục tuổi, nhưng cùng ngươi đại chiến, cũng không cảm thấy mất mặt."

Thanh Sam càng đi về trước, chung quanh bông tuyết càng thêm cuồng bạo.

"Đến đây đi, Lão Bất Tử, hôm nay nếu là không đánh tới mẹ của ngươi không nhận ra ngươi, coi như ta thua."

Lưỡng Đại Tông Sư cao thủ ý niệm toàn diện xông ra, không trung truyền tới trận trận kịch liệt ba động, dâng trào Tông Sư ý niệm như sóng to gió lớn bình thường trên không trung đụng nhau.

Toàn bộ tại Định Thiên Cung người, toàn bộ già trẻ nam nữ đều cảm ứng được kia lưỡng cổ siêu cường nhân vật khủng bố, từ chưởng môn các phái, xuống đến đệ tử, mỗi người đều cả kinh thất sắc.

Trên đài cao bông tuyết tràn đầy múa, lưỡng Đại Tông Sư trong cao thủ sức mạnh phá thể mà ra, sáng chói chân khí kéo theo bông tuyết đi ngược lên trời, hai người chung quanh chu vi trong phạm vi mười trượng lại không mảnh nhỏ đám bông tuyết, mười trượng trở ra khắp nơi đều là loạn xạ kích không Băng Nhận

"Tiểu hữu ngươi cũng chớ có khiến lão hủ thất vọng."

"Đến đây đi, thôi cắt chó."

Liễu Nhất Bạch Huyết Phát tung bay, toàn thân chân khí mãnh liệt phun trào, một luồng áp lực thật lớn tự thân thể của hắn tản ra, lạnh lùng sát ý tràn ngập ngay tại chỗ.

"Đi chết, chán ghét lão đầu!"

Hắn trường kiếm thẳng vung mà ra, mang theo một cơn gió lớn, trên trời bông tuyết sau đó Cuồng Vũ, mũi kiếm lúc trước mảnh nhỏ kiếm khí màu đỏ như máu như đao tựa như kiếm bình thường hướng Thanh Sam điên cuồng vọt tới, không gian phát ra xịch xịch tiếng xé gió.

Thanh Sam mặt không đổi sắc, ha ha cười nói: "Đây là lão hủ mong đợi đã lâu một trận đại chiến, ha ha, rốt cuộc đã tới! Để cho ta lãnh giáo một chút người tối cao kiếm ý đi."

Trong mắt của hắn bắn ra hai tia chớp lạnh lẽo, huy động tay phải thẳng hướng Liễu Nhất Bạch nghênh đón, mãnh liệt cương khí như Nộ Hải cuồng đảo bình thường điên cuồng cuốn mà ra.

Mũi kiếm cùng nhục chưởng trên không trung gặp nhau với nhau, kèm theo ùng ùng vang lớn, một luồng bài sơn hải đảo khí lăng tự hai người chỗ bộc phát ra, tia sáng chói mắt đem hai người thân hình hoàn toàn che chắn bên trong.

Đại địa khẽ run, bụi mù tràn ngập, bông tuyết Cuồng Vũ, này kinh thiên động địa một đòn, âm thanh truyền mười mấy dặm, Vụ Ân Phong toàn bộ vô nhân đều hù dọa tâm đảm cụ run rẩy.

Giữa hai người Đệ Nhất Kích liên thanh thế như vậy thật lớn, rung động thật sâu những thứ kia xem cuộc chiến người.

Đội đến bụi mù tan hết, trên mặt đất hiện ra một cái to lớn hố sâu, hai người đều đã rơi xuống trong hố.

Thanh Sam cười nói: "Kiếm Quyết không tệ, bất quá vẫn là thiếu điểm hoà hâu, như người vậy là thắng không nổi ta."

Liễu Nhất Bạch cười lạnh: "Thối cút chó ít đi huênh hoang, xem ta như thế nào một kiếm đứt cổ."

Liễu Nhất Bạch tâm lý lại tại âm thầm kêu khổ, lão bắt từ này thực lực xác thực bất phàm, có lẽ đúng như hắn từng nói, hắn vội vàng yêu cầu một trận đại chiến tới đột phá chính mình. Hiện tại hắn đề nên thực lực của chính mình tay chân bị gò bó, sợ là rất khó ở dưới tay hắn thủ thắng, có lẽ nói không chừng lão bắt từ kia sẽ còn nhân cơ hội vì Định Thiện Cung 'Không cần thận' trừ hắn ra.

Cuồng thảo kiếm ý, dù sao xông thẳng về trước, đại chiến lần nữa bùng nổ, Liễu Nhất Bạch bay lên trời, một kiếm đâm về phía Thanh Sam ngực, một kiếm khác chém về phía hắn mặt.

Thanh Sam thân thể dán vào hãm hại vách tường về phía sau bay ngược ba trượng khoảng cách, tránh thoát này trí mạng lưỡng kiếm, rồi sau đó đội đất mà lên, nhảy ra hố sâu.

Liễu Nhất Bạch hai chân đạp không trên đất, hai đầu gối dưới đây toàn bộ chui vào lòng đất, đại địa một trận run rẩy, to lớn vết nứt lấy hố sâu làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng khuếch tán đi.

Thanh Sam hắc hắc cười lạnh một tiếng, đầu dưới chân trên đáp xuống, song chưởng trực kích trong hố Liễu Nhất Bạch.

Cuồng phong phun trào, mãnh liệt cương khí người khác sợ hãi, áp lực thật lớn bao phủ tại Liễu Nhất Bạch phía trên đỉnh đầu.

Liễu Nhất Bạch trường kiếm hướng thiên, tiến lên đón Thanh Sam này Toàn Lực Nhất Kích.

'Đang '

Hai người giao kích chỗ bộc phát ra vô cùng ánh sáng, trận trận lực lượng cường đại hướng khắp nơi mãnh liệt đi, hố sâu bốn phía tầng đất như sóng biển bình thường đi theo sóng gió nổi lên, dần dần hướng xa xa lan tràn đi.

Đội đến toàn bộ bình tĩnh lại lúc, chu vi vài chục trượng phạm vi đã trải qua thành một mảng nhỏ sa mạc, tất cả lớn nhỏ hòn đá tất cả đều nát bấy hóa thành cát mịn, toàn bộ đài cao đã bị phá hủy, ở trên đài ngồi tam đại phái cao thủ toàn bộ xa lui sang một bên.

Bị quán chú toàn thân chân khí trường kiếm đã trải qua ứng tiếng mà đứt, Liễu Nhất Bạch cũng bị to lớn lực phản chấn đẩy lui hơn mười bước, hắn trong cổ xông ra một luồng ngai ngái, thiếu chút nữa không nhịn được phun ra búng máu tươi tới.

Thanh Sam ngực một trận đập trùng kịch liệt, rồi sau đó ha ha cười nói: "Ha ha, người kiếm đã gãy, người làm sao còn thi triển người Kiếm Quyết? Bây giờ biết lão hủ tại sao không dụng binh khí đi, bởi vì này đều là Ngoại Vật, chỉ có tự thân mới là binh khí mạnh nhất."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Kiểm gãy lại ngại gì

Liễu Nhất Bạch tay cầm kiếm gãy, cúi thấp xuống mặt mày, nhàn nhạt nói: "Kiếm gãy thì như thế nào? Coi như chỉ còn một cái chuôi kiếm, trong tay của ta kiếm cũng sẽ không dùng lại."

Trong lòng của hắn đã có nhiều chút nóng nảy, vụn vụn không nghĩ tới là Thanh Sam một thân tu vi thật không ngờ thâm hậu, hắn tại phòng bị dưới tình huống vẫn ăn một cái không thiệt nhỏ, bị Thanh Sam miễn cưỡng đánh vào dưới đất, cát mịn đưa hắn chôn ở phía dưới.

Hắn vận kết toàn thân công lực với bên ngoài thân, rồi sau đó vọt lên, tự trong đất cát bay lên, hắn trên không trung không có do dự chốc lát, hung hăng hướng về phía bờ hồ Thanh Sam chính là một kiếm, mãnh liệt kiếm khí phát ra trận trận dị khiêu, vọt tới trước.

Kiểm mặc dù đoạn, uy lực lại sâu hơn trước, Cuồng Thảo Kiếm Quyết chân ý vào thời khắc này mới thật sự bị Liễu Nhất Bạch thi triển ra.

Thanh Sam mặc dù tạm thời chiếm thượng phong, chỉ là không dám khinh thường chút nào, hắn mới vừa rồi không ngừng lên tiếng chẳng qua là muốn chọc giận Liễu Nhất Bạch mà thôi, nếu thật động thủ hắn cẩn thận không gì sánh được, hắn đã trải qua cảm giác Liễu Nhất Bạch tại ẩn giấu thực lực.

"Buông tay chân ra đi, nếu không ngươi sẽ chết ở chỗ này." Hai tay của hắn không đứng ở trước ngực huy động, đánh ra tầng tầng chưởng ảnh, bởi vì động tác quá mức nhanh chóng, chỗ có động tác đều nổi lên lại cùng nhau, trước ngực hắn xuất hiện khắp nơi nóng rực ánh sáng.

Lực lượng cường đại ba động làm Liễu Nhất Bạch trong lòng cả kinh, hắn biết Thanh Sam tại tích tụ lực lượng, muốn phải cho hắn tàn bạo một đòn mãnh liệt. Vào giờ khắc này hắn vội vàng tập trung toàn thân công lực với kiếm gãy, rồi sau đó trong tiếng hít thở, quát to: "Thanh Sam lão nhi nhận lấy cái chết!"

Hai cổ tia sáng chói mắt tự lưỡng Đại Tông Sư cao thủ kiếm trong lòng bàn tay phân biệt hướng ra phía ngoài vọt tới, năng lượng thật lớn trên không trung từng trận ba động, khiến cho xa xa xem cuộc chiến các phái võ nhân cảm thấy trận trận bất an.

"Oanh"

Một tiếng kinh thiên động địa vang lớn, Thanh Sam bị đánh té bay ra ngoài, quần áo trên người vỡ vụn một mảnh lớn, bay xuống miếng vải như con bướm bình thường trên không trung phiêu vũ. Thanh Sam sắc mặt một trận đỏ ửng, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, hắn bị đánh ra đi đạt tới bảy, tám trượng khoảng cách, rồi xuống từ trên không sau hắn lại về phía sau đập đập thối lui ra vài chục bước, mỗi một chân rơi xuống đất, đều biết bước ra một cái dấu chân thật sâu.

Mặc dù như vậy, Thanh Sam trong mắt lại hiện ra hưng phấn thần sắc, hắn như là dã thú điên cuồng nhìn chằm chằm Liễu Nhất Bạch, hắn huyết dịch trong cơ thể khát vọng loại trình độ này đại chiến. Bất quá, vừa mới một kiếm kia hắn tựa hồ nhận ra được Liễu Nhất Bạch biến hóa, hắn chỉ cảm thấy một luồng tàn bạo, mùi máu tanh tại Liễu Nhất Bạch chung quanh thân thể hiện lên, tựa hồ có một cái khát máu Ác Ma chính đang thức tỉnh.

Liễu Nhất Bạch cũng không so Thanh Sam tốt bao nhiêu, hắn trên không trung bị đánh nghiêng bay lên trên ra sáu, bảy trượng, rồi sau đó bắt đầu rơi xuống đất, rồi xuống đất sau hắn lại về phía sau một liên lùi lại hết mấy bước, bước chân hắn chỗ đi qua, trên mặt đất xuất hiện từng cái khe hở.

"Thanh Sam thôi dứt chó, bây giờ cảm giác như thế nào? Ta muốn cho ngươi minh bạch cái gì gọi là trong tay Vô Kiếm, sâu hơn có kiếm. Xem ta kiếm gãy chém Vương Bát!"

Liễu Nhất Bạch thân thể như một luồng hư ảnh bình thường trong nháy mắt dời đến Thanh Sam trước mắt, kiếm gãy hung hăng hướng hắn trước ngực đâm tới.

Thanh Sam vội vàng tránh hướng một bên, vượn tay hướng hắn bụng cắt tới.

Liễu Nhất Bạch thân hình như điện, nhanh chóng phóng về phía trước, rồi sau đó bay lên trời, kiếm gãy từ giữa không trung vào đầu chém về phía Thanh Sam đầu, mãnh liệt kiếm khí đem mặt đất đất cát thổi bay khắp nơi truyền đi.

Thanh Sam không dám đối chiến, thân thể nhanh chóng lui hướng một bên. Hắn đã trải qua mơ hồ phát giác có cái gì không đúng, Liễu Nhất Bạch từ đầu đến giờ, càng chiến càng hăng, hắn một thời cũng không dám Sakura Kỳ Phong.

Chương môn các phái trong mắt cũng thoáng qua vẻ hồ nghi, Liễu Nhất Bạch cho thấy thực lực quả thực quá mạnh mẽ, bọn họ trước nhưng là chưa từng nghe nói qua nhân vật như thế. Ngay cả Quách Sơn đồng đối với hắn cũng thân phận sinh ra hoài nghi, chợt, sắc mặt hắn biến hóa trắng bệch, kết hợp Liễu Nhất Bạch đến bọn họ phải thời gian, hắn nghĩ tới rồi một người —— cái đó danh chấn Trung Nguyên Huyết Ma Liễu Nhất Bạch, Liễu Hận Thủy, Liễu Nhất Bạch, bọn họ chẳng lẽ là cùng một người?

Quách Sơn đồng không dám xác định, mặc dù hắn đã trải qua biết được Trung Nguyên Huyết Ma đại náo Hưng Khánh Phủ, đang không có thực chất chứng cứ trước, hắn không dám vọng tự cầm Liễu Nhất Bạch nhận gây lên cái đó Huyết Ma.

"Thôi dứt chó ngươi không phải huênh hoang sao? Thế nào ngay cả ta kiếm gãy cũng không dám tiếp tục?"

"Tiểu tử đừng liều lĩnh, cho ngươi biết một chút về ta Định Thiện Cung tối cao võ học."

Thanh Sam một tay hướng thiên khê cầm, một tay đối diện Liễu Nhất Bạch, trong thiên địa tinh khí bắt đầu điên cuồng hướng hắn vọt tới, tự hắn phía

trên đỉnh đầu bàn tay kia hướng trong thân thể của hấn vọt tới, chỗ hấn đứng một vùng tăm tối.

Lực lượng cường đại ba động làm một mực nhìn chăm chú nơi này người võ lâm sắc mặt thâm biến, loại này khí tức cường đại khác bọn họ cảm thấy sợ hãi, không nhìn được run sợ.

Liễu Nhất Bạch đồng tử hơi co lại, hấn biết chỉ bằng mượn Cuồng Thảo Kiếm Quyết là không thắng nổi cái trạng thái này bên dưới Thanh Sam, trong thiên địa tinh khí tựa hồ cũng bị hấn hấp thụ, hấn bóng người vào giờ khắc này biến hóa cao không thể chạm, giống như một tòa khó mà ngửa mặt trông lên núi cao.

Chỉ dụng hết toàn lực khó bảo toàn sẽ không có người đối với (đúng) thân phận của hấn sinh ra hoài nghi, làm như vậy quả thực cái mất nhiều hơn cái được.

"Được rồi, tiếp một chương này liền già chết nhận thua đi."

Liễu Nhất Bạch kiên trì đến cùng trước tiên huy kiếm hướng một mực tích tụ Thiên Địa Tinh Khí Thanh Sam chém tới.

Thanh Sam trong mắt thần quang trong trẻo, nhẹ nhàng đẩy ra một chương.

'Oanh'

Một cái to lớn hồ sâu bên cạnh có một cái đen nhánh nơi ở, nơi đó không có chút nào ánh sáng, toàn bộ ánh sáng ở nơi nào đều biến mất không thấy gì nữa. Địa Ngục đại môn phẳng phát ở chỗ này mở ra, đạo kia mờ mờ không ánh sáng nơi ở như một phiến hư không, trong sân nhẹ nhàng, không có một tí âm thanh, này Cực Tĩnh cảm giác người khác cảm thấy trận trận kinh khủng.

Chỉ năng lượng cường đại cũng đang không ngừng ba động, Thiên Địa Tinh Khí điên cuồng hướng cái đó đen nhánh chỗ đang tuôn tới, kỳ quái là mệnh mỏng như vậy năng lượng tuôn hướng nơi đó sau liền vô thanh vô tức, nơi đó phẳng phát là cái sâu không thấy đáy lỗ đen, năng lượng vĩnh viễn cũng không cách nào đưa nó lấp đầy.

Bỗng dưng, điên cuồng phun trào năng lượng cụ yếu, không trung lại không dao động, cái đó đen nhánh nơi ở hiện ra hai đạo nhân ảnh, Liễu Nhất Bạch cùng Thanh Sam đối mặt mà đứng, trên người bọn họ mơ hồ hiện lên ra trận trận ánh sáng.

Đột nhiên, Liễu Nhất Bạch lại phanh một tiếng một con móng ngựa xuống đất, không có nửa động tĩnh, chỉ còn lại Thanh Sam vuốt râu bạc trắng ngạo nghễ đứng.

"Hận Thủy huynh!" Quách Sơn đồng sắc mặt kịch biến.

"Liễu trưởng lão!"

"Liễu trưởng lão. . . Hấn. . . ." Có Nữ Đế Từ bụng kín cái miệng nhỏ nhắn, một mặt khiếp sợ.

Quách Sơn đồng hung ác trợn mắt nhìn liếc mắt Chu Tri, lẳng không bay đến Liễu Nhất Bạch bên người, đợi hấn lúc rơi xuống sau khi, nhất thời hít vào một hơi, chỉ thấy Liễu Nhất Bạch trên người tràn đầy vết thương kinh khủng, sâu niêng thấy xương, chính tại liên tục không ngừng mạo hiểm máu tươi.

Quách Sơn đồng thăm dò hấn hơi thở phát hiện còn tức, vội vàng đem trên người hấn mấy chỗ đại huyết điểm trụ, cho ăn hấn một viên thuốc chữa thương hoàn. Làm xong hết thấy các thứ này sau, hấn mới đứng dậy cảm tức nhìn Thanh Sam, "Thanh Sam tiền bối, ngài hạ thủ không khỏi cũng quá độc ác đi. Tỷ vô luận bản, điểm đến đó thì ngừng, mọi người đều là võ lâm chính đạo, người lại hạ độc thủ như vậy, không khỏi cũng quá đáng rồi."

Nằm trên đất Liễu Nhất Bạch mí mắt hơi hơi hơi nhúc nhích một chút, hấn không nghĩ tới Quách Sơn đồng vẫn tính là một cái hảo hán tử, lại vì hấn ngay trước mọi người rầy, chất vấn Thanh Sam, phải biết, lấy Thanh Sam thực lực, là có thể một cái tay đập chết hấn.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Như người vậy ta không ăn được

Mặc dù vừa mới Thanh Sam một kích kia mười phần kinh khủng, chỉ Liễu Nhất Bạch là có thể tiếp được, hơn nữa không sẽ chết vật như vậy. Hấn

chẳng qua là vừa vận chuyển mượn cơ hội này thoát thân, mặc dù chịu rồi nhiều chút bị thương da thịt, nhưng cũng còn tốt, không thương tổn đến Tâm Mạch, nghỉ ngơi ít ngày là có thể khỏi rồi.

Sở dĩ dám mạo hiểm như vậy, chính là hần đoán chừng rồi Thanh Sam không dám làm nhiều như vậy người võ lâm mặt giết hần, dù sao nói cho cùng hần vẫn tự xưng là là Chính Đạo Nhân Sĩ, vẫn là phải chiều cố đến một chút chính đạo môn phái hình tượng.

Đối mặt Quách Sơn đồng chất vấn, Thanh Sam cái mặt già này cũng có chút lúng túng, hần chấp tay, 'Áy náy' nói: "Quách Tông chủ nói quá lời, lão hủ yêu Vũ Thành ngọc, một thời thất thủ sai bị thương vị tiểu hữu này, còn kính xin Tông Chủ thứ lỗi a. Chúng ta Định Thiện Cung có thượng hạ thánh được chữa thương, chờ một hồi ta khiến người cho người đưa tới."

"Hừ." Quách Sơn đồng lạnh lẽo phát tay áo, "Thuốc chữa thương thì không cần, ta Linh Thiên thuyền không thiếu."

Thanh Sam làm lão tiền bối đã trải qua như vậy 'Thành khản' nói xin lỗi, Quách Sơn đồng cũng không tiện lại so đo, không lại chính là không tán thưởng. Hần xoay người đem 'Hôn mê' Liễu Nhất Bạch chặn ngang ôm lấy, cũng không quay đầu lại thẳng hướng Linh Thiên thuyền đệ tử chỗ kia đi tới.

Quách Sơn đồng mang theo Linh Thiên thuyền cứ như vậy đi, nói cái gì cũng không nói, cứ như vậy đi nha.

Bởi vì ra tràng này lúng túng sóng gió, đại hội qua loa thu tràng, Minh chủ dĩ nhiên là Chu Trì cái lão gia hỏa này làm, hần cùng với các phái thỏa thuận thời gian, cũng trở về đi bế quan.

Mặc dù Linh Thiên thuyền kết thúc lờ mờ, chỉ võ lâm các phái đều bắt đầu đối với (đúng) cái này không có danh tiếng gì trung lưu môn phái nhìn với con mắt khác, ngoại trừ kiêng kỵ trong môn thực lực kinh khủng tuổi trẻ trưởng lão trở ra, đối với (đúng) Linh Thiên thuyền Tông Chủ Quách Sơn đồng cũng là nhiều phần kiêng kỵ, hần biểu hiện không thể bảo là không đặc sắc, đầu tiên là công khai ủng hộ trong môn trưởng lão đồng ý Chu Trì làm Minh chủ, rồi sau đó lại vừa là ngày mặt rầy Thanh Sam lão tiền bối, hần cử động này khiến hần hình tượng nhất thời cao lớn không ít.

Rất nhiều người lúc nghe sau chuyện này, rói rít mộ danh đi Linh Thiên thuyền báisư, có cái như vậy bao che cho con Tông Chủ, bọn họ ngày sau hành tẩu giang hồ cũng nhiều phần bảo đảm, coi như bị người khi dễ, còn Tông Chủ ra tay đây.

Tông Chủ không được? Không phải còn Liễu trưởng lão sao? Liễu trưởng lão được chưa, với cao thủ tuyệt thế cũng có thể đại chiến hồi lâu mới bị thua người, nếu có thể đạt được hần chỉ điểm, sau này tu vi cảnh giới nhất định là tăng vọt a.

Ôm ý nghĩ như vậy, Linh Thiên thuyền thế lực dần dần tăng lớn, mới vừa ngày thứ nhất, mộ danh báisư người thì đến được rồi hơn ngàn cái. Quách Sơn đồng đem hết thầy các thứ này đều quy công cho Liễu Nhất Bạch, đối với (đúng) thân phận của hần cũng không có lại đi tra cứu, dù sao hần cho môn phái mang đến chỗ tốt là to lớn, ngược lại hần cũng không có cái gì ác ý, quản hần là ai đây, có quan hệ gì.

Linh Thiên thuyền bên trong một mảnh thịnh vượng phồn vinh vẻ, mỗi người đệ tử đều chuyên cần luyện võ nghệ, ra ngoài đều mặt có kiêu ngạo sắc, gặp người liền thời phồng trong môn chỉ một trưởng lão biết bao biết bao tuổi trẻ, biết bao mạnh mẽ nào thế, mặc dù bọn hần đến bây giờ cũng còn chưa thấy qua vị này danh chấn tây Hạ trưởng lão.

Liễu Nhất Bạch ở chỗ nào? Còn nằm ở trên giường dưỡng thương đây,

Mặc dù hần sớm liền khỏi hần, chỉ vẫn giả bộ làm ra một bộ không tốt lắm một dạng. Đệ nhất là bởi vì hần lười, không muốn đi dạy bỗng nhiên xông ra mấy ngàn cái đệ tử mới, thứ nhì là hần không nghĩ lộ ra thân thể của hần mạnh mẽ chỗ, lại diễn tuồng vui này liền muốn diễn toàn bộ.

"Trưởng lão, người đã tỉnh chưa? Đệ tử cái này thì đi vào phục vụ người rửa mặt." Môn bên ngoài truyền tới một giọng cô gái.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt không hiểu, biết là Quách Sơn đồng phái tới hầu hạ hần Nữ Đệ Tử.

Cùng với nói là phái, chẳng là nàng muốn cướp đến, vô số Nữ Đệ Tử đánh bẻ đầu đều muốn cướp tới hầu hạ hần, cơ hội này tất cả mọi người nhìn rất rõ ràng, bây giờ trưởng lão trong thương chưa lành, đúng là cùng hần có thể phát sinh nhiều chút không tầm thường quan hệ thời điểm, chỉ cần thành dài Mụ già, vậy sau này thật là bay lên đầu cảnh biến hóa Phượng Hoàng rồi.

Thật bất hạnh, cơ hội này các nàng đều bỏ lỡ, chỉ có cái này gọi Thẩm Nguyệt Nữ Đệ Tử vinh hạnh lấy được cái này vận năm khó gặp gỡ cơ hội.

Nàng dung mạo chỉ có thể coi là trên trung bình, bởi vì mấy ngày nay Tông Chủ đặc biệt cho phép nàng không cần luyện công, chỉ cần mưu đồ thiếp thân hầu hạ Liễu Nhất Bạch, cho nên hần ăn mặc rất tốt, màu hồng nhạt Hoa Y bọc thân, bên ngoài khoác màu trắng Sa Y, lộ ra đường cong đẹp để cần cổ cùng có thể thấy rõ ràng xương quai xanh, váy bức điệp điệp Như Tuyết ánh trắng Hoa Lư di chuyển nhẹ nhàng tả đả hữu, trước ngực lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Thẩm Nguyệt không trải qua Nhất Bạch đồng ý đã trải qua bụng một chậu nước, niều na vào phòng. Nếu là đặt ở bình thường, nàng cũng không dám can rờ, nhưng bây giờ bất đồng, trưởng lão trọng thương chưa lành, không thể xuống giường, nàng cũng liền tự chủ trương mỗi lần vào cửa đều là ở cửa kêu một tiếng sau đó trực tiếp đẩy cửa mà vào.

Thẩm Nguyệt ôn nhu hầu hạ Liễu Nhất Bạch rửa mặt, mang trên mặt nở nụ cười, mặt mũi hàm xuân. Rồi sau đó lại là Liễu Nhất Bạch mặc quần áo kết trù, tại trong quá trình này thỉnh thoảng dùng đầy đặn ngực cọ hần cánh tay cùng sau lưng.

Liễu Nhất Bạch tâm như chỉ thủy, sớm thành thói quen nàng mấy ngày nay trêu đùa.

Thẩm Nguyệt nhưng trong lòng thì âm thầm lo lắng, trưởng lão nghi ngại nhiều như vậy thời gian cũng mau khỏi rồi, lâu như vậy đều không bắt hấn lại, là ta mị lực không đủ hay lại là trưởng lão Na nhi. . . Có vấn đề?

Ngược lại không phải là nàng không có bỏ công sức, trước đó vài ngày cho trưởng lão lúc tắm rửa, nàng đã trải qua hết sức dụ dỗ, trưởng lão mặc dù phản ứng rất mãnh liệt nhưng vẫn không di chuyển nàng.

"Ta cũng không tin ngươi nhìn được, tối nay ngươi nhất định phải hung hăng đem ta đè xuống giường." Thẩm Nguyệt âm thầm thề, xoay người đem mặt chấu bưng đi ra ngoài.

Vào đêm, ngoài cửa lại truyền tới Nữ Đệ Tử Thẩm Nguyệt Thanh thanh âm: "Trưởng lão, Tông Chủ nói ngươi tôn thương nhanh khỏi rồi, để cho ta đưa tới một chút rượu ngon thức ăn ngon, trưởng lão uống chút rượu cũng có thể giải buồn một chút."

Thẩm Nguyệt thẳng đẩy cửa đi vào, sau đó đem môn buộc lại rồi.

Liễu Nhất Bạch chân mày hơi nhíu lại đến, bằng trực giác hấn biết Thẩm Nguyệt muốn dòc toàn lực, chính là không biết nàng muốn lấy cái gì hình dáng phương pháp câu dẫn mình.

"Trưởng lão, rượu này thức ăn có thể thơm, ngươi mau nếm thử." Nàng thanh âm ngọt ngào chán, lộ ra một luồng xuân tình mị ý.

Đem hộp đựng thức ăn đặt ở Liễu Nhất Bạch trước giường trên bàn nhỏ, sau đó lại lấy ra đĩa thức ăn sắp.

Ngay sau đó nàng lại lấy ra hai ly rượu, châm cho rượu.

"Trưởng lão, tới mà, Nguyệt nhi đỡ ngươi uống một ly." Thẩm Nguyệt cười yếm như hoa, đi tới Liễu Nhất Bạch bên người, lớn mật kéo tay hấn đưa hấn đỡ dậy, sau đó nàng trực tiếp ngồi vào Liễu Nhất Bạch trên chân, ôn nhu mềm mại đầy đặn thân thể đều dựa vào Liễu Nhất Bạch trên ngực, y như là chim non nép vào người ghé vào lỗ tai hấn nói: "Trưởng lão, Nguyệt nhi biết ngươi nhìn được khổ cực, Nguyệt nhi không cầu cái gì, chỉ cầu trưởng lão thoải mái, trưởng lão nếu là muốn Nguyệt nhi có thể đem thân thể cho ngươi."

Bởi vì nàng ngồi vào trong ngực, Liễu Nhất Bạch có thể rõ ràng cảm giác Thẩm Nguyệt đầy đặn thân thể.

Cô ấy là tràn đầy co dãn bắp đùi, nàng mềm nhỏ eo thon nhỏ, trước ngực nàng trắng như tuyết mềm mại.

Mập mờ khí tức không ngừng xông vào Liễu Nhất Bạch đầu óc, dưới người cũng không nhìn được run sợ một hồi, Liễu Nhất Bạch khóe miệng chứa đựng cười, một cái nắm được nàng hai gò má, hài hước cười nói: "Mặc dù ta không phải là quân tử gì, nhưng là ngưng ngưng, như ngươi vậy ta không ăn được."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Bị hiếp giết nam đệ tử

Thẩm Nguyệt Đồng lỗ hơi co lại, thanh âm mang theo sợ hãi: "Trưởng lão. . . Đệ tử. . . Vượt qua. . . Rồi. . . . Còn mong trưởng lão. . . . Thứ tội. . . ."

Liễu Nhất Bạch giữa năm ngón tay lực lượng càng ngày càng lớn, Thẩm Nguyệt khóe miệng lại tràn ra tí ti vết máu.

"Trưởng lão. . . Ta sai lầm rồi. . . Tha cho ta. . . ." Thẩm Nguyệt cảm giác chính mình hai hàng răng bị bóp hi hi vang dội, không thể nghi ngờ, chỉ phải cái này đột nhiên biến sắc mặt trưởng lão lại dùng bên trên hai phân lực lượng, nàng răng sẽ toàn bộ nổ tung.

Thẩm Nguyệt bị hung hăng nắm được cằm, giờ phút này phải nói đều đã rất khó khăn, nàng thần sắc hốt hoảng, một đôi mềm mại tay theo bản năng khoác lên Liễu Nhất Bạch trên tay, muốn phải đưa hấn tay đẩy ra, nhưng là đối mặt thực lực kinh khủng Liễu Nhất Bạch, nàng nơi nào có thể đẩy ra.

"Cút đi, bắt đầu từ ngày mai ngươi không phải tới rồi." Liễu Nhất Bạch khinh miệt cười lạnh một tiếng, "Đang quyết định làm một chuyện trước, trước suy nghĩ thật kỹ mình là cái thứ gì. Chỉ bằng ngươi trước ngực hai nhóm thịt vụn cũng muốn tới câu dẫn ta?"

Vừa nói, tay trái càng thêm dùng sức.

Thắm Nguyệt cặp mắt tròn tròn, hai mắt rung rung, một nửa là đau, một nửa là bởi vì Liễu Nhất Bạch tổn thương người nói chuyện. Nàng muốn phải gào thét, chỉ cảm bị Liễu Nhất Bạch thật chặt nắm được, cuối cùng chỉ có thể nghẹn ngào mấy tiếng, nàng bắt đầu mãnh liệt phản kháng, lại không phản kháng nàng rằng thật thì sẽ một viên không còn.

Nhưng vào lúc này, Liễu Nhất Bạch lại chậm chạp buông lỏng tay ra.

Thắm Nguyệt hai tròng mắt thoáng qua một tia sáng, xoay người muốn trốn, lại bị Liễu Nhất Bạch cho cường ép xé trở lại.

"Rượu còn không có uống đi, uống xong người mới có thể đi." Liễu Nhất Bạch không nói lời nào, tay phải bóp ra miệng nàng ba, tay phải cầm lên bầu rượu liền hướng trong miệng nàng rót vào.

Bởi vì Liễu Nhất Bạch rót quá mạnh, Thắm Nguyệt lại bị nắm được miệng, cuối cùng chỉ có thể không ngừng giãy giụa, các loại (chờ) Liễu Nhất Bạch đem trọn bầu rượu rót xong, nàng cả người đã trải qua xui xẻo trên đất, không ngừng cổ họng.

"Quả nhiên, rượu có vấn đề." Liễu Nhất Bạch trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, tay phải hẩn hư hoảng, trực tiếp đem Thắm Nguyệt hai cái tay tóm chặt lấy, không để cho nàng cảm đã trải qua vào bụng rượu phun ra.

Mùi hơi thở không tới, Thắm Nguyệt đã trải qua ngưng giãy giụa, nàng sắc mặt đỏ ửng, mặt mũi hằm xuan, trong miệng không ngừng phát ra làm người ta mơ tưởng viên vòng thờ gấp.

"Thật là bá đạo Dược Tính a." Liễu Nhất Bạch cười khế.

Thắm Nguyệt giờ phút này trong lòng tràn đầy hối tiếc, nàng cảm giác mình cũng nhanh mất đi ý thức, âm thầm hối hận không nên dùng như vậy bị ỏi phương pháp câu dẫn Liễu Nhất Bạch.

Nhưng bây giờ cái gì đều vô dụng, đập vào mắt chỗ, chỉ cần là côn trùng vật cũng có thể làm cho thân thể nàng một trận nóng ran,

Tay nàng không tự chủ vuốt ve côn trùng góc bàn, trong mắt tất cả đều là mê mẩn.

"Ta yêu một cái cùi. . . ." Liễu Nhất Bạch mày kiếm hơi nhíu, nhìn thấy Thắm Nguyệt giờ phút này triệu chứng hẩn không khỏi nghĩ tới một loại ác độc, bá đạo Xuân Dược. Loại này Xuân Dược vô sắc vô vị, Dược Tính cực mạnh, người trúng độc sẽ đối với côn trùng vật thể sinh ra một loại điên cuồng mê luyến, cuối cùng không được côn trùng vật thể an ủi toàn thân sẽ máu thịt thối rữa mà chết.

Nghe nói loại này Xuân Dược là Dâm Tặc đặc biệt vì đối phó ni cô cùng một chút trinh tiết liệt nữ dùng.

"Nói thế nào người cũng là đệ tử trong môn, làm trưởng lão ta không thể thấy chết mà không cứu, không thể nhìn người dùng chân bàn loại này lạnh giá đồ vật, ta liền dẫn người đi chỗ tốt đi." Liễu Nhất Bạch hơi mỉm cười nói, sau đó một cái nhắc lên Thắm Nguyệt, cả người hóa thành một vệt bóng đen phá cửa mà ra, chạy thẳng tới Linh Thiên thuyền nam đệ tử dùng chân địa phương đi.

Liễu Nhất Bạch quét qua một cái nhà tòa phòng, cuối cùng dừng lại ở phía trước nhất một cái, hẩn nhớ mang máng kia một cái nhà ở là mười quét dọn môn phái chuẩn nhập môn đệ tử.

"Cái này không tệ, rất thích hợp người." Liễu Nhất Bạch chạy như bay, trong nháy mắt liền đã tới kia di chuyển phòng trước, cầm ở trên người hẩn không ngừng sờ loạn Thắm Nguyệt ném vào.

. . .

Bạc ánh trắng sáng rơi rải trên đất, khắp nơi đều có con dế mèn thê thiết tiếng kêu. Không biết đến ở nơi này phổ thông ban đêm, một cái nhà bên trong phòng lại xảy ra một trận làm người ta mặt đỏ tới mang tai nhiều người vật lộn đại chiến.

Đội Thắm Nguyệt tỉnh lại, nhìn thấy chung quanh trần trường mười người đàn ông, trong mắt lộ ra thần sắc oán độc. Nàng chết lặng mặc quần áo vào, hai mắt vô thần đi tới nơi góc tường, cầm lên một cây chùy thủ. . . .

"Ừ. . ."

"A. . . ."

"Trần. . . ."

Lục tục truyền tới mười đạo tiếng kêu rên, Thắm Nguyệt máu me đầy mặt chậm chạp đi ra phòng, sau lưng truyền tới 'Loảng xoảng' một tiếng dao găm rơi xuống thanh âm.

Chuẩn nhập môn đệ tử, đều là tư chất cực kém, nếu không phải chính là hai ba chục tuổi không có một chút cơ sở đệ tử, ngày thường làm đều là quét dọn vệ sinh, đoan chính chậu rửa nước, dọn dẹp nhà vệ sinh sự tình, trừ phi là lập cái gì đại công, nếu không cả đời đều chỉ có thể dừng lại ở cái giai đoạn này.

Thắm Nguyệt dầu gì cũng là một nhập môn đệ tử, căn bản võ công cũng không tệ, khi nàng biết mình bị chọn trúng hầu hạ trong môn tân duệ trưởng lão

thời điểm, nàng biết nàng cơ hội tới, nàng rút cuộc có thể thay đổi vận mạng mình rồi.

Ở bên trong môn phái, lại cũng không người có thể xem thường nàng; về đến nhà, không còn có người có thể đối với nàng quơ tay múa chân.

Nhưng là, hết thảy các thứ này đều bị Liễu Nhất Bạch phá hủy. . . .

"Chuẩn nhập môn đệ tử, ha ha. . . . Ha ha ha ha. . ." Thẩm Nguyệt cười thâm, rồi sau đó ngồi chồm hồm dưới đất gào khóc.

Hạ thân như có như không đau nhức lại làm cho nàng trong nháy mắt ngừng tiếng khóc, khi nàng lúc ngẩng đầu lên, trên mặt đã trải qua khôi phục lại bình tĩnh.

Nàng sửa sang lại quần áo, điều bài hai móng, yêu kiều hướng phòng nàng đi tới. Chẳng qua là nàng không biết, giờ phút này nàng tư thế đi thức sự quá quái dị, nếu là có am tường chuyện nam nữ người đang trần liếc mắt liền có thể nhìn ra nàng đây là phá qua sau trạng thái.

Nắng sớm ban mai từ từ kéo ra màn che, lại vừa là một cái rực rỡ màu sắc sáng sớm, mang theo thanh tân hạ xuống nhân gian.

Nhưng là Linh Thiên thuyền bên trong lại không bình tĩnh, sáng sớm có quân sự sư huynh phát hiện quét dọn vệ sinh đệ tử một cái không thấy, nghi ngờ đi xuống đến bọn họ trụ sở lại phát hiện mười bộ người trần truồng * Từ Thi, mười người tất cả là bị người một đao cắt cổ mà chết, ngoại trừ rõ ràng vết thương trở ra, dưới đất còn có một cái vết máu loang lổ dao găm.

Chuyện này lập tức tại Linh Thiên thuyền đưa tới vô cùng náo động lớn, kết hợp tình huống hiện trường, không ít đệ tử suy đoán đây là bị kẻ gian cho cường gian rồi giết chết rồi.

Mặc dù nhưng điều phỏng đoán này rất vô kê, lại vẫn làm cho bên trong cửa nam đệ tử người người tự nguy, rất sợ người kế tiếp bị Uy cường gian rồi giết chết là mình.

Gian không đáng sợ, vạn nhất là cái đẹp để kẻ gian đây?

Không thể không giết sợ, trong chốn võ lâm cả ngày đều là chém chém giết giết.

Cường gian rồi giết chết, hai chữ thả đồng thời liền thay đổi khiến người rợn cả tóc gáy, dù sao bị hiếp giết nam nhân truyền đi liền là chết cũng rất mất mặt a, hơn nữa ném không phải một chút xíu a, cả nhà mặt cũng có thể bị ném ánh sáng a đây là.

Qua nửa ngày, giữa đệ tử lại lưu truyền ra một cái tin đồn. Cường gian rồi giết chết mười tên chuẩn nhập môn đệ tử kẻ gian không là người khác, đúng là Tông Chủ Quách Sơn đồng tình nhân nhỏ, cũng chính là cái đó cùng hán không minh bạch Nữ Đệ Tử.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Liễu trưởng lão không được

Nữ Đệ Tử gọi Ninh Hình, cứ nghe đã trải qua với Tông Chủ Quách Sơn đồng xảy ra nhiều chút không tầm thường quan hệ, thường thường là nửa đêm vào Tông Chủ căn phòng, sáng sớm mới lên lên lút lút đi ra. Chuyện này có bài có bản, không ít đệ tử tận mắt nhìn thấy qua, bây giờ tất cả mọi người xem nàng như thành dự định Tông Chủ phu nhân.

Bây giờ tuôn ra cường gian rồi giết chết mười tên nam đệ tử là nàng, không ít tự nhận dung mạo xuất sắc Nữ Đệ Tử đều cảm thấy cơ hội tới, tận hết sức lực đi khoa trương phóng đại chuyện này. Đến cuối cùng, tổng kết ra chuyện này quá trình là như vậy: "Ninh Hình tại Tông Chủ này không chiếm được thỏa mãn, đi liền câu dẫn tân duệ trưởng lão Liễu trưởng lão, Liễu trưởng lão cũng là một mặt người lòng thú cảm thú, muốn phải chơi đùa Tông Chủ nữ nhân, kết quả phát hiện mình vật kia không được, Ninh Hình then quá thành giận bên dưới phần mà rời đi, đêm đó nàng đối khát khó nhịn như ý chạy đến nam đệ tử trụ sở giải quyết nhu cầu, cuối cùng sợ những đệ tử kia đem các nàng sự tình nói ra liền nổi lên giết người diệt khẩu ác ý."

Chuyện này nhắc tới có rất nhiều chỗ sơ hở, nhưng ở không ít có tâm Nữ Đệ Tử miệng lưỡi, thổi phồng bên dưới thuyết pháp này truyền xôn xao, cuối cùng Tự Nhiên không thể tránh khỏi truyền đến Tông Chủ Quách Sơn đồng trong tai.

"Phanh "

Quách Sơn đồng ngồi ở phòng nghị sự, hung hăng chụp được bàn, hần mặt âm trầm, rất nhanh nghĩ rõ trong phái tình huống. Gần đây Linh Thiên thuyền trắng trơn khước trương, quảng thu môn đồ, trong đó khó tránh khỏi sẽ lẫn vào nhiều chút môn phái khác Gian Tế.

Hần thích người nữ đệ tử kia Ninh Hinh làm người hần biết rõ, tuyệt sẽ không hướng những người khác nói như vậy không chịu nổi, về phần Liễu Nhất Bạch hần càng là không tin hần biết chơi chính mình nữ nhân, một điểm này, hần rất yên tâm. Bây giờ những lời đồn đãi kia chuyện nhằm quả thực khó nghe, việc cần kíp trước mắt, chính là muốn bắt được những thứ kia làm loạn Gian Tế.

"Hắc hắc, các người muốn nhìn ta Linh Thiên thuyền trò cười, vậy tới đi, ta muốn cho các người nhìn ta một chút thủ đoạn." Quách Sơn đồng không ngừng cười lạnh.

.....

Liễu Nhất Bạch ra cửa, ánh mặt trời bị tầng tầng lớp lớp lá cây lọc, lọt đến trên người hần biến thành nhàn nhạt tròn trịa khế dung đưa vàng sáng. Hần đi trên đường, không ngừng có thần sắc chó tên đệ tử với hần chào hỏi, nhất là Nữ Đệ Tử, từng cái dùng tiếc cho, thương tiếc ánh mắt nhìn hần, cuối cùng than thở rời đi.

Bên ngoài nói bóng nói gió hần cũng nghe nói, nói chuyện cũng tốt, không được là không được đi, ít nhất có thể để tránh cho rất nhiều Nữ Đệ Tử ủng hộ rồi.

"Nữ nhân a, quả nhiên là có thù tất báo a. Người đã muốn chơi, ta liền tìm chút thời giờ chơi với người chơi đùa." Liễu Nhất Bạch nhếch miệng lên một vệt đẹp để độ cong, hần giờ phút này tâm như gương sáng, một chút liền phỏng đoán đến sự tình ngọn nguồn. Chẳng qua là hần cảm giác kỳ quái là, Quách Sơn đồng bên này nhưng là một chút động tĩnh cũng không có, thậm chí đều không tìm hần hỏi qua nói, theo lý thuyết bất kỳ một người nam nhân bình thường nghe được cái này hình dáng sự tình, đều biết cũng muốn hỏi rõ ràng đi. Nhưng là hần không có, không phải hần đối với (đúng) Ninh Hinh có tuyệt đối tín nhiệm chính là hần đối với (đúng) mình đã tràn đầy thật sâu ác ý.

Bất kể là loại tình huống nào, đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch mà nói đều là không có vấn đề, lại hai ngày nữa,

Đã đến các đại phái vây công Hưng Khánh Phủ thời gian, đến lúc đó Quý Thư Huyền cũng sẽ xuất binh tấn công Tây Hạ.

"Đợi thêm hai ngày, liền muốn xong việc thôi lui rồi, là thời điểm nói với Tây Hạ gặp lại sau." Liễu Nhất Bạch nhìn chân trời buồn bã thất thố, kỳ thực hần còn thật thích tại Linh Thiên thuyền nội sinh sống, trong lúc rảnh rỗi hướng dẫn hướng dẫn đệ tử, dưỡng một chút hoa, múa múa kiếm, thời gian nhanh cỡ nào sống!

Chẳng qua là, nơi này cuối cùng không phải nhà hần. Nhà hần ở nơi nào chứ? Lạc Hà Môn? Lạc Dương Vương phủ? Còn là cả Trung Nguyên giang hồ? Hần không biết. . . . Hần cũng không muốn biết.

.....

Bóng đêm hạ xuống, Liễu Nhất Bạch nghiêng dựa vào trên giường thưởng thức đệ tử đưa tới trái cây tươi. Đây Tây Hạ đặc sắc trái cây Hồng nói, Hồng nói da mỏng so với khó khăn bóc, khẩu vị so với giòn so với cứng rắn. So với Trung Nguyên bồ đào mà nói đúng là có một phen bất đồng hương vị.

Rất nhanh, mấy chuôi mới vừa hái xuống Hồng nói liền bị Liễu Nhất Bạch nuốt vào trong bụng. Hần tap ba đến miệng, nhìn ngoài cửa sổ bóng đêm, lẩm bẩm "Lại phải tiện nghi các người đám này thằng nhóc con rồi. . . ."

Một vệt bóng đen cơ hồ dung nhập vào trong bóng đêm, tại đen nhánh dưới màn đêm bay tới bay lui, rất nhanh, hần trôi dạt đến cửa một căn phòng trước, môn lạng yên không một tiếng động mở ra, hần lại như kiểu quý mị hư vô nhẹ nhõm bay vào rồi.

Cái này quý không là người khác, đúng là Liễu Nhất Bạch.

Gian phòng này là Trầm Nguyệt, nghe nói bởi vì nàng chiếu cố tự có công đã trải qua thăng cấp làm rồi quản sự đệ tử, được hưởng phòng đơn.

Giọng vào Liễu Nhất Bạch mi mắt là màu hồng nọ mạn, tại đen nhánh bên trong căn phòng hần hai tròng mắt như lưỡng súc như quý hỏa, sâu kín nhìn chăm chăm trên giường che chắn mỏng lộ ra đường cong là lướt thân thể, nghe Trầm Nguyệt đều đều tiếng hít thở, Liễu Nhất Bạch khước miệng dâng lên một tia cười lạnh.

Hần nhẹ nhõm bay tới bên cạnh giường ngồi xuống, đem mặt tiến tới Trầm Nguyệt trước mặt.

Giờ phút này, Trầm Nguyệt trên mặt điềm tĩnh như nước, khước miệng thậm chí còn treo một tia ý cười, không biết trong mộng nằm mơ thấy cái gì vui vẻ sự tình.

Bên trong căn phòng thỉnh thoảng bay tới một trận Tử Đàn hương, u tĩnh tốt đẹp.

Liễu Nhất Bạch nhẹ nhàng thở nhẹ một cái, thô trọng nam tử khí tức làm Trầm Nguyệt có chút khó chịu, nàng nhũ mảy một cái mũi quỳnh, vòng vo đầu dưới, cương quyết không tỉnh lại.

Một đạo hàn quang vạch qua, Liễu Nhất Bạch móc ra mạng theo dao găm, nhẹ nhàng rạch ra nàng áo lót, nhất thời, hai cái run run rẩy rẩy ngực liền sôi nổi với trên mặt, hần nhẹ nhàng đem lưỡi dao để tại nàng nhô ra chỗ.

Lạnh giá xúc cảm lập tức đem Trầm Nguyệt thức tỉnh, nàng mở mắt ra nhìn thấy cười lạnh Liễu Nhất Bạch cùng đề tại chính mình phơi bày nhỏ ra bên trên dao găm nghĩ (muốn) hết la, lại bị Liễu Nhất Bạch lập tức điểm trúng huyệt cảm.

"Ta chỉ hỏi ngươi một lần, ta yêu một cái củi ngươi thả ở nơi nào rồi hả? Chờ chút ta cỏi ra ngươi huyệt cảm, nếu là ngươi tự nhận là ở khác người đuổi trước khi tới ta không thể bình yên rồi đi nói, ngươi liền mặc dù kêu to."

Trầm Nguyệt khắp khuôn mặt là sợ hãi, nàng theo bản năng hướng mép giường nhìn một cái, chợt oán độc nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch, tựa như là phải đem hân ăn tươi nuốt sống giống như.

"Xem ra không cần." Liễu Nhất Bạch điểm trụ nàng mấy chỗ đại huyệt, ở giường dọc theo lục lợi một trận, rất nhanh thì cầm một bọc thuốc bột tìm được.

"Ngươi có lẽ sẽ cảm thấy ta quá mức tàn nhẫn, nhưng là không liên quan, lập tức ngươi cũng sẽ không có như vậy cảm giác." Liễu Nhất Bạch cười lạnh, đem một bọc thuốc bột toàn bộ nhét vào Trầm Nguyệt trong miệng, sau đó chặn ngang đem nàng ôm lấy, hùng hồn chân khí không ngừng rót vào trong cơ thể nàng, Dược Tính rất nhanh phát ra, hân đem Trầm Nguyệt gánh trên vai cả người lại như kiểu quý mị hư vô bay ra khỏi căn phòng.

Mở ra Trầm Nguyệt mấy chỗ đại huyệt, tiện tay đem nàng ném vào một gian nam đệ tử trụ sở, sau đó suy nghĩ một chút, lại đem tùy thân dao găm ném vào.

Qua nửa nén hương thời gian, Liễu Nhất Bạch vỗ tay một cái, nắm được giọng, hét lớn: "Kẻ gian xuất hiện, mọi người mau tới bắt trộm a."

Yên tĩnh ban đêm nhất thời sôi sùng sục, lục tục có đệ tử mặc quần áo tử tể chạy tới.

Liễu Nhất Bạch cười một tiếng, lại dung nhập vào bóng đêm ở giữa.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Bị phơi bày

Trầm Nguyệt cứ như vậy bị tóm gọn, quần áo không đủ che thân, với mười nam đệ tử quần quít chung một chỗ.

Rất hương diễm, nhưng là rất vô tình là, nàng bị những đệ tử khác trói gô cột vào trên bàn thờ Tông Chủ thẩm vấn.

Lần này coi như là người tang vật cũng lấy được, nhân chứng vật chứng cụ tại. Theo mười bị cưỡng gian nam đệ tử từng nói, bọn họ đều là vạn bất đắc dĩ, hết thấy đều là Trầm Nguyệt chủ động, bọn họ tu vi bên dưới, không ngăn được thân thủ Cao Cường Trầm Nguyệt, cuối cùng chỉ có thể khuất phục tại nàng dưới dâm uy

Căn phòng sáng ngời phát sáng dao găm chứng minh nói chuyện nói không ngoa, dù sao bên trên một trận án mạng hung khí chính là dao găm, lần này dự tính Trầm Nguyệt cũng là ôm cường gian rồi giết chết ý tưởng mà tới.

Hết thấy đều đây nắp định luận, chỉ chờ tông chủ và trưởng lão cân nhắc quyết định.

Quách Sơn đồng cùng Liễu Nhất Bạch tới.

Tại Liễu Nhất Bạch chết lặng trong ánh mắt, Quách Sơn đồng trực tiếp cho Trầm Nguyệt định tội —— trực tiếp xử tử. Chuyện này nhắc tới còn rất nhiều điểm khả nghi, tại sao Trầm Nguyệt nửa đêm phải chạy đến nam đệ tử nhà trọ đi, hơn nữa còn là một người chiến đấu mười người? Lấy nàng vóc người sắc đẹp tùy tiện đối với (đúng) cái nào đệ tử bình thường ngoắc ngoắc ngón tay cũng liền có thể giải quyết sinh lý nhu cầu, thật chẳng lẽ là bởi vì nàng là một thịnh vượng * cái này không phù hợp lẽ thường. Nghi điểm thứ hai là vì cái gì nàng muốn dính phong gây án? Phát hiện này chính sự kiện lại là ai?

Bất quá những thứ này đối với (đúng) Quách Sơn đồng mà nói đều không trọng yếu, gây lên là một thượng vị giả, trọng yếu nhất chính là muốn ổn định môn phái thường ngày, dẫn dắt dư luận, bây giờ đã có người chịu oan ức có thể bình tức sự thái, hân có lý do gì không làm như vậy đây?

Cho nên Trầm Nguyệt tự nhiên làm theo thành đề thể tội, nàng chết, tại không có bất kỳ luận tìm hiểu tình hình bên dưới.

Sinh mệnh nhỏ yếu đáng sợ, đang không có thực lực tuyệt đối trước chỉ có thể bị người nắm giữ trong lòng bàn tay, vô tình đùa bỡn.

Sóng gió rất nhanh dừng lại, Linh Thiên thuyền nội khí phân dần dần hoạt lạc, ngày mai sẽ phải lên đường đi Hưng Khánh Phủ rồi, bên trong cửa Kiếm Khí Xuất Thể Đại Viên Mãn số ít đệ tử chính đang xắn tay áo lên, tích cực chuẩn bị chiến đấu. Đây không chỉ là Linh Thiên thuyền cơ hội, cũng là bọn hắn cơ hội, một cái một lần hành động thành danh cơ hội.

Thời gian ước hẹn ở ngoài sáng ngày buổi trưa, Hưng Khánh Phủ bên ngoài thành hai mươi dặm các phái tập hợp.

Trong rừng cây, lộ ra yên tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mặt trời chính xuyên thấu qua lá cây giữa rừng rậm chiếu xuống, giống như đầy sao trên không trung lóe lên, có chút nhức mắt, lại hết sức trong suốt mỹ lệ, lộ ra không thể đoán tính lạnh. Chiều xuống ánh sáng, như ẩn như hiện bên cạnh (trái phải) du dương đất lắc, các phái đệ tử tinh anh khí thế phấn khởi, kiếm chỉ tây nam, bọn họ đem hoàn thành Tây Hạ trong lịch sử đệ nhất hành động vĩ đại.

Bị Chu Trì an bài đánh trận đầu không còn là Linh Thiên thuyền, mà là mấy cái khác bên trong đoàn kết của trào lưu môn phái.

Linh Thiên thuyền nhiệm vụ là cứu hai vị hoàng tử cùng Đế Sư, không nữa phụ trách chống cự Ma Giáo cùng trong triều đình cao thủ.

Đây đối với Quách Sơn đồng mà nói, không thể nghi ngờ là địa vị hân tâng lên, nhiệm vụ này không phải rất khó giải quyết hơn nữa ý nghĩa trọng đại, đối với (đúng) cái kết quả này hắn rất hài lòng.

Hiện trường duy nhất không hài lòng nhân đại khái chính là Liễu Nhất Bạch rồi, hắn nhớ tới rồi Thiên Tầm lão đầu kinh khủng, muốn đi Quý Thư Huyền thành thật khuyên. Hắn đang do dự là theo trào lưu lên vào tù chờ cơ hội giết Lý Thanh, Lý chí hay lại là lặng yên không một tiếng động Ân Độ đi.

Kỳ thực hắn lúc này đi, cũng đã thành công. Quý Thư Huyền đại quân hôm nay sẽ tiến phát Tây Hạ, tại nội ưu ngoại hoạn dưới tình huống, ắt phải có thể cho Tây Hạ một cái thế thâm giáo huấn. Nhưng hắn trong xương nhiệt huyết không ngừng nói cho hắn biết —— người không nói đi, cảm Thiên Tầm hoặc là bất kỳ một cái nào hoàng tử giết lại đi, giết bọn họ

"Giết một cái đủ vốn, giết hai cái kiếm trở mình." Liễu Nhất Bạch trong con ngươi chớp động yêu dị ánh sáng.

Vào đêm, người người đều là Hắc Y che mặt, cánh tay giữa buộc lên hồng ti mang, lặng yên không một tiếng động lên vào rồi Hưng Khánh Phủ bên trong.

Toàn bộ cũng rất thuận lợi, thuận lợi khiến người cảm thấy toàn bộ thực sự quá đơn giản, quá mức quý dị.

Tại Chu Trì mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng thời điểm, chung quanh đột nhiên truyền tới trận trận trùng thiên tiếng la giết, sáng ngời cây đuốc, ồn ào tiếng người.

"Có Gian Tế, trong chúng ta tính toán rồi" Chu Trì kinh hãi, bận rộn phân phó mọi người tập hợp chuẩn bị rút lui.

"Chu lão đầu, khác (đừng) kéo không việc gì a." Một đạo âm trầm thanh âm sau lưng hắn vang lên, nhất thời, Chu Trì đám người đã bị một đám người quần áo đen bao bọc vây quanh, chẳng qua là đám người áo đen kia trong tay cũng không có hệ thống hồng ti mang.

"Nguyên lai là người cái này Lão Ma Đầu, người giúp người xấu làm điều ác, hôm nay lão phu liền muốn Thế Thiên Hành Đạo, vừa vặn với người hiểu được ngày xưa thù oán." Chu Trì mặt lạnh, tựa hồ là nhận biết phía trước nhất người quần áo đen.

"Ha ha ha ha đây chính là ta hiện năm nghe qua buồn cười nhất chuyện tiểu Chu Trì, người chính là trước lo lắng người mạng nhỏ mình đi." Nói xong, người kia người khoát tay một cái, người chung quanh người quần áo đen nhất thời ủa lên, trong lúc nhất thời, kêu tiếng hô "Giết" rung trời, huyết thủy tung bay, Chính Ma Lăng Đạo nhất thời Loạn Chiến đứng lên.

Cái này Gian Tế dĩ nhiên là Liễu Nhất Bạch, hắn cũng vô ý thiên vị phương đó, chỉ là muốn khiến Hưng Khánh Phủ loạn hơn một chút, hắn dễ giả mạo quen thuộc bắt cá, sát sát người, thả phóng hỏa.

Bởi vì phần lớn cao thủ đều bị Chu Trì đám người kềm chế, cho nên tại Quách Sơn đồng dưới sự hướng dẫn, Linh Thiên thuyền cả đám người thế như chẻ tre, rất nhanh thì sát nhập vào tù.

Nói là tù, trên thực tế nhưng là ba chỗ hoa lệ cung điện, chung quanh có trọng binh canh giữ. Lý Thanh, Lý chí, Thiên Tầm người người thân phận tôn kính, Lý Tiêu cũng không dám quá mức can rờ, ba người ngoại trừ toàn thân tu vi bị phong ấn trở ra, qua hay lại là giống như trước ăn sung mặc sướng sinh hoạt, muốn rượu ngon có rượu ngon, muốn mỹ nhân có mỹ nhân, duy nhất thiếu sót đại khái là là tự do.

Nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần Thiên Tầm trong mắt toát ra một đạo tinh quang, hắn chợt từ trên giường ngồi dậy, nhìn bị cửa sổ cách trở bên ngoài, lầm bầm: "Tây Hạ hỗn loạn, do hôm nay bắt đầu chung kết"

"Phanh"

Một tên vừa bước vào Tông Sư cảnh giới cao thủ bị Liễu Nhất Bạch một cước đạp bay, trực tiếp nện vào rồi Thiên Tầm phòng ở giữa.

Mười mấy bóng người trực tiếp lướt ngang vào phòng, Chu Trì nhìn thấy bên trong lạnh nhạt như thường Thiên Tầm trên mặt là không ngừng được nụ cười, có thể cứu Đế Sư thật sự là tối cao vinh dự.

Sau lưng Liễu Nhất Bạch ánh mắt lạnh lùng, hắn đã trải qua nhìn ra Thiên Tầm giờ phút này trạng thái, chỉ cần hắn ra tay toàn lực, Thiên Tầm trong khoảnh khắc sẽ gặp bị hắn đánh thành tro.

Lạnh nhạt như thường Thiên Tầm trong mắt đột nhiên thần quang tăng vọt, khỏe miệng của hắn hơi hơi mân di chuyển.

"Không được, lão này tại truyền âm." Liễu Nhất Bạch liếc mắt liền nhìn ra đầu mối, trong tay Huyết Kiếm đưa ngang một cái, một đạo dài năm sáu trượng tia máu như giao long xuất hải, chạy thẳng tới Thiên Tầm chém tới.

Hắn nhanh, nhưng là Quách Sơn đồng lại còn nhanh hơn hắn một cái bước, thân hình hắn như điện, trong nháy mắt ngăn ở Thiên Tầm trước mặt cường ép tiếp nhận một kiếm này.

Quách Sơn đồng miệng mũi tràn máu, hắn mặt đầy không thể tin, vừa mới bắt đầu ngày mới Tầm nói với hắn phía sau hắn chính là Trung Nguyên Huyết Ma, hắn phản ứng đầu tiên còn chưa tin, không nghĩ tới lập tức Liễu Nhất Bạch liền xuất kiếm.

"Ngăn trở hắn." Quách Sơn đồng trong mắt tránh một đạo thần sắc phức tạp, mệnh lệnh vẫn còn ở trọn mắt há mồm trạng thái độ từ kéo Liễu Nhất Bạch, bản thân hắn lập tức huy chương giúp Thiên Tầm giải trừ Cầm Chế.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Uống thuốc

"Không cần, đồng thời bắt giữ hắn." Thiên Tầm từ trên giường nhảy lên một cái, hắn râu tóc đều dựng, một luồng khí xơ xác tiêu điều tự trong cơ thể hắn dôi dào mà ra, cường đại sát khí làm vốn đã giá rét nhiệt độ càng rét lạnh.

"Nguy rồi, lão này Âm ta." Liễu Nhất Bạch hơi biến sắc mặt, lập tức đối với (đúng) vậy hắn lại đệ tử vung ra một kiếm, sau đó cũng không quay đầu lại hướng ra phía ngoài chạy như điên.

Thiên Tầm thực lực đã sớm Thông Huyền, Lý Tiêu đối với hắn bên dưới những cấm chế kia với hắn mà nói chẳng qua là tiêu phí thời gian một nén nhang phá giải chuyện, Liễu Nhất Bạch Dịch Dung Thuật cố nhiên Kỳ Di, chỉ đến Thiên Tầm như vậy cảnh giới, đã sớm có thể nhìn thấu toàn bộ vô căn cứ.

Bắt đầu Liễu Nhất Bạch cũng từng nghĩ đến cái vấn đề này, nhưng hắn vẫn cho rằng Thiên Tầm thực lực với hắn là không phân cao thấp.

Lần này, hắn thua cuộc. . .

Một tràng tiếng xé gió truyền tới, hai cái bóng người như điện chớp từ phương xa thật nhanh tới, chớp mắt liền chắn Liễu Nhất Bạch trước mặt.

Người vừa tới một cao một thấp, tuổi tác đều tại chừng bốn mươi tuổi, người cao thân thể con người tài rất gầy, nhưng lại rất tinh thần, cặp mắt thâm thúy không gì sánh được, vừa nhìn biết, tuyệt đối là cao thủ hàng đầu. Vóc dáng lùn thân thể người có chút mập ra, gương mặt hiền hòa, rất khó nhìn ra tu vi sâu cạn.

Liễu Nhất Bạch đối với (đúng) người cao người đến không thể nào để ý, nhưng đối với vóc dáng lùn người rất để ý, càng loại này không nhìn ra sâu cạn người, càng đáng sợ, có thể khẳng định này cá nhân tu vi tuyệt đối tại Quách Sơn đồng bên trên.

"Đa tạ hai vị lão hữu hết sức giúp đỡ, cam kết các ngươi khỏe chỗ lão hủ ngày khác nhất định dâng lên." Thiên Tầm cùng Quách Sơn đồng kịp thời xuất hiện sau lưng Liễu Nhất Bạch, phối hợp lưỡng vị cao thủ vây hắn.

Quách Sơn đồng mặt có vẻ giận, chỉ Liễu Nhất Bạch mắng: "Tốt xấu ngươi cũng dạy dỗ qua bọn họ, tại sao tàn nhẫn bên dưới như vậy tay?"

Nhóm kia đệ tử đều là trong môn tinh anh, linh mãnh ngày thuyền tương lai trụ cột vững vàng, không nghĩ tới lại bị Liễu Nhất Bạch một kiếm toàn bộ chém eo rồi, Quách Sơn đồng đau lòng không thôi.

Liễu Nhất Bạch trên mặt trải qua một nụ cười lạnh lùng, "Người giết người người hàng giết chết, không có gì để nói. Các ngươi muốn giết ta, liền cứ việc tới thử xem đi. . ."

Nhẹ nhàng vuốt ve thà tại trường kiếm trong tay, trường kiếm một trận khê run, tựa hồ là rất hài lòng gần sắp đến một lần Âm Huyết cơ hội.

Hai cái Tông Sư cao thủ đều là lãnh đời cao thủ, chưa từng nghe qua hấn danh hiệu, tức dùng ngón tay điểm hấn, nói: "Được, ngươi đủ cuồng, chúng ta muốn nhìn một chút ngươi có bản lĩnh gì?"

Liễu Nhất Bạch nhìn một chút Phiêu Tuyết không trung nói: "Trời u ám, không tệ khí trời a, Cuồng Thảo Kiếm Quyết hôm nay nhất định đem uy chấn vô lâm. Thiên Tầm lão nhi, Quách Sơn đồng các ngươi cùng lên đi, nếu không ta sợ các ngươi không có cơ hội."

Liễu Nhất Bạch trường kiếm khẽ giơ lên, một đạo lãnh điện tự thân kiếm bắn ra, sau đó hấn dùng lực lượng hươi ra một kiếm, một đạo tiếng sấm ầm ầm ở trong sân vang lên, trường kiếm vạch qua quỹ tích tựa hồ có máu như tia chớp hiện tại.

Tứ đại tông sư cao thủ cụ tất cả biến sắc, bọn họ theo đạo kia máu điện bên trong cảm nhận được cuồng bạo sát khí.

Liễu Nhất Bạch ngửa mặt nhìn lên bầu trời, thở dài nói: "Khí trời tốt a, hôm nay Cuồng Thảo Kiếm Quyết nhất định đem nổi danh vô lâm." Dứt lời, hấn trường kiếm cán quét, một đạo sáng chói phong mang bắn ra, nóng rực ánh sáng đốt người cặp mắt.

Một kiếm chém rất nông cuồng, lại đồng thời cán quét tứ đại tông sư cao thủ, nhưng là có cuồng vọng vốn liếng, trường kiếm phát ra trن trن tiếng huyết gió đoạt người tâm phách, ngửi vào người khác sợ hãi, bên ngoài cung bên ngoài những thứ kia chém giết Chính Ma cao thủ cảm thấy không trung khác thường ba động, mỗi người đều màu sắc đại biến.

Bốn người nhanh chóng rút ra nhiều năm không cần trường kiếm, trên mặt mỗi người đều phát hiện ra vẻ ngưng trọng, bốn thanh trường kiếm tấn đường như sét đánh, bốn đạo hàn quang tựa như ba cái Độc Long bình thường nghênh hướng Liễu Nhất Bạch này Lôi Đình Nhất Kích.

To lớn nổ vang tự trong sân bùng nổ, sáng ngời tia sáng chói mắt khắp nơi tàn phá, Ngũ Đại Tông Sư cao thủ toàn lực đối kích, tạo thành đáng sợ phá hư vượt ra khỏi cao thủ bình thường tưởng tượng. Đất đai đang run rẩy, từng đạo to lớn vết nứt tự năm người dưới chân lan tràn hướng phương xa, đáng sợ cương khí trên không trung khắp nơi tàn phá, năng lượng kịch liệt ba động, không trung cảnh tượng một trận mơ hồ, không gian tựa hồ xảy ra vặn vẹo, làm cho người ta một luồng cảm giác không chân thật.

Mãnh liệt như vậy ba động truyền đến bên ngoài cung chung quanh cách xa mấy dặm, có chút nhát gan người lại không dám nhìn lên, hù dọa hoang mang bỏ chạy.

Toàn bộ binh tinh lại sau, năm Đại Cao Thủ quần áo lam lũ, mỗi người trên người đều vết thương vô số,

Máu tươi hiện đầy toàn thân.

Ngắn ngủi thờ dốc sau năm người như điện ánh sáng bình thường lần nữa hướng đến cùng một chỗ, năm đạo Kiếm Cương tại chỗ dài ngang dọc kích động, vô cùng cương khí khác chu vi ba mươi trượng mặt đất sụp đổ hơn một thước sâu.

Liễu Nhất Bạch Huyết Phát tung bay, toàn thân Khớp Xương phách ba vang dội, lại khôi phục được nguyên lai tướng mạo.

"Nếu là ngươi bọn có thể lưu ta lại, coi như ta thua. Ha ha ha ha. . . ."

Đối mặt Liễu Nhất Bạch liễu lĩnh lời nói, bốn người sắc mặt tái xanh, không nói một lời, toàn lực ra chiêu.

Lúc này tên kia người cao Tông Sư cao thủ nói: "Tiểu tử, ngươi đang ép ta ra chết chiêu, đã như vậy, đừng trách ta không khách khí." Nói xong hấn ném đi trường kiếm trong tay, lấy song chưởng nghênh kích, vào giờ khắc này bàn tay hấn dần dần mất đi màu da, biến thành màu đen. Trong miệng hấn quát to: "Diệt uế bàn tay!"

Người cao Tông Sư song chưởng liên tục huy động, một luồng bài sơn hải đảo Khí Kinh tự trong cơ thể hấn dồi dào mà ra, kinh khí hóa hình, mấy chục bàn tay màu vàng óng hướng Liễu Nhất Bạch nhanh chóng vỗ tới, đáng sợ bàn tay màu đen trên không trung không ngừng xoay tròn, đem không trung kiếm khí tiêu tháo ở vô hình, rồi sau đó đồng thời hướng Liễu Nhất Bạch ấn đi. Bức bách người Khí Kinh phát ra "Ồ ồ" tiếng huyết gió, áp lực cực lớn chụp vào Liễu Nhất Bạch toàn thân các nơi.

Liễu Nhất Bạch trường kiếm múa như gió, từng đạo uyển thực chất yếu giống như Kiếm Cương kích phát ra, hơn mười đạo hóa hình Kiếm Cương như trường kiếm trạng nghênh hướng bàn tay màu đen, không trung truyền ra từng trận vang vang tiếng, giống như kim loại giao kích bình thường.

Ngoại trừ Thiên Tầm bên ngoài, ba người khác đều là ho ra một ngụm máu lớn.

Liễu Nhất Bạch cũng không chịu nổi, mà hay là Thiên Tầm nội lực thâm hậu dao động hấn lực phù ngũ tạng đều là sắp vỡ vụn bình thường. Hấn cưỡng ép Ninja đau đớn, âm thầm nắm chặt tới trước Quý Thư Huyền giao cho hấn bảo vệ tánh mạng chai thuốc.

"Ha ha ha ha, như vậy thịnh thế làm sao có thể ít đi ta Thanh Sam đây." Cuộn cuộn Âm Công giống như tiếng nổ đang lúc mọi người bên tai vang lên, nhiều ngày không thấy, Thanh Sam tươi cười rạng rỡ xuất hiện ở Liễu Nhất Bạch trước mặt, tu vi tựa hồ lại có tiến triển.

Xác thực, từ với Liễu Nhất Bạch sau này, Thanh Sam lập tức bế quan, hấn cảm giác mình cách Tông Sư Đại Viên Mãn đã trải qua rất gần, thiếu chẳng qua là một trận niềm vui tràn trề đại chiến.

Liễu Nhất Bạch trong lòng căng thẳng, không chút do dự cầm trong tay bình sứ bóp vỡ, cầm bên trong một viên hôi thối đan dược cường ép nuốt vào trong miệng.

"Không được, hấn khả năng đang uống một ít tăng cường công lực đan dược. Nhanh, mau đánh chết hấn." Thiên Tầm cùng Thanh Sam hai mắt nhìn nhau một cái, quát lên.

Nhưng là đã trải qua không còn kịp rồi, đan dược vào bụng hóa thành một luồng thanh khí xông vào Liễu Nhất Bạch bên trong đan điền, hấn chỉ cảm thấy trong cơ thể lực lượng hùng hồn liên tục không ngừng, lấy không hết, dùng mãi không hết.

"Hắc hắc, hết thấy đều nên kết thúc, không cùng các nguoi đám này lão già kia chơi." Vừa nói, Liễu Nhất Bạch trường kiếm Chi Thiên, một luồng khí thể bàng bạc từ hấn trên người mãnh liệt mà ra, cho dù mạnh như Thiên Tầm, Thanh Sam cũng không nhận được một luồng phát ra từ tâm linh rung động.

Vào giờ khắc này, Liễu Nhất Bạch cặp mắt huyết hồng, hấn biết rõ mình có ma hóa hiện tượng, lúc trước mỗi hấn bị kích thích quá độ lúc trong cơ thể Ma Huyết sẽ gặp sôi trào, chỉ gần đây hấn phát hiện thân thể của hấn đang phát sinh biến hóa vi diệu, hờ một tí thì có thành Ma khả năng. Nguyên nhân chủ yếu khả năng chính là Cổ Phật Xả Lợi nứt nẻ không áp chế được trong cơ thể Ma Tinh. . . .

Liễu Nhất Bạch trường kiếm nhắm vào bầu trời mênh mông nháy mắt, mây gió đất trời biến ảo, một tia chớp từ trên trời hạ xuống, hướng trường kiếm bay tới, chói mắt điện quang chiếu sáng mỗi một tấc không gian.

Hấn kiếm gãy nghiêng quét tam đại Đế Cảnh cao thủ, đem Tiếp Dẫn tới Lôi Điện chuyển giá hướng đối diện ba người.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Thần chết

Thiên Tầm, Thanh Sam, Quách Sơn đồng ba người cả kinh thất sắc, mắt thấy một đạo to lớn Lôi Điện nhô lên cao tới, ba người bất chấp mặt mũi, tại chỗ mười tám lạng về phía cạnh tránh đi.

Kèm theo to lớn nổ ầm, thiểm điện đánh vào Tam Đại Tông Sư mới vừa rồi dựng thân vị trí, cát bụi tung bay, loạn thạch bắn nhanh, một cái to lớn hố sâu xuất hiện giữa sân, hố to một mảnh nám đen.

"Ngự Lôi Quyết "

Đây là 'Độ Ma Tâm Kinh' bên trong ghi lại Đoán Thể thuật, từ lần đầu tiên với Tô Ánh Tuyết đánh một trận thời điểm dùng qua bên ngoài, sau đó lại cũng không có dùng tới qua. Hôm nay là một ngày tốt hiếm thấy khí trời tốt, chính dễ dàng mượn Lôi Điện tôn nghiêm giết địch. Vừa mới khẩu khẩu thanh thanh kêu muốn cho Cuồng Thảo Kiếm Quyết danh chấn giang hồ chẳng qua chỉ là vì tề đại tiếp xúc qua Cuồng Thảo Kiếm Quyết Thanh Sam đám người.

Tam Đại Tông Sư cao thủ đứng dậy, vừa muốn hướng Liễu Nhất Bạch phóng tới, lại thấy hấn khỏe mỗi nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, lạnh giá nhìn chăm chú bọn họ. Trường kiếm trong tay của hấn lại đã nhẹ nhàng gợn lên, một tia chớp lần nữa từ trên trời hạ xuống.

Chỉ bất quá lần này cũng không phải chạy về phía bọn họ, mà là phía sau hấn hai cái Tông Sư.

Hưng Khánh Phủ người võ lâm kinh hồn bạt vía, này Thiên Địa Dị Tướng sợ mỗi người đều không nói ra lời, này ra bọn họ phạm vi hiểu biết.

Hai người vội vàng không kịp chuẩn bị, chặt vật không chịu nổi, mỗi người trên người đều dính đầy bùn đất, thêm nữa lúc trước lưu máu tươi, khiến cho hai người lại cũng không có nhất phái cao thủ đáng vẻ, mỗi người đều nhăn nhu bản thủ không chịu nổi.

"Các nguoi mấy cái này Lão Vương Bát Đản, tới diệt ta à. . ." Liễu Nhất Bạch cặp mắt huyết hồng, điên cuồng cười to, lúc này thật như cuồng ma bình thường, lộ ra vô cùng tà ác, từng đường Lôi Điện từ trên trời hạ xuống, đem Ngũ Đại Tông Sư cao thủ oanh khắp nơi chạy trốn.

Liễu Nhất Bạch cũng không hơn gì, khỏe miệng của hấn không ngừng tràn ra thắm dòng máu màu đỏ, đây là đan dược cản trả lực.

Tại đánh ra như vậy đạo lôi điện sau, hấn cảm giác cả người chân khí phảng phất bị hút sạch rồi bình thường, trong cơ thể có là vô tận trống không, mà biến mất chân khí càng lại cũng ngưng tụ không ra.

"Nguoi mẹ nó Quý Thư Huyền, đây là cái gì bảo vệ tánh mạng thuốc, này rõ ràng là đòi mạng a." Cảm nhận được trong cơ thể dị trạng, Liễu Nhất Bạch

thân thể một trận lay động, hấn trong mắt lóe lên một vẻ tàn khốc.

Lúc này Liễu Nhất Bạch hai tay giơ cao trường kiếm, ngửa mặt lên trời hét dài, rồi sau đó hét lớn: "Lôi Động Cửu Thiên!"

Một tiếng sấm từ trên trời hạ xuống, to lớn thiểm điện từ trời cao mây đen cuộn cuộn bên trong roi thẳng mà xuống, liên tiếp đến rồi Độc Cô Bại Thiên trên trường kiếm, trong thiên địa phong vân biến ảo.

Uy thế của một kiếm, thiên địa thất sắc.

Liễu Nhất Bạch giơ cao trường kiếm, đảm nhiệm cái thiên địa này giữa Lôi Điện xông thẳng mà xuống, rồi sau đó trường kiếm bỏ ngang, liên thông ngày hào quang nghiêng hướng trên đất Ngũ Đại Tông Sư cao thủ chém tới.

Sấm trận trận, điện lóng lánh, trên đất Bạch Ngọc gạch trong phút chốc hóa thành nát bấy, to lớn thiểm điện đem này trăm trượng giữa mặt đất đánh ra vài thước rộng một cái cái khe to lớn.

"A. . . ." "Phốc" "A. . . . Thằng nhóc. . . ."

Kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết, Thiên Tầm mời tới hai gã Tông Sư cộng thêm Quách Sơn đồng toàn thân dính đầy vết máu, hung tợn nhìn không trung Liễu Nhất Bạch. .

Thiên Tầm cùng Thanh Sam mặc dù quần áo toàn bộ nát bấy, nhưng chỉ là lắc lư mấy cái thân hình, miễn cưỡng đứng ở tại chỗ, khiếp sợ nhìn chăm chăm không trung uy phong lẫm lẫm có như lời thần giáng thế Liễu Nhất Bạch.

"Thần Kiếm Ngự Lôi!" Liễu Nhất Bạch ngửa mặt lên trời hét dài.

Năm người thần sắc đại biến, tất cả ăn ý chống lên một đạo to lớn vòng bảo hộ, muốn phải chống đỡ tiếp theo Lôi Điện.

Không ngờ, Lôi Điện lại chậm chạp không có hạ xuống, đợi bọn hấn hướng không trung nhìn lúc, giữa không trung nơi đó còn Liễu Nhất Bạch bóng dáng.

"Giáo hoạt tiêu tử, tức chết ta vậy." Người cao Tông Sư mắng liệt nói.

"Nhất định phải lưu hấn lại, nếu không đúng là ta Tây Hạ họa a." Thanh Sam lắc đầu một cái, khê thờ dài.

"Không sai, người trẻ tuổi này quả thực quá kinh khủng. Một mình tới ta Tây Hạ gây chuyện, cuối cùng chúng ta mấy lão già liên hợp đều không có thể lưu hấn lại, thật là xấu hổ a." Thiên Tầm tràn đầy đồng cảm

.

Trong bầu trời đêm một vệt ánh sáng màu máu như là cổ sao chổi vạch qua chân trời, độ nhanh đến mức khó mà tin nổi.

Liễu Nhất Bạch cảm giác chân khí trong cơ thể đã sắp muốn cháy hết, nếu như lại chậm hơn một chút xíu, hấn chắc là phải bị năm người vây công tới chết.

Giờ phút này, trong lòng của hấn không vui không buồn, chỉ muốn mau sớm trở lại Trung Nguyên.

May mắn, Thiên Tầm đám người cũng không có đuổi theo, bất quá, lấy hấn bây giờ độ, trừ phi là Võ Thánh tái thế, nếu không trong trời đất này sợ rằng đã không có người có thể đuổi kịp hấn.

Chỉ dùng thời gian một nén nhang, liền một nén nhang, hấn cũng đã theo Hưng Khánh Phủ đến Tây Lương Châu, hấn nhẹ nhõm rơi ở trước cửa thành, chứng kiến quen thuộc thủ thành binh lính, quen thuộc thành tường. Quen thuộc đồng phục, mới vừa muốn nói chuyện, hai mắt tối sầm liền ngã xuống đất ngất đi.

Cách đó không xa, trực vẫn như cũ là Vương Tiểu Nhị cả đám người, hai ngày này tương đối rảnh rỗi, Quý Thư Huyền Tướng Quân cầm quân tấn công Tây Hạ rồi, bọn họ những thứ này thủ thành binh lính ngược lại cũng tính toán rõ ràng rảnh rỗi. Giờ phút này thấy có người đột nhiên ngã xuống trước cửa thành, nhất thời cảm thấy không nhằm chán như vậy.

Vương Tiểu Nhị buông xuống trường thương, một cái tiều chạy tới, đá đá trên đất thi thể, mắng: "Người nào? Chết hay chưa à? Không có chết liền lấy hơi. . . ."

Trên đất thi thể không động, bất quá thật đúng là phối hợp thờ hỗn hển.

"Này này này, nơi này có một sắp chết, mang đến người giúp ta nhắc một chút, nhìn có còn hay không cứu. Dù sao cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng tháp a, các người Vương ca còn hi vọng nào nhiều tích điểm đức đây sau này sống lại cái lớn tiều từ mập." Vương Tiểu Nhị đối với (đúng) xa xa huynh đệ phát phất tay, trong miệng không ngừng lẩm bầm

Một cái lòng nhiệt tình lập tức tiều chạy tới, phối hợp Vương Tiểu Nhị đem trên mặt đất người lật lên.

"Chậm Chậm Nhẹ một chút. . . ." Vương Tiểu Nhị âm thanh run rẩy, "Chuyện này. . . Đây không phải là. . . . Lão đại sao?"

Cái gì lão đại? Nơi nào đến lão đại? Nhiệt tâm thủ thành tiểu binh về mặt vô cùng nghi hoặc, theo Vương Tiểu Nhị ánh mắt nhìn, hần ánh mắt cũng không khỏi động lại, rồi sau đó cao giọng la lên: "Đều tới trợ giúp, là Liễu Nhất Bạch Liễu lão đại. . . ."

"Cái gì? Là lão đại trở lại?"

"Lão đại không có sao chứ? Tôn thương có nặng hay không à?"

"Ta đi gọi cái xe ngựa. . . ."

"Ta đi tìm đại phu. . . ."

Mọi người bầy nhất thời miệng tám lưỡi, luống cuống tay chân nhanh lên.

"Xoạt xoạt "

Một tiếng nhỏ nhẹ đứt gãy âm thanh, Liễu Nhất Bạch bên hông Cổ Phật Xá Lợi lại từ bên trong ra ngoài vỡ vụn ra, cuối cùng hóa thành một đạo kim phần theo gió biến mất trên không trung.

Liễu Nhất Bạch nhũ mày một cái, tựa hồ thừa nhận to lớn thống khổ.

Giờ phút này, trong cơ thể hần Chân Ma máu bắt đầu sôi trào, còn quán hần Đan Điền lóe yêu dị ánh sáng.

Vùng đan điền, Độ Ma Tâm Kinh chân khí đã trải qua một giọt đều không thừa rồi, nói cách khác, Liễu Nhất Bạch giờ phút này ngoại trừ có thể sử dụng rồi mấy tay kiếm pháp, cơ hồ với người bình thường không có khác biệt.

Hần phế. . . .

Hần nằm mộng, mộng thấy tự thành Trung Nguyên anh hùng, thành triều đình tướng quân, thành Lạc Dương Vương phủ con rể, cũng được một cái triệt đầu triệt đuôi phế vật. . . .

Chương 204: Kiểm gần ta, ta gần kiểm

Tây Lương Châu truyền tới tin chiến thắng, Quý Thư Huyền xuất binh Tây Hạ, liền xuống mười hai thành, Tây Hạ đại loạn.

Đế Sư Thiên Tầm liên hợp Thanh Sam, Chu Tri dẫn vô lâm chính phái cao thủ hoàng thành huyết chiến một ngày một đêm, giết tới Ma Giáo cao thủ đại bại, không ít ủng hộ Lý Tiêu lâm trận phản bội, theo Thiên Tầm sát nhập vào hoàng cung, bắt sống Lý Tiêu.

Quốc Nạn vào đầu, Lý Thanh kịp thời nắm trong tay binh quyền, mạng Thiên Tầm làm chủ soái, Lý chí là Phó Soái, mang theo hai trăm ngàn đại quân nghênh địch.

Quý Thư Huyền liền xuống mười hai thành sau gặp Thiên Tầm, khổ chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng không công mà về.

Mặc dù không có một lần hành động công hạ Tây Hạ, Đại Tổng vẫn như cũ là cử quốc vui mừng, Quý Thư Huyền Thần Tướng tên bị truyền tụng tứ hải, người người ca công tụng đức.

. . . .

Tây Lương Châu quân doanh

Kiểm Tâm cúi nằm ở trên giường toàn thân giật giật, từng tiếng kiểm chế, thống khổ thổn thức, phảng phất là theo nàng sâu trong linh hồn khó khăn từng tia rút ra, tỏa ra ở trong phòng, đan dệt ra một bức Âm Lam bí ẩn. Ánh đèn cũng biến thành mờ lung nhật nhòa rồi. Liễu Nhất Bạch đã hôn mê bảy ngày rồi, trong lúc mờ mịt mấy Đại Phu, chỉ kết quả đều là tính mạng không đáng ngại, võ lực mất hết.

Một cái Võ Giả sợ nhất không là từ vong, mà là biết mình cũng không còn cách nào đặt chân võ đạo sự thật.

Liễu Nhất Bạch tại hai ngày trước cũng đã tỉnh, hần chưa thức dậy, trong cơ thể thật một tia chân khí cũng không có, phảng phất lại trở về xuống núi ngày hôm trước một dạng. May mắn, hần như cũ cảm thấy lực lượng cường đại ẩn nấp tại hần trong máu thịt, đây là Ma Huyết lực lượng.

Cổ Phật Xá Lợi vỡ vụn, hần còn có ý thức, hần không biết này với hần mà nói là may mắn hay là bất hạnh.

Kiểm Tâm khóc mệt, cẩn thận từng li từng tí thối lui ra doanh trại, rất sợ đánh thức 'Ngủ say' Liễu Nhất Bạch.

Kiểm Tâm chân trước mới vừa đi, Liễu Nhất Bạch cũng đã từ trên giường lăn lộn lên, một vệt bóng đen lấy cực nhanh tốc độ bay ra quân doanh, các binh lính chỉ cảm thấy một luồng Hắc Phong thổi qua, Liễu Nhất Bạch cũng đã xuất hiện ở bên ngoài trại lính hai mươi dặm rừng cây nhỏ.

"Đây chính là thuần túy * lực lượng sao?" Liễu Nhất Bạch nhìn sáng bóng lưu động bàn tay, hần cảm giác trong cơ thể vô tận huyết khí, cỗ lực lượng này

đủ để cho hấn một quyền đánh xuyên một ngọn núi lớn.

Từng luồng hắc khí mơ hồ tại hấn bên ngoài thân lưu động, đây cũng không phải là Độ Ma Tâm Kinh công pháp, hoàn toàn là ma huyết lực đo.

Thân thể của hấn bốn phía không gian bắt đầu lờ mờ, trong thiên địa rời rạc tinh khí không ngừng hướng hấn vọt tới. Liên tục không ngừng Thiên Địa Tinh Khí không ngừng hướng hấn vọt tới, chung quanh hấn hoa cỏ không ngừng khô héo, suy bại. Hấn không gian xung quanh càng là biến hóa càng ngày càng âm đạm, đến cuối cùng hấn phảng phất rơi vào lỗ đen bình thường, toàn thân đều ở trong bóng tối.

Thân thể của hấn tự động hút lấy Thiên Địa Tinh Khí, bỏ cường tự thân.

Ba giọt Ma Huyết ở trong cơ thể hấn chậm chạp vận hành, tụ tập Thiên Địa Tinh Khí, hút tinh hoa nhật nguyệt. Mãnh liệt đau đớn khiến thân thể của hấn run không ngừng. Xương ngực, xương sườn cùng xương cánh tay bên trên bị đao kiếm chém thật sâu vết rách cũng đang không ngừng được chữa trị, bên ngoài thân kia kinh khủng dị thường máu thịt be bét vết thương cũng bắt đầu khép lại, bình phục, lực phủ ngũ tạng vỡ vụn vết thương cũng ở đây cường ép được chữa trị.

Liễu Nhất Bạch đứng bất động đứng nguyên tại chỗ, yên lặng cảm ngộ trong thiên địa biến hóa. Trên người hấn rơi xuống một tầng bay xuống hoàng diệp. Tại ba giọt Ma Huyết thúc giục bên dưới, chung quanh hấn những thứ kia hoa cỏ, cây cối tại Thu Sương tới trước đã trước một bước suy bại.

Tại trong gió thu hấn đứng tại đỉnh núi hiên ngang mà đứng, xa xa nhìn lại điêu tàn hoàng diệp tại trước người hấn tung bay phiêu vũ, hấn cô đơn bóng người lộ ra không gì sánh được tiêu điều.

Liễu Nhất Bạch đứng tại đỉnh núi nhìn Đại Tông phương hướng không nói không động, mặt trời mọc lại lặn về tây, trăng sáng treo cao lại trở về, này vừa đúng chính là một ngày một đêm.

"Tin đồn Thượng Cổ Vũ Giả đều là luyện khí, Đoán Thể, chẳng lẽ ta muốn đi trở về bọn họ con đường cũ sao?" Liễu Nhất Bạch con ngươi sáng lại diệt, hấn làm một cái diện cuồng quyết định —— Luyện Thể, đem ba giọt Ma Huyết toàn bộ luyện hóa ở trong máu thịt.

Hấn chui vào rừng cây chỗ sâu nhất, hấn trốn vào một tòa mật cốc ở giữa ngấn ngor chính là hơn mười ngày, mười mấy ngày nay tới mật cốc bên trong tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt , khiến cho người ngửi vào trong lòng rung động tê cả da đầu.

Tại mật cốc một người trong đó tóc tai bù xù đàn ông cao lớn trên người tràn đầy đều là vết máu, cả người trên dưới cắm đầy vót nhọn mọc điều, trên đất mảng lớn vết máu đã sớm phát khô biến thành đen.

"Còn chưa đủ,

Như vậy khí lực căn bản không có thể chịu đựng Ma Huyết luyện hóa hậu lực đo."

"A. . ." Thanh âm như quỷ khóc sói tru bình thường.

Trong thiên địa màu đen sát khí, tử khí không ngừng đánh úp về phía thân thể của hấn, theo mọc điều chỗ vết thương tí ti đi vào trong thấm vào. Mà trong thân thể của hấn lại tràn đầy nhân nhật bạch quang, bạch quang không ngừng ngăn trở hắc ám khí, trắng đen ánh sáng tại hấn bên ngoài thân không ngừng giao phong. Tràn đầy vết máu da thịt lẫn nữa biến hóa huyết hồng, hướng ra phía ngoài không ngừng rướm máu.

Đây đương nhiên là Liễu Nhất Bạch, đang lúc này, hấn hét lớn: "Tàn ra máu "

Trên người hấn cắm sâu vào hàng trăm cây sắc bén mọc điều bay ngược mà ra, suu suu trong tiếng hoặc cắm sâu vào rồi trong đất, hoặc bắn tới phụ cận trên thân cây. Trên trăm đạo máu tươi từ hấn trên người bắn ra, trong thiên địa sát khí phảng phất lấy được chỉ dẫn, diện cuồng tuôn hướng máu tươi, màu đen sát khí đem máu tươi ngược ép mà quay về. Sát khí theo máu chảy ngược mà tràn vào, mấy trăm đạo hắc khí không ngừng hướng hấn vọt tới.

Ba giọt Ma Huyết bị đánh tan, chân chính dung nhập vào hấn mỗi một lần trong máu thịt.

Cổ cổ hắc khí từ hấn bên ngoài thân vết thương lao ra, đồng thời đem thân thể của hấn tổn thương hư hại không chịu nổi. Sau đó vô số Cổ máu tươi từ thân thể của hấn bắn ra, quanh người hấn trong phạm vi một trượng hiện đầy Tinh Hồng huyết thủy.

"Ngự Lôi "

Trong hư không không ngừng có thần lôi hạ xuống, đầu tiên là từng đạo tiểu thiểm điện, cuối cùng trực tiếp biến thành kinh người thiểm điện, Lôi Điện Chi Lực tại hấn bên ngoài thân tí tách vang dội, không ngừng cường hóa hấn thể chất.

Sắc mặt tái nhợt không gì sánh được, thân thể Suy Yếu tới cực điểm. Hấn từ từ ngẩng đầu lên, trong mắt thần sắc vô cùng kiên định, lẩm bẩm nói: "Phải làm liền làm đến tốt nhất."

"Phá rồi sau đó lập lại!" Trong thiên địa rời rạc tinh khí, Nhật Nguyệt phúc tán ra tinh hoa giống bị chiêu dẫn bình thường, liên tục không ngừng hướng hấn vọt tới. Vô cùng cường đại linh lực tự đỉnh đầu hấn thẳng xâu xuống rồi sau đó lại có mấy trăm Cổ linh khí từ vết thương của hấn mãnh liệt mà vào, trong cơ thể hấn kinh mạch không ngừng kéo đứt rồi sau đó nhanh chóng khép lại rồi sau đó lại bị cường đại linh lực nhanh chóng hướng hồng, rồi sau đó lần nữa khép lại, lần nữa hướng hồng.

Liễu Nhất Bạch cảm giác mình thân thể tựa hồ lần lượt bị xé nát, bị hướng hủy, lại một lần nữa lần bị ngưng tụ, bị trọng tổ. Hắn chịu đựng cường đại thống khổ, đau khổ giằng giằng. Như thế một ngày một đêm sau, tình thế tựa hồ lại liên hồi, hắn đau khổ tại Sinh và Tử giữa giây giữa.

Chỗ sâu mật cốc bên trong Liễu Nhất Bạch * bên trên tái diễn bị bị xé bỏ rồi sau đó lại bị trọng tổ thống khổ, về tinh thần là chịu đựng vạn Ma Phệ Hồn giống như Luyện Ngục hành hạ.

Trong thiên địa linh khí cùng vô số Ma Hồn vây quanh hắn đánh vào bay lượn, như thế liên tục ba ngày ba đêm trong thiên địa linh khí rút cuộc tản đi, vạn Ma cũng tiêu tán thành vô hình, mật cốc bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Liễu Nhất Bạch trong cốc hiên ngang mà đứng, trong ngoài toàn bộ khôi phục như cũ, bên ngoài thân ngay cả một đạo vết trầy cũng không từng lưu lại, trắng nõn thân thể hiện lên nhân nhật Bảo Quang.

"Từ nay, ta chính là kiếm, kiếm chính là ta. . ."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Sắc phong

"Thượng cổ Vô Tu con đường, thật là không đơn giản a." Sau lưng truyền tới một đạo nụ cười lạnh nhạt.

Liễu Nhất Bạch lông mày nhướn lên, cái này tiếng cười hẳn chính là chết cũng có thể nghe được, là Quý Thư Huyền, hắn còn dám tới? Nói tốt bảo vệ tánh mạng thuốc cương quyết biến thành thuốc đòi mạng, có bấy người như vậy sao? Hắn mình ngược lại là dễ chịu rồi, thành tựu tối cao uy danh, lại hại hắn thảm như vậy, hắn Quý Thư Huyền còn có mặt mũi tới gặp hắn?

Liễu Nhất Bạch thân thể như kiểu quý mị hư vô trôi tới trôi lui, một quyền đánh về phía Quý Thư Huyền, tinh khiết lực lượng thân thể ở giữa không trung phát ra trận trận dị khiêu.

Quý Thư Huyền treo nụ cười mặt nhất thời cứng lại, thân thể lui về phía sau một Cung, toàn thân chân khí tụ ở trong lòng bàn tay nghênh đón.

"Phanh "

Quý Thư Huyền trực tiếp bị đập bay ra ngoài, chung quanh cây cối toàn bộ bị kinh khí oanh nát bấy.

"Ngừng, dừng, có gì thì nói a." Quý Thư Huyền đầu đầy bụi đất từ dưới đất bò dậy, ngượng ngùng cười nói, "Chuyện gì muốn đại động can qua như vậy đây, Thần Vũ tướng quân?"

Cái này lão tiểu tử thật là da mặt đủ dày, xem ra còn tốt hơn tốt giáo huấn hắn một trận, vân vân, hắn nói cái gì? Thần Vũ tướng quân?

Liễu Nhất Bạch nhíu mày một cái, nghi ngờ nói: "Cái gì Thần Vũ tướng quân?"

Quý Thư Huyền nghiêm mặt một cái, theo trong tay áo lấy ra một cái màu vàng chiếu thư, cất cao giọng nói: "Liễu Nhất Bạch tiếp chỉ."

Liễu Nhất Bạch không nhúc nhích.

"Khục khục" Quý Thư Huyền nhẹ nhàng ho hai tiếng che giấu bên dưới lưng túng, thì thầm: "Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng Đế báo cho biết viết. Quý Thư Huyền Tướng Quân liên xuống Tây Hạ mười hai thành, tráng quân ta Uy, Liễu Nhất Bạch ở sau lưng không thể bỏ qua công lao, nay phong làm Thần Vũ tướng quân, theo tam phẩm. Nhìn Ái Khanh tại quốc gia gặp nạn đang lúc có thể lần nữa đứng ra, truyền đi ta Đại Tổng quốc uy. Khâm Thử!"

Quý Thư Huyền đem thánh chỉ thu cất, cười nói: "Lão đệ, ta biết ngươi trách ta, nhưng là ngươi suy nghĩ một chút, đan dược này đúng là cứu mạng ngươi. Hơn nữa ngươi nhân họa đắc phúc, từ nay đi lên thượng cổ Vô Tu con đường, tiền đồ nhưng là bùng sáng a. Ban đầu cam kết ngươi ta đã giúp ngươi thực hiện, cũng coi là không có phụ lòng ngươi mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng làm ra cống hiến."

Liễu Nhất Bạch giẫm cột, hắn đi lên con đường này chịu rồi lớn như vậy hành hạ, lại bị Quý Thư Huyền như vậy nhẹ nhàng bằng qươ sơ lược rồi. Quý Thư Huyền cho hắn đan dược đúng là cứu mạng hắn, hắn đây không phủ nhận, tại Thanh Sam, Thiên Tầm nhóm cao thủ dưới sự vây công, hắn không uống viên kia trí mạng đan dược căn bản không có thể có thể còn sống trở lại Tây Lương Châu.

Thấy Liễu Nhất Bạch sắc mặt dần dần hòa hoãn, Quý Thư Huyền biết hẳn chỉ là muốn phát tiết một chút không vừa lòng. "Tốt lắm, ta Thần Vũ tướng quân, đem người lệnh bài cầm đi đi, Quận chúa vẫn còn ở Lạc Dương chờ người đấy, ha ha."

Quý Thư Huyền đem một khối đen nhánh lệnh bài vứt cho không trung.

Liễu Nhất Bạch bàn tay khẽ động, khiến cho bài liền bị hất bám vào đến tay, đen nhánh trên lệnh bài chỉ có hai chữ —— thần vũ. Hắn ương ương cầm lệnh bài thu cất, cùng Quý Thư Huyền đứng ở đồng thời, lại không che giấu được đáy lòng tâm tình kích động, rốt cuộc có thể mở mày mở mặt trở về Lạc Dương rồi.

"Tiên Nhi, người có khỏe không?"

"Đừng" trên bả vai truyền tới đau đớn một hồi.

"Đi, lão đệ, còn muốn nằng dầy liền muốn chạy theo người khác." Quý Thư Huyền cười ha ha, hung hăng vỗ một cái trầm tư Liễu Nhất Bạch.

"Đi thôi, " Liễu Nhất Bạch đề nén xuống nội tâm sợ hãi, "Đúng rồi, tam phẩm tướng quân thật lợi hại đi, Thần Vũ tướng quân, nghe rất uy vũ a."

"Cũng còn khá, cũng còn khá." Quý Thư Huyền cười ha ha, nói chuyện không đâu đôi chủ đề, hỏi "Người biết tại sao bây giờ không người đi Thượng cổ Võ Tu đường sao?"

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề, Quý Thư Huyền càng đôi chủ đề, Liễu Nhất Bạch càng thêm cảm giác có cái gì không đúng, hẳn không để ý Quý Thư Huyền vấn đề, cô chấp nói: "Rốt cuộc có lợi hại hay không a."

"Trần, nói như thế nào đây, tam phẩm, đã là rất đại quan. Chỉ bất quá. . . . Người cái này Thần Vũ tướng quân không có gì thực chất quyền lợi, chính là một cái chức ngồi chơi xơi nước. Đương nhiên, phải có bổng lộc hay lại là một phần sẽ không thiếu người." Quý Thư Huyền trầm ngâm chốc lát, quyết định nói thật.

"Người mẹ nó, cảm tình ta đây chính là treo một cái hư danh?"

"Ha ha, cũng không thể nói như vậy, đây đã là tối cao vinh dự, hơn nữa ta biết người tâm không ở quan trường, giang hồ mới là nhà của người, người cũng sẽ không quan tâm, đúng không? Chỉ cần thỏa mãn Tiêu Diêu Vương điều kiện là đủ rồi,

Không phải sao?" Quý Thư Huyền hướng hắn trừng mắt nhìn.

Nói về như thế, Liễu Nhất Bạch hay lại là cảm giác không thoải mái, dựa vào cái gì à? Dựa vào cái gì hắn vào sinh ra từ liền đòi lấy cái treo tên tướng quân à? Hoàng đế này lão nhi là xem thường hắn hay là thế nào?

"Các người tàn nhẫn, lần sau có chuyện không nên tìm ta hỗ trợ, trừ phi Hoàng Đế lão nhi đích thân tìm ta, nếu không đừng có mơ rồi." Liễu Nhất Bạch giận dữ quát Quý Thư Huyền liếc mắt, "Đúng rồi, vừa mới người nói, tại sao bây giờ không người đi Thượng cổ Võ Tu con đường à?"

"À, thượng cổ Võ Tu luyện khí, Đoán Thể. Người bây giờ đi chính là Đoán Thể, tin đồn thượng cổ khí lực người khủng bố có thể Bàn Sơn lấp biển, thể xác mạnh mẽ chính là thần binh cũng không thể tổn thương ngoài chút nào. Chẳng qua là con đường này quá khó khăn, đối với (đúng) nhân ý chí, thân thể yêu cầu quá mức, có thể kiên trì nổi người không phải số ít, chỉ cuối cùng đều biết kẹt ở Tông Sư cảnh giới đại viên mãn, nửa bước khó đi. Người muốn thành thánh sợ là rất khó. . . ."

Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái, hẳn không muốn sâu như vậy, hiện tại thế gian nơi nào còn Võ Thánh, có được hay không Thánh với hắn mà nói cũng không trọng yếu. Mặc dù đây là từng cái Võ Giả cuối cùng theo đuổi, nhưng hẳn sẽ không cưỡng cầu.

"Mọi việc nhìn thoáng chút, người đều già như vậy rồi còn không có thành thánh, ta sợ cái gì đây, ha ha."

"Này, tiểu tử người quá không hiền hậu, lão ca ta còn là có mơ mộng." Quý Thư Huyền bị Liễu Nhất Bạch như vậy một chực đánh, trên mặt tất cả đều là khổ sở, cuối cùng hắn thở dài, đuổi kịp Liễu Nhất Bạch, hai người y theo rập khuôn, từ từ hướng quân doanh đi tới.

Hơn mười ngày không gặp người, Kiếm Tâm ước chừng phải sẽ lo lắng, nàng cảm Tây Lương Châu tìm một biến cũng không có Liễu Nhất Bạch tin tức, ngay tại nàng phải đi Tây Hạ tìm người thời điểm, Quý Thư Huyền trở lại, hẳn để cho nàng không cần lo lắng, hẳn sẽ đem Liễu Nhất Bạch bình an khiến không việc gì mang về.

Kiếm Tâm vẫn có thể nghe Quý Thư Huyền nói, khoảng thời gian này nàng coi Quý Thư Huyền là làm nửa lão sư, Quý Thư Huyền cũng dạy nàng rất nhiều thứ, cảnh giới võ học cũng là thật nhanh.

Quả nhiên, còn chưa tới một giờ, Quý Thư Huyền trở lại, bên người là quần áo lam lũ Liễu Nhất Bạch, chính cười tủm tỉm nhìn nàng.

"Công tử. . . ." Kiếm Tâm thanh âm có chút nghẹn ngào. Nàng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết, Liễu Nhất Bạch chịu rồi rất nhiều khổ, là nàng chưa bao giờ bị khổ.

"Người lớn như vậy còn khóc nhè, thật là mặt xấu hổ a. Như vậy làm gì Tàng Kiếm Các Các chủ?" Liễu Nhất Bạch trêu ghẹo nói.

"Ta mới không có đây, con mắt vào hạt cát. . . . Hừ. . ." Kiếm Tâm dụi dụi con mắt, phá thể mỉm cười, công tử trở lại, một chút cũng không thay đổi, hay lại là cái đó ám áp như lúc ban đầu, cửu năng, dạ đồ năng, quan tâm năng công tử. . .

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Đến cửa

Đồng nhất, triều đình chiêu cáo thiên hạ, Kim Lăng Lạc Hà Môn đệ tử Liễu Nhất Bạch đầu hàng địch phản quốc thật là Quý Thụ Huyền Tướng Quân kế phản gián. Liễu Nhất Bạch tại Tây Hạ đơn độc đối kháng các cao thủ, phá hoàng thất, Họa võ lâm, là triều đình lập được tối cao công lao. Phong Thần Vũ tướng quân, ăn vận thạch.

Như tin tức này giống như một cái tạc đạn nặng ký bình thường, cử quốc xôn xao, rất nhiều trước mạnh mẽ lên án qua Liễu Nhất Bạch người đối với (đúng) triều đình làm đưa ra nghi ngờ, cho là trong đó nhất định là có không thể cho ai biết nội mạc. Rất nhiều người ký một lá thư, yêu cầu triều đình triệt tiêu đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch khen ngợi.

"Như vậy một cái Ác Ma, không xứng Thần Vũ tướng quân đầu hàm. Hẳn chính là một cái thập ác bất xá Ma Đầu. . . ."

"Không sai, hẳn bản tính như thế, đi đến Tây Hạ làm việc đều là trùng hợp, hẳn căn bản không phải vì Đại Tổng lo nghĩ."

.

Rất nhanh, những thứ này không hòa hài thanh âm liền bị như nước thủy triều khen ngợi che giấu đi. Trăm họ đều không phải người ngu, Liễu Nhất Bạch làm công hiến bọn họ đều thấy ở trong mắt, Quý Thụ Huyền liền xuống mười hai thành a, đây là như thế nào kinh thiên hành động vĩ đại? Nếu không phải Liễu Nhất Bạch từ bên trong tan rã địch nhân thế công, làm sao có thể lấy được như vậy chiến quả?

Ngay cả trước tại Tây Lương Châu trên đũa Công Chúa sự tình, cũng bị người nhảy ra tới phân tích, cho là đó là Liễu Nhất Bạch cố ý hành động, mục đích chính là vì tiếp theo làm bộ phận ra Đại Tổng làm xong cửa hàng.

Ở một cái kinh người hơn tin đồn đồn ra sau, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Bọn họ anh hùng tại Tây Hạ hoàng cung huyết chiến mười Đại Tông Sư cao thủ, cuối cùng trọng thương sắp chết đem về Tây Lương Châu, một thân tu vi mất hết, luân lạc thành rồi một người bình thường.

Nghe nói tin tức này lấy được Quý Thụ Huyền Tướng Quân chính mệnh chứng thật.

Tin tức thông qua bỏ câu đưa thư, ngay đầu tiên truyền đến Trung Nguyên các ngõ ngách, to sóng gió lớn vết sạch Đại Tổng. Liễu Nhất Bạch mất hết tu vi thành toàn trung nguyên đàm luận tiêu điểm.

Chân tướng rõ ràng, ban đầu bị người chỉ trích là Đại Gian Đại Ác phản đồ người, vì tri hoãn ở địch nhân hữu sinh lực lượng lại không tiếc lấy mạng ra đánh, tất cả mọi người bóp cổ tay thờ dài, như vậy một người thanh niên cao thủ rơi xuống Thần Đàn, thật sự là đáng tiếc a.

Đương nhiên có vài người là không dám cao giọng tán dương, bọn họ không thấy được ánh sáng, những người này ngay từ đầu liền cùng chê Liễu Nhất Bạch, trong lòng bọn họ không thị phi quan niệm, bẩm sinh liệt căn đề cho bọn họ vui vẻ tiến hành xấu xa hành động, tại mệnh mông như biển ca tụng trong tiếng, này một số ít người ảo não núp vào.

Vô số người xấu hổ không thôi tự dung, thật là không cách nào nhìn thẳng tự mình đi tới lời nói. Bọn họ lúc trước đối với (đúng) người thanh niên này cao thủ quá mức hà trách rồi, hiện tại hẳn mất hết tu vi như thế nào đi nữa khen ngợi cũng bỏ không cứu được.

Trước khi đến Lạc Dương trên đường, Liễu Nhất Bạch cùng Kiếm Tâm nghe nói tin tức này sau, đều là một mặt vẻ quái dị. Liễu Nhất Bạch thần sắc không hiểu, không khỏi than thở vận mệnh kỳ diệu, Ác Ma cùng Chân Anh Hùng lại chỉ có cách một con đường, ngăn ngại mấy cái trong nháy mắt là có thể theo một loại trạng thái tiến hóa đến một loại khác trạng thái.

Mất hết tu vi tin tức này là hẳn khiến Quý Thụ Huyền thả ra ngoài, lần này trở về Lạc Dương ngoại trừ hoàn thành đối với (đúng) Dương Tổ Tiên cam kết —— trở về cưới nàng, một cái khác chính là khiến những thứ kia có dụng ý khác muốn đối phó người khác nhảy ra, từng cái nghiền nát.

Liễu Nhất Bạch, Kiếm Tâm rốt cuộc trở lại Lạc Dương, trường sam màu trắng, giềng cổ không sóng hai tròng mắt, mái tóc dài màu đỏ ngòm, trên lưng trường kiếm, khiến hắn nhìn liền giống như một ra bụi cao thủ tuyệt thế.

Làm Liễu Nhất Bạch xuất hiện ở thành Lạc Dương hoàn thành ngoài thiên hà vậy lúc, lập tức đưa tới oanh động, cái này quốc danh anh hùng, rất nhiều người đều thấy qua hắn bức họa, lập tức lập tức nhận ra hắn.

"Trời ạ, anh hùng trở lại. . . ."

"Anh hùng tới chúng ta Lạc Dương rồi. . . ."

"Là tới đón dâu Quận chúa đi. . . ."

. . .

Tin tức nhanh chóng truyền ra, không lâu lắm cơ hồ khắp thành oanh động, thậm chí so Hoàng Đế vì phục tư phóng bị người nhận ra lúc còn muốn cho người kích động, một cái sống sờ sờ cái thể anh hùng xuất hiện ở trước mặt người đời, điều này thật là một kiện khiến người khiếp sợ đại sự kiện.

Thành Lạc Dương, toàn bộ người giang hồ, trăm họ ngay đầu tiên hướng Liễu Nhất Bạch xuất hiện địa phương chạy tới, trên đường cái chật chội không chịu nổi, hỗn loạn tung bừng.

Liễu Nhất Bạch bạch y tung bay, bước chân kiên định, mặt mỉm cười, không nhường chút nào người nhìn ra hắn mất hết tu vi loại đau khổ này.

Không biết là ai trước kêu một tiếng: "Anh hùng!"

Tiếp đó, cả con đường đạo nhân bọn đều sôi trào, lớn tiếng la lên:

"Anh hùng!"

"Anh hùng!"

"Anh hùng!"

. . .

Liễu Nhất Bạch mỉm cười hướng mọi người tỏ ý, tất cả mọi người tự động vì hắn nhường ra một con đường, hắn thẳng hướng Lạc Dương Vương phủ đi tới. Quần chúng vây xem thật lâu không chịu tản đi, lớn tiếng kêu tên hắn đi theo hắn cùng nhau hướng Lạc Dương Vương phủ đi tới.

Lạc Dương Vương phủ Dương Tử Ân cùng năm cái lão đầu cũng nhận được tin tức, Dương Tử Ân mang theo trong phủ cao thủ tự mình ở cửa nghênh đón Liễu Nhất Bạch.

"Ngươi trở lại. . . ." Nhìn bị người vây quanh Liễu Nhất Bạch, Dương Tử Ân cười nói.

"Đúng, ta đã trở về. . . ." Liễu Nhất Bạch đứng tại Lạc Dương cửa vương phủ, nhìn quen thuộc mọi người, đáy lòng cũng là một trận cảm xúc, hắn rốt cuộc trở lại.

"Liều đại ca. . . ."

Nghe được câu này Liều đại ca, Liễu Nhất Bạch khoe miệng không khỏi câu hỏi một vết mê người độ cong. Theo Dương Tử Ân sau lưng chui ra một cái tiểu tụy, lại thanh lệ không gì sánh được cô gái tuổi thanh xuân, không phải Dương Tổ Tiên lại là ai.

"Quận chúa, gả cho hắn. "

"Là Quận chúa tới, Quận chúa gả cho hắn."

"Gả cho hắn."

Mọi người vây xem không ngừng ồn ào lên.

"Ngươi nguyện ý gả cho ta? Tiên Nhi. . . ." Liễu Nhất Bạch trong mắt tất cả đều là nhu tình, ôn nhu hỏi.

Dương Tổ Tiên đầu tiên là ngốc lảng, sau đó (*@o@*) oa ~ một tiếng nhào vào Liễu Nhất Bạch trong ngực, trong miệng không ngừng ni non: "Ta còn tưởng rằng ngươi không trở lại. . . ."

Liễu Nhất Bạch vỗ nhẹ đánh nàng sau lưng, chợt nhìn về phía Dương Tử Ân, nói: "Trước cam kết coi như cân nhắc sao?"

"Ngươi chính là như vậy với ngươi Nhạc Phụ nói chuyện sao?" Dương Tử Ân lạnh rên một tiếng, một mặt không vui.

"Ai nha, ngươi tiểu tử này quá không thức thời, còn không mau gọi ngươi Nhạc Phụ đại nhân?" Vương lão đầu cười hi hi tiến tới Liễu Nhất Bạch trước

mặt, nháy mắt nói.

Liễu Nhất Bạch không nghĩ tới Dương Tử Ân sảng khoái như vậy đáp ứng, hần mất hết tu vi tin tức đã mọi người đều biết rồi, dưới tình huống này hần hoàn nguyện ý khiến Dương Tổ Tiên gả cho hần, này xác thực tại ngoài ý liệu của hần. Nguyên tưởng rằng, lấy Lạc Dương Vương phủ như vậy vật khổng lồ, tại hần đã thành một cái phế vật sau nhất định sẽ hủy ước.

Dương Tử Ân không có, Liễu Nhất Bạch không khỏi coi trọng hần mấy lần, liền vội vàng kính cẩn kêu một tiếng Nhạc Phụ đại nhân.

Theo Liễu Nhất Bạch một tiếng này Nhạc Phụ đại nhân, vậy xem đám người thanh thế đạt tới cao triều.

"Người hữu tình cuối cùng thành thân thuộc rồi, Quận chúa với Thân Vũ tướng quân sớm sinh quý tử a."

"Chúc mừng chúc mừng, Vương gia thật là thật là có phúc a."

"Quá cảm động, ta cũng tốt nghĩ (muốn) có như vậy một cái yêu đàn ông ta." Không ít mê trai thiếu nữ mắt mọng tình tình.

Nghe mọi người tiếng chúc phúc, đặc biệt là cái gì sớm sinh quý tử nói như vậy, Dương Tổ Tiên đem đầu chôn sâu hơn, sinh sợ bị người nhìn ra nàng đã hồng thấu hai gò má.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Đại hôn

Thần Vũ tướng quân cùng Lạc Dương Vương phủ Quận chúa không ngày càng lớn cưới, Tiêu Diêu Vương rộng rãi phát thiệp mừng, từ văn võ bá quan, cho tới võ lâm các phái, nghe nói đến lúc đó Hoàng Đế đem sẽ thân lâm dự lễ.

Coi như là Liễu Nhất Bạch cha mẹ nuôi Tống Nhất Phi, Tôn Tĩnh Hương hai người sớm bị người mời được Lạc Dương Vương phủ, thương nghị cụ thể thành thân chi tiết.

Tống Nhất Phi chạy tới Vương phủ chuyện thứ nhất chính là cho Liễu Nhất Bạch bắt mạch, mặc dù trước Dương Tử Ân cùng trong phủ mấy cái lão đầu đều đã cho hần nhìn rồi, Tống Nhất Phi vẫn là không yên lòng. Hần không tin Liễu Nhất Bạch khinh địch như vậy tự là một người bình thường. . . .

Tống Nhất Phi sắc mặt có chút khó coi, từ từ đưa tay theo Liễu Nhất Bạch trên cổ tay lấy ra, kết quả không cần nói cũng biết.

Không cảm giác được một tia chân khí tồn tại, người bình thường. Cái kết luận này với Vương lão đầu ra được hoàn toàn nhất trí.

Nhìn khiêm tốn như nước, nho nhã quân tử sự phụ thân thương bộ dáng, Liễu Nhất Bạch trong lòng cũng là không đành lòng, nhưng hần không thể đem tình huống thực tế nói cho hần biết, ít nhất bây giờ không thể.

"Người nhìn một chút người bức mặt hần nhớ, Nhất Bạch muốn thành thân, đây chính là đại hỷ sự. Làm người bình thường có cái gì không được, chẳng lẽ giống như người vậy là tốt? Còn chưa phải là mỗi ngày ngảy ngốc ở trên núi Ngồi ăn rồi chờ chết."

Có thể như vậy thẳng thắn mắng to Tống Nhất Phi người cũng chỉ có Tôn Tĩnh Hương rồi.

Nhìn bị Tôn Tĩnh Hương ăn gắt gao đại danh鼎鼎 Quân Tử Kiếm Tống Nhất Phi, ngay cả Dương Tử Ân cũng là không khỏi tức cười.

Tống Nhất Phi mặt già đỏ lên, quay đầu không dám nhìn nàng.

"Sư nương, cho sư phụ lưu nhiều chút mặt mũi đi." Liễu Nhất Bạch đem 'Vành vào hung hăng' Tôn Tĩnh Hương đề ở trên ghế, nhỏ giọng cười nói.

Sư phụ sư nương đều già rồi, nhìn Tống Nhất Phi, Tôn Tĩnh Hương muối tiêu song tấn, hần hốc mắt không khỏi có chút ướt át.

"Tống huynh, mời dùng trà." Bầu không khí giờ phút này có chút lúng túng, làm chủ nhân Dương Tử Ân không thể làm gì khác hơn là đứng ra nói chuyện, "Y theo Bản vương góc nhìn, cũng không cần câu nệ ở nhiều như vậy lễ tiết, liền thống nhất tại Vương phủ cử hành đi.

"Chuyện này. . . Có chút không quá thỏa đáng đi. . . " Tổng Nhất Phi khẽ vuốt râu dài, đáp lại: "Như vậy đồ đệ của ta cũng không tự là ở rể các người Vương phủ rồi, hành động này thật to không ổn a."

"Tổng huynh lời ấy sai rồi, triều đình giang hồ từ xưa thế bất lưỡng lập, Bản vương chẳng qua là muốn hòa hoãn một chút thế cuộc khấn trương. Đối với chúng ta như vậy đều tốt. . ."

Dương Tử Ân nói không phải là không có đạo lý, hơn nữa hẳn làm như vậy cũng xuất nguy hiểm rất lớn, đến lúc đó Hoàng Đế nhưng là sẽ đích thân tới Vương phủ dự lễ, chỗ này muốn là xảy ra điều gì không may, coi như hẳn là Vương gia cũng là chịu trách nhiệm không dấy nổi.

Tổng Nhất Phi trầm ngâm chốc lát, thờ dài nói: "Liên y theo Vương gia nói đi, có thể hay không hòa hoãn trước mặt thế cục liên nhìn ngày đó rồi."

Lần này Tôn Tĩnh Hương không có phát biểu ý kiến, tại phương hướng lớn bên trên nàng vẫn luôn là ủng hộ Tổng Nhất Phi.

. . . .

Ba ngày sau.

Trong thành Lạc Dương phồn hoa không gì sánh được, trên đường ngựa xe như nước, hai bên đường phố cửa tiệm mọc như rừng, gọi mua, tiếng rao hàng không ngừng bên tai.

Hôm nay là Tiêu Diêu Vương Dương Tử Ân con gái Dương Tổ Tiên cùng Lạc Hà Môn Tổng Nhất Phi đệ tử Thần Vũ tướng quân Liễu Nhất Bạch lập gia đình tới viết, Tiêu Diêu Vương cùng Quân Tử Kiểm một cái vị cực nhân thân, một là trên giang hồ đức cao vọng trọng cao thủ, nay lại mời được Hoàng Đế tham gia hôn lễ, cho nên hôm nay phố lớn ngõ nhỏ lính tuần tra đình so ngày thường nhiều gấp mấy lần.

Lạc Dương Vương phủ sân cao lớn, khí phái phi phàm, đồ thăm đại môn dẫn đến thật to "Vui" chữ, hai bên đại môn là Hán Bạch Ngọc điêu khắc mà thành hai vị uy vũ sư tử. Lúc này trước phủ ngựa xe như nước, ra vào người nối liền không dứt, có thể ra vào người không phải văn võ bá quan, chính là võ lâm Cự Bá.

Không lâu lắm, Hoàng Đế đích thân tới, tham gia hôn lễ toàn bộ văn võ bá quan tất cả xuất phủ cung nghênh để quốc tôn sư, bài tràng lớn làm người ta chắc lưỡi hít hà, 'Muôn năm' không ngừng bên tai, thật lâu mới bình tĩnh lại.

Qua ước chừng nửa giờ, trên đường cái cổ nhạc tiếng động vang trời, rước dâu đội ngũ trở về, Liễu Nhất Bạch ngồi ở thân tuần Hóa Phụng Hoàng bên trên, người khoác đồ thâm vui y, trên mặt mang nụ cười lạnh nhạt. Rước dâu chẳng qua là đi một cái đi ngang qua sân khấu, cuối cùng động phòng hay là ở Vương phủ.

Rước dâu đội ngũ đồ sộ không gì sánh được, ánh sáng cổ nhạc tay cũng không dưới trăm người, tùy tùng hộ vệ nhân viên cộng lại không dưới ngàn người, thanh thế thật lớn. Tân Nương Dương Tổ Tiên trước kiệu hoa sau vây quanh gần trăm vị võ sĩ, nhìn một cái đã biết là công lực cao thâm hạng người, công việc bảo vệ có thể nói nghiêm mật cực kỳ.

Lạc Dương Vương phủ trước dây pháo đủ vang, đàn sáo cùng vang lên. Tại dân chúng vây xem tiếng chúc mừng bên trong, một đôi trai tài gái sắc người mới bị đón vào trong phủ.

Liễu Nhất Bạch kéo che khăn trùm đầu Dương Tổ Tiên, đầu tiên là bái kiến Hoàng Đế, rồi sau đó từng cái về phía trước tới dự lễ văn võ bá quan, võ lâm tài năng xuất chúng cảm ơn.

Văn võ bá quan bên trong duy nhất không có tới chính là Phong Quốc Công Phủ, coi như là Hoàng Đế tới, mặt mũi này bọn họ cũng không muốn cho, tới chính là mặt mặt, cái mặt này bọn họ không nghĩ lại ném. Vốn là người con dâu này bị bọn họ gió Quốc Công đặt trước, bây giờ lại bị ban đầu làm loạn người cướp đi, thật sự là quá châm biếm.

Hiện trường không còn chỗ ngồi, Lạc Hà Môn chương môn, Tứ Đại Trường Lão; Băng Thần Cốc Cốc Chủ Tô Mặc cùng trưởng lão; Ngưng Hương lầu các Tần Nhược Vũ cùng trưởng lão; Tiểu Lâm Tự Niệm Nhân Đại Sư cùng trưởng lão, còn rất nhiều bên trong đoạn kết của trào lưu môn phái chương môn.

Rất nhiều bạn cũ cũng tới, Chấn Phong Tiêu Cục Liễu Hề Sanh, Lâm Tam, Hoa Nhan, Duyệt Lai Khách Sạn Cơ Nhan. Đồ Phu mấy người cũng từng cái trình diện, thậm chí là mới vừa xuống núi mới quen bằng hữu Hồ Nhất Dao mấy người cũng tới, Liễu Như Yên, Thạch Ngôn Ngọc hai người giống như Thần Tiên Quyển Lữ, cuối cùng cũng hoá trang lên sân khấu.

Hôn lễ bắt đầu, do Hoàng Đế đọc diễn văn, chung quy chính là một chút chúc phúc nhị vị người mới vĩnh kết đồng tâm, võ lâm cùng triều đình kết Tân Tân tốt loại vân vân. Chung quy mà nói, Hoàng Đế cũng muốn mượn cơ hội này với giang hồ các phái hòa hoãn một chút quan hệ, loạn trong giấc ngoài cuối cùng chỉ có thể đưa đến núi sông bể tan tành, quốc gia diệt vong, Hoàng Đế thăm mình một điểm này.

Sau đó, ca múa song tuyệt Liễu Như Yên dâng lên vũ đạo, khiến cho mọi người tại đây nhìn như si mê như say sưa, muốn ngừng cũng không được.

Hôn lễ vào lúc này, nghênh đón một cái.

Liễu Nhất Bạch, Dương Tổ Tiên mang theo Tiêu Diêu Vương Dương Tử Ân, Tổng Nhất Phi, Tôn Tĩnh Hương từng cái cho tại chỗ tân khách mời rượu. Luân phiên một vòng, Liễu Nhất Bạch đã có bảy tám phần men say, nếu không phải bây giờ khí lực khác với người thường, hẳn sợ là sớm bị người rót gục xuống.

"Rượu thật là đồ tốt a, có thể khiến người ta quên mất toàn bộ phiền não." Liễu Nhất Bạch một người trốn ở góc phòng, nhìn huyền não đại sảnh, nâng ly cạn chén mọi người, hần vẫn cười nói.

Trăm ngàn cay đắng rốt cuộc đã tới ngày này, hần nhưng cũng không là giống như tưởng tượng cao hứng như vậy.

Là tiếc nuối chứ ? Hần là đi, hôn lễ trước hần tự mình viết thiệp mời làm người ta đưa đi Vạn Ma Tông, mời Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ Thanh Thanh tới dự lễ. Nhưng là, hôm nay nàng nhưng là không tới đây.

Liễu Nhất Bạch mất say mông lung, cả người tản ra mùi rượu, trong lòng của hần cuối cùng về mong đợi cũng bị men say mất đi rồi.

Hần biết, hần sẽ không tới.

"Ô, chúng ta chú rể, Thần Vũ tướng quân thế nào một người ở chỗ này tỉnh thần chán nản a." Một đạo hài hước thanh âm sau lưng hần vang lên.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Thanh Thanh cười khế

Hai ngày trước, Vạn Ma Tông cử điểm quân sự nhận được một phong bí mật thiệp mời, là tin đồn cùng Thiếu Tông Chủ quan hệ cực tốt Huyết Ma sai người đưa tới. Chứng kiến phía trên thật to chữ hỷ, quân sự biết chuyện này hần là hết sức khẩn cấp, hần một đường bay nhanh, xuyên qua từng miếng rậm rạp rừng rậm nguyên thủy, cuối cùng tại một chỗ vách đá thẳng đứng ngừng lại.

Nhìn dưới chân sâu không thấy đáy Thâm Cốc, hần không chút do dự nào tung người nhảy xuống.

Quân sự tung người xuống phía dưới nhảy đi, hần thân thể cũng không như hần tưởng tượng vội vã như vậy nhanh hạ xuống, tung tích không tới một trượng khoảng cách sau chân hần liền rơi xuống đất. Ngay sau đó, hần cảnh vật trước mắt rộng rãi biến đổi, một cái phong cảnh xinh đẹp rộng rãi sơn cốc xuất hiện ở trước mắt hần. Trong cốc cỏ xanh phủ địa, hoa tươi nở rộ, trập trập hương thơm nhào tới trước mặt, xa xa đỉnh đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, nhất phái Thế Ngoại Đào Nguyên cảnh tượng.

Đây chính là Vạn Ma Tông, càng như thế ẩn núp.

Quân sự vào cốc sau, không dám trì hoãn, hướng trong cốc một nơi u tĩnh sân nhỏ chạy đi.

Đây là một tòa độc viện, bốn phía không có những kiến trúc khác, ở ngoài viện là một cái Đại Hoa Viên, trập trập mùi hoa nhào tới trước mặt. Bởi vì nơi này là Ma Giáo cao tăng nhân sĩ trạch viện, có rất ít người đi lại lại, càng không người dám ở chỗ này lớn tiếng ồn ào. Quân sự cũng không dám gây ra động tĩnh quá lớn, thân hình như một luồng khói nhẹ giống như bay vào trong sân, tận lực không phát ra quá lớn tiếng thanh âm.

Trong sân có một phe ao nhỏ, trên mặt nước Hà Diệp từng mảnh, như khay ngọc bích bình thường, vô số màu hồng hoa sen tô điểm trong đó. Một cái đồ trang sức trang nhã nữ tử chân trần ngồi ở bên cạnh ao, một đôi chân ngọc trong nước nhẹ nhàng cử động, thần sắc điềm tĩnh, có một luồng không nói ra Thi Vận đẹp.

Quân sự không dám nhìn hướng cái đó thanh lệ tuổi xuân nữ tử, cúi đầu xuống kính cẩn nói: "Thiếu Tông Chủ, Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch đưa lên thiệp mời một phong, mời người đi. . . . Tham gia hôn lễ. . ."

Này tuổi xuân nữ tử đứng là Thanh Thanh, nghe được quân sự nói, nàng thân hình không khỏi đông lại một cái, qua hồi lâu mới nhàn nhạt đáp lại: "Ta biết rồi, người trở về đi thôi."

Đội quân sự rời đi, Thanh Thanh lúc này mới xoa người, sắc mặt nhìn qua có chút tái nhợt. Theo nghe được Liễu Nhất Bạch theo Tây Hạ trở lại, bị triều đình sắc phong là Thần Vũ tướng quân sau, nàng cũng biết ngày này từ đầu đến cuối sẽ đến.

Mà thật coi ngày này tới lúc, nàng phát hiện mình vẫn sẽ thương tiếc, nàng mờ mịt luống cuống, nàng không muốn biết không muốn đứng lúc đi đến cuộc hẹn.

"Ha ha, tiểu nha đầu, một võ công mất hết người bình thường cần gì phải vì hần thân thương đây. . . ." Một đạo già nua tiếng cười từ phía sau truyền tới.

Thanh Thanh cúi đầu xuống, nàng biết là ai tới, "Gia gia, người không hiểu. . . ."

Nàng đứng phía sau một cái tinh thần phần chân ông lão mặc áo trắng, nghe được Thanh Thanh lời nói, hần không khỏi sửng sò, chợt bật cười nói: "Gia gia của người chuyện gì không trải qua, còn có thể có cái gì ta không hiểu chuyện, không chính là một cái chữ tình chứ sao. . . . Nhớ năm đó gia gia ngang dọc buổi hoa thời điểm, ra sao kỳ phong ánh sáng. . . ."

"Nha. . . ."

Thấy Thanh Thanh không tâm tình với hần thói nghèo, hần đặt mộng ngồi ở bên cạnh nàng, vén lên ống quần cũng học Thanh Thanh dáng vẻ đem chân bỏ vào trong hồ không ngừng tới quanh quần, thỉnh thoảng còn đem thủy hoa tiên đến Thanh Thanh trên chân.

"Thích phải đi tranh thủ, ta Mộc Tiệm Ly cháu gái làm sao có thể sẽ thua bởi một cái tiểu Tiểu Quận Chúa. . . ."

"Gia gia. . . ."

"Ừ?"

"Ta muốn đi lấy Trú Nhan cỏ. . . ."

"Quyết định?"

"Quyết định. . . ."

Thanh Thanh đứng dậy, y phục phiêu động, hóa thành một luồng Thanh Phong phiêu hướng rồi xa xa.

"Ha ha. . . . Thật là già rồi. . . . Bất quá này cháu gái nhỏ ngược lại có năm đó ta mấy phần bóng dáng." Mộc Tiệm Ly nhìn bầu trời phía xa đám mây, dần dần thất thần.

Thần Dược Cốc, đã nhiều ngày Vô Lâm Nhân Sĩ tụ hội, tin đồn có người ngoài ý muốn phát hiện một gốc Trú Nhan cỏ, đưa tới vô số Vô Lâm Nhân Sĩ tới tranh đoạt. Trú Nhan cỏ, ngàn năm nở hoa, ăn cánh hoa sau có thể làm người ta dung nhan không già, quả thật là Trú Nhan loại Thần Thảo.

Thanh Thanh leo lên một đỉnh núi ngốc ngốc nhìn Lạc Dương phương hướng, cuối cùng vẫn mặt cười một tiếng, "Đây là ta tặng quà cho người, hi vọng người thích."

Một trận gió nhẹ đánh tới, thổi lên mái tóc dài màu đen của nàng, bỗng nhiên nàng hướng phía dưới núi chạy như bay,

Nàng như một cái ánh sáng giống như chớp mắt biến mất không còn tăm hơi mất tăm.

Bên trong sơn cốc người người nhón nháo, các phái Vô Lâm Nhân Sĩ đều đang sưu tầm Trú Nhan Thảo Ảnh một dạng.

Lúc này, trong cốc đột nhiên bay tới một trận hương thơm xông vào mũi mũi hoa, mọi người ánh mắt sáng lên, tìm mùi vị về phía trước một mực đi trước.

Cho đến đi tới một nơi núi cao chót vót trước, bọn họ mới dừng lại, ngốc ngốc nhìn cao trăm trượng một cây cỏ, mùi hoa chính là từ nơi đó phát ra xuống.

Nó kia rậm rạp lá cây ý chung một chỗ, giống như là còn trong mộng chưa có tỉnh ngủ hài tử. Hoa nhí mở ra chỉ hai, ba mảnh cánh hoa, giống như một cái cô gái xinh đẹp, chung quanh nó hấp dẫn một đoàn con bướm, ong mật. . .

"Thiên Tài Địa Bảo!"

Chỉ có bốn chữ này mới có thể hình dung mọi người giờ phút này tâm tình, bọn họ không che giấu được nội tâm kích động, rồi rít muốn thi triển Kinh Công đi lên bay đi, cũng muốn thử nhất hái gốc cây này Thần Thảo.

Đang lúc ấy thì, xa xa truyền tới hét thảm một tiếng, thanh âm vô cùng thê thảm, khiến cho người tê cả da đầu.

Đám người có ba cái đạt tới Tông Sư cảnh giới cao thủ trước hướng phía đó chạy đi, trong rừng rậm một người tuổi còn trẻ vô lâm đệ tử bị người mở ra lồng ngực, nhiệt huyết ồ ồ hướng ra phía ngoài chảy. Người vô lâm bắt đầu khắp nơi lục soát, cũng muốn đem hung thủ tìm ra, lúc này Thanh Thanh theo cốc khẩu sau một tảng đá lớn sau đi ra, mang trên mặt nụ cười lạnh nhạt.

Lập tức có thật là nhiều người phát hiện hần, ba cái Tông Sư cũng lập tức vây lại, một người trong đó nhướng mày một cái, trầm ngâm nói: "Ta cảm ứng được bên trong cơ thể người Ma Khí cùng như núi trào giống như hùng hồn chân khí, người là Ma Giáo người. . . ."

Trong những người này không thiếu tính khí hòa bạo hạng người. "Đáng chết Nữ Ma Đầu, hạ thủ thật không ngờ tàn nhẫn. Ma Giáo đệ tử người người phải trừ diệt, người không trốn, ngược lại dám lớn lối như vậy."

Thanh Thanh không chút hoang mang tiến lên trước một bước nói: "Ta chưa bao giờ phách lối, ta chỉ tại đi chính ta đường. Vừa mới cái đó thôi nam nhân muốn phải khinh bạc ta, lúc này mới bị ta giết."

"Người nói vậy, chúng ta Chính Đạo Nhân Sĩ, làm sao biết làm ra như vậy sự tình. . . ."

Thanh Thanh cười khẩy, nàng không muốn giải thích thêm, hơn nữa với những người này căn bản không giải thích được.

"Các huynh đệ cùng tiến lên, giết hắn đi, giết đáng chết này Nữ Ma Đầu." Một đám người phản phật thoáng cái vây lại.

Thanh Thanh trên mặt lại nổi lên nụ cười lạnh nhạt, nói: "Các người cần phải suy nghĩ kỹ, thật muốn giết ta sao? Ta chỉ là tới này lấy Trú Nhan cô, cũng không đau lòng hại bất luận kẻ nào." Trên mặt nàng tràn đầy thành khẩn về.

"Các huynh đệ lên, giết!" Lập tức có hai mươi mấy người đao kiếm đều giơ lên đánh về phía nàng.

Tại đạo quang kiếm ảnh bên trong Thanh Thanh bình tĩnh, thân thể như kiểu quỷ mị hư vô trôi tới trôi lui.

"A!"

"A!"

"A!"

. . .

Toàn bộ đâm về phía nàng đao kiếm đều cầm trở về chủ nhân mình lòng ngực, tại máu tươi phọt ra bên trong hai mươi mấy người ngã xuống đất mà chết.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Yêu người phương thức

Còn sót lại trên mặt mọi người một trận biến sắc, Thanh Thanh sắc mặt lạnh dần: "Ta lặp lại lần nữa, ta chỉ là tới lấy Thần Thảo, các người lại hồ đồ ngu xuẩn đừng trách ta hạ thủ vô tình. "

Trong đó vài người lạng lẽ lui về phía sau, chạy đến ba cái Tông Sư bên người, hét lớn: "Ta vừa mới thấy được, người sư huynh kia là bị nàng câu dẫn, nàng là một Yêu Nữ, sư huynh bị mê hoặc tâm trí mới tiến lên mấy bước, cuối cùng liền bị yêu nữ này tàn nhẫn sát hại. Ba vị trưởng lão, các người ngàn vạn phải cho ta bọn sư huynh báo cáo. . . . "

Lời còn chưa nói hết, mấy người này liền bị lạng không tới mấy đạo kiếm khí xuyên thủng lòng ngực, Từ Thi mới ngã xuống đất.

Còn sót lại mọi người trở mắt nhìn nhau, thở mạnh cũng không dám, cái cũng khó trách, những người này đều là võ lâm ở giữa tam lưu tiểu nhân vật, tại máu tanh như thế tình cảnh bên dưới lại cũng khó bảo đảm xương cứng hình tượng.

Ba cái Tông Sư cao thủ sắc mặt có chút khó coi, vừa mới cái đó nhìn ra Thanh Thanh thân phận Tông Sư cắn răng nói: "Vừa mới thị phi đúng sai tạm đừng không nói, người trước sau giết chúng ta hơn hai mươi người, sổ nợ này tính thế nào?"

Thanh Thanh nói: "Ta ghét nhất bàn lộng thị phi người, mấy người này chết chưa hết tội. Vừa mới kia hơn hai mươi người cũng là bọn hăn tự rước lấy, ta chỉ là tự vệ mà thôi."

"Các người còn muốn giết ta sao? Không tiếng người ta muốn lấy Trú Nhan cô."

Không có ai trả lời.

Một vị trong đó Tông Sư cao thủ nổi nóng không dứt, giận dữ hét: "Ma nữ, người chó có liều lĩnh, hôm nay ta liền muốn người trả giá thật lớn." Khóe miệng của hăn dâng lên một nụ cười lạnh lùng, mà sau sẽ ba sườn bảo kiếm rút ra. Mặc dù hăn thân là Tông Sư cao thủ, công lực trác tuyệt, nhưng mặt

đôi với (đứng) cô gái trước mắt hẳn không dám khinh thường chút nào.

Thanh Thanh không có rút kiếm, chẳng qua là lộ ra trắng nõn thủ đoạn, phía trên một chuỗi màu bạc vòng tay sáng quắc phát quang, chín Lục Lạc Chuông theo gió nhẹ nhàng đung đưa, thanh thúy âm thanh chuông làm người ta nghe tới buồn ngủ.

"Mọi người phong bế chính mình thánh giác, này âm thanh chuông sẽ mê hoặc tâm trí." Phía trước nhất Tông Sư hét lớn.

Thanh Thanh nhẹ lay động cánh tay, âm thanh chuông như Phá Toái Hư Không nhanh như tia chớp mau lẹ thêm cuồng bạo, chung quanh cao lớn cây cối bị âm thanh chuông dư âm đánh vào tại rầm rầm trong tiếng ngã xuống đất nát bấy.

Ba gã Tông Sư cũng dùng hết toàn lực, một mảnh to lớn màn ánh sáng trắng tại trước người bọn họ dâng lên, đưa hẳn họ nghiêm nghiêm thật thật. Hai luồng chân khí gặp nhau sau đó tuôn ra một đoàn tia sáng chói mắt, hướng bốn phía phốc bắn đi, chung quanh cây cối, Sơn Thạch không ngừng nát bấy, tan rã, bốn người giữa mặt đất bị đánh ra một cái to lớn hố sâu.

Thanh Thanh thân thể bị đánh té bay ra ngoài, "Phanh" "Phanh" "Phanh" . . . Nàng đứng ngã bảy tám cây cao lớn cây cối sau, thân thể mới từ không trung ngã xuống, khoe miệng nàng rí ra tí tí vết máu.

Nàng như cũ đang cười, không có ai biết nàng đang cười cái gì.

Ba cái Tông Sư cũng không chịu nổi, bọn họ liền tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, trong mắt hiện ra kinh hãi thần sắc, một người độc chiến ba người bọn họ Tông Sư, thực lực kinh khủng như vậy người sợ rằng tại Ma Giáo thân phận sẽ không phổ thông.

"Nàng có thể là. . . . Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ Mộc Uyển Thanh. . . ." Một người trong đó Tông Sư kinh nghi bất định.

"Nhìn nàng thi triển ra Âm Công với Vạn Ma Tông tâm thuật có chút tương cận, hẳn không sai."

.

"Lưu nàng lại, loại này gieo họa quyết không thể để cho nàng còn sống rồi đi." Ba gã Tông Sư đồng thời rống to, "Mọi người cùng nhau tiến lên, đưa cái này Vạn Ma Tông Yêu Nữ giết."

Mấy cái to lớn vô cùng hóa hình bảo kiếm xông thẳng Thanh Thanh bỏ tới, phảng phất tự Cửu Thiên mà sét điện giống như Cương Mãnh không gì sánh được. Thanh Thanh Mạc Tà kiếm giờ phút này cũng theo tiếng ra khỏi vỏ, kiếm khí màu tím cũng bắt đầu hóa hình, một cái màu tím Thần Long bay lên trời lao thẳng tới Cự Kiếm.

Tím, Bạch hai màu kiếm khí ở trong vùng rừng núi này ngang dọc kích động, chỉ chốc lát sau liền đem sửa sang cánh rừng hủy hết. Xa xa nhìn lại trong rừng kiếm khí trùng thiên, tím, Bạch hai màu kiếm khí như lưỡng con thần long bình thường quanh quẩn trên không trung bay lượn.

Cũng không biết đánh nhau rồi bao lâu, mấy người trước ngực đều là vết máu loang lổ. Những đệ tử khác đã sớm chết oan uổng, không một thoát khỏi may mắn.

Một đạo sáng chói kiếm khí màu trắng xông về Thanh Thanh, nàng vội vàng dùng Mạc Tà kiếm chào đón, nhưng lúc này nàng đột nhiên phát hiện bên cạnh một cái Tông Sư trên mặt có một tia cười gằn, nàng thẳm nói không được, thân thể thật nhanh lui về phía sau.

Một đạo nhỏ bé ánh sáng núp ở bạch quang sau đó,

Nàng tại lui về phía sau trong quá trình mặc dù đem kiếm khí màu trắng cản trở đi ra ngoài, nhưng tia sáng kia phát sáng hay lại là nhanh chóng hướng nàng đánh tới. Nàng lần nữa dùng Mạc Tà kiếm ngăn cản hướng ánh sáng, "Keng" một tiếng vang nhỏ, nàng thấy rõ đó là một thanh cái muỗng. Cái muỗng bên trên truyền tới một luồng to lớn lực trùng kích, khiến nàng thân thể kịch chấn. Mà cái muỗng cũng không có tại nàng Mạc Tà dưới kiếm hóa thành nát bấy, chẳng qua là lệch hướng một chút phương hướng như cũ hướng thân thể nàng bắn tới, "Phốc" chui vào nàng bụng.

Người tông sư kia cười ha ha đi tới: "Ma nữ, lần này nhìn ngươi làm sao không chết." Nàng đối với chính mình cái muỗng rất có lòng tin, phía trên kia ẩn chứa cái kia Vô Kiềm Bất Tội kiếm khí, chỉ cần có thể đánh trúng đối phương thân thể, bảo đảm khiến đối thủ kinh mạch toàn thân đứt từng khúc.

Bên cạnh hai cái Tông Sư đều là một mặt quái dị nhìn hẳn, không nghĩ tới hẳn sẽ dùng như vậy gian trá thủ đoạn.

Nhận ra được ánh mắt hai người, hẳn nhàn nhạt đáp lại: "Chỉ cần có thể giết Ma Giáo yêu nhân, lấy cái gì hình dáng thủ đoạn thì có cái quan hệ gì đâu."

"Oan uổng ngươi là chính đạo cao thủ, không nghĩ tới nhưng là hèn hạ như vậy tiểu nhân!" Thanh Thanh đầu đầy mồ hôi.

"Hắc hắc, ngươi đủ để kiêu ngạo, tự mình trở thành Tông Sư cao thủ tới nay, đã có hai mươi năm không nhích dùng ta đây đem bí mật vũ khí rồi. Ai! Thân binh lợi khí vốn lại ít cách nhìn, đem Thần Thiết làm thành ám khí càng là ít có, nhưng bất hạnh là ta liền có một thanh, chỉ có như vậy cái muỗng mới có thể tích chứa ta vậy cường đại vô cùng kiếm khí mà không tới nát bấy. Hắc hắc. . . Mộc Uyển Thanh, Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ chết ở trên tay ta." Hắn cuống tiểu, sắc mặt có chút dữ tợn.

"Ngươi quá dài dòng."

Người tông sư kia thật là không thể tin được chính mình con mắt, nằm trên đất thoi thóp Thanh Thanh lại quơ lên rãnh tay bên trong Khấp Huyết Thần

Kiểm, màu tím mũi nhọn trong nháy mắt xuyên thủng trái tim của hắn.

Ngươi. . . Ngươi trả thế nào năng động? Chuyện này. . . Chuyện này. . . Đây là vì cái gì?"

"Thân là Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ, lại làm sao có thể không có một ít phòng thân đồ đâu." Thanh Thanh cười khẽ, theo nơi cổ kéo ra một khối Ngọc Trụ, trên ngọc trụ là một người ác quỷ giống như, mờ hồ lưu động hắc khí."Đây là Hộ Tâm Trụ, có thể đảm bảo kinh mạch không bị hao tổn."

Người tông sư kia kinh hoàng mở to cặp mắt, rồi sau đó khí tuyệt bỏ mình.

Còn lại hai gã Tông Sư liếc mắt nhìn nhau, lại ăn ý lảng không lên, hướng xa xa kích bắn đi.

Nhìn lựa chọn chạy trốn hai cái Tông Sư, Thanh Thanh thân thể một trận lay động, cuối cùng ồm một tiếng ngã rầm trên mặt đất. Ẩn chứa người tông sư kia toàn thân chân khí cái muống cũng không phải là không có thương tổn được nàng, cây chùy kia xác xác thật thật đâm vào nàng bụng. Nhưng cái muống nội hàm giấu kiếm khí còn không tới kịp bạo nổ liền bị trên người nàng khối kia Hộ Tâm Trụ tán lưu chuyển không ngừng nội lực bao vây, rồi sau đó theo nàng hai chân kinh mạch dẫn nhập rồi dưới đất.

Thanh Thanh vận chuyển nội lực, phốc" một tiếng, đem một cái sáng lấp lóa, vô cùng tinh xảo cái muống theo trong cơ thể ép đi ra, nàng cũng theo đó ho ra mấy búng máu tươi lớn. Giờ phút này, nàng thần sắc cũng có chút uể oải, nếu là còn lại hai gã Tông Sư không phải sợ đến vỡ mật, nàng sợ là không thể sống mà đi ra thân được này cốc rồi.

Thanh Thanh tìm một cái nơi yên tĩnh bắt đầu ngồi tĩnh tọa, dù sao một cuộc ác chiến đi xuống nàng cũng chịu rồi nhất định nội thương, cộng thêm bụng bị thương, khiến nàng không dám khinh thường chút nào, vạn nhất hai người kia lại gây trở lại, chỉ sợ không phải cái chuyện tốt.

Nàng tại dưới một cây đại thụ yên lặng điều tức, quanh thân khói tím lượn lờ, sắc mặt điềm tĩnh.

Qua thật lâu nàng đứng lên, ngẩng đầu nhìn trên núi cao chót vót bụi cây kia tỏa ra ánh sáng lung linh Trú Nhan cò, cười nhạt nói: "Có lẽ, đây chính là ta yêu người phương thức."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Cuộc đời này chỉ nguyện quân dung nhan không già

"Ngươi thanh âm hay lại là làm ta chán ghét như vậy. ?" Liễu Nhất Bạch nghiêng dựa vào trên cây cột, nhàn nhạt đáp lại.

Mộ Tu Hàn, Vạn Kiếm Tông Tông Chủ, giờ phút này cái cửu nhân cũ đứng sau lưng hắn, hắn không có xung động, hắn biết, này số mệnh đánh một trận sẽ tới rất nhanh.

"Ngươi nói chuyện cũng như cũ như vậy không nề mặt a." Mộ Tu Hàn cười một tiếng, đi đến Liễu Nhất Bạch trước mặt, nói: "Nghe nói võ công của ngươi mất hết, thật là đáng tiếc a, trong đời không có như ngươi vậy đối thủ cũng thật sự là không thú vị điểm."

"Kia ngươi nên cảm thấy vui mừng mới đúng, ít nhất bảo vệ một cái mạng chó."

"Ha ha, bất quá ta cảm thấy ngươi nên không dễ dàng như vậy ngã xuống a, đây không phải là giống như ngươi. . ."

"Đừng nói thật giống như ngươi rất biết ta cũng như thế. . ."

"Nên tính là đi, " Mộ Tu Hàn giang tay ra, trong mắt vạch qua một nụ cười, giờ tay lên liền hướng Liễu Nhất Bạch bắt đi.

Liễu Nhất Bạch trong lòng hơi động, biết Mộ Tu Hàn là nghĩ dò xét hắn rốt cuộc có hay không võ công mất hết, hắn bắt động thanh sắc, mặc cho Mộ Tu Hàn đưa hắn vững vàng chộp vào trong tay.

"Thật đúng là võ công mất hết đây, trong cơ thể một tia chân khí cũng không có lưu lại. Bất quá nói chuyện cũng tốt, đây mới là ngươi lúc ban đầu phải có dáng vẻ." Mộ Tu Hàn thất vọng mất mát, hắn đem Liễu Nhất Bạch đẩy tới trên đất, xoay người muốn đi.

Đột nhiên, hắn sắc mặt đông lại một cái, quay đầu ngồi xuống đem Liễu Nhất Bạch đỡ dậy, trong miệng vừa nói: "Liễu huynh đệ, ngươi uống say, thế nào

không cần thận như vậy ngã xuống."

Liễu Nhất Bạch không biết hắn trong hồ lô bán cái loại thuốc gì, nhưng lại rõ ràng ít nhất không phải là chuyện gì tốt, trong lòng của hắn cười lạnh, yên lặng nhìn Mộ Tu Hân biểu diễn.

Vừa dứt lời, Tống Bay Nhận thanh âm liền truyền tới, "Sur đệ, người thế nào trốn ở chỗ này... Mộ đại ca, sur đệ thế nào?"

"Không việc gì, Liễu huynh đệ hôm nay thật cao hứng, uống hơi nhiều." Mộ Tu Hân khoát tay một cái.

"Sur đệ người thật là, đều lập gia đình vẫn như thế làm vậy. Có phải hay không Sur Tỷ đều không quản được người?" Tống Bay Nhận thở phì phò đi tới Liễu Nhất Bạch trước mặt, chỉ trích.

Liễu Nhất Bạch bất động thanh sắc đem Mộ Tu Hân tay hất ra, hắn không có lý Tống Bay Nhận, xoay người hướng Dương Tổ Tiên phương hướng đi tới.

Tống Bay Nhận sắc mặt có chút âm trầm, nàng biết tiểu sur đệ vẫn còn đang trách nàng ban đầu một kiếm kia, một kiếm kia khẳng định đem hắn đau lòng thấu.

"Liễu huynh, một tháng sau, ta cùng Bay Nhận cũng phải thành thân, ngay tại Lạc Hà Môn, đến lúc đó người nhất định phải tới a." Mộ Tu Hân ở phía sau âm thầm nói.

Liễu Nhất Bạch thân hình không khỏi hơi chậm lại, hơi dừng lại sau cũng không quay đầu lại tập tễnh đi về phía trước.

Hắn đã nghĩ (muốn) trở về phòng, nhưng là không có cách nào Hoàng Đế, văn võ bá quan. Chương môn các phái, các bạn đều còn chưa đi, hắn nhất định phải lưu lại xã giao.

Lâm Tam nhóm bằng hữu một tuần này náo nhiệt nhất, thấy Liễu Nhất Bạch xuất hiện, Lâm Tam bận rộn vẫy tay để hắn tới.

Lâm Tam, Liễu Hề Sanh, Hoa Nhan, Cơ Nhan, Đồ Phu đám người, Hồ Nhất Dao, Trương Cư Chính, Liễu Như Yên, Thạch Ngôn Ngọc mấy người ngồi quanh ở một cái bàn, rất nhanh mấy người liền đánh thành một mảnh. Biết nhau sau đều biết là Liễu Nhất Bạch chỉ giao, cảm tình rất nhanh thì sâu hơn.

"Chúng ta Thần Vũ tướng quân, tân nương tử đây, thế nào không với tân nương tử đi cùng nhau." Lâm Tam bụng ly rượu, trêu ghẹo nói.

"Nói đến thật là kỳ diệu a, ta cùng với Lâm Tam còn không kết hôn, không nghĩ tới người ngược lại trước chúng ta một bước." Hoa Nhan cũng cười nói.

Liễu Nhất Bạch từng cái quét qua mọi người mặt mày vui vẻ, trong lòng cũng hiện ra một luồng ấm áp. Lập tức, hào khí can vẫn nói: "Không nói gì cả, ta Liễu Nhất Bạch có các người những thứ này bạn tốt, nên uống cạn một chén lớn. Ha ha ha ha "

Liễu Nhất Bạch nhắc lên vò rượu, ngửa đầu hướng đồ vô miệng đi.

Lâm Tam bắt đầu còn vỗ tay khen hay, lại phát hiện những người khác là yên lặng không nói, hắn bây giờ mới cảm giác được Liễu Nhất Bạch dị trạng.

"Vô công mất hết sợ cái gì, người còn có chúng ta a, sau này nếu ai dám với người đối nghịch, chúng ta thứ nhất không buông tha hắn. Mộ Tu Hân đứng không, Đồ Phu tiên bối một đao mổ heo liền cho hắn chém bay." Lâm Tam đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, điều chỉnh bầu không khí nói.

"Đúng vậy, đầu gì còn Tiêu Diêu Vương cái này Nhạc Phụ đại nhân ở đây, sợ hắn cái gì." Lý Hắc cũng cười nói.

"Sau này có chuyện phải giúp một tay,

Một câu nói, Duyệt Lai Khách Sạn tất cả mọi người rất người." Cơ Nhan không hổ là nữ trung hào kiệt, ngay cả ngã ba chén lớn, uống một hơi cạn sạch, khiêu khích tựa như nhìn Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch chứng kiến mọi người ân cần ánh mắt, tạm thời đem Mộ Tu Hân muốn với Sur Tỷ thành thân sự tình ném sang một bên, cùng mọi người thay nhau liêu mạng lên rượu tới.

Rượu qua tam tuần, toàn trường bầu không khí dâng cao, không ít quan chức cùng chương môn lẫn nhau đập bả vai, xưng huynh gọi đệ, cười nói đem đến cái gì.

"Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ Mộc Uyển Thanh đưa lên quà tặng một phần." Một đạo thanh âm già nua giống như tiếng nổ tại Lạc Dương Vương phủ vang lên.

Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ Mộc Uyển Thanh đưa lên quà tặng một phần!

Mấy chữ này nặng như vạn tấn, toàn trường xôn xao.

"Vạn Ma Tông, không phải Ma Giáo sao? Ma Giáo người lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ bọn họ không biết nơi này chính đạo cao thủ tụ tập sao?"

"Ta nghe nói Mộc Uyển Thanh với Thần Vũ tướng quân Liễu Nhất Bạch quan hệ không tầm thường a, nàng có phải hay không tới đập phá quán."

"Nghe thanh âm là một lão đầu a, hẳn không phải là bản thân nàng tới."

...

Mọi người nghị luận, không ngừng trên không trung tìm kiếm, muốn tìm người nói chuyện vị trí.

Một nói thân ảnh màu trắng lạng lẽ xuất hiện ở tiệc rượu chính giữa, thương trên khuôn mặt già nua khề nở nụ cười ý, hẳn vẫn nhìn mọi người, tựa hồ là tìm Liễu Nhất Bạch bóng dáng.

"Ha ha ha ha, Mộc thí chủ đại giá đến chơi, thật là không có từ xa tiếp đón a. " Niệm Nhân hòa thượng trước tiên ngăn ở trước mặt lão già, Tàn Nhược Vũ, Tống Nhất Phi nhóm cao thủ cũng tận số đứng dậy, phòng bị nhìn người vừa tới.

Người vừa tới đứng là Thanh Thanh gia gia Mộc Tiệm Ly.

Mộc Tiệm Ly hiển nhiên với Niệm Nhân và trên là quen biết đã lâu, cười khoát tay một cái, nói: "Các người không cần khẩn trương, ta chỉ là thay ta nhà cháu gái tặng quà tới, không có ác ý."

Dừng một chút, Mộc Tiệm Ly lại hỏi: "Đám hỏi Liễu Nhất Bạch là trong sân vị kia tuần kiệt?"

Mọi người nghe hẳn nói chuyện, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, cái này ngày vui nếu là có người gây chuyện, chung quy là không tốt. Bọn họ đưa ánh mắt đều nhìn về phía Lâm Tam một bên này, ăn mặc đại hồng y phục Liễu Nhất Bạch.

Nghe được 'Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ Mộc Uyển Thanh đưa lên quà tặng một phần' thời điểm, Liễu Nhất Bạch đã ngây ngốc ngây tại chỗ, tự lắm bầm: "Người cuối cùng là không."

Mộc Tiệm Ly lắc người một cái, người đã xuất hiện ở Liễu Nhất Bạch trước mặt, cầm trên tay hộp gấm đưa tới, cất cao giọng nói: "Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ Mộc Uyển Thanh dâng lên Trú Nhan cò một gốc, đặc biệt hạ Liễu công tử tân hôn đại hi."

Tại chỗ Vô Lâm Nhân Sĩ nhất thời lại tuôn ra một tràng thốt lên.

"Hắn nói cái gì, Trú Nhan cò, là Trú Nhan cò. Đây chính là ngàn năm khó gặp Tiên Thảo a."

"Phần lễ vật này thật là quá trân quý, mấy ngày trước liền tuôn ra có người phát hiện Trú Nhan cò, không nghĩ tới cuối cùng nhưng là bị Vạn Ma Tông đoạt được."

"Xem ra, Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch tình nghĩa thật đúng là không cạn a."

.....

Chứng kiến ngốc lăng Liễu Nhất Bạch, Mộc Tiệm Ly mặt không chút thay đổi, tiến tới hẳn bên tai nhàn nhạt nói: "Tôn nữ của ta còn có đôi lời, để cho ta nói riêng cùng người nghe. Nàng nói, cuộc đời này chỉ nguyện quân dung nhan không già. . . ."

Liễu Nhất Bạch đáy lòng rung mạnh, nắm hộp gấm tay cũng không ngừng run rẩy.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Khó tin

Mộc Tiệm Ly tới đột nhiên, đi cũng lặng yên không một tiếng động, thậm chí không muốn nói nhiều một câu nói.

Không khí hiện trường có chút lúng túng, Dương Tổ Tiên đi tới Liễu Nhất Bạch trước mặt, nhẹ nhàng khề vuốt an ủi sẵn sốc hẳn bóng lưng.

"Tiên Nhi, đem chúng ta bằng hữu trân quý lễ vật thu đem " Liễu Nhất Bạch lấy lại tinh thần, đối với (đúng) Dương Tổ Tiên khề cười nói.

Dương Tổ Tiên xem sớm ra hấn lòng không bình tĩnh, bây giờ đột nhiên biết, hấn một mực chờ đợi là cái này, hoặc giả nói là cái đó gọi là Mộc Uyển Thanh người. Nàng không biết Liễu Nhất Bạch cái này cười ý vị như thế nào, là thư thái sao? Nàng không biết.

Cười theo Liễu Nhất Bạch trong tay cầm lấy hộp gấm, Dương Tổ Tiên gọi các tân khách tiếp tục uống rượu, nói đây là một cái bạn tốt đưa tới quà tặng, mọi người không cần lưu tâm.

Những lời này không thể nghi ngờ là cho Liễu Nhất Bạch rất lớn mặt mũi, Vạn Ma Tông, Ma Giáo, Dương Tổ Tiên công khai nói Vạn Ma Tông Thiếu Tông Chủ là bạn tốt, bao nhiêu sẽ có Lạc Dương Vương phủ cùng Vạn Ma Tông cầu kết hảo nghị, nhưng nàng còn là nói rồi.

Chẳng qua là mọi người cũng không có để ý, bọn họ rõ ràng, nữ nhân này rất thông minh, chỉ là muốn cho hấn Tướng công một cái hạ bậc thang thôi.

"Nàng quả nhiên không sai. . . Như vậy ta cũng yên tâm, Bạch bí đao, gấp lại sau. . ." Trên nóc nhà một cái thanh lệ nữ tử tựa hồ ngồi hồi lâu, tại Dương Tổ Tiên nói xong câu nói kia sau, nàng cả người đều dung nhập vào trong bóng tối.

Bên trong sân cũng chỉ có Niệm Nhân hòa thượng, Đồ Phu nhóm cao thủ phát giác Thanh Thanh tồn tại, giữa nam nữ về điểm kia chuyện, nhìn thấu không nói toạc. Bọn họ cũng không muốn nhiều dính vào.

Cơm nước no nê, chủ khách đều vui mừng, Lạc Dương trong vương phủ một bộ vui vẻ hòa thuận bộ dáng. Lâm Tam đám người đòi la hét muốn ồn ào động phòng, đang lúc mọi người xô đẩy tiếp theo đối với (đúng) vợ chồng son bị đưa vào bên phòng cưới.

Nói là ồn ào động phòng, kỳ thực chẳng qua là đưa tới sớm sinh quý tử loại chúc phúc, bọn họ cũng nhìn ra Liễu Nhất Bạch tâm tình cũng không phải là tốt như vậy, Tự Nhiên cũng sẽ không không thức thời đi làm nhiều chút buồn chán sự tình.

Bởi vì trước chuyện phát sinh, hai người tại đồ đèn cầy thiêu đốt bên trong căn phòng tương đối không nói gì.

"Tiên Nhi. . . . Ta. . ." Liễu Nhất Bạch yên lặng hồi lâu, mở miệng nói.

"Ta hiểu, ngươi không cần phải nói. . ." Dương Tổ Tiên nhẹ nhàng bưng kín miệng hấn, mẫn hàm thâm tình nhìn hấn.

Vào giờ khắc này, nhiều hơn nữa tái nhợt lời nói đều là dư thừa, bốn mắt chỗ giao tiếp, là yêu, không có còn lại.

Dương Tổ Tiên nằm ở trên giường, đen bóng sợi tóc như trù đoạn bình thường, lóe lên xinh đẹp sáng bóng, đem da thịt trắng như tuyết nổi bật càng trong suốt cùng giàu có sáng bóng.

Tuyệt đại dung nhan không làm một chút phấn son, Tự Nhiên đẹp, tươi mát xinh đẹp, vô cùng mịn màng gò má tựa như ảo mộng, đẹp không gì sánh nổi, cho dù trên trời Minh Nguyệt đều tuyệt đối không thể cùng tranh ánh sáng.

Màu đỏ cưới váy từ từ rút đi, như ngọc dung mặt khiến Bách Hoa âm đậm phai mờ, một đôi linh động con ngươi giờ phút này tràn đầy hơi nước, có vẻ hơi mê ly.

Như thế tuyệt sắc tiên mặt, làm thật có thể nói là Nhất Cố Khuynh Nhân Thành, Tái Cố Khuynh Nhân Quốc.

Dương Tổ Tiên có chút yếu điệu vô lực nằm ở trên giường, mặt lộ mê vờn vẻ nhìn đề nàng Liễu Nhất Bạch, nàng tự nhiên biết sau đó phải phát sinh cái gì.

Giờ phút này, Liễu Nhất Bạch đem hết thảy đều tạm thời quên sạch sành sinh rồi, hấn cương nghị gò má đã dần dần mềm hoá, kiên định ánh mắt cũng sinh ra từng vệt sóng gợn lăn tăn.

Dương Tổ Tiên Ngọc Thể hoành tràn, đường cong là lút vô cùng cảm dỗ thái độ. Phơi bày đang chắn bên ngoài một cái như ngọc như cánh tay, cùng một cái trắng như tuyết đùi thon dài, khiến cho như thánh khiết Tiên Từ Quận chúa nhiều hơn một tí ti sắc sỡ, quyến rũ về, thấu phát một luồng khác cảm dỗ.

Liễu Nhất Bạch nhìn nàng kia như mặt nước con ngươi, chậm chạp cõi ra chính mình y phục.

Dương Tổ Tiên da thịt trắng như tuyết non mềm nhẵn nhụi, thon dài trắng tinh hai chân êm dịu đều đặn, một thân ngọc cũng tựa như da thịt tại nắng sớm chiếu giống như trong suốt bình thường, cả người trên dưới thoáng hiện một tầng nhàn nhạt huy hoàng, mái tóc tán loạn, ngọc quai hàm dần dần đỏ bừng. . . Nàng mặc dù xấu hổ, lại vẫn là không chớp mắt nhìn Liễu Nhất Bạch trắng kiện có lực khí lực.

Nàng chỉ cảm thấy Liễu Nhất Bạch nhẹ nhàng an ủi sẵn sốc chiếm hữu nàng hai ngọn núi, hấn thô trọng tiếng thở dốc để cho nàng không nhận được cũng muốn nói nhỏ lên tiếng, ngay tại Liễu Nhất Bạch lại gần muốn hôn nàng thời điểm, nàng ánh mắt bắt đầu biến hóa mê mang, biến hóa kinh hoàng. . .

Nàng ánh mắt dừng lại ở Liễu Nhất Bạch trước ngực cái đó nổi bật nhức mắt,

Phía trên chỉ có một "Bạch" chữ.

Dương Tổ Tiên không biết nơi nào đến khí lực, hung hăng đem Liễu Nhất Bạch đẩy ra, cả người dùng chân bao bọc núp ở góc tường.

"Tiên Nhi, ngươi làm sao vậy?" Liễu Nhất Bạch mặt đầy nghi ngờ.

"Ngươi. . . Ngươi không muốn. . . Không muốn. . . Tới. . ." Dương Tổ Tiên thanh âm mang theo sợ hãi.

Như vậy ánh mắt Liễu Nhất Bạch vẫn là lần đầu tiên theo Dương Tổ Tiên trong mắt nhìn thấy, theo trong mắt nàng hẳn chứng kiến rõ ràng là xa cách, là né tránh.

"Ngươi đi ra ngoài trước đi. . ." Dương Tổ Tiên từ từ bình tĩnh lại, cả người lại phảng phất tiêu tụy rất nhiều.

Nghe nàng lạnh lùng lời nói, Liễu Nhất Bạch trên mặt nổi lên một nụ cười khổ, hắn mặc vào một bộ ngày thường mặc quần áo từ từ lui ra ngoài.

Hắn ở cửa nấc thang ngồi xuống, hắn phải đợi Dương Tổ Tiên, các loại (chờ) một câu trả lời hợp lý.

Sáng sớm, Hồn Độn ánh sáng lần đầu tiên chiếu, mới một ngày lại bắt đầu.

Uyển chuyển chim hót, thanh thúy dễ nghe, hương thơm mùi hoa, theo gió nhẹ tại phiêu tán. Liễu Nhất Bạch ở cửa ngồi xuống chính là một đêm, kỳ trong gian phòng lặng yên không một tiếng động, hắn không biết Dương Tổ Tiên đang làm gì vậy, hắn cũng không có đi quấy rầy.

"A. . ."

Bên trong căn phòng truyền tới một tiếng sắc nhọn tiếng kêu, ngay tại Liễu Nhất Bạch đứng dậy muốn vào xem một chút thời điểm, Dương Tổ Tiên đã mở cửa ra. Sắc mặt nàng bình tĩnh, mặc một bộ thuần màu sắc quần dài.

Nàng nhìn Liễu Nhất Bạch, trong ánh mắt tựa hồ có vẻ giằng co, nhưng rất nhanh thì bị nàng áp chế lại. Nàng cách Liễu Nhất Bạch một trượng chỗ dừng lại, nhàn nhạt nói: "Ca, theo ta đi thấy phụ thân đi." Trong giọng nói không mang theo một chút tình cảm ba động.

"Ca, theo ta đi thấy phụ thân đi."

Những lời này giống như sét đánh ngang tai, trực tiếp đem Liễu Nhất Bạch tâm đánh bể, nội tâm của hắn chỗ sâu nhất một cái dây đột nhiên tránh đoạn. Tiếng này ca ý vị như thế nào, cùng với nàng đi gặp phụ thân, chẳng lẽ. . . . Cái này không thể nào. . . .

"Ngươi nói cái gì. . ." Liễu Nhất Bạch nhìn cái này hết sức xa lạ Dương Tổ Tiên, lâm bảm nói.

"Ta nói ngươi là anh ta, ngươi là Cha ta con trai, ngươi là con trai của Tiêu Diêu Vương. . ." Dương Tổ Tiên bị Liễu Nhất Bạch hỏi một chút, nhất thời có chút cuồng loạn.

"Ngươi nói bậy bạ gì đó. . ." Liễu Nhất Bạch cũng kêu lớn.

Không nghi ngờ chút nào, hai người đều bị kích thích, đã kết làm vợ chồng hai người ngay tại muốn động phòng thời điểm, Thượng Thiên theo chân bọn họ mở ra một đóa giông, nói cho bọn họ hẳn biết, các ngươi là huynh muội, không thể lại bước kế tiếp, nếu không sẽ bị thể nhân chỗ bắt xử rồi.

Hết thấy các thứ này đều là như vậy đột nhiên, này để cho bọn họ đều cảm giác được cực lớn làm nhục.

Trên trời cao, Liễu Nhất Bạch liền giống như một cái lợi kiếm ra khỏi vỏ, nóng rực ánh sáng tựa như từng đạo giống như sao băng, phá vỡ không trung, lưu lại một đạo quang vết. Đợi ánh sáng tiêu tan, cả viện đã âm âm nát bấy, khắp nơi ngoại trừ Dương Tổ Tiên chỗ đứng đưa, toàn bộ biến hóa một mảnh hỗn độn.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Trục xuất khỏi cửa

Vương lão đầu cùng còn lại bốn cái lão giả nghe tin chạy tới, bọn họ trăm bề không hiểu được, Vương lão đầu hô lớn: "Thối tiểu tử, ngươi đây là nổi điên làm gì a."

Bên cạnh lão giả cũng khuyên giải nói: "Tiểu tử ngươi mau dừng lại, có lời thật tốt nói, có phải hay không náo mâu thuẫn rồi, giữa vợ chồng tiểu làm ồn

tiểu nháo rất bình thường, đều là đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, ngươì mau xuống đây."

Giờ phút này, bọn họ đã không có quá nhiều quán quýt Liễu Nhất Bạch cho thấy thực lực.

Liễu Nhất Bạch không nghe Vương lão đầu bọn họ khuyên giải cũng còn khá, một nghe được cái gì đầu giường đánh nhau cuối giường cùng loại 'Hoang đường' lời nói càng là tức giận, mấy cái này lão đầu hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, hoàn toàn là tại đổ dầu vào lửa a.

Lại phát tiết trong chốc lát, Liễu Nhất Bạch sức cùng lực kiệt, từ không trung rơi xuống phía dưới. Hắn nhìn một cái đứng ngẩn ngơ tại chỗ Dương Tử Tiên, đối với (đứng) Vương lão đầu từ tốn nói: "Dẫn ta đi gặp Tiêu Diêu Vương, ta muốn từ hôn. . ."

Nói xong cũng không đợi hắn trả lời, tự mình đi ra phía ngoài.

"Từ hôn? Đây không phải là làm loạn chứ sao." Vương lão đầu thở phì phò vẫy vẫy tay áo một dạng, đuổi theo.

Mọi người trở mắt nhìn nhau, cũng đi theo.

Dương Tử Ân tối hôm qua uống không ít, sáng sớm liền bị nổ rung trời đánh thức. Hắn giận tím mặt, hỏi một chút bên dưới mới biết người con rể này sáng sớm không biết nổi điên làm gì, đem cả viện đều làm hỏng.

Mới vừa thành thân cứ như vậy? Cái này tỏ rõ là không để hắn vào trong mắt a. Như vậy hắn làm sao còn yên tâm gả con gái cho hắn? Vội vã lau mặt, mạng hắn người đi đem Liễu Nhất Bạch gọi tới, mình ngồi ở phòng chính uống bực bội trà giải rượu.

Còn không có uống hai chén, hắn đã nhìn thấy Liễu Nhất Bạch vọt vào, phía sau đi theo lúng túng mấy cái lão đầu.

"Người nổi điên làm gì à?" Dương Tử Ân nhìn thấy hắn khí sẽ không đánh một nơi đến, hung hăng vỗ xuống bờ máy, nổi giận quát nói.

"Người là Cha ta sao?" Liễu Nhất Bạch đè nén xuống nội tâm rung động, nhàn nhạt hỏi.

"Ta gả con gái cho người, bây giờ không phải là phụ thân người là cái gì?"

"Ta nói, ta là người con trai ruột à. . . ." Liễu Nhất Bạch suy nghĩ một chút, đem trường sam một cái kéo xuống, lộ ra cường tráng trên người.

Dương Tử Ân đồng tử hơi co lại, phối hợp hắn động tác hướng về thân thể hắn nhìn, "Bạch" chữ hình xăm, cùng một vị trí, quen thuộc kiểu chữ. Hắn hít hoảng đứng dậy, mục đích không chuyển tình nhìn cái đó chữ bạch, hai mắt có chút ướt át.

Suy nghĩ trở lại mười mấy năm trước. . . .

Khi đó hắn thích du lịch khắp nơi, Bát Hoang tứ hải, không một chỗ hắn không có để lại dấu chân. Ngay tại biên quan một nơi trấn nhỏ, hắn nhận thức một cái khiến hắn hồi hận nửa đời nữ nhân. Hết thấy đều là như vậy Tự Nhiên, bọn họ ở cùng một chỗ, nữ tử cuối cùng còn mang thai.

Hắn mang theo nữ tử trở về thấy phụ hoàng, hi vọng phụ hoàng Tử Hôn.

Lúc này, Liêu quân ồ ạt xâm phạm. Hắn nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, được phong làm Đại Nguyên Soái cầm quân xuất chinh.

Trận chiến ấy, hắn đại hiển thần uy. Giết hết Liêu quân cao thủ, cuối cùng càng là chém Liêu Quân Chủ tướng, khai hoàn mà về.

Tại hắn cao hứng trở lại hoàng cung lúc, nữ tử đem kiếm chỉ hướng hắn, nàng nói, nên vì đại ca báo thù, nàng là Liêu Quốc Công chủ. . .

Cuối cùng, nàng vẫn là không có nhẫn tâm đối với hắn huy kiếm nàng ngay trước hắn mặt, rung rung tại trẻ sơ sinh trước ngực đâm xuống rồi cái này chữ bạch. Nàng đi, mang của bọn hắn mới sinh ra hài tử. . . .

Hắn phụ hoàng cuối cùng biết được chuyện này, phái ra hộ vệ một đường đuổi giết, nghĩ (muốn) phải nhổ cỏ tận gốc. . . .

Cuối cùng chuyện ngay cả hắn cũng không biết được, hắn bị giam lỏng tại hoàng cung, này ngẩn ngơ chính là ba năm

.....

Dương Tử Ân nhìn vậy cùng hắn rất giống nhau gương mặt, môi giật giật, muốn nói cái gì lại không nói ra, hắn còn có thể có mặt nói gì đây.

Không có nghe được muốn nghe câu trả lời, Liễu Nhất Bạch hai tròng mắt biến hóa âm đạm, hắn ném chưa từ bỏ ý định hỏi "Mẫu thân của ta đây. . . ."

"Nàng chết. . . ." Dương Tử Ân cơ hồ là cắn răng đem những lời này nói ra khỏi miệng.

"Ha ha. . . . Chết. . . . Nàng chết như thế nào. . . . Tại sao nàng sẽ chết. . . ."

"Đây không có quan hệ gì với người. . ."

"Nàng là mẫu thân của ta, thế nào không có quan hệ gì với ta?" Liễu Nhất Bạch giờ phút này có chút cuồng loạn, "Được, không nói đúng không. Vậy ta

hỏi người, người nhận ta đưa con trai này sao?"

Yên lặng hồi lâu,

Dương Tử Ân cắn răng nói: "Người đi đi. . . ." Nói xong câu đó, hân phảng phất lực khí toàn thân đều bị hút sạch, hân chán nản đặt mộng ngồi xuống.

"Được, ta biết rồi. . . ." Liễu Nhất Bạch trong mắt ngậm lệ, xoay người đi ra ngoài từ từ đi tới. Vương lão đầu dám người đã bị này biến cố đột nhiên sợ ngây người, bọn họ không tự chủ cho hân nhường ra một con đường.

Tại đi tới cửa lúc, Liễu Nhất Bạch đột nhiên dừng lại, một cước hướng sơn đồ đại môn đạp tới.

"Rầm rầm rầm. . ."

Toàn bộ Lạc Dương Vương phủ kịch liệt rung, từng tiếng trầm thấp hống khiếu, thanh âm càng ngày càng lớn, cuối cùng lại như trời long đất nổ bình thường, vang đang lúc mọi người bên tai.

Cửa hộ vệ trợn mắt hốc mồm, không có một người dám lên trước ngăn cái này đột nhiên nổi điên 'Nửa chủ tử'.

"Vương gia. . . . Chuyện này. . . . Sự tình đã qua lâu như vậy rồi, mà tiên hoàng cũng đã không có ở đây, người tại sao." Vương lão đầu cũng là biết năm đó phát sinh chuyện, thấy Liễu Nhất Bạch đi, nghi ngờ nói.

"Mẹ hân coi như là gián tiếp bị ta hại chết, ta còn mặt mũi nào giữ hân lại. . . ."

"Chuyện này. . . ."

"Đừng bảo là, ta hơi mệt chút." Dương Tử Ân vào giờ khắc này phảng phất già rồi mười mấy tuổi, hân chán nản đứng dậy, yên lặng đi vào bên trong đi.

"Ai, Nghiệt Duyên a. . . ." Vương lão đầu thở dài, nói: "Các lão gia, vội vàng phong tỏa tin tức, không nên để cho hữu tâm nhân đem chuyện này thùng đi ra ngoài, nếu không chắc chắn đối với (đúng) Liễu tiểu tử sinh ra không nhỏ ảnh hưởng."

. . . .

Cái thế giới này phảng phất trong nháy mắt tới xuống, Liễu Nhất Bạch hai mắt thất thần, chẳng có mục đích đi ở Lạc Dương trên đường.

Này biến cố đột nhiên hân một thời không tiếp thụ nổi, đầu tiên là yêu say đắm nữ tử, tại động phòng thời điểm phát hiện là huynh muội, sau đó cha ruột lại không nhận hân. . . . Ha ha. . . Hân đau khổ truy tìm chân tướng cho đến vạch trần sau mới phát hiện là như thế buồn cười, hoặc giả nói là bản thân hân rất buồn cười, hay hoặc là hân đối với (đúng) cha mẹ ruột trần đầy ngậm mong đợi chính là một cái sai lầm.

Thế gian còn có chỗ nào hân có thể đi đây? Hân không nghĩ trở về Lạc Hà Môn, hân không muốn để cho Tống Nhất Phi, Tôn Tĩnh Hương nhìn thấy hân giờ phút này đáng về. . . .

Hân dọc theo thành Lạc Dương đường phố đi thẳng, cho đến ra khỏi thành, cho đến đi tới một cái không biết tên trấn nhỏ.

Hân không ăn không uống đi ba ngày ba đêm, thuần túy liền giống như người bình thường đi ba ngày ba đêm, hân liền giống như một cụ không có ý thức cái xác biết đi bình thường, cứng ngắc một đi thẳng về phía trước.

Cho đến hân đi tới một nhà Thanh cửa lâu, hân như chết tịc giống như ánh mắt rớt cuộc có tí ti ba động.

Tại mấy vị cô gái quyến rũ lôi kéo bên dưới, hân mục đích nhưng đi vào.

Trên đường phố người đến người đi, không có ai chú ý tới một cái như vậy thanh niên. Thế gian này không chuyện may mắn quá nhiều, ai lại sẽ đi chú ý một cái không chút liên hệ nào người đâu?

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Quy Công Tiểu Bạch

Đòi người thật rất kỳ diệu, có chút trùng hợp khiến người mừng rỡ, có chút trùng hợp lại làm cho người ta bất đắc dĩ. ?

Liễu Nhất Bạch quần áo gọn gàng, khí chất Phàm, nhìn một cái liền không là người bình thường. Tú bà tươi cười rạng rỡ an bài khách quý lô ghế riêng, lại để cho tám cái có đặc điểm cô nương đi vào đi theo.

"Mẹ, là cái gì khách quý a, người thế nào không để cho ta đi vào?" Người nói chuyện thanh âm vô cùng ngọt vô cùng trong suốt, là một cái ước chừng mười bảy mười tám tuổi thiếu nữ.

Tú bà bị nàng kéo, tròn mắt nhìn nàng liếc mắt, cười mắng: "Người cái này thấy tiền sáng mắt cô nàng chết dầm kia, liền cân nhắc người đứng đầu cơ trí, mau vào đi thôi, cũng đừng nói mụ mụ không chiều cổ người."

Nữ tử gọi Diêm Tương, tròn trịa gương mặt, một đôi mắt to hắc lưu lưu, làm cho người ta một loại nhà bên tiểu cô nương cảm giác, hoàn toàn không có gái lầu xanh Phong Trần khí.

Đạt được Tú bà cho phép, Diêm Tương vui vẻ vào Liễu Nhất Bạch tại lô ghế riêng.

Bên trong tám gã hình thái không đồng nhất nữ tử nhìn thấy nàng, đều là sững sờ, chột trong mắt lộ ra đều là không đáng (làm), chán ghét. Cái này Diêm Tương hãy cùng một con ruồi như thế, nơi nào có kẻ hồ trướng nàng liền keng nơi nào. Các nàng rất nhiều khách nhân đều bị nàng đoạt đi, thấy nàng bây giờ lại tới cướp khách, các nàng làm sao có thể không tức?

"Ô, ta nói là ai đây? Nguyên lai là nông thôn tiểu nha đầu tới. . ."

"Thế nào, chứng kiến vị công tử này tướng mạo bắt phàm, người lại muốn đến bên trên dán?"

. . .

Diêm Tương sớm thành thói quen các nàng châm chọc, nàng không thêm để ý chút nào, bước nhẹ nhảy đến Liễu Nhất Bạch sau lưng, cho hắn đè xuống bả vai, cười thầm nói: "Công tử, ta nhưng là nơi này chỉ lần này ở đầu bài đứng đầu cô nương tốt rồi, phục vụ tuyệt đối nhất lưu."

Diêm Tương cướp khách nhân thực lực những người khác nhưng là biết rõ rõ ràng, giờ phút này thấy nàng như thế khoe khoang phô trương, các nàng rồi rít không cam lòng rơi ở phía sau, khiến cho ra tất cả vốn liếng, phô trương đến phong tình, chính là trông cậy vào vị này quý công tử có thể tùy tiện khen thưởng cho các nàng mấy mười lượng bạc, tốt nhất là có thể đem các nàng mang trở về phòng, vậy thì không thể tốt hơn nữa.

"Công tử, người là người nơi nào Thị a, Diêm Tương còn chưa từng thấy qua giống như người như thế tuấn tú công tử ca đây." Diêm Tương vừa cho Liễu Nhất Bạch nắm vai, một bên bắt động thanh sắc quan sát hắn, lấy nàng ánh mắt chuyên nghiệp, nhìn ra Liễu Nhất Bạch đúng là người có tiền người. Y phục này chất vải, sờ liền không phải người bình thường nhà có thể mặc vào, hơn nữa hắn toàn thân trên dưới cũng không có ngân lượng nhô ra địa phương, kia cũng chỉ có một kết luận, hắn mang là ngân phiếu.

"Trời ơi, ngân phiếu có thể so với bạc tốt hơn nhiều. . ." Diêm Tương mừng thầm trong lòng, bắt giác căng ra sức đứng lên.

Chẳng qua là công tử này cẩn thận quá không thú vị điểm, chỉ biết là vui đầu uống rượu, bên người nhiều như vậy xú nữ nhân lại nhìn cũng không nhìn liếc mắt, xem ra chỉ có bản cô nương có thể thu phục hắn. Diêm Tương giờ phút này lòng tự tin tăng cao, nàng đối với chính mình sắc đẹp vẫn rất có lòng tin, nàng cũng không giống như còn lại gái lầu xanh như thế thích nũng nịu trang điểm mặt, ôn ôn tao, nàng vẫn là thanh lâu giới một dòng nước trong, không làm phấn trang điểm, không đáng về kịch cỡm, máu chó là, nàng còn rất chăm chỉ.

Nàng có cái tước hiệu —— liễu mạng Tam Nương, cái tước hiệu này hay lại là Tú bà cho nàng lên, bởi vì nàng tại tiếp tục rồi một người khách sau lập tức phải yêu cầu muốn tiếp tục người kế tiếp, Tú bà không an bài nói nàng còn phải chủ động cướp người khác khách nhân.

Có rất nhiều người đều khiếu nại qua nàng, nhưng là Tú bà cũng biện pháp, ai kêu khách nhân đều thích nàng như vậy chứ, cuối cùng Tú bà chỉ có thể buông trôi bỏ mặc, dù sao Diêm Tương cũng cho trong tiệm không nhỏ lợi nhuận.

Thanh lâu nghề này cũng là nói thực lực, người có thực lực cướp khách nhân, mặc dù cướp, không giành được chỉ có thể trách chính người không có ý chí tiến thủ rồi.

Diêm Tương vẫn là lần đầu tiên gặp phải lạnh lùng như vậy khách nhân, người khác tới nơi này đều là tầm hoan tác nhạc, dáng vẻ này hắn như vậy chỉ biết là uống rượu. Nàng cảm thấy có cái gì không đúng, lấy nàng ánh mắt chuyên nghiệp hiện tại Liễu Nhất Bạch có vấn đề, nàng lặng lẽ lui ra ngoài, tìm tới Tú bà, dịu dàng nói: "Đây là đầu người sai vật khách quý a mụ mụ, hắn đều không thích nữ nhân."

"Ha ha, người cái này cô nàng chết dầm kia cũng sẽ có ăn quả đắng thời điểm a." Tú bà tựa hồ rất vui vẻ, hướng về phía Diêm Tương cười ha ha.

"Ai nha, mụ mụ. Người còn giễu cợt ta, người này cũng không phải là khách quen Nha, vạn nhất là hết ăn lại uống sẽ không tốt. Mụ mụ người đi dò xét xuống đi. . ."

Tú bà gật đầu một cái,

Thật sâu chấp nhận, dù sao hiện tại đang giả dạng làm con em nhà giàu tới hết ăn lại uống quá nhiều, đây cũng là nàng một thời khinh thường, bị Liễu Nhất Bạch khí chất chỗ lừa gạt, bắt đầu cũng không có tra rõ ràng hấn hư thật.

Tú bà mang theo Diêm Tương lắc lắc vòng eo trở lại lò ghề riêng, giọng the thé đối với (đúng) còn đang uống rượu Liễu Nhất Bạch, cười nói: "Công tử a, các cô nương đều mệt mỗi một hồi, ngài có thể hay không trả tiền trước a."

Liễu Nhất Bạch cặp mắt trống rỗng, ngược mắt nhìn nàng một cái, lại tiếp tục uống rượu.

"Công tử, chúng ta bên này là có quy định, trả trước tiền. Vừa mới ta cũng là nhìn công tử khí chất phi phàm, kinh động như gặp thiên nhân, một thời quên đời tiền, người xem" Tú bà xoa xoa đôi bàn tay, thận trọng nói.

Liễu Nhất Bạch chưa bao giờ nghe, hay lại là tự mình uống rượu.

Tú bà kiên nhẫn đã hao hết sạch, nàng thẳng người bản, la lớn: "Người đâu."

Không lâu lắm, đã đi lên mười đại hán vạm vỡ. Những thứ này đều là thanh lâu mời côn đồ, mục đích chính là vì giáo huấn những thứ kia không có mặt tới nơi này ăn quít người.

"Lục soát một chút, nhìn một chút hấn có tiền hay không." Tú bà xiên trước eo, phân phó nói.

Ngồi quanh ở Liễu Nhất Bạch bên người nữ tử từ giác lui về phía sau, mười đại hán vạm vỡ, một người trong đó một cái nhắc lên Liễu Nhất Bạch, lập tức lại có trên một người trước, đem toàn thân hấn sờ toàn bộ, cuối cùng bắt đắc dĩ nhìn về phía Tú bà, nói: "Một đồng cũng không có."

"Thật đúng là một ăn quít." Tú bà hít sâu một hơi, "Đánh, trước đánh một trận lại nói."

Mười đại hán vạm vỡ lĩnh mệnh, hướng về phía liền giống như chó chết Liễu Nhất Bạch một trận quyền đấm cước đá. Liễu Nhất Bạch không có phản kháng, hấn ha ha cười khúc khích, còn bắt chọt hướng trong miệng uống rượu.

"Lại là một kẻ ngu, thật là xem người không thể chỉ xem tướng mạo a." Tú bà giờ phút này cũng có chút bất đắc dĩ, nàng chưa từng nghĩ chính mình lại cũng có nhìn lầm một ngày.

"Mẹ, xử trí như thế nào hấn?" Diêm Tương có chút không đành lòng, hỏi.

"Còn có thể làm sao, nhiều rượu như vậy thức ăn, các người tiếp rượu tiền, ai cho? Giữ hấn lại làm Quy Công, cho đến còn xong nợ mới thôi, hừ." Tú bà bực tức phát tay áo, thở phì phò đi nha.

"Tốt lắm, các người đi xuống đi, nơi này giao cho ta." Diêm Tương khoát tay một cái, tỏ ý mười đại hán vạm vỡ đi trước.

"Đúng, Diêm Tương tỷ."

. . . .

Trong căn phòng chỉ còn lại Diêm Tương cùng Liễu Nhất Bạch hai người, nhìn như cũ ôm bầu rượu Liễu Nhất Bạch, Diêm Tương cảm thấy thú vị, hỏi "Người tên gì a kẻ ngu? Lá gan vẫn là rất không nhỏ a, dám đến chúng ta này tới Bạch chơi gái."

. . . .

"Người đừng không nói lời nào a, người là người cầm sao?"

"Được rồi, sau này người liền kêu Tiểu Bạch đi. Sau này đi theo người Diêm Tương tỷ thật tốt lẫn lộn, nói không chừng sau này còn ra mặt cơ hội."

"Này, Tiểu Bạch, đừng uống rồi. Uống nữa người còn phải làm nhiều vài năm trả nợ. . . ."

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Quy Công cùng tám, chín ngày thường

Hồng Hạnh Lâu

Tối hôm qua Liễu Nhất Bạch uống cái lè loi say mềm, Điem Tương đem hấn an trí ở một cái cũi lừa giữa. Không phải nàng không muốn đem Liễu Nhất Bạch an bài tại hạ nhân phòng khách, mà là còn lại tạp dịch, Quy Công bọn cũng không muốn một cái uống say như vậy người vào ở, bởi vì uống say người quá đáng sợ, bọn họ ngày mai còn phải làm việc đây.

Ngày thứ hai, Tú bà rất nhanh thì đem một bộ Quy Công mặc quần áo ném cho hấn, thuận tiện đem trên người hấn bộ kia có thể đáng ít tiền quần áo lấy đi.

Quy Công một ngày công việc rất đơn giản, quét dọn, bung thức ăn, khuân đồ, nói đơn giản chính là có cái gì tiểu chuyện vụn vặt đều phải nhấm nháp lại, nói thật ra, chính là một cái làm chuyện vặt.

Hồng Hạnh Lâu hậu viện, các cô nương ban ngày đều là ở chỗ này tán gẫu, giết thời gian.

Hậu viện ven sông, phía sau chính là một cái bể rộng chừng năm, sáu trượng sông nhỏ, giờ phút này, các cô nương đều tại trong sông tắm rửa thiếp thân quần áo.

Hi đùa giòn âm thanh, tạt nước âm thanh, oanh oanh yến yến, vô cùng náo nhiệt.

Đông đảo cô nương nhìn thấy hôm qua hay lại là thiếu niên nhanh nhẹn Liễu Nhất Bạch hôm nay mặc một thân Quy Công mặc quần áo đều là không khỏi tức cười, có người trêu ghẹo nói: "Tiểu Bạch, này y phục vẫn là rất tôn người mà "

"Ai nha, muội muội. Tiểu Bạch nhưng là tuấn tú rất đây, coi như mặc vào Quy Công quần áo bộ đáng cũng là như vậy động lòng người."

"Tiểu Bạch, muốn phải với tỷ tỷ ngủ một đêm sao? Hi hi "

Liễu Nhất Bạch đối với (đúng) chúng nữ một dạng trêu ghẹo chưa bao giờ nghe, chét lạng xách nước rửa chén thùng theo các nàng trước mặt đi qua.

"Tiểu Bạch , chờ một chút. Đem tỷ tỷ bỏ đi tiểu lấy tới tỷ tỷ muốn đi tiểu" một người trong đó cô gái quyền rũ cười dịu dàng nói.

"Đi nhanh a, Tiểu Bạch, người Vương tỷ muốn hư hư hi hi "

"Tiểu Bạch vội vàng a, nói không chừng người Vương tỷ một cao hứng tối nay sẽ để cho người vào phòng nàng đây hi hi "

Liễu Nhất Bạch buông xuống nước rửa chén thùng, tại ánh mắt mọi người bên trong đem bỏ đi tiểu cầm tới, để dưới đất. Cái đó gọi là Vương tỷ nữ tử lại cũng không khách khí chút nào, còi quần ra, lộ ra sáng choang cái mông liền ngồi xổm xuống

Ào ào tiếng nước chảy làm hiện trường hiện ra khác thường bầu không khí

"Tiểu Bạch, cho tỷ tỷ tờ giấy" Vương tỷ điên rồi điên cái mông, ánh mắt quyền rũ như tơ nhìn Liễu Nhất Bạch, cười nói.

Liễu Nhất Bạch mặt không chút thay đổi, xoay người lại đi cầm giấy.

Vương tỷ lau sạch sau, nhắc lên quần, tại Liễu Nhất Bạch trên mặt nhẹ nhàng hôn một chút, cười hi hi nói: "Tiểu Bạch, tỷ tỷ buổi tối chờ người Nha "

Chúng nữ lại vừa là âm thầm cười to.

"Các người có ý tứ không có ý nghĩa. Ước hiếp một kẻ ngu có ý tứ sao?" Một đạo hơi giận thanh âm truyền tới.

Là Điem Tương, nàng kỳ thực sớm liền thấy các nàng ức hiếp Liễu Nhất Bạch, chẳng qua là nàng cũng muốn nhìn một chút, Liễu Nhất Bạch rốt cuộc có thể hay không đối với các nàng nghe lời răm rắp. Kết quả, nàng thất vọng, cái này khí độ bất phàm nam nhân cẩn thận không giống người đàn ông, cho nữ nhân bùng bỏ đi tiểu sự tình hấn mảy cũng không nhấn chút nào liền đi làm.

Nhưng là nàng lại không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là đứng ra rầy những thứ kia đùa bỡn Liễu Nhất Bạch người.

"Ồ, nguyên lai là nông thôn nha đầu quê mùa a. Thế nào, nhà giàu khách nhân người muốn cướp? Hiện tại tại một cái như vậy kẻ ngu người cũng phải cướp? Người muốn hướng thật đúng là mạnh a hắc hắc" Vương tỷ liếc nàng liếc mắt, cười nhạo nói.

"Liên cướp thế nào? Các người những thứ này xú nữ nhân muốn cướp còn cướp không lắm! Tiểu Bạch, chúng ta đi, khác (đừng) để ý đến các nàng" Điem Tương một cái kéo lấy Liễu Nhất Bạch, muốn đem hấn kéo đi.

Đáng tiếc, nàng lần nữa thất vọng. Liễu Nhất Bạch như thép sắt đứng tại chỗ, nàng tổn sức khí lực đều gãy tới bất động.

Liễu Nhất Bạch không chớp mắt nhìn chăm chăm đã bị Vương tỷ dùng xong bỏ đi tiểu, khom người cảm lên, lúc này mới yên lặng xoay người rồi đi.

"Ha ha ha thấy chưa, nha đầu què mùa, không phải chúng ta đùa bỡn hân, này có thể là chính bản thân hân phải làm" Vương tử đầu tiên là là sững sờ, rồi sau đó cười cười run rẩy hết cả người.

Điền Tương hung ác trợn mắt nhìn nàng liếc mắt, trong lòng cũng là khí không được, nàng không nghĩ tới Nhất Bạch lại uất ức tới mức này.

Giận dữ đậm chân, Điền Tương thờ phỉ phò trở về phòng nàng quyết định chủ ý không quan tâm Liễu Nhất Bạch rồi, sẽ để cho hân đi bị các nàng ức hiếp đi, ngược lại hân thích.

Vào đêm, Hồng Hạnh Lâu đèn đuốc sáng trưng, buôn bán chạy bạo nỏ, xuất nhập phiếu khách nối liền không dứt.

"Ồ ô ô ta không được" một cô nương khóc từ trong phòng chạy đến, trên mặt thanh nhất khối từ nhất khối, trong miệng không ngừng lớn tiếng kêu đến cái gì đó.

Đây đã là đi ra cái thứ mười hai cô nương, trước đi vào mười một cô nương đều cùng với nàng như thế, đều nói không chịu nổi bên trong không thuộc mình đãi ngộ. Bên trong căn phòng này khách nhân mười phần là một tên biến thái, lấy chương quốc, quất mua vui.

"Người cái này chết Tú bà, có tin ta hay không phá hủy các người phá tiệm. Còn không mau đem cô nương gọi đi vào." Trong căn phòng truyền tới một tiếng táo bạo rống giận.

"Ai nha, ta nói chúng nữ nhi, các người ước chừng phải đem mụ mụ hại chết. Các người ngược lại mau tới a" Tú bà gấp xoay quanh, bên trong nhưng là một cái nàng chịu trách nhiệm không dậy nổi người, nàng xem nhìn cái này, lại nhìn một chút cái đó, đều là lắc đầu tỏ ý không đi.

"Mẹ, có thể để cho Điền Tương đi a, nàng bình thường không phải thích nhất cướp khách nhân mà này người khách chúng ta không cần, để cho nàng đi đi" một cái ở bên trong ăn đau khổ cô nương đề nghị.

"Đúng vậy mụ mụ, sẽ để cho Điền Tương đi đi "

"Đúng, khiến Điền Tương đi, nàng nhất định có thể "

Mọi người rồi rít đồng ý, Tú bà ánh mắt sáng lên, để cho người vội vàng đem Điền Tương tìm đến.

"Cái dạng gì khách nhân bản cô nương chưa thấy qua a, thời khắc mấu chốt vẫn phải là ta ra tay" thật xa, Điền Tương hãy cùng gọi hân tới Quy Công khoe khoang nói.

Vậy ở Tú bà cạnh Biên cô nương đều đã hiểu, nàng đây là đang nói móc các nàng đâu. Trong lòng các nàng đều âm thầm cười lạnh, "Chờ người vào đi thì biết đau khổ "

"Ai yêu, ta Điền Tương bảo bối, mụ mụ cứ tưởng người đã chết rồi. Mau vào đi, đưa cái này khách nhân quyết định được" Tú bà nhìn thấy Điền Tương hãy cùng nhìn thấy chiếu lấp lánh bạch ngân như thế, hai mắt đều phải toát ra hết.

"Mẹ. Bây giờ người cũng đã biết ta tầm quan trọng đi" Điền Tương quét những người khác liếc mắt, nói: "Ta đây phải đi đem hân giải quyết, các người liền đồ con mắt đi đi "

Tại khách nhân không nhận được trong tiếng rống giận dữ, Điền Tương cẩn thận từng li từng tí vào phòng.

Đập vào mắt chỗ, là nhất cá diện lẫn nhau dữ tợn đại hân vạm vỡ, trong tay cầm một đoạn roi da, Chính Tà cười nhìn đến như mèo con giống như trộm cắp đi vào nàng.

Hân chỉ chỉ trên giường một đại thù lao một dạng, cười đậm đắng nói: "Phục vụ tốt lắm gia, những thứ này liền tất cả đều là người "

Nhớ tới ngoài cửa các chị em trên người cũng chưa có một khối thịt ngon đáng vẽ, Điền Tương trong lòng cũng có chút e ngại, nhưng là không ngăn được một bọc bạc cảm dỗ, nàng cắn răng, âm thầm tề đại chính mình, "Tự xem như rồi cái ác mộng, không việc gì liền làm nằm mộng "

Điền Tương miễn cưỡng cười vui, từ từ tới gần

"A "

"Ồ"

Tú bà cùng người khác cô nương dán ở trước cửa, nghe bên trong khiếp người tiếng kêu thảm thiết, trong lòng đều là phát lạnh, nhưng lại đối với (đúng) Điền Tương tràn đầy kính nể.

"Đây mới là trách nhiệm cô nương tốt a" Tú bà lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, quyết định sau này nhất định thật tốt thổi cho nổi tiếng Điền Tương.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Tiểu Bạch, người không dùng, người uất ức

Một giờ, ước chừng một giờ, Diêm Tương kêu thảm thiết tiếng kêu rên, đại hán vạm vỡ hưng phấn tiếng rống giận kéo dài tới tận một canh giờ.

Diêm Tương thanh âm từ từ yếu ớt đi xuống, ngay tại Tú bà cùng chúng nữ lo lắng nàng có không có nguy hiểm tánh mạng thời điểm, đại hán vạm vỡ một mặt thỏa mãn đi ra. Trước khi đi còn vỗ một cái Tú bà bả vai, cười nói: "Này đồ đi nhỏ đủ sức, các người Hồng Hạnh Lâu không tệ, qua mấy ngày ta trở lại."

Đại hán vạm vỡ vứt cho Tú bà một túi bạc, xoay người cười lớn bước rời đi.

Tú bà run run rẩy rẩy cầm trong tay bạc, mặc dù đáy lòng thập phần vui vẻ, nhưng vẫn là lập tức khiến chúng nữ vội vàng vào xem một chút Diêm Tương thế nào, nàng cũng không thể có chuyện a, nàng còn muốn trọng điểm bồi dưỡng một chút nàng đây.

"Mẹ, người mau vào a. Diêm Tương nàng không được. . . ." Bên trong truyền tới một đạo nóng này tiếng kêu.

Tú bà đáy lòng một cái lộ bộ, nàng Cây rụng tiền cứ như vậy chết yếu? Cái này không thể được, nàng vội vã không nhìn nổi xông vào, trên giường, Diêm Tương y không mảnh vải, toàn thân vết thương chồng chất, da thịt trắng nõn giờ phút này biến thành màu đỏ tía, màu đỏ tía trên mông càng là có bốn năm, hơn mười nói từ đặc có đen một chút vết tích, hiển nhiên là bị người dùng roi da dùng sức rút ra.

Nàng hai gò má sung đỏ, hai mắt vô thần, trong tay còn chặt siết chặt một bọc lớn bạc.

"Ta đáng thương con gái a, là mẹ hại người a. . . ." Tú bà chứng kiến Diêm Tương thảm trạng, trong lòng cũng là đau xót, lòng người cũng là thịt trường, các nàng đều là xử lý loại này đề tiện nghề nữ nhân, mặc dù nàng thích bạc, nàng là Tú bà cái tuổi này cũng không cần lại bồi khách nhân, nhưng nàng cũng là từ nơi này một cái giai đoạn đi tới, phải nói trở mặt nhìn một nữ nhân chết ở trước mặt nàng, nàng còn chưa nhẫn tâm.

Chứng kiến Tú bà đều một cái nước mũi một cái lệ khóc lên rồi, chúng nữ cũng làm bộ làm tịch chen lẫn mấy giọt nước mắt đi ra, lớn tiếng kêu nói: "Diêm Tương muội từ a, mạng người thật là khổ a."

"Diêm Tương muội muội a, người đến chết cũng không muốn buông tay ra trong ngân lượng, người thế nào ngu như vậy a, bạc nào có mạng trọng yếu a. . . ."

"Tỷ tỷ không bao giờ nữa với người đối nghịch, người nhanh tỉnh dậy đi, sau này tỷ tỷ khách nhân người cứ việc cầm đi, người cũng đừng chết a. . ."

"Diêm Tương muội muội, ta nhưng là đem người trở thành làm thân muội muội a. . . ."

. . .

"Ta còn chưa có chết đây, các người ở chỗ này mà lớn tiếng kêu cái gì a, làm ồn chết. . . ." Diêm Tương nắm ngân lượng tay bỗng nhiên giật giật, ánh mắt của nàng chuyển động, đầu tiên là chứng kiến cổ làm ra về chúng nữ, rồi sau đó lại chứng kiến tựa hồ là lộ ra chân tình Tú bà, nàng nghĩ (muốn) giằng giằng nhớ tới, lại đau run một cái, "Ai nha, đau chết ta rồi, cái này chết biến thái, thật là có bệnh. . . ."

Tú bà thấy nàng đột nhiên 'Sống' đi qua, phá thế mà cười, vội vàng lấy tay lụa xoa xoa khoe mắt nước mắt, cười mắng: "Người cái này cô nàng chết dâm kia, lần sau cũng không nên lại vì rồi bạc liên quan (khô) như vậy ngu xuẩn chuyện. Mẹ cũng sẽ không ép người tiếp tục như vậy khách. . . ."

"Mẹ, người cũng đừng phiến tình, mau đưa Diêm Tương vác đi xem đại phu đi. . . ." Chúng nữ liền vội vàng nhắc nhở nàng.

"Ai yêu, người đã già hồ đồ. Diêm Tương bảo bố a, mẹ tranh thủ thời gian để cho người dẫn người đi xem đại phu." Tú bà kịp phản ứng, gân giọng hét lớn: "Kẻ ngu Tiểu Bạch đây, đem kẻ ngu Tiểu Bạch gọi tới."

"Trước giúp ta mặc quần áo vào." Diêm Tương thanh âm có chút suy yếu, ánh mắt của nàng liếc về phía mép giường y phục.

"Đứng đứng đứng, này cũng không thể tiện nghi thẳng góc kia Tiểu Bạch." Tú bà liên tục nói đứng, cùng chúng nữ ba chân bốn cẳng, cẩn thận từng li từng tí giúp Diêm Tương mặc quần áo, rất sợ làm đau nàng.

Mới vừa mặc quần áo từ tế, Liễu Nhất Bạch cao lớn bóng người liền xuất hiện ở cửa, đen nhánh bóng dáng ảnh ngược tại Diêm Tương trên người.

"Cạnh ở nơi nào làm gì a, mau đưa ta tiểu bảo bối vác đi xem đại phu." Tú bà nhìn thấy Liễu Nhất Bạch tức sẽ không đánh một nơi đến, nàng đối với

(đứng) ăn quiet cho tới bây giờ sẽ không sắc mặt tốt.

Liễu Nhất Bạch im lặng không lên tiếng đi tới trước giường, trống rỗng con mắt trải qua vẻ kinh dị, hần khe khẽ thở dài, cẩn thận ôm ngang lên Diêm Tương.

"Tư. . ." Mặc dù Liễu Nhất Bạch đã quá cẩn thận, Diêm Tương hay lại là cảm giác một trận tan nát tâm can đau đớn.

Diêm Tương dán vào Liễu Nhất Bạch trong ngực,

Do nàng non cô, lưng trắng, cùng với chịu đủ hành hạ cái mông nhỏ tạo thành thanh xuân đường cong theo hô hấp phập phồng để cho nàng lộ ra diêm đạm đáng yêu.

Liễu Nhất Bạch cúi thấp xuống mặt mày, chắc chắn nàng không sau đó, xoay người bước nhanh đi ra Hồng Hạnh Lâu.

Đi ở trên đường, Diêm Tương nghe Liễu Nhất Bạch tiếng tim đập, thấp giọng nói: "Tiểu Bạch, ngươi có hay không cảm thấy ta rất hạ tiện?" Thanh âm tiểu hầy cùng con muỗi bay qua bình thường.

"Đúng nga, ngươi là kẻ ngu, cũng là một người câm."

"Ngươi biết không? Ta đã chán ghét nơi này sinh hoạt, ta cũng nhanh tòn đủ tiền, đến lúc đó liền có thể chạy khỏi nơi này về nhà, tìm một bình thường nam nhân qua hết đời này."

"Tiểu Bạch, ngươi giúp ta chạy trốn được không? Đến lúc đó tỷ tỷ cùng ngươi ngủ một đêm. . . ."

"Tiểu Bạch, ngươi đừng đi nhanh như vậy, đau. . . ."

. . . .

Nghe Diêm Tương dọc theo đường đi nghĩ linh tinh, Liễu Nhất Bạch rất mau dẫn nàng đến Y Quán. Nói là xem bệnh, không phải là lấy một ít Kim Sang Dược loại thoa ngoài da thuốc. Đại Phu cho Diêm Tương bắt mạch chắc chắn nàng không chịu nội thương sau, quả thật là mở một ít thoa ngoài da thuốc dán liền để cho bọn họ trở về.

Trở về trên đường, không biết có phải hay không là đòi đi sự chú ý, hay lại là hóa giải hai người không khí lúng túng, Diêm Tương lại bắt đầu nói nhiều hình thức.

"Tiểu Bạch, ngươi rốt cuộc có giúp ta hay không chạy trốn à?"

"Chờ bên dưới ngươi giúp ta bỏ thuốc đi, làm trễ nải ta sợ lưu sẹo."

.

"Được." Liễu Nhất Bạch đột nhiên mở miệng.

"A. . . ." Diêm Tương tại trong lòng ngực của hần giật giật, kinh ngạc nói: "Ngươi không phải người câm?"

"Ta cho tới bây giờ chưa nói qua ta là người câm."

"Vậy ngươi lúc trước tại sao không nói chuyện?"

"Bởi vì không muốn nói, hoặc giả nói là không nói gì cần phải."

"Vậy ngươi vừa mới nói tốt là giúp ta bỏ thuốc hay lại là giúp ta chạy trốn?" Diêm Tương cắn răng, cười hỏi.

"Đương nhiên là giúp ngươi chạy trốn." Liễu Nhất Bạch nhìn lướt qua trong ngực Diêm Tương, tựa hồ là đang cười nàng nghĩ quá nhiều. Hồng Hạnh Lâu nhiều như vậy cô nương, lại để cho hần cho nàng bỏ thuốc, đây không phải là có bệnh sao?

"Tiểu Bạch, ngươi giúp ta chạy trốn là nghĩ theo ta ngủ đi?" Diêm Tương trừng mắt nhìn.

. . . .

Liễu Nhất Bạch có chút nhúc nhủ, hần không biết cái cô nương này trong đầu nghĩ cũng là cái gì. Nhưng hần rõ ràng theo Diêm Tương trong con ngươi thấy được nghiêm túc ý tứ, hần không biết là nàng quá muốn chạy trốn cái này nhà tù, hay lại là còn lại khác (đừng) cái gì. . . .

"Không phải. Bởi vì ta muốn giúp ngươi. . . ." Lý do này có chút gượng gạo, nhưng đối với Liễu Nhất Bạch mà nói, bất kỳ lý do gì tại hần nơi này đều là lý do chính đáng.

"Tiểu Bạch, nếu không phải ngươi quá uất ức, quá vô dụng, ta cũng muốn muốn gả cho ngươi đây. . . ."

" "

"Tiểu Bạch, người nói người tại sao vô dụng như vậy đây? Ta nghĩ rằng đến người cho họ Vương xú nữ nhân bụng bỏ đi tiểu ta liền tức không được, người hơi chút không chịu thua kém điểm có được hay không. . . ."

"Người phải giống như người đàn ông, như vậy mới có cô nương nguyện ý gả cho người. . . ."

. . . .

Điền Tương một đường nghĩ linh tinh, cuối cùng không biết có phải hay không là một mối, vui ở Liễu Nhất Bạch trong ngực ngủ thiếp đi, an tĩnh giống như chỉ như thuận mèo con.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Tắm khiên thối người

Ba ngày sau, Điền Tương là có thể xuống giường, trên người tổn thương cơ bản đều khỏi rồi, không có để lại vết sẹo. Đương nhiên, đêm đó Liễu Nhất Bạch cũng không có giúp nàng bỏ thuốc, mà là khiến Tú bà làm dầm.

Không biết có phải hay không là quá khẩn cấp phải rời khỏi Hồng Hạnh Lâu, Điền Tương còn chưa khỏe thấu qua cũng đã yêu cầu bên trên cương vị, Tú bà không ngăn được nàng liều mạng Tam Nương tư thế và lại cũng xác thực không nhận được kiếm tiền cảm dỗ, liền đồng ý.

Liễu Nhất Bạch đem hết thấy các thứ này nhìn ở trong mắt, hẳn không có nhiều quan, chỉ coi đêm đó Điền Tương nói chuyện là đùa.

Hắn như cũ bồn ba của mọi người nữ đùa bồn bên trong, qua lại tại bụng bỏ đi tiểu, giặt quần áo, ngược nước rửa chén các loại (chờ) chuyện vặt bên trên. Thời gian thật giống như lại trở về lúc ban đầu quý tích, từ sau ngày đó, Điền Tương lại cũng không có chủ động đi tìm hắn, coi như là đụng phải, cũng là gạt đầu tỏ ý sau liền vội vã rời đi.

Sáng sớm ngày hôm đó, Liễu Nhất Bạch đem nằng quần áo khô thu cất đưa đi đều vị cô nương, trải qua đại sảnh, bên trong Tú bà đang theo hai vị hung thần ác sát khách nhân ở tranh chấp đến cái gì, Điền Tương ở bên cạnh, một mặt không cam lòng.

"Hai vị khách quan, các người còn chưa trả tiền đâu. Cô nương nhà ta cũng không dễ dàng a. . . ." Tú bà khom lưng khụy gối tại hai người trước mặt nói.

Một người trong đó rút ra bên hông trường đao, hung ác nói: "Đại gia liền là ưa thích không trả tiền, người cần ta a, người cái này Lão Yêu Bà, bót can thiệp vào đại gia sự tình. Có tin ta hay không một đao bỏ người?"

Một người khác ở bên cười lạnh không dứt.

Chứng kiến đối phương lấy ra hàn quang lóe lên trường đao, Tú bà cổ co rút lại, theo bản năng lui về phía sau đi, trong miệng lại bắt đầu cườm nganh: "Chúng ta Hồng Hạnh Lâu ông chủ lai lịch có thể là không bình thường, ta khuyên các người hay lại là biết điều trả tiền lại đi, nếu không ta đem sự tình đâm đến ông chủ nơi đó, có các người quả ngon để ăn."

"Ta nhờ vào, cái gì Hồng Hạnh Lâu, đại gia hành tẩu giang hồ sợ qua ai, hôm nay chính là uống công chơi các người cô nương, thế nào." Rút đao hán tử khinh miệt cười nói.

Tại hai người nói chuyện giữa, Hồng Hạnh Lâu nuôi dưỡng mười tên côn đồ kịp thời chạy tới, khi biết có người không trả tiền thời điểm, toàn bộ lòng đây cảm phần xông tới, bọn họ trong ngày thường cũng nhiều hữu thụ đến Điền Tương chiếu cố, giờ phút này thấy có người muốn ý lại nâng sô sách, bọn họ nói nào đồng ý y theo. Hai cái hung thần ác sát khách nhân đều là người có luyện võ, đối phó này mười chỉ biết một chút quyền cước tráng hán không phí tay chân gì liền đem chiến cuộc kết thúc.

"Phi, chỉ các người nơi này những phế vật này, nhiều hơn nữa tới mười đại gia một cái tay cũng có thể thu thập." Rút đao hán tử hướng trên đất nhỏ bãi nước miếng, đùa cợt nhìn Tú bà.

"Được rồi, đi. Đồi chỗ khác châu mận đi. . . ." Một người khác nói.

Điềm Tương ở một bên nóng nảy, nàng hầu hạ bọn họ một đêm, ít nhất cũng phải mười mấy lượng bạc, này đối với nàng mà nói nhưng là một số tiền lớn. Nàng vội vàng xông tới, kéo một người cánh tay, dịu dàng nói: "Xin đại gia trả tiền lại đi."

"Đừng "

Người kia bị kéo cánh tay, mặt hiện lên một vòng sắc mặt dữ tợn, quay người lại trở tay liền rút Điềm Tương một cái miệng rộng, "Người cái này gái điếm thú, đại gia chơi đùa người là nhìn lên người, người còn dám với đại gia đòi tiền?"

"Xin đại gia đã trả tiền lại đi!" Điềm Tương trong mắt tất cả đều là kiên định.

"Hắc hắc. . . ." Người kia nhìn đồng bạn liếc mắt, cười lạnh nói: "Thật là có không biết xấu hổ như vậy gái điếm thú."

'Đừng '

Lại vừa là đầy miệng ba, này bàn tay rõ ràng so mới vừa rồi dùng sức, Điềm Tương mặt lập tức sưng lên một tảng lớn.

"Ta cho người đòi tiền, gái điếm thú. Ta cho người đòi tiền." Đại Hán bên rút ra Điềm Tương miệng, trong miệng không ngừng phun ra ô ngôn uế ngữ.

"Điềm Tương bảo bối, coi như hết, bạc mụ mụ tiếp tế người, tiền này ta không cần." Tú bà ở một bên nhìn khản trương, nàng rất sợ án Điềm Tương này không muốn sống tự thế, hôm nay là thật sẽ qua đời ở đó.

"Còn. . . . Mời. . . . Đại gia. . . . Trả tiền. . . ." Điềm Tương liên tục bị đập mười mấy miệng, mồm miệng không rõ nói.

Liễu Nhất Bạch nhìn một màn này, trong lòng thở dài, thả ra trong tay quần áo, từ từ tiến lên, mặt không chút thay đổi bắt Đại Hán tay, nhàn nhạt nói: "Đưa tiền đi."

Bị người ta tóm lấy thủ đoạn, Đại Hán giận dữ, cười lạnh nói: "Lại có không sợ chết, các người này Hồng Hạnh Lâu ta xem là thật không nghĩ thông đi xuống đi."

Hắn đối với (đúng) đồng bạn nháy mắt,

Người kia hiểu ý, cười lạnh móc ra một cây chủy thủ, hướng về phía Liễu Nhất Bạch bụng hung hăng thọc vào.

Đỏ tươi huyết thủy trong khoảnh khắc nhiễm đỏ Liễu Nhất Bạch quần áo, nhưng hắn như cũ mặt không chút thay đổi nhìn hai người, nhàn nhạt nói: "Đưa tiền đi."

"Tìm chết." Cầm dao găm lại đi hắn bên dưới sườn thọt tới, rút ra tựa hồ cảm thấy không đã ghìen, lại đang tương cận vị trí thọc một đao.

"Cho kỳ đi." Liễu Nhất Bạch thanh âm không có vẻ run rẩy, bình tĩnh làm người ta trong lòng phát rét.

Liên tục thọc ba đao đều với người không có sao như thế? Đây rốt cuộc là cái gì dạng người này? Nhìn Liễu Nhất Bạch trống rỗng con mắt, hai người cột sống phát lạnh, bọn họ ý tứ đến gặp một cái điên cuồng người.

Bị bắt cổ tay lại Đại Hán muốn đi, lại phát hiện Liễu Nhất Bạch giống như kẽm thép như thế vững vàng khóa lại hắn, hắn hốt hoảng từ trong lòng ngực móc ra một bọc bạc, ném xuống đất.

Cho đến bạc rơi xuống đất, hắn mới phát hiện mình có thể động, vậy vậy bị bóp làm đau thủ đoạn, trong miệng mắng liệt nói: "Thật là người điên, liền làm đại gia sợ người rồi, tiền này cầm đi mua quan tài đi đi."

Hai người hùng hùng hổ hổ đi nha.

Liễu Nhất Bạch yên lặng ngồi xổm người xuống nhặt lên trên đất ngân lượng, xoay người đưa tới Điềm Tương trong tay.

"Tiểu Bạch, người. . . . Người đang chảy máu. . . ."

Nhìn lướt qua vết thương trên người, Liễu Nhất Bạch cảm lên vừa mới để quần áo xuống, một câu nói đều không nói liền đi. Những thứ này thương nhẹ đối với hiện tại hắn mà nói không coi vào đâu, nếu như hắn nghĩ, thanh chủy thủ kia căn bản đâm liên tục phá hắn da thịt đều làm không được đến, nhưng là hắn không nghĩ, hắn liên ty chút nào chống cự tâm tư cũng không có, nếu như vừa mới thanh chủy thủ kia có thể xuyên thấu trái tim của hắn, hắn cảm thấy liền không thể tốt hơn nữa, có lẽ Từ Vong mới là giải thoát. . . .

"Tiểu Bạch. . . ." Điềm Tương nắm chặt ngân lượng nhìn Liễu Nhất Bạch tiêu điều bóng lưng, cặp mắt dần dần ướt át.

"Này kẻ ngu thật đúng là đủ ngốc, bất quá vẫn tính là có chút tác dụng chỗ." Tú bà cũng có một ít ngoài ý muốn, nàng tiến tới Điềm Tương trước mặt, nói: "Chuyện này ta sẽ nói cho Đại lão bản, nhất định cho người, là Tiểu Bạch lấy lại công đạo. Tiểu tử ngốc này vẫn tính là không tệ, đến lúc đó ta hướng Đại lão bản hắn, có lẽ Đại lão bản một cao hứng liền thu hắn làm học trò đây, Đại lão bản nhưng là trên giang hồ cao thủ, có hắn truyền thụ tiểu tử này một chút võ công, sau này sẽ không người có thể khi dễ người."

"Quá tốt, mụ mụ. Nếu là Tiểu Bạch biết võ công hần liền sẽ không như thế uất ức." Điem Tương nghe được cái này có chút cao hứng, "Mẹ, tối nay ta liền không tiếp khách người, ta đi cấp tiểu tử ngốc này bôi thuốc."

"Thật tốt, người đi với tiểu tử ngốc này nói, hần thiếu trong tiệm tiền liền thanh toán xong rồi, mỗi tháng còn phát hần tiền tháng. Vạn nhất hần bị Đại lão bản thưởng thức, sau này nhưng là tiền đồ vô lượng a, nói không chừng ta đều muốn nịnh hót hần đây, ha ha."

"Cám ơn mụ mụ." Điem Tương như một làn khói chạy lên lầu, nàng phải nói cho Liễu Nhất Bạch cái tin tức tốt này, nói cho hần biết, hần sau này không bao giờ nữa uất ức, cô nương tốt đều biết muốn gả cho hần. . . .

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Lên đường

Điem Tương còn chưa kịp đem những lời này nói cho Liễu Nhất Bạch, hần đã không có ở đây Hồng Hạnh Lâu rồi, ngoại trừ gấp lại chỉnh tề quần áo, Hồng Hạnh Lâu đã không có hần bóng dáng.

Điem Tương thất vọng mất mát, cả đêm đều buồn buồn không vui, nàng lạ thường không có đi cướp còn lại cô nương khách nhân, tại trong óc nàng từ đầu đến cuối có một cái ngăn ở nàng trước mặt không sợ đao kiếm nam nhân, hần có lẽ uất ức, nhưng đối với nàng mà nói, người đàn ông này là một có thể phò thác suốt đời người, ít nhất, vì nàng, hần không nữa uất ức.

Nhưng là hần không trở lại, là trách cứ nàng sao? Trách cứ nàng như cũ không biết xấu hổ, trách cứ nàng y nguyên dùng đối lại ngân lượng, hần trong lòng vẫn là đề ý ta là gái lâu xanh chứ? Có lẽ hần căn bản cũng không có nhìn tới ta. . . .

. . . .

Hoàng hôn, một luồng khói nhẹ theo ống khói trong nhẹ nhàng bay ra, mặt đất còn lưu một tia dư nhiệt. Hoàng hôn không giống giữa trưa như vậy oi bức, mà là nhẹ nhàng khoan khoái trong gió mang theo một tia ấm áp, Liễu Nhất Bạch ngẩng đầu nhìn xa xa bay tới khói bếp, trông rộng ánh mắt trải qua một đạo thần thái.

"Còn sống là vì cái gì. . ."

Hần chưa xong đối với (đúng) Điem Tương cam kết, chẳng qua là cảm thấy nàng nói đùa giỡn, có lẽ nàng căn bản không nghĩ tới rồi đi, hần cứu được người này thoát ly khổ hải, như vậy, người kế tiếp đây? Thế gian này thân ở bể khổ quá nhiều người, hần nơi nào cứu được tới. Hơn nữa bản thân hần ngay tại bể khổ đau khổ giữa giữa, ai lại tới cứu hần đây?

"Tiểu huynh đệ người còn trẻ như vậy, lại đang cảm thán còn sống ý nghĩa, thật là thú vị a."

Sau lưng truyền tới một trận tiếng cười cười mở, Liễu Nhất Bạch khẽ cau mày, trong không khí phiêu tán một luồng mùi thơm, khiến cho người người vào nôn mửa.

Đập vào mắt chỗ, một cái thật thà hần từ gánh một gánh tản ra hơi thổi Dạ Hương cười đi tới, đặt mộng ngồi ở bên cạnh hần, không ngừng lau chùi trên trán mồ hôi.

"Còn sống không phải là vì ăn uống ngủ nghỉ, ông trời già khiến người còn sống, tự nhiên là có hần nói lý, cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy đây." Thật thà hần từ xoa xoa tay, từ trong lòng ngực móc ra một cái cứng rắn bánh bao, đang muốn hưởng trong miệng đưa, ở giữa không trung chợt dừng lại, hần suy nghĩ một chút, đem bánh bao bẻ thành hai nửa, đem trong đó một nửa hướng Liễu Nhất Bạch đưa tới, cười nói: "Tiểu huynh đệ, ăn chút đi, ăn no mới có sức lực suy nghĩ vấn đề."

Liễu Nhất Bạch theo bản năng nhận lấy bánh bao, chết lặng hướng trong miệng đưa đi, cũng không để ý trong không khí tràn ngập Dạ Hương ý vị.

"Mỗi người đều có hần hoạt pháp, người xem ta, mặc dù mỗi ngày ngược Dạ Hương, lại vẫn là rất vui vẻ. Mặc dù ngược Dạ Hương không là rất tốt kiếm sống, nhưng là có thể khiến người ta sống tiếp a. Chuyện xưa nói hay, hay chết không bằng ý lại còn sống, người cái nào có thể biết ngày mai sẽ là như thế nào đây." Thật thà hần từ Biên Tắc đến bánh bao, vừa mở miệng hàn huyên tới.

Thấy Liễu Nhất Bạch không lên tiếng, thật thà hần từ đem cuối cùng một khối nhỏ bánh bao nuốt xuống, cười nói: "Tiểu huynh đệ, người nếu là thật

muốn biết sống tiếp ý nghĩa, như vậy, tôi giúp ta chọn phân đi."

"Chỉ sợ ngươi không dám làm thô tục a. . ."

"Ngay cả chết còn không sợ, còn sợ gì chọn phân, ta với ngươi đi. . .". Liễu Nhất Bạch quay đầu nhìn hắn, cười nói.

"Được, bằng hữu cũng gọi ta Nhị Ngu, nếu là không để ý ngươi liền kêu ta một tiếng Nhị Ngu ca, sau này chúng ta chính là người một nhà." Nhị Ngu cười mở miệng một tiếng, hắn dùng lực lượng vỗ xuống Liễu Nhất Bạch bả vai, nói: "Đi thôi, tiểu huynh đệ, theo ta về nhà."

Nhị Ngu khoi mào phân, cùng Liễu Nhất Bạch sóng vai hướng trong núi một con đường mòn đi tới.

"Ngươi tên gì a. Ta sau này cũng không thể gọi ngươi tiểu huynh đệ đi."

"Trần. . . Nhị Ngu ca, ngươi liền kêu ta Tiểu Bạch đi." Liễu Nhất Bạch trầm mặc biết, nhớ lại Diêm Tương cho hắn đặt tên.

"Được, tốt, Tiểu Bạch, chúng ta đi nhanh lên một chút, chạy về ăn cơm tối."

Liễu Nhất Bạch cười một tiếng, cũng bước nhanh hơn, hắn cũng không không biết tại sao Diêm Tương sẽ để cho hắn Tiểu Bạch, lên danh tự này dự tính ban đầu là bởi vì hắn giống như người ngu ngốc đây hay là hắn ngày đó ăn mặc là toàn thân áo trắng đây.

"Coi như là ngớ ngẩn đi. . ."

. . . .

Đi gần mười dặm, Liễu Nhất Bạch mới nhìn thấy một cái thôn nhỏ. Nơi này cách trấn trên nói ít cũng có hơn hai mươi dặm đường, với hắn mà nói khả năng không có gì, nhưng là một người bình thường mỗi ngày gánh một gánh phân phải đi hơn hai mươi dặm, mỗi ngày như thế,

Gió mặc gió, mưa mặc mưa, cái này cần là nhiều Đại Nghị Lực.

"Trước mặt chính là ta nhà, tiểu Bạch huynh đệ, lập tức có thể ăn cơm, đừng nóng ha."

Nhị Ngu đem Liễu Nhất Bạch từ trong trầm tư kéo trở lại, hắn lắc đầu một cái, tỏ ý hắn cũng không vội.

"Nương, ta đã trở về." Nhị Ngu cách đến thật xa liền gân giọng kêu, rất sợ người khác không biết hắn trở lại như thế. Đem trên vai một gánh phân đặt ở trong sân sau, túp lều nhỏ bên trong đi ra một cái bốn chừng hơn mười tuổi nữ tử, đầu nàng đã có chút trắng, bởi vì mồ hôi lưng tóc mai ẩm ướt dán ở trên mặt, nhìn rất mệt mỏi, nhưng là hai mắt lại phi thường có thần thái.

"Nhị Ngu a, mệt không, mau vào tối dùng cơm đi." Trung niên nữ tử thanh âm mềm mại, nàng nhìn một cái Liễu Nhất Bạch, hỏi "Nhị Ngu a, tên tiểu tử này là ai a."

"Ồ, nương, đây là ta mới vừa biết tiểu huynh đệ Tiểu Bạch, theo ta cùng nhau chọn phân, sau này liền ở nhà chúng ta rồi." Nhị Ngu gật đầu một cái, cười nói. Sau đó vừa nhìn về phía Liễu Nhất Bạch, chỉ trung niên nữ tử nói: "Tiểu Bạch huynh đệ, đây là ta nương, hàng xóm cũng gọi hắn Trương Đại Nương, ngươi sau này cũng như vậy kêu to lên. "

"Làm phiền, Trương Đại Nương." Nghe xong Nhị Ngu giới thiệu, Liễu Nhất Bạch kính cẩn thi lễ một cái.

"Tiểu tử này dáng vẻ này có thể đi theo ngươi chọn phân a, này té bì nộn nhục, lại như vậy nho nhã, đây chính là muốn một chết đi." Trương Đại Nương một mắt oán trách trọn mắt nhìn Nhị Ngu liếc mắt, sau đó tiến lên kéo Liễu Nhất Bạch tay, cười nói: "Tiểu Bạch a, liền đến đại nương này ở, không cần theo ta nhà tiểu tử ngốc này đi chọn cái gì phân, đại nương có thể nuôi lên ngươi."

"Này, nương, đại nam nhân ở nhà làm gì. Chọn phân có cái gì không được, cũng là cửa kiếm sống, ngươi cũng đừng nhiều quản."

"Chớ đứng, bụng đều chết đói, nhanh khiến tiểu Bạch huynh đệ vào đi ăn cơm đi." Nhị Ngu thúc giục.

Trương Đại Nương vỗ ót một cái, cười khanh khách nói: "Này người đã già, lễ phép đều không chu toàn rồi, Tiểu Bạch, mau cùng đại nương đi vào."

.

Bàn có chút cũ nát, nhưng phía trên thức ăn nhưng là phiêu đảng đến hơi nóng, hiển nhiên là mới vừa làm xong không lâu, phía trên có một bàn gà quay, mấy món thức ăn, tản ra mùi thơm.

Liễu Nhất Bạch không khỏi hơi nghi hoặc một chút, cái gia đình này nhìn cũng không phải là biết bao giàu có, lại có thể ăn gà quay, điều này thật sự là quá kỳ quái.

Trương Đại Nương tựa hồ nhìn ra hắn nghi ngờ, chỉ màu sắc mê người gà quay, cười nói: "Tiểu Bạch, ăn nhanh đi. Tại đại nương nhà, bảo đảm đem ngươi nuôi béo trắng. Những thứ này đều là nhà ta Tiểu công chúa mang về, nàng ở một cái nhà giàu sang làm Tỷ Nữ, kiếm rất nhiều bạc đây, ngươi liền rộng mở bụng ăn đi, quản đủ."

"Đúng vậy, tiểu Bạch huynh đệ, không nên khách khí, coi như là nhà mình. Muội muội ta có thể bán linh lăm . . ." Nhị Ngu cũng cười nói.

Nghe xong hai người giải thích, Liễu Nhất Bạch đêm không khách khí nữa, tại vui sướng trong lúc nói chuyện với nhau kết thúc lần này dùng cơm.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Họa

Nhị Ngu nhà cô tranh phòng tường không tránh gió, miếng ngói không che mưa. Trong phòng chỉ có có thể đếm được trên đầu ngón tay mấy món chum bày. Trong nhà bây giờ không có dư thừa căn phòng, ngay cả Trương Đại Nương trong miệng Tiểu công chúa cũng là với Nhị Ngu một căn phòng, trung gian chỉ cách một cái ngăn che rèm vải.

Liễu Nhất Bạch buổi tối chỉ có với Nhị Ngu chen chúc một cái giường, tuy rằng tiểu Công chúa rất ít trở lại, nhưng hấn cũng không tiện đi ngủ một cô nương nhà giường, đây là một việc rất thất lễ sự tình, nếu như người thật ngủ một cái hoàng hoa khuê nữ giường, như vậy chúc mừng người, người lập tức muốn thành thân.

Mặc dù có chút không có thói quen, Liễu Nhất Bạch đêm khuya này hay lại là ngủ rất thom, rất an ổn.

Hôm sau năm thứ nhất đại học sớm, Nhị Ngu liền đem trong ngủ say Liễu Nhất Bạch đánh thức, "Tiểu Bạch huynh đệ, thức dậy ăn điểm tâm rồi, ăn xong nên đi với ta thu Dạ Hương rồi."

Liễu Nhất Bạch cười một tiếng, tỏ ý Nhị Ngu đi trước ăn. Hấn ngồi ở mép giường, mày kiếm hơi nhíu, lấy hấn bây giờ tu vi coi như là thiện ở che giấu khí tức Tông Sư cao thủ đến gần hấn cũng có thể trước tiên phát hiện, hiện tại tại một người bình thường đều đã tiếp xúc được thân thể hấn hấn mới phát hiện, đây không thể nghi ngờ là khiến hấn cảm thấy khiếp sợ một chuyện.

"Chẳng lẽ ta bản năng đem mình làm làm rồi một người bình thường?" Lắc đầu một cái, cường ép đem những này lộn xộn ý tưởng xóa đi sau, Liễu Nhất Bạch ăn rồi điểm tâm, đi theo Nhị Ngu gánh thùng phân hướng trong trấn nhỏ đi tới.

Trong núi đường không phải quá khó khăn đi, lấy hấn tại khí lực mà nói, đi hơn hai mươi dặm đường hãy cùng chơi đùa như thế. Đi theo còn tám cái cùng Thôn tiểu tử, đều là theo chân Nhị Ngu lộn lộn phần cơm.

Rất nhanh, vào trấn nhỏ, đem người khác tối hôm qua đã sắp xếp gọn Dạ Hương dẹp xong, đoàn người cao hứng trở về nhà đường đi tới.

Dọc theo đường người đi đường thật xa nhìn thấy bọn họ tới, đều là một mặt chán ghét, che miệng mũi vội vã thoát đi.

"Thúi chết. . . ."

"Mấy cái này thu Dạ Hương người lại tới, nhanh cách bọn họ xa một chút. . ."

"Thật là thúi a, thật là ảnh hưởng ta thêm ăn a. ."

. . . .

Nghe những người đi đường tiếng mắng, Nhị Ngu đám người không chút phật lòng, bọn họ sớm đã thành thói quen người khác lãnh ngôn lãnh ngữ, chuyện này với bọn họ mà nói, chỉ là mỗi ngày nhất định phải việc trải qua một chuyện nhỏ mà thôi.

"Chúng ta mặc dù liên quan (khô) là tiện nghiệp, nhưng là có luật lệ hành thoại. Nay đại tiện đây liền kêu người trong vàng, này nước bẩn đây, chúng ta gọi vàng lỏng; còn mũi vị đó, chúng ta gọi gỗ tê thom. . ." Nhị Ngu vừa đi vừa hướng Liễu Nhất Bạch phổ cập thu Dạ Hương một chút kiến thức. Nói tới chỗ này, hấn cười ha ha nói: "Danh tự này có phải hay không rất khí phải à?"

Còn lại tám cái tiểu tử nghe được đều là hiểu ý cười một tiếng, trong miệng liên tục phụ họa xưng phải.

Thấy Liễu Nhất Bạch nghe nghiêm túc, Nhị Ngu cũng có tâm muốn dạy dỗ hấn, tiếp tục nói: "Vì không để cho người khác chán ghét chúng ta, chúng ta phải nhắc nhở người ta tránh ra." Liền giống như vậy, hấn dừng một chút, "Người trong vàng, gỗ tê thom, vàng lỏng hai thùng, cẩn thận để phòng. . ."

Tại hần nói xong, sau lưng tám cái tiểu tử cũng đi theo như vậy kêu lên, Liễu Nhất Bạch cười một tiếng, cũng gia nhập bọn họ trong đội ngũ.

....

Ngày lại một ngày, thời gian liền một ngày như vậy ngày trôi qua. Liễu Nhất Bạch theo bắt đầu câu nệ đến bây giờ quen thuộc, chỉ chỉ dùng thời gian mười ngày. Nhị Nguu bọn người khen hần thiên phú tốt, rất thích hợp liên quan (khô) nghề này, sau này nhất định sẽ có tiền đồ vân vân.

Tối hôm đó, Liễu Nhất Bạch đột nhiên theo trong mộng thức tỉnh, hần đã rất lâu không có loại cảm giác này. Trong phòng có người đi vào rồi, tại trong sáng dưới ánh trăng, có thể thấy được là một người vóc dáng gầy cô gái tốt, nàng một mồi lôi kéo thân thể vào phòng, cởi xuống áo khoác, lộ ra trắng nõn sau lưng, chẳng qua là trên lưng rõ ràng vết thương lộ vẻ nhìn thấy giết mình, nàng chậm chạp đem rèm vải kéo lên, một lát sau liền truyền tới đều đều tiếng hít thở.

"Hần là Trương Đại Nương trong miệng Tiểu công chúa đi, con gái nàng. . ." Liễu Nhất Bạch trở mình, cũng không để ý, lại đã ngủ.

Sáng sớm ánh mặt trời đặc biệt nhức mắt, nghĩ đến lại là một khí trời tốt. Mỗi ngày lúc này, Nhị Nguu đều biết gọi Liễu Nhất Bạch thức dậy, hần cũng dần dần thói quen, mặc dù biết này không phải là cái gì chuyện tốt, nhưng hần vẫn không tận lực đi ngăn cản.

"Tiểu công chúa lại mang cho chúng ta đồ ăn ngon (ăn ngon) rồi, Tiểu Bạch, mau tới ăn." Cửa ngoài truyền tới Trương Đại Nương nóng bỏng tiếng kêu.

Liễu Nhất Bạch ứng tiếng, lúc này mới đứng dậy, đối diện vừa vận dụng phải kéo ra rèm vải Tiểu công chúa, hai người đều là sững sờ, chợt ăn ý đi ra ngoài.

"Đây chính là ta nhà Tiểu công chúa, sau này ngươi có thể gọi nàng Diễm Diễm." Trương Đại Nương thấy hai người đều ngồi xuống, xé cái đuôi gà đưa cho Liễu Nhất Bạch, đồng thời cũng hướng nàng giới thiệu con gái nàng.

"Khiến Tiểu công chúa ăn trước đi." Liễu Nhất Bạch nhìn về phía Tiểu công chúa, hơi mỉm cười nói.

"Ngươi ăn ngươi ăn, sau này chúng ta chính là người một nhà, phần nhiều là ngày tốt chờ chúng ta đây." Trương Đại Nương lại kéo xuống cái đuôi gà đưa cho Tiểu công chúa, con mắt cười hí thành một khe hở.

Thời gian qua đơn giản nhưng không mất ấm áp, điểm tâm tại rất vui sướng trong không khí vượt qua.

Ra cửa, Liễu Nhất Bạch liếc mắt nhìn thấy Tiểu công chúa ôm vai ngồi ở trước cửa ao nước nhỏ một bên, hần bất tri bất giác đi tới, nhẹ giọng nói: "Lại bị đánh?"

"Ừ, ngươi có hay không thấy ta rất hạ tiện?"

". . ."

"Ta quyết định không trở về."

"Nha "

"Ngươi biết không? Ta tồn đủ lưỡng trăm lạng bạc ròng rồi, ta nghĩ rằng ở nhà mua khối đất nghề nông, sau này cũng có thể qua vui vẻ cuộc sống."

"Ngươi không sợ bọn họ bắt ngươi trở về?"

"Không sợ, có một cái nguyện làm ta bị chém nam nhân ở bên ngươi, cõi đời này còn có cái gì đáng giá sợ hãi đồ vật. Ta biết, ngươi sẽ bảo vệ ta. . ."

...

Liễu Nhất Bạch yên lặng hồi lâu, từ trong lòng ngực móc ra mười mấy tiền đồng nhét vào tay nàng tâm, nhàn nhạt nói: "Diễm Tương, sau này ta kiếm tiền cho ngươi."

Hần xoay người cùng trong thôn mọi người hội họp, sau lưng Diễm Tương khoe miệng lộ ra một tia không dễ dàng phát giác mỉm cười, giống như là trên mặt một vết sóng gợn, tán vạch qua gương mặt, sau đó lại đang trong đôi mắt ngưng tụ thành hai điểm sao Hỏa, thoáng qua biến mất ở sóng mắt chỗ sâu.

...

Ngày này, Diễm Tương người một nhà tập thể xuất động, ngay cả Nhị Nguu, Liễu Nhất Bạch cũng khó nghĩ được một cái ngày. Diễm Tương vui sướng giống như chỉ bách linh điều, nàng nói muốn cho nhà đặt mua ít đồ thuận tiện cho Liễu Nhất Bạch mua một ít đồ giặt quần áo, hiển nhiên giống như một cái gà làm vợ người tiểu nương tử.

Hồng Hạnh Lâu

Tú bà nom nớp lo sợ đứng ở một cái uy nghiêm người đàn ông trung niên trước mặt, thờ mệnh cũng không dám.

"Đứng đầu tiện kỹ nữ, là dùng để phục vụ đứng đầu khó hầu hạ khách nhân, Diễm Tương đi, ai tới chào cái đó đứng đầu tiện khách nhân đây?" Người

đàn ông trung niên phun ra mấy viên bồ đào tử, liếc ông chủ liếc mắt, "Người?"

"Đại. . . Ông chủ, ta già rồi. . . ." Tú bà ngưng ngưng cười nói.

"Vậy làm sao bây giờ đây?"

"Trán. . . Phái người bắt hán trở lại." Tú bà cạnh Quy Công đứng lúc nói.

"Đi nhanh a. . . ." Đại lão bản nhẹ nhàng thanh âm nghe vào Tú bà cùng Quy Công trong tai, giống như là bùa đòi mạng giấy, lập tức, hai người không dám trì hoãn, lập tức điểm tốt côn đồ đi ra cửa.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Linh Giác Thông Thần

Hẻm nhỏ hai bên là cũ nát mà phong cách cổ xưa trường mẫn rêu xanh tới gần bình dân sân tường viện, có chút tường viện bên trên còn phô trần rậm rạp chằng chịt xanh mon mồn Ba Sơn Hồ cây mây và giây leo, tại hẹp dài dưới bóng tối, tựa hồ đem này mùa hè Lạc Dương oi bức quét sạch đi đi một tí, có chút mát lạnh cảm giác.

Trần trên ngõ hẻm giăng khắp nơi, khúc kính Thông U, bên trong là mọi chỗ lái buôn.

Nói là đặt mua quần áo, cũng không phải giống như tầm thường giống như đi thợ may tiệm mua thợ may. Mặc dù Diêm Tương trong tay đầu cắt một ít ngân lượng, cũng không dám tiêu tiền như nước đem tiền tốn, thợ may tiệm thợ may khá đắt tiền, cũng không thích hợp các nàng trong thôn nhỏ người xuyên.

Trương Đại Nương đối với (đúng) khu vực này tương đối quen thuộc, nàng dẫn Diêm Tương đám người đi tới một người quen này, nàng này đặc biệt bán một ít vải thô dự liệu, màu sắc cũng tương đối đơn giản, phần lớn đều là màu xám trắng hội chủ.

Vừa đúng lúc này, trong đám người truyền tới một tiếng giễu cợt: "Kỹ nữ ban ngày cũng đi ra phố trương lãng lợ a."

Chung quanh nhất thời một trận hỗn loạn, rồi rít cho nói chuyện người kia nhường ra một cái có thể đi qua đường.

Liễu Nhất Bạch nhướng mày một cái, tìm theo tiếng nhìn lại, trong đám người thông thả đi ra một người thanh niên, đi theo phía sau mười mấy đại hán vạm vỡ. Hán vóc người cao gầy, da mặt tái nhợt, người mặc xanh đậm võ phục, lộ vẻ sạch sẽ gọn gàng. Hán âm tiếu đi tới Diêm Tương đám người trước mặt, cười lạnh nói: "Đem nàng cho ta tóm lại."

"Các người làm gì, ban ngày ban mặt cường đoạt danh nữ còn có vương pháp hay không?" Nhị Ngu giận tím mặt, theo lái buôn trên băng ghế nhỏ đứng một chút đứng dậy, hai mắt tròn tròn nhìn lên tiếng người tuổi trẻ, "Thằng nhóc con, muội muội ta nơi nào đắc tội người? Người nếu là không nói ra cái dĩ nhiên một quyền của ta đánh bẻ người đầu."

"Ồ?" Người tuổi trẻ khinh miệt quét Nhị Ngu liếc mắt, giễu cợt nói: "Một cái chọn phân người phế vật lại dám như thế nói lớn không ngưng, đơn giản là buồn cười. Muội muội của người là chúng ta kỹ viện ta bây giờ đương nhiên muốn bắt nàng trở về, hiểu không?"

"Người nói vậy." "Người nói vậy, nhà ta Tiểu công chúa là đang ở cho đại hộ nhân gia làm Tỷ Nữ, ở đâu là cái gì Nhị Ngu, Trương Đại Nương gần như cùng lúc đó phản bác.

Diêm Tương sắc mặt tái nhợt, nàng xem mắt bên người Liễu Nhất Bạch, cắn răng nói: "Ta thiếu người bọn họ cũng còn rồi, ta là sẽ không cùng các người trở về."

"Ha ha, cũng không do người." Người tuổi trẻ lắc đầu một cái, nói: "Đem mấy cái này không có mắt dạy dỗ một trận, sau đó đem này gái điểm thú mang đi." Người tuổi trẻ nói xong, thông thả lui sang một bên, cầm lên bàn hàng bên trên một đồ dưa hấu, áp đặt thành hai nửa, thích ý ăn dưa hấu.

Mười mấy đại hán vạm vỡ sắc mặt dữ tợn, chen nhau lên, chạy thẳng tới thân hình cao lớn Nhị Ngu đi.

"Cút." Một đạo nổi giận quát âm thanh giống như tiếng nổ tại bọn đại hán vang lên bên tai, bọn họ kinh nghi không dứt, sợ hãi nhìn tại Diêm Tương bên

cạnh đột nhiên tiến lên người tuổi trẻ.

Bên cạnh nhàn nhả ăn dưa hấu người tuổi trẻ hít vào một ngụm khí lạnh, hần nhìn thấy gì? Cái này không phải. . . . Trong truyền thuyết kia kẻ hung hần. . . Sao? Hần làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này. Hần trước đây không lâu vừa mới thành Lạc Dương trở lại, cái này cười trên tuần mã thần vũ nam tử hần ở trong đám người cũng có may mắn thấy liếc mắt.

Hần tuyệt đối sẽ không nhận sai. . .

Người tuổi trẻ nhấp nhấp phát run, nuốt bên dưới một miếng cuối cùng dưa hấu, kinh hoàng hướng sau lưng thối lui, từng bước từng bước, cuối cùng, hần trực tiếp nhanh chân chạy như điên.

Còn lại mười mấy đại hán vạm vỡ trở mắt nhìn nhau, người trẻ tuổi này nhưng là bọn họ Đại lão bản mời tới Vô Lâm Cao Thủ, bây giờ lại tè ra quần liền chạy?

"Lên a...." Không biết là ai kêu một câu, hơn mười người theo bản năng liền muốn đi lên công tới, lại phát hiện một người chạy như bay, đã chạy đến cuối hẻm rồi.

"Ta con mẹ nó."

"Mẹ hần, Vương Bát Đản."

"Đi a. . . ."

Còn lại mười mấy người lập tức không chần chờ nữa, chốc lát liền chạy mất dạng

Liễu Nhất Bạch thờ dài, xoay người nhìn Diêm Trương, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi thôi." Hần trước tiên đi về phía trước.

Nhị Ngu cùng Trương Đại Nương trong mắt đều là không che giấu được vẻ khiếp sợ, cái này Tiểu Bạch rốt cuộc là lai lịch gì, lại hét lớn một tiếng liền hú chạy nhiều như vậy tên ác nhân.

Diêm Trương sững sờ nhìn Liễu Nhất Bạch bóng lưng, giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm thấy người đàn ông này dị thường xa lạ.

.

Liễu Nhất Bạch mấy ngày nay chưa cùng đến Nhị Ngu đi thu Dạ Hương, hần một mực ở nhà trông coi Diêm Trương cùng Trương Đại Nương, rất sợ những người đó lại vòng trở lại gây chuyện. Lại qua vài ngày nữa, một mực thình thoảng đều là cái gì dị trạng, hần cũng dần dần yên tâm, ngày này buổi sáng, lại cùng Nhị Ngu đi trấn trên thu Dạ Hương rồi.

Hồng Hạnh Lâu, Đại lão bản đem viên bồ đào ném vào trong miệng, cười yếu ớt nói: "Ha ha, nghe tiếng Trung Nguyên Liễu Nhất Bạch lại xuất hiện ở đây hình dáng một cái địa phương nhỏ, thật là thú vị a. Đáng tiếc a, hần phải cùng ta đối nghịch, thì sẽ không có kết quả tốt. Ta đã sai người chia ra cho Vạn Kiếm Tông Mộ Tu Hàn, Lạc Dương Vương phủ Tiêu Diêu Vương đưa phong thư, hần ngày tốt chấm dứt. . . ."

Hôm đó ăn dưa người tuổi trẻ mặt có nghi ngờ, hỏi "Đại lão bản, hành động này dụng ý là. . . . ?"

"Ha ha, cho người đọc thêm nhiều sách người không tin. Đây Mộ Tu Hàn là Liễu Nhất Bạch từ đầu, chúng ta mặc dù cường bức Liễu Nhất Bạch Thần Vũ tướng quân chức không dám động đến hần, bất quá ta tin tưởng Mộ Tu Hàn thì sẽ không để ý bỏ đá xuống giếng. Về phần Tiêu Diêu Vương chứ sao. . . . Người cảm thấy hần biết con rể hần với một cái gái lâu xanh muốn thành thân, hần sẽ làm gì đây. . . . ?"

"Cao minh a, chiều này mượn đao giết người dùng thật sự là đẹp đẽ, Đại lão bản anh minh a." Người tuổi trẻ suy nghĩ ra ảo diệu trong đó, nhất thời nói nhỉnh.

"Ha ha ha ha. . . ." Đại lão bản hung hăng ở bên cạnh nữ tử trên móng sờ soạng một cái, trong mắt tất cả đều là đắc ý.

Vạn Kiếm Tông

Mộ Tu Hàn xem sách tin, khẽ cười nói: "Không nghĩ tới người sa đoạ đến như vậy mức độ, ha ha, vốn tới chuẩn bị cho người món chính, xem ra bây giờ cho người lên nói món ăn khai vị cũng không tệ a."

Lạc Dương Vương phủ

Dương Tử Ân sắc mặt tái xanh, bên bàn đọc sách là một phong đã mở ra thư, hần ho nhẹ một tiếng, bên trong phòng khách một vệt bóng đen đột nhiên ngưng tụ ở trước mặt hần.

"Mang theo thư, người hần biết phải làm sao. . . ."

. Bóng đen khẽ vuốt cằm, nắm lấy thư, trong nháy mắt tiêu tan tại Dương Tử Ân trước mặt. Ánh mắt của hần thâm thúy, nói: "Ta con trai của Dương Tử Ân làm sao có thể với một cái hạ tiện gái lâu xanh thành thân. . ."

. . . .

Liễu Nhất Bạch cùng Nhị Nguơu đám người đi đi về trên đường, trong lòng của hắn mơ hồ cảm giác có chút bất an, cụ thể lại không nói ra được là tại sao. Lại đi một dặm đường, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt. Đây là một loại bản năng, không có sai, nhất định là Diêm Tương muốn xảy ra chuyện.

Hắn hơi biến sắc mặt, đem một gánh phân buồng xuống, nói với Nhị Nguơu: "Nhị Nguơu ca, ta trước trở về một chuyến. Các người sau đó chạy tới. . . ."

Nói xong cũng không đợi không giải thích được Nhị Nguơu trả lời, hắn giống như là một tia chớp đã biến mất ở rồi rừng rậm giữa, chỉ còn lại trợn mắt hốc mồm mọi người.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Yêu thương khiến người bị ai

Liễu Nhất Bạch một đường gió tri diện chí, bởi vì nhanh đến cực hạn, hắn lại ra trận trận tiếng nổ. Trong điện quang hỏa thạch, hắn đã xuất hiện ở cửa thôn.

Đập vào mắt chỗ, là vô tận biển lửa, toàn thôn đều tại ngọn lửa phun ra nuốt vào bên trong, trên mặt hắn vạch qua vẻ buồn bã, hóa thành một luồng Thanh Yên trực tiếp hướng Diêm Tương nhà chạy tới.

Đứng tại Diêm Tương nhà Mao trước nhà tranh, Liễu Nhất Bạch trong lòng hồi hận vạn phần, trước mắt phòng ở ngọn lửa bao vây, bị giương nanh múa vuốt ngọn lửa vô tình tàn phá, đừng nói là người bình thường, chính là tám thương Võ Lâm Cao Thủ cũng sẽ bị đốt mảnh xương vụn đều không thừa.

"Đây là ta nợ người. . . ." Liễu Nhất Bạch thống khổ vạn phần, tại sao, tại sao với hắn cùng nhau người sẽ không kết quả tốt, hắn chỉ là muốn qua bình thường thời gian, tại sao người khác không cho hắn cơ hội này? Hắn ôm đầu, trong lòng ác niệm nảy sinh.

Hắn siết chặt quả đấm, từ từ hướng trong biển lửa đi tới.

Nóng bỏng ngọn lửa không có bởi vì hắn tới mà lưu tình, hắn quần áo, đầu trong nháy mắt bị đốt thành tro bụi, ngọn lửa tại hắn bên trên nhón nhào, kịch liệt cảm giác đau làm hắn thần kinh căng thẳng, hắn từng bước từng bước đi vào bên trong đi, trong con người là một mảnh màu lửa đỏ.

May nhà ở không lớn, hắn rất nhanh đi tới bên trong, đột nhiên, thân thể của hắn giống như điện giật động một cái, tại nơi góc tường hai cái hỏa nhân ôm chung một chỗ, một người đem một người khác ép dưới thân thể.

"A. . . ." Liễu Nhất Bạch ngửa mặt lên trời thét dài, đâm ra một quyền, sửa sang giữa cỏ tranh phòng nhất thời chia năm xẻ bảy.

Ngọn lửa dần dần tàn đi, hắn bước chân tập tễnh đi tới hai người trước mặt, hai tay run run muốn đi tiếp xúc chạm mặt bộ kia đã đốt đen nhánh thi thể, nhưng lại ngừng giữa không trung bên trong chậm chạp không dám động.

"Vâng. . . Người. . . . À. . . ." Đột nhiên, truyền tới một đạo yếu ớt thanh âm.

Liễu Nhất Bạch trong lòng hơi động, vội vàng đem phía trên thi thể dời đi, phía dưới là một cái đã hoàn toàn thay đổi người, chỉ còn lại một đôi đục ngầu lại có một tí lung sáng sắc con người, mặc dù như vậy, hắn vẫn nhận ra đây là Diêm Tương.

"Người. . . . Tôi. . . . Ta cho tới bây giờ chưa từng hỏi người là ai, ta cũng không muốn biết, ta chỉ biết là người là Tiểu Bạch, cái đó uất ức Tiểu Bạch. . . . Nếu như còn đời sau, ta còn hi vọng gặp phải người, gặp phải một nguyện ý cho ta đạo nam nhân. . . ." Diêm Tương dứt quãng nói xong mấy câu nói này, cuối cùng thật sâu nhìn một cái toàn thân đen nhánh Liễu Nhất Bạch, đục ngầu trong mắt trọt xuống một giọt nước mắt, chậm chạp nhắm hai mắt lại.

"A. . . . Tặc Lão Thiên. . . . Ta muốn bọn họ chết. . . . Ta muốn bọn họ đều chết. . . ." Liễu Nhất Bạch giống như bị điên, không ngừng hướng lên trời điên cuồng hét lên, cuối cùng chán nản té quy dưới đất, từ từ đem Diêm Tương thi thể ôm lấy, đi tới trên một miếng đất trống buồng xuống, lại đi vào đem Trương Đại Nương thi thể ôm ra với Diêm Tương thi thể đặt tại một cái.

Hắn kinh ngạc nhìn hai người thi thể, im lặng không nói.

"Đây là thế nào. . . . Cha, mẹ, các người ở đâu. . . ."

"Tại sao bốc cháy rồi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. . ."

"Nhị Ngu ca, rốt cuộc xảy ra cái gì, tại sao chúng ta toàn thôn đều bị đốt. . ."

Xa xa, truyền tới từng đạo vội vàng thanh âm

Là Nhị Ngu bọn họ, tại thật xa, bọn họ đã nhìn thấy trùng thiên ánh lửa, đúng là thôn phượng hương, bọn họ đem Dạ Hương thùng buông xuống, từng cái không muốn sống hướng bên này chạy như điên tới. Trong thôn kinh khủng cảnh tượng để cho bọn họ không biết làm sao, bọn họ cả đời này bình bình phàm phàm, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua giống như vậy sự tình.

Nhị Ngu thứ nhất tại trên đất trống phát hiện giống như than Liễu Nhất Bạch còn trên đất lưỡng cổ thi thể, hắn không thể tin nhìn Liễu Nhất Bạch: "Người. . . Là. . . Tiểu Bạch?"

Liễu Nhất Bạch chết lặng gật đầu một cái.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . . Là ta nương cùng Diễm Diễm?"

"Vâng. . ."

"A. . ." Nhị Ngu chán nản ngồi dưới đất, nghẹn ngào khóc rống nói: "Chúng ta rốt cuộc đã làm sai điều gì, tại sao, tại sao phải đối với chúng ta như vậy, chúng ta chẳng qua là phổ thông thôn nhỏ người, chúng ta chỉ là muốn qua bình thường thời gian. Tại sao. . . ."

Còn lại tám người đồng bạn rất nhanh thì tích tụ tới đây, nhà bọn họ đều được biển lửa,

Bây giờ chính là nghĩ (muốn) xem bọn họ thân nhân thì thế đều không có biện pháp.

"Nhất định là ngày đó những Vương Bát Đản đó, ta muốn đi tìm bọn họ báo thù, ta muốn chém chết bọn họ." Nhị Ngu chọt từ dưới đất bò dậy, diện mục dữ tợn.

"Đúng, khinh người quá đáng, liều mạng với bọn hắn."

"Nhị Ngu ca, ta ủng hộ người, chúng ta bây giờ phải đi. . ."

Mấy người vung cánh tay rộng giận, đi theo Nhị Ngu thì đi báo thù.

"Chậm" Liễu Nhất Bạch bình thân âm thanh âm vang lên, "Ta đi cho, các người ở chỗ này thu thập một chút. Ta rất nhanh thì trở lại. . ."

Liễu Nhất Bạch thanh âm không nghi ngờ gì nữa, bọn họ ngưng ngừng dừng lại, đưa ánh mắt nhìn về phía Nhị Ngu. Nhị Ngu trong lòng cũng là cả kinh, mặc dù hắn không phải người trong võ lâm, nhưng là cảm nhận được Liễu Nhất Bạch trong lòng sát ý ngút trời. Hắn thật sâu nhìn Liễu Nhất Bạch liếc mắt, nói: "Được, chúng ta chờ người."

Tám người khác thấy Nhị Ngu nói như vậy, cũng chỉ đành đồng ý, vừa mới bọn họ cũng nhìn được Liễu Nhất Bạch quý dị, thực lực kinh khủng, bọn họ chỉ có thể đem hi vọng gởi gắm ở trên người hắn, bọn hắn bây giờ duy nhất có thể làm, chính là đem trong thôn Nhân Thi thể toàn bộ xử lý thích đáng tốt sau đó chờ Liễu Nhất Bạch trở lại.

Bọn họ tin tưởng, hắn nhất định có thể trở lại.

Trong trấn nhỏ đám người như cũ rộn rịp, trong ngõ hẻm tiếng rao hàng, tiếng la liên tiếp, không có ai tại hai mươi dặm bên ngoài tiểu thôn lạc sinh một món như thế thảm tuyệt nhân hoàn tai họa.

Giờ phút này còn không vào đêm, Hồng Hạnh Lâu bên trong khách nhân không có mấy người, các cô nương đều tại trang điểm ăn mặc, là nghênh đón buổi tối khách nhân làm chuẩn bị.

Liễu Nhất Bạch tại người đi đường ánh mắt kinh dị bên trong đi ở trên đường, hắn ánh mắt trống rỗng quét qua đường phố, chậm rãi đi tới một cái bán thịt heo Đồ Phu trước mặt, nhân nhật nói: "Mượn người đao dùng một chút."

Đồ Phu mỗi ngày trải qua giết heo bán thịt sinh hoạt, nhìn cũng là hung ác rất, nhưng hắn nhìn thấy mặt trước cái này như Hoạt Tử Nhân giống như quái nhân, hắn trong lòng cũng là thẳng lạnh run, hắn hai tay run run cầm trong tay đao mổ heo đưa tới, sau đó oa oa nha kêu to một tiếng, cuống quýt hướng trong đám người chạy đi.

Liễu Nhất Bạch đem đao mổ heo xách trong tay, từng bước từng bước hướng Hồng Hạnh Lâu đi tới.

Sau lưng vậy xem đám người mặc dù sợ hãi, lại như cũ hiếu kỳ một đường đi theo Liễu Nhất Bạch, muốn nhìn một chút hắn rốt cuộc suy nghĩ gì. Đường nhiên, bọn họ cách xa xa, rất sợ quái nhân kia điên đem bọn họ đâm chết.

"Người này là ai a, hắn đây là đi nơi nào. . ."

"Phía trước là Hồng Hạnh Lâu, hần hần là phải đi nơi đó đi. . ."

"Chẳng lẽ là Hồng Hạnh Lâu ông chủ đem hần nướng từ đoạt đi làm Kỵ, hần này tới trả thù?"

"Hừ hừ, người nhỏ tiếng một chút, cẩn thận hần nghe được bắt người hà giận a, chúng ta chỉ để ý đi theo nhìn chính là, đến lúc đó Tự Nhiên sẽ biết. . ."

.....

Mọi người xì xào bàn tán, khe khẽ bàn luận đến, vừa đi theo Liễu Nhất Bạch hướng Hồng Hạnh Lâu đi tới.

Người sau lưng triều hoang mang phun trào, sát cơ chợt lóe lên. . .

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Kinh văn chân tướng

Kỳ thực vừa mới bắt đầu cũng không có quá nhiều người chú ý Liễu Nhất Bạch, dù sao tất cả mọi người có chuyện mình phải làm. Nhưng theo bị giết heo trong tay cầm lấy đao mổ heo sau, những người khác mới chậm rãi nhận được tin tức, đám người mới bắt đầu hốt hoảng chật chội.

Dần dần, bọn họ hiện tại theo không kịp quái nhân kia rồi, hần là như vậy theo chân bọn họ như thế, từng bước từng bước đi, nhưng chính là cho bọn họ một loại cảm giác, hần tùy thời có thể biến mất ở bọn họ trong tầm mắt. Quả nhiên, lại theo rồi một đoạn đường sau, người quái nhân kia chẳng qua là nhẹ nhàng bước về phía trước một bước một bước, cả người liền biến mất.

Trong đám người nhất thời một trận hỗn loạn.

"Ban ngày ma quỷ lộng hành a, vừa mới cái đó đến cùng phải hay không người a."

"Quản hần khi gió có phải là người hay không đây, ta liền hỏi người, có trò hay nhìn người có nhìn hay không."

"Đương nhiên nhìn a."

"Vậy còn nói nhảm gì đó, mau đuổi theo a, Hồng Hạnh Lâu tập hợp."

Theo người thứ nhất bộ dạng xun xoe chạy như điên, người phía sau toàn bộ như là ăn phải thuốc lác chạy về phía trước, thật giống như chạy chậm nên cái gì đều không thấy được tựa như.

Liễu Nhất Bạch bước ra một bước, hần thân thể phảng phất hóa thành một cái nhàn nhạt ánh sáng, trực tiếp liền đứng ở Hồng Hạnh Lâu cửa. Thượng cổ Võ Tu cẩn thận kinh khủng, đang không ngừng trui luyện khí lực thời điểm, thân thể bảo tàng cũng sẽ từng cái hiện lộ, người tiềm lực vô hạn, đang không ngừng kích bên dưới, sẽ giác tỉnh rất nhiều người thường không biết thần thông.

Súc Địa Thành Thốn!

Hần vừa mới dùng chính là như vậy một cái nghe nhiều nên quen thần thông, bất kể là cao thủ giang hồ hay lại là tầm thường dân chúng bình thường, bọn họ nghe tới đa cũng quen thuộc nhất chính là Súc Địa Thành Thốn. Phần lớn người khi còn bé liền nghe thể hệ trước nói qua, người tập võ vượt nóc băng tường, một lá qua sông cũng chỉ là đường nhỏ, ở tại Thượng Cổ, những thứ kia luyện khí, Đoán Thể Võ Giả Súc Địa Thành Thốn, một bước ngàn dặm đều không thành vấn đề.

Cho tới bây giờ, không chỉ có Thánh Giả diệt tuyệt, ngay cả luyện khí, Đoán Thể Võ Giả đều đã biến mất hầu như không còn. Cho nên người bình thường thấy cao thủ giang hồ vượt nóc băng tường, bay trên trời tới bay đi cũng đã cảm thấy phi thường lợi hại, đó là bởi vì võ đạo Suy Yếu, thần thông diệt tuyệt duyên cớ, bọn họ không có trải qua thời đại kia, bây giờ Tự Nhiên bị che đậy tại gỗ trong.

Liễu Nhất Bạch không có bởi vì chính mình thi triển ra Súc Địa Thành Thốn mà đắc chí, hần rõ ràng bản thân tình huống thân thể, lấy hần bây giờ khí lực, trừ phi là gặp Niệm Nhân hòa thượng, Đồ Phu như vậy cao thủ, có thể nói, hần có thể đi ngang.

Vừa tới Hồng Hạnh Lâu cửa, ngoài cửa thì có hai cái đang ở khuôn đồ côn đồ nhìn thấy hấn, bọn họ thấy là như vậy một cái hình ảnh —— một cái xách dao mổ heo, toàn thân da thịt đỏ tươi, trên đầu không dư thừa nửa cái lông kinh khủng quái nhân đứng ở cửa lạnh lùng nhìn hấn chăm chăm bọn.

"Nơi nào đến người điên, không muốn ngăn ở Hồng Hạnh Lâu cửa, ảnh hưởng chúng ta làm ăn người tha thứ lên sao? Mau rút." Một người trong đó người nhắm mắt lại trước, quát trách nói. Vô Lâm Cao Thủ hấn cũng đã gặp không ít, đặc biệt lợi hại cao thủ tự nhiên làm theo sẽ tàn ra một luồng khiếp người khí thế, mà Liễu Nhất Bạch ngoại trừ đáng vẻ quái dị một chút, liền giống như một người bình thường như thế yên lặng đứng ở nơi đó, đây cũng là hấn dám lên trước rầy nguyên nhân.

Liễu Nhất Bạch lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái, trong tay hấn dao mổ heo trên dưới tung bay, cứ như vậy bình thản không có gì lạ chém tới.

Một cái đầu người cứ như vậy chém xuống trên đất, nhiệt huyết không ngừng trên không trung phiêu tán rơi rụng, bộ kia không có đầu thi thể nằm dưới đất không ngừng co quắp, máu vãi đầy mặt đất, mùi máu tanh tứ tán.

Phía sau thở hồng hộc chạy tới Hồng Hạnh Lâu quần chúng vây xem tròn to hai mắt, bọn họ còn đến không kịp lấy hơi liền thấy máu tanh như thế một màn. Bọn họ đáy lòng lạnh, nghĩ (muốn) gần trước đi xem lại sợ bọn hấn trong mắt quái nhân không khác biệt giết người, loại mâu thuẫn này tâm tình thật là làm bọn họ rất khó chịu.

Liễu Nhất Bạch đi về phía trước một bước, trong nháy mắt xuất hiện ở một cái khác côn đồ trước mặt, hấn một cái nhấc lên đã bị sợ mất mặt côn đồ, lạnh lùng phun ra mấy chữ: "Đại lão bản ở đâu?"

"Ta. . . Ta. . . Ta có thể nói. . . Người. . . Đứng. . . Giết ta. . . ." Côn đồ toàn thân run, mồm miệng không rõ nói.

"Được."

"Hấn chính ở bên trong cùng mấy cái đại nhân vật thương lượng chuyện quan trọng. . ."

Côn đồ cảm giác trước mặt quái nhân nhẹ buông tay, hấn đã đặt móng ngựa ngồi trên đất, hấn trong nháy mắt thức tỉnh, cuống quýt bỏ chạy hướng trong đám người chạy đi.

"Phốc "

Một cái vết máu loang lỗ dao mổ heo theo hấn trong bụng xuyên qua, hấn khiếp sợ nhìn đột nhiên ngăn ở trước mặt đối với hấn huy động Đồ Dao quái nhân, lắp bắp nói: "Không phải đáp ứng ta nói sẽ không giết ta sao?"

Liễu Nhất Bạch mặt không chút thay đổi, trong tay dao mổ heo không ngừng tại hấn trong bụng khuấy động, lạnh lùng nói: "Ta không giữ chữ tín."

Nhẹ nhàng rút ra dao mổ heo, huyết thủy văng khắp nơi, mang ra khối chuối dài ruột, gan loại đồ vật, côn đồ vô lực tê liệt té xuống đất, huyết thủy theo bụng hấn bên trên cửa hang không ngừng ra bên ngoài phun đầy.

Mọi người vây xem hít vào một hơi, một người ruột cứ như vậy sáng bóng ra bọn hấn bây giờ trước mặt, không ít mặt tiểu nhân đã trải qua quỷ sự xuống đất, trong miệng không ngừng nôn ọe đến.

"Cẩn thận quá tàn nhẫn, ở nơi này là giết người a. . . . Ta tình nguyện bị hấn một đao cắt cổ chết, cũng không cần bị hấn đem ruột đều kéo ra."

"Giết cha mới Hận cướp Vợ cũng không phải tàn nhẫn như vậy a, quá kinh khủng. . ."

"Đi nhanh báo quan đi, nếu không sự tình liền muốn làm lớn lên. . ."

. . . .

Liễu Nhất Bạch không để ý tới sau lưng mọi người xì xào bàn tán, hấn lạnh lùng nhìn một cái trên đất thi thể, lại từ từ hướng Hồng Hạnh Lâu bên trong đi tới.

Lúc này, các cô nương đã về xong rồi trang, mặc vào bại lộ quần áo, đang chuẩn bị ra ngoài tiếp khách lại với sát tiến cửa Liễu Nhất Bạch chạm thẳng vào nhau.

"A. . ."

Chúng nữ Hoa Nhan thất sắc, sợ hãi kêu lui về phía sau đi. Các nàng thề cả đời này cũng chưa từng thấy kinh khủng như vậy một người, không, phải nói, đây là một cái theo Địa Ngục tới ác quỷ. Liễu Nhất Bạch cái bộ dáng này, các nàng cho dù chết cũng không nghĩ ra cái này 'Ác quỷ' chính là các nàng thường thường đùa bốn tiểu tử gốc Quý Công Tiểu Bạch.

Liễu Nhất Bạch quét các nàng liếc mắt, trong cơ thể xao động sát ý làm hấn nắm chặt dao mổ heo tay không nhin được động một cái, nhưng cuối cùng, hấn lại buông dao xuống rồi, những người này đều là một ít người đáng thương, các nàng với Diêm Tương như thế, chẳng qua là bị người Nô Dịch người đáng thương thôi.

Trực tiếp vượt qua chúng nữ, hấn thẳng hướng Hồng Hạnh Lâu tận cùng bên trong một cái tới Sân đi tới, nơi đó là Quý Công cùng những thứ này gái lầu xanh cấm địa, hấn khi rảnh rồi nhưng nghe Tú bà nói qua, chỉ có chiếm được Đại lão bản triệu đến mới có thể đi vào, lúc bình thường nếu là xông vào

cũng sẽ bị bắt lại cho chó ăn.

Liễu Nhất Bạch một đường đi, trên đường gặp phải cơn bão, Quy Công toàn bộ bị hấn một đao xuyên bụng, đối với cái này những người này hấn không có lưu tình, tại huyết vụ trong tràn ngập lại có mấy người phơi thầy ngã xuống đất, tàn phá thân thể, gây nhào đao kiếm khắp nơi đều là.

Hắn một đường giết đi vào, cho đến đi tới đường đi chỉ đầu một căn phòng mới dừng lại. Bên trong truyền tới từng tiếng cười phóng đảng, một thanh âm trong đó nói: "Ha ha ha ha, Thần Vũ tướng quân nhầm nhò gì, Tiêu Diêu Vương, Mộ Tu Hàn tất cả đều là ngớ ngẩn, đều bị ta đùa bỡn ở vớ tay bên trong. Ta chỉ là lược thi tiểu kế, Mộ Tu Hàn cùng Tiêu Diêu Vương thì cho Liễu Nhất Bạch một cái thê thâm giáo huấn, thật là thống khoái a."

"Ha ha, lão đệ thật là lợi hại a, sau này còn nhiều hơn nhiều dựa vào lão đệ, khiến lão ca ta ở trong quan trường một bước lên mây a." Một thanh âm khác nói.

"Đó là Tự Nhiên. Bất quá ta cũng không nghĩ tới, Mộ Tu Hàn cùng Tiêu Diêu Vương tâm như thế này mà đen, đem toàn thân người đều đốt chết rồi, cần thận có chút tàn nhẫn a. . ."

. . . .

Liễu Nhất Bạch thần thờ giật mình ở ngoài cửa, hấn vừa mới nghe được cái gì, bọn họ nói phóng hỏa đốt Thôn Mộ Tu Hàn cùng Dương Tử Ân. . . . Dương Tử Ân. . . . Làm sao có thể, thế nào lại là hấn? Mộ Tu Hàn hấn còn có thể hiểu được, dù sao bọn họ một mực thị tử đối đầu. Nhưng là, "Dương Tử Ân, tại sao là ngươi, tại sao? Ngươi nhưng là ta cha ruột a. . ."

Tại trải qua ngắn ngủi thất thần sau, Liễu Nhất Bạch nắm chặt trong tay đao mổ heo, một cước hướng đóng chặt đại môn đá tới.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Lãnh huyết vô tình

'Phanh' một tiếng vang thật lớn, gỗ tử đàn làm lớn cửa trực tiếp ầm ầm sụp đổ, bên trong tiếng cười hơi ngừng. Bên trong căn phòng ngoại trừ lần trước gặp qua ăn dưa người tuổi trẻ, còn có một cái hơi mập người trung niên, một cái súc đến râu cá trê hê-rô-in nam tử, sáu cái trang điểm lộng lẫy đàn bà trang điểm quá lố. Ba người thấy đột nhiên có cái khách không mời mà đến xông vào, đều là cả kinh thất sắc, có thể vô thanh vô tức đi tới đây mà để cho bọn họ không chút nào phát hiện, người như vậy chỉ có một khả năng—— bọn họ không trêu chọc nổi.

Vài vị cô nương càng nhiều là sợ hãi, sợ là Liễu Nhất Bạch giờ phút này đáng vẻ, đối với (đúng) cho các nàng thân người an toàn các nàng ngược lại thì không có chút nào lo lắng, đang ngồi ba nam nhân, một là trong lòng các nàng quyền thế cuộn cuộn ngất trời Đại lão bản; một là Võ Lâm Cao Thủ; người cuối cùng càng là lợi hại, trấn trên huyện lệnh, như vậy ba cái đại nhân vật ngồi ở chỗ này so nơi nào đều an toàn.

"Là người" Đại lão bản Trái Tim nhảy lên kịch liệt, hấn một chút liền nghĩ đến trước mắt hoàn toàn thay đổi người là ai, đối với (đúng) Hồng Hạnh Lâu quen thuộc như vậy lại vô công lợi hại như vậy người, chỉ có cái đó tại hấn này làm qua Quy Công Liễu Nhất Bạch rồi, nhưng là, không phải nói hấn vô công mất hết sao

"Ta chỉ hỏi một liền, chuyện này là không phải Mộ Tu Hàn cùng Dương Tử Ân liên quan (khô)" Liễu Nhất Bạch ánh mắt lạnh giá, nhìn về phía một mặt sợ hãi Đại lão bản. Bên cạnh nam tử râu cá trê mặc dù khiếp sợ, lại mơ hồ có một phen thượng vị giả khí thế, hiển nhiên là ở quan trường lăn lộn bò trườn người, ăn dưa người tuổi trẻ hấn từng thấy, cho nên hấn trực tiếp nhìn về phía Đại lão bản.

"Hừ, cần rõ. Bản quan ở chỗ này thương nghị triều đình chuyện quan trọng, người cái này cuồng đồ lại dám xông vào gây chuyện, người có tin hay không người ra không được Hồng Hạnh Lâu cửa" nam tử râu cá trê không giận tôn nghiêm, lạnh lùng nhìn Liễu Nhất Bạch, uy hiếp nói.

"Hắc hắc, người một cái nhỏ nhỏ huyện lệnh thấy Bồn tướng quân không quý xuống còn dám bắt kính với ta, ta bây giờ chính là giết người cũng không quá đáng." Liễu Nhất Bạch thanh âm lãnh khốc, nhanh như thiểm điện đi tới ba người trước mặt vỗ ra mấy bàn tay, ba người như bị sét đánh, trong miệng thốt ra rồi mấy búng máu tươi lớn.

Hấn tại phun máu tươi tung toé ba trên người Bay nhanh lên một chút mấy cái, đưa bọn họ trôi với nhau, nói lên, hướng Hồng Hạnh Lâu đi ra ngoài.

"Ừm"

Liễu Nhất Bạch hưng hăng đưa bọn họ ném xuống đất, nói: "Nói đi, chuyện này là ai làm, ai nói trước, ai có thể sống."

Đại lão bản không nghĩ tới Nhất Bạch sẽ đem bọn họ mang đến đường lớn đi lên, nhìn chung quanh chật chội đám người, trong lòng của hắn cười thầm Liễu Nhất Bạch quá mức ngớ ngẩn, chỉ chờ tới lúc trấn trên quân lính tới, bọn họ có rất lớn cơ hội có thể bình yên vô sự, bây giờ muốn làm là được kéo dài thời gian. Hắn đem khố miệng bọt máu xoa xoa, cười lạnh nói: "Chắc hẳn ngươi vừa mới ở ngoài cửa thời điểm cũng nghe thấy rồi chứ, ha ha, không sai, đem cái đó tiện kỹ nữ toàn thân đều tru diệt chính là ngươi cha vợ Tiêu Điều Vương, ha ha ha ha ha có phải hay không thật bất ngờ có phải hay không rất kinh hi "

"Ta cho ngươi biết Liễu Nhất Bạch, ta là Bạch Liên Giáo Thánh Hoàng người dưới quyền, đặc biệt phụ trách lung lạc triều đình quan chức, ngươi nếu là dám giết ta, hắc hắc, ngươi ngày tốt sẽ chấm dứt "

"Hắc hắc, Bạch Liên Giáo người ta giết không ít, về phần cái gì chó má Thánh Hoàng ta nghe đều chưa nghe nói qua. Tốt, trước hết để cho ngươi ném thử một chút cút tay mũi vạ." Cây liễu một bên nắm hắc cánh tay phải dùng sức nhéo một cái, "Rắc" một tiếng, máu tươi cuồn phún, Tinh Hồng huyết thủy nhiễm đỏ đất đai , khiến cho Đại lão bản nửa người đều ngâm trong vũng máu.

"A. . ."

Đại lão bản cuồn hồ kêu gào, mồ hôi lạnh cùng huyết thủy lẫn lộn với nhau.

"Mặc dù như vậy, Người khởi xướng cũng là ngươi đi." "Dừng tay, đem vũ khí trong tay buông xuống, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí."

Ngay tại Liễu Nhất Bạch trong lúc nói chuyện, trong đám người lại vang lên gầm lên giận dữ. Một đồng lớn quân lính tại bên ngoài hơn mười trượng kéo căng rồi Cung, mũi tên đã lên giây cung, chính nhất mặt phòng bị nhìn hắn, nói chuyện là một cái dẫn đầu thống lĩnh.

"Ta là Thần Vũ tướng quân Liễu Nhất Bạch, không có ta lệnh cho ngươi bọn nếu ai lộn xộn, xử theo quân pháp." Liễu Nhất Bạch quét trên đất mặt lộ vẻ vui mừng ba người liếc mắt, rồi sau đó đối với (đứng) thống lĩnh lạnh giọng nói.

"Trời ơi, hắn nói là hắn là Thần Vũ tướng quân "

"Ta không nghe lầm chứ, hắn cái bộ dáng này không nhìn ra có phải hay không a, thiên thần kia Vũ tướng quân cùng Quận chúa thành thân ta ở trên đường gặp qua hắn đáng vẻ đây.

"

Trong đám người nhất thời bộc phát ra một tràng thốt lên, thống lĩnh sắc mặt cũng có chút khó coi, Thần Vũ tướng quân danh tiếng bây giờ người nào không biết, người nào không hiểu, hắn một cái nhỏ nhỏ thống lĩnh chính là mượn hắn mười cái lá gan cũng không dám với Thần Vũ tướng quân gọi nhíp a.

"Chớ tin hắn, bản quan có thể chứng minh hắn không phải, hắn chính là một quái nhân, còn dám giả mạo Thần Vũ tướng quân uy danh, mau mau đem người này đánh chết." Thấy thống lĩnh có chút do dự, huyện lệnh nhất thời vội la lên.

Người trước mắt này xác thực lai lịch không biết, đáng vẻ cũng hoàn toàn thay đổi, căn bản biện không nhận ra hắn đến cùng phải hay không Thần Vũ tướng quân, hơn nữa hắn trực tiếp chịu huyện lệnh quân hạt, bây giờ huyện lệnh có nguy hiểm tánh mạng, nếu là thật đã xảy ra chuyện gì, hắn quan chức chi sợ cũng khó giữ được. Do dự chốc lát, thống lĩnh nghiêm mặt nói: "Không quân ngươi có đúng hay không tướng quân, xin ngươi hãy trước đem chúng ta huyện lệnh buông ra."

Giờ phút này cây liễu một bên cặp mắt huyết hồng, vô cùng dữ tợn, giống như là một cái tới từ địa ngục báo thù ma quỷ. Hắn đã không rảnh đi với mấy cái này ngớ ngẩn nói nhảm, "Ngươi cái này câu quan, lại dám cùng Bạch Liên Giáo yêu nhân câu kết, chỉ này một cái, cũng đủ để cho ngươi xuống Hoàng Tuyền." Vừa nói, Liễu Nhất Bạch xoay ở huyện lệnh cổ, "Rắc" một tiếng, miến cường gãy xuống dưới.

Máu tươi từ nơi cổ tuôn trào ra, huyện lệnh chỉ kịp phát ra một tiếng kêu đau cũng đã chết không thể chết lại, sau đó hắn cả người đều bị huyết thủy nhiễm đỏ.

Đại lão bản cùng ăn dựa trên mặt người tuổi trẻ sớm đã không có rồi huyết sắc, đem mặt ngoặt về phía một cái cạnh, không đành lòng nhìn lại.

"Ngươi" thống lĩnh sắc mặt đại biến, hắn cấp trên cứ như vậy sống sờ sờ ở trước mặt hắn bị người vịn gậy cổ, cái này không làm tròn bổn phận tội danh hắn là khẳng định.

"Hưu "

Đang lúc này, một khối đen thui lệnh bài phá không tới, xuống ở trước mặt hắn, đối diện quái nhân đối với hắn ngoắc ngoắc tay, tỏ ý hắn nhặt lên nhìn, hắn cố nén trong lòng tức giận đem lệnh bài nhặt lên, trên đó viết 'Thần vũ' hai chữ. Không đợi hắn nói chuyện, Liễu Nhất Bạch thanh âm lại truyền tới: "Ngươi tên là gì lần này ngươi phối hợp Bồn tướng quân tru diệt Bạch Liên Giáo yêu nhân có công, quan thăng một cấp."

"Tiểu nhân tạ ơn tướng quân diu dất, " thống lĩnh bắt đầu một mặt kính ngạc, sau đó kịp phản ứng quỳ sụp xuống đất.

"Ừ, các ngươi đứng tại chỗ đừng động." Liễu Nhất Bạch phân phó xong, như một cái khát máu Ma Vương bình thường, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đại lão bản cùng ăn dựa thanh niên: "Coi như là giết các ngươi một vạn lần, những thứ kia vô tội chết đi tên thôn cũng sẽ không lại sống lại."

Liễu Nhất Bạch duỗi tay bịt kín kết thúc đi một cánh tay Đại lão bản Huyết Đạo , khiến cho hần máu tươi không nữa dẫn ra ngoài, rồi sau đó nhấc lên đao mổ heo tại hần cùng ăn dưa thanh niên trên người một trận quơ múa, trong chốc lát trên người bọn họ đã máu me đầm đìa, xuất hiện trên trăm đầu vết thương thật nhỏ, nhưng vết thương không lớn, chẳng qua là không ngừng hướng ra phía ngoài rướm máu mà thôi. Làm xong những thứ này, hần liếc nhìn tại chỗ đợi lệnh thống lĩnh, nói: "Đi mua cho ta một cân muối và một cân đường tới."

"Tiểu nhân lĩnh mệnh." Thống lĩnh đại khái đoán được hần dùng ý, lập tức đi đem đồ vật mua trở lại.

Liễu Nhất Bạch theo thống lĩnh trong tay cầm lấy một túi muối vãi đi lên, Đại lão bản cùng ăn dưa thanh niên nhất thời như giết heo kêu lên.

"Tốt lắm, các ngươi từ từ chờ chết đi." Liễu Nhất Bạch đem muối đổi thành đường, đều đều rơi tại rồi trên người bọn họ. Mà sau sẽ bọn họ nhét vào Hồng Hạnh Lâu trước trong một cái góc, chỉ chốc lát xa xa con kiến liền bắt đầu hướng nơi đó tụ tập, bị hành hạ không còn hình người hai người phát ra người khác rộn cả tóc gáy tiếng kêu thảm thiết.

"Các ngươi ở chỗ này, nhìn của bọn hần chết, chết sau mới có thể đi." Liễu Nhất Bạch mặt không chút thay đổi, vỗ nhẹ một cái thống lĩnh bả vai, phân phó nói.

"Phải phải tuân ra lệnh tiểu nhân nhất định làm xong" thống lĩnh âm thanh run rẩy, cả người run sợ, hần cũng bị giờ phút này Liễu Nhất Bạch tàn nhẫn thủ đoạn sợ choáng váng.

"Ừ" Liễu Nhất Bạch gật đầu một cái, đang lúc mọi người ánh mắt kinh dị bên trong, hần bước ra một bước, biến mất ở rồi bọn họ trong tầm nhìn.

(Thiên Tân)

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Quỷ quyết

Trở lại thôn, Nhị Ngưu đám người đã nắm lửa toàn bộ dập tắt, trên đất bày mấy chục có tiêu thi. Hần im lặng đi tới Nhị Ngưu trước mặt, cuối cùng nhìn một cái Điền Tương cùng Trương Đại Nương thi thể, nói: "Hồng Hạnh Lâu những ác nhân đó đều chết hết, về phần những người khác, ta sẽ vì các ngươi lấy lại công đạo."

"Cám ơn ngươi tiểu Bạch huynh đệ." Nhị Ngưu lau một cái nước mắt, nhẹ nói nói.

Liễu Nhất Bạch trong lòng hơi động, môi giật giật, muốn mở miệng nói gì, cuối cùng lại cũng không nói gì cửa ra. Hần sai bước hướng Thôn đi ra ngoài, trong lòng ẩn nấp Ác Ma rục rịch, hần bây giờ chỉ muốn tìm Dương Tử Ân hỏi rõ ràng, về phần Mộ Tu Hàn. . . . Hần muốn chính cái Vạn Kiếm Tông tiêu diệt.

Vạn Kiếm Tông

Mộ Tu Hàn đứng tại bên vách đá nhìn sâu thăm đáy vực, khẽ cười nói: "Trò hay lập tức muốn bắt đầu, tiếp theo ngươi sẽ mang đến cho ta như thế nào kinh hi đây."

"Khà khà. . . ." Một đạo màu hồng khói mù trực tiếp ngưng tụ tại vách đá, một cái mặt mũi khô mục Ma Y lão giả đột nhiên xuất hiện ở Mộ Tu Hàn trước mặt, âm hiểm cười nói: "Mộ tiểu tử ngươi quả nhiên là không phụ Tông Chủ kỳ vọng, bây giờ vạn sự sẵn sàng, chờ Liễu Nhất Bạch mắc câu. Ha ha. . . ."

"Hần xác thực là cho ta rất nhiều kinh hi, lần lượt đánh vỡ ta đối với hần nhận thức. Không nghĩ tới hần lại đi lên thượng cổ Vô Tu đường, bất quá nói chuyện cũng tốt, sự tình thay đổi thêm thú vị. . . ."

Vách đá gió lạnh thổi đến, thổi lên Mộ Tu Hàn trên trán mấy lau Lư Tô, lộ ra hần oán độc hai tròng mắt.

Thành Lạc Dương

Liễu Nhất Bạch lại đứng ở nơi này cái quen thuộc đường phố, tâm tình nhưng là không nói ra phức tạp. Hần đi Lạc Dương Vương phủ thì có thể làm gì đây giết Dương Tử Ân sao hần hạ thủ sao đối mặt đã từng người yêu bây giờ muối muối hần lại phải làm gì

Hắn không biết, hắn sợ hãi đi đối mặt, thậm chí là sợ hãi, hắn sợ chân tướng đúng như Đại lão bản lời muốn nói như vậy.

Chẳng có mục đích đi ở trên đường, đâm đầu đi tới hung hăng giả bộ ăn mặc nam tử. Hắn ngăn cản Liễu Nhất Bạch, kính cẩn nói: "Sư huynh, Tổng sư tỷ có thư một phong để cho ta chuyển giao cho ngươi."

"Nha" Liễu Nhất Bạch nghi ngờ đem thư thủ hạ, hỏi "Ngươi là Lạc Hà Môn đệ tử "

"Đúng, sư huynh, tại hạ sư tôn là Dung Văn Hạc." Trang phục nam tử kính cẩn thi lễ một cái, xoay người rời đi.

Liễu Nhất Bạch nửa tin nửa ngờ, đem thư mở ra sau, bên trong đúng là Tổng Bay Nhận chữ viết, phía trên chỉ có vền vền mấy lời, "Tiểu sư đệ, cha ngươi bị thương nặng, mau trở về."

Có gì đó quái lạ! Liễu Nhất Bạch mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, sư phụ mạnh mẽ như vậy thực lực, làm sao có thể người bị thương nặng trừ phi là tao ngộ nhiều tên thực lực tương đương cao thủ vây công, nhưng là lớn như vậy chuyện tại sao trên giang hồ một chút tiếng gió cũng không có.

Nhưng là phong thư này, đúng là Sư Tỷ chính tay viết viết, nàng cũng sẽ không dùng sư phụ tới đùa.

Liễu Nhất Bạch suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định trở về sơn môn, ngược lại bây giờ tạm thời cũng không biết như thế nào đối mặt Lạc Dương Vương phủ người, chẳng đi về trước nhìn một chút. Quyết định chủ ý, hắn không dám trì hoãn, trực tiếp hướng Lạc Hà Sơn phương hướng đi tới.

Mặc dù Liễu Nhất Bạch không có đạt tới một bước gần dặm kinh khủng cảnh giới, lại vẫn như cũ là không tiêu tốn bao nhiêu thời gian, tại rạng sáng ngày hôm sau cũng đã chạy tới Lạc Hà Sơn chân núi. Tại đi tới chân núi cạnh giòng suối nhỏ lúc, thần sắc hắn động một cái, ngừng lại, hắn nhìn bên dòng suối thành hàng cây liễu suy nghĩ xuất thần, hắn nhớ sư phụ đã nói với hắn, năm đó chính là ở chỗ này một gốc dưới cây liễu nhặt được hắn. Thời gian thấm thoát, mười mấy năm trôi qua, hắn lại trở về nơi này, trở lại lúc ban đầu địa phương.

Nơi này là có phải có mẫu thân lưu lại vết tích nàng có phải hay không cũng ở đây chảy nhỏ giọt chảy xuôi nước suối cạnh nghỉ chân, đem hắn đặt ở dưới cây liễu có phải hay không cũng sẽ không bỏ cũng sẽ đau lòng

Hắn từ từ nhắm hai mắt lại, một đầu đâm vào rồi giòng suối nhỏ bên trong.

...

Lạc Hà Môn

Lạc Hà Môn tuy là Tứ Đại Môn Phái bên trong thực lực yếu nhất, nhưng nội tình lại không kém hơn còn lại ba môn phái. Tại đỉnh núi có tổ sư năm đó bày Kỳ Môn Độn Giáp trận pháp, đừng nói là người bình thường, coi như là đến Tổng Sư cảnh giới cao thủ chằm vào bên trong cũng rất khó đi ra. Đây là vì cái gì Lạc Hà Môn mặc dù một mực xử là thế yếu, lại cho tới bây giờ không có môn phái dám có ý đồ với nó nguyên nhân.

Ngày nay đêm, ngay cả một đám mây cũng không có,

Không trung lam trong suốt sáng. Trăng sáng giống như một cái mới cưới tới nàng dâu, mới vừa từ Đông Thiên bên thẳng lên đến, liền lại xấu hổ đất chui vào lá cây một dạng trong giấu. Những thứ kia trừ mặt lá thông, giống như là một cái dòng chảy, cả ngày lẫn đêm sa sa sa, sa sa sa, tại mọi người không nhìn thấy địa phương, bình tĩnh lại vang dội chảy. Ánh trăng trong ngàn trang sức mùa xuân bầu trời đêm, cũng trang sức đất đai. . .

Dưới ánh trăng, một cái khỏe mạnh bóng người đột nhiên lộ đầu ra, hắn hạ thấp giọng, hướng rồi nói ra: "Đi theo ta đi, ngàn vạn lần không nên đi nhầm, lập tức sẽ trời đã sáng, chúng ta dành thời gian."

Nói xong, thân hình hắn quái dị bên trái một bước, bên phải một bước dịch chuyển về phía trước đi.

Đen nhánh trong rừng cây đột nhiên toát ra không mấy cái bóng đen, đi theo đạo kia khỏe mạnh bóng người dung nhập vào trong bóng đêm. Đi chừng nửa giờ, tất cả mọi người mới toàn bộ theo có bày trận pháp trong rừng đi ra, ngược lại không phải là nói trận pháp có cao thâm cỡ nào phức tạp, mà là tới quá nhiều người, tối om om một chèn chúc thành một mảnh, chỉ có trong tay rét lạnh đao kiếm phát ra từng tia ánh sáng.

Lúc này, một vệt bóng đen theo trong đám người tách mọi người đi ra, hắn đem mặt sắc mặt nạ kéo xuống, hướng về phía đạo kia khỏe mạnh bóng người thấp giọng nói: "Rất tốt, tiểu tử, ngươi lập công lớn. Chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi."

"Nếu như các ngươi thất bại, ta thì xong rồi." Nùng nịu bóng người thanh âm có chút khàn khàn.

"Yên tâm đi, lần này chúng ta tinh anh dốc hết, đợi ngày mai mặt trời mọc trên giang hồ liền lại cũng không có Lạc Hà Môn rồi." Bóng đen âm trầm trầm cười nói, sau đó hắn phát phát tay, khó nén hưng phấn trong lòng, "Bên trên, giết đi vào."

Tất cả mọi người ăn ý không có phát ra một tia âm thanh, đi theo đạo hắc ảnh kia hướng Lạc Hà Môn trước sơn môn bay đi.

Trước sơn môn có lưỡng người đệ tử tại gác đêm, thường xuyên khô khan nhằm chán thời gian làm bọn hắn buồn ngủ, bọn họ cũng không biết trong môn cho trường lão tại sao phải nhường bọn họ gác đêm, phái này bên trong trận pháp đủ ngăn trở một số cao thủ rồi, bọn họ tại trông coi một chút ý nghĩa cũng không có.

"Nhanh lên một chút trời sáng đi, mệt không được." Một người trong đó đệ tử ngáp một cái, nói.

"Đứng. . . A. . ." Khác một người học trò vừa định đáp lời, lại liếc mắt liếc đến trong bóng đêm kia vô số người quần áo đen còn rét lạnh bình khí, hần còn đến không kịp lên tiếng, một đạo tòi luyến rồi độc Phi Tiêu đã đâm vào hần cổ họ.

"Sur đệ. . ." Một người khác kinh hãi, xoay người muốn trốn, sau lưng vô số Phi Tiêu lập tức ở trên người hần đâm vô số cái lỗ thủng.

Trực tiếp đánh lên vào Lạc Hà Môn bên trong, phía trước nhất bóng đen ngửa mặt lên trời thét dài, cuộn cuộn Âm Ba đình tại nhứt óc, "Giết, nam không chừa một mống, nữ tùy các người xử trí."

"Ha ha ha ha. . ." Hần lảng không lên, một kiếm hướng treo cao tại cửa chính điện trước một khối viết "Nhân gian chính đạo" bằng hiệu chém tới. . .

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Nguyên do

"Nhân gian chính đạo" bốn chữ chia ra làm hai, ngói vụn, mặt gỗ Tứ từng bước, đầy trời bụi mù cuộn tất cả lên.

Ở nơi này còn lúc, gió nổi mây phun, thiên địa thất sắc, trên trời Phù Vân tựa hồ trong phút chốc bị mực nhuộm bình thường, một mảnh đen nhánh, toàn bộ đỉnh núi lâm vào trong bóng tối.

Cường Phong giận lên, bóng tối bao trùm đất đai, toàn bộ Lạc Hà Môn không khí trầm lặng, tối từ địa ngục tà ác Chúa Tể phảng phát hồi phục rồi đất đai.

Vô tận trong hư không tối tăm đột nhiên hiện ra hơn hai mươi đạo thân ảnh, bọn họ đứng thành một hàng, đứng chấp tay, trên mặt khó nén vẻ hung phần.

Nổ rung trời trực tiếp đem trong ngũ say Lạc Hà Môn đệ tử, bọn họ hốt hoảng từ trên giường bò dậy, cảm vũ khí tốt hướng phía ngoài chạy đi.

"Ha ha ha ha, Lạc Hà Môn người đâu còn chưa cút đi ra nhận lấy cái chết." Một đạo thân ảnh tiến lên một bước, tùy tiện cười nói.

"Ha ha, bọn chuột nhắt phương nào quấy nhiễu người thanh mộng" một đạo nhân nhật âm thanh âm vang lên. Tại trên chính điện phương, xuất hiện sáu bóng người, cầm đầu đúng là Lạc Hà Môn chủ môn Lâm Văn Trùng, đi theo phía sau theo thứ tự là Tổng Nhất Phi, Dung Văn Hạc năm Đại Trưởng Lão.

"Lâm chủ môn phong thái như cũ a, đại họa lâm đầu lại lâm nguy không loạn, thậm chí còn có thể nằm mơ, tại hạ thật là bội phục a." Đạo thân ảnh kia cười ha ha, trên nói.

"Các người là người nào" Lâm Văn Trùng mây trôi nước chảy, Dung Văn Hạc nhưng là người nóng tính, chứng kiến hai mươi mấy vị Tông Sư lặng yên không một tiếng động liền đi tới bên trong môn phái, hần cũng không khỏi có chút bối rối.

"Cho trưởng lão không cần phải sợ, người có phải hay không nghĩ (muốn) hỏi chúng ta, làm sao có thể tại không kinh động các người dưới tình huống cứ như vậy tiến vào. Cũng được, xem ở người sẽ chết phân thượng, sẽ nói cho người biết đi." Đạo thân ảnh kia cười khê, đi xuống phương một chỉ, nói: "Nên đến phiên người."

Lâm Văn Trùng đám người theo ngón tay hần phương hướng nhìn, đồng người bên trong đột nhiên chậm rãi đi ra một đạo thân ảnh, chính là trước kia dẫn mọi người đi vào người. Hần từng bước từng bước đi tới năm người phía dưới, khà khà cười nói: "Ta chờ đợi ngày này đợi vài chục năm rồi, hôm nay rốt cuộc đến lúc, ha ha ha ha. . . ."

Tổng Nhất Phi chau mày, hần hơi biến sắc mặt, chỉ đạo thân ảnh kia, không xác định nói: "Diệp Chuẩn, là người sao "

Khỏe mạnh bóng người thân thể cứng đờ, chợt hần chậm chạp đem mặt sắc mặt nạ kéo xuống, bất đắc dĩ cười nói: "Sur phụ, vẫn bị người nhận ra."

"Tại sao. . ." Tổng Nhất Phi hay lại là khó tin.

"Người tên nghiệp chương này, lại dám câu dẫn Ma Giáo tấn công sơn môn." Dung Vân Hạc tức cả người run rẩy, hấn không nghĩ tới cái này dẫn người trong ma giáo vào sơn môn lại là phái nội đệ tử.

"Sự phụ, thật xin lỗi." Diệp Chuẩn đối với (đúng) Tống Nhất Phi xin lỗi cười một tiếng, mà phía sau sắc dữ tợn nhìn Dung Vân Hạc, lạnh lùng nói: "Người cái này ngụy quân tử còn có mặt mũi nói chuyện, còn nhớ năm đó Diệp gia diệt môn thảm họa sao "

Dung Vân Hạc cùng Lâm Văn Trùng đều là sắc mặt cứng đờ, chợt Dung Vân Hạc tức giận nói: "Người đang nói bậy bạ gì "

"Ha ha, chuyện cũ năm xưa chắc hẳn người đã sớm không nhớ được đi, chính là một cái Diệp gia người khẳng định cũng không để vào mắt. Ta nói như thế, hơn mười năm trước, Cha ta ngoài ý muốn phá vỡ người và trong thành Kim Lăng một nơi am ni cô một cái ni cô chuyện tốt, ha ha, đường đường Lạc Hà Môn trưởng lão, lại cùng một cái ni cô câu thả, người sợ Cha ta đem chuyện này lan rộng ra ngoài, người lại đem cả nhà của ta toàn bộ giết. . . . Diệp gia bảy mươi năm miệng ăn a, đều là từng cái tươi sống sinh mệnh, mà người, Dung Vân Hạc, người vì che giấu người chuyện xấu lại làm ra như làm cho nhân thân cộng phần sự tình, người chết cũng không nghĩ tới, ta ra ngoài cùng những đứa trẻ khác chơi đùa tránh thoát một kiếp này đi "

Diệp Chuẩn cười thâm, tiếp tục nói: "Mà ta, cái đó may mắn tránh qua một kiếp này Diệp gia huyết mạch duy nhất, tại Cha ta bên cạnh thi thể thấy được mấy chữ bằng máu, phía trên liền viết người Lạc Hà Môn Dung Vân Hạc chó tên. Ha ha ha ha. . . . May mà sự phụ ta đem ta thu nhập Lạc Hà Môn bên trong, ta mới có thể Ẩn Núp tới hôm nay, mà hôm nay, ta liền muốn người nợ máu trả bằng máu."

Dung Vân Hạc sắc mặt trắng bệch, Tống Nhất Phi trở nên dài lão thần sắc khê biến, đều nhìn ra Diệp Chuẩn nói không ngoa.

"Ha ha, thật là đặc sắc một màn a." Vừa mới đạo thân ảnh kia cổ liễu cổ bàn tay, một mặt hài hước nhìn sắc mặt tái xanh Lâm Văn Trùng, cười nói: "Không biết giờ phút này Lâm chương môn còn có thể giống như vừa mới như vậy trấn định sao "

"Tần Ngao Thiên,

Chúng ta Lạc Hà Môn chuyện còn chưa tới phiên các người Văn Hương Cốc tới nói này nói kia." Lâm Văn Trùng bực tức phát tay áo, hừ lạnh nói.

"Ta nhỏ vào, các người những thứ này tự xưng là là võ lâm chính đạo ngụy quân tử, dám làm không dám chịu, lão phu thật là cho người cảm thấy xấu hổ." Lại trên một người trước, nổi giận quát nói.

"Vệ huynh, câu chuyện cũng nghe xong, chúng ta động thủ đi." Tần Ngao Thiên đối với (đúng) kia đứng ra người nói.

Lần này hấn và Khô Cốt Môn Tông Chủ Vệ cách liên hợp xuất thủ, trong môn tinh anh dốc hết, là chính là một lần hành động công phá Lạc Hà Môn. Gần đây khoảng thời gian này, bọn họ đã bị diệt nhiều lần tiểu môn tiểu phái, cái này còn là lần đầu tiên cảm Lạc Hà Môn như vậy vật không lồ khai đao. Nói bất hưng phần là giả, bọn họ chờ đợi ngày này đợi quá lâu.

"Được, Tần huynh, Dung Vân Hạc tiểu tử này liền giao cho ta." Vệ cách người mặc rộng thùng thình đạo bào, trên mặt tất cả đều là vẻ giận, mặc dù hấn là như vậy cái thập ác bát xá người, nhưng hấn chính là không ưa Dung Vân Hạc loại này làm chuyện xấu lại lại sắp xếp gọn người ngụy quân tử, hấn không suy nghĩ nhiều, thứ nhất liền muốn trước tiên đem Dung Vân Hạc làm thịt.

"Ừ, Lâm chương môn, chúng ta đây liền qua mấy chiêu đi. " Tần Ngao Thiên theo Tống Nhất Phi đám người trên mặt từng cái quét qua, cuối cùng cố định hình ảnh tại Lâm Văn Trùng trên người.

Tần Ngao Thiên tâm lý âm thầm đang chờ Vệ cách không từ tế, cố ý chọn một Dung Vân Hạc, lại đem Tống Nhất Phi cho cháy ra, trên giang hồ người nào không biết Quân Tử Kiếm mới là Lạc Hà Môn võ công đứng đầu Cao hơn một cấp người, bất quá may hấn còn còn lại lựa chọn.

"Các người cùng tiến lên, hãy mau đem bọn họ tru diệt." Tần Ngao Thiên đối với (đúng) sau lưng hơn hai mươi đạo thân ảnh phân phó nói, rồi sau đó hóa thành một vệt sáng chạy thẳng tới Lâm Văn Trùng đi.

Hai mươi mấy đạo bóng người trong nháy mắt phân làm vài cở, mỗi người hướng Tống Nhất Phi trở nên dài lão bay đi.

Bên dưới đệ tử cũng không dám roi ở phía sau, chứng kiến song phương đầu não đều đã chiến đấu đến cùng một chỗ, bọn họ cũng hưng phấn hướng Lạc Hà Môn đệ tử phóng tới, vừa mới, trong môn trưởng lão có thể nói rồi, nam không để lại, nữ tùy tiện xử trí, này có thể nhường cho Văn Hương Cốc đệ tử hưng phấn không thôi, bọn họ trong ngày thường nơi nào chơi qua Lạc Hà Môn đệ tử a, bây giờ cơ hội tốt cuộc đã tới, người người đều khiến cho ra tất cả vốn liếng, lại đem Lạc Hà Môn đệ tử giết liên tục bại lui.

Lạc Hà Môn bên trong, hào quang rực rỡ, vô cùng kiếm khí khắp nơi ngang dọc, kiếm gãy, vỡ đao roi xuống đầy đất, cụt tay, tàn chân trên không trung quăng đi, cuốn cuộn huyết lãng trên không trung phọt ra, máu tươi tung tóe, huyết vụ tung bay, nồng đậm gay mũi mũi máu tanh người khác muốn ói.

Khô Cốt Môn người hưng tàn nhất, bọn họ phi thường hưởng thụ loại này máu tươi tung tóe vui vẻ, từng thanh Cốt Kiếm theo Lạc Hà Môn đệ tử lỏng ngực xuyên qua, mang theo từng miếng huyết vũ.

.....

Liễu Nhất Bạch theo trong suối phóng lên cao, toàn thân hấn đã sáng bóng như ngọc, ngoại trừ quang ngọc ngọc đỉnh đầu nhìn có chút đột ngột, cả người giống như một chuỗi mũi nhọn sáng chói lợi kiếm, hấn nhìn đỉnh núi phương hướng, đồng tử hơi co lại, tại trong hư không bước ra một bước, cả người đã biến mất không thấy gì nữa.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: 1 quyền

Lạc Hà Môn mặc dù là chính đạo tứ đại trong phái yếu nhất một cái, bây giờ thế cục hoàn toàn là nghiêng về đúng một bên. Nhưng tốt xấu lạc đà gầy so ngựa còn lớn, vốn là bọn họ không đến nỗi bị Văn Hương Cốc, Khô Cốt Môn hai phái đánh chặt vật như thế, chủ yếu vẫn là bởi vì Ma Giáo hai phái mưu đồ đã lâu, chiếm hết tiên cơ, Lạc Hà Môn vội vàng không kịp chuẩn bị, thêm nữa đối phương số người là bọn hắn gấp mấy lần trở lên, dưới tình huống này, bọn họ đã sớm đánh mất ý chí chiến đấu.

Môn phái nào lòng trung thành, vinh dự cảm giác, tại sinh mệnh trước mặt, cũng để cho hắn gấp quỹ đi đi.

Lâm Văn Trùng đám người nóng nảy vạn phần, lại khổ nỗi không phân thân ra được, chỉ có thể tro mắt nhìn đệ tử trong môn từng cái bị tàn sát. Tình hình chiến đấu nhất là kịch liệt, nhất là Tổng Nhất Phi bên này, một mình hắn đối mặt năm tên Tổng Sư, giờ phút này, hắn vật áo sớm bị huyết thủy làm ướt, có địch nhân, cũng có chính hắn.

Trong năm người là hai người cho Tổng Nhất Phi mang đến áp lực cực lớn, bọn họ một cái mặt trắng không có râu, giống như Nho Sinh bình thường, một người khác là cùng hắn cực đoan, mặt đầy roi quai hàm râu, nhất phái phóng khoáng vẻ, hai người đều giống cổ không sóng, mỗi lần đều là tại hắn ứng tiếp không nổi đang lúc trong bóng tối cho ra một kích trí mạng.

Trong môn ba vị trưởng lão khác đã sớm bị Ma Giáo cao thủ vây xem tới chết, những thứ kia chiến thắng Tổng Sư tại kết thúc chiến đấu sau lại Bay xông xông phía dưới, hiệp trợ bọn đệ tử trong môn phái đối với (đúng) Lạc Hà Môn đệ tử mở ra tru diệt.

Phía dưới, đệ tử bình thường giữa chiến đấu thảm thiết hơn, trên đất thi thể đã sớm chất đông như núi, huyết thủy thậm chí lan tràn đến từng cái dưới chân. Ở bên này chiến trường, trong đám người một đạo bóng người màu đỏ nhất là thu hút sự chú ý của người khác, hắn qua lại tại Ma Giáo trong hàng đệ tử, mỗi một đánh xuống đều có mấy người thân dị xử.

Ma Giáo bên này Tổng Sư cao thủ rất nhanh liền chú ý tới bên này tình huống, bọn họ phân ra ba người, trực tiếp xông về phía cái đó đã giết đồ mất hồng y nữ tử.

"Tôn Tĩnh Hương, nếu như ngươi không nghĩ con gái chết ở trước mặt ngươi, hãy mau dừng tay." Lúc này, tại Lạc Hà Môn bên này trong trận doanh truyền ra một tiếng cười khê.

Tôn Tĩnh Hương vừa đánh vừa lui, nàng tìm theo tiếng nhìn lại, nhất thời trong lòng chợt lạnh, chỉ thấy phía sau nàng Mộ Tu Hàn nắm đem cái muỗng gác ở Tổng Bay Nhận trắng nõn nơi cổ, chính tựa như cười mà không phải cười nhìn nàng.

Ngay tại nàng phản thân đang lúc, một tên Tổng Sư bàn tay đã dán lên nàng ngực. Nàng nhất thời như bị sét đánh, thân thể như chặt đứt tuyến chỉ diên ở giữa không trung ho ra búng máu tươi lớn sau lộ vẻ bi thảm mới ngã xuống đất. Nàng giùng giàng bỏ dậy, lại liên tục phun ba ngụm lớn máu, hai mắt tròn tròn tròn mắt nhìn Mộ Tu Hàn, lạnh lùng nói: "Mộ Tu Hàn, ngươi đây là ý gì "

"Ha ha, có phải hay không rất thất vọng ngươi không nghĩ tới ngươi tương lai con rể lại đột nhiên đối với (đúng) con gái của ngươi huy động Đồ Dao phải không có phải là kỳ quái hay không ta đường đường Vạn Kiếm Tông Tông Chủ vì sao lại đột nhiên làm như vậy" Mộ Tu Hàn đỡ Tổng Bay Nhận, từng bước từng bước đi về phía Tôn Tĩnh Hương, hắn nhìn chung quanh một bên tình huống chung quanh, chắc chắn Lạc Hà Môn đã hết cách xoay chuyển sau đó, cười nhạt nói: "Ngược lại sau này lại cũng không có Lạc Hà Môn, nơi này sẽ không lưu lại một cái người sống, ta cho ngươi biết cũng không sao, kỳ thực ta là Văn Hương Cốc Đại sư huynh. Ha ha ha ha. . . . Có phải hay không thật bất ngờ "

Mộ Tu Hàn là thực sự vui vẻ, hắn thích nhất chứng kiến liền là người khác tuyệt vọng đáng vẻ. Trước đây, hắn cũng giống vậy thấy được Tổng Bay Nhận tuyệt vọng đáng vẻ, loại cảm giác này rất tuyệt vời, bây giờ một lần nữa việc trải qua, hắn nhất thời cảm giác mình giống như tại trong mây giống như, phiêu phiêu dục tiên, không nói ra sung sướng.

Lớn chừng hạt đậu nước mắt theo Tổng Bay Nhận khoe mắt chảy xuống, ngay mới vừa rồi, Mộ Tu Hàn tới phòng nàng tìm được nàng, hơn nữa thẳng thân thân phận của mình.

Một khắc kia, nàng lòng như tro nguội.

Bây giờ, nàng có, chẳng qua là tuyệt vọng.

Nàng chẳng qua là hối hận, ban đầu không có nghe theo tiểu sư đệ khuyến cáo, chính là vì cái này mặt người lòng thú nam nhân, nàng hung hăng đâm tiểu sư đệ một kiếm, nàng thanh kiếm đâm vào thân thể của hắn, đem hắn tâm vận hiểm vỡ.

Tại Mộ Tu Hàn một chữ cuối cùng nói xong, Tôn Tình Hương đã mặt xám như tro tàn, nàng chán nản liếc nhìn Tống Bay Nhạn, lại nhìn một chút bị người vây công Tống Nhất Phi, nàng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

"Ha ha, thật là không có ý tứ a. Còn muốn nhìn một chút trên giang hồ tính khí táo bạo Tôn Tình Hương là thế nào kêu la như sấm, là thế nào quở trách ta cái giang hồ này thứ bại hoại, xem ra, ta phải thất vọng." Mộ Tu Hàn dừng một chút,

Đối với (đúng) vậy ở Tôn Tình Hương bên người ba cái Tông Sư gật đầu một cái, nói: "Giết."

Ba người đồng loạt về phía trước, bước chân đạp trên mặt đất, toàn bộ Lạc Hà Phong đội lên phảng phất đều đi theo run rẩy động, một luồng áp lực cực lớn tự ba vị trên người ông già tản ra mà ra, hướng Tôn Tình Hương vọt tới.

Nhưng là đang lúc ấy thì, một luồng bàng bạc đại lực tự quần sơn chỗ sâu thấu qua mà ra, khiến cho tại phía xa Lạc Hà Sơn đỉnh núi mọi người cảm thấy một luồng khôn kể sợ hãi, uy thế như vậy làm Phàm Trần cao thủ khó mà thích ứng.

Một bóng người từ phương xa thâm sơn bay lên, rồi sau đó hướng nơi này nhanh bay tới, trên đỉnh núi mọi người thất kinh thất sắc.

"Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch trở lại, hôm nay chính là các ngươi Từ Kỳ." Bóng người chớp mắt gần đến, từ không trung bay xuống đỉnh núi.

Nghe được câu này, toàn bộ còn sót lại Lạc Hà Môn đệ tử tất cả la thất thanh.

"Là Liễu sư huynh, Liễu sư huynh trở lại. . . ."

"Liễu sư huynh, thật là ngươi sao "

"Liễu sư huynh trở lại, chúng ta được cứu rồi, Lạc Hà Môn được cứu rồi."

.

Mọi người đều kích động, hưng phấn không thôi, nhìn ở phía trời xa kia cái bóng người, trên mặt mọi người tràn đầy vẻ sùng kính.

Lâm Văn Trùng, Dung Văn Hạc sắc mặt đông lại một cái, không nghĩ tới tại môn phái nguy nan nhất thời điểm lại là cái này ly Kinh phản Đạo đệ tử trở lại, muốn cứu bọn họ, ngăn con sông dữ.

Tống Nhất Phi thấy người vừa tới sắc mặt vui mừng, ngay sau đó lại vừa là buồn bã, hắn quá rõ cục thế trước mắt rồi, coi như hắn cái này có tiền đồ nhất đệ tử trở lại, cũng không sửa đổi được Lạc Hà Môn bị diệt vận mệnh.

Liễu Nhất Bạch rơi vào Tôn Tình Hương trước mặt, lạnh lùng nhìn chăm chú trước mặt Mộ Tu Hàn.

Mộ Tu Hàn có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh thì phục hồi tinh thần lại, Liễu Nhất Bạch mặc dù có thể chạy về, vốn chính là hắn kiệt tác, hắn liền là muốn cho Liễu Nhất Bạch nhìn tận mắt hắn toàn bộ thân nhân chết ở trước mặt hắn, khiến hắn nhìn sinh ra hắn nuôi nấng hắn môn phái biến mất.

"Ngươi rốt cuộc đã tới, ta nhưng là các loại (chờ) thật là khổ cực a, ha ha." Mộ Tu Hàn nhẹ nhàng liếm môi một cái, cười nói.

Liễu Nhất Bạch nhắm mắt, vừa tàn nhãn mở ra, đen bóng ánh sáng chói lọi người hai mắt, từng tầng một nồng đậm hắc khí tựa như Mặc Vân bình thường tự thân thể của hắn tràn ra.

Hắn cảm giác thân thể vô cùng sáng khoái, giống như ăn nhân sâm quả bình thường thoải mái, toàn thân lỗ chân lông phảng phất đều trương khai, lực lượng ở trong cơ thể hắn tuôn ra. Hắn biết đây không chỉ là hắn lực lượng, càng là Ma Huyết lực lượng.

Lúc này này tí ti Ma Khí liền giống như thuốc dẫn bình thường đốt trong cơ thể nó tích chứa lực lượng khổng lồ, khiến cho hắn cảm giác trong cơ thể mình lực lượng sôi trào mãnh liệt, to lớn tiềm lực đang bị kích hoạt.

Hắn đâm ra một quyền, đỉnh núi cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét, cây cối bái phục, đứng tại phía trước nhất một cái Tông Sư nhất thời bị đánh nát bấy, huyết thủy, cục thịt từ giữa không trung gấp hạ xuống, huyết vụ tràn ngập ở chân trời.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Chương 226: Thế gian lại không Lạc Hà Môn

"Đều lui sau, hần đi là thượng cổ Vô Tu Đoán Thể con đường, cùng hần kéo dài khoảng cách, dùng kiếm Khí Trảm hần." Mộ Tu Hàn không nghĩ tới Nhất Bạch nói động thủ liền động thủ, giờ phút này, đối mặt quả quyết sát phạt Liễu Nhất Bạch, hần trong lòng cũng là truyền hình trực tiếp sờ.

Hần dùng dao găm đỡ Tống Bay Nhạn nhanh chóng lui về phía sau đi, Văn Hương Cốc, Khô Cốt Môn hai phái còn thừa lại Tông Sư cao thủ lập tức hướng bên này dựa vào, chừng tám gã Tông Sư cao thủ đem Liễu Nhất Bạch vây quanh, này đủ để chứng minh Liễu Nhất Bạch kinh khủng cùng bọn họ đối với hần coi trọng.

Lạc Hà Môn đệ tử bên này lần nữa dấy lên cầu sinh, ở tại bọn hần nhìn thấy Liễu Nhất Bạch một quyền đem một tên trong mắt bọn họ cao thủ tuyệt đỉnh nổ thời điểm, loại này càng thêm mãnh liệt.

"Liễu sư huynh vô địch, chúng ta ngăn cản" một cái Lạc Hà Môn đệ tử một kiếm đem đối thủ đầu chém xuống, đối với (đúng) những sư huynh đệ khác hưng phấn hô. Nhưng là hần lời còn chưa nói hết, một đạo ác liệt kiếm khí đã vạch qua hần cổ họng, hần thống khổ che cổ họng, định khiến ẩm áp huyết thủy không theo hần đã nổ tung mạch máu chảy ra.

Nhưng là hết thảy các thứ này đều là phí công, hần trong con ngươi thoáng qua một cái bóng mờ, kia là một vị Tông Sư, hần trước khi chết rõ ràng thấy được người tông sư kia trong mắt cười nhạt, xem thường, tại hần ngã xuống đất đang lúc, người tông sư kia điên cuồng thu cất đệ tử bình thường tính mạng.

Đúng đầu làm người tuyệt vọng là, trên sân cũng không chỉ một mình hần, không dưới mười hai tên Tông Sư gia nhập tru diệt trong trận doanh, hơn nữa Văn Hương Cốc, Khô Cốt Môn hai phái bên trong mấy cái vừa mới đạt tới Tông Sư cảnh giới cao thủ thanh niên, tình thế hoàn toàn là nghiêng về đứng một bên.

Lạc Hà Môn trong hàng đệ tử thiên phú cao đệ tử Tự Nhiên cũng không phải số ít, nhưng đạt tới Tông Sư cảnh giới cũng liền lác đác mấy người, bọn họ là Ma Giáo cao thủ nhất là coi trọng đối tượng, bọn họ không chút lưu tình, mỗi lần đều là ba cái đến năm cái Tông Sư đồng loạt ra tay vây công, trong thời gian ngắn nhất đem Lạc Hà Môn trong hàng đệ tử Tông Sư cao thủ tiêu diệt.

Liễu Nhất Bạch khí thế nhảy lên tới cực điểm, nhắc chân bước về phía trước một bước, "Dùng" một tiếng vang lớn, toàn bộ đỉnh núi đều run một cái. Hần trở mắt sắp nứt, hần biết, nhất định phải hãy mau đem trước mắt này tám cao thủ giải quyết, nếu không Lạc Hà Môn đệ tử một cái đều không sống được.

Trong mắt của hần tia máu chợt lóe, chung quanh thân thể phảng phất có oan hồn ngưng tụ, phảng phất quỷ khóc sói tru bình thường, tiếng huyết gió thê lương, ai uể. Thân thể của hần phát ra chói mắt huyết hồng ánh sáng, đem mọi người không mở mắt ra được, tầng tầng kiếm khí màu đỏ như máu từ trên người hần hướng ra phía ngoài khuếch tán, phảng phất sương mù bình thường. Liễu Nhất Bạch bị nồng đậm kiếm khí màu đỏ ngòm bao vây, bị tầng tầng bọc ở trung ương.

Tất cả mọi người đều rung động dị thường, có Ma Giáo thế hệ trước cao thủ tự lẩm bẩm: "Thượng cổ Vô Tu thần thông 'Lấy thân ngưng tụ kiếm'". Hần bây giờ chính là một chuỗi xuất thế bảo kiếm, không thể địch lại được, không thể địch lại được a."

Vậy hần lại tám gã Tông Sư cao thủ càng là vô cùng rung động, lấy bọn họ kiến thức ngay từ lúc Liễu Nhất Bạch vừa mới có chút dị động lúc liền phát hiện truyền thuyết này Trung Thần Thông. Bọn họ hiện tại tâm tình trừ khiếp sợ ra hay lại là khiếp sợ, nếu như còn có một tia khác tâm tình ở bên trong nói, đó chính là ghen tị. Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới người trẻ tuổi trước mắt kia sẽ đi bên trên trong truyền thuyết Vô Tu con đường, càng là luyện được kinh khủng thần thông, đây tuyệt đối là một loại chấn cổ thức kim thần thông, khí lực luyện đến mức tận cùng người, lấy thân Hóa Kiếm, chính là phá không phi tiên cũng có thể.

Liễu Nhất Bạch khoe miệng chứa đựng cười lạnh, hần lấy Lôi Đình Chi Thể chớp mắt liền đến vọt tới trong tám người thực lực yếu nhất một cái Tông Sư trước mặt.

Kia người cả kinh thất sắc, hai tay của hần cùng vung, một mảnh màn ánh sáng màu xanh lam chắn trước người hần, giống như một mặt quang thuẫn đưa hần hộ nghiêm nghiêm thật thật.

Liễu Nhất Bạch liền giống như một cái nhân hình Bạo Long, trực tiếp lên trên đụng vào.

"Oanh "

Tại rung trời vang lớn trong tiếng màn sáng bề tan tành, cả người hần trực tiếp theo người tông sư kia trong thân thể xuyên qua.

Còn lại bảy tên Tông Sư cao thủ trở mắt ghen hòng, đây chính là Tông Sư a, không phải trên giang hồ Phi Phi mới hiện đi một chút vách tường vô giả cấp thấp, đó là thế gian không địch giống như tồn tại a, bây giờ, một cao thủ như vậy lại như trẻ con yếu ớt, chẳng qua là tượng trưng vùng vẫy bên dưới cũng đã chết oan uổng, trong lòng bọn họ dâng lên một loại cảm giác quái dị, đó chính là —— trước mặt người tuổi trẻ, không thể chiến thắng.

"Hắn cũng không phải là vô địch, cùng nhau ở phía xa dùng kiếm tức xóa bỏ hắn, đừng cho hắn một một kích phá cơ hội.

" xa xa, Mộ Tu Hàn kịp thời nhắc nhở.

Bảy người có thể trở thành Tông Sư cao thủ, ý thức chiến đấu không có chút nào sẽ kém, bọn họ lập tức tỉnh ngộ lại, phân làm bảy con, kiếm khí trong tay như thực chất biến hóa giống như phá thể mà ra, thẳng tắp hướng Liễu Nhất Bạch chém tới.

Lạc Hà Sơn đỉnh vang lên vô số âm thanh tiếng sấm, dao động mọi người tại đây tai xương sắp nứt. Không vài đạo kiếm khí tự không trung hướng khắp nơi bắn ra, tất cả mọi người đã lui về phía sau ra rất xa, thế nhưng sáng chói kiếm khí hay lại là bị thương thật là nhiều người. Bị kiếm khí xuyên thủng bả vai, trợ thủ đắc lực trực tiếp rớt xuống đất, bị xuyên thủng Trái Tim lập tức chết oan uổng. Chỉ một thoáng đỉnh núi quần hùng vô số tử thương, kêu khóc, tiếng rống giận bên tai không dứt.

Cùng lúc đó, Liễu Nhất Bạch lại chém giết hai gã Tông Sư cao thủ, tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ cần bị gần người, không phải là bị gọt roi đầu chính là bị móc ra Trái Tim.

Tại còn lại năm tên Tông Sư kinh hồn bạt vía đang lúc, lại có mười mấy Tông Sư cao thủ sắc mặt nghiêm túc đứng ở gần bọn họ. Đứng ở trên là Tử Thi, Lạc Hà Môn nam đệ tử đã toàn bộ bị giết sạch, Nữ Đệ Tử phần lớn bị bắt làm tù binh. Bọn họ vốn tưởng rằng bắt vào tay một chuyện, nhưng bây giờ đột nhiên tự nhiên đâm ngang, bọn họ chỉ có thể chạy tới cùng năm tên cao thủ cùng nhau vây giết Liễu Nhất Bạch.

"Tốt lắm, các huynh đệ, là thời điểm cho bọn hắn nhìn trận trò kịch vui." Mộ Tu Hàn thấy lớn cục đã định, âm trầm trầm cười nói. Hắn cây chùy thủ theo Tổng Bay Nhận nơi cổ bắt lại, đem nặng quần áo kéo rơi, hướng về phía sau lưng vô số người quần áo đen cười đậm đàng nói: "Trên giang hồ lưng lấy nổi danh 'Quân Tử Kiếm' con gái, các người cố gắng hưởng thụ đi."

"Mộ Tu Hàn, người tìm chết." Liễu Nhất Bạch sắp nứt cả tim gan, trong mắt của hắn huyết quang chớp động, thân thể hóa thành một vệt sáng chạy thẳng tới Mộ Tu Hàn mà tới.

Mộ Tu Hàn hai tay vòng ngực, mây trời nước chảy nhìn hắn, thậm chí không nhúc nhích chút nào xuống.

Một đạo bạch quang ngăn trở lại Liễu Nhất Bạch đường đi, rồi sau đó mỗi cái phương hướng lại có hơn mười đạo ánh sáng đồng thời đánh úp về phía rồi hắn, hắn biết mười mấy Tông Sư cao thủ đưa hắn bao vây. Hắn cho tới bây giờ không có giống như bây giờ tuyệt vọng qua, hơn mười đạo sáng chói kiếm khí phảng phất Lưỡi Hái Tử Thần giống như hướng hắn vùng đến, tản ra khí tức tử vong.

"Oanh "

Ổ vào trong vòng vây Liễu Nhất Bạch ngày bị hơn mười đạo kiếm khí đánh bay lên thật cao, hắn toàn thân trên dưới rách rách rưới rưới, áo quần nát hết, hắn mỗi một tắc da thịt đều đang rỉ máu. Mặc dù giờ phút này hắn khí lực đã đạt đến người thường khó mà tưởng tượng nổi bước, nhưng là đối mặt hơn mười người Tông Sư cao thủ hợp kích, thân thể của hắn cũng là không chịu nổi. Hắn toàn thân trên dưới da mao mảnh mạch máu đều bị bên ngoài vậy cường đại áp lực xé, cả người trên dưới máu tươi chảy đầm đìa, không một tắc da thịt không đang rỉ máu.

Nhưng này đủ để cho hắn khinh thường đương thời rồi, có thể tại mười mấy Tông Sư cao thủ lực tổng hợp một đòn bên dưới thoát sinh, đây quả thực là một cái kỳ tích, bởi vì cho dù là mạnh như Niệm Nhân hòa thượng, Đồ Phu các loại (chờ) tối cao cao thủ cũng chưa chắc có thể làm được.

Đó cũng không phải nói bọn họ tu vi đã không Liễu Nhất Bạch cao, mà là Liễu Nhất Bạch khí lực cẩn thận kinh khủng, dưới bình thường tình huống thật rất khó có người có thể thương tổn đến hắn.

Máu me khắp người Liễu Nhất Bạch từ không trung rớt xuống đất, thật lâu mới từ dưới đất ngời dậy.

Giờ phút này, xa xa bị bắt Nữ Đệ Tử rớt rít không chịu nhục nổi cắn lưỡi tự sát. Đợi Ma Giáo mọi người phản ứng tới, đã có 2 phần 3 Nữ Đệ Tử chết.

"Ngu xuẩn bọn, phong bế các nàng Huyết Đạo." Mộ Tu Hàn bị những thứ này ngớ ngẩn bọn tức không nhẹ, tức miệng mắng to.

Giữa không trung, Tổng Nhất Phi mặt không chút máu, toàn thân hắn đều là vết thương kinh khủng, tại ngực hăng chém ra một kiếm sau, hắn mượn Kiếm Thế thân thể hóa thành một luồng Thanh Yên trực tiếp vọt vào Ma Giáo trong hàng đệ tử, trường kiếm gãy gãy, máu tươi tung tóe, ngăn ngừa chốc lát, thì có mười mấy Ma Giáo đệ tử chết oan uổng, hắn một cái trên người bề tan tành trường bào kéo rơi khoác ở Tổng Bay Nhận trên người, rồi sau đó ôm lấy nàng lắc người một cái lại xuất hiện ở Tồn Tinh Hương trước mặt.

Tồn Tinh Hương hướng về phía hắn khẽ vuốt cảm, vô hạn quyền luyện liếc nhìn Tổng Bay Nhận, lại nhìn mắt bị hơn mười tên Tông Sư vây công Liễu Nhất Bạch, bàn tay nàng nhẹ nhàng đánh vào trên ngực

Sau đó, Tổng Bay Nhận cũng là giống nhau như đúc, khóe miệng chỉ tràn ra một tia máu tươi, phải dựa vào tại Tổng Nhất Phi trong ngực bắt động.

"Ta cả đời này, có lỗi với các người a" Tổng Nhất Phi nước mắt tuôn đầy mặt, nhưng hắn cũng không có qua nhiều già mồm, hắn buông xuống Tổng Bay Nhận, Cấp Tốc hướng Liễu Nhất Bạch bên kia phóng tới.

Một trận gió thu thổi qua, mái tóc dài màu đen của hắn cùng hơi trắng bạch râu dài tung bay theo gió đứng lên, hắn trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Liễu Nhất Bạch, dùng bàn tay dán vào hắn sau lưng, nhẹ giọng nói: "Thật tốt sống tiếp, không nên bị cừu hận che đôi mắt "

Một cỗ cự lực truyền tới, Liễu Nhất Bạch toàn bộ người đã bị đưa tới trời cao, sau đó, trong tay hắn kiếm giờ phút này biến hóa giản dị không màu mè,

hắn cố chấp kiếm, từng bước từng bước hướng Ma Giáo mọi người đi tới.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Ép vào tuyệt lộ

Liễu Nhất Bạch bị đưa lên trời cao, Lạc Hà Môn trong mắt hắn đã biến thành một cái điểm đen nhỏ, chỉ còn lại Thương Mang Kiếm tức tại ngang dọc.

Giọt lớn nước mắt theo hắn khoeo mắt chảy xuống, "Đi mau, giữ được Lạc Hà Môn duy nhất truyền thừa, coi như là sự phụ yêu cầu ngươi." Đây là Tổng Nhất Phi tại đem hắn đưa lên trời cao lúc truyền âm.

Hắn chậm chạp nhắm hai mắt lại, Cấp Tốc hướng núi rơi xuống.

Trên ngọn núi oanh một tiếng vang thật lớn, Tổng Nhất Phi Kiếm Cương bị đánh tan, năng lượng cường đại khắp nơi tàn phá, thân thể của hắn bị dư âm đánh vào té bay ra ngoài. Lâm Văn gió, Dung Văn Hạc sớm bị nhiều tên Tông Sư vây công tới chết, bọn họ đành mở tay, cùng nhau hướng Tổng Nhất Phi công tới.

Rất nhanh, thân thể của hắn tắc nghẽn không có ở vô tận kiếm khí bên trong.

Gió lạnh run rẩy, Tần Ngạo Thiên, Vệ Ly đều bị một ít bị thương nhẹ, nhưng trên mặt bọn họ đều là không che giấu được vui mừng. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Tần Ngạo Thiên mở miệng nói: "Vệ huynh, lần này tập kích bất ngờ, mặc dù chúng ta chết không ít đệ tử, nhưng vẫn cũ không thương tổn đến căn bản, sau ngày hôm nay, Khô Cốt Môn, Văn Hương Cốc nhất định ở trên giang hồ rực rỡ hào quang, thống nhất vô lâm, trong tầm tay, ha ha ha ha."

"Hắc hắc, chuyện này còn may mà ngươi đệ tử đắc ý kế hay a, đây thật là một cái hiếm có nhân tài." Vệ Ly cười hắc hắc nói, ý tứ không hiểu.

Tần Ngạo Thiên trong mắt tinh quang chợt lóe lên, hắn nghe được Vệ Ly trong lời nói có hàm ý, xác thực, tên đệ tử này thật sự là quá mức thông minh, thông minh khiến hắn cũng có chút sợ hãi. Người như vậy, một ngày nào đó sẽ ngự trị ở bên trên hắn.

"Là thời điểm chen ép chen ép hắn. . . ." Tần Ngạo Thiên nhìn một cái xa xa Mộ Tu Hàn, âm thầm suy nghĩ.

Hắn đem Mộ Tu Hàn kêu trước người, phân phó nói: "Liễu Nhất Bạch chạy, ngươi an bài những người này, nhất định phải giết chết hắn chấm dứt hậu hoạn."

"Sư tôn, không cần, đệ tử đã sớm vì hắn chuẩn bị một món lễ lớn, Tự Nhiên có người sẽ ra tay với hắn, chúng ta chỉ cần uống trà xem cuộc vui liền có thể." Mộ Tu Hàn khẽ khom người.

"Nha" Tần Ngạo Thiên ánh mắt sáng lên.

Mộ Tu Hàn liếc liếc mắt xa xa nhìn thi thể đầy đất, khẽ cười nói: "Lạc Hà Môn Liễu Nhất Bạch cấu kết Văn Hương Cốc, Khô Cốt Môn tấn công sơn môn, thí sư, tàn sát vô số đồng môn đệ tử. . . ."

"Ngươi là nói. . . ." Tần Ngạo Thiên cười hắc hắc, biết Mộ Tu Hàn ý tứ. Hắn thán phục ở Mộ Tu Hàn kinh người tâm kế, trong lòng lại nảy sinh ra phải lập tức diệt trừ hắn ý nghĩ.

Mộ Tu Hàn Linh Lung Tuệ Tâm, hắn khẽ nhủ mảy, cảm thấy một tia Tần Ngạo Thiên đối với hắn Sát Niệm, trong lòng của hắn âm thầm cười lạnh, hắn đã sớm nhìn ra Tần Ngạo Thiên người này đầu óc nhỏ, không cho phép người khác danh tiếng che giấu qua hắn. Hiện tại hắn lộ ra các loại, càng làm cho Tần Ngạo Thiên tăng cường diệt trừ hắn ý nghĩ. Bất quá, hắn ngược lại không phải là rất kinh hoàng, hiện tại hắn phía sau đã có một cái Vạn Kiếm Tông mặc dù thực lực với Văn Hương Cốc so với còn kém một mảng lớn, nhưng hắn vẫn có vừa đứng lực, hơn nữa ở trong lòng hắn, Tần Ngạo Thiên cần không phải là đối thủ của hắn.

"Ai nha, thật là Trường Giang sóng sau đê sóng trước a, Tần huynh, ta xem ngươi cũng là thời điểm thoái vị rồi, đem cơ hội để lại cho người tuổi trẻ đi." Vệ Ly đứng lúc chen lời.

Mộ Tu Hàn trong mắt lóe lên một đạo lệ mang, thầm nói Vệ Ly lão bất tử này mưu đồ hiểm ác.

Tần Ngao Thiên Tự Nhiên cũng đánh hơi được Vệ Ly là đang ở cố ý khích bác, nhưng hấn trong lòng vẫn là rất không thoải mái.

"Vệ tiên bối nói đùa, sư tôn ta Hùng Tài Đại Lược, ngày sau nhất định Nhất Thống Vô Lâm, tái hiện tổ tiên tối cao vinh dự."

"Ha ha, không dám nhận." Tần Ngao Thiên hài lòng gật đầu một cái, ngoài miệng lại vẫn khiêm tốn vừa nói không thể nào.

"Dối trá. . ." "Chán ghét."

Mộ Tu Hàn, Vệ Ly đáy lòng đều là âm thầm mắng.

Quét dọn xong chiến trường sau, Văn Hương Cốc, Khô Cốt Môn đệ tử toàn bộ rút lui, Mộ Tu Hàn mang theo Diệp Chuẩn một đường chạy tới thành Kim Lăng, ở chỗ này, hấn cần phải nổi lên một trận tiêu diệt Ác Ma Liễu Nhất Bạch gió. . .

Kim Lăng, phồn hoa như cũ, sáng sớm cửa thành mở ra, cửa liền có một cái máu me khắp người người lão đảo đi vào. Hấn vừa đi vừa nghẹn ngào khóc rống, "Lạc Hà Môn mất. . ."

"Lạc Hà Môn mất. . ."

. . . .

Rất nhanh, tin tức này giống như con lốc truyền khắp Kim Lăng đều thế lực lớn, trong lúc nhất thời, bỏ câu đũa thư bay đầy trời,

Biến mất truyền đến Trung Nguyên các nơi.

Vô lâm khiếp sợ, triều đình xôn xao. Lạc Hà Môn bị diệt, trong môn còn lại một người là Tổng Nhất Phi đệ tử Diệp Chuẩn, là hấn, đem Lạc Hà Môn bị diệt tin tức mang ra ngoài; là hấn, nói cho thế nhân Liễu Nhất Bạch mất hết tính người cầu kết Ma Giáo, mang theo Ma Giáo xuyên qua Thủ Sơn trận pháp tấn công vào rồi Lạc Hà Môn, cuối cùng hấn càng là tự tay thí sư, cưỡng gian rồi giết chết rồi Sư Tỷ Tổng Phi Nhạn.

Vô lâm các phái nhanh chóng tại Kim Lăng tích tụ, một là bàn tán công Văn Hương Cốc, Khô Cốt Môn Đại Kế, hai là hỏi Diệp Chuẩn Lạc Hà Môn bị diệt chi tiết, đòi lời giải thích, bọn họ muốn hỏi là Liễu Nhất Bạch cầu kết Ma Giáo chi tiết, dù sao chuyện đột nhiên xảy ra, hơn nữa dưới cái nhìn của bọn họ, Liễu Nhất Bạch cầu kết Ma Giáo tấn công Lạc Hà Môn hoàn toàn đạo lý, hấn động cơ ở nơi nào Diệp Chuẩn lời đến ngọn nguồn có thể hay không tin, đây là bọn hấn yêu cầu nghiệm chứng.

Đối mặt chính phái đều đại lãnh tụ hỏi, Diệp Chuẩn nửa thật nửa giả đem Liễu Nhất Bạch là như thế nào mang Ma Giáo người xuyên qua pháp trận, như thế nào làm ra những thứ kia tan hết thiên lương sự tình từng cái nói ra.

Theo như hấn nói, Liễu Nhất Bạch hoàn toàn mê muội, mất đi rồi nhân tính, không có ý thức, chẳng qua là tàn nhẫn đối môn nhân huy động Đồ Đạo.

Các đại đầu não nửa tin nửa ngờ, mặc dù Diệp Chuẩn nói rất cẩn thận lại không có gì sơ hở, nhưng bọn hấn cũng không thể tin vào hấn lời của một bên, bọn họ thương nghị quyết định, ở trong vô lâm phát ra truyền đơn, mạng Liễu Nhất Bạch mau tới Kim Lăng ngay mặt giải thích.

Ngay tại lúc đó, Lạc Dương Vương phủ lại tuôn ra một cái tin tức kinh người —— Liễu Nhất Bạch cùng Dương Tố Tiên là cùng cha khác mẹ huynh muội.

Trong chốn vô lâm không bình tĩnh, khắp nơi đều là bàn luận liên quan tới Liễu Nhất Bạch sự tình.

"Chật chịt, nghe nói Liễu Nhất Bạch lại cùng muội muội của hấn vào động phòng, sáng ngày thứ hai mới ra ngoài đây, thật là đạo đức luân tang a."

"Buổi sáng hôm đó hấn vẫn cùng Tiêu Diêu Vương đại ảm 1 một trận đây, cuối cùng trong cơn tức giận đem Vương phủ đại môn đều phá hủy."

"Không phải là người, ngay cả em gái mình đều không buông tha, người như vậy thật là tên bại hoại cận bã a."

. . . .

Trong lúc nhất thời, chúng thuyết phân vân, Liễu Nhất Bạch một lần nữa bị đẩy lên danh tiếng đỉnh sóng.

Liễu Nhất Bạch tự mình lại vào lúc này mai danh ẩn tích, cũng không có đứng ra giải thích. Các đại phái không có cách nào không thể làm gì khác hơn là tại bảy ngày sau tổ chức thẩm vấn đại hội, khiến Vô Lâm Nhân Sĩ trải rộng tin tức, hi vọng Liễu Nhất Bạch ngày đó có thể xuất hiện, tiếp nhận thẩm vấn, nếu như ngày đó hấn không xuất hiện, bọn họ gặp nhau chọn lựa thủ đoạn cực đoan. Về phần cái này thủ đoạn cực đoan là cái gì, bọn họ ngược lại không nói rõ.

Thời gian mỗi ngày càng qua, thời gian rất nhanh đã qua sáu ngày, ngày mai sẽ là các phái tổ chức thẩm vấn đại biết thời gian rồi, nhưng là Liễu Nhất Bạch giống như bốc hơi khỏi thế gian rồi bình thường, không có ai biết hấn tin tức.

Mọi người chỉ có thể gờ gắm ở mai đây, hi vọng ngày mai hấn có thể đủ xuất hiện cho người trong thiên hạ một cái giải thích.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Ta tới rồi, các người có thể thế nào

Sáng sớm một luồng ánh mặt trời vãi hướng rồi trong ngủ say Liễu Nhất Bạch, hần theo trong giấc mộng tỉnh lại. "Sur phụ, sur nương, Sur Tỷ. . . ." Trong lúc lơ đãng hần mò tới trên mặt nước mắt, "Ha ha, Mộ Tu Hần người thật là muốn đuổi tận giết tuyệt a, ta hôm nay giống như người mong muốn."

Hần tìm chỗ nước suối rửa mặt, đầu não dần dần thanh tỉnh, nhớ tới tới hôm qua lại mơ thấy hôm đó Lạc Hà Môn bị diệt, Sur Tỷ sur nương chết thảm cảnh tượng, hần tâm bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Liễu Nhất Bạch đứng dậy, nhìn cái kia cao vút trong mây Lạc Hà Sơn đỉnh một mặt vẻ kiên nghị: "Các người đã muốn thăm tra, như vậy, ta tới rồi." Hần Khớp Xương phách ba vang dội, thân hình rút ngắn mấy tấc, xương gò má cao vút, cảm sắc nhọn gầy, hoàn toàn biến thành một cái dạng khác.

Mặc dù Dịch Dung Thuật đã không giấu được những tuyệt thế đó cao thủ, nhưng ở hiện thân trước, vẫn là có thể mượn Dịch Dung Thuật chi tiện nhìn một chút trên núi tình huống.

Lạc Hà Sơn dưới chân phi thường náo nhiệt, hôm nay là thăm vấn đại hội ngày thứ nhất, giang hồ cao thủ thanh niên nhiều lấy tụ tập nơi này.

Đội đến đỉnh núi lúc Liễu Nhất Bạch thấy được không ít người quen, Hồ Nhất Dao, Trương Cư Chính, Lý Hắc ba người bằng hữu, bọn họ sắc mặt nghiêm túc, đứng chung một chỗ im lặng không nói gì. Băng Thần Cốc Tô Ánh Tuyết một mặt vẻ băng lãnh, cùng một quần Băng Thần Cốc đệ tử đứng chung một chỗ, là còn trước tại Hàng Châu gặp qua Băng Thần Cốc trưởng lão Diệp Lăng Phong, tại bên cạnh hần còn đứng một cái khí độ bất phàm người đàn ông trung niên, hần là Băng Thần Cốc Cốc Chủ Tô Mặc.

"Tô Ánh Tuyết rất ít xuất hiện ở đây loại trường hợp, coi như là trước vô lâm tân tình đại hội nàng cũng không tới tham gia qua, lần này nàng tới, hần là cười nhạo ta đi." Liễu Nhất Bạch cười nhạt, ánh mắt lại nhìn về phía nơi khác.

Hần đi ra không có xa mấy bước, đột nhiên thấy được năm người tuổi trẻ, năm người này phảng phất hạc đứng trong bầy gà giống như lộ ra như vậy cùng người khác bất đồng.

Sở Huỳnh Tuyên toàn thân áo trắng Thăng Tuyết, Vô Song dung nhan thanh lệ tuyệt tục, xong nếu một vòng trong treo lạnh lùng cao ngạo trắng sáng. Bên người nàng một người đàn ông một dạng cùng nàng tạo thành so sánh rõ ràng, cao lớn vóc người, anh tuấn mặt mũi, một mặt rực rỡ vẻ, phảng phất một vòng chói mắt thái dương, nhất định chính là Thiếu Nữ Sát Thủ. Thiếu Nữ Sát Thủ bên người là một người vóc dáng khôi vĩ thanh niên, mắt to mày rậm, tán ra đặc biệt khí dương cương, nhất định chính là trong nam nhân nam nhân, đối với (đứng) nữ tử lực sát thương tuyệt sẽ không so cô gái kia sát thủ thiếu.

Lại bên cạnh là một người vóc dáng cao gầy thanh niên, quen biết đã lâu Niệm Si hòa thượng, hần cười híp mắt đứng ở nơi đó, khiến người nhìn như một xuân phong, người không biết chuyện nhất định sẽ cho là hần là cá tính một dạng ôn hoà người.

Đội đến Liễu Nhất Bạch chứng kiến hòa thượng đứng bên cạnh nữ tử lúc, trong lòng không khỏi giật mình, trong lòng của hần cuồng loạn nguyên nhân không phải là bởi vì cô gái này cũng là một cái có nghiêng nước nghiêng thành vẻ tuyệt đại giai lệ, vì vậy đẹp giống như thiên sứ thiếu nữ lại là Thủy Nguyệt Am Thanh Thủy ni cô, là cái đó cùng hần có tiếp xúc thân mật thiên sứ.

Thiếu nữ hiển nhiên cũng nhìn thấy hần, đầu tiên là hiện ra vẻ hồ nghi, rồi sau đó một mảnh mê mẩn, cuối cùng lộ ra xấu hổ vẻ.

"Ngay cả Tô Ánh Tuyết đều không nhìn ra thân phận ta, không nghĩ tới lại bị cái này Tiểu Ni Cô xem thấu." Nhưng hần ngoài mặt giả bộ như không có chuyện gì xảy ra đáng vẻ, đi thẳng đi qua, hướng về phía năm người cười một tiếng, nói: " năm vị nghi biểu bất phàm, nhìn một cái chính là rồng phượng trong loài người, thật là làm cho tiểu đệ kính nể vạn phần a."

Thanh Thủy ni cô nhìn hần khoa trương đáng vẻ rất muốn cười, nhưng nhớ lại đi qua sự tình, thoáng cái đỏ mặt lên, đây chính là cùng nàng từng có tiếp xúc thân mật nam tử. Nàng đối với (đứng) người đàn ông này dung mạo thay đổi một chút không kỳ quái, bởi vì chính nàng liên từng dùng qua những thứ này tương tự Dịch Dung công cụ. Chứng kiến Liễu Nhất Bạch thật tới, trong lòng nàng an tâm một chút, ít nhất cái này có thể chứng minh trong lòng của hần không quý, lúc này mới dám xuất hiện ở nơi này. Có thể trở thành Thủy Nguyệt Am đứng đầu đệ tử kiệt xuất người nhất định không phải là hạng người tầm thường, cái này thông minh nữ tử rất nhanh thì khôi phục thái độ bình thường.

Thiếu Nữ Sát Thủ một mặt nụ cười, hướng hần liền ôm quyền nói: "Vị huynh đài này là. . ."

"Tiểu nhân vật mà thôi, tại hạ họ Nghê, tên Đại Dạ, không ngại nói có thể gọi ta Đại Dạ. . . ."

"Trần, Nghê huynh tên thật đúng là thanh nhã, bội phục." Thiếu nữ nghe ra Liễu Nhất Bạch trêu chọc ý tứ, cũng không nổi giận.

Liễu Nhất Bạch quay đầu nhìn về phía Thanh Thủy ni cô,

Cười nói: "Thanh Thủy sư muội thật là quốc sắc thiên hương a, không biết lúc nào lập gia đình "

Thanh Thủy ni cô đối mặt cái này đã từng các loại nằng thân mật không thể tái thân mật nam tử lúc, sắc mặt bình tĩnh, không có một chút lúng túng thần sắc, nhân nhạ trả lời: "Nếu như có người có thể quay đầu lại là bờ, Thanh Thủy có thể hoàn tục gả cho hắn."

Còn lại bốn người kỳ quái nhìn Liễu Nhất Bạch, vô luận đi đến nơi nào đều sẽ phải chịu người khác tôn kính. Nhất là người tuổi trẻ, càng đối với bọn họ lễ kính có thừa, chưa từng gặp được giống như hắn người như vậy, lại dám trêu chọc một ra nhà ni cô.

Liễu Nhất Bạch trong lòng than thở, cái này Thanh Thủy thật đúng là đủ liều mạng, vì cứu hắn lại cam nguyện hoàn tục gả cho, thật là khiến hắn kính nể vạn phần, chẳng qua là, hắn không thể là rồi nằng dừng bước lại.

Mấy người kia loại trường hợp này đã thấy rất nhiều, phi thường khách khí cùng Liễu Nhất Bạch hàn huyên.

Lần này thẩm vấn đại hội chọn tại Lạc Hà Sơn, thứ nhất là tưởng niệm Lạc Hà Môn chết thảm mọi người, thứ hai cũng là vì kiểm chứng Diệp Chuẩn nói chuyện chân thực tính. Tại Lạc Hà Môn bên trong Diễn Võ Trảng trên đài cao, các đại phái danh túc đều đã lên đài.

Băng Thần Cốc Chủ Tô Mặc khí thế trầm ổn, hắn hướng còn lại môn phái danh túc hơi hơi gật đầu, lúc này mới nhìn về phía mọi người dưới đài, trên người hắn tản ra sáu Cốt vô cùng cường đại khí thế, có một loại như Quân Lâm Thiên Hạ giống như Vương Giả Uy lẫm, rung động tại chỗ mỗi một người. Hắn hai tròng mắt sắc bén Như Ưng, cất cao giọng nói: "Mấy tháng qua, ma đạo ngang ngược, ta chính đạo nguyên khí tổn hao nhiều, không chỉ có một chút môn phái nhỏ bị diệt, bây giờ ngay cả trong chốn vô lâm rêu rao Đại Phái Lạc Hà Môn cũng bị độc thủ, chúng ta là thời điểm muốn liên hợp lại đem trong chốn vô lâm u ám tính tàn sát."

Tô Mặc lời nói xoay chuyển, lạnh lùng nói: "Nhưng trước đó, ta nghĩ rằng trước làm rõ ràng một chuyện, ta nghĩ, tại chỗ các vị cũng muốn trước hiểu rõ chuyện này. Mang Lạc Hà Môn đệ tử Diệp Chuẩn đi lên."

Diệp Chuẩn đi theo một vị đệ tử chậm rãi đi tới Tô Mặc trước người, cung kính thi lễ một cái sau, yên tĩnh yên tĩnh chờ Tô Mặc thăm hỏi.

Tô Mặc nghiêm nghị hỏi "Diệp Chuẩn, ta hỏi ngươi, trước ngươi từng nói, Liễu Nhất Bạch cấu kết Ma Giáo tấn công Lạc Hà Môn nhưng là là thật "

"Đúng, vẫn bởi không có một câu nói sáo."

"Được, " Tô Mặc nhìn chăm chăm vào hắn một lúc lâu, chợt theo dưới đài từng cái quét qua, cất cao giọng nói: "Lời từ một phía không thể tin hết, ta tin tưởng Liễu Nhất Bạch ngươi cũng không muốn mơ hồ không minh bạch chi oan, ta bây giờ muốn mời ngươi đi lên, cùng Diệp Chuẩn đối chất nhau."

Một trận gió thổi qua, dưới đài yên lặng, không có động tĩnh chút nào.

"Mời Lạc Hà Môn đệ tử Liễu Nhất Bạch lên đài." Tô Mặc thanh âm lại đề cao mấy phần.

Dưới đài vẫn không có động tĩnh, các phái đệ tử không nhện được, rồi rít xì xào bàn tán, khe khẽ bàn luận đến.

"Hắn là có tật giật mình, không dám tới đi."

"Ta sớm biết hắn là một cái không hơn không kém Ma, hừ, triều đình còn Phong hắn làm tướng quân gì, đơn giản là buồn cười."

"Ha ha, con rùa đen rúc đầu, nếu là hắn tới, ta người thứ nhất lên đi đem hắn đầu chó véo đi xuống, lấy Tế Điện Lạc Hà Môn tiền bối trên trời có linh thiêng."

....

"Phải không" một nói thân ảnh màu trắng đột ngột xuất hiện ở Tô Mặc bên người, nhân nhạ nhìn về phía vừa mới nói chuyện nói muốn véo bên dưới đầu hắn người, cười nói: "Ta tới rồi, các ngươi có thể như thế nào đây "

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Chỉ có giết người

"Ta tới rồi, các ngươi có thể như thế nào đây" đây vốn là không có gì đặc biệt một câu nói, nhưng theo trên đài xuất hiện người tuổi trẻ trong miệng nói ra, nhưng là làm người ta run rẩy phát rét. Người trẻ tuổi này thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, chẳng qua là trên đầu nhưng là quang ngốc ngốc, nhìn ngược lại cũng có một phen Phật Môn Đại Năng xuất trần mùi vị.

Trong đám người trận trận ồn ào tiếng, thậm chí có người nhao nhao muốn thử, muốn lên tới bắt hấn.

"Huyết Ma không phải đầu đầy Huyết Phát sao tên đầu trọc này đột nhiên nhảy ra, chẳng lẽ hấn chính là Lạc Hà Môn đệ tử Liễu Nhất Bạch "

"Không sai, chính là hấn, ta đã thấy hấn bức họa."

"Vừa mới nói muốn véo bên dưới đầu hấn sư huynh, hấn tới, người ngược lại lên a...." Dưới đài Hồ Nhất Dao đám người bận rộn ồn ào lên.

Vừa mới nói khoác mà không biết ngưng người xấu hổ lập tức muốn tìm một hang động chui vào, hấn vừa mới sờ dĩ kiêu ngạo như vậy nói, là đoán chừng rồi Liễu Nhất Bạch không dám xuất hiện, bây giờ chính chủ xuất hiện, hấn nơi nào còn đứng khí, cái này tên sát tinh danh tiếng hấn nghe cũng không phải là một ngày hay hai ngày rồi.

Liễu Nhất Bạch khinh miệt nhìn hấn một cái, không nữa với hấn so đo, nhỏ như vậy nhân vật hấn liên động tay muốn hướng cũng không có.

Tô Mặc vẫn là lần đầu tiên thấy cái giang hồ này bên trên nhân vật quan trọng, hấn thái độ cũng không phải là rất ác liệt, thấy Liễu Nhất Bạch tới, nhân nhạ nói: "Ngươi đã tới, như vậy ta muốn hỏi hỏi ngươi, sư huynh ngươi Diệp Chuẩn nói chuyện có thể là thật "

Liễu Nhất Bạch không trả lời hấn, mà là nhìn ở trước mặt hấn mặt không sợ hãi Diệp Chuẩn, cái này từ nhỏ cùng nhau lớn lên, luôn là gương mặt lạnh lùng sư huynh. Hấn giờ phút này tâm tình rất phức tạp, không biết là nên ghi hận hấn, hay là nên đồng tình hấn.

Đồng tình hấn gì đây đồng tình hấn cũng chỉ là cái nghĩ (muốn) báo thù người đáng thương thôi.

Hãy cùng hấn bây giờ như thế, trong lòng của hấn cũng chỉ có cừ hận, chỉ có giết chóc.

Liễu Nhất Bạch nhìn chung quanh chung quanh một vòng, nhân nhạ nói: "Nếu như ta nói hết thấy đều là sư huynh ta vừa ăn cướp vừa la làng, các ngươi tin sao "

Tô Mặc chau mày, hỏi nhỏ: 'Ngươi nói chính sự kiện nhưng thật ra là Diệp Chuẩn cấu kết Ma Giáo, cuối cùng lại hãm hại ngươi hấn tại sao phải làm như vậy đây '

"Bởi vì hấn muốn báo thù, cho nên cấu kết Ma Giáo. Bởi vì hấn phía sau có người muốn ta chết, cho nên hấn đứng dậy vu hãm ta."

"Sau lưng của hấn người là ai "

"Vạn Kiếm Tông Mộ Tu Hân, ha ha, đương nhiên, hấn còn một thân phận khác, chính là Văn Hương Cốc Thủ Tịch đại đệ tử."

Tô Mặc: "..."

Đám người xôn xao, giữa hai người hỏi mau mau trả lời thật sự là kinh tâm động phách, đặc biệt là Liễu Nhất Bạch nói chuyện không thể nghi ngờ là tại đàm sâu ném vào khối đá lớn, chấn động tới to đại rung chuyển.

"Mộ Tu Hân là Văn Hương Cốc Thủ Tịch đệ tử điều này thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi."

"Ngươi ngậm máu phun người, chúng ta Tông Chủ quang minh lỗi lạc, đức cao trọng vọng, thế nào lại là Ma Giáo đệ tử "

"Tô Cốc Chủ, đừng nghe hấn nói nhảm, bắt hấn lại."

"Lăn xuống tới "

Tô Mặc khoát tay một cái, tỏ ý mọi người an tĩnh, hấn sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng hỏi "Mộ Tông chủ đạt được là Vạn Kiếm Tông truyền thừa, bây giờ càng là Vạn Kiếm Tông Tông Chủ, ngươi cũng đã biết ngươi bây giờ nói chuyện có bao nhiêu nghiêm trọng không "

"Các ngươi có thể không tin, ta cũng không cần giải thích cái gì đó." Liễu Nhất Bạch liếc nhìn ở phía sau tựa như cười mà không phải cười Mộ Tu Hân, giang tay ra, một mặt bất đắc dĩ.

"Được, cái này tạm dừng không nói. Ngươi nói Diệp Chuẩn là cấu kết Ma Giáo người, ngươi có chứng cứ không "

"Diệp Chuẩn nói ta cấu kết Ma Giáo người, hấn có chứng cứ không "

Tô Mặc vừa nhìn về phía Diệp Chuẩn, cái này cũng vẫn là hẩn nghi ngờ phương, Diệp Chuẩn mặc dù nói chắc như đinh đóng cột, nhưng cũng là không có thực chất chứng cứ chứng minh.

Diệp Chuẩn cười một tiếng, nói: "Tô Cốc Chủ, văn bối tự nhiên là có."

"Nha" Tô Mặc ánh mắt sáng lên, tỏ ý hẩn cảm ra chứng cứ.

Diệp Chuẩn nhìn Liễu Nhất Bạch, trong lòng nói câu thật xin lỗi, cất cao giọng nói: "Đem người đặt lên tới."

Dứt lời, lưỡng tên đệ tử đem một cái máu me khắp người người quần áo đen dè lên, Diệp Chuẩn tiến lên, chỉ hẩn, nghiêm nghị quát lên: "Nói đi, thân phận ngươi. Còn nữa, các ngươi là như thế nào cùng Liễu Nhất Bạch tới thông suốt khúc khúc đáng, đem trước ngươi bàn giao từng cái nói cho đang ngồi vô lâm đồng đạo."

Tên quần áo đen kia sắc mặt tái nhợt, khoe miệng còn bọt máu, hiển nhiên trước bị nghiêm hình tra hỏi,

Hẩn chép miệng, chạt vật nói: "Ta là Khô Cốt Môn đệ tử, không sai, ngày đó đúng là Liễu Nhất Bạch dẫn chúng ta vào Lạc Hà Môn, sư phụ hẩn cũng là bị đích thân hẩn giết chết."

Liễu Nhất Bạch trong lòng hơi động, không nghĩ tới Mộ Tu Hàn còn như vậy hậu thủ, hẩn khẽ cười nói: "Ngươi nói ngươi là Khô Cốt Môn đệ tử ngươi chính là sao ta còn nói ta là Khô Cốt Môn Tông Chủ đây."

"Cũng biết ngươi muốn tranh cãi." Diệp Chuẩn đem người quần áo đen áo kéo roi, lộ ra hẩn bèn chắc trên người. Tại người quần áo đen đầu vai ra, có một chuỗi Cốt Kiếm hình xăm, đây chính là Khô Cốt Môn đệ tử ký hiệu, mỗi người đệ tử nhập môn lúc, đều phải đâm một cái như vậy hình xăm.

Cái này ở trên giang hồ cũng không phải là cái gì bí mật, rất nhiều người đều biết. Tại mọi người thấy cái này hình xăm thời điểm, đối với (đúng) người quần áo đen nói tin bảy tám phần, mọi người quần tình xúc động phần nộ, trong miệng không ngừng chửi mắng đến, muốn Liễu Nhất Bạch tên ác ma này đền tội.

"Giết hẩn đi, giết tên ác ma này."

"Đơn giản là phát điên, giết hẩn đi."

"Giết hẩn đi"

"Ta đã vừa mới nói, Mộ Tu Hàn là ma giáo người, cho nên hẩn muốn tìm một cái Ma Giáo đệ tử tới vu hẩn ta, cẩn thận để như trở bàn tay." Liễu Nhất Bạch không để ý mọi người dưới đài la hét, mà là nhìn về phía giờ phút này người chủ sự Tô Mặc.

"Còn muốn tranh cãi, giới nước bắn công phu ngược lại thật lợi hại."

"Tô Cốc Chủ, đừng nghe hẩn nói càn, giết hẩn đi"

"Không biết xấu hổ a, thứ người như vậy đơn giản là quá vô sỉ."

Liễu Nhất Bạch nhìn Tô Mặc ngưng trọng biểu tình, chân mày nhíu chặt, trong lòng âm thầm cười lạnh: "Tô Mặc a, ngươi đã do dự bất quyết, ta liền giúp ngươi một cái."

Hẩn về phía trước bước ra một bước, trên đài cao phảng phất đánh cái tia chớp màu đỏ ngòm, ngón tay hẩn hóa thành một đạo huyết hồng ánh sáng trực tiếp đem vội vàng không kịp chuẩn bị Diệp Chuẩn xuyên thủng. Hẩn cái trán trung gian một cái máu chảy đầm đìa chỉ hang động, đen nhánh cửa hang không ngừng chảy máu.

Diệp Chuẩn đồng tử tan rã, hẩn như trút được gánh nặng thở phào một cái, thù rớt cuộc báo, hẩn rớt cuộc có thể giải cỏi.

"Phanh" Diệp Chuẩn một con móng ngã xuống đất, trên mặt còn mang theo tia mỉm cười.

"Liễu Nhất Bạch, ngươi đây là ý gì" Tô Mặc giận tím mặt, hẩn không nghĩ tới ngay trước hẩn mặt, nhiều như vậy vô lâm danh túc mặt, Liễu Nhất Bạch còn dám càn rỡ như vậy, lại dám nổi lên giết người.

"Gián Ninh cản đường, nếu vô lâm vô đạo, như vậy ta liền Thế Thiên Hành Đạo. Từ hôm nay trở đi, ta chính là cái này giang hồ Cháp Pháp Giả, toàn bộ ác nhân đều bị ta chế tài. Ta nói chuyện tức là phương pháp, ta muốn thay trời cháp pháp, Diệp Chuẩn cái này cấu kết Ma Giáo Ác Tặc, chính là ta hôm nay thứ nhất muốn cháp pháp đối tượng." Liễu Nhất Bạch tại giết Diệp Chuẩn sau, xoay người đảo mắt nhìn mọi người, cuộn cuộn Âm Ba như sóng triều giống như từng đợt từng đợt đánh vào trong lòng mọi người.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 230: Giang hồ Cháp Pháp Giả

"Từ hôm nay trở đi, ta tự hào giang hồ Cháp Pháp Giả, chấp pháp liền bắt đầu từ bây giờ." Liễu Nhất Bạch sắc mặt lạnh lùng, hần quay đầu nhìn về phía Vạn Kiếm Tông phương hướng, cất cao giọng nói: "Vạn Kiếm Tông Tông Chủ Mộ Tu Hàn, nguyên do Văn Hương Cốc Cốc Chủ Tàn Ngạo Thiên đệ tử, dưới cơ duyên xảo hợp đạt được Vạn Kiếm Tông truyền thừa, hiện tại mở lại Vạn Kiếm Tông, tầm thực võ lâm, tội ác tày trời. Toàn bộ Vạn Kiếm Tông đệ tử mau thôi lui ra Vạn Kiếm Tông, nếu không giết chết không bị tội."

....

"Cần rồi." Tô Mặc áo quần bay phất phới, theo hần sắc mặt trầm xuống, toàn bộ Lạc Hà Sơn phảng phất đều tiến vào trời đông giá rét lạnh liệt Cực Hàn Chi Địa, chung quanh nhiệt độ giảm xuống nẩy chục độ. Không ít tu vi thấp đệ tử đông run lấy bầy, trong miệng không ngừng phun hần khí.

"Thí chủ, nguoi lệ khí cần thận quá nặng, hay lại là bỏ xuống Đồ Đạo, quay đầu lại là bờ đi." Niệm Nhân hòa thượng chấp hai tay, hần xuất hiện ở Tô Mặc bên người, sắc mặt nghiêm túc nói.

"Nhất Bạch, chó hồ nháo, mẹ nuôi sẽ không để cho bất luận kẻ nào vu hãm nguoi, khác (đừng) làm chuyện điên rồ, hài tử." Tàn Nhược Vũ cũng nóng nẩy truyền âm nói.

"Quá kiêu ngạo, lại dám tự xưng là giang hồ Cháp Pháp Giả, mọi người cùng nhau tiến lên, giết hần đi."

"Giết hần đi, là chết đi vô số đồng đạo báo thù."

"Người như vậy không thể nuông chiều, nếu không đúng là vô lâm mỗi họa."

....

Dưới đài đệ tử rồi rút rút ra binh khí, chỉ Liễu Nhất Bạch là lên.

Liễu Nhất Bạch cảm kích nhìn một cái Tàn Nhược Vũ, phát hiện nàng già đi rất nhiều, khoe mắt nếp nhăn cũng sâu thêm vài phần, hần là bởi vì Tông Nhất Phi cả nhà bị giết cùng hần bây giờ tai họa lo lắng gây nên. Hần thần nhiên nhìn mắt Tô Mặc cùng Niệm Nhân hòa thượng, nói: "Các nguoi ai lên trước hay lại là cùng nhau "

"Hừ." Tô Mặc hừ lạnh nói: "Nhóc con ngông cuồng."

"A di đà phật, không tới bất đắc dĩ, lão nạp sẽ không đối với (đúng) một người trẻ tuổi xuất thủ." Niệm Nhân thấp tụng rồi câu Phật hiệu.

"Chỗ có trẻ tuổi cao thủ tất cả lên." Tô Mặc nhìn chung quanh mắt mọi người, quát lên.

Dứt lời, mọi người dưới đài có tổ chức giữ được mỗi cái đi thông dưới núi giao lộ. Lúc này mười mấy người tuổi trẻ cũng nhảy lên đài cao, bọn họ đều không ngoại lệ toàn bộ đều là Tông Sư cảnh giới cao thủ. Có Thủy Nguyệt Am Thanh Thủy ni cô, Tiểu Lâm Tự Niệm Sĩ hòa thượng, Ngưng Hương Các Sở Huỳnh Huyền đảm nguoi, Băng Thần Cốc Tô Ánh Tuyết cũng lên tới, cuối cùng ngay cả Mộ Tu Hàn cũng tự mình đi lên.

Mười mấy Tông Sư cao thủ bao bọc vây quanh rồi hần, hần giống như vây ở tường đồng vách sắt bên trong bình thường. Liễu Nhất Bạch yên lặng đứng tại giữa đài, nhìn những cao thủ này trên mặt hần dần dần lộ ra nụ cười. "Ta Liễu Nhất Bạch có chết cũng vinh dự, nhiều cao thủ như vậy vây khốn ta một người, ha ha. . ."

Thiếu Nữ Sát Thủ cười lạnh nói: "Nguoi cái này vô lâm si nhục, đối phó nguoi không cần nói cái gì đạo nghĩa."

Nhìn cái này người trẻ tuổi Tông Sư cao thủ, Liễu Nhất Bạch cảm giác một trận chán ghét, cái này có ánh mặt trời giống như rực rỡ dung nhan "Thiếu Nữ Sát Thủ" cho hần một loại không phải là thật lâu không tốt cảm giác ————— âm hiểm. Hần dựa vào một loại huyền nhi hựu huyền trực giác luôn cảm giác người này trong ngoài không đồng nhất, là một khó đối phó nhân vật.

"Ha ha. . . Tốt chính đại lý do, vậy các nguoi tất cả mọi người đều cùng lên đi." Liễu Nhất Bạch tay không tác sát lạnh lùng hướng về phía mọi người.

Tô Mặc cùng Niệm Nhân hòa thượng không tự chủ được lui về phía sau đi, đứng ở bên đài. Mười mấy tuổi trẻ Tông Sư cao thủ cũng có người lực tục lui về phía sau, chỉ còn lại có Sở Huỳnh Huyền, Tô Ánh Tuyết, Niệm Sĩ hòa thượng, Thanh Thủy ni cô cùng Thiếu Nữ Sát Thủ.

Liễu Nhất Bạch lạnh lùng nhìn năm người này, trong mắt hần quang tăng vọt, "Các nguoi đều là vô lâm Đại Phái đệ tử đắc ý, đến đây đi, ta liền cho các

ngươi một cái trừ ma vệ đạo cơ hội."

Sở Huỳnh Huyền mặc dù nhìn từ bề ngoài không có một tí ba động, nhưng nội tâm lại đã sớm không còn bình tĩnh nữa. Chỉ từ nàng cá nhân góc độ lên đường đối với (đứng) Liễu Nhất Bạch không có một chút hảo cảm, tại Hàng Châu Ngưng Hương Các thời điểm hắn liền luôn cùng với nàng đối nghịch. Bây giờ Liễu Nhất Bạch lại làm ra như thế đại nghịch bất đạo hành vi, trong nội tâm nàng đối với hắn càng chán ghét.

Cười híp mắt Huyết Hòa Thượng Niệm Si đứng ở nơi đó, không có biểu lộ ra một tia tâm tình.

Tô Ánh Tuyết thần sắc lạnh lùng, mắt không hề nháy một cái nhìn chăm chăm Liễu Nhất Bạch. Tại Liễu Nhất Bạch lúc xuất hiện, trong lòng nàng thật là rung động dị thường, nàng ở trong lòng âm thầm thề nhất định phải tìm một cơ hội đưa hắn giết chết diệt khẩu. Nhưng là vào giờ khắc này nàng dao động.

Mặt đối với (đứng) quần hùng thiên hạ người này vẫn có thể như thế liễu lĩnh, rất nhiều nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt thế, đây mới là một cái chân chính. . . Nhưng nàng không dám nghĩ tới, bởi vì nàng đối mặt với người này là một cái Ma, một cái nhất định vì thiên hạ chỗ không cho Ma.

Thanh Thủy ni cô ánh mắt nhu hòa, hiển nhiên là muốn đem Liễu Nhất Bạch kéo về chính đạo.

Trong năm người chỉ có Thiếu Nữ Sát Thủ đối với hắn phát ra mãnh liệt sát ý, Liễu Nhất Bạch cũng không biết thế nào đắc tội hắn, hãy cùng giết hắn đi cả nhà như thế, hắn ánh mắt lạnh lùng, tựa hồ phải đem Liễu Nhất Bạch ăn tươi nuốt sống.

"A di đà phật, chúng ta là chính đạo đệ tử, sẽ không vấy công một cái tay không tác sát người." Nói chuyện đứng là Tiểu Lâm Tự Niệm Si hòa thượng, sau khi nói xong hắn hướng về sau thối lui. Thanh Thủy ni cô theo sát phía sau, Sở Huỳnh Huyền do dự một chút cũng lui về phía sau. Nhìn cái này ba người cũng đã lui ra, Tô Ánh Tuyết không chút nào u buồn lắc mình đi về phía một bên, đồng thời trong lòng thở dài một cái.

Thiếu Nữ Sát Thủ mặt liền biến sắc, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường sắc. "Được, lần này công bình, sẽ để cho ta ngươi tới một trận công bình quyết đấu, nhìn một chút ngươi cái này võ lâm thứ bại hoại rốt cuộc có gì kinh người chỗ."

"Hắc hắc, ta rất kỳ quái, ta rốt cuộc là thế nào đắc tội ngươi, Tô Tà." Liễu Nhất Bạch nhìn cái này Băng Thần Cốc đệ tử, không hiểu nói.

Tô Tà bất động thanh sắc liếc nhìn Tô Ánh Tuyết, thấp giọng nói: "Ta sư muội nói, chỉ có có thể giết chết đàn ông ngươi mới có thể xứng với nàng."

"Nguyên lai là như vậy. . . ." Liễu Nhất Bạch bật cười, "Nếu như vậy, ngươi có thể đi chết, bởi vì ngươi như vậy là không xứng với nàng." Hắn rống to, trong mắt mơ hồ có huyết quang thoáng hiện, thân thể của hắn phát ra chói tai tiếng huyết gió. Khí thế bàng bạc, khí phách nghiêm nghị một đạo huyết hồng ánh sáng như kinh thiên Trường Hồng giống như tự trước người hắn xông thẳng lên, ngay sau đó huyết hồng ánh sáng như ra áp hồng thủy bình thường rộng giận, găm thét, điên cuồng hướng Tô Tà cuốn đi.

Quá nhanh, các loại (chờ) mọi người phản ứng tới mới nhìn rõ, ở nơi này là cái gì kiếm khí màu đỏ ngòm a, là Liễu Nhất Bạch tự mình trực tiếp vọt tới Tô Tà trước mặt, Tô Tà cả người đã hóa thành một khối Băng Điều. Liễu Nhất Bạch quả đấm đánh thẳng ở phía trên.

Hắn Băng từ từ rạn nứt, lộ ra bên trong Tô Tà nổi nóng mặt, may vừa mới hắn phản ứng khá nhanh, nếu không Liễu Nhất Bạch một quyền này trực tiếp oanh đến trên người hắn, hắn khả năng liền phế. Loại lực lượng này cẩn thận quá kinh khủng, hắn bây giờ còn đang kinh ngạc ở Liễu Nhất Bạch kinh người sức chiến đấu.

Liễu Nhất Bạch khí thế nhảy lên tới cực điểm, nhắc chân bước về phía trước một bước, "Đùng" một tiếng vang lớn, toàn bộ đài cao đều đều run một cái. Hắn hướng không trung nhảy lên thật cao, cả người giống như hóa thành một chuỗi tuyệt thế lợi kiếm, một đạo chói mắt huyết hồng phong mang ngưng tụ thành một cái giống như thật thể giống như bảo kiếm hình dáng, tản ra người khác lòng rung động khí tức kinh khủng nhanh như tia chớp chém thẳng vào Tô Tà.

Bên cạnh xem cuộc chiến Tô Mặc cùng Niệm Nhân hòa thượng cả kinh thất sắc, tất cả đã nhìn ra một kiếm này kinh khủng, đây là lấy thân ngưng tụ kiếm thần thông, vạn át không là Tô Tà có thể tiếp được. Nhưng lúc này muốn ngăn cản Liễu Nhất Bạch đã chậm.

"Tà nhi, mau tránh ra." Tô Mặc không thể làm gì khác hơn là truyền âm nhắc nhở hắn.

Lúc này ở trong mắt Tô Tà đã không thấy được đối thủ bóng người, chung quanh hắn đều bị ánh sáng đỏ ngòm chỗ tràn ngập, đồng thời đối diện mặt một cái tản ra khí tức từ vong Huyết Kiếm lấy người khác run rẩy Uy lẫm Hủy Thiên Diệt Địa giống như hướng hắn bổ tới. Hắn không nhìn được một trận run rẩy, lại cũng không có dĩ vãng cái kia ánh mặt trời giống như nụ cười rực rỡ.

Huyết Kiếm đưa hắn đập đến bay ngang ra ngoài, búng máu tươi lớn tự trong miệng hắn phun vãi ra. Cho dù chịu rồi như thế trọng thương, hắn vẫn âm thầm vui mừng, may một kiếm này không có đem hắn đánh thành vụn bùn.

Ngay tại hắn thờ phào nhẹ nhõm thời điểm, Huyết Kiếm lại lấy thế nhanh như chớp không kịp bật tai hướng hắn bổ tới.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Chương 231: Đại chiến

Liễu Nhất Bạch lấy thân ngưng tụ thành Huyết Kiếm tấn đường như sét đánh, lần nữa hướng kinh hoàng thất thố Tô Tà bỏ tới. Lúc này lui ở một bên Thanh Thủy ni cô, Niệm Si hòa thượng đám người cuồng quít lực tổng hợp ra bốn đạo xuất thể kiếm khí hỗ trợ để ở cái này trí mạng một kiếm. Bốn cổ kiếm khí cùng Liễu Nhất Bạch hóa hình Kiếm Thể trên không trung va chạm sau tuôn ra một đoàn tia sáng chói mắt, tại rung trời vang lớn trong tiếng một luồng to lớn khí lãng tự chùm sáng chỗ sôi trào mãnh liệt mà ra, đem trên đài mọi người thổi lung la lung lay.

Lúc này Tô Tà từ lâu té rơi vào dưới đài, hấn lại vừa là nổi nóng, vừa ghen tỵ, đối thủ cường đại xa xa ra ý hấn tài liệu, mang theo một tia không cam lòng hấn ngất đi. Hết thấy đều sinh ở gần gũi trong nháy mắt, trên đài dưới đài tất cả mọi người đều khiếp sợ dị thường. Cho nên người cũng không nghĩ tới Liễu Nhất Bạch thực lực mạnh mẽ đến tình trạng như thế, cơ hồ tất cả mọi người đều đánh giá thấp hấn, bởi vì căn bản không có ai ở trong cơ thể hấn cảm giác một tia nội lực ba động.

Không có nội lực thì đồng nghĩa với là một cái bình thường người, coi như Liễu Nhất Bạch trước nổi tiếng lâu đời, nhưng cũng không thể mạnh mẽ tới mức như thế a.

Thượng cổ Vô Tu nghe nói qua rất ít người, phần lớn người trong vô lâm đều là nghi ngờ không hiểu, không hiểu Băng Thần Cốc tên này tuổi trẻ Tông Sư tại sao nhanh như vậy liền bị thua.

Lúc này dưới đài đã sôi trào, cái này ngưng cuồng Ác Tặc đem Tứ Đại Môn Phái chi Băng Thần Cốc đệ tử đều đã thương, bọn họ tại thật sâu cảm thấy Liễu Nhất Bạch tu vi kinh khủng đồng thời, trong lòng cũng nổi lên phải giết quyết tâm.

"Ta nói rồi, ta bây giờ thay trời chấp pháp, ai lại ngăn trở ta kết quả chỉ có thể so với hấn thảm hại hơn." Liễu Nhất Bạch liếc nhìn dưới đài Tô Tà nói.

"Giết chết hấn, giết chết hấn, giết chết tên ác ma này. . ." Tức giận đám người chế biến trước, tức giận mắng.

Liễu Nhất Bạch lạnh lùng nhìn mọi người, cuối cùng đưa mắt dừng ở trên đài những thứ này cao thủ chân chính trên người. Sở Huỳnh Tuyên không ngừng hướng ba người khác nháy mắt, ý là mấy người cùng câu đối trên làm thủ công địch, bất quá ba người này giống như không thấy năng bình thường, không có bất kỳ phản ứng.

"Cùng tiến lên, bắt hấn lại." Mạc Tu lạnh lẽo đứng ở phía sau thấy không người xuất thủ, cười tủm tỉm nhìn bên người hơn mười tuổi trẻ Tông Sư, "Chúng ta bây giờ chẳng qua là tại trừ ma mà thôi, không cần phải với hấn so với một thời dài ngắn. Hấn tu tập là ma công, thực lực xác thực so tầm thường Tông Sư cao rất nhiều, nhưng chúng ta cùng tiến lên, hấn thành thật không có sinh còn khả năng."

Nói xong, Mạc Tu lạnh lẽo trước tiên đứng dậy, hấn chậm chạp đi tới giữa đài, vô hình trung một luồng áp lực cực lớn từ hấn trên người tán ra mà ra, trên đài cao bầu không khí nhất thời lộ ra ngưng trọng không gì sánh được. Còn lại hơn mười tên tuổi trẻ Tông Sư thấy vậy, rồi rít tiến lên vây Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch biết chân chính đại chiến chính thức bắt đầu, nếu muốn giữ được tánh mạng thoát đi nơi đây nói nhất định phải qua trước mắt cửa ải này.

Lúc này đài bên dưới một xó xinh rồi trong hai người trẻ tuổi đang thấp giọng nói chuyện với nhau, "Đi bẩm báo thiếu chủ, Liễu công tử sợ rằng nguy hiểm."

"Thiếu chủ tôi có ích lợi gì, chỉ có thể dẫn lừa thiêu thân a. Chúng ta nhìn liền có thể, đây cũng tính là bọn họ chó cắn chó, ta ngược lại thật ra hi vọng Liễu Nhất Bạch có thể quá nhiều giữ vững một hồi, tiêu hao nhiều hơn một chút chính đạo hữu sinh lực lượng, như vậy, chúng ta Vạn Ma Tông xuất thế thời gian cũng sẽ không xa."

"Nhưng là, thiếu chủ đã thông báo. . . ."

"Vi Vạn Ma Tông, cũng chỉ có thể như vậy, người không cần nhiều lời."

. . . .

"Thúc thủ chịu trôi đi, có lẽ chúng ta có thể làm cho người thể diện chết đi," Mạc Tu lạnh lẽo đứng chấp tay, cả người nhìn không nói ra tiêu sái thoải mái.

Liễu Nhất Bạch không để ý tới hấn, chỉ hướng hấn sắp xếp một cái thủ thế. Hấn biết vô vị không cần nói nhảm có thể cảm động đối thủ viên kia bình tĩnh tâm, công lực đến đó một cảnh giới, đã sớm không vì ngoại giới lay động, dưới mắt chỉ có thể dựa vào thực lực thủ thắng.

Mùa thu gió vi vu, cách đó không xa từng mảnh hoàng diệp đang phấp phới, Liễu Nhất Bạch tâm cũng ở đây phiêu, hấn ngược lại không lo lắng tự thân sự an nguy, mặc dù hấn bây giờ Súc Địa Thành Thốn còn không có đạt tới chân chính một bước ngàn dặm, nhưng là nghĩ (muốn) an toàn rút lui hấn

không phải là việc khó gì. Hấn sờ dĩ không đi, chỉ là muốn nói cho thể nhân, cái giang hồ này Cháp Pháp Giả hấn khẳng định.

Trong thời gian ngắn hấn lại trở về thực tế, trong mắt tia máu chợt lóe, toàn thân hắc khí lượn lờ, phảng phất có ác quỷ quần thân, những quỷ hồn kia tiếng khóc giống như sói tru bình thường, tiếng huyết gió thê lương, ai uyển.

Màu đen quỷ khí vờn quanh ở trên người hấn, phảng phất sương mù bình thường, khiến người không thấy rõ hấn mặt mũi.

Tất cả mọi người đều rung động dị thường, không biết nguyên nhân người hô to: Ma Giáo công pháp, hấn quả nhiên là cấu kết Ma Giáo, tu tập bọn họ công pháp.

"Khó trách a, trước hấn theo Tây Hạ trở lại vô công mất hết. Bây giờ tu vi lại biến hóa cao thâm như vậy, cũng chỉ có Ma Giáo công pháp có thể đạt tới cái này hình dáng hiệu quả."

"Tà ác a, hấn nhất định là cắn nuốt không ít Võ Lâm Cao Thủ tinh huyết, nhất định phải giết hấn đi, nếu không trên võ lâm nhưng là thời tiết muốn thay đổi."

.....

Hiện trường cũng chỉ có Niệm Nhân hòa thượng, Tô Mặc các loại (chờ) số ít thể hệ trước cao thủ mới biết, đó cũng không phải ma công nào, mà là lấy thân ngưng tụ kiểm ngưng khí Hộ Thể, chỉ có đem lấy thân ngưng tụ kiểm luyện đến cảnh giới nhất định thời điểm mới có như vậy trạng thái.

Trên đài hơn mười vị tuổi trẻ Tông Sư cao thủ càng là vô cùng rung động, lấy bọn họ kiến thức ngay từ lúc Liễu Nhất Bạch vừa mới có hành động lúc phát hiện cửa này thượng cổ Võ Tu Đoán Thể vô thượng thần thông. Bọn họ hiện tại tâm tình trừ khiếp sợ ra hay lại là khiếp sợ, nếu như còn có một tia khác tâm tình ở bên trong nói, đó chính là ghen tị. Bọn họ thể nào cũng không nghĩ tới trước mắt cái này vô lâm thứ bại hoại sẽ nắm giữ trong truyền thuyết vô thượng thần thông, đây tuyệt đối là một môn chấn cổ thức kim tối cao tuyệt học, công lực đạt đến đại thành cảnh chớ nói vô địch thiên hạ, chính là phá không phi tiên cũng có thể.

Vô Kiền Bất Tội kiểm khí màu đen không ngừng hóa hình thành sương mù màu đen, tầng tầng đem Liễu Nhất Bạch bọc ở bên trong. Cả người hấn nhìn lên phảng phất Ma như thần, phảng phất là vô tận U Minh Quỷ Hỏa ở bên cạnh hấn cháy hừng hực, lại phảng phất là vô biên màu đen huyết thủy tại chung quanh hấn không ngừng cuộn cuộn.

"Lấy thân ngưng tụ kiểm, " quý vị trong trần ngập, một đạo trùng thiên huyết hồng ánh sáng ngưng tụ thành một chuỗi huyết sắc bảo kiếm———— Vô Kiền Bất Tội hóa hình kiểm khí đến "Ồ ồ" chói tai tiếng huyết gió chém thẳng vào che ở trước người hấn lấy Mạc Tu lạnh lẽo là hơn mười tên tuổi trẻ Tông Sư. Thời gian phảng phất dừng lại, trong thiên địa một đạo thê mỹ huyết hồng ánh sáng ra một đạo sáng chói thêm yêu dị ánh sáng chiếu sáng đài cao.

Tô Mặc các loại (chờ) cao thủ tuyệt đỉnh trong lòng than thầm: Ngút trời chi tử, không biết sao là Ma! Thê mỹ thêm sáng lạng kinh thiên nhất kiếm liền giống như người cái kia sắp biến mất sinh mệnh, đem tại đẹp nhất bên trong kết thúc!

Lạc Hà Sơn đỉnh, một trận gió thu đi qua đầy trời lá rách phiêu vũ.

Huyết Kiếm lấy Lôi Đình Chi Thể đến sáng chói thêm yêu dị ánh sáng chớp mắt đã đến Mạc Tu lạnh lẽo các loại (chờ) tuổi trẻ Tông Sư trước mắt.

Mạc Tu lạnh lẽo mặc dù đã sớm trong lòng quyết định Liễu Nhất Bạch sinh tử, nhưng đối mặt kinh khủng như vậy một kiếm cũng không dám khinh thường chút nào. Hai tay của hấn cùng vung, dưới đài toàn bộ trường kiếm tất cả giống như có linh giống như theo trong vỏ kiếm bay ra, rồi sau đó xông thẳng lên trời, ở giữa không trung chia ra làm hai, hai phân thành bốn, sinh sôi không ngừng, cho đến đầy trời đều là rậm rạp chằng chịt trường kiếm mới thôi.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Tô Mặc Vạn Lý Băng Phong

Giữa không trung là rậm rạp chằng chịt trường kiếm, mỗi một chuỗi kiếm đều lộ ra ác liệt kiểm khí.

"Vạn Kiếm Quy Tông." Mộ Tu Hàn lăng không lên, thét dài nói.

Rậm rạp chẳng chặt trường kiếm tất cả như có linh giống như hướng ngón tay hần phương hướng, cũng chính là Liễu Nhất Bạch ngay phía trước đánh đi.

"Oanh "

Tại rung trời vang lớn trong tiếng vô số trường kiếm cùng Liễu Nhất Bạch hóa hình mà thành bảo kiếm đụng vào nhau, thân kiếm một trận lay động, cuối cùng lại hiện ra Liễu Nhất Bạch chân thân.

Mộ Tu Hàn sau lưng hơn mười tên thanh niên Tông Sư cao thủ hít vào một hơi, bọn họ hôm nay coi như là nhìn nọ mắt rồi, Vạn Kiếm Tông tuyệt học Vạn Kiếm Quy Tông quả nhiên là không giống vật thường, Liễu Nhất Bạch thực lực bọn họ đều là nhìn ở trong mắt, không nghĩ tới Mộ Tu Hàn lại có thể đem hần bức bách đến tình cảnh như vậy.

Mộ Tu Hàn hơi hít cặp mắt, bất động thanh sắc đem một ngụm máu tươi nuốt trở vào. Chỉ có hần rõ ràng vừa mới một kiếm kia khủng bố đến mức nào, cho dù là hần sử xuất Vạn Kiếm Quy Tông cũng là bị không nhỏ nội thương. Cảm nhận được sau lưng mọi người kinh ngạc ánh mắt, trong lòng của hần cười thầm, lui về phía sau một bước, cười nói: "Chư vị, các ngươi đều thấy được, hần cũng không phải là vô địch, mọi người cùng nhau tiến lên, bắt hần lại."

Hần bây giờ đã quyết định chủ ý không lại đi lên rồi, nếu bây giờ đã có sẵn cơn bão, hần cũng không cần phải mạo hiểm lưỡng bại câu thương nguy hiểm đi theo Liễu Nhất Bạch liều mạng. Mọi người gật đầu một cái, được khích lệ, bọn họ lập tức hành động, tay múa trường kiếm xuất ra đạo đạo ánh sáng hướng trung gian cúi thấp xuống mặt mày Liễu Nhất Bạch đánh tới.

"Ngu muội." Liễu Nhất Bạch trong mắt thần quang trong trẻo, hần bóng người đột nhiên theo biến mất tại chỗ, trong nháy mắt xuất hiện ở một người tuổi còn trẻ Tông Sư trước mặt, một quyền chùy tại bộ ngực hần bên trên. Bộ ngực hần lập tức lõm xuống đi vào một mảng lớn, to lớn sóng trùng kích khiến hần thân thể bay ngang ra ngoài, từng ngụm từng ngụm máu tươi tự trong miệng hần phun mà ra, trên không trung lưu lại chuỗi chuỗi vết máu.

"Phanh" hần thân thể đụng vào sụp đổ trên đài cao, một bó máu bắn tung lần nữa theo trong miệng hần phun mà ra, hần khó tin nhìn chằm chằm mây trôi nước chảy Liễu Nhất Bạch, một cái máu bầm buồn bực tại ngực, cặp mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Liễu Nhất Bạch nhẹ nhàng khẽ vuốt vuốt quả đấm, thờ dãi nói: "Ta vốn không muốn cùng bất luận kẻ nào là địch, tại sao các ngươi đều phải tới giết ta đây."

Còn lại hơn mười người sắc mặt lạnh lùng, bọn họ nhìn tận mắt đồng bạn rút ở trước mặt, trong lòng đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch hận ý lại càng sâu hơn mấy phần. Bọn họ không có bởi vì Liễu Nhất Bạch lời nói rồi tung lên, bọn họ đồng loạt trước người một bước, khí thế cường đại từ trên người bọn họ tán ra mà ra.

Nhìn những thứ này xông về phía trước người, Liễu Nhất Bạch cười lạnh, xem thường theo trên mặt bọn họ từng cái quét qua.

Tô Mặc trong lòng dâng lên một luồng dự cảm không tốt, hần vội vàng kêu to: "Chớ đi, thực lực của hần xa xa không chỉ nơi này." Vừa nói thật nhanh hướng Liễu Nhất Bạch nhảy tới.

Lúc này đã trễ, mười mấy người đã vọt tới Liễu Nhất Bạch trước người, nhưng vào lúc này Liễu Nhất Bạch bàn tay đột nhiên ra tia sáng chói mắt, hần nhẹ nhàng đi phía trước vung lên đánh. Mười mấy âm thanh sau khi hết thảy, trên đất nhiều mười mấy năm phun máu phè phè thân thể, xông lên người toàn bộ trường kiếm bị cắt đứt, thân thể chịu rồi nội thương nghiêm trọng. Số ít mấy cái vừa mới đạt tới Tông Sư cao thủ thanh niên ngay cả phun mấy búng máu sau, trên đất co quắp mấy cái, liền không nhúc nhích.

Tô Mặc chỉ chênh lệch một bước ngắn, hần sắc mặt tái xanh, giận dữ hét: "Liễu Nhất Bạch, xem ra ngươi thật thành Ma rồi, coi nhân mạng như cỏ rác. Ta hôm nay tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi, thế muốn lấy mạng của ngươi."

"Tô Mặc, nói phải trái, ta không giết bọn hần, chẳng lẽ muốn ngồi chờ chết ở đây không được." Vừa nói Liễu Nhất Bạch khinh miệt quét nhìn đỉnh núi quần hùng, nói: "Bọn họ cái nào không muốn giết ta, cái nào không nghĩ giết ta dương danh lập vạn nếu như mới vừa rồi ta thật vô công mất hết rồi, há không từ lâu bị bọn họ giết chết. Các ngươi những thứ này bị lá che mắt, chẳng phân biệt được thị phi ngớ ngẩn, muốn giết ta, cứ tới đi, gia gia của ngươi phụng bồi tới cùng."

Dưới đài quần hùng đã sớm sôi trào, chửi mắng đến, rống giận.

Tô Mặc nói: "Được, ta bắt kẻ trước ngươi có hay không câu kết Ma Giáo, liền vì nhiều người như vậy tính mạng hôm nay ta cũng phải chung kết ngươi cái này tội ác cả đời."

"Hãy bớt nói nhảm đi, Tô Mặc, ta liền thử một chút ngươi cái này tứ đại phái chỉ nhân vật thủ lĩnh mạnh như thế nào."

"Liễu Nhất Bạch trên dưới quanh người lại bắt đầu quỷ vụ tràn ngập. Chỉ chớp lát hần biến thành một cái đen thui, nhìn không chân thật người, lẫn lộn trên người bên dưới đều là u thâm quý khí, phảng phất một cái thị sát Ác Ma bình thường.

Hần từng bước từng bước hướng Tô Mặc đi tới, vừa tẩu biến lớn tiếng nói: "Ta đã sớm chịu đủ các ngươi những thứ này cỏ đầu tường rồi, một hồi coi ta là cừu nhân giết cha, một hồi lại đem ta coi là bảo vệ quốc gia anh hùng, thật không biết nên nói các ngươi ngu muội vẫn có bệnh."

Vào giờ phút này hần chiến ý cuộn cuộn ngất trời, trong nội tâm tràn đầy vô cùng cường đại ý chí chiến đấu, hần huy chương thật nhanh hướng Tô Mặc phóng tới.

"Tô Mặc, ta liền thử một chút ngươi Hàn băng chương luyện đến cảnh giới gì." Sáng chói trong suốt bàn tay thật nhanh hướng Tô Mặc vỗ tới. Tô Mặc chung quanh khí lạnh dừng động, hắn cũng tấn giờ lên song chương chào đón.

Hai đôi bàn tay đụng nhau, đụng nhau sau Liễu Nhất Bạch thoáng cái bị đánh bay ra ngoài, từng ngụm từng ngụm máu tươi tự trong miệng hắn phun mà ra. Tô Mặc cũng không phải là không có trả giá thật lớn, khoe miệng rỉ ra tí tí vết máu. Liễu Nhất Bạch thật nhanh từ dưới đất bò dậy lần nữa phi phác mà lên, kết quả lại bị đánh bay ra ngoài. Như thế ngược hướng nhiều lần, Tô Mặc ở cũng không nhận được đại miệng phun ra rồi một ngụm máu tươi.

Liễu Nhất Bạch trong mắt trải qua một vẻ kinh dị, Băng Thần Cốc Hàn băng chương tại Tô Mặc trong tay đơn giản là không chỗ nào bắt lợi đại sát khí, từng tia ý lạnh như phụ cốt chỉ thư không ngừng ở trong cơ thể hắn rong ruổi, hắn thậm chí đều có loại cứng ngắc dấu hiệu.

"Thế hệ trước cao thủ quả nhiên khác nhau, không cùng các ngươi chơi, ngày khác ta nhất định sẽ đến Băng Thần Cốc viếng thăm." Liễu Nhất Bạch cười nhạt, xoay người đi phía trước bước ra một bước. Hắn bây giờ phải đi, một cái Tô Mặc cũng đã mạnh mẽ như thế, bây giờ Niệm Nhân hòa thượng còn không có xuất thủ, nếu là xuất thủ hắn khẳng định rất khó chạy thoát.

"Hừ." Tô Mặc hất một cái tay áo bào, quát lên: "Vạn Lý Băng Phong."

Theo hắn tiếng này hét lớn, cả người Lạc Hà Sơn lấy mắt trần có thể thấy độ bị băng phong.

"Thần Tích a."

"Tô Cốc Chủ uy vũ."

"Trời ơi"

Mọi người không nhận được thần phục.

Chỉ thấy chung quanh, thướt tha cây thuốc lá, mây mù lượn quanh khe núi, óng ánh trong suốt băng động, phủ lên một màu trắng thung lũng, tạo thành một cái trắng tinh yên lặng thần thoại Tiên Cảnh. Toàn bộ Lạc Hà Sơn phảng phất biến thành Bắc Quốc Cực Địa.

Tô Mặc trong mắt lóe lên một đạo lệ mạng, bình tĩnh nhìn trên bầu trời một cái bị băng phong ở điểm đen nhỏ.

Mọi người đi theo hắn ánh mắt nhìn, có mắt sắc nhọn Vô Giả lập tức nhận ra cái đó điểm đen nhỏ chính là biến mất Liễu Nhất Bạch.

"Bất, cái này Trời giết Ác Tặc rốt cuộc phải đền tội rồi."

"Đánh chết hắn, ta nhìn thật lâu."

.

Toàn trường Vô Lâm Cao Thủ tất cả không che giấu được nội tâm kích động, rồi rít kêu la.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233: Điều Gia

"Roi."

Tô Mặc hướng về phía hư không vỗ giữa không trung, không trung điểm đen nhanh chóng hướng trên đài cao rơi xuống, điểm đen càng ngày càng gần, càng ngày càng lớn, một cái tuần tử người tuổi trẻ bị băng nhốt ở bên trong, đúng là Liễu Nhất Bạch.

Tại Băng Điều nhanh lúc rơi xuống đất, Tô Mặc tay phải nhẹ nhàng đưa, một luồng nhu hòa lực lượng đem Băng Điều nâng lên, cuối cùng Băng Điều chậm chạp rơi trên mặt đất không có phát ra một tia âm thanh.

Quần hùng lập tức sôi trào: "Giết hắn đi!"

"Giết hần đi!"

Mộ Tu Hàn ở phía sau khoát tay một cái, đề nghị: "Cái này Ác Tặc làm nhiều việc ác, ta xem không bằng khiến mới vừa rồi chết người thân bằng hảo hữu tiến lên động thủ đi, như vậy thì coi là là mới vừa rồi chết những anh hùng trả thù tuyết hận đi."

Sau khi nói xong Niệm Si hòa thượng bốn bốn người lui ra ngoài, trên đất người bị thương nặng không tới mười người tuổi trẻ Tông Sư cũng đi theo lui về phía sau, trong sân chỉ cô linh linh lưu lại một cái trông rất sống động Băng Điều, bên trong Liễu Nhất Bạch xem thường, cười nhạo biểu tình còn có thể thấy rõ ràng.

Dưới đài cao quần hùng giống như giống như điên hướng hần vọt tới, Băng Điều bên trong Liễu Nhất Bạch ý thức cũng không có tiêu tan, nhìn quần hùng dần dần ép tới gần đáy lòng của hần dâng lên một tia cười lạnh.

Bỗng nhiên Băng Điều chia năm xẻ bảy, hần từ bên trong nhảy lên một cái, hét lớn: "Người giết người người hằng giết chết, muốn giết ta các ngươi thì phải trả giá thật lớn." Vừa nói hần đứng bàn tay là đao, lập tức có mười mấy người kiếm huy nhân vong. Quần hùng kinh hãi, một trận hốt hoảng. Nhưng là Liễu Nhất Bạch cũng không có tiến lên, ngược lại thì ho ra một cái mạo hiểm khí lạnh máu tươi.

"Ha ha. . . Hần đã bị Tô Cốc Chủ bị thương, giết hần đi!"

"Giết chết hần!"

...

Mọi người điên cuồng hướng hần vọt tới, Độc Cô Bại Thiên nắm chặt Khấp Huyết Thần Kiếm cũng xông về đám người, máu tươi phiêu tán rơi rụng, kiếm gây bay tán loạn. Hần bây giờ chỉ có thể bằng vào hần vậy mạnh mẽ cùng những người võ lâm này đánh sập lá cà. Bằng vào hần Vô Kiềm Bất Tội khí lực, hần không biết chặt đứt bao nhiêu bảo kiếm, không biết giết bao nhiêu người, hần cũng không biết mình bị bao nhiêu đao kiếm. Nhưng là những thứ kia đao kiếm nhiều nhất ở trên người hần lưu lại một đạo nói Âm Bạch vết đao, cũng không thể thương tổn đến hần một tia.

Xa xa, Mộ Tu Hàn âm thầm buồn cười, hần kỳ thực tâm lý rõ ràng Liễu Nhất Bạch không thể nào dễ dàng như vậy liền bị bắt, sở dĩ gọi những võ lâm đó người trong đi lên chẳng qua chỉ là hần nghĩ (muốn) tiêu hao một chút chính đạo hữu sinh lực lượng mà thôi, hoặc có lẽ là hết thấy các thứ này chẳng qua là bởi vì hần thích.

"A đi đã phạt, thí chủ, xin dừng tay đi." "Nghịch chủng, dừng tay." Niệm Nhân hòa thượng, Tô Mặc gần như cùng lúc đó nói.

Hai người bọn họ người nhẹ như chim én, tay áo bào khinh động, lưỡng cổ cự lực miễn cưỡng đem vây quanh Liễu Nhất Bạch võ lâm quần hùng đẩy ra.

"Lão hòa thượng ta kính trọng ngươi, cũng cảm kích ngươi khi đó cho ta mượn Cổ Phạt Xá Lợi áp chế trong cơ thể Ma Tinh, bất quá hôm nay ngươi nếu là ngăn ta nói, ta chỉ có thể nói tiếng thật xin lỗi." Một đạo màu đen chưởng phong càn quét mà ra, tại vô số âm thanh trong tiếng kêu gào thể thâm Liễu Nhất Bạch thật nhanh hướng phía ngoài đoàn người phóng tới, lúc này các đại phái chưởng môn và mười mấy tuổi trẻ Tông Sư cao thủ cũng đang thật nhanh hướng hần chạy tới.

Liễu Nhất Bạch như một vệt như lưu quang thật nhanh Lạc Hà Sơn đỉnh bên bờ chui đi. Nhưng là Niệm Nhân hòa thượng, Tô Mặc hai cái công lực cao tuyệt cao thủ cũng đã trước hần một bước đi tới Lạc Hà Sơn đỉnh bên bờ, Tô Mặc lãnh đạm nói: "Xem ra ngươi thật mê muội, tuyệt không có thể lưu ngươi đang ở đây nhân thế."

Liễu Nhất Bạch lạnh lùng lời nói không có một tí cảm tình: "Đúng hay sai tâm lý ta rõ ràng, chỉ có thể than thở thế gian ngu muội người đều bị che đậy ở cặp mắt, ha ha ha ha" hần rống to, huy động song chưởng xông về hai người. Thân thể của hần trước xuất hiện một cái bóng đen to lớn, giương nanh múa vuốt xông về hai cái cao thủ tuyệt thế.

"Vạn" Niệm Nhân hòa thượng không nhúc nhích, khẽ quát nói.

Phật quang như đại dương mệnh mông bình thường đánh về phía màu đen Ma Ảnh, Ma Ảnh bị phản vụn vỡ, cuối cùng hóa thành vô hình.

"Theo ta trở về đi thôi, thí chủ, lão nạp bảo đảm không người nào có thể tổn thương tính mạng ngươi." Niệm Nhân hòa thượng nhìn một cái Liễu Nhất Bạch, thờ dài nói.

"Cám ơn hảo ý của ngươi, nhưng là ngược ngừng, ta còn rất nhiều sự tình không có làm, mà những việc này, ta phải làm." Liễu Nhất Bạch lắc đầu một cái.

"Hừ." Tô Mặc phát tay áo, quát lên: "Không biết hồi cái, hôm nay liền tiễn ngươi lên đường."

"Ồi ôi ôi thật là không biết xấu hổ, hai cái già như vậy Lão Bất Tử bởi vì khó một tên tiểu bối, đơn giản là buồn cười.

"đang lúc ấy thì, không trung truyền tới một trận cười to.

Niệm Nhân hòa thượng khẽ cau mày, hần đã biết rồi người đến là ai.

Một trận nóng bỏng Cuồng Phong thổi qua, toàn bộ Lạc Hà Sơn Hàn Băng nhất thời tan rã, biến thành bốc hơi lên Vụ khí tiêu tán trên không trung.

"Lệ "

Theo một tiếng chấn động chân trời kêu to, giữa không trung một cái hình thể rất cao, ước hẹn sáu thước tới một trượng chim to. Trên lưng chim một cái chòm râu hoa râm, tuổi đã hơn thất tuần lão già chính cười hi hi nhìn Niệm Nhân, Tô Mặc hai người.

"Uyên Sô là Uyên Sô" Tô Mặc cùng nhìn nhau mà nhìn, tất cả thấy được với nhau trong mắt khiếp sợ.

Phượng Hoàng tính cách cao thượng, không phải là sương sớm không uống, không phải là non trúc không ăn, không phải là ngàn năm Ngô Đồng không té. Ngoài chủng loại phồn đa, bởi vì chủng loại bất đồng ngoài trọng trung cũng bất đồng. Truyền thuyết có năm loại, theo thứ tự là Xích Sắc Chu Tước, màu xanh Thanh Loan, màu vàng Uyên Sô, màu trắng Thiên Nga cùng màu tím chim nhạc .

Cái này Uyên Sô nhưng là trong truyền thuyết Bán Thần Thần Thú, này Điều Gia coi như sẽ Ngự Thú quyết, nhưng cũng không thể không chế ở đã có ý thức tự chủ Uyên Sô a. Tô Mặc nghĩ ngờ trong lòng không dứt, hay lại là Niệm Nhân hòa thượng mở miệng trước, "Phổ thí chủ, chuyện này ngươi cũng muốn nhúng tay sao "

"Tiểu tử, đến, đi lên, có người Điều Gia vào hôm nay không có ai có thể không biết sao người. Cái này Uyên Sô ta nhưng là tổn giá thật lớn mời tới, người cũng đừng theo ta đùa bốn người tính xấu" Điều Gia không đáp lại Niệm Nhân, mà là nhìn về phía Liễu Nhất Bạch, cười hi hi nói.

Liễu Nhất Bạch trong lòng cũng là khiếp sợ không thôi, mặc dù hần trước đã thấy qua một cái Hòa Kỳ Lân, nhưng bây giờ mới gặp lại trong truyền thuyết mới phải xuất hiện Thần Thú, cả người hần đều bị sợ ngây người, một thời lại không có nghe rõ Điều Gia nói chuyện.

Đang lúc ấy thì không trung đột nhiên xuất hiện đám mây đen lớn, mây đen trong nháy mắt liền đem toàn bộ Lạc Hà Sơn đỉnh núi bao phủ. Mà Liễu Nhất Bạch cùng Tô Mặc, Niệm Nhân nơi ở bên bờ giải đất đột nhiên Quang Hoa đại tác, "Rầm rầm" tiếng sấm bên tai không dứt.

Còn dư lại Dư Chương Môn cùng mười mấy cao thủ trẻ tuổi thâm kêu một tiếng không được, thật nhanh vọt tới trước.

Đang lúc ấy thì, lưỡng tiếng kêu đau đớn âm thanh truyền tới: "A! A!"

Tiếp lấy Liễu Nhất Bạch không mang theo bất kỳ cảm tình gì tiếng cười lạnh truyền tới, "Nhớ, các người ngàn vạn lần chớ làm chuyện ác, giang hồ Cháp Pháp Giả ở trên giang hồ cung kính chờ đợi chư vị."

Cho nên người đều vọt tới, nhưng ngoại trừ phát hiện khoe miệng chảy máu Niệm Nhân hòa thượng, Tô Mặc trở ra, Liễu Nhất Bạch đã sớm không thấy bóng người, liền cả trên trời Điều Gia, Uyên Sô cũng không thấy.

Khói mù dần dần tản đi, chỉ thấy cùng Tô Mặc, Niệm Nhân hòa thượng bụng đã bị phẫu mở một cái lỗ nhỏ, máu tươi chảy đầy đất, lưỡng người thần sắc lờ mờ, cuối cùng chật vật mở miệng nói: "Đừng đi đuổi theo, Uyên Sô khả năng đã bước chân vào Bán Thánh cảnh giới, đi nhiều hơn nữa đều vô dụng."

Nói xong, hai người ly biệt ngồi xuống vận công chữa thương.

Chúng chương môn và mười mấy cao thủ trẻ tuổi hoảng sợ thất sắc.

Tô Ảnh Tuyết kinh ngạc nhìn chân trời, thất vọng mất mát.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Sáng khoái đời người không cần giải thích

Khói đen tản đi hết, Lạc Hà Sơn đỉnh núi lại khôi phục lại sự trong sáng. Đỉnh núi khắp nơi là kiếm gãy, khắp nơi là quần hùng tàn phá thân thể, trên đất Tinh Hồng huyết thủy phía trên trần ngập nồng nặc huyết vụ.

Một chiến dịch này Băng Thần Cốc Tô Mặc, Tiểu Lâm Tự Niệm Nhân Đại Sư người bị thương nặng. Bốn vị thanh niên Tông Sư cao thủ ngã xuống đất không dậy nổi, không rõ sống chết, quần hùng chết sáu mươi tám người, tổn thương hơn hai mươi người, chính đạo có thể nói thương vong thảm trọng. Hơn nữa bại rồi tinh rồi mù, ở trên cao vạn bảy hùng, mười mấy tuổi trẻ Tông Sư cao thủ, hai đại phái chương môn dưới sự vây công lại khiến Liễu Nhất Bạch chạy, thiên hạ xôn xao.

Liên quan tới lúc Chính lúc Tà Điều Gia Phó Lăng Thiên đột nhiên xuất hiện đem Liễu Nhất Bạch cứu đi sự tình, ngay cả Niệm Nhân hòa thượng cũng không biết tại sao. Phải nói tại chỗ, cũng chính là hắn và Điều Gia coi như là tương đối quen rồi, Điều Gia tính cách hắn biết rõ, hắn sẽ không vô duyên vô cớ tới cứu một người cùng hắn không quan hệ chút nào người, thậm chí còn là đem Uyên Sò mời đi qua, cái này thượng cổ Thần Thú thực lực sâu không lường được, căn bản không khả năng bị Điều Gia chỗ ngự sử.

Trong đó các loại hắn cũng không biết được, cuối cùng chỉ có thể vội vã không giải quyết được gì.

Tại chỗ không ít thế hệ trước cao thủ đều nhận ra mới vừa mới xuất hiện cái kia Thần Thú thân phận, đang ngạc nhiên ở Liễu Nhất Bạch thế lực sau lưng đồng thời sau khi, bọn họ cũng không khỏi đối với (đúng) tương lai giang hồ tràn đầy lo âu.

Thảm vận đại sẽ biến thành Sát Ma đại hội, cuối cùng lại biến thành giết chóc đại hội, đây có thể nói là chính đạo vô lâm một cái vô cùng nhục nhã.

Lạc Hà Sơn đỉnh núi một mảnh mây đen ảm đạm, đại hội lại kéo dài một ngày, thảm vận đại sẽ biến thành Tru Ma đại hội, toàn bộ Chính Đạo Nhân Sĩ tụ chung một chỗ thảo luận như thế nào truy kích và tiêu diệt Liễu Nhất Bạch, cuối cùng mấy cái đức cao vọng trọng chương môn lại bắt đầu biến mặt thiên hạ nổi danh cao thủ tới bàn như thế nào tiến hành Tru Ma hành động.

Thanh Thủy ni cô đứng tại bên vách núi, ánh mắt phức tạp nhìn xa xa quần sơn, trong nội tâm có một tí thất lạc, có một tí tiếc nuối. Sở Huỳnh Tuyên nhẹ nhàng đi tới sau lưng nàng nói: "Nghĩ gì vậy "

"Ta đang suy nghĩ một người."

"Ha ha, Thanh Thủy sư muội người đây chính là phạm vào Phật Môn đại kỵ a, " Tô Tả cười từ phía sau đi tới, không một chút nào thấy chút nào chán chường, phảng phất bị Liễu Nhất Bạch đánh bại người cũng không hận. Bắt đầu hắn xác thực cảm giác rất tức giận, cảm giác rất sỉ nhục, sau đó hắn suy nghĩ minh bạch, sau ngày hôm nay, Liễu Nhất Bạch đối mặt chỉ có thể là vô tận đui giết, sau này thành thật không thể nào với hắn so sánh hơn thua, cho nên hắn căn bản không đem ngày đó sự tình để ở trong lòng.

"Ta chỉ là đang nghĩ, có phải hay không mỗi một người đều có chính mình bất đắc dĩ, rất nhiều chuyện bọn họ không muốn làm, lại không thể không làm." Thanh Thủy ni cô nhìn sâu không thấy đáy vách đá thờ dài.

Sở Huỳnh Tuyên như có điều suy nghĩ, nói: "Người suy nghĩ nhiều quá."

"Hay lại là suy nghĩ một chút chuyện bây giờ đi, Liễu Nhất Bạch hiện tại tại tên ác ma này đã chạy trốn, việc cần kíp trước mắt chúng ta vẫn phải là trước tiên đem hắn tóm lấy a, nếu không ngày sau trên giang hồ chỉ sợ là không được an bình.

" Tô Tả cũng nói.

"Hết thầy các thứ này hắn chắc không nghĩ đi "

"Thanh Thủy sư muội, người nói gì vậy, các người Phật Môn lòng dạ từ bi cũng không phải là như vậy a, cái này Liễu Nhất Bạch tội ác tày trời, người có thể muôn ngàn lần không thể đối với (đúng) ôm lòng trách ắn a."

Thanh Thủy thờ dài, xoay người hướng Lạc Hà Môn bên trong đi tới.

Hai người ngạc nhiên, cũng không biết Thanh Thủy rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Đại hội sau ba ngày vô lâm quần hùng lục tục đi xuống núi, sau năm ngày Huyết Ma đại chiến Lạc Hà Sơn đỉnh núi chuyện bị truyền xôn xao, sau mười ngày Trung Nguyên mười hai vị với Niệm Nhân hòa thượng thực lực tương đương cao thủ liên danh phát ra truy kích và tiêu diệt làm, phái thiên hạ tất cả cao thủ bắt đầu giết diệt Huyết Ma Liễu Nhất Bạch.

Trong lúc nhất thời toàn bộ Trung Nguyên sôi trào, Huyết Ma Liễu Nhất Bạch đại náo Lạc Hà Sơn đỉnh núi sự tình truyền đến Trung Nguyên mỗi một xó xỉnh.

Liễu Nhất Bạch đang kinh ngạc Uyên Sò xuất hiện đồng thời, Điều Gia đã trước tiên cùng Uyên Sò xuất thủ, hắn tại quang vụ trong sương mù khoảng cách gần thấy được trong truyền thuyết Uyên Sò, nó hai cái tay móng phát ra hào quang óng ánh, rồi sau đó như một vệt bóng loáng bình thường xông về Tô Mặc cùng Niệm Nhân hòa thượng.

Chính là chỗ này loại thuần túy lực lượng, trực tiếp khiến hai người bọn họ mờ mịt bẽ bàng, người bị thương nặng. Trong lòng của hắn không khỏi có chút cười trên nỗi đau của người khác, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy cao cao tại thượng Niệm Nhân chặt vật như thế

Điều Gia mang theo Liễu Nhất Bạch chạy xuống rồi Lạc Hà Sơn, sau đó chui gần núi non trùng điệp bên trong, chạy thật lâu mới dừng lại. Cuối cùng hắn đem Liễu Nhất Bạch theo Uyên Sò bên trên ném xuống.

"Người mẹ nó, muốn không nên như vậy" Liễu Nhất Bạch từ dưới đất chặt vật bò dậy, căm tức nhìn cười hi hi Điều Gia.

"Ha ha, tiểu tử người, ta cứu mạng người, cũng không biết khách khí một chút, mở miệng một tiếng đại gia, bắt quá, người thật đúng là phải gọi ta đại gia, ha ha."

"Nói đi, người tại sao phải cứu ta, ta cũng không giống như nhận biết người."

"Bởi vì đại gia ta cao hứng a."

"Ha ha, trên thế giới này còn sẽ có miễn phí bữa trưa "

"Thích tin hay không đi, lão nhân gia ta không cần phải với người loại tiểu nhân vật này giải thích nhiều như vậy. Gặp lại sau rồi!" Điều Gia thật sâu nhìn hấn một cái sau như một luồng khói xanh giống như hướng phương xa bay vút đi.

"Ta bọn, dẫn ta đi a." Liễu Nhất Bạch tại chỗ hô to, cuối cùng mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Hắn ngược lại không phải là chịu rồi quá nghiêm trọng tổn thương, chẳng qua là mệt lã, tại nhiều cao thủ như vậy dưới sự vây công, hấn coi như là làm bằng sắt cũng không tránh khỏi a.

Tại Liễu Nhất Bạch trước mặt hư không một trận giãy dụa, Điều Gia lại đi mà trở lại, cúi người kiểm tra một hồi thương thế hấn, cuối cùng tự nhủ: " là khối ngọc thô chưa mài dũa, chẳng qua là ít đi chính xác pháp môn tu hành a."

"ha ha, cũng được, có thể hay không hệ thống tu tập thượng cổ Võ Tu công pháp, liền nhìn chính người tạo hóa." Nói xong, Điều Gia trong tay phát ra một đạo Thanh Quang, trực tiếp không vào Liễu Nhất Bạch trong đầu, làm xong hết thấy các thứ này, hấn cười hi hi nhéo một cái Liễu Nhất Bạch mặt, cuối cùng lại đang trên mặt hấn đạp một cước, cái này mới một lần nữa biến mất không thấy gì nữa.

Qua không lâu, Liễu Nhất Bạch theo hôn mê thông thả tỉnh lại, trên người hấn rơi xuống một tầng bay xuống hoàng diệp. Hấn lắc đầu một cái, mờ mịt nhìn chung quanh cảnh tượng, đây là cách Lạc Hà Sơn trầm đậm một nơi dãy núi.

Nhức đầu lợi hại, Liễu Nhất Bạch vỗ một cái trán, không biết tình hình mà đến đau đớn là chuyện gì xảy ra. Nhớ xuống núi thời điểm cũng sẽ không như vậy a, loại cảm giác này giống như là bị người dùng Trọng Chùy hung hăng nện một cái đầu

"ta đi, không phải là ai thừa dịp ta hôn mê đem ta đánh cho một trận đi." Liễu Nhất Bạch giùng giàng đứng dậy, đi về phía trước một vịnh Tiểu Tuyền nước đi tới.

Trong suối nước rõ ràng ảnh ngược đến một cái tang thương nam tử tuổi chừng mười tám, duy nhất không được hoàn mỹ là đang ở tầm kia Tuấn Mỹ trên mặt có một cái rất không hòa hài dấu chân, theo dấu chân nhìn lên người này chân cũng không phải là rất dài, phải là một không cao vóc đáng lùn.

"không phải là Điều Gia tên khốn kiếp này đi." Liễu Nhất Bạch ngăn ra một chút, hấn suy nghĩ một chút, cũng chỉ có cái này không đứng đắn người sẽ làm ra thất đức như vậy sự tình.

" người mẹ nó "

Ngay tại hấn tức giận kêu lên' người mẹ nó 'Bốn chữ thời điểm, trong đầu hấn đột nhiên nghĩ tới một đạo già nua tiếng cười.

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Cửu Linh đạo nhân

"Tiểu tử thôi, nếu như người có thể nghe được ta lưu lại trong đầu của người bên trong mấy câu nói này, nói rõ người đã nắn ra 'Con mẹ người' những lời này, chúc mừng người, người mở ra một cánh đi thông tới cao vô đạo cửa sổ. Người bây giờ đi là thượng cổ Võ Tu Đoán Thể con đường, người bây giờ là không phải rất nghi hoặc cảm giác thân thể có dùng không hết lực lượng nhưng phát huy không được, chỉ có thể bằng vào lực lượng xông ngang đánh thẳng ha ha, nghĩ (muốn) biết tại sao không không nói cho người "

"Cái quý gì, cái này thì xong rồi" Liễu Nhất Bạch trợn mắt hốc mồm ngây tại chỗ, qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần hét lớn: "Di con mẹ người."

"Ha ha, chúc mừng người, lại mở ra một cánh cửa. Trước người cũng thấy đấy, tại Uyên Sò trên người có cảm giác hay không đến một loại cùng người rất tương tự địa phương không sai, người với Uyên Sò như thế, đi đều là Đoán Thể con đường, bất đồng duy nhất là nó biết võ kỹ năng, mà người chỉ là một đánh mù kẻ không đầu óc. Tốt lắm, không nói nhiều thừa thãi. Nếu như người nghĩ chân chính đi lên thượng cổ Võ Tu con đường, như vậy, liền đến Thiên Sơn dãy núi chỗ sâu tới tìm ta. Đương nhiên, như như lời người nói, trong thiên hạ không có miễn phí bữa trưa, làm lễ bái sư, người thì tùy diệt cái Vạn Kiếm Tông cái gì là được, chúc người nhiều may mắn."

Liễu Nhất Bạch dùng nước suối rửa mặt , yên lặng suy nghĩ Điều Gia nói chuyện chân thực tính. Hắn lờ mờ muốn nói võ kỹ xác thực làm hắn rất động tâm , xác thực , hắn bây giờ chính là một cái không có một thân man lực lại không sử ra được vũ phu , có thể có được tu tập hệ thống võ kỹ cơ hội xác thực rất mê người. Hắn duy nhất không biết là , Điều Gia lại với Vạn Kiếm Tông thù sâu như vậy , lần trước tại Hàng Châu thời điểm cũng bởi vì Mộ Tu Hàn lấy được Vạn Kiếm Tông truyền thừa mà đem hắn nóng nảy đánh cho một trận , lần này càng là đưa ra muốn tiêu diệt Vạn Kiếm Tông yêu cầu.

Diệt Vạn Kiếm Tông vốn là Liễu Nhất Bạch mục tiêu , cho nên trong lòng của hắn vui vẻ đáp ứng.

Huyết Ma tại Lạc Hà Sơn bỏ trốn , toàn bộ Kim Lăng chuyện đương nhiên thành nơi sóng gió tụ họp xoay vần , chính đạo chưởng môn các phái liên danh phát ra Tru Ma làm sau , từng tổ từng tổ Tru Ma tiêu đội bắt đầu lao tới Liễu Nhất Bạch có thể trốn chết mỗi cái địa điểm. Một tám to lớn Tru Ma chỉ mới bắt đầu tại trung nguyên các nơi bày , đương nhiên Lạc Hà Sơn cái này trọng yếu nhất địa phương càng không biết bỏ sót , chu vi vài trăm dặm đã bị vây quanh nước chảy không lợ , hơn nữa vòng vây mỗi ngày đều đang thu nhỏ lại.

Đáng tiếc là , bọn họ đau khổ tìm kiếm hơn mười ngày thậm chí ngay cả Liễu Nhất Bạch bóng dáng đều không nhìn thấy qua.

Có biết Liễu Nhất Bạch Dịch Dung Thuật tiền bối kết luận , hắn nhất định là thi triển Dịch Dung Thuật , võ công không có đạt tới Tô Mặc nhóm cao thủ người là không có khả năng phát hiện hắn tung tích , coi như là hắn theo bên cạnh người gặp thoáng qua người cũng không biết. Cho nên , hắn đề nghị , phái người đi mời Thiên cơ môn cao thủ rồi núi tìm kiếm Liễu Nhất Bạch tung tích.

Thiên cơ môn là môn phái lãnh đời , bình thường giữa rất ít đặt chân trần thế , bên trong cửa cũng không có nhiều người , từng cái nhưng đều là thông suốt thiên vĩ địa kỳ nhân.

Lần đi Thiên cơ môn , nguy hiểm nặng nề , tin đồn bọn họ môn phái tại vô tận Cực Hàn Chi Địa , người bình thường tại ven nơi cũng sẽ bị chết rét. Mời Thiên cơ môn môn nhân xuất thế nhiệm vụ này tự nhiên làm theo liền rơi xuống Băng Thần Cốc trên đầu , cái này cùng bọn chúng công pháp có liên quan , cũng chỉ có bọn họ mới có thể tại Cực Hàn Chi Địa như giẫm trên đất bằng. Tô Mặc đối với (đúng) Tô Ánh Tuyết ký thác rồi cực cao kỳ vọng rất lớn , nhiệm vụ lần này cũng liền giao cho nàng.

Sau bảy ngày , Tô Ánh Tuyết quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người , thành công đem Thiên cơ môn cao nhân mời xuống núi rồi.

Người đến là một cái hơn bốn mươi tuổi trung niên đạo nhân , hắn sắc mặt trắng nõn , dưới cảm xúc đến vô cùng chòm râu dài , nhìn hơi có mấy phần tiên phong đạo cốt mùi vị. Hắn tự xưng Đạo Hào chín Linh , chính là Thiên cơ môn đời thứ bốn mươi chín truyền nhân.

Tại Tô Mặc nói rõ xin hắn rồi núi nguyên nhân sau , chín Linh đạo nhân vuốt râu trầm ngâm nói: "Bản Đạo lúc dạo chơi sau khi ngược lại cùng người này có duyên gặp qua một lần , khi đó ta liền đoán chừng hắn sẽ đi tới hôm nay bước này. Ta xem qua hắn gương mặt , người này là Thiên Sát Cô Tinh mạng , mệnh đồ nhiều sai , chỉ cần là bên cạnh hắn người cũng sẽ không rơi kết quả tốt , Á , thật sự là đáng thương "

Mọi người trở mắt nhìn nhau , không biết Cửu Linh đạo nhân thế nào đột nhiên nói đến cái này.

Tô Mặc trầm ngâm hồi lâu , nói: "Xin đạo trưởng công khai người này tung tích."

"Cũng được , cũng được." Cửu Linh đạo nhân theo trong tay áo lấy ra mười viên bùa vàng đưa cho Tô Mặc , "Nơi này có mười viên Thiên Cơ phù , chỉ cần hắn tại các người bên người mười dặm trong phạm vi , bùa này tự nhiên sẽ có cảm ứng. Đến khi hắn vị trí cụ thể , ngay tại Lạc Hà Sơn phương hướng Tây Nam hai trăm dặm chỗ."

"Đạo trưởng hành động này là vô lâm trừ một cái hại lớn a , xin nhận tại hạ cúi người một cái." Tô Mặc đại hỉ , hoảng sợ vội vàng đứng dậy hướng về phía Cửu Linh đạo nhân thi lễ một cái.

Cửu Linh đạo nhân cười híp mắt thừa nhận rồi hắn một lễ này , thật giống như đây là chuyện đương nhiên bình thường.

"Bản Đạo chỉ có thể giúp tới đây , mọi thứ sự vật đều có thiên ý , thiên ý hướng , chư vị không cần thiết nghịch thiên."

Dứt lời , Cửu Linh đạo nhân cười to ba tiếng , hóa thành một luồng khói xanh biến mất không thấy.

Tô Mặc nhìn ngoài cửa suy nghĩ xuất thần , cái này Cửu Linh đạo nhân tựa hồ là có ý chỉ , thật giống như đang ám chỉ hắn cái gì , nhưng cụ thể hắn lại không nói ra được. Là để cho bọn họ không nên đi vây quét Liễu Nhất Bạch nhưng là như vậy Ác Tặc không ngoại trừ , trên giang hồ nhất định là không thiếu được tinh phong huyết vũ.

Trầm tư hồi lâu , Tô Mặc đem Tô Ánh Tuyết kêu đến trước mặt cầm trong tay Thiên Cơ phù đưa tới , ôn nhu nói: "Đem cái này mười viên Thiên Cơ phù phân phát , tất cả nhân mã chia làm mười tổ , một tổ một cái Tổng Sư dẫn đội , hóa tốc đi Cửu Linh đạo trưởng nói chỗ đó , nhất định phải đem tên ma đầu này ngoại trừ."

"Ừm." Tô Ánh Tuyết nhận lấy Thiên Cơ phù xoay người muốn đi.

"Chờ đã." Tô Mặc chợt đứng dậy , nói: "Tuyệt nhiên , chúng ta Băng Thần Cốc liền từ người dẫn đội. Cha già rồi , Băng Thần Cốc trách nhiệm từ đầu đến cuối sẽ rơi xuống trên đầu người "

Tô Ánh Tuyết thân thể bỗng nhiên dừng lại , nàng không quay đầu nhìn sau lưng Tô Mặc , chẳng qua là khẽ gật đầu một cái , sau đó bước nhanh rồi đi.

Trong nội tâm nàng rất mâu thuẫn , vốn là giết Liễu Nhất Bạch đối với nàng mà nói là một kiện nàng đã sớm nghĩ (muốn) làm việc , bây giờ , nàng đột nhiên cảm giác mình cũng không có nghĩ như vậy giết hắn rồi , về phần tại sao , nàng cũng không rõ lắm.

Lạc Hà Sơn Tây Nam ra ngoài hai trăm dặm Hồ Khiếu linh , một cái quần áo không đủ che thân Dã Nhân chính ở trong rừng rậm tùy ý chạy như điên. Nhìn kỹ đi , phía sau hắn còn có một chi treo con người Bạch trần mảnh hổ chính đang đuổi theo hắn , hai người một trước một sau , ở trong rừng rậm người đuổi theo ta đuổi , chơi đùa phi thường cao hứng.

Người này đúng là Liễu Nhất Bạch , hắn đã tại mảnh núi rừng này ngày người hơn mười ngày rồi , mỗi ngày chính là tìm kiếm mảnh thú quan sát bọn họ săn bắt kỹ xảo , hy vọng có thể từ trong lĩnh ngộ được một chút võ kỹ.

Rất hiển nhiên , hắn thất bại.

Đem sau lưng mảnh hổ một chường võ choáng văng sau , hắn chán nản ngồi dưới đất , suy nghĩ một chút , vẫn là quyết định phải đi Thiên Sơn , chỉ có nơi đó mới có hắn nghĩ (muốn) muốn câu trả lời. Chẳng qua là ở trước đó , hắn còn phải nghĩ biện pháp đem Vạn Kiếm Tông diệt.

Vạn Kiếm Tông bây giờ thanh thế đang lên rừng rục , thế lực đã cơ hồ với tiêu diệt trước Lạc Hà Môn không phân cao thấp , hơn nữa Mộ Tu Hàn phía sau còn Văn Hương Cốc các loại (chờ) Ma Giáo Đại Phái ủng hộ , nghĩ (muốn) muốn tiêu diệt hắn không dễ dàng a.

"Được rồi, hay là trước rồi núi nhìn một chút tình huống bên ngoài đi." Liễu Nhất Bạch khóp xương đùi đùi vang dội , lại biến đổi một cái dung mạo.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236: Xương cứng người nên được đến tôn trọng

Liễu Nhất Bạch dọc theo Bắc Đẩu Thất Tinh phương hướng bắt đầu đi ra ngoài , tại chuyển kiếp vội vã bụi gai lúc hắn có chút dờ dẫm , nơi này núi non ác liệt , hiểm trở nặng nề , cách gần đây thành trấn có bao nhiêu dặm hắn cũng không biết , như vậy đầu đầu đi loạn không biết lúc nào mới có thể đi ra ngoài.

Ở nơi này mịt mờ trong núi lớn , nếu như phương hướng hơi có sai lệch , liền có thể sẽ đi vào Đại Sơn chỗ sâu nhất , rất khó tìm lại được đường về. Đây cũng là tại sao hắn không dùng tới Súc Địa Thành Thốn nguyên nhân

Không có cách nào , Liễu Nhất Bạch chỉ có thể vô ích bước đi trước , căn cứ Điều Gia dẫn hắn lại lệch đường tiến tới , hắn ở trong lòng cầu nguyện: "Có thể ngàn vạn lần chớ đi lầm đường a."

Trong núi rừng rất có sinh khí khắp nơi đều có thể nghe được chim hót thú gầm.

Đang lúc này , Liễu Nhất Bạch đột nhiên phát hiện xa xa sơn lâm phản xạ ra một đạo ánh sáng mạnh , bất quá trong nháy mắt liền biến mất rồi. Trong lòng của hắn cả kinh , hắn biết đó là đạo kiếm các loại (chờ) vũ khí sắc bén phản xạ ánh sáng , ở nơi này dãy núi mịt mờ bên trong có thể chứng kiến vết người , không cần nhiều lời , nhất định là chính đạo các phái phái tới đuổi giết hắn người.

Hắn cố kiềm nén lại đi lên đem bọn họ giết xung động , hắn che giấu mình hành tung , cẩn thận một chút về phía trước dò đi. Đem hắn Tiềm Hành đến phía trước sơn lâm đang lúc , đã có thể cảm ứng rõ ràng đến trong rừng mấy người cao thủ khí tức , trong rừng tổng cộng có ba người , hô hấp lâu dài , nội tức mạnh mẽ , đều là Kiếm Khí Xuất Thể cảnh giới cao thủ.

Hắn càng thêm bắt đầu cẩn thận , mai phục ở một cây to sau cây , thu liễm khí tức , cũng không nhúc nhích.

Cái này ba cái đều là tiểu nhân vật , nhưng là vừa vặn như thế , mới để cho Liễu Nhất Bạch càng lo lắng , chính đạo người vừa tới khẳng định không chỉ ở đây, hơn nữa bọn họ lại còn khinh địch như vậy liền tìm tới chính mình đại khái vị trí.

Bọn họ rốt cuộc là dùng biện pháp gì đây

Trong rừng ba người một mực yên lặng không nói , nhưng lại thấu phát một luồng nếu có không sát khí , phảng phất che đi sẵn Báo tại sẵn thú bình thường, yên lặng chờ đợi con mồi bước vào vòng mai phục.

Trong rừng ba người tựa hồ rất có kiên nhẫn , xác thực nói rất chuyên nghiệp , đều là xuất sắc thợ săn , đã qua một giờ , ba người như cũ một lời không phát.

Như thế lại an tĩnh qua hai giờ , trong rừng ba người như cũ không nhúc nhích , không có nửa điểm tiếng thở. Dần dần , Liễu Nhất Bạch có chút nóng này , ngay tại hần cần phải chọn lựa hành động lúc rốt cuộc có người lên tiếng.

"Các người nói cái này Tô sư huynh nói Huyết Ma ở nơi này mười dặm phụ cận , để cho chúng ta trước mai phục ở nơi này tìm kiếm hần tung tích , nhưng là đợi ba canh giờ rồi cũng không thấy bóng dáng a. Có phải hay không cái kia Thiên Cơ phù không dùng a "

"Vậy làm sao có thể , đây chính là Thiên cơ môn Cửu Linh đạo trưởng cho Tiên Phù , hần nói có thể tìm được liền nhất định có thể , chúng ta chờ một chút đi , có lẽ ngoài hần người đã tìm được cũng khó nói."

Một người giống là đầu lĩnh người mở miệng nói: "Hai người các người cầm miệng cho ta ,

Còn lại tiểu tổ cách chúng ta rất gần , nếu để cho bọn họ nghe được chúng ta xuất hiện ở âm thanh nghị luận thì phiền toái. Chúng ta bây giờ nhiệm vụ chính là lặng lẽ không lên tiếng , yên lặng chờ đợi , chờ đến mục tiêu xuất hiện , lập tức gọi còn lại tiểu tổ người tập sát mục tiêu."

Trong rừng lại khôi phục yên lặng.

Liễu Nhất Bạch thầm kinh hãi , quả nhiên như hần đoán như vậy , sự tình phi thường không hay. Vừa mới người kia nói Tô sư huynh hần là Tô Tà , hơn nữa từ trong biết được là bọn hần người vừa tới còn không ít. Nếu như đều là giống như Tô Tà như vậy mặt hàng ngược lại không đáng lo lắng , sợ sẽ là những Đại Phái đó chương môn cũng tới , cái này thì phiền toái.

Liễu Nhất Bạch vô thanh vô tức đi vòng qua ba người sau lưng , thấp giọng nhẹ nhàng ho hai tiếng.

Ba người nhất thời như lâm đại địch , cầm trong tay đao kiếm toàn bộ rút ra chỉ hần , một người trong đó người quát lên: "Người là ai , tại sao cũng tới chúng ta tiểu tổ."

"Ừ" Liễu Nhất Bạch sắc mặt quái dị , lúc này mới nhớ tới chính mình Dịch Dung rồi , bọn họ căn bản không nhận ra hần là ai , vì vậy , hần trong lòng hơi động , cười nói: "Ta là còn lại tiểu tổ , Thanh Thủy Sư Tỷ để cho ta tới thông báo ba vị , Liễu Nhất Bạch đã tìm được , cho các người đã đi tiếp viện."

Người kia nghe xong nhất thời đại hỉ , nói: "Nhanh như vậy liền tìm được Cửu Linh đạo trưởng Thiên Cơ phù quả nhiên là huyền diệu a."

"Ta trời , như vậy cũng được" trong lòng âm thầm buồn cười , hần vừa mới chẳng qua chỉ là bịa chuyện , không nghĩ tới Thanh Thủy ni cô thật đúng là dẫn đội một người. Bất quá , cái này Cửu Linh đạo trưởng cùng cái này Thiên Cơ phù bọn họ nói ra không chỉ một lần , chẳng lẽ cái này Thiên Cơ phù có thể tìm được vị trí hần về phần cái này Cửu Linh đạo trưởng hình như là ở nơi nào nghe qua , rất quen thuộc , nhưng một thời cũng không nghĩ ra.

"Cái kia mau dẫn đường đi vị sư đệ này." Một người khác vội vàng thúc giục.

"Chậm." Dẫn đầu một người mặt có hoài nghi , hỏi "Người là phái nào đệ tử lẫn nhau đưa tin là lấy pháo hoa làm hiệu , người thế nào tự mình qua tới báo tin rồi "

"Trần , người sư huynh này , là như vậy , pháo hoa bị trong rừng mưa móc làm ướt rồi , đã điểm không được rồi , Thanh Thủy Sư Tỷ lúc này mới làm ta tự mình qua tới báo tin." Liễu Nhất Bạch suy nghĩ một chút , trả lời.

"Người chính là Liễu Nhất Bạch." Người dẫn đầu hơi biến sắc , hoảng sợ vội vàng lui về phía sau mấy bước , quát lên: "Căn bản cũng không có pháo hoa , người lộ vùi lấp. Các người đi nhanh cho Tô sư huynh báo tin , nhanh." Hần lập tức đối với (đúng) hai tên đệ tử khác quát.

"Ta bọn , như vậy âm hiểm." Liễu Nhất Bạch dưới chân khinh động trong nháy mắt đi vòng qua sau lưng người nọ , tay phải nhẹ nhàng xuống phía dưới huy động , người kia một tiếng không cô hòng ngã xuống đất.

Tiếp đó , hai tay của hần lần nữa tề động , hai người khác còn chưa kịp phản ứng liền bị đánh ngã xui đi qua.

Liễu Nhất Bạch cẩn thận đem ba người từng cái kéo cách son lâm , tại một nơi hần cho là so với an toàn phương , đem một người làm tỉnh lại. Chứng kiến người kia mới vừa muốn hét to , Thần Nam một cái tát vỗ xuống đi , che hần huyết cam , lạnh lùng nói: "Người nếu là dám gọi , ta liền đem người thẳng nhỏ rút ra. "

Người kia cũng không khuất phục , ô ô kêu mấy tiếng , Liễu Nhất Bạch không nói thêm nữa , trực tiếp thác khai hần xương bả vai , đưa hần hai cái trụ thủ đắc lực tháo xuống dưới , người kia đau như đầu đầy mồ hôi , lưỡng cánh tay vô lực rũ xuống.

Liễu Nhất Bạch lạnh lùng nói: "Ta không nghĩ nói thêm nữa nói nhảm , ta hỏi người cái gì người liền đáp cái đó , nếu không cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác."

Bất quá làm hần tức giận là người này phi thường kiên cường , lại còn không khuất phục , mặc dù không có thể mở miệng nói chuyện , nhưng không ngừng ô ô lên tiếng , trong mắt bày đặt hung quang , tựa hồ đang mắng.

"Đi con mẹ người." Liễu Nhất Bạch một cước hung hăng giẫm ở hần giữa hai chân , sau đó hần rên khẽ một tiếng liền đau hôn mê bất tỉnh. Hần lại đem một người đánh thức , nhưng không nghĩ đến người này còn với mới vừa rồi người kia bình thường , lại cũng rất kiên cường.

Hần đem người cuối cùng đánh thức , nhưng tình hình như thế , cái kia người còn không chịu nhượng bộ cho hần. Liễu Nhất Bạch không khỏi có chút thường thức bọn họ , thấy bọn họ cũng không chịu khuất phục , cuối cùng , hần suy nghĩ một chút , trực tiếp phế bỏ ba người tu vi , rồi sau đó điểm toàn

thân bọn họ đại huyết , nhét vào trong bụi cỏ.

Hắn lần nữa hướng sơn lâm tìm hành mà đi , nếu như còn chưa phát hiện , hắn chuẩn bị lặng lẽ dọn dẹp trong rừng núi người , sau đó từ từ chuyển rời núi ngoài rừng đi.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Lão Ni Cô đuổi tới

Trong rừng núi tĩnh lặng như cũ , nhưng là Liễu Nhất Bạch biết , toàn bộ sơn lâm sợ rằng đều đã trải rộng chính đạo các phái người , một cái lưới lớn đã đem hắn bao phủ ở bên trong. May mắn , bọn họ cũng không biết hắn vị trí cụ thể , cái này cũng vừa vặn thành hắn một kích phá cơ hội.

Lần này hắn càng càng cẩn thận , Tiềm Hành , ẩn núp , hắn biết chính đạo những người này đã đối với hắn nổi lên phải giết quyết tâm. Mặc dù như vậy , hắn vẫn nghĩ (muốn) ở sau lưng thăm dò thêm điểm tin tức liên quan tới chương môn các phái tin tức.

Tại trong núi rừng hắn lại cảm ứng được một cái tiểu tổ khí tức , hắn không nhúc nhích , tại chỗ che giấu đi.

Qua thật lâu mới nghe được có một người mở miệng nói: "Lớn như vậy cái núi , coi như là có Thiên Cơ phủ cũng rất khó tìm a , thật là một chết người. Người nói máu này Ma tránh nơi đó không được, nhất định phải trốn cái này chim không là phân địa phương tới."

Nhưng tiếp theo liền nghe được một người khiển trách: "Đừng nói chuyện , cẩn thận dẫn đội sư huynh phạt người giam giữ."

Liễu Nhất Bạch trong lòng thầm nghĩ , nhưng cũng không có biện pháp , những người này hắn là phía trên đã thông báo rồi , cho nên ngay cả nói chuyện cũng sẽ bị xử phạt , lời như vậy , hắn là không có khả năng theo bọn họ miệng bên trong được cái gì có giá trị tin tức.

Bỗng nhiên , có người nhẹ giọng truyền thanh: "Ba tổ các người bên này thế nào "

Liễu Nhất Bạch nói thầm một tiếng: Không tốt.

Hắn bắt lại ba người kia nghĩ đến chính là ba tổ thành viên , lúc này căn bản không khả năng có người trả lời , hắn suy nghĩ một chút , rồi sau đó kiên trì đến cùng trả lời: "Không có phát hiện , toàn bộ bình thường."

"Ồ" trong rừng truyền tới nghi ngờ thanh âm , rồi sau đó hét lớn: "Không được, Huyết Ma xuất hiện."

Trong rừng tiếng vang vô số , rất nhiều cái bóng người nhanh hướng phương hướng này vọt tới , Liễu Nhất Bạch nhất thời không nói , những người này thật đúng là khôn khéo a , xem ra , một trận huyết chiến không thể tránh được.

Huyết vị tại trong rừng tràn ngập , Liễu Nhất Bạch cùng trong rừng mai phục cao thủ đã kịch chiến đã lâu , đã có hai cái Tông Sư Sơ Giai cao thủ bị hắn miễn cưỡng chém ngã xuống.

Giờ phút này binh khí trong tay của hắn đều là đoạt lại , tay phải trường kiếm , tay trái trường đao , đại khai đại hợp , chém ngang chẻ dọc , thực chất hóa kiếm khí cùng sáng chói Đao Mang dài đến hai trượng , tại rừng bên trong đung đưa trận trận đáng sợ tiếng huyết gió , đánh đầu thẳng đó , không gì cản nổi , không người có thể ngăn.

Nhưng Liễu Nhất Bạch Càng đánh càng kinh hãi , vậy hắn lại Tông Sư cao thủ tại lực tục đang gia tăng bên trong , không ngừng có người từ phương xa chạy tới gia nhập chiến đoàn , bây giờ tông cộng có bảy Đại Tông Sư cao thủ đang vây công hắn.

Tiếp tục như vậy , hắn thế nào cũng phải qua đời ở đó a , bây giờ người vừa tới cũng đều là một ít vừa mới bước vào Tông Sư không lâu cao thủ thanh niên , chờ một hồi nếu là những lão bất tử kia chương môn và trưởng lão tới , vậy thì thật là phải xong rồi.

Đang lúc ấy thì ,

Xa xa truyền tới một trận tiếng huyết gió , một bóng người xuyên qua dày đặc cây rừng thật nhanh hướng nơi này vọt tới.

Liễu Nhất Bạch cảm thấy không lành , theo cái kia du tiếng thét dài bên trong có thể được biết người vừa tới vô cùng được , phải là nhất phương cao thủ. Tiếng huyết gió càng ngày càng gần , chỉ thấy một người mặc Hối Bào nam tử như chim to bình thường , búng một cái mảy trượng , như bay đi tới mười trượng ở ngoài.

Tro bụi pháo nam tử bay lên trời, hướng Liễu Nhất Bạch liên tiếp đánh ra mười mấy bàn tay, kịch liệt năng lượng ba động tại rừng bên trong cuộn cuộn, một luồng như bài son đào hải đại lực hướng Liễu Nhất Bạch dâng trào đi.

Liễu Nhất Bạch cười lạnh, cầm trong tay đao kiếm ném xuống đất, hướng về phía không trung chưởng ảnh liên tục bỏ đi ra mười mấy bàn tay, luồng cổ lực trên không trung xông đụng vào nhau, như kinh đào phách ngân bình thường, bạo mà ra từng trận kịch liệt năng lượng ba động, bốn phía cây cối bị mãnh liệt dòng năng lượng đánh vào thành hàng thành hàng hướng khắp nơi đổ rạp.

Hồi Bào nam tử bạch bạch bạch lui về phía sau mấy sải bước, sắc mặt cũng rất ung dung, giờ phút này bên trong sân chỉ còn lại có hai người bọn họ, những người khác đưa bọn họ đoàn đoàn bao vây.

"Diệp Lăng Phong!" Liễu Nhất Bạch đồng tử hơi co lại, người đến là quen biết đã lâu, Băng Thần Cốc trưởng lão.

Liễu Nhất Bạch thăm hồ không hay, Diệp Lăng Phong tu vi tựa hồ cùng Tô Mặc chênh lệch không nhiều lắm, hơn nữa chung quanh Tông Sư cao thủ, nếu như liễu mạng nói, hẳn cần phải bỏ ra giá rất lớn.

"Ha ha, Diệp trưởng lão lại tự mình tới, tại hạ thật là bội cảm vinh hạnh a."

Diệp Lăng Phong lim dim cặp mắt, trong lúc lơ đãng bắn ra hai vệt ánh sáng lạnh lẽo, hắn cười lạnh nói: "Thật là không có nghĩ đến ban đầu một cái thiếu niên tuổi đôi mươi lại nhưng đã thành tăng đến hôm nay loại trình độ này, thật là làm lão phu xấu hổ a. Bất quá thiên tài mà, luôn là sẽ nửa đường chết yếu, hôm nay, ngươi phải chết."

Liễu Nhất Bạch giận dữ cười nói: "Lão gia hỏa thật đúng là cuồng vọng a, ngươi cảm thấy chỉ bằng các ngươi có thể giữ lại được ta sao "

Diệp Lăng Phong cũng không tức giận, lạnh lùng nói: "Ngươi thấy chỉ là một góc băng sơn mà thôi, đã có càng hơn cao thủ chạy tới đây rồi. Nói thí dụ như Thủy Nguyệt Am Thần Ni, chúng ta Băng Thần Cốc Tô Cốc Chủ, Tiểu Lâm Tự Niệm Nhân Đại Sư, chờ một chút, chờ một chút, ta sẽ không một nói một chút, nghĩ đến, ngươi cũng không thấy được nhiều cao thủ như vậy rồi."

Đang lúc ấy thì lại truyền tới một trận tiếng huyết gió, giống vậy già dặn có lực, Liễu Nhất Bạch thăm nói không được, lại vừa là một cái công lực cao thâm cao thủ tuyệt thế.

Hắn không dám nói nhiều nữa, xoay người liền đi.

Diệp Lăng Phong như bóng với hình, sau lưng hắn hung tợn chụp một chưởng. Liễu Nhất Bạch cũng không thêm nhìn tới, tiện tay liền hướng sau trở về một chưởng. Đồng thời hắn tay phải từ dưới đất bám vào lên một thanh trường đao mãnh lực về phía trước ngăn trở người bỏ tới.

Hai người mãnh liệt Chưởng Lực xông đụng vào nhau, tuôn ra một đoàn tia sáng chói mắt, Liễu Nhất Bạch mượn cái này cố cự lực nhanh vọt tới trước, trường đao trong tay tựa như Lưỡi Hái Tử Thần hoàn toàn giống nhau tình hạ xuống, ngăn trở che ở trước người hắn những người đó trong nháy mắt kiếm hủy nhân vong, bị hắn miễn cưỡng chém nát.

Liễu Nhất Bạch hai chân tê động, như bay xông qua cái kia nặng huyết vụ, hướng sơn lâm thâm xứ chạy đi, hắn bây giờ cũng chỉ có thể hướng không biết sơn lâm thâm xứ chạy, mấy cái khác phương hướng đã bị người vây ngăn chặn.

Tại hắn bỏ chạy không lâu lắm, một tên mặc màu đậm biển Thanh trung niên ni cô như như bay chạy tới sinh chiến đầu mãnh núi rừng này, hắn thấp giọng hỏi Diệp Lăng Phong: "Liễu Nhất Bạch tên ma đầu này chạy tới đó rồi "

Diệp Lăng Phong chỉ chỉ sơn lâm thâm xứ, cung kính nói: "Thần Ni, ngươi đã đến rồi ta an tâm. Người này thành thật chạy không ra ngươi lòng bàn tay."

Người vừa tới lại là Thủy Nguyệt Am Thần Ni, cũng chính là Thanh Thủy ni cô sư phụ. Nàng bối phận cực cao, ngay cả Diệp Lăng Phong đối mặt nàng đều phải một mực cung kính.

Thần Ni biểu tình lãnh đạm, nàng quét mắt trên đất thi thể, tức giận nói: "Này Ma chưa trừ diệt, ta thề không trở về Thủy Nguyệt Am "

Nói xong, nàng cả người giống như một trận như gió mát nhanh hướng sơn lâm thâm xứ phiêu tiến vào, công lực sự cao thâm làm ở trong sân người trở mắt ghen hờn.

Thần Ni đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch ấn tượng vốn là cực kém, lần trước lãng nhục nàng đệ tử Thanh Thủy ni cô sổ sách còn không có coi xong, không nghĩ tới hắn lại làm ra làm người ta chỉ chuyện ác. Trong lòng nàng âm thầm thề, nhất định phải đem Liễu Nhất Bạch trừ cái này, lấy chứng minh Thủy Nguyệt Am danh dự.

Trong nháy mắt ba ngày trôi qua, Liễu Nhất Bạch giữa núi rừng bốn ba đến, hắn thành công chém giết hai gã Tông Sư cao thủ, đương nhiên đa số là Đánh Lén. Trong đó cũng với Thần Ni giao thủ một lần, hai người lưỡng bại câu thương, bất phân thắng bại.

Chương 238: Mai phục

Hắn lần lượt lên vào rừng, dựa vào bên nhảy Linh Giác, núp ở trong rừng cao thủ ở trước mặt hắn không chỗ có thể ẩn giấu, hắn liên tục trái lại tập sát đồng đạo mai phục cao thủ, khiến cho nhóm người kia giận dữ, đồng thời khẩn trương không dứt.

Trong lúc này, hắn phát hiện không ít Vạn Kiếm Tông đệ tử, không biết có phải hay không là lấy được Mộ Tu Hàn bày mưu đặt kế, bọn họ đối với hắn cừu hận giá trị so còn lại phải đệ tử cao hơn không ít. Đến cuối cùng, Liễu Nhất Bạch trực tiếp nhìn chăm chăm Vạn Kiếm Tông đệ tử giết, cũng bắn tiếng, chỉ giết Vạn Kiếm Tông.

Ngay từ đầu mọi người còn xì chi mũi, các loại (chò) Vạn Kiếm Tông tới đệ tử bị giết chỉ còn một nửa không đến lúc đó sau khi, bọn họ mới ý thức tới Liễu Nhất Bạch cũng không đang nói đùa.

Phía sau là vô số truy binh, Liễu Nhất Bạch chỉ có thể hướng vô tận thâm sơn chạy đi.

Hắn nhìn trong rừng cây từ xa đến gần mờ mờ ảo ảo bóng người, trong lòng thở dài một cái. Sau lưng có ba cái cao thủ một mực kề cận hắn, Thủy Nguyệt Am Thần Ni, Băng Thần Cốc Diệp Lăng Phong, còn có một cái lại là tại Hàng Châu có chút thù oán 'Bất Lão Tiên' Mộ Dung Trúc. Hiện tại hắn chỉ có thể chạy trốn, một cái Thần Ni đã khiến hắn nhức đầu không thôi rồi, còn hai cái tu vi không kém cao thủ tuyệt thế, hơn nữa còn lại một chút Tông Sư Sơ kỳ, Kiếm Khí Xuất Thế cao thủ ở bên tương trợ, hắn ngay cả một tia phản kháng cũng không có.

Trước khi đi lúc, Liễu Nhất Bạch vẫn không quên với Mộ Dung Trúc chào hỏi, "Mộ Dung tiên bối, con của ngươi bây giờ là không phải ở nhà thuê hoa" hỏi xong nói sau, hắn cười xấu xa nhìn Mộ Dung Trúc liếc mắt, xoay người hướng trong núi chạy đi.

Mộ Dung Trúc tức mặt đỏ một khối xanh một khối, ở phía sau hô to: "Ngươi một cái tiểu vương bát đản, bắt ngươi nhất định đem ngươi dương vật cắt đi ngâm (tán) rượu thuốc uống."

Bên người Diệp Lăng Phong âm thầm buồn nôn, nguyên lai Mộ Dung Trúc giữ còn trẻ như vậy dung nhan là buồn nôn, thật là ác tâm, hắn lạnh lẽo hướng lui về phía sau mấy bước, với Mộ Dung Trúc giữ vững xa một khoảng khoảng cách an toàn.

Thần Ni sắc mặt cũng không đứng sức lực, nàng xuất gia nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe một người nam nhân tại trước mặt nàng nói ra hạ lưu như vậy nói, không vui nói: "Mộ Dung thí chủ, chú ý ngươi lời nói."

Bị Thần Ni như vậy một quát lớn, Mộ Dung Trúc lúc này mới nhớ tới còn người bên cạnh, hắn ngượng ngập cười mĩa cười, không nói thêm gì nữa, tâm lý nhưng là đem Liễu Nhất Bạch mắng trăm là tám ngàn biến.

Liễu Nhất Bạch nửa bên quần áo đã một mảnh Hắc Hồng, đó là máu tươi bốc hơi khô sau vết tích, trên người hắn là nồng đậm mùi máu tanh. Mấy ngày trốn chết đi xuống, hắn đã không biết cùng đuổi giết người xảy ra bao nhiêu lần kịch chiến đấu, từ đầu đến giờ hắn đã chém giết bảy tên Tông Sư cao thủ, chiến quả có thể nói hiển hách, nhưng chính hắn cũng bỏ ra nhất định giá lớn.

Vào giờ phút này, hắn không có chịu đến bất kỳ ngoại thương, bất quá ngay cả trận đại chiến, hắn nội thương đã đến vô cùng nghiêm trọng mức độ. Nhưng hắn vẫn không có bất kỳ tu dưỡng thời gian, người đuổi giết lúc nào cũng có thể sẽ xuất hiện ở trước mắt hắn, nếu như còn như vậy tiếp tục trốn nên ác liệt đi xuống, tính mạng hắn thật đáng lo.

Liễu Nhất Bạch chán nản tựa vào một gốc cổ thụ trên thân cây,

Dùng sức lôi xé nướng chín thỏ hoang, hắn nhanh chóng nuốt, hắn không biết địch nhân khi nào sẽ xuất hiện ở trước mặt hắn, cho dù cùng ăn lúc hắn cũng vô cùng cẩn thận.

"Cửu Linh đạo nhân, ta thật là trâu chọc ngươi nữa à mấy cái này Thiên Cơ phù có ý gì, làm bọn họ hãy cùng chó như thế kẻ cận ta không tha."

Trên thực tế hắn đã lĩnh ngộ Súc Địa Thành Thốn thần thông, tốc độ so với cái kia người nhanh không phải một điểm nửa điểm, coi như là cái này bàn rễ sâu hỗn tạp rừng rậm ảnh hưởng hắn phần lớn tốc độ, nhưng cũng không phải chậm vật như vậy, chủ yếu nhất vẫn là trong tay bọn họ nắm Thiên Cơ phù, một mực theo đuôi hắn, cho nên, hắn cho dù trốn lại xa, cũng khó mà thoát khỏi người sau lưng.

Mấy ngày qua, hắn đã sớm nhớ tới Cửu Linh đạo nhân là tên khốn kiếp nào rồi, hắn thật muốn hỏi, Cửu Linh đạo nhân có thể hay không tính tới chính hắn sẽ bị đánh

Ăn rồi đã vị bữa ăn tối, Liễu Nhất Bạch đi tới trong rừng bên giòng suối nhỏ rửa mặt, nhìn trong suối khắp người vết máu cái bóng ngược, hắn một trận than thở. Đáy lòng của hắn kỳ thực cũng không muốn gây chuyện, nhưng hắn cũng không sợ chuyện, nếu muốn người khác không nữa tìm hắn để gây sự thì nhất định phải ở trên giang hồ giết ra một cái uy danh.

Giờ phút này mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều nhuộm đỏ rực cả nửa bầu trời.

Ban đêm tới đang lúc, hấn vẫn là không cách nào tránh cho một trận huyết chiến, bởi vì đuổi giết người cũng đã theo kịp rồi, hấn đã nghe được Mộ Dung Trúc tiếng gầm gừ tức giận.

Mộ Dung Trúc xác thực tức không nhẹ, hấn tới trước còn tưởng rằng là rất nhanh thì có thể giải quyết một chuyện, không nghĩ tới ngần ngại chính là mấy ngày, đối với hấn như vậy thích sạch sẽ người mà nói, ở trong núi mấy ngày hãy cùng ngồi tù không khác nhau gì cả.

Hấn đã mấy ngày không tắm, cái này với hấn mà nói đơn giản là một món không tưởng tượng nổi sự tình, ở nhà một ngày không tắm hấn liền cả người khó chịu, hiện tại hấn nhìn mình trên người cáu bẩn hấn thì có loại muốn giết người xung động.

Liễu Nhất Bạch nhũu mày một cái, tiếp theo đánh một trận, hấn nội thương sợ rằng lại phải tăng thêm một phần. Hấn bắt đầu là chiến đấu làm chuẩn bị, từ quan sát kỹ đến phụ cận địa hình, để huyết chiến lúc tiến hành lợi dụng.

Cuối cùng hấn đưa mắt liếc về giong suối nhỏ, khoe miệng của hấn lộ ra một tia ý cười, hấn trước tiên đem trên người đồ bản ở trong suối nước giặt rửa qua một lần, sau đó tìm tới một nơi nước sâu địa phương, chìm vào trong nước suối.

Một nén nhang sau, Thần Ni, Mộ Dung Trúc, Diệp Lăng Phong mang theo một nhóm người lớn đi tới vừa mới Liễu Nhất Bạch ăn thịt nướng địa phương.

"Nên làm còn chưa đi xa, than đồng còn ấm áp đây. Người này rất giao hoạt, nói không chừng liền giấu ở phụ cận, tất cả mọi người đều cẩn thận nhiều hơn."

Hơn 100 người lập tức phân tán ra, bắt đầu ở sơn lâm phụ cận tìm tòi tỉ mỉ, ba cái cao thủ tuyệt thế đều thủ nhất phương, bọn họ cũng phân tán ra lần trong đám người, lấy đối phó có chuyện xảy ra.

Liễu Nhất Bạch mặc dù chìm trong nước, hấn lại có thể cảm ứng rõ ràng đến phụ cận lưng bắt người khí tức, hấn đang các loại, các loại (chờ) ba người một người trong đó, nếu là Mộ Dung Trúc cùng Diệp Lăng Phong liền không còn gì tốt hơn nhất rồi, lần này, hấn nghĩ (muốn) trực tiếp đưa một người Thượng Thiên.

Đuổi giết hấn người tổng cộng có hơn một trăm người nhiều người, trừ đi bị hấn giết chết bảy tên Tông Sư bên ngoài, còn ba người trẻ tuổi Tông Sư cao thủ ở bên trong, trong những người này ngoại trừ ba người kia Tông Sư Sơ kỳ cao thủ trẻ tuổi có thể cho hấn tạo thành uy hiếp bên ngoài, người còn lại không đủ gây sợ, đương nhiên, Thần Ni đám ba người uy hiếp lớn nhất.

Phía sau còn không biết bao nhiêu người đuổi tới, hấn nhất định phải vội vàng xin nhờ nhóm người này đuổi bắt rồi.

Rốt cuộc, Liễu Nhất Bạch cảm ứng được một cái tu vi cao thâm người đuổi giết đi tới bờ sông, theo thật sâu dày nội tức có thể phán đoán nhất định là ba cái cao thủ tuyệt thế một người trong đó, bắt quá tựa hồ khoảng cách suối bờ còn xa mấy mét, không có ở đây hấn phải giết trong phạm vi.

Liễu Nhất Bạch nhin được chính mình xung động, càng càng cẩn thận che giấu chính mình khí tức, khiến cho thân thể không bên ngoài ra một chút nội lực ba động, Ừ, hấn cũng không có. Hấn đang chờ đợi thời cơ tốt nhất, chuẩn bị nhất kích tất sát!

"Hấn hấn không có đi xa, nơi này có nguồn nước, tối nay chúng ta ở nơi này nghỉ ngơi điều chỉnh một chút đi." Thanh âm có chút sắc nhọn, là Mộ Dung Trúc thanh âm, hấn hấn là đang trung cầu Thần Ni cùng Diệp Lăng Phong ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 239: Ta yêu tắm, trán, không có

Liễu Nhất Bạch cảm giác Mộ Dung Trúc đã tới bên dòng suối, tựa hồ muốn ngồi chồm hổm xuống rửa mặt, hấn cao hứng thiếu chút nữa nhảy lên, thầm nghĩ trong lòng: "Người đuổi theo ta lên trời không đường, xuống đất không cửa, bây giờ lại dò đầu tới để cho ta đánh, hôm nay nếu là không đem người đưa về Thế Giới Cực Lạc, ta còn thực sự có lỗi với người! Người có phải hay không không già ta không biết, nhưng ta biết người nhất định là sẽ chết."

Mộ Dung Trúc là người thứ nhất nói lên muốn tắm, Thần Ni, Diệp Lăng Phong cùng những đệ tử khác nhìn về phía hấn ánh mắt đều là là lạ, nhi nữ giang hồ, có cái nào sẽ có như vậy già mồm. Tại chỗ còn rất nhiều Nữ Đệ Tử đây, họ đều không lên tiếng, không nghĩ tới Mộ Dung Trúc sẽ nói lên một

cái như vậy yêu cầu , bất quá họ cũng không có cách nào ai làm cho nhân gia là Tông Sư cảnh giới cao thủ đây, hay lại là tiền bối

Mộ Dung Trúc làm những người khác tản ra sau , nóng lòng chạy đến nước suối cạnh , nhìn có chút đục ngầu nước suối , hẳn có chút không vui."Như vậy nước đó không phải là Liễu Nhất Bạch cái này tiểu vương bát đản ở nơi này tắm tay đi "

Mộ Dung Trúc sắc mặt âm tình bất định , ngay tại Liễu Nhất Bạch tại dưới nước nhanh không kềm chế được thời điểm , hẳn rốt cuộc bắt đầu cởi quần áo rồi , Đúng, hẳn cởi quần áo rồi.

Sột soạt cởi quần áo thanh âm nghe vào Liễu Nhất Bạch trong tai đơn giản là nhất thiên êm tai tổ khúc nhạc a , làm đôi phương hai chân ngâm vào trong nước nháy mắt , hẳn tự nước sâu bên trong nổi lên , như giận long xuất hải bình thường nhanh chóng vọt ra khỏi mặt nước , một cái Hắc Hồ Đào Tâm , trực tiếp chộp tới Mộ Dung Trúc ngực.

Mộ Dung Trúc 'A' kêu lên một tiếng sợ hãi , hẳn hiển nhiên không nghĩ tới Liễu Nhất Bạch mai phục ở trong nước suối , biến cố đột phát làm hẳn cả kinh thất sắc. Nhưng cao thủ chính là cao thủ , hẳn mặc dù biết muôn vàn khó khăn tránh thoát khỏi cái kia hung mãnh một đòn , nhưng theo bản năng phản ứng hẳn ngồi chồm hổm dưới đất nhanh chóng quay ngược lại , đồng thời song chưởng mãnh lực đẩy về phía trước đi , đánh ra một mảnh như bài son đào hải Chưởng Lực.

Mộ Dung Trúc mặc dù phản ứng thần tốc , nhưng vội vã đẩy ra Chưởng Lực dù sao đã muộn , hắc khí lượn lờ bàn tay đã trước một bước vọt vào trong cơ thể hẳn , hẳn sau đó Chưởng Lực biến thành vùng vẫy giãy chết.

Trong rừng mọi người phát hiện cái này kinh người biến cố , mấy chục cái bóng người nhanh chóng hướng nơi này vọt tới , nhưng khi bọn hắn vọt tới phụ cận lúc chiến đấu đã kết thúc.

Giờ phút này Liễu Nhất Bạch đã rơi ở trên bờ , bàn tay phải đã xuyên thủng Mộ Dung Trúc ngực , tươi mới máu chảy như suối bình thường hướng ra phía ngoài phun ra , huyết vụ bốc hơi lên lên.

Mặc dù chứng kiến mọi người đã đến trước mắt , nhưng Liễu Nhất Bạch cũng không lùi bước , ngược lại bước nhanh đến phía trước , theo Mộ Dung Trúc cởi quần áo ra trong đồng bám vào lên một thanh trường kiếm , trường kiếm khuấy động lên một luồng tiếng sấm gió , đem Mộ Dung Trúc thân thể đánh vào chia năm xẻ bảy , bầm thây tung tóe khắp nơi đều là , xông lên người rồi rút tránh né.

"A "

"Đây là cái gì "

Một vị nữ đệ tử tròn mắt hốc mồm nhìn bay đến trong tay nàng một đoàn vật thể.

"Ồ ,

Sư muội , nhanh thu cất , đây là Mộ Dung tiền bối bảo bối , khả năng này là hẳn duy nhất lưu lại đồ." Một nam đệ tử ở bên quái khiếu đạo.

"A" Nữ Đệ Tử sắc mặt mắc cỡ đỏ bừng , bực tức cầm trong tay vật thể vứt xuống mặt đất.

"Ma Đầu , nhận lấy cái chết." Thần Ni xa xa liền thấy Nữ Đệ Tử vật trên tay , nằng mặt già đỏ lên , rộng giận vọt tới.

"Ta muốn đưa ngươi lẳng trì!" Diệp Lăng Phong cũng như Nộ Sư bình thường công về phía Liễu Nhất Bạch.

"Ta có chút mệt mỏi , sẽ không phụng bồi , lần sau gặp." Liễu Nhất Bạch trường kiếm huy động , thực chất hóa phong mang xán nhược vạch qua bầu trời mệnh mong sao chổi bình thường, ánh sáng chói mắt lóng lánh tại mỗi một tác không gian , vô cùng khí mang kịch liệt kích động , đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi , không người có thể ngăn!

Vô số binh khí tiếng vỡ vụn thanh âm tại trong sân vang lên , rất nhiều người binh khí trong tay đều dài hơn mũi kiếm mang vỡ vụn , mấy cái không có đạt tới Tông Sư cảnh giới cao thủ trong nháy mắt bị hang động đâm thủng thân thể.

Bất quá mấy cái đạt tới Tông Sư cảnh giới cao thủ trẻ tuổi liền không dễ dàng đối phó như thế rồi , mấy người nổi lên , giống như chơi mạng bình thường ngăn cản Liễu Nhất Bạch đường đi , trong miệng hét lớn: "Còn gia chủ chúng ta mạng tới."

"Trên đất a , đem hẳn bảo bối lấy về , nói không chừng còn có thể nói đổi tông đường đây." Liễu Nhất Bạch hơi giận , không nghĩ tới có người không muốn sống ngăn hẳn , phía sau Thần Ni cùng Diệp Lăng Phong đã lập tức đánh tới phía sau hẳn rồi , nếu như không thể nhanh chóng hướng về qua phía trước mấy người ngăn trở , thật là muốn ở nơi này không chết không thôi tiết tấu a.

"Cút ngay." Liễu Nhất Bạch Kiếm Mang Toái Không , xán lạn như thần quang giống như mũi kiếm đánh nát ngay phía trước trong tay người kia trường thương , xoắn nát rồi hẳn một cánh tay , nhưng đối phương lại đã lui co rút chút nào , tay không hướng hẳn công kích , ngoài ra mấy người tuổi trẻ cũng rồi rít gờ đao kiếm hung tợn công kích hẳn.

Liễu Nhất Bạch dâng lên một luồng cảm giác vô lực , những người này cư nhiên như thế kiên cường , hẳn không khỏi lại có chút thương thức đám người này rồi.

Trải qua như vậy một cách trở , phía sau công kích tới hai cái cao thủ tuyệt thế Chưởng Lực đã tập đến Liễu Nhất Bạch trước người.

"Một đám Vương Bát Đản." Liễu Nhất Bạch tức giận mắng một tiếng, cuối cùng hắn vẫn lâm vào trong vòng vây.

Nội Kính ngang dọc, gào giết rầm trời.

Một trận đại chiến tại bên dòng suối mở ra.

Liễu Nhất Bạch đau khổ chống đỡ, hắn bây giờ có thể nói thể xác và tinh thần mệt mỏi, hai cái cao thủ tuyệt thế gắt gao đưa hắn ép tại chiến đoàn bên trong, hắn bây giờ có loại muốn chửi mả nó xung động, cái này Thần Ni thật là hãy cùng không muốn sống tựa như, hung tợn hương hắn không ngừng công kích, hoàn toàn là một bộ lấy mạng đổi mạng đầu pháp.

"Lão Ni Cô, ngươi đệ tử chính là bị ta chơi, ngươi đừng ghen a, ngươi muốn tìm bên người Diệp Lăng Phong a." Liễu Nhất Bạch một bên ngăn cản vừa muốn nhiễu loạn năng tâm trí.

Thần Ni sắc mặt lạnh lùng, không chút nào bởi vì Liễu Nhất Bạch bản thiêu lời nói mà rối tung lên, năng thế công ngược lại trở nên càng hung hiểm hơn rồi.

Bên này, Diệp Lăng Phong ngược lại không cảm giác nhìn Thần Ni liếc mắt, hắn lại kỳ quái phát hiện, Thần Ni thật giống như cũng đẹp vô cùng, phong vận dư âm, đặc biệt là nghĩ đến nàng ni cô thân phận, trong lòng của hắn thì có loại muốn phải chinh phục xung động.

"Tội quá a" Diệp Lăng Phong thăm mắng chính mình một câu không biết xấu hổ, vội chạy tới giúp Thần Ni chia sẻ áp lực.

"Hai người các ngươi cầu nam nữ, tối hôm qua lại ở trong rừng đánh dã chiến." Liễu Nhất Bạch mắng, hắn biết cho dù có Súc Địa Thành Thốn, nhưng là bây giờ bị dính chặt rồi, không trả giá một chút nhất định là không đi ra lọt.

Hắn cắn răng, cùng hai người đồng thời ngạnh hãm một cái, to lớn lực trùng kích làm hắn nghiêng người hát bay ra ngoài, máu tươi tự trong miệng hắn phun ra ngoài. Thần Ni cùng Diệp Lăng Phong cũng không chịu nổi, đều bị trình độ không đồng nhất nội thương. Trong quá trình này bên cạnh mấy cái Tông Sư cao thủ cũng rối rít xuất thủ, mãnh liệt Khí Kinh đồng thời hướng hắn đánh tới

Liễu Nhất Bạch cảm giác lực phủ ngũ tạng phảng phất sôi trào rồi bình thường, đau nhức không gì sánh được, hắn cố nén đau đớn trên người, theo mấy võ công nhỏ đệ tử bên kia phá vòng vây.

Thần Ni cùng Diệp Lăng Phong ổn định thân hình, tiếp theo đánh ra mấy đạo như bài sơn đảo hải Chưởng Lực, Chưởng Lực trong nháy mắt tràn vào phá vòng vây Liễu Nhất Bạch thân thể.

Mặc dù Chưởng Lực đã không phải là rất mãnh liệt, nhưng Liễu Nhất Bạch hay lại là cảm giác như bị quả chùy đánh bình thường, lần nữa phun ba búng máu tươi lớn. Nhưng hắn thân thể lại giống như mũi tên rời cung bình thường, thật nhanh vọt tới trước, hắn chốc lát cũng không dám ngừng lưu, hắn muốn tại không nhận được trước chạy khỏi nơi này.

Cái này Lão Ni Cô cẩn thận quá kinh khủng, khó trách Diệp Lăng Phong tự tin như vậy nàng xuất thủ có thể trực tiếp bắt Liễu Nhất Bạch, nội lực nồng hậu, võ công Cao Cường, máu chốt nhất là còn không muốn sống, người như vậy hắn không chọc nổi a.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Có vài người phải giết

Núi rừng thật nhanh lui ngược lại, Liễu Nhất Bạch vượt núi băng đèo, cho đến cảm giác cẩn thận chạy hết nổi rồi mới dừng lại. . . Vào giờ phút này, hắn song 'Chân' đã sớm chết lặng không dứt, cũng mau mất đi chỉ cảm thấy rồi, hắn đứng không vững nữa, 'Ừm' một tiếng té ngã trên đất, đau đớn, mệt mỏi bên dưới hắn lập tức bất tỉnh 'Mê hoặc' tới.

Cũng không biết qua bao lâu, Liễu Nhất Bạch mới mở mắt tỉnh lại, hắn cảm giác lạnh cả người không gì sánh được, tựa hồ là ngâm nước trong hồ. Một tia điện ở trong bóng tối kinh hiện, ngay sau đó 'Xoạt xoạt' một tiếng rung trời vang lớn, sợ hãi lập tức ngồi dậy.

Vào giờ phút này, trong thiên địa là một mảnh thủy mạc, không trung sấm chớp rền vang, mưa to như thác mà xuống, toàn thân hắn bị ngâm ngâm dưới nước, đã không biết tại trong mưa dính thời gian bao lâu.

Liễu Nhất Bạch đau nhức toàn thân không gì sánh được, mấy ngày liên tiếp đại chiến làm hắn mệt mỏi không chịu nổi.

Lần này trực tiếp đem một cái thể hệ trước cao thù tiêu diệt , chính đạo các phái nhất định sẽ tức giận , tiếp theo đối với hần vậy bắt nhất định sẽ đem hết toàn lực. Mộ Dung Trúc tại chính đạo trong thế gia cũng rất có một ít danh vọng , gia tộc hần cùng những thứ kia cùng hần nhà 'Giao' người tốt nhất định sẽ lâm vào điên cuồng cảnh , bọn họ nhất định phải cả đêm đối với hần tiến hành đuổi giết.

Không biết bất tỉnh trải qua bao lâu , chỗ này tuyệt đối không thể ở lại.

Liễu Nhất Bạch cười khổ , rồi sau đó mắng: "Không nghĩ tới ta cũng sẽ có chật vật như vậy một ngày , xem ra người a , không thể quá kiêu ngạo" mấy phút sau hần mới chật vật bò dậy , lưng la lung lay về phía trước một ngọn núi thấp đi tới.

Hần cố nén đau đớn , trải qua nửa khắc đồng hồ lục soát , tại lùn dưới chân núi rốt cuộc tìm được một cái khô ráo thạch 'Hang động '. Hần lão đảo , cuối cùng vừa ngã vào thạch 'Hang động' bên trong.

Liễu Nhất Bạch biết tuyệt đối không thể lại bất tỉnh 'Mê hoặc' đi qua , trọng thương thân thể vừa mới bị nước mưa ngâm qua , nếu như không lập tức chữa thương , không phải là bệnh nặng một trận không thể.

Nói là chữa thương , kỳ thực chẳng qua là ngồi tĩnh tọa nghỉ ngơi mà thôi, trên người hần ngoại thương nội thương đều tại tự đi khép lại.

Đây là Ma Huyết lực lượng.

Liễu Nhất Bạch sắc mặt lúc sáng lúc tối , ở trước khi trời sáng thương thế mới có thể toàn bộ khôi hần , chỉ bất quá , tiếp theo hần phải đối mặt đúng là chính đạo các phái máu tanh trả thù.

Cho đến lúc trời sáng , Liễu Nhất Bạch mới từ dưới đất ngồi xếp bằng lên , hần thở dài một hơi. Trên người tổn thương đã tốt không sai biệt lắm , nhưng mới một ngày lại muốn bắt đầu , cũng ý nghĩa đuổi giết lại muốn bắt đầu , như vậy ác họ tuần hoàn đi xuống , hần chắc chắn phải chết!

Lúc này mưa lớn đã sớm ngừng , nhưng trong rừng lại một mảnh trắng xóa , năm trượng bên trong cảnh vật khó mà phân biệt rõ , trong rừng núi lại nổi lên sương mù.

Hần tìm tới một con suối sau khi nửa mặt , đến trong núi rừng đánh một con thỏ hoang , bởi vì không có nội lực ,

Tối hôm qua lại có mưa , ngay cả đánh lửa cũng không khả năng. Đến cuối cùng , hần chỉ có thể cố nén buồn nôn đem cái này con thỏ hoang ăn sống.

Ăn uống no đủ sau , Liễu Nhất Bạch đơn giản đem hiện trường chỗ sửa lại một chút.

Đang lúc ấy thì , xa xa truyền đến một trận loạt tiếng bước chân.

Mười Tông Sư , trong tay mỗi người Thiên Cơ phù đều chiếu lấp lánh , biểu thị Liễu Nhất Bạch đang ở phụ cận. Bọn họ không khỏi bước nhanh hơn , trong rừng sương mù , nhưng đối với bọn họ mà nói cũng không có ảnh hưởng gì , có Thiên Cơ phù tại , Liễu Nhất Bạch rất khó chạy thoát.

Dẫn đầu lại là Tô Mặc , lúc nghe Mộ Dung Trúc bị giết sau , hần tự mình chạy tới. Đang cùng Thần Ni hiệp sau , bọn họ thỏa thuận , buông xuống thế hệ trước mặt mũi , cùng nhau liên thủ đem tên ác ma này tru diệt.

Cộng thêm hiện trường hơn mười tên tuổi trẻ Tông Sư cao thủ , bọn họ có lòng tin , lần này có thể nhất kích tất sát.

Mưa đêm sau núi lâm lộ ra đặc biệt lạnh lẽo âm u , không biết tên dã thú tại trong núi lớn gào lên , lưu lại nước mưa đánh rớt tại cành lá bên trên vang xào xạt.

Ẩn ở trong bóng tối Liễu Nhất Bạch sắc mặt sáng tối chập chờn , hần còn chưa ý thức được Tô Mặc đã tới. Hần bây giờ muốn Diệt Lăng Phong chú ý , nói cho cùng , thương thế hần tu bỏ rất nhanh , chỉ cần không phải bắt , hần có rất lớn cơ hội với những thứ này chính đạo đệ tử vui đùa một chút bắt 'Mê hoặc' giấu trò chơi.

Hần ở bên này các loại , hần đoán chừng chính đạo nhất định là phân làm vài cổ đi tìm một chút hần , như vậy thì cho hần có cơ hội để lợi dụng được cơ hội.

"Thanh Thủy sư tỷ , chúng ta bây giờ đi bên nào a" trong rừng đột nhiên truyền tới một đạo thanh thúy 'Nữ' âm thanh.

"Tiếp tục đi phía trước đi." Một thanh âm khác đáp.

"Lại là Thanh Thủy ni cô , nàng cũng tới" Liễu Nhất Bạch thần sắc cổ quái , hần chưa từng nghĩ hôm nay gặp phải đội thứ nhất lại sẽ là nàng. Tuy nhiên quen thuộc thì quen thuộc , hần giờ phút này là thành thật sẽ không hạ thủ lưu tình.

Hần vô thanh vô tức , nhưng bước chân kiên định hướng thanh nguyên 'Ép' gần.

Liễu Nhất Bạch đem chính mình toàn bộ khí tức thu liễm , tận lực làm được Không linh cảnh giới , trong lòng tuy có Sát Niệm , nhưng sát khí lại không phát ra từng chút.

Cái này một tiểu đội lại trong suốt một 'Sắc' là Thủy Nguyệt Am đệ tử , số người có chừng mười một mười hai người , dẫn đầu đúng là Thanh Thủy ni

cô. Họ mặc dù người người một mặt phòng bị , mặt mày bên trong nhưng là không che giấu được một mối , mấy ngày liên tiếp tìm kiếm Truy Sát Lệnh họ mệt nhọc không chịu nổi.

"Xin lỗi" Liễu Nhất Bạch vô thanh vô tức đi vòng qua phía sau cùng một cái Tiểu Ni Cô sau lưng , bàn tay vô tình hướng nòng nơi cổ lột bỏ.

Máu tươi tuôn ra , đầu người lảo đảo . .

"Ài" Thanh Thủy ni cô Linh Giác bèn nhảy , phản ứng đầu tiên , trở lại khiếp sợ nhìn ngã trong vũng máu sư muội.

'Khư kéo' một tiếng rung trời vang lớn , một tia chớp vút qua không trung , rõ ràng chiếu sáng trong rừng mỗi một tác không gian.

Còn lại Thủy Nguyệt Am đệ tử đều thấy rõ đứng tại trước thi thể như Ác Ma bình thường Liễu Nhất Bạch. Tay hấn dính Tinh Hồng vết máu , chính theo ngón tay từng giọt chảy xuống.

"A "

"A "

Tất cả mọi người bị thương gào lên.

Tại mấy người mới bắt đầu quát ngán lúc , cũng đã kinh động phụ cận tất cả mọi người , không ngừng có bóng người hướng bên này chạy như bay đến.

"Dừng tay đi, người đã tạo xuống nhiều lăm sát nghiệt rồi." Thanh Thủy ni cô căm tức nhìn Liễu Nhất Bạch , quát mắng.

"Ta không giết người , người liền giết ta." Liễu Nhất Bạch xin lỗi cười một tiếng , xoay người lui về phía sau chạy như bay.

"Ma Đầu chạy đi đâu." "Nhận lấy cái chết."

Lưỡng đạo dâng trào Chưởng Lực xen lẫn tiếng rống giận điên cuồng tràn hướng Liễu Nhất Bạch , cũng ngăn trở đi hấn đi đường.

Là Tô Mặc cùng Thần Ni.

Nội Kính tại trong rừng 'Kích' 'Đăng '. Từng đạo tia sáng chói mắt chiếu sáng Hắc Âm Sâm Lâm từng tác một , tia sáng chói mắt tại rừng bên trong giao chức đến , lóe xé , ba đạo nhân ảnh tại trong ánh sáng thật nhanh di động , đánh thẳng vào. . .

Chỉ chớp lát sau , Diệp Lăng Phong mang theo hơn mười Tông Sư lại gia nhập chiến đoàn.

"A "

Rên lên một tiếng, Liễu Nhất Bạch bị một bên tìm cơ hội Diệp Lăng Phong một chưởng hung hăng vỗ vào sau lưng. Hấn lạnh lùng nhìn lướt qua Diệp Lăng Phong , từ dưới đất nhật lên một thanh trường đao thật nhanh hướng Băng Thần Cốc đệ tử bình thường phóng tới.

Hét thẳm một tiếng , tại ánh sáng sáng ngời bên trong một đạo máu tươi 'Kích' 'Bắn' mà ra , một cái sáng như tuyết trường đao tự một người 'Ngực' trước lộ ra.

Trong nháy mắt Đao Mang nhanh chóng biến mất , trong thiên địa lần nữa một vùng tăm tối.

Bất quá gần trong nháy mắt , Đao Mang lại xuất hiện , lần nữa chiếu sáng rừng , lại một người kêu thẳm lật tới trên đất.

"Nghiệt chương , dừng tay." Tô Mặc rống giận , cùng Thần Ni đồng loạt ra tay công tới.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Vào Vạn Ma Tông

Trong rừng đao quang kiếm ảnh , kiếm khí ngang dọc kích động , tại tia sáng chói mắt bên trong ba cái bóng người đang dây dưa đến , đối công đến. Chung quanh còn hữu niên khinh Tông Sư cao thủ không ngừng bỏ ra sáng chói kiếm khí cho Liễu Nhất Bạch gia tăng áp lực.

Thần Ni cùng Tô Mặc hai người chung vào một chỗ cẩn thận quá kinh khủng, Liễu Nhất Bạch thậm chí ngửi thấy khí tức tử vong.

Hắn tại bỏ ra uy lực mạnh mẽ một đao sau đột nhiên chợt lui, tại tia sáng chói mắt biến mất trong nháy mắt người khác cũng đã biến mất, hắn nhanh chóng tự còn không có xúm lại lỗ hổng xông ra ngoài.

"Tất cả mọi người hãy nghe cho ta, các người không có người có thể còn sống rồi đi Đại Sơn, người dù sao phải là tự lựa chọn làm chuyện ngu xuẩn trả giá thật lớn, Tử Vong là các người tốt nhất nơi quy tụ!"

Hai cái công lực cao thâm Chương Môn Nhân tức nổi trận lôi đình, Liễu Nhất Bạch ý vào ưu thế tốc độ nhiều lần theo bọn họ dưới mí mắt chạy trốn, thật là làm trên mặt bọn họ không ánh sáng.

Ngay tại Liễu Nhất Bạch trong lúc nói chuyện, một đao kiếm khí, hướng hắn đánh thẳng tới, chói mắt thất luyện tàn ra thấu xương lạnh lẽo.

Liễu Nhất Bạch vội vàng đem tay trái trường đao giơ lên ngăn cản, nhưng vội vã một đao tại sao có thể ngăn cản đối thủ sức thể dài phát tàn bạo một đòn đây!

Liễu Nhất Bạch cảm giác một đao kinh khí nhập vào cơ thể mà vào, hắn cảm giác ngực bên trong một trận quặn đau, nhưng rốt cục vẫn phải bị hắn cường đại khí lực biến hóa cõi ra, mặc dù chịu rồi nhất định nội thương, nhưng còn không có nghiêm trọng đến mất đi năng lực hành động một bước.

Hắn ánh mắt phức tạp nhìn một cái ra tay với hắn Thanh Thủy ni cô, rồi sau đó cũng không quay đầu lại chạy trốn chết.

"Quá tốt." Thần Ni tán thưởng nhìn Thanh Thủy ni cô liếc mắt, vui vẻ nói: "Mọi người mau đuổi theo, hắn chịu rồi đồ nhi ta một kiếm, đã là nó hết đà."

Chúng đệ tử quần tình phấn chấn, hắc ám thời gian rốt cuộc phải kết thúc. Bọn họ từng cái dốc hết lực lượng, điên cuồng hướng Liễu Nhất Bạch truy kích đi.

Trong núi rừng lại mây đen âm đậm, rừng bên trong một đồng lớn Tử Thi, trải qua nước mưa ngấm, thi thể đều sưng lên mà bắt đầu.

Lần này bọn họ đuổi theo chặt nhất, không chút nào cho Liễu Nhất Bạch thở dốc cơ hội.

Tại giết mấy chục đệ tử bình thường sau, hắn dần dần cảm thấy thể lực sắp không chống đỡ được nữa rồi.

"Hướng phía đông đi."

Đang lúc này, một đao đột ngột thanh âm đột nhiên tại Liễu Nhất Bạch vang lên bên tai, thanh âm có chút khàn khàn, hiển nhiên là không muốn để cho hắn nhận ra.

"Người nói đi thì đi a, tin người có quý a, giả thần giả quỷ, người có bản lĩnh đi ra." Liễu Nhất Bạch thấp giọng mắng, một bên đi tây vừa chạy rồi đi.

"Người có bệnh a."

"Đạo thanh âm kia lại vang lên, nghe không hiểu là nam hay nữ."

"Người có thuốc không" Liễu Nhất Bạch cũng không quay đầu lại, tiếp tục bộ dạng xun xoe chạy như điên.

"Bạch bí đao, người muốn chọc giận chết ta à."

"Người mới Bạch bí đao chờ chờ người là Thanh Thanh" Liễu Nhất Bạch thân thể nhất thời cứng lại, mặt đầy không thể tin.

"Thanh Thanh là người gọi sao hử, gọi tỷ tỷ." Quả nhiên là Thanh Thanh, khàn khàn thanh âm lập tức trở nên bình thường, đúng là Thanh Thanh nghịch ngợm thanh âm.

"Thanh Thanh muội muội, đi xuống với ca ca chơi một hồi a." Liễu Nhất Bạch trưng nhìn bầu trời, nói.

"Đừng xem, hướng phía đông đi, đi thẳng, dĩ nhiên là có thể chứng kiến nghiêng nước nghiêng thành Tiểu Tiên Nữ rồi."

"Phi, không biết xấu hổ." Liễu Nhất Bạch trong miệng cười đùa, vừa hướng phía đông chạy như bay.

"Thanh Thanh, người có phải hay không yêu thích ta a "

"Nghe nói người lần trước vì hái Trú Nhan mị bị thương a, ta cẩn thận quá cảm động "

"Người có nghe ta nói hay không nói "

Trong rừng yên lặng, không biết là bởi vì xấu hổ còn là cái gì khác (đừng) nguyên nhân, Thanh Thanh không có lại để ý tới Liễu Nhất Bạch.

Phi bốn chùng nửa giờ, xuyên qua một mảnh rậm rạp rừng rậm nguyên thủy, một chỗ vách đá thẳng đứng xuất hiện ở trước mắt hắn. Liễu Nhất Bạch

trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hồ nghi, hướng về phía không trung hét lớn: "Thanh Thanh, người đang ở đây chơi đùa ta sao này cũng chỉ cái gì đường a."

"Ngớ ngẩn." Chỉ thấy một cô thiếu nữ ăn mặc xanh nhạt cái áo, từ giữa không trung trời giạt hạ xuống, nàng tóc đen thui bên trên vẫn rồi cái Công Chúa kễ, kẻ bên trên cầm một nhánh Châu Hoa cây trâm, phía trên rừ Lưu Tô, hướng hẳn tựa như cười mà không phải cười, một mặt Tinh Linh mà bướng bỉnh thần khí. Nàng con người linh động, có khác một luồng động lòng người khí vận.

"Hồi lâu không thấy, thật là trở mã càng phát ra mẫn mà a" Liễu Nhất Bạch vẫn là lần đầu tiên thấy Thanh Thanh như vậy ăn mặc, không khỏi nhìn ngây người, ngoài miệng cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Đó là, dáng vẻ này người cái này bí đao càng ngày càng xấu xí, bây giờ ngay cả tóc cũng không có hi hi" Thanh Thanh ôm bụng cười nói.

Liễu Nhất Bạch bắt đắc dĩ liếc nàng một cái, nghi ngờ nói: "Thanh Thanh, người để cho ta tới cái này bên vách đá là muốn theo ta chết vì tình sao "

"Phi, nghĩ (muốn) đẹp. Ta Mộc Uyển Thanh chỉ với tâm lý chỉ có ta một người nam nhân chết vì tình, người coi như xong đi" Thanh Thanh nhú mày một cái mũi quỳnh, tựa hồ là nói đến cái gì không vui sự tình. Nàng xoay người đi tới vách đá, nhẹ giọng nói: "Đi theo ta."

Nói xong, tại Liễu Nhất Bạch tròn mắt hốc mồm nhìn chăm chú, Thanh Thanh tung người nhảy xuống.

Liễu Nhất Bạch đột nhiên biến sắc, nhưng sau đó lại bình tĩnh lại, sai bước đi về phía trước hai bước, nhìn dưới chân sâu không thấy đáy Thâm Cốc, hẳn dần dần lộ ra nụ cười. Hẳn tin tưởng Thanh Thanh sẽ không ngốc đến đi nhảy núi, nếu nàng nói cùng với nàng đi, liền khẳng định không có nguy hiểm. Còn nữa, coi như là Thanh Thanh muốn tìm cái chết, hẳn theo nàng đi là được.

Liễu Nhất Bạch tung người xuống phía dưới nhảy đi, hẳn thân thể cũng không như hẳn tưởng tượng vội vã như vậy nhanh hạ xuống, tung tích không tới một trượng khoảng cách sau chân hẳn liền rơi xuống đất. Ngay sau đó, hẳn cảnh vật trước mắt rộng rãi biến đổi, một cái phong cảnh xinh đẹp rộng rãi son cốc xuất hiện ở trước mắt hẳn. Trong cốc cỏ xanh phổ địa, hoa tươi nở rộ, trập trập hương thơm ngào tới trước mặt, xa xa đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, nhất phái Thế Ngoại Đào Nguyên cảnh tượng.

Liễu Nhất Bạch tròn mắt hốc mồm, thật là không thể tin được chính mình con mắt, hẳn thế nào cũng nghĩ không thông vì sao hẳn phảng phất theo một thế giới bước chân vào khác Nhất Phương Thiên Địa.

Đã sớm ở phía dưới chờ Thanh Thanh nhìn hẳn biểu tình, khoe miệng dâng lên một luồng nụ cười."Không cần kỳ quái, người hẳn nghe nói qua Kỳ Môn Độn Giáp đi, chúng ta Vạn Ma Tông vòng ngoài với các người Lạc Hà Môn như thế, đều bày ra một tòa Thủ Sơn đại trận. Đây chính là bên ngoài bởi vì sao không cách nào tìm được ta dạy vị trí xác thực nguyên nhân. Nếu như không có ta giáo trung người hướng dẫn, người ngoài đừng mơ tưởng bước vào một bước, nếu như cưỡng ép xông trận, mặc cho người thông thiên bản lĩnh cũng sẽ rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục."

Nói đến Lạc Hà Môn, Liễu Nhất Bạch ánh mắt buồn bã, nhưng ngay sau đó liền bị hẳn che giấu đi, hẳn đánh giá chung quanh chung quanh cảnh tượng, lẩm bẩm: "Nguyên lai đây chính là Vạn Ma Tông a, ta vẫn là lần đầu tiên đi tới Ma Giáo đây."

Vạn Ma Tông bên trong cực kỳ rộng rãi, Liễu Nhất Bạch tại Thanh Thanh dưới sự dẫn lĩnh đi tới Vạn Ma Tông đại điện nghị sự, hùng vĩ trên đại điện khắp nơi là ma tượng, từng cái hung ác không gì sánh được. Cũng không biết bọn họ cung phụng là cái gì Ma, hẳn lại một cái cũng không nhận ra được.

Đại điện hai bên đứng đầy người, mỗi người đều hơi thở dài lâu, Liễu Nhất Bạch thâm kinh hãi, hẳn cảm ứng được không dưới mười người tu vi đã đạt tới Tông Sư cảnh giới cao thủ trở lên. Chính giữa một cái rộng lớn khác Ma trên ghế ngồi một vị tuổi chừng chừng sáu mươi tuổi lão nhân, lão nhân không giận mà uy, một luồng khí thế bàng bạc tự trên người mơ hồ lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Hợp tác

Người này chính là trước kia có duyên gặp qua một lần Mộc Tiệm Ly, cũng chính là Thanh Thanh gia gia. Chỉ là làm Liễu Nhất Bạch kỳ quái là, Vạn Ma Tông Tông Chủ không phải là Thanh Thanh phụ thân sao hẳn ở đâu

Tựa hồ là nhìn ra Liễu Nhất Bạch nghi ngờ, Mộc Tiệm Ly cười nói: "Lần này còn phải nhiều cảm tạ người, đến, cho Liễu công tử dọn chỗ."

Sau đó, Mộc Tiệm Ly bắt đầu là Liễu Nhất Bạch giới thiệu trong điện người trong, cái gì trưởng lão, hộ pháp, sứ giả. . . Cho đến Liễu Nhất Bạch nghe lớn chừng cái đầu như trâu, mới giới thiệu xong xuôi. Nhìn ra, Vạn Ma Tông mọi người đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch đến vô cùng coi trọng, không sai biệt lắm có chút lý lịch người đều đi tới trên đại điện.

Cho tới bây giờ, Liễu Nhất Bạch cũng không hiểu rõ Mộc Tiệm Ly trong hồ lô bán cái loại thuốc gì. Vạn Ma Tông đem hắc tôn sùng là thượng khách, tuyệt đối không đơn thuần là bởi vì Thanh Thanh quan hệ.

"Cảm tạ ta" Liễu Nhất Bạch trong lòng hơi động, hắc chỉ nghĩ tới một loại khẳng định, chính là lần này chính đạo các phái đối với hắc vây giết cho Vạn Ma Tông mang đến không chỗ tốt.

Cụ thể là cái gì, hắc một thời cũng nghĩ không thông, chỉ có thể chờ đợi Mộc Tiệm Ly cái lão gia hỏa này cùng bàn nói ra.

Mọi người đối với (đúng) Liễu Nhất Bạch hết sức lấy lòng, đối với (đúng) một mình hắc khuấy thiên hạ đại loạn đều biểu thị thật sâu bội phục.

Nghe đến đó, Liễu Nhất Bạch trong lòng âm thầm cười lạnh: "Thì ra là như vậy, ta ở bên ngoài liều chết bình sống trái lại ngược lại thành các người chiếm đoạt địa bàn thời cơ tốt, thật là đánh một tay tính toán thật hay a."

Sau đó thời gian, Vạn Ma Tông mọi người chỗ thùng không đề cập tới biết những chuyện khác, bắt đầu ở trên đại điện xếp hàng bày rượu yến, là Liễu Nhất Bạch đón gió tẩy trần. Tiệc rượu bên trên, mọi người liên tục hướng hắc mời rượu, dù hắc thể chất hơn người, đến cuối cùng vẫn là cảm giác đầu óc quay cuồng. Sau đó hắc rốt cuộc bị mọi người chúc say, rốt ở trên bàn rượu bắt đầu mơ mơ màng màng.

Thanh Thanh cau giận nhìn Mộc Tiệm Ly liếc mắt, giận dữ đem Liễu Nhất Bạch gánh đi nha.

Đại điện mọi người trở mắt nhìn nhau, đây hoàn toàn làm rối loạn bọn họ kế hoạch a. Bọn họ vốn là đánh dùng mỹ nhân kế toa thuốc muốn đem Liễu Nhất Bạch ở lại chỗ này, cuối cùng sẽ cùng hắc thương lượng một chút hợp tác sự tình. Không nghĩ tới bị Thiếu Tông Chủ cho toàn bộ phá vỡ, cái này rất có thể đem Thiếu Tông Chủ theo đi vào a, mọi người không dám nghĩ tiếp nữa, không thể làm gì khác hơn là nhờ giúp đỡ tựa như nhìn về phía Mộc Tiệm Ly.

Mộc Tiệm Ly đã sớm biết Thanh Thanh ở chỗ này, bọn họ tự nhiên không khả năng được như ý, không thể làm gì khác hơn là khoát tay một cái, nói: "Bây giờ chúng ta đã được đến rồi rất nhiều chỗ tốt, coi như là đem Thanh Thanh gả cho hắc cũng không sao "

"Lão Tông Chủ, cái này Liễu Nhất Bạch nhưng là người chính đạo a, như vậy thích hợp không "

"Đúng vậy, tuyệt đối không thể a."

Trên điện mọi người đều có chính mình tâm tư, cái này Thiếu Tông Chủ nếu là gả cho Liễu Nhất Bạch, vậy sau này Vạn Ma Tông có thể không chính là hắc liên như vậy chứ sao. Đường đường Ma Giáo nắm quyền trong tay rơi xuống một cái chính đạo tử thù bên trên,

Bọn họ là tuyệt đối không thể đáp ứng.

"Các người cảm thấy là Liễu Nhất Bạch khuấy động Phong Vân chúng ta trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi tốt hay là chúng ta Vạn Ma Tông đạt được một cái khuấy động Phong Vân người tốt" Mộc Tiệm Ly nhẹ nhõm bỏ rơi một câu nói như vậy, xoay người đi ra phía ngoài.

Tại tựa như tình không phải là tình giữa Liễu Nhất Bạch cảm giác mình bị hai cặp mềm mại tay đỡ đến rồi trong một căn phòng. Đợi đến hắc khi tỉnh lại, đã mặt trời lên cao ba sào.

"Không thể uống cũng đừng uống mà, nhất định phải cạy mạnh." Thanh Thanh thanh âm đứng lúc ở ngoài cửa vang lên, nghĩ đến hắc là chờ ở bên ngoài một đêm.

"Nhìn lên vốn Đại Hiệp ngủ có phải hay không rất có ý tứ, một nhọc liền đi ngủ mà, cần gì phải giữ vững xem rốt cục đây." Thấy Thanh Thanh chân thành vào cửa, Liễu Nhất Bạch trêu ghẹo nói.

Thanh Thanh chân mày lá liễu tròng một cái, giận dữ nói: "Không biết xấu hổ ý người là khiến ta với người ngủ rồi "

"Ta cũng không như vậy "

"Nhưng là đây là ta căn phòng a "

"A" Liễu Nhất Bạch sững sờ, lúc này mới thấy rõ bốn phía cảnh tượng, đúng là một cô nương nhà khuê phòng. Hắc mặt già đỏ lên, cười ha ha nói: "Quá khách khí Thanh Thanh, có phải hay không nghĩ tại người trên giường lưu ta lại hùng hồn nam tử khí tức "

"Phi phi, buồn nôn chết liền người đại khái chỉ còn bỏ mạng hơi thở đi ha ha "

Hai người đùa giỡn một hồi, Liễu Nhất Bạch đột nhiên mở miệng nói: "Cô nương, giúp công tử lấy một ít thức ăn tốt không "

"Vâng." Thanh Thanh liếc hắc một cái, sau đó thuận theo đáp một tiếng, chỉ chốc lát liền đem rượu và thức ăn vì hắc sắp xếp tới, rồi sau đó bắt đầu vì hắc rót rượu chia thức ăn.

Liễu Nhất Bạch vừa ăn uống, một bên đang nghĩ, tại sao mỗi người đều không giống chứ, đồng dạng là người, Thanh Thanh nhưng là như vậy tươi mát thoát tục, mấu chốt nhất là đối với (đúng) hắc không có bất kỳ mưu đồ, chỉ là đơn thuần đối tốt với hắc.

Ăn uống xong, Liễu Nhất Bạch cười đối với (đứng) Thanh Thanh nói: "Đến, đến công tử ngủ trên giường một hồi đi, ta đi ra ngoài một chút."

Nhìn Thanh Thanh há mồm ngôn ngữ, hần chặn lại nói: "Nếu không liền ngủ chung "

"Phi, nghĩ (muốn) đẹp, nhanh rút ra ngoài, thuận tiện cho tỷ tỷ cài cửa lại." Thanh Thanh cười mắng âm thanh, sau đó dùng chân đạp lại đầu, làm bộ không nhìn hần, chờ hần sau khi đóng cửa, Thanh Thanh mới từ chân ra nhô đầu ra, lẩm bẩm nói: "Lần này ngươi không đi có được hay không "

Liễu Nhất Bạch đi ra khỏi phòng, tại Vạn Ma Tông bên trong chẳng có mục đích du dã.

Thần bí khó lường Vạn Ma Tông cũng không như ngoại giới tưởng tượng như vậy tràn đầy nguy hiểm, ngược lại nơi này cảnh sắc thoải mái, khiến người cảm thấy phảng phất tiến vào Thế Ngoại Đào Nguyên bình thường. Nghĩ đến ngoại giới lời đồn đãi hung hiểm nhất định là bên ngoài đại trận nguyên nhân.

Ở trong cốc hần lục tục gặp một chút Ma Giáo đệ tử, mỗi người đều hướng hần khách khí chào hỏi.

"Bạn bè thật là thật hăng hái a" một ông lão chẳng biết lúc nào xuất hiện ở phía sau hần.

Liễu Nhất Bạch sợ hết hồn, bị người vô thanh vô tức đi tới phía sau mình không có phát giác, đây là lần, hần hoảng sợ thất sắc. Đợi đến quay đầu nhìn về phía lão già lúc, hần không khỏi lại lộ ra vẻ kinh dị, trước mặt lão nhân mặt mũi nhăn nhéo chất đồng giống như khối nếp nhăn miếng vải bình thường, đỉnh đầu rất thưa thớt còn mấy chụm cây Bạch. Cả người gầy gò không gì sánh được, phảng phất da bọc xương bình thường, thân thể còng lưng, một trận gió thổi tới, cũng có thể sẽ ngã xuống.

"Lão Quái Vật" trong lòng âm thầm suy nghĩ, đồng thời hần cũng không có quên lão già vô thanh vô tức liền tới đến phía sau hần kinh khủng tu vi. Cuối cùng hần có thể khẳng định, lão nhân này có lẽ là đạt tới truyền bên trong Thánh Cảnh, ít nhất cũng là Bán Thánh

"Tiền bối thật là cao thâm tu vi, ngài nhất định là Vạn Ma Tông danh túc đi, không biết gọi lại văn bối là có chuyện gì phân phó "

"Ta nghĩ rằng đem ta cháu cố gái gả cho ngươi." Lão nhân nói ngay vào điểm chính.

"Ngài chất gái" Liễu Nhất Bạch âm thầm buồn nôn, cái này lão yêu quái xác thực sống thời gian quá dài, nhưng là động một chút là phải gả cháu cố gái đây là cái gì thói quen

"Các ngươi quen biết." Trong mắt lão nhân tất cả đều là nụ cười.

"Ngài là Thanh Thanh "

Lão nhân gật đầu một cái, cười nói: 'Không sai, ngoại trừ nàng đối với ngươi có lòng tương ứng bên ngoài, ta còn muốn xin ngươi giúp một chuyện.'

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Đi Tử Vong rừng rậm

Liễu Nhất Bạch lặng yên không một tiếng động vượt qua Vạn Ma Tông tuần tra đệ tử, từ trong bóng tối lộ ra bóng người, nhìn Thanh Thanh cái kia điềm tĩnh lại tiêu tụy dung nhan tuyệt mỹ trong lòng của hần mùi vị không hiểu, Thanh Thanh tâm ý, hần lại làm sao không hiểu. Nhưng là. . .

"Tiểu ma nữ ngủ một giấc thật ngon, tỉnh ngủ cái gì cũng tốt." Hần tại Thanh Thanh trước giường nhẹ nhàng nói.

Đang lúc ấy thì, tiểu ma nữ mí mắt đột nhiên chớp một hồi, mở ra một đôi vô thần mắt to, mờ mịt nhìn Liễu Nhất Bạch.

Liễu Nhất Bạch tâm lý trầm xuống, lão già kia sẽ không đem kế hoạch với mời mời nói đi, chuyện này. . . .

"Thanh Thanh. . . Ta trên mặt có hoa sao?"

"Nghĩ hay lắm. . ."

"Đây là suy luận gì, đáp một nẻo là cái gì quỳ." Liễu Nhất Bạch tâm lý lén nói thầm, sau đó hần lại lộ ra một cái mặt mày vui vẻ, nói: "Ta nghĩ rằng một mực đẹp vô cùng a. . ."

"Ta là nói người muốn cho hoa tươi cắm ở người cái này đồng trên bãi phân trâu, là nghĩ hay lắm." Thanh Thanh đáng vẻ thuần chân không gì sánh được.

"Người. . . Cái mông ngựa đúng không. . ." Liễu Nhất Bạch bị chọc tức, "Người ma nữ này mới vừa tỉnh lại liền nói móc ta, thật là uổng công để cho ta thương tâm lâu như vậy a. . ."

"Nhìn người về mặt đau khổ, nghĩ (muốn) trêu chọc một chút người chứ sao. . ." Thanh Thanh trong mắt đã có nụ cười.

"Có bệnh. . ."

"Người mới có bệnh. . ."

"Người có bệnh. . ."

"Người mới có bệnh. . ."

"Người có bệnh. . ."

.

"Tốt lắm, không với người nào loạn, có phải hay không tâm lý có chuyện?" Nói tới chỗ này, Thanh Thanh sắc mặt đột nhiên mờ đi.

"Không có, ta có thể có chuyện gì." Liễu Nhất Bạch không để ý lắm khoát tay một cái, chuyển qua nhìn không nhìn tới nàng.

"Nha. . ."

Nhớ tới mới vừa rồi cùng Lão Bất Từ nói chuyện,

Liễu Nhất Bạch một trận xung động, đưa tay nắm ở rồi nàng eo, đưa nàng mang vào trong ngực.

"A. . ." Thanh Thanh kêu lên sợ hãi, "Người tên đại sắc lang này thực có can đảm chiếm ta tiện nghi, mau buông tay, nếu không ta kêu người." Thanh Thanh hiểm thấy lộ ra ngượng ngùng về mặt.

Liễu Nhất Bạch thoáng cái ngây dại, lắm bảm nói: "Ta còn tưởng rằng người vĩnh viễn là cái tính nghịch tiểu ma nữ đây, không nghĩ tới. . .

"Mau buông tay."

Liễu Nhất Bạch chẳng những không có buông tay, ngược lại đưa nàng thắt lưng ôm chặt hơn.

"Bạch bí đao người là gan quá lớn, người lại không buông tay, ta muốn kêu người. Ta cũng không phải là người thích những nữ nhân khác, không phải muốn ôm là có thể ôm. . ."

"Người kêu đi, tốt nhất cho các người Vạn Ma Tông tất cả mọi người đều chứng kiến chúng ta bây giờ đáng về."

Thanh Thanh hơi đỏ mặt, một trận xấu hổ. "Hôm nay người rút cuộc là thế nào. . . ." Thanh Thanh đột nhiên yên tĩnh lại, đưa tay trái lại ôm hân eo.

"Chỉ là muốn ôm người một cái. . ."

"Buồn nôn, không biết xấu hổ. . ."

Lưỡng người lẳng lẳng tựa sát, ai cũng không nói chuyện, toàn bộ đều không nói cái gì bên trong.

"Nếu như có kiếp sau, còn muốn gặp người. . ." Liễu Nhất Bạch tại Thanh Thanh kiều nhan bên trên hôn một cái.

Thanh Thanh trên mặt hiện đầy đỏ ửng, dùng tay vỗ vỗ bị hôn qua địa phương chờ ra một lúc. "Người. . ." Không đợi nàng nói xong, Liễu Nhất Bạch đã nhẹ nhàng đẩy ra nàng, xoay người biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó hơn mười ngày là Liễu Nhất Bạch trong hai năm qua cảm giác ám áp nhất thời gian, trong suốt thanh trừ thính thoảng cùng Mộc Tiệp Ly nói chuyện phiếm ra, cả ngày đều cùng hân sống chung một chỗ, Vạn Ma Tông bên trong mỗi một chỗ đều lưu lại hai người dấu chân, mỗi một chỗ đều tràn đầy hai người tiếng cười nói.

Lại vừa là một cái đêm trăng tròn. . .

Liễu Nhất Bạch cùng Thanh Thanh đi tới Vạn Ma Tông nội tình người hồ, tựa sát nhau đến ngồi ở bên bờ, yên lặng thưởng thức hồ Quang Nguyệt sắc, cho đến mặt hồ bình tĩnh lại, tất cả mọi người đều đã rời đi, bọn họ mới nhảy lên một cái nhỏ thuyền vạch đến rồi giữa hồ.

"Mỗi lần ta có tâm sự ta đều sẽ tới bờ hồ, hướng về phía nó, nói ra trong nội tâm của ta không vui. . . Người cũng thử một chút đi. . ." Thanh Thanh liếc nhìn Liễu Nhất Bạch, đột nhiên nói.

Liễu Nhất Bạch thoáng cái trầm mặt xuống.

"Đời này không thể cưới đến Mộc Uyển Thanh thật sự là đời người một đại việc đáng tiếc a. . . ." Liễu Nhất Bạch đột nhiên giang hai tay thả vào mép, hướng về phía bờ hồ la lớn.

"Vậy khẳng định a, vốn Tiểu Tiên Nữ cũng không phải là người cái này Bạch bí đao có thể tranh giành. . . ."

Liễu Nhất Bạch thần sắc lại vừa là buồn bã.

"Được rồi, ta nói sai còn không được sao. . ." Thanh Thanh cười nói.

"Vậy để cho ta hôn một cái. . . ."

"Đáng ghét, đại sắc lang."

Liễu Nhất Bạch đánh lên Thanh Thanh gò má xuống.

Thanh Thanh nói: "Bạch bí đao, nếu như người lại ở trước mặt ta không quy củ, ta cũng sẽ không tha nhẹ cho người rồi."

Liễu Nhất Bạch cười nói: "Không quy củ? Liên giống như mới vừa rồi như vậy hôn một cái không tính là chứ?"

"Muốn chết." Thanh Thanh gờ bàn tay lên liền muốn chụp Liễu Nhất Bạch, nhưng tay ngừng giữa không trung bên trong lại buông xuống, đột nhiên nâng hai tay ôm Liễu Nhất Bạch cổ hôn vào hán trên môi.

Liễu Nhất Bạch được sủng ái mà lo sợ, đây là Thanh Thanh lần đầu chủ động cùng hắn thân thiết, hơn nữa đây là hai người thân mật nhất một lần, (nếu như mới quen thời điểm cùng nhau ôm ngủ còn sờ ngực không giữ lời) hắn có thể cảm giác được rõ ràng Thanh Thanh đối với hắn thâm tình, qua thật lâu hai người mới lưu luyến tách ra.

"Người sẽ trở về, đúng không?" Thanh Thanh giọng nói có chút run rẩy.

"Chúng ta trở về đi thôi. . . ." Liễu Nhất Bạch cảm giác Thanh Thanh thật giống như nhận ra được cái gì, bèn vội nói sang chuyện khác.

Thanh Thanh ừ một tiếng, cúi đầu đi về phía trước.

Trở lại sân nhỏ sau, ngay tại Thanh Thanh muốn đẩy cửa vào phòng thời điểm, Liễu Nhất Bạch đột nhiên kích động hô to: "Tiểu ma nữ, chớ quên ta à. . . ."

"Người đang nói gì a. . . ." Thanh Thanh có chút hồ nghi. . . .

"Ta là nói chớ quên tối nay chúng ta chung một chỗ vui vẻ thời gian, cùng đã từng từng ly từng tí. . . ."

"Không quên được. . . ."

"Vậy thì tốt, đi ngủ sớm một chút."

"Ừ. . . ."

Ngày thứ hai Thanh Thanh khi tỉnh lại, phát hiện đầu giường có một phong thư, nàng mở ra xem, sắc mặt trắng bệch.

Thanh Thanh:

Ta đi, ta muốn đi trước Từ Vong rừng rậm tìm tìm chúng ta đã từng thấy qua Hòa Kỳ Lân, cho người Tăng Tổ Phụ chiếm lấy trong lòng hắn máu kéo dài mạng sống, hắn lập tức phải phá vỡ mà vào Thánh Cảnh rồi, hắn cần thời gian. . . . Ta không biết còn có thể hay không thể trở lại, nếu như có thể, trở lại ta cưới người. . . . Người không đáp ứng cũng không được, bởi vì người Tăng Tổ Phụ đã đem người bán cho ta, sau này người đều muốn cho ta bưng trà đưa nước, giặt quần áo xếp chăn, vĩnh viễn làm vậy quanh ở bên cạnh ta tiểu ma nữ. . .

Ta đi, có lẽ mười năm, có lẽ trăm năm, thậm chí vĩnh viễn cũng không xảy ra Từ Vong rừng rậm. . . .

Cách đi thời gian ta vốn không muốn cùng người phát sinh bất kỳ dây dưa, bình tĩnh đi, cho người ta cũng không có một tia bận tâm, nhưng ta không có làm được, người sẽ không trách ta chứ?

Trước mặt đều là lừa, không cần chờ ta. . . .

♥♥♥ Mong các bạn bình chọn 9-10 điểm giúp mình ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Độ Nhân Thành Ma Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.